DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

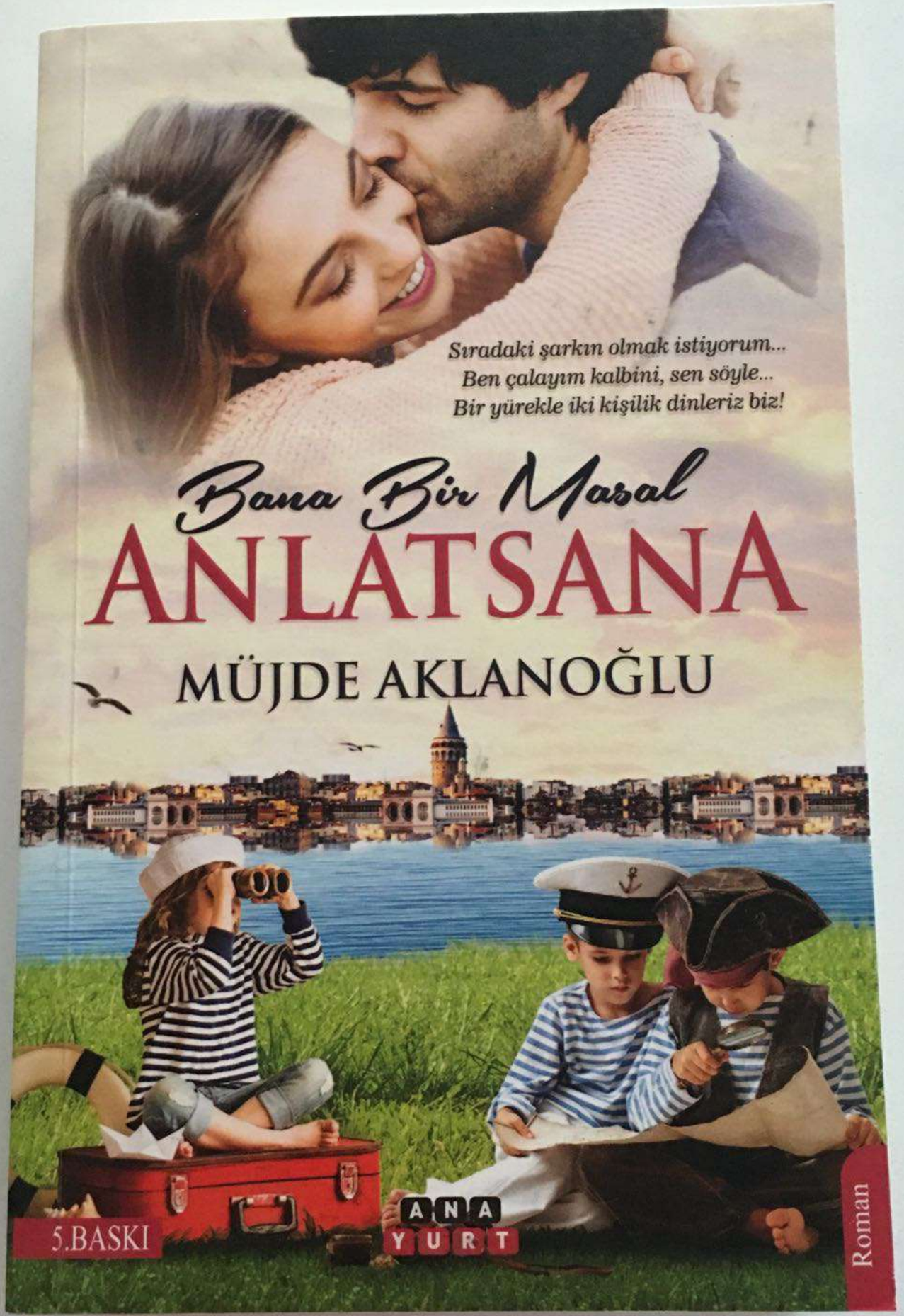

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana Bir Masal Anlatsana
Müjde Aklanoğlu

ISBN: 978-605-68472-1-9
Sertifika No: 33824

Yayın Yönetmeni: Ersin Cengiz
Editör: Zeynep Eraltay
Son Okuma: Tülin Tekel
Kapak Tasarım: Merve Kayalı
Sayfa Düzeni: Adem Şenel
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No:4
Davutpaşa/İstanbul Tel: 0212 674 97 23
Sertifika No: 12088

ANAYURT YAYINLARI
Ömerağa Mahallesi Abdurrahman Yüksel Caddesi
No: 9/1 28 İzmit / Kocaeli
Tel: (0 262) 324 89 34 Fax: 0 262) 324 89 34
www.anayurtyayinlari.com.tr

Bana Bir Masal ANLATSANA

MÜJDE AKLANOĞLU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Yazar daha önce "Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Kader Ördü Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih ve Baksana Talihe" adlı eserleri bulunmaktadır…

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar hâlâ yazmaya devam etmektedir.

Eyüp'e gittim…

Eski mahallemizi coşkuyla anıp çocukluğumuzdan heyecanla bahsederken, bir çift kulağın inanılmaz bir hüzün ve buruk bir tebessümle bizi dinlediğinden habersizdim.

Evet…

Bir banka oturdum ve hayatım değişti!

O bankın daha önce nelere tanık olduğunu ve benim nelere tanık olacağımı, bu satırları okuduğumda öğrenecektim.

Gerçek bir aşkı okumak… Ancak filmlerde tanık olabileceğimiz bir olaydı. Tarih atılmamış ve yaşları yazılmamış bir günlüğün kahramanıydı onlar…

Dört deli dost ve üç silahşor…

Sadece okula biraz geç başladıklarını bildiğim ve şarkılardan, anlatımlardan tarihleri hesaplamaya çalıştığım bir zaman dilimine ait…

Hep merak ettim acaba sahibi tarihleri neden sildi?

Her anlamıyla yaşanmışlık kokan gerçek bir günlükten, satır satır gerçeği dile vurarak kalemime yansıyan bir eser oldu.

Çok akıcı ve keyif verici bir yolculuk oldu. Beni hem güldürdü hem ağlattı, bazen de *Allah'ım* diye çaresizce inletti!

Keşke kalem benim elimde olsaydı da acılı anları silip baştan yazsaydım dedim… Öyle iki yer var ki kitapta şiir olup akmış satırlara, sadece dokunuşlarımla renklendirdim, ben bile kendimden geçtim okurken... Bu iki bölümde sıkılmayacaksınız eminim ama aceleci okuyucular için sadece uyarmak istedim… Acele etmeyin o bölümleri sindirerek, sakince okuyun! Gerçek hayatı okumak, hayali romanı okumaktan çok başkaymış, anlayacaksınız…

O zaman göreceksiniz gerçek bir duygu nasıl işlermiş yüreğe…

Ben her duyguyu yaşayarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak ve sizi sıkmadan, orijinal yapısını bozmadan ele aldım.

Bu eseri büyük bir cesaretle bana ulaştıran ve…

Kahramanlarımızdan birisi olan - adı saklı- Doktor Kır'a çok teşekkürler…

Dilerim… Mutlu sonu değil… Mutlu sonsuzu olur…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağmur yürekli bakışların,
Sönmeyen yangınına ortak olacaksınız...
Bu hikâyeden gitmek, kimseye çare olmayacak...
Yüreğinizde içinizi yakan yangınlar başlayacak ve siz...
Söndüremeyeceksiniz!

Müjde Aklanoğlu

Sen bilmezdin ama...
Gözlerin susakalmış bir vadideki ülkem...
Kokun özgürlüğün çağrısı...
Ellerin aşka direnişim...
Ve kalbin, benim devrimim olmuştu...
Unutmak istiyordum kollarında her şeyi ama
CESARETİM YOKTU...

Hayat, dokunmak isteyip de dokunamadıklarımla sınama beni...

Saatlerin tik takları zamanın yittiği gibi acıların başladığını gösteriyordu. Her yer sert rüzgârların hâkimiyetinde ağaçlar eğilip bükülüyor, gün üzerine çöken kara bulutların arasındaki grilerin bunaltıcı etkisi altına girmiş, zalim geceler gibi karamsarlık kokuyordu.

Bir zamanlar meydanın sol köşesindeki şirince duran kutu gibi evlerden birinin bahçesinde, ara sıra bir bülbül ötüyordu...

Oysa şimdi ne bülbül kalmıştı dalında ötecek, ne güller vardı cennet bağında bitecek.

Dışarıda hüküm süren hırçın yağmura inat, çamur rengine bulanmış titrek damlalar büyük camın her tarafına tomur tomur yağıyordu. Rüzgârla sevişen dallar, çığlık atan yapraklarla, dışarıda mart ayının kıyameti koparken, içeride ölüm sessizliğini yırtan, kırgın, yaralı, küskün, biçare yüreğin haykırışları inliyordu!

"Bu kadar basit olamaz! Hayır! Bunu bana kabul ettiremezsin..." demişti, inleyen erkeğin acılı, tok sesi. O kadar zaman sonra, nice katlanılmaz savaşları aşmış, berbat hayatlarına çelişkilerden soyutlanırken yeni yollar çizmiş, tam kış geçmiş bahara erip vuslata ramak kalmışken tüm umutları bir bir kırılmıştı.

Olamazdı... Bunu yapmaya hakkı yoktu!

Yorulmuştu artık Uğur. Yorgun ve eskiyen yüreğine yama yapmaktan bıkmıştı... Kocaman adamın boğazında soluk kavurası yumrular,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sesinde ağır bir keder, yüreğinde can alıcı sancılar, sinesinde ağır bir baskı vardı.

Yine de yiten umutlarına inat, hayallerin gölgesine sığınarak usulca sokuldu sevdiğinin bedenine. Uzun, zayıf ama sağlıklı bedeni kasılıyordu yaklaşırken. Elleri tenine dokunurken bile kıracağından, üzeceğinden, uzaklaştıracağından korkarak ürperiyordu. Ona sokulan hareketleri titrek ve tereddütlüydü. Oysa daha sabah yanaklarını neşeyle mıncıklamış, burnunu şirinlik yaparak şakacıktan sıkmıştı. Teninin, tenine bıraktığı sıcaklık bile bedeninden kalkmamıştı.

Yumruk yaptığı avuçlarının içinde teninin sıcaklığını demlerken, ne hikmetse şimdi dokunmak yüreğini buruyor, gırtlağının süzgecinden geçen söylemlerinin, zalim gerçeklerini düşünürken nefesi ciğerlerinden çekiliyordu.

Hangi cesaretin sinesine sığındıysa, "Kaderim!" dedi, her zamanki gibi tatlı bir şarkıyı mırıldanan türkü sesiyle. "Alın yazımsın benim. Bunu yapma bize… Bu kadar bencil olma!"

Beceriksizce genzini terk eden nefesi, dudaklarından titreyerek firar ediyordu. Koyu kahvelerinde acı, kaygı ve her ne olursa olsun, vazgeçememenin inat yanı vardı ama duymuyordu sevdiği onu.

Otuzlu yaşların başındaki Kader, tazecik yanaklarına çaresiz yaşlar süzülürken, başını iki yana salladı. Hayatın tam bam dediği yaştaydı ve hâlâ ömrünü yarıladığını kabullenmiyordu!

"Bunun için çok çabaladım. Ben senelerce bunun için okumadım mı? Onca emek, onca zahmet, uykusuz geceler, nefes almadan koşuşturmacayla geçen hayatım… Hepsi bunun içindi. Şimdi sen bana, on iki seneyi düz bir kâğıt gibi buruştur ve amaçsız bir ömür gibi çöpe at diyorsun, öyle mi? Yapamam Uğur! Sen ki bana hep destek olan, başım sıkıştığında yardımıma koşan… Bunu bana nasıl söylersin? Sana ihtiyacım var! Desteğine, ilgine ve sevgine ihtiyacım var! Şimdi en çok, sana ihtiyacım var! Tam da şimdi omzuna ihtiyacım var görmüyor musun sevgilim? Benimle gel… Tamam…" dedi, elini burnuna sürtüp nemli burnunu kabaca çekerek. "Orada evlenir, birkaç sene yaşarız… Sonra doktoramı tamamlayıp tezimi verince *belki* yurda döneriz! Buna, o zaman karar veririz!"

Kararları kendisi çoktan vermişken, ağlamaktan boğuklaşmış sesi, hüzünlü ve çaresizdi. Kıvrandıkça pot üstüne pot kırıyor, can üstüne can yakıyordu.

Onun her konuşmasında içindeki fırtınaları dindiremeyen Uğur, gamla kararmış gözlerini kıstı. Yutkunarak, zor olanı dile vurdu.

"Peki, bebeğimiz… Bebeğimiz ne olacak Kader? Onu ne yapacaksın?"

Hesap soran sesinde, sitemden çok kaygı vardı. Kocaman adamın kirpikleri titriyor, kasılan elleri yumruk oluyor da yanından bir nesnede can bulmuyordu. Oysa kırmak istiyordu tüm eşyaları, duvarları yumruklamak istiyordu delicesine. Ne var ki o kadar çok severken onu üzmekten, kırmaktan korkarken can bulmuyordu hiddet avuçlarının içinde. Onun için, sakinliği erdem ediyordu kendine.

"Eğer onu doğurmaya karar verirsen, gelirim… Seninle ölüme bile gelirim!"

Kader başını iki yana salladı üzgünce. Islak kirpiklerinin kuytusuna sığınmış yağmurlar, erguvan molasından kurtularak iri iri damlalar halinde yanağından süzülerek düştü yere. Neden anlamak istemiyordu bu adam! Yaşadığı şey zaten zordu. Acıydı. Onun yüreği kor ateşlerin sönmez cehennemlerinde yanmıyor muydu? Sitem etmeye hakkı yoktu. Daha fazla zorlaştırmak, her şeyi yokuşa sürüp üzmekten başka bir şey yapmıyordu ki! Süzülen yeşil gözlerini, yere çevirdiği ayaklarında suçluca dolandırdı.

Gerçekler acıydı ve kabullenmeliydiler!

Soluğu kesilircesine, "Yapamam Uğur! Onunla ideallerime ulaşamam… Şu anda ona ayıracak vaktim yok. Bir bebeğin sorumluluğuna ayıracak zamanım yok… Hem o bebek bile değil! Fetüs bile değil, embriyo daha!" diye acı acı haykırdı.

Haykırışı ona değil, isyanı kendi hissiz düşüncelerineydi de kabullenemiyordu.

O ana kadar sakin olmaya çalışan Uğur, şu raddeden sonra bunu başarabileceğini sanmıyordu. Gönlüne aldığı yara canını yakacak kadar ağırdı.

Oysa içgüdülerine her zaman güvenirdi ve şu anda içindeki sesler, adeta çığlık atıyor olsa da sükûnetini korumayı denedi. Fakat bunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başarmak, bunca sözden sonra pek kolay olmadı. Onların ortak parçalarına nasıl değersiz bir hücre gibi davranırdı?

"Bana doktor ayakları çekme Kader! Senin karnındaki bizim parçamız… İkimizin! Bunu kabullenemem. Senin yok saydığın canı, ben hayallerimden sökemem. Ben senin için her şeyi bırakıp gelmeye, hayatımı sil baştan yaşamaya razıyım ama sen!" dedi, başını sarsarak kırgınca. Suçlamıyor, sadece kırgınlığını dile getiriyordu. Yüreğinde bir şeyler kırılmıştı. İçinde coşan isyankâr öfkeyi geriye öteledi.

"Sen bebeğimizi doğurmayı bile ayak bağı olarak görüyorsun. Sana vereceğim mutluluğu, hayatına pranga olarak algılıyorsun. Yoo! Bunu kabullenemem."

Kader isyanını bastırmak için saçlarını geriye iterken, çok sakin ve kararlı görünüyordu. Kusursuzca kuşandığı, ifadesizlik maskesi yüzüne tam oturmuştu.

"Bunu nasıl düşürsün Uğur! Elbette ileride bebeğimiz olacak! Evlenince… Ama şimdi değil. Tam her şey yoluna girmişken değil. Haleyir! Hem… Henüz iki haftalık bir şey, bebek bile de…" dediğinde Uğur daha fazla dayanamayarak sözlerini ağzına tek bir bakışla tıkadı ve isyan edercesine yanındaki masanın üzerindeki vazoya, elinin tersiyle vurdu. O eller ki daha önce sevdiğinin karşısında sevgiden başka bir lisan kullanmamıştı ama bugün, şiddet damarlarında bir volkan gibi patlayınca, bütünleştiği tek yer sert zeminler olmuştu.

Genç kadın, zıvanadan çıkmış gibi duran öfkesi burnunda adamdan, ürkekçe bir adım geriye sıçradı. Şu ana kadar bir kere sesini yükseltmemiş, kaba bir kelime söylememişti. Bırak küfretmeyi, yanında argo kelimeler bile telaffuz etmezdi ama şimdi… Ne yapmıştı onun sükûnetine kral olduğu, sevdiği kararlılığı… Bakışları yere kaydı, dağılmış vazo parçalarına bakarken, yüreği de öyle parça pinçik oldu.

Genç adam birden hareketlendi. Kader'in benliği derin bir ürpertiyle sarsılırken o tam önünde durarak kollarından sert ama can yakmayacak kadar düşünceli bir tutumla kavradı.

"Lanet olsun! Kariyer! Kariyer! Kariyer! Başka bir şey yok. Ben varım kahrolası hayatında bir de… Hep geri plana itilmiş nişanlın olan ben varım… Gör beni! Aç gözlerini artık, aç! Hep geriye itelediğin ben

ve… Bebeğimiz!" derken çaresizce, onun aklını başına devşirmek için deli gibi sarsmak istiyor ama buna bile kıyamıyordu!

Kader'in esmer yüzünde gizli bir pembelik dalgalanıyordu. Utanmak… Onun çok önceden unuttuğu bir erdemdi sanırım… Bencilliğine kurban verdiği zaman terk ettiği bir olguydu…

"Kader… Yoruldum inan. Sensiz düşler kurmaktan, sensiz güne hayal kurmaktan, sensiz nefessiz kalmaktan yoruldum. Sensiz boş bir evde beklerken her şeye rağmen geleceğini bilerek, seninleyken sensiz kalmaktan bıktım, inan… Saatlerimi geçtim, senelerimi seninle ama sensizlikte tüketmekten, zamanın en güzel günlerinde sahillerde boş boş gezmekten, bitecek, beni fark edecek demekten de kendi söylediğim hayallerin yansımasına cevap beklemekten de bıktım!"

Ağlamaya hazırlanmış gözbebeklerindeki yaşlar bir erkeğe yakışmıyordu belki ama çaresizliğine hüzün tam oturuyordu. Sesi buğulanarak bir defa daha aşka son perdeden fısıldadı.

"Kader… Seni seviyorum… Seni özlüyorum… Seni istiyorum… Artık elimde telefonla odaları arşınlarken, yeni yetme veletler gibi çalmasını beklerken, yüreğimin sesini duyamadığım zamanları çoktan geçtim. Şimdi sen aradığında, bugün de işim var dememen için telefonun çalmasını istemiyorum." Sustu Uğur… Ağrıyan yanı kırgın kırgın atarken, öfkesi duruldu, kırgınlıkları gün yüzüne hüsran olup vurdu. Ağlamamak için dudaklarını sıkarak sustu. Kalbindeki zehri diline akıtıp aklını başına devşirmeye çalıştı. Bir erkek için ne kadar zor bir durumsa ağlamak, aciz olmak; içini dökmek ve yakarmakta o kadar zordu işte.

Adamın şaşkın sükûnundan istifade etti Kader. Başını kaldırdı, ayakkucunda yükselerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Sulu sepken gözleriyle, gözlerinin içine bakarak yalvardı. "Yapma… Ne olur!" Titrek sesiyle haykırması pek acıydı ama adam da en az onun kadar zalimleşti birden.

"Neyi yapmayayım?" diye hırçınca çıkıştı. "Neyi yapmayayım Kader? Bebeğimi öldürme diye yalvarmayayım mı?"

Genç kadın sevdiği erkeğin yüzünde gördüğü dehşetten korkarak, bir adım gerilediğinde, adamın elleri yanlarına salınıp yumruk oldu. Zordu burada böyle sakin durmak için güç harcamak. O ağlarken, karşısında durup sarılmamak, teselli etmeden ayakta dik durmak ne zordu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uğur'un boynu kederle aşağıya bükülünce, buna dayanamayan Kader iç çekerek bir adım yanaştı. Fakat buna müsaade etmeyen Uğur, ellerini kaldırıp onun yaklaşmasını engelledi. Başını geriye atarak, derin derin soludu. Bakışlarını odanın içinde ızdırapla gezdirdi. Derin bir nefes çekerken içine, artık sıkıldığı konuyu gerçeğe kavuşturmaya karar verdi.

"Kader!" dedi buz gibi bir katılıkla. Kararlı gözleri koyu bir cehennem gibi ıssızdı. "Kararını ver... Ben sana kariyerinden vazgeç demiyorum ama hayat geçiyor!" dediğinde öfkelendi bu zalim yanına birden. "Azrail'le anlaşma mı yaptın lanet olsun, *sana şu kadar para vereyim ölümü benden uzak tut* mu, dedin? Ömür kısa ve ne olacağımız belli değil. Sadece bebeğimize bir şans ver diyorum! Bizim, ikimizin bebeği. Zaten üç ay sonra evlenecektik. Öne alırız. Yıldırım nikâhıyla evleniriz. Sen bak kariyerine yine, ben bebeğimizle ilgilenirim! Her konuda yardıma hazırım, yeter ki aldırmaktan vazgeç!"

Hiddetinden tıkanacak gibiydi. İnsanlığı isyan ediyordu bu konuşmaya, nasıl son verdirirdi onlardan olan canın hayatına!

Kader vurgun yemiş gibi büküldü olduğu yerde. Tüm gücünü bir bacağının üzerine vererek bakışlarını hüzünle sevdiği adamın gözlerine değil, yüreğinin en ücra köşelerine çevirdi. İçine attığı zehirli düşünceleriyle, kuvvetli bir şeyler söylemek, kendini savunmak; zannettiği gibi süslü birkaç lafın arkasına, bir kariyerin arkasına saklanmadığını belirtmek istedi. Hayatları kurtarmanın tam dibine gelmiş, mucizelere imza atmaya ramak kalmışken, milyonların hayatına umut olmuşken vazgeçmek... Onlara sırtını dönmek ve sevdiğiyle sınanmak istemiyordu! Bu konunun, onun düşündüğü gibi alelâde bir mevzudan ibaret olmadığını anlatmak istiyor, fakat başaramıyordu. Görüldüğü gibi bu konunun onlar için o kadar az ehemmiyeti vardı ki...

Soğuk yanına sarılarak içinden, cama doğru yöneldi. Kollarını göğsünün altında bağlayarak, bakışlarını dışarıdaki yağmurun vurduğu cama dikti. Akşamın karanlığını sokak direkleri aydınlatıyor ve cama tane tane iri yağmur damlaları düşüyordu. Sanki damla damla tükeniyordu umudu da böyle...

"Çok çalışacağım." dedi sessizce. "Bazen onu göremeyeceğim. Uyuduğunu, yürüdüğünü, diş çıkardığını, belki ilk kelimesini dahi

görmeyeceğim zamanlar olacak. Düştüğünde yanında olamayacağım. Çoğu zaman hikâyeler anlatamayacağım. Şehir şehir gezeceğim ve o bensiz büyüyecek. Her geldiğinde bir şeyleri kaçıracağım, eksik kalacağım tıpkı onun hayatı gibi. Olmaz! Bu ona haksızlık olur, bana eziyet. Bencil değilim. İleride bebeğim olacak yine biliyorum ve ben ona anne olacağım... El değil! Fakat şimdi değil. Buna hiçbir şekilde hazır değilim."

Genç adam sıkıntıdan dişlerini sıkarak rahatlamaya çalışırken, onun bu düşünceli ama bencil konuşmasına soğukkanlı bir alışkanlıkla hayret etmedi. Fazla bir şey sormadığı gibi ileriye gitmeyeceğini de belli etti. Radyumlu gözlerinde biriken sert bir pırıltı apansız bir telaşla yandı ve söndü. Başını, kayıtsız tutumuna istinaden hırpani bir tükenmezlikle salladı.

"Bu ileride dediğin ne zaman Kader? Ben yaşlandıktan sonra mı? Senin bitmek bilmeyen yükselme tutkun sona erdikten sonra mı yoksa öldükten sonra mı? Sana ulaşmak için illâ ölüp, yüreğinde vicdan muhasebesi olarak mı kalmalıyım? Ölüp de kendimi aratmalı mıyım sana?" Bir adım yaklaştı genç kadına. Hâlâ delicesine âşıktı ve korkuyordu kırmaya. Bakışları, gösterişli cama vuran yansımasından yüzüne kaydı. Kadının camda asılı kalan aksinde, bakışlarıyla kesişti gözleri. "İçimde aşktan yana umut olmasa bir an bile kalmam! Kader, tek bir sözünle, hiç uzatmam bu diyardan çeker giderim. Sen yanımda ol, bizim parçamız yanımda olsun. Ben senin başını yasladığın o huzurlu omuz olurum. Biz birlikte değilsek, bu güzel zamanın ne önemi kalır. Sen evet de söz, yolunu kalbinde bulacaksın. Güvendiğim ne varsa yıkma, biz ayakta kalırken içten içe harabeye dönmeyelim. Kaybedeceğimiz sadece aşk olmayacak bu sefer, ne geride bıraktığım sen eskisi gibi kalacaksın, ne de ben eski ben olacağım. Bir ömürlük hayatın biz bir olmazsak tadı kalmayacak. Bir yanımız gülüp coşarken, öbür yanımız hep hüzne gem vuracak!" Kader hıçkırınca yanağındaki yaşları eliyle nazikçe kuruladı. Usulca, "Son kararın ne Kader?" dedi keskin, katı bir tutumla. Emrediyordu ama küstah değildi!

Bu bakış, dehşetin verdiği bir ürkeklikle tamamlanırken acı, ta yüreğine kördüğüm misali işlendi. Ama dik durup düşüncelerini korumayı göze alarak, ayarsız kalbinin kabullenen tutumunu sabote etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, her şeye bir çizgi çekerek, onca emeği göz ardı edip hayatının en güzel yıllarını çöpe atmayacak, bunları kabullenmeyecekti!

"Söylemem mi lazım Uğur! Anla artık... Onu doğuramam!" dediğinde adam bir kurşunla değil ama bir tek kuru sözün elim vurgunuyla vurulmuş, apansız avlanan şahin gibi tepetaklak olmuş ruhuyla yerle yeksan olmuştu. Kader taşı dese, bir dağı bile hiç yorulmadan üzerinde taşıyacak geniş omuzları çöktü. Sakinlikten her zaman nasibini almış olan yüzü kaskatı kesilip nefesi ciğerlerine tutuk ve kesik ulaştı. O her zaman aşkın kitabını yazan ağır dudaklarının arasındaki tatlı dili, bu sefer gocunmuş bir zehirle fısıldadı.

"Beni sevmiyor musun?"

Kader birden arkasını döndü. Dehşet ve kızgınlık tüm hücresine kadar işlemiş, bu tutumuna kahretmişti! Bunun şüphesi mi olurdu? Gözleri sevdiğinin yüzüne telaşla bakarken, göz bebeklerindeki yaşlar hicran ve gücenmiş bir tutumla parlamıştı.

"Bu nasıl söz Uğur? Bundan şüphen mi var?"

"Bu zamana kadar yoktu..." dedi adam kederli bir tonda. Kırgındı ve kızgın. Çaresiz başını iki yana sallarken, durgundu sükûneti. Yaralıydı ve bilinçsizce yaralıyordu. Tıpkı vurulmuş bir vahşi aslan gibi... Severken hırpalıyordu.

"Ama artık şüphe değil... Eminim! Beni, mesleğin kadar sevmiyorsun. Sana göre bebeğimiz cerrahlığından daha önemli değil. Sen yükselmeyi, tek olmayı umuyorsun. Senin yanındaki yerim, bilim fantezilerinden daha değersiz..."

"Ben fantezi kurmuyorum. Hayal görmüyorum. Denediğim tekniklerle hayatlar kurtarıyorum. Bir hayata karşın, milyonlarca hayat... Lanet olsun! Hem doğmuş bir çocuğu katletmişim gibi konuşmayı kes!"

"Bizim bebeğimizi katlederek kurtaracaksın onları..." derken adam, gözlerindeki yaşların akmaması için kendini zor tutuyordu. Gözleri artık sevdiği kadını sisli görüyordu.

"Bencilleşme!" dedi Kader hırsla.

"Bencil olan ben miyim?" dedi Uğur küstah bir duruşla. "Kariyeri için bebeğimizi gözden çıkaran ben miyim?"

"Ona bebek deyip durma! O bebek değil, sadece bir hücre... Lanet olsun hiçbir şey düşünmeyen asalak bir hücre!" diye kendi içini,

yatıştırmaya çalışıyordu. Soğukkanlı yanı gitmiş, içinde kopan fırtınalar yerini vicdan muhasebesine bırakmış, aşkı yüreğine ağır gelerek onu anbean çökertmişti.

"Sen kararını vermişsin zaten. Konuşmaya gerek kalmamış ki! Bizi bitirmişsin." dediği gibi başını sarsarak arkasına döndü Uğur ve gözünden damlayan yaş yere düşmeden, hızla dış kapıya yöneldi.

Onun uzun boyunu, fidan gibi zayıf yapısını ve geniş omuzlarını hıçkırıklar içinde seyretti Kader. Çaresizce titreyen ellerini kaldırdı. Dokunmak, ayaklarına sarılıp, gitmesini engellemek istedi. Yüreği koptu onunla. Nefesi azaldı, dirayeti içinden çekildi, uyuştu her yanı. Ancak bunca şeye rağmen, ne sesi çıktı lal olmuş dilinden, ne titreyen dudakları kıpırdanıp haykırdı sevgisini.

Gitme, diyemedi!

Pişmanlığı çığ olacaktı besbelli ama ayakları mıh oldu, olduğu yerde çakılı kaldı. Kapı bir hışım çarparak kapanırken olduğu yerde korkuyla sıçradı. Ama bu korkusu sesten değil, kaybetmektendi...

Ve nitekim kaybettiğini biliyordu!

Bacakları titreyerek yere yıkılırken, yanaklarından su gibi gözyaşı akıyordu. Bahçeden gelen arabanın sesiyle, buğulu bakışlarını dehşet bir korkuyla Fransız cama çevirdi. Gözleri, sis bulutunun ardından puslanarak buzlu camların gerisinden görür gibiydi uzaklaşan beyaz aracı.

"Seni sevmediğimi nasıl düşürsün Uğur? Beni seninle nasıl sınarsın? Mesleğimle, sevgimi nasıl birbirine karıştırırsın da aynı kefede tutarsın?" derken, dudaklarından art arda hıçkırıklar dökülüyordu. Farkında değildi ama o hücre dediği bebeğini şu anda şefkatle okşayarak, ağlıyordu! Eli düz karnında, gözleri sımsıkı kapanmış, ağlayan sesi bomboş evin içini acı hıçkırıklarıyla dolduruyordu.

Hani diyorlar ya "Aynı şehirde olmak,
aynı havayı solumak bile yetiyor..."
Ben yanında olmadıktan sonra üst katta olsan...
Yan evde olsan, hatta yan odada dursan ne çıkar!
Bu daha çok canımı acıtıyor...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umutlarımı da cebime koydum…
Gidiyorum ama ondan gitmediğimi biliyorum…

Bu vahşi acının kaynağı yürek olduğu sürece, damarındaki tüm sızıların acıları, dilinden çıkan sözlere aitti... Kader dipsiz bir kuyudaki su gibi karanlık olan geleceğiyle boğuşurken, içindeki o egosu yüksek suçluya yataklık yapıyordu. Düşünüyordu ve her düşüncesinin ardından pişman düşüncelerinin ipini çekip intihar ettiriyordu, haklı olarak... Başkası böyle söylese, bebeğinden bir hücre gibi bahsedip vazgeçse, belki de ilk başta Kader ona sayıp söver, haklı sebepleri var demez *vicdansız* diye yerle yeksan ederdi… Ama işte işin aslı öyle değildi! Bugün bilim adamları hayatlarını kapsama alanından çıkarmasaydı, hiçbir derde derman bulunamaz, birçok insan hastalıktan ölür... Senelerin uğraşı olan hiçbir cihaz oluşturulamazdı.

O idealistler olmasaydı bugünün en popüler cihazı olan televizyonu, John Logie Baird uzun uğraşların sonucunda icat edemezdi. İşte en harika yanı da bu değil miydi kariyerin? Senelerdir okulda, sınavlarda, sonra tez hazırlıklarında harcadığı ömrüne, en nihayetinde elle tutulur başarılar eklerken, hamileliği ayağına bağ olacak ve milyonlar yerine bir kişinin hayatını kurtaracaktı!

Uğur her ne kadar anlamasa da derdinin ne olduğunu, yaptığı bencillik değil onore edilecek bir karardı! Her ne kadar yüreğine, gözlerinden yaş yerine Uğur'un sureti damlıyor olsa da düşünceleri hâlâ bencil, hâlâ cesur bir savaşçıydı. Etik değildi yaptığı duygu sanrısı ama yapıyordu işte. Zekâsıyla kalbi savaşıyordu, vicdanıyla ilmi gibi…

Evde tek, onsuz yaşamında soluksuz kalırken, haklı yanlarını önüne serip suçlu yanlarını örtbas ederek, susarak anlaşıyordu kendi iç sesiyle! Ama o vicdan denen büyük boşluk, öyle devasa, öyle ağırdı ki… Bazen öyle kaplıyordu ki içini kara bir delik gibi, tiz sesi çınlıyordu vicdan olup kulaklarında ve yüreğinde.

"Vicdansız Kader... Bencil Kader... Çocuk katili, aşk cahili Kader!"

Kader son iki günü, başka bir dünyada, başka bir insan olarak, iç savaşlarının girdabında yaşadı. Hiç bıkmadan *oysalarla, belkilerle, keşkelerle,* Uğur'u bekleyerek geçirdi. Hani kapı açılacak ve "Ben geldim. Özür dilerim anlamadım seni. Bunca zaman sonra, zirveye bu kadar

yaklaşmışken az daha sıkarım dişimi…" diyecek ya da aracının motor sesini daha köşe başından duyacak ve dehşet bir sevinçle bahçeye koşacaktı.

Duvardaki resmiyle kalacak, su içerken eli onun uzun bardağına gitmeyecek, kokusunu ödünç bıraktığı yastığıyla avunmayacaktı. Ağlamaktan, düşünceli derinliklere ulaşan karmaşanın hüküm sürdüğü gözlerine kan oturmuş, kederlenen yüzündeki rengi çekilmişti.

Tam yedi senedir onunla olan ömrü, şu anda onsuzluktan bitap düşerek kavruluyordu. Çok zordu! Mesleğiyle sevdiği arasında kalmak, evladıyla gelecek nesli kurtarmak arasında seçim yapmak… Emek verip hiçe sayılmak, en zoruydu belki de!

Bebeği doğurursa milyonlarca kişi ölebilecekti. Fakat doğururs a, Uğur olacaktı! Evinde neşe, huzur, başını yasladığı sert göğsü yastık olacaktı! Sıkıldığında, dara düştüğünde, sırtını dayadığı koltuk… Ama mantığı bunu kalbine anlatamıyordu! Neden hep biri diğerine kendini anlatmak zorunda kalıyordu? Biri hep üstün, galip olmak zorunda kalıyordu?

Vefasız değildi. Tüm hayalleri yıkılırken tükeniyordu.

Bir hevesle düğün için tutulan evi boşaltmıştı. Ondan arda kalan maziyi de yanına alarak valizlerini toparlamıştı. Bir sürü resim, ona dair bir sürü anı birikmişti valize. Her şeyi sığdıracak valiz buluyordu da kalbini sığdıracak bir valiz bulamıyordu. Kalbi burada, onun varlığının yanında darmadağın kalıyordu.

Onu ardında nasıl bırakırdı? Terk etmek, vazgeçmek değildi ki! Sadece sevmek de büyük bir lütuftu! Düşündü, kurtardığı ve kurtaracağı hayatları düşündü… Vazgeçtiği bebeğini düşündü ve sonra yine iç savaşlarına en kötü pusuyu zekâsıyla kurdu. Yaralandı, örselendi, kanadı… Çaresizliğine çare arandı.

Kariyeri galip oldu, Uğur ve geleceği bu plana mağlup düştü.

Kızının hüzünlü halini görmemek için sıkıntıdan dışarı çıkıp, derin bir nefesle soluklanan Efe Bey, düşüncelerle yoğrulan bakışlarını teras kapısına çevirdi. Cahillerdi! Yaşları büyümüş, bedenleri olgunlaşmış ama akıllarındaki düşünceleri çocuk kalmış, ergenlerdi. Her şeyden evvel gençlik yüreği… Hem bencil hem de pek hordu… Kızdı onlara. Sonra acıdı, merhamet etti ve düşündü. Sonra çaresiz kaldı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yine kızdı. Kaşlarının hilali devrildi umutlarının üstüne. Böyle kuvvetli bir aşkı nasıl yok sayarlardı, aklı hayali almadı.

Bakışları karanlık geceyi döverken, şubat soğuğuna eş tutmuş gözleri yıldızların yarenliğine soyunuyordu. Geceye seslenip, sabreden Efe Bey'in kulakları o sırada bir çıtırtı duydu.

Dışarıda bir kıpırtı vardı. Gözlerini kısarak o tarafa yöneldi. Keskin ama hafif sisli gördüğü yaşlanmış gözlerindeki gözlüklerini burnunun ucundan geriye öteledi. Merdiveni inip, ıslak çimlerin üzerinden sakin adımlarla ilerleyerek bahçenin sol kanadına ulaştı. Büyük çınar ve söğüt ağaçlarının hemen köşesindeki ufak, arka sokağa açılan kapının yanına geldiğinde, gördüğü görüntüyle başını salladı.

Davetsiz misafiri… Gönlüne davet ettiği manevi oğluydu!

"İçeriye gelmeyecek misin Uğur?"

"Yok!" dedi genç adam usulca. Geldiğini görmüştü belli ki.

Ortam loştu. Köşedeki direkten yayılan kirli sarı ışıktan başka yansıma kaynakları yoktu. Genç adam duvara yaslanmış, karanlığın arkasına sığınarak dertli dertli sigara içiyordu. Kırmızı bir nokta oluştu gecenin bağrında. Elinde tuttuğu sigaradan derin bir nefes çektiğinde sakindi genç adam. Olduğu yerdeki diğer direğin lambası yanmıyordu uzun zamandır. Onu, bir ara değiştirmesi için belediyeye haber vermeyi aklının bir köşesine yazan Uğur, elindeki sigarayı yere atıp ağzındaki dumanı burnundan savururken, ayağının ucuyla izmariti ezdi.

"Bu kadar zalim olmayın birbirinize… Geç içeri!" dedi, Efe Bey sitemle.

"Gelmesem daha iyi." diye kestirip attı Uğur. Sakindi, hissiz ve duygusuzdu sesi… Ve yorgun!

Direkte asılı kalan bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Yüzünün bir kısmı aydınlandı. Gözaltları morarmış, teninde ışık oynaşınca kırgın ve yorgun bakışları karanlığı yırtan ay misali parladı. Soğuk havada aldığı her nefes buhar olup geceye karışırken, kabanının ön düğmelerini açarak kenarlarını geriye iteledi. Sıkıntısından bocalayan ellerini ceplerine koydu.

Efe Bey dudaklarını öne uzatarak yanaklarını şişirip pofladı! Kızı haraptı, Uğur bitik. Gençler aşkın kıymetini, değerini hakikaten bir vurdumduymazlıkla bilmiyordu. İçi acıdı haline...

Yarayı taşıyan, canı yananın halinden anlardı elbet!

Geceler telaşla koşuyordu genç adamın gölgesine. İçindeki ağırlığa inat, hâlâ dimdik ayakta duran bedeniyle saklıyordu vurgununu. Uğur, hafifçe bükülmüş sırtını dayadığı duvardan çekerek tam önünde duran aracına yanaştı. Yaşlı adam ona merakla bakarken, o arka kapıyı açıp eğildi ve dışarıya elinde büyük bir kutuyla çıktı. Bakışlarını yaşlı adamın gözlerine çevirip "Bunu ona verir misin baba?" diye nazik ama ruhsuz bir tonda sordu.

"Oğlum, bu kadar çabuk karar vermeseniz! Kocaman adamlarsınız size bir şey söylemeye çekiniyorum ama inanın bulduğunuz sevginin vazgeçilmesi kolay, kazanılması imkânsız… Siz sahip olduğunuz o mukaddes duygunun ne olduğunu bilmiyorsunuz?" Azarlar tondaki sözleri nasihat içeriyor, dile dökmediği gerçekler bir bir söze dökülüyordu.

Alın bu dertlerimi, atın kör bir kuyuya der gibi bakan Uğur, "Bu konu konuşuldu ve kapandı efendim. Yoruldum hep ikinci planda olmaktan. Onun sürekli *ben, ben, ben* demesinden cidden yoruldum. Biz artık üniversiteyi yeni bitirmiş gençler değiliz, ömür ellerimizde şekillenip kayboluyor." dedi usulca. "Kariyer ve o… Bu hayat oyununda, perdelerinin arkasında ben yokum! İstediğini veriyor, yolundan çekiliyorum, yükselsin, en büyük olsun. Kariyerinde hep ayak bağı oldum. Yolunu açıyorum." Konuşması bittiğinde genç adam, acı bir nefes çekti içine. Bunu söylerken bile zorlandığı her halinden belliydi.

"Bitti!"

Bitirmek… Ne kadar kolaydı dilde!

Efe Bey kızgın bakışlar atıp azarlayarak, "Yani kaçıyorsun, savaşmadan… Vazgeçiyorsun!" diye tok sesiyle çıkıştı.

"Ben savaşı kaybettim, mağlup oldum. Bunu kabullendim efendim… Özür dilerim! Tek taraflı savaş olmuyor. Bana karşı soğuk bir duruş, gözlerinde yükselme tutkusu var… Onun benden başka olan aşkının boyansıması yüreğime vurdukça canım yanıyor... Onu görüyorum, dokunuyorum ama hissedemiyorum. Sesimi duyurup, derdimi anlatamıyorum." Derince iç geçirdi. "Bunları ona teslim edecektim ama biliyorum, o kadar kuvvetli değilim. Bir kere daha yıkılırsam, doğrulamam!"

"Baba saat geldi…" diyordu geriden gelen naif ses.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kader ağaçların gerisinde, gecenin güzel endamında eşsiz bir heykel gibi kusursuz, şahane bir peri kızı gibi hayali duruyordu. Ellerini yasladığı verandanın alacalı ampulleri yüzünde raks ederken yanağına vuran dalların kıpırtısıyla, beyaz zarif bedenine giydiği sarı elbisesiyle, bir gelin çiçeği gibi oynaşıyordu karanlıkta.

Gözlerindeki son umut, vazgeçer mi diye beklenti çoktan sönmüştü. Uğur da biliyordu artık, son nefesi candan çıkarken *Kader* diyecekti. Pişmanlıkları omuzlarına yüklendikçe, o heybetli beden biraz daha çöktü.

Ona baktı. Gözbebeklerine çizerek hayalini saklamak, son halini en güzel olanla hatırlamak için baktı. Bu görüntüyle yıkılan Uğur, nefes alamadı kısacık bir an. Yürek bir kez yandı mı, soğuk ateşi söndüremezdi. Boğazına dizilen yumrular, ilmek ilmek dokundu göğsüne. Onun cennetten düşmüş gibi şeffaf ve saf görüntüsü karşısında gözleri dolarken, yüreğine acı acı ağrılar saplandı. Sadece ufacık bir zaman onsuz kalmıştı. Kısacık zamanda ruhu gibi gücü de tükenmeye başlamıştı. Kaç gündür sesini, nefesini ararken dört bir yanda; gözlerinden sureti, elinden telefonu düşmemiş, arasın diye beklemişti, *vazgeçtim* desin diye… Ama aramamıştı. Yanında değildi ama ellerini kollarında gezdirdiğine göre, yüreği duyuyordu sesini Kader'in, biliyordu...

"Yapma Kaderim!" diye çaresizce haykıran iç sesi, onun yüreğine köprü kuruyordu. Karanlığa diktiği gözlerini al yanağına süzülen yaşlarla birlikte kapattı, belki o da Uğur gibi hayalini dinliyordu...

'Görüyor musun Kader, artık biz yokuz. Bunun anlamını biliyor musun? Çareler yok! Bizden kalan yokluğun her köşeye sinmesiyle karanlığa karmasını seyrediyorsun... Dipsizliğin, suskunluğun, pişmanlığın ve kırgınlığın; zifiri bir gece gibi her yeri sarmasını hissediyor musun?'

Boğazına dolan yumrularla geriye çekilip, genç kadına üzgün gözlerinin kaygılı pırıltılarıyla bakmaktan vazgeçti. Uğur, çoktan pes etmişti! Şimdi de içindeki kadını yüreğine hapsederek terk etti.

Yüksek vücudunu biraz eğerek müstehzi bir resmiyetle, "İyi geceler baba…" dedi, son defa. Tok sesinin titrek yapısıyla soluyordu geceye. "Kendine iyi bak!"

Üzerine basmakalıp gibi oturan dirayetiyle, son bir defa daha hüsranla baktı Kader'e. Sevdiğinin gölgesini veren ağacın çıkıntısı azaldı ve gözden kayboldu… Yine gözleri dalan Uğur, aracına çökük omuzlarıyla yöneldi. Bir an durdu. Elleri kapı kolunda duraladı.

"Gitmek çare değil biliyorsun değil mi oğlum? Bırakıp gitsen bile kalbin virane kalacak, bu izleri hep hatırlatacak. İnan bana, nereye gidersen git, kaçtıklarını götürüyorsun yanında. Vazgeçtiklerin, bir zaman sonra vazgeçilmezin oluyor da aksi yansıyor hayatına, yanıyor, sönemiyor ve hep acıyorsun. Ölmüyorsun, sadece acı çekmeye başlıyorsun."

"Bazen sevmek, vazgeçmek demektir, derdiniz!" dediğinde, başını omzunun üzerine yıkarak yaşlı adama kederle baktı Uğur.

"Vazgeçmek kolay da vazgeçilmezi sevmek çok zormuş be baba… İşte bu tüketiyor!"

Aracının kapısını açıp içeriye girdiğinde, Efe Bey boğazına takılan yumruyla "Bunu en iyi ben bilirim evlat!" diye gecenin içinde ağır bir yürek acısıyla mırıldandı.

O aracını çalıştırıp uzaklaşırken, geriden gelen ağlama sesiyle yaşlı adam arkasını döndü.

"Baba!" diye dudağından kurtulan cansız hıçkırıklarla kendini yaşlı adamın kollarına atan kaygılı kızının narin bedeni, tir tir titriyordu.

Yârini candan seven, bırakıp gitmez. Üzülme, demek istiyordu Efe Bey. Bu yüksek dağlar gibi, aşkın derdi kederi bitmez miydi?

Kader ağladıkça yüreği sıkışan Efe Bey'in elindeki kutu yere düştü. Evlat çok başkaydı, o ağladıkça tutmuyordu yaşlı dizleri, sağlam kalmıyordu dirayeti.

Ayaklarının üzerine saçılan nesnelerle usulca geriye çekildi Kader. Sulusepken gözlerini kutuya çevirdiğinde, hâlâ hıçkırıklarından omuzları sarsılıyordu. Bir kutu fotoğraf ve onunla olan geçmişi ayaklarının dibinde, ona ne kaybettiğinin acı gerçeğini sunuyordu.

Ayağının dibinde Uğur'un büyük bir fotoğrafı vardı ve gözlerinde gözünün izi… Gitmek ne kadar basitti!

Her şey bir karton kutuya sığacak kadar ufak, bir ömrü yok edecek kadar devasaydı! Tek tesellisi yine her zamanki gibi babasıydı.

Onu havaalanına kadar hiç yalnız bırakmadan, elini sımsıkı tutmuş, başını yasladığı omzunda saçlarını şefkatle okşayarak teselli etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun babası esas adamdı. Hiç yargılamamıştı onu, bir kere bile sesini yükseltmemişti. Daha bir kere tokadını yiyip, kötü sözünü duymamıştı. Babası hep ona sümbül gibi bakardı. Gözleriyle bakar, dokunmaya kıyamazdı. Taç yapraklarını dökecekmiş gibi el üstünde naifçe tutar, gözlerinin ta içine bakardı ne istiyor diye. Onun babası candı. Ve en dertli yanına ilaçtı.

Çok değil, kısa bir süre sonra havaalanına gelmiş, dış hatlar terminalinde işlemelerini yaptırmışlardı. Sessizce dururken sıkıntıları büyüdü. Bu duygu yoğunluğunu, uçak anonsunu yapan naif bir ses böldü.

Oysa Kader'in gözleri hâlâ boş bir umutla, terminalin kapısındaydı. Bir fidan boylu yârin gelişine şenlik yakmak için dili ağzında saklambaç oynuyordu. O yokken, boşlukta dolaşır gibi hissediyordu kendini. Bir umut ya belki gelir! Hani hep filmlerde, dizilerde öyle olurdu. Kadın gider, erkek gelir ona sımsıkı sarılır, *gitme*, der, *bırakma beni!* Sonra bol gözyaşı ve sulu öpücükler…

Ama son anons yapılırken bile görünürde yoktu sevdiği.

Yüreğinde bir keder, gözleri kandamlaları, üzerindeyse suçluluk üniforması vardı.

Babası yanağına dokundu şefkatle, "Sen, iki gözün hikâyesini bilir misin Kaderim?" dedi kızının buğulu gözlerini kendine çevirerek.

Yanaklarındaki yaşlar çenesini yoklarken, Kader başını salladı iki yana. Bilmiyordu!

Yaşlı adam burukça gülümsedi. Başparmağı kızının gözkapağını okşarken, "Beraber ağlar, beraber uyur, beraber görür, beraber gülerler ama asla beraber olup, birbirlerini göremezler. Sen bir göz olmak istiyorsun, o diğeri. Peki, bu kadar yakınken, bu kadar uzak kalmaya dayanabilecek misiniz?" dediğinde, kızının saçlarını okşayıp, titrek dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Şefkat ne kadar büyük bir ummandı. Geriye çekildiğinde, kızı boynuna sarıldı, hıçkırıklar içinde, "İyi ki varsın babam! İyi ki babamsın, iyi ki yanımda ve arkamdasın." dedi.

Ağlıyor, tıpkı hasret kokan iki göz gibi birbirine hasret kalacaklarını biliyordu.

Efe Bey geriye çekilirken, burnunun üzerinden öpmüştü kuzusunun. Burukça gülümsemişti. Son çağrı yapıldığında Kader uçak kapısına baktı.

"Gitmem lazım baba!"

Efe Bey bir adım geriye çekildi. Üzerinde garip bir suçluluk ve farklı bir tereddüt vardı. Kalın kaşmir paltosunun cebinden kalın bir defter çıkardı. Kaygılı gözleri, kızının yüzünde saklambaç oynuyordu.

Kader ıslak kirpiklerini kırpıştırıp, yanağını bir çocuk gibi kabaca silerken, o koca defteri oraya nasıl sığdırdığını düşündü. Üzeri yıpranmış, eski bir şeye benziyordu ve babasının o deriyi saran iri parmakları titriyordu. Defterin cildi, iyice yıpranmıştı.

Efe Bey sanki cebinden defteri değil de göğsünden kalbini sökmüş, avucunun içine bırakır gibi ürkekçe uzatmıştı kızına.

Ellerine konan hazinenin eski yüzüne baktı Kader. Kim bilir kaç defa okunmuştu da böylesine yıpranmıştı kıymetlice... Kaç kere okşamış da parmaklarından bırakası gelmiyordu üzgünce.

"Bunu aslında sana vermeme kararı almıştım kızım. Ama görüyorum ki bazen ne söylersen söyle, *bir musibet, bin nasihatten üstündür,* lafının doğruluğunu kanıtlıyor hayat. Bunu oku Kaderim, oku ve kendi kaderini sen de kendin yaz!"

Genç kız babasının titrek parmaklarının arasından aldığı eski defteri evirip çevirerek, "Bu ne baba?" dediğinde, yaşlı adam buğulu gözlerinin gerisine sığınmış kederli gözyaşlarını saklayamayarak "Kaderim…" dedi duygulu. "Oku… Ben anlatamam ama sen anlarsın!" Kızına sıkıca sarıldı. Sanki bıraksa bir daha tutmayacaktı kolları.

"Sakın bana kızma meleğim. Seni sevdiğimi asla unutma! Bazen hayat, senin seçimin olmaksızın yazar yazgısını… Alın yazısı diye bir şey vardır. Adın gibi… Kader!" demiş ve kırışmış yanaklarından yaşlar akarken şakağına sıcacık bir buse koyarak, arkasını dönüp hızla uzaklaşmıştı.

Ardında bir ömrün satır satır döşendiği harfler, ilmek ilmek yüreklere kazınacak sözcükler, birçok şeyi alt üst edeceği gibi yeni bir hayata yelken açacak gemiler bırakmış ve mağlup bir yürek, kahırlı bir yaşam, sonsuz bir hüsranla usulca ayrılmıştı.

Nasıl bu kadar uzaktaki birini böyle sonsuz severim,
anlamıyorum…
Gözü gözüme değmesin, yüreği yüreğime değiyor ya
yetiniyorum…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Herkesin faili olduğu kalpte meçhul bir cinayeti vardı…Seninkisi… Ben oldum!

Her yanı bilindik bir ısıyla kaplanıyordu. Kulağına, çok uzaklardan, hiç gitmediği diyarlardan bir ses çalınıyor, genzine aşina olduğu bir koku düğümleniyordu. Sonra o ses kayboluyordu. "Kader…" Kelimeler silikleşiyor, titriyor ve bir sis gibi o puslu görüntüyle birlikte kayboluyordu. Sonra o bilindik sıvı sarıyordu her yanını. Suyun altındaki o nefessiz kalma anı. Bedenini yalayıp geçerken dehşet karanlık onu daha derinlere çekiyordu. Bir ummanın içinde tek başınaymış, kurtulmak için çırpınmaktan yorulmuşçasına dibe çekiyordu. Ağzı ve ciğerleri suyla doldukça havasızlıkla uyuşan benliği, bu haline isyan bile edemiyordu ve tam her şey bitti derken aniden dehşet içinde, tir tir titreyerek kan ter içinde uyanıyordu. Oysa çok uzun senelerdir görmüyordu bu kâbusları. Şimdi her gece aynı kâbusla bölünüyordu uykuları. Kader hayatındaki çıkmazlarında boğulduğu gibi rüyalarında da boğuluyordu.

Çok zaman geçmemişti aradan. Kader kendini işine kaptırıp, bir aydır oradan oraya savrulurken kâbuslarını geçiştirmeyi öğrendiği gibi aklındaki Uğur'u ve bebeği iş temposuna gömülerek hayatından atmaya çalışıyordu!

Başarıyor muydu peki?

Ne vakit yalnız kalsa yüreğinde incecik içini çektiren bir acı, sol yanında bir bıçak yarası hep kanatıyordu bağrını. Nasıl bu kadar çabuk vazgeçebilmişti kadim sevgisinden. Geçmiş miydi gerçekten o büyülü tutkunun sarhoş edici etkisinden? Oysa onu bir ömür, bir tek o sevecek, gözlerini kırptığı her anında yanında olacak diye umuyordu. Böyle olmadığını algıladığı anlarda, hayal kırıklığı yaşadıkça nefesi gırtlağını yakarak genzine doluyor, tez canını yoruyordu.

Dünya üç günlük dünyaydı ve onsuz olunca daracık bir mahzene sıkışmaktan farkı kalmıyordu.

"Doktor Hanım, hayır bunu kabul edemeyiz!" demişti genç kadın, gözyaşlarıyla onu daldığı diyarlardan koparark. "Bunu nasıl söylersiniz? Benim kanser olmam bebeğimin suçu değil ki ona kıyayım!"

Yanaklarına süzülen yeni yaşlar eskisini aratmıyordu.

Ama bunu soğuk bir maskenin ardında saklayarak profesyonelce umursamıyormuş gibi durmayı başarıyordu. Katı ve ruhsuz, bilmiş ve kararlı... Kısacası vicdansız ve bencildi!

Ama ona katil ol demiyordu ki yaşa ve tekrar dene diyordu. O yaşarsa, daha bir sürü çocuğu olacaktı ama savaşmazsa, bu bebekle birlikte ölecekti! Mantığıyla duygularını birbirinden ayırması, neden bu kadar zordu?

"Bebeğiniz iki aylık bile değil, gelişimi henüz tamamlanmaya başladı. Onu görmeniz sizi yıpratır. Her şeyi geçtim, sağlığınız için bunu yapamazsanız. Beyninizdeki kitle gün geçtikçe büyüyecek ve bir zaman sonra bizim müdahale etme şansımız azalacak. Bakın, sizinle bilimsel terimlerle konuşmayacağım." Öne doğru yaklaşıp, dirseklerini masaya yasladı ve genç annenin gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmazsanız, kısıtlı bir hayat sizin olacak! Bakın yine bebeğiniz olabilir ama siz hayata tekrar gelmeyeceksiniz ve hatta belki de…" dedi keskin bir dille ve sustu.

Aklını başına devşirmesi gerekirdi! Bu neyin inadıydı? Beynindeki illet her gün büyüyerek tüm dünyasını kaplayacak ve belki de bebeğiyle birlikte onu bu hayattan tüketerek koparacaktı!

Aslında bunu söylemek, onun için de zor olduğu kadar vicdan sınavıydı. Lakin mesleği, bu gibi sınavların üstesinden geleceği kadar yüce ve özverili olmayı, yaşatarak öğretmişti. Bir yanı uçurumken, diğer yanı cehennem bile olsa, çisil çisil umut yağmalıydı üzerine. Sonunda acı çekerek ölse bile yaşadığı kadarının umudu olmalıydı.

"Önce yaşa Hayal, yaşa ki yaşatacak gücü kendinde bulasın." dedi usulca. O dik, sarsılmaz, idealist, vicdansız maskesini kısacık bir an taktı yüzüne, merhametini soğukluk kisvesinin ardına sakladı.

Ancak bunu duymayı istemeyen, duygu patlaması yaşayan ve sağlıklı düşünemeyen genç kadın yanağındaki yaşları kabaca silerek oturduğu koltuktan kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Son sözüm bu Doktor Hanım! Eşimin bunu duymasını istemiyorum. Ben bebeğimi doğuracağım! Onun yaşaması, benim ölmemse takdiri ilahi der sineye çekerim." dediğinde Kader bunu kabullenemeyerek yerinden hızla kalktı. İtiraz eden net bir tutumla, "Bu nasıl bağnaz bir düşünce! Ya sevdikleriniz ne olacak? Siz öleceksiniz göz göre göre ve onlar sizden kalan hatayı bebeğe yükleyecek. Hiç arkanızda kalacak olanları düşündünüz mü? Kocanız sizsiz yarım, evladınız sizin sevginizden mahrum büyüyecek!" dedi saçmalayarak.

Yaralıydı Kader... Bu konuda çok yaralıydı ve bir bebeğin daha bu yarayla büyümesine katiyen katlanamazdı!

Oysa o doktordu, serinkanlı olmalıydı! Onca zaman psikoloji eğitimi almışlardı. Hasta doktor ilişkisinde duygusallığa yer yoktu. Ama şu anda hormonlarından ya da duygu patlamasından sebep, umutsuzca bir ışık aradı kadının yüzünde.

Hasta döndü ve ağlamaktan şişen yüzündeki, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı Kader'e. Buruk dudaklarında sancılı bir titreklik seğirirken, "Sen hiç anne oldun mu Doktor Hanım?" dedi gece gibi hüzün giymiş gözlerine kilitlenerek. "Canından hiç can koptu mu? Bebeğin düştüğünde, senin canın ondan daha çok yandı mı? Ağladığında, göğüslerin sızladı mı? Bana bir kere oldu. Karnımda umutlarımla birlikte büyüttüğüm gibi yüreğimde de büyüttüm ama kaybettim! Hem de bu hastanede... Onun odasına son defa nasıl gittiğimi bilmiyordum. Sen de yanımdaydın! Çevreme şaşkın bir korkuyla baktığımda, beni sen teselli etmiştin. Kızımın pembe boyalı küçük odası boş, narin bedeni, son bıraktığım yerde yoktu. Oyuncak tavşanı bile yastığının yanında duruyordu. Kızım ölmüştü ve ben yaşıyordum Kader Hanım! Ben, aslında onunla bir yanımı öldürmüştüm. Senelerdir, gülüşlerime değen gözyaşlarıma yamatıyorum umutlarımı... Şimdi seneler sonra bir mucize oldu ve ben anne olacağım. İçimin en sessiz yarası kapanacak. Ateşten gömleğimi çıkarıp, sonsuzluğa asacağım. Nasip olur da bir gün, sen de anne olursan, nasıl bir duygu taşıyıp, ne hissettiğimi anlayacaksın. Başkaları için nefes alıp vermenin o güzel, o şahane duygusunun, nasıl yüce olduğunu anlayacaksın! "diyerek odadan üzgün ayrıldı.

Kader'in üzerine dağlar yıkılmış gibi omuzları çökerken koltuğuna yığılarak oturdu. "Ben ardında bıraktığın çocuğun, geceleri uykusundan

feryatlar ederek uyandığını da anlayacağım." dediğinde, kapı çoktan kapanmıştı.

Gözleri kapıda asılı kalırken, farkında olmaksızın eli karnına gitmişti. Her şey tamamdı! Kararlar verilmiş, bedeller ödenmeye hazırdı.

Hayır!

Bu bebek değildi! Sadece şekilsiz bir hücre parçasıydı! Bugün onu aldıracaktı. Ondan, insanlığa atılacak büyük bir adım için vazgeçecekti. Bire, bin vermeyecekti! Bileğini çevirip yapay bir kaygısızlıkla kendini kandırarak saatine baktığında, sıkıntılıydı yüzü. İki saat sonra, her şey bitecekti.

Kapı tıkladığında duymadığı gibi, hayal kırıklığı yaşayan başını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Kader..." dedi üzgün bir kadın sesi. Kapının girişinde durmuş ve ellerini yeşil önlüğünün ceplerine sokmuştu. Kahve gözleri hüzünlüydü tıpkı arkadaşı gibi.

Kader başını kaldırıp Nurcan'a boş boş anlamsızlıkların yüklü olduğu buhranla baktı.

"Efendim canım, bir şey mi oldu?"

Genç kadın rengi uçmuş halde masaya yaklaştığında, dudağının kıyısını dişleyerek duralayınca Kader yerinden doğrulup kalktı. Lakin omuzları bedbahtça çökük, duruşu karamsardı. Hissediyordu işte, vurucu bir söz, bir haber, hayatına büyük bir sille daha vurulacaktı... Ve yıkılacağını hissediyordu! Karnındaki ağrıyı bastırırken sabırla, arkadaşının konuşmasını bekliyordu.

Nurcan çekinerek masanın karşısındaki koltuğa oturunca, Kader de hemen karşısına geçip, "Canım, nen var?" diye endişeli sesiyle sorduğunda, genç kadın başını kaldırdı. Sislenmiş gözlerini çevreleyen kirpikleri hüzünle titreşirken, "Benim değil, senin duyman gereken bir şey var!" dedi, yutkunarak.

Gözlerindeki sır, Kader'in içini acıttı, anlayamadı. İçine bir ağırlık çökerken "Meraklandırdın beni?" diye kaygıyla sordu.

Odayı kaplayan o garip ve ürkütücü statik elektrik, ciddi bir gerilimle, aklına gelen gerçekle nefesini kesti. Ürkek gözlerini iri iri açarak "Yoksa babam mı?" dedi nefes nefese. Korkudan titreyen eli kaygıyla şakaklarına taşındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Of! Allah'ım, yine kalbi mi?"

Panikle hemen atılıp buz kesmiş gibi soğuyan ellerini tutan Nurcan, "Hayır, canım dur hemen telaşlanma. Öyle bir şey değil, bu!" dedi bocalarcasına. Sıkıntıyla iç çekti. Aslında aklındaki neyse, yüreğindeki neyse dile vuramadığı şeyler yüzünden, gözlerindeki çekingen titreşimleri, yüzündeki kül renginden belliydi.

Kader nefessiz bir şekilde arkadaşının yüzüne baktı. Kötü bir şey olmuştu, kesin. Kemirdiği dudaklarına takıldı gözleri. Onunla Tıp Fakültesini birlikte bitirip, her koşulda buralara sırt sırta gelmişlerdi. Kadim bir meslek yoldaşlığı, candan öte kader arkadaşlığı içerisindeydiler.

"Çıldırtma beni de söyle. Sen böyle yapınca daha çok korkuyorum görmüyor musun?"

"Uğur..."dedi genç kadın, titrek sesiyle konuşamadığından solukları gırtlağına düğümlenmişti.

Kader, soluğu dudaklarından sesli bir şekilde firar ederken, gözleri irilerek "U-Uğur'a ne olmuş?" diye ürkekçe fısıltı gibi sorduğunda, kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı ve korkakça atıyordu. Bir an nefes alamadığını, tüm bedenin buz tuttuğunu hissetti. Kalbi, nasıl da yorgun atıyordu.

Nurcan bakışlarını kaçırdığı gibi yüzünü de biraz yana eğerek "Yasemin teyze aradı beni, biraz konuştuk." dedi, duraklayarak. Derin bir iç çekip, lafı dolandırmamaya karar verdi. "Uğur... Uğur nişanlanmış Kader!" Arkadaşına hazin bir darbe vururken en az onun kadar yüreği ağzının içinde kasılıyordu.

Kader oturduğu koltuğa yığılırken, bir darbe daha yemenin zalim sonunu yaşıyordu. Sanki karnına ağır bir yumruk yemiş gibi hissetti kendini. Tecavüze uğramış gibi tüm kemikleri hırpalanmışçasına ağırlaşıyordu. Yok, Uğur bunu yapmazdı! Onun Uğur'u, bu kadar çabuk vazgeçmezdi sevdalısından. Kızgındı. Kırgındı. Düşününce doğruyu anlayacak, ona hak vermese de kabullenecek, geri dönecekti!

Öyle ummuştu... Yanılmış!

"Ki-kimmiş?"

"Akrabaları... Uzaktan!"

Yutkundu Kader. Uğur, görücü usulü evlenecek adam değildi! Sevmiyordu o kadını biliyordu. Uğur bir tek onu sevmişti. Bu inancı hiçbir

şüphe yaralayamazdı. Kalbi sevmişti. Eğer şüphe ediyorsa zaten sevmemiş olmaz mıydı?

Ama buna inanmaması, kırılmasını engellemiyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar sarsıldığını hatırlamıyordu Kader. Onun, bunu neden yaptığını, sırf inadından kaynaklandığını, kızgınlığını... Bunun nedenini biliyordu. Ancak elinden bir şey gelmiyordu.

Yanağına damlayan duru yaşlarla farkında olmaksızın hıçkırdığında, aklına eski, huzurlu günler yağmaya başladı. Şakalaşırken kısılan çapkın gözlerindeki hayat veren gülüşü, haylazlık ederken haince yüreğini titreten koyu kahve bakışları, her sabah ve akşam onu kızdırmaktan zevk alan hin şakalaşmaları... Hatta kızdığında çatılan öfkeli kaşlarını bile anımsadı.

Teninin kokusu burnunun direğini sızlattı. Karnına bir ağrı, yüreğine kocaman korlar yağmaya başladı yine. Yutkundukça çekiliyordu ilmek ilmek olmuş yumrular boğazından. Kocaman bir ay onsuz kalmak, nefes almadan yaşamak gibi gelmişti zaten, şimdi ise ölüyordu.

Nurcan genç kadını kollarına aldığında, Kader delircesine isyan ederek ağladığını ve haykırarak sayıkladığını fark bile edememişti.

"Yapmaz!" diyordu iki lafının birinde. "Sırf kızdığı için yapıyor, bana sitem ettiği için bunu yapıyor... Vazgeçer, anlar o beni!"

Biliyordu ki o, Uğur'u ne kadar çok seviyorsa, Uğur; ondan katbekat daha çok seviyordu yârini!

Su misali akan zaman derdine derman olmadı. Saatlerce ağladığında, vaktin geldiğini bildiren telefonu, felaket sirenleri gibi inledi odanın içinde.

Akşam olmuş, ofisinin içine karanlık çoktan nüfuz etmişti. Genç kadın yığıldığı koltukta laçkalaşmış bedeniyle, öylece kımıldamadan neredeyse iki saattir oturduğunu bilmiyordu. Telefon bir daha çaldı. O vakte kadar onun yanında sessizce derdini paylaşan dostu, sıkıntıyla yerinden kaktı. Nurcan arkadaşına hüzünle bakıp, başını sarsarken hicranla telefonu açarak konuştu.

Karşı tarafa birkaç kelime söyleyip kapattı.

Kader sadece gözlerini yerdeki karolara sabitlemiş, o süre zarfında öylece bön bön bakmıştı.

"Canım, Michell seni beklediğini söyledi. Operasyon için hazırmış..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki omuzlarındaki yükü taşımayan bedeni çökmüş bir savaş gazisi gibi yorgunlaşan Kader, başını kaldırıp Nurcan'a ölür gibi baktığında, gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Yüzündeki hayat sevinci sönmüş, dünya onun için anlamsız bir vahaya dönmüştü.

Nurcan onu ikna etmek için o kadar çok dil dökmüştü ki bu vakte kadar, şimdi duyduklarından sonra öldür Allah vazgeçiremezdi bebeği aldırmaktan. Biliyor ve bu sebepten susarak onun cinayetine isteksizce eşlik ediyordu. Uğur zaten onun bebeği çoktan aldırdığını düşünüyordu. Araf'ta kalmış, ne yapsa susuyor, saygı duyuyordu.

Kader yıkık dökük viraneler gibi ruhuyla yerinden kalktığında, puslu gözleri donuk bakarak kısacık bir an ne yapacağını unutup duraladı. Sonra yanağındaki yaşları elinin tersiyle kabaca silerek gözlerini sımsıkı kapayıp güç toplamak için bekledi. Birkaç dakika elleri yanında yumruk olmuş hâlde ne düşündüğü belli olmadan dikildikten sonra, gözlerini açarak ta başından, en başından yapmaya karar verdiği gerçek için ayaklarını sürüyerek kapıya yanaştı.

Ve derin bir soluk alarak cesaretini toplayıp kapıyı açık bırakarak çıkıp gitti.

Dört saat sonra New York'un izbe sokaklarına karanlık çökmüştü. Her yer alabildiğine zindan küfü ve leş kokuyordu. Karamsarlık ve hüzün şehri bugün hayata bir başka ağlıyordu!

O sıralarda hayalleri elinden alınmış genç bir kadın… Elinde tuttuğu spor çantasının sapını sımsıkı kavramış, sanki bıraksa olduğu yere güçsüzce yıkılacak gibi hayatını o çantaya sabitlemişti. Parmakları morarmaya yüz tutmuş hâlde, çantasını peşinden sürükleyerek sağa, sola yalpalayarak yürüyordu. Bedenini gören berduş, gözlerini gören canlı cenaze olduğunu anlardı. Kireç gibi yüzündeki hayat sevinci çoktan tükenmişti.

Bitmişti sanki her şey… Bir anda yenilmişti dünya Kader'in mağlup zalimliğine. Gözleri bomboş, yüreği acı içinde, zihni kederlerin en derin mabedinde yanarak yok olurken adımlarını boşluğa savuruyordu. Her adım sesi, acı gibi nesneye bürünüp somut bir hâlde büyük

binaların duvarlarına çarparak kulağında yankılanıyor, sonrada kırılıp bükülerek yüreğine saplanıyordu.

O hâlde, saatlerce yürüdü. Ne gideceği yeri düşündü, ne Uğur'u, ne bebeği…

Her şey bitmişti, öyle mi? Bir ömrü paylaşacağı erkeği, hayalini kurmadığı bebeğin geleceği, her şeyi ellerinin arasından kayıp gitmişti. Issız sokakları aşıp dairesine ulaştığında, kapıyı kapatıp anahtarı alışkanlık olduğu üzere portmantodaki cam kâsenin içine attı ve demirin cama vurduğunda çıkarttığı tiz şıkırtısını dinledi. Elindeki çantasının sapını bıraktığında, parkeye vuran sesi kulaklarında yankılandı.

"Yavaş Kader, ne kastın var kızım masum parkeye!" derdi Uğur olsaydı şimdi.

Sesi çınlatsın istedi birden evi ama çınlamadı. Bir anda ev daha karanlık ve soğuk geldi gözüne. Onsuz eksikti, yalnızdı. Şurada bir köşede ölse kalsa tek başınaydı.

Işığı yakmadan kör gibi sağa, sola vurarak ilerledi ve yatak odasına yönelip banyonun kapısını açtı. Gırtlağında narkozun metalimsi tadı, içinde kocaman bir boşluk... Kalbi birden hızlı atmaya başladı. İçinden dışarıya doğru bir ateş nüksederken, yanaklarından yaşlar süzüldü ve daha ne olduğunu anlayamadan aldığı narkozun yan etkisiyle lavaboya eğilip feryat ederek, midesindekileri hıçkırışlarına karışmış öğürme sesleriyle birlikte boşaltmaya başladı.

Dakikalarca boğazından kan, gözlerinden yaş gelene kadar kustu. Titreyen ellerini suya tuttuğunda, yanaklarından durmak bilmeyen yağmurlar süzülüyordu. Yıkayamadı yüzünü ve onu daha fazla taşıyamayan bacakları, sert fayansın üzerine kapaklandı. Karnına doğru çektiği dizlerine kollarını sarıp, başını aşağıya eğerek hıçkıra hıçkıra ağladı.

Zaman artık ona derman olmayacaktı! Hiçbir ilaç yarasına merhem olamayacak, derdi asla yüreğinden gitmeyecek, yaşadığı hayal kırıklığı gözlerinden silinmeyecekti.

Hata yapmanın bile bir sınırı vardı. O, bunu bile aşmayı başarmıştı.

Yaşayamaz… Bir daha beli doğrulmaz, soluğu düzelmez sandı.

Oysa zaman her şeye inat aktı, akrep yelkovanı, saatler günleri kovaladı… Kader bitkin, ölü bir ruh, şuursuz bir beden ve hissiz bir acuze gibi dünyada tek başına kalakaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hak ettiği gibi kırgın, küskün ve dertli…

Günledir perişan bir hâlde geziyordu, ruh gibi. Hastanede iki kere yanlış bir operasyonun sinyallerini verince başhekim, kızgın bir tutumla azarlayarak izin vermiş ve birkaç gün kafasını dinleyip kendini toparlamadan gelmemesini, hiddetle tembihleyerek belirtmişti. Yaptığı işte hataya yer yoktu! En ufak bir dalgınlık ve el kayması, karmaşık bir duruş, hayatları apansız bir sakarlıkla bitirebiliyordu.

Baş ağrıları yine beynini oyarcasına tutunca yatak odasına geçip banyodan ağrı kesici almak istedi ama dolapta kalmamıştı. Çantasına bakarken sıkıntıyla yine defalarca olduğu gibi kendine sövüyordu. Hiç bir yerde yoktu. En son hangi çantayı kullanmıştı? Dolaptaki tüm çantalarının gözlerine baktı bir umut bulurum diye fakat bulamadı. Siyah deri çantasını da yatağın üzerine döktüğü sırada, aradığı değil de aramadığı şeyler döküldü ortalığa!

Siyah deri kaplı defter… Babasının emanetiydi, nasıl da unutmuştu bunu? Ah Efe Paşa, yine imdadına koşmuştu! Elindeki defteri incelerken, bu sefer günler sonra ilk olarak gülümsedi. Elindeki peçeteyle burnunu silerken, babasının bunu verdiği an geldi aklına. Daha sabah görüşmüşlerdi onunla ama eşsiz, korunaklı, şefkatli kokusu burnuna geldiğinde, yolcularken ki hüzünlü bakışları gözlerinin önünde belirdi. İçi sızladı bir kez daha, özledi…

Neydi babasının içindeki bu hüznüne eş tutmuş yarası. Konuşmazdı bilirdi ama hissederdi Kader, babasının onu bambaşka sevdiğini. Kaybedeceği bir nefes gibi damarında dolaşan canı gibi ya da vazgeçilmesi zor yaşam gibi… Kıymetlisiydi onun. Evlattan çok başka bir değer verirdi babası. Can gibi en büyük olan Allah'ın emaneti gibi…

Zaten bir süredir tedirgin konuşuyordu telefonda, hissetmemesi mümkün değildi. Sebebini bilmiyordu, açıkçası sormaya da çekiniyordu ama garipti. Her telefonu panikle açar gibiydi.

Bu sefer aklı babasına kaymış halde, bir elinde ajandası diğerinde sıcak sütlü çikolatasıyla kanepeye oturdu. Kulağında şehrin bunaltıcı korna sesleri, yanı başındaki camda uçuşan tüle eşlik eden aşağı kattaki yaşlı kadının gramofonunun naif melodisi…

Sıcak kupasını yanına koydu, dizlerini kırıp ayaklarını altına alırken elinde tuttuğu günlüğe gülümseyerek baktı. Annesinin böyle bir

günlüğü olduğundan daha önce hiç bahsetmemişti babası. Gerçi annesini hayal meyal hatırlıyordu, buruk gülüşünü ve silik yüzüne dağılmış gece karası saçlarını. Mis kokusunu hatırlıyordu da sıcaklığını hissedemiyordu bir türlü! Ona sadece fotoğrafları kalmıştı, eski, babasının bakmaktan yıprattığı, değerli fotoğraflar… Birlikte çektirdikleri kıymetli fotoğrafları o kadar azdı ki… Ve hepsinde de evli gibi değil de mesafeli iki arkadaş gibi çıkmışlardı.

Aslında annesine benzemiyordu Kader. Kuzguni saçları ve yeşile çalan ela gözleri vardı. Babası da kumral ve koyu mavi gözlüydü. Babaannesi de mavi gözlüydü. Annesinin gözleri koyuydu. Acı kahve, resmini görmüştü kaç defa albümde. Onun gözleri herkesten başkaydı. Babaannesi bir keresinde, erkek kardeşinin gözlerinin rengini aldığından bahsetmişti. Buruk bir gülümseme maziden misafir olmuştu dudaklarına ve sıcak bir huşu sarmıştı içini. Elindeki ajandayı okşarken, garip bir heyecan çöktü içine. Adlandıramadığı bu telaşlı merak, içini tatlı bir kurt gibi kemirdi. İlk sayfayı açtığında, dağılmış mürekkepten dökülen inci gibi yazıda, şöyle yazıyordu:

"Ben seni, unutmak için sevmedim Efem!"

Gülümsedi. Anlamıştı… İçinden gelen bir hisle, bu el yazısının annesine ait olduğunu ve geçmişteki güzel anılara bir geçit olduğunu hissediyordu.

Heyecanlandı. Kalbi gümbür gümbür… Neler bırakmıştı annesi ona miras, merak etti.

Annesinin babasına olan o eşsiz, gıpta edilesi aşkını okuyacaktı belki, belki de çocukluklarındaki yaramaz anlarını. Babası öyle derdi.

Onlar Asi ve Maviydi!

Asi Yüreğin, Mavi Sırrıydım ben, derdi.

Hem heyecanlandı, hem hüzünlendi. İlk defa, yanında annesi olsaydı da anlatsaydı istedi. Babasından defalarca annesini dinlemişti ama ya annesi, o nasıl anlatırdı babasını? Öyle kırılacak bir gül gibi mi yoksa ince dalına rağmen kuvvetli yapısının ve dikenlerinin olduğu sağlam, naif gülfidanı gibi mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmağı garip bir burulmayla yazının üzerinde dolaşırken, annesini okşar gibi hissetti bir an. Hatırlamadığı yüzü sislenmiş kirpiklerinin arasında belirirken, ayrıldığı an unuttuğu kokusunu genzinde hisseder gibi şakağında sımsıcak busesini, yüzünde ipek saçlarını, bedeninde sı- caklığını hisseder gibi oldu. Anlayamadı ilk, sonra satırlara gömüldü gözleri ve ilmek ilmek dokundu kelimeler gerçek bir sitemle yüreğine.

Burada, hiç yanında olamadığı, hayallerini süsleyen kadın vardı.

Annesi ve Kader!

İlk defa tanışıyordu sanki onunla.

Birbirlerine yakın oldukları kadar da yabancıydılar!

GÜNLÜK

Bu satırları okuma…
İçinde aşka yetim bir ben bulursun…
Beni hayal edip boşa yorulma, kendinden bir parça görürsün…
Gözyaşları sel burada…
Hayaller kalleş, umutlar yaralı, aşklar sahipsiz…
Ne istersen ters burada…
Biraz acı, biraz gözyaşı, biraz da hayal kırıklığına sahip herkes…
Ne istediysem yarım kaldı.
Kimi sevdiysem kolumu kanadımı yanına aldı…
Kimi beklediysem, benden başka herkese yâr oldu, bir bana ırak kaldı…
Ama ne olursa olsun…
Kirpiklerime umut sürmekten vazgeçtim de,
Gözyaşlarıma hayal çizmekten vazgeçemedim…

Sevgili günlük;

Bu sözden, oldum olası nefret etmişimdir. İnsan sevdiği arkadaşına, sırdaşına, yüreğini açacağı ketum dostuna, böylesine uzak hitap ederse, sanırım duygularını doğru nakşedemezdi satırlarına. Ben duygusallığımın doruğundayken yazamazdım içimi en azından böylesine uzak bir dosta.

Sen benim en kuytu yanlarıma bir nebze ışık gibisin. Karanlığıma meşale, yalnızlığıma yoldaş… Sana yazmak şiir gibi içimdeki en durgun kuyulara sızan ışık gibi… Uzak diyarlardaki bir dostuna mektup yazmak gibi…

Heyecanla ya da acıyla…

Destan gibi olmalıydı dostun. Her okuduğunda boş satırlar değil, nakış nakış işlenmiş sözcükler hayatında yeniden yer bulmalıydı. Yeri geldiğinde dile gelmeliydi hayat... Konuşmalı, acılarını haykırmalı, sevincini paylaşmalı, seni o anın büyüsüne götürmeliydi.

Her sayfada o acıyı ya da sevinci ilk günkü gibi hissetmeliydin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben öyle, "Bugün okula gittim... Şöyle oldu... Böyle yaptım..." diye yazanlardan da değilim. Mesela Turna gibi... "Okuldan geldim, yaramazlık yaptık, annem azarladı, yattım zıbardım. Hadi bay!" yazıyor.

Gülme ama öyle işte.

Geçen seni okurken yakaladığımda onu... Bana kızarak, "Kızmmmm! Şiir mi yazıyorsun, destan mı anlatıyorsun? Altı üstü günlük laaa, ne özeniyorsun!" demişti.

Sanırım aramızdaki değer farkı bu.

Anlamadı! Sana, ondan daha fazla içimi döktüğümü, gerçeklerimi... Sesin fısıldamadığı, hiçbir kulağın dinlemediği sır olmuş gerçeklerimi, bir tek sana yazdığımı bilemedi...

Bu satırları okuduğumda yine maziye döndüm...

Mazi ucu bucağı görünmeyen karanlık bir tünel gibi kapladı benliğimi. Ya da dipsiz, sonu olmayan bir karanlığa sahip zindandan bir kuyu gibi attı beni içine ve rutubete bulanmış tüm çıkışlarımı kapattı. Bir yalnızlık karası çekti tente gibi üstüme... Ve bu anıları tekrar okuduğumda, sanki uzun süredir üzerimde kalan kalın bir sis perdesi vardı, apansız çekip alınmıştı geleceğe.

Dokunmaya, hatırlamaya korktuğum değil, sırf o karanlıkta kaybolmak için, içine isteyerek atladığım bir yoksunluk gibiydi günlüğüm. Bana yoldaş, anılarıma çare, unutmamaya derman gibi...

Kaderimi kaplayan, umutsuz geceden sonsuz bir pelerin gibi kapatıyordu her yanımı. Kederin üzerinden korkarak çekip alıyorum bu geçmişi sanki... Geçmişten değil de acılarımdan korkuyorum ama biliyorum ben, beni... Bu akıl kârı olmayan deliliği yaparken de deliler gibi cesurum.

Bu satırları okudukça kalem değmiş hayatımı andıkça bir an o ufak, haşarı, elde avuçta durmaz, vurdumduymaz, dünya yansa sünügüsünü düşürmez çocuk oluyorum. Hayata kayıtsız bakarken buluyorum biçare kendimi.

Sevindiğim, çok sevildiğim günler geldi hatırıma.

Ben, mahallede hep oyun kurucu, okulda sınıf başkanı, lisede öğrenci birliği başkanı ve üniversitede güzelliğine gıpta edilen, zekâsı

parmakla gösterilen bir kız olmuştum. Ben oldum olası lider ruhlu bir kızdım. İkincilikleri hazmedemez, hep tek ve ilk olmak isterdim. Biraz bencildim bu konuda ama asla kibirli olmamıştım. Kendini beğenmiş değil, kendine değer verenlerdendim.

Genç kızlığa adım atmak için inatla gayret eden, heveslenen fakat hiçbir zaman ailesinin ve çevresinin istediği gibi uslu, hanım hanımcık bir kız olamayan ben, kendi geçmişime dokunuyorum şimdi. Kopuk bir film karesi gibi şeritler halinde akıyor hayat gözkapaklarımın içinden. Sonu hüzün kokan, umut kokan, aşk kokan, yarım kalmış buruk bir roman gibi.

Yazı dilim değişmiş olabilir şimdiki zamanda ama içimdeki duygu yoğunluğu ve hırçın geçişler hâlâ aynıydı. Ne de olsa ben çok okuyan bir babanın, kitap seven kızıydım. Oldum olası günlük tutardım, çok kez de seneler sonra okuduğum güncelerimi saçmalıklarla dolu diye yırtar, kendim bile katlanamayarak ortadan kaldırır, yerine bir başkasını yazardım. Bir sene önceki yazdığımı, bir sene sonra beğenmez, o sayfaları yırtar atardım.

Sözlerimin keskinliği ya da körlüğü, hayata bakış açımın dürüstlüğü ya da riyakârlığı aynı günkü gibi sağlamdı. Hatta daha kuvvetli bir kalem ve keskin sözcük haznesiyle birlikte pekişerek artardı.

O zamanlardaki gibi bazen bencil, bazen çaresiz bir masum olabiliyorum.

Bir yoldaydım şimdi... İki ucu çıkmaza ayrılan bir çatallı yolda! Ne yana dönsem hasret, acı, gözyaşı kokan bir yerde, hayaller, gerçekler ve ben... Yalnızım! Dokundukça yanacağım bu satırlara, dokunmasam bile yakacağım bir yerde duruyorum.

Sırlarım var benim. Hiç kimsenin bilmediği, hiçbir beşeri kulağın duymadığı, gece gibi karanlık, sonsuz bir umman gibi bitmek tükenmek bilmeyen sırlarım var. Benim hayatım ve özgürlüğüm, pencereden gördüğüm gökyüzü kadar olmadı hiçbir zaman.

Çok zaman kendime bile açılamadığım dilime mahpus, düşüme hür kurduğum yasaklarım, dile değil hayale düşen gerçeklerim şimdi birer kelam olup dökülüyor satırlarıma...

Yayvan bir koltuğun içinde, yemek ağırlığı ve yaramazlık yorgunluğu ile uyuşup kaldığım günleri anarken, üşene üşene gözlerimi açtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorgun bir rica hâlimle yine elime aldığım tükenmez kalemimle ben, baş başayız.

Ama içim dar, içim yorgun, içim kıyamet arifesinde… Mahşer sancısı çeken geçmişim dilimde, gözümde, kalemimde, satırımda ve geleceğimde. Her yanım fırtına sessizliği, ha koptu kıyamet ha kopacak beklentisinde!

Her insanın derdi kendine ağırmış, benimki dünyaya!

Hiçbir zaman bana yakın olmayacak yabancı bir evde, yabancı bir odada, sırf bitip tükenmeyecek gibi görünen zalim gecelerin silsilesinde, bir gecenin yalnızlığına karşı koymak için hatıralarımı yazmaya başladığım bu saatte, yine içimde keder ve yine ben yalnızım!

Tesellimse çaresiz yanıma ilaç olan kalem ve kâğıdım…

Bir elim durmaksızın yine küçük haşarı çocuk olarak saçlarımı bukle bukle çekiştiriyor, yaramaz bir tutumla gözlerimin üstüne indirmeye uğraşıyor asi zülüflerimi. Bu yazma aşkı da nereden depreşti bilmiyorum. Açıkçası ne zaman yazmaya başladığımı çok da iyi hatırlamıyorum.

Üçüncü sınıfa yeni başladığım yıllardı sanırım. İlham gelip yüreğime zamansız bir misafir gibi isteksizce oturdu. Yazıyorum işte kimine göre saçma sapan şeyleri, bana göre en umulmaz duyguları. Çaresiz yanıma derman gibi ehlileşmemiş haylazlığıma uyarı gibi geliyordu yazmak.

O vakitler, haylazlıkta üstüme kimseyi tanımam. Hani, kedi görünümüne bürünmüş masum ama tırnakları can alıcı mahlûklar var ya annem beni onlara benzeterek babama ve çevreye, öyle anlatırdı. Serseri mayındım, kim beni diline alsa pimi çekilmiş bomba gibiydim. Kısacası bir anne kızına nasıl hırçın derse, annemde onun beş beterini ballandırarak bana anlatır, sevgisiyle sona bağlayarak gülümsetirdi. Aslında evde her daim oturaklı bir kıza zorlanan ben, dışarıda özgürlüğüne yeni kavuşmuş kader mahkûmu gibi naralar atarak içimden… Evet, annemin değimiyle kafesinden henüz firar etmiş kedinin, kaplan cinsine taş çıkarırdım.

Haylazdım ama hiçbir vakit ahmak olmadım…

Ukalaydım ama asla küstah olmadım…

Her daim yaramaz bir tutumla akıllıydım…

Mesela Turna korkusundan uysal bir kişiliğe bürünmeye zorlardı kendini. Yandaşım Salim ise yaramazlık yapınca annesinden ot süpürgenin sapını yerdi, poposuna. Sanki o işkence aleti temizlik dışında, annelerin dayak medeniyetine alet için icat edilmişti. Ot süpürge değil, popo kızartan denmeliydi! Ve Salim'in nazik poposu her haşarılıktan sonra süpürgeyle hasbihal ederdi. Ah onu kıkırtılar eşliğinde tültlerin arkasından izlediğimi, hiçbir vakit söylemedim.

Salim mi?

Bu isimle sanki korkunç bir günah işlemişim gibi beynimi ele geçiren bir suçluluk hissiyle sıçrayarak uyanıyorum düşüncelerimden!

O bizim karşı komşumuzun afacan ve yakışıklı oğlu. Afacan dediğime bakmayın sakın! Hele yakışıklı dediğime hiç bakmayın! Çilli, zayıf, sarışın, uzun boylu, sıska, bir kavak gibi de asalak. Aslında patavatsız ve biraz da anlayışsız bir zorba… Mahallenin çete lideri… Ama iyi yürekli ve sağlam bir arkadaş, gerçek bir sırdaştır.

O benden büyük. Hem de iki yaş! Bu sayı olarak ufacık olabilir ama bir erkek egosu için kocaman bir zamandır.

Yaşı her ne kadar benden büyük olsa bile mahallede onca kız varken, bilmem nedendir ben Erkek Fatma gibi hep onunla oynardım. O da beni yanından kovmazdı zati.

Farz-ı misal maç yapmama seslenmez, misket oynamama karışmaz, hatta erkekleri köklememe yardımcı bile olur. Kızlar ip oynar, seksek dizerdi, ben yakar topu bile onsuz oynamazdım. Biraz Kız Fatma'ydım.

Kızdırırım onu çok zaman ama bana karşı çok sabırlı. Arkadaşlarının benimle dalga geçmesine hele hele itip kakmasına asla müsaade etmez. Ben dokunulmaz, kurtarılmış insanım ve onun koruması altındayım. Onun için ilah kadar değerli, kutsal bir hediye gibi saklanılasıyım. Hele bir üzüleyim! Çekinmeden herkesle yumruk yumruğa kavgaya girer, saçımın teline zarar gelse koca mahalleyi yaygarasıyla yıkardı. Gözyaşım daha yere düşmeden sebep olanın dersini verirdi. Kardeşi olmadığı için böyleydi sanırım. Bazen dalga geçer, bazen destek olur ama çok vakit tevazu gösterir, yanından bir nefes uzağına ayırmazdı. Sahilde herkesten saklandığımız bir mekânımız, kıytırık bir sandalımız bile vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem kızardı hep. *Erkeklerle oynama. Erkekten arkadaş olmaz. Sonra başın yanar,* diye. Eski kafalı değil annem haşa ama öyle görmüş öyle geçirmişler vaktiyle köyde… Geleneklerine göreneklerine bağlanmak zorunda kalmış.

Sonra ne zaman eve yaralar bereler içinde gelsem, başlardı dövünerek zılgıtlara.

"Başına bir gün bir halt gelecek, benim ciğerim yanacak kızılcık sopası, Allah'ım, bana neden kız gibi kız vermedin de baldırı çıplak, erkek kılıklı kızılcık sopasını layık gördün!" derdi şakacıktan. Ama bilirim, bu sitemli söylemlerin içinde ciddi bir korkunun varlığını, hayıflanmayı, veryansını barındırdığını.

Ha! Bikarar ağıtlarıyla çıkışırdı.

"Artık ereklerden uzak duracaksın…"

Erkek dediği ufacık çocuk Salim'le bir iki baldırı çıplak veletti. Ne kadar korkuyorlardı onlardan.

Babam işe giderken boyuna tembihlerdi annemi.

"Hanım… Hanım! Kıza sahip çık! Eğer oğlanlarla mezarlıkta oynarsa, acıma çek kulaklarını. Kırdırtmayın lan bana bacaklarınızı!"

İğnesi bozuk plağa bağlayan babam, bunu bilmem kaçıncı keredir söylerken anneme, ben ne mi yapıyordum!

Yine oturmuşum merdivenin karşısındaki Fahriye ablaların kaldırıma, arsız arsız çekirdek çitliyorum. Hemen yanımda kurtarıcı dostum, ot süpürgem. Fahriye abla görmesin amanın, valla benim canımı yakar.

Oturduğumuz yer, Eyüp'ün mazbut bir mahallesi… Bahariye Yokuşu! Adı gibi cidden dik bir yokuş. Aşağı Çukur Mahalle'den yukarıya çıkan turistlerin dili dışarıya sarkar hep. Müstesna yığma ahşaptan evimizin manzarası boklu Haliç'in altın boynuzlarına sahip! Maazallah, koklaması bile eziyet, görünüşü hepten ofsayt, kaçmamak elde değil o kokudan ve yanındaki mimari enkazları atık üretimi fabrikalarından.

Askeriyenin yakınındaki fındık fabrikaları, halı fabrikaları, plastik fabrikalarının atıklarıyla besleniyor eşsiz Haliç'imiz. Yazları çekilmez, kışları vazgeçilmez oluyor… Nasıl mı? Çünkü altına eski leğenini, çay tepsisini kapan çocuklar, Bahariye Yokuşu'ndan aşağı kayma keyfini yaşıyor.

Babadan doğma zengin değil, yokuştan bozma kayak pistimiz orijinal tatil merkezi oluyor. Her ne kadar sisten durulmaz olsa da.

Mezarlığın hemen yan caddesi, Pierre Loti'nin de yan sokağında oturuyoruz. Burada her yer beton, bahçesi olan ev tek tüktür. Annem hep *toprak kokmalı evin önü yağmur yağınca, pis asfalt, değil,* der. Ben seviyorum dik yokuşlu, sokak arasında dik merdiveni bolca bulanan, tarihi ahşap binalı mahallemi. Neredeyse mahallenin tamamı yığma ahşap binalarla dolu… Her evin arasından illa bir sır taşıyan merdiven çıkar Pazariçi'ne! Orası üst sokak! Her yere oradan gidilir ya da aşağıya ineriz, Eyüp Hastanesi'nin önüne.

Gece misafirlikleri meşhurdur burada. Akşam komşuya oturmaya gidince, sohbetin dibine darı ekerek gece gelinir eve. El ayak çekildiğinde evler sessizleşir. O sokakların en karanlık olduğu yerde, korkunun kol gezdiği kentte, bizim sokaklarımız hep tekindir… Bilirim, kimse canımıza, malımıza, namusumuza mahal vermez onlar varken.

Onlar mı?

Devrim, demişlerdi adına. Neydi bilmiyorum ama ben onlara *şehrin sessiz melekleri,* diyordum. Karanlık sokaklarda, insanların korkudan giremeyeceği meçhul kentin izbe bir köşesinden çıkıyor ve "Korkma abla, bacı, kardeş…" ya da "Buyur abi, sorun yok. Biz buradayız!" diyorlardı. Toplu ya da yalnız ama güvenilir duruyorlardı. Hepsi genç, hepsi yeni nesildendi. Ağızları güzel laf yapıyor, özgüveni tavan yapmış vakur duruşları, kibarlıklarını ve erdemlerini anlatıyordu.

Onlar faşizmden bahsediyorlardı ciddi bir hikâye gibi, ben onun bir şehir ismi olduğunu sanıyordum hayaller kurarken. Masalsı bir şehir! Çünkü ne zaman *özgür toplum* deseler, gözleri ay misali parlıyordu bu gençlerin. Anlatırken destan yazıyorlardı sanki. Davalarına baş koymuşlardı, bunu anlamak için büyük olmaya gerek yoktu.

Sonradan öğrendim ki onlar sessiz melek değil, bir grup kendinden emin gençlikmiş. Niyetleri özgür toplumlar, kadın, erkek eşitliği ve bağımsız bir dünya inşa etmekmiş.

Polis sirenlerinin, bekçi düdüklerinin, *dur kaçma* seslerinin eksik olmadığı naçizane mahallemizin beyaz duvarlarında, güven veren bir dokuyla duran rengârenk yazılarda bazen şunlar yazardı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buralar kurtarılmış bölgelerdir ve bizim inisiyatifimizdedir. Oligarşinin mahallemize girmesine asla müsaade etmeyeceğiz!"
"Halkımızı yozlaşmış, küflenmiş, bağnaz, dejenere olmuş kültüre asla teslim etmeyeceğiz!"

Oligarşinin bir oyun, dejenerenin kural olduğu bir mahallede yaşadığımı sanan masum ben, bakışlarımı; bacakları ful açık, kolları kanatları çanta, fotoğraf makinası dolu hırsız turistlere çevirdim. Onlara turist diyen yalan söylemiş! İngiliz olanlarının eli çok uzun biliyorum. Kaç defa bir şeyleri araklarken izledik bizim çeteyle onları. Salim benim en iyi arkadaşım. Aslında abi demem lazım ama izin vermiyor. Ben de demiyorum zaten. Bu terimden pek hazzetmiyorum! Bana sürekli, *Kız Fatma*, diyor, nedenini bilmem! Diğerlerinin tersi zahir! Zaten geçimsizin, haytanın, alaycının, küstahın biridir. Ama asla kibirli olmamıştır… Kavgacının ispirtolusudur o kadar.

Ama benimle pek kavga etmez, sadece beni delirtir!

O da olmasa, patlardım annemim babamın baskısından. Amcamın bağnaz düşüncelerinden buralarda durulmazdı. Mahallemizde su var ama akmaz… Su ihtiyacımızı neredeyse koca sene boyunca, aşağıdaki fabrikalardan gideririz. Allah razı olsun! Mahalleli hep bir kuyruktadır ya tüp kuyruğunda ya ekmek ya da yağ… Ne memleket Allah'ım! İtişe kakışa bir kuyruğun ucunda kavgayla, yaygarayla, kargaşayla dikilmeye bayılıyoruz. Herkes kuyruk sevdasında! Çöpçüler sürekli grevde, esnaf kepenklerin ardından gizli kapaklı iş karıştırma peşinde, üniversiteli gençlik özgürlük savaşında, mahalle karıları su ve yağ hayalinde, dedikodu peşinde.

"Üniversite bizim, bizim kalacak!"

Mahalle inlerken ve polisler onları dağıtırken, aklımda kalan son şey buydu sanırım. Neden bu kadar önemliydi acaba o okul? İçinde yatır falan mı vardı?

Malum, hayat bizim mahallede çok sıkıcı, hep aynı şey! Kadınlar birbirini çekemiyor ama başlarına bir halt gelse, birden can ciğer kuzu sarması gibi kenetleniyor. Arkadaş, dün arkasından atan tutan kadın, ertesi gün birden iyilik meleği olup karşında beliriyor da sen salağa

dönüyorsun. Anlamadım bu nasıl sevmek, bu mahallenin sevgi anlayışı aç kurtlar gibi değişiveriyor.

Mesela Latife abla hasta kocasının peşinde. Remziye ablanın evine hep misafir gelir. Torpilli! Kocası doktor ya ondan herhâlde! Hayriye abla temizlik yapınca, hemen kapıyı pencereyi kilitleyip, evden tüyer. Yazık, evdeki sineklerin kıçına lastik don taktığından şüpheleniyorum. Naşide Hanım… Zavallı, hiçbir şeyden habersiz, nüfus kâtibi saf kocası gelene kadar, kim bilir hangi fingirdemelerde. Sultan teyze mahallemizin ebesi… Sultan Abla denilince, herkes saygıda, el pençe divan durur. Çünkü kocaman Eyüp'ü neredeyse kendisi doğurtmuş, tüm çocukların kırık çıkık yerini ilk elden o muayene etmiştir.

Şu vakitler oturup mahalleliyi dikizlediğimi annem duysa sadece kulaklarımı çekmez alimallah, koparır yaygarayı ama n'apayım! Naşide abla elini kime uzatsa, gözleri nevri dönmüş misket gibi yerinden fırlıyor. Adamları resmen görünüşüyle değil, arsız gülüşüyle büyülüyor. Onun meşhur flörtlerini kaçırmak ahmaklık olur, film gibi. İzlemek zevkli! Hele bir de tam adamı yola getirdiğinde karşısına geçip elimi belime koyarak, gözlerimi kıstığım zaman yaptığı panikle birden cırlayarak "Caaanaaan…" demesi beni acayip mutlu ediyor. Oh olsun ona! Korkutmak içimi rahatlatıyor, yazık kocasına!

"Caanaaan… Kız saçaklı Caaaaanaan… Canın çıkmasın neredesin kıuuız!"

Aha, Latife abla eşsiz sesiyle mahalleyi inlettiğine göre, gördü çekirdekleri yere çitlediğimi. *Kaç Canan!* Yerimden fırladım. *Aman Kaçma dur Canan! Anana söyler! Süpür yerleri, öyle toz ol.*

Az sonra sokağı süpürdüğüm ot süpürgeyi evinin girişine bıraktım.

Of, bu Salim de nerede kaldıysa!

"Kız Fatma!" diye çığlığı bastığında kulağımın dibinde, elim kalbimin üstünde korkuyla yerimden sıçradım. "Kalbini mi hoplattım kızım!" derken alay ederek arkamdan saçlarımı karıştırdı, düşmanca.

Ellerimi saçlarıma koyup, mızıl mızıl sesimle çıkıştım.

"Annem yeni ördü Salim, öğretmen kızacak!"

"Sanki öğretmen çok umurundaydı!"

"Umurumda tabii… Dün çantasından çıkan kertenkeleyle bayılmadı mı? Babam beni azarlamadı mı? Annem etlerimi mıncırmadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı?" dedim üzgünce. Ama içimdeki şeytanlar halay geçiyordu yeni yaramazlıklar peşinde. Valla ne zaman okula gitsem birden kendimi gagası bağlanmış aç tavuğun buğday ambarına düşmesi gibi çaresiz hissediyordum.

Dur Canan, tut kendini yaramazlık yok. Valla bu sefer, baban seni boğar, annen yeni aldığı mavi çamaşır leğeninde etlerini çitiler, diyordum ama kime! İçimdeki Canan çoktan yoldan çıkmış, kötü düşüncelerin ocağına düşmüş. Benim suçum ne!

Annem özenerek iki belik döktürmüş, ucu kurdeleli hem de! Örneğini memleketteki teyzemden aldığı kar beyazı dantel örgü takmıştı yakama. Öğretmenler bayılıyor bu hanım hanımcık hallere belki geçmişe sünger çeker, notumu düzeltir diye ses etmedim anneme. Hevesi kırılmasın, özendi garibim taksın da sınıfı geçeyim. Yoksa Salim beni iyice geçecek!

Pazariçi'ndeki harabeden kalma, izbeden bozma, ahşaptan yığma, üç katlı Gümüşsuyu İlköğretim Okulu'na, her zamanki curcunanın eşsiz ocağına düşüp, neşeyle şakıyarak gittik.

Pazariçi'ndeki birahanelerin sokağından geçerken, Salim bana bakarak haylazca, "Alayım mı?" dediğinde, kaşlarını dansöz gibi kıvırıyordu inadıma.

"Al madem!" dedim yine mahcup mahcup. Ama canım çok çekiyor elimde değil. Annem pek para vermez, *kıt kanat geçiniyoruz,* der hep. Haklı, bize bile zor bakıyorlar.

Salim'in babasının Eminönü'nde baharatçı dükkânı var. Onların durumu bizden çok daha iyi. Afililer mahallede yani. Evleri betonarme... Babasının arabası bile var. Mazbut mahallenin, orta gelirli zengin ailesi, bize göre. Salim'de zengin züppesi… Aman, tatlı züppem benim! Elindeki sakız paketiyle bakkaldan koşarak yanıma geldiğinde, çantası sırtında bir sağa savruluyor, bir sola. İncecik fidan gibi boyuna göre komik bir görüntü ama gülmüyorum. Kıyamam ki! O zaman üzülüyor.

Domuz burnu minibüs kasasının meşhur şoförlerinin karga sesine karışmış ince sesiyle, kaşlarını çatarak, "Bak okulda patlatmak yok. Çiğnerken yine basılırsan hocaya, arsız arsız şişirme… El altı yap bari Canan!" diye uyarıyor, kızarak.

Yavaş yavaş ona doğru yürüyerek cevap veriyorum. "Olur!"

Onun yanında uslu, onsuzken şımarık olmayı seviyorum. Elimde değil, şeytanlarım dürtüyor.

Ben sakızı ağzıma itmek suretiyle tıkıştırıp, fal kâğıdını okumaya başlayınca o bana sırıtıyor, ben de yine iç çekip, hayallere… Düşümde büyük bir futbolcu olduğumu görmüştüm zaten!

Derse geç kaldık mezarlığa uğradık diye. Hocanın beni o hayallerde boğmakta geç kalmayacağı kesin!

"Evet, çocuklar…" diyor bizim Füsun Hoca burnunu çekerek. Cebinden bir topak beyaz mendil çıkarıyor. Bu yeni hoca da amma sümüklü be! Burnu, Pamukkale Şelalesi gibi her daim kesintisiz akıyor.

Elindeki cetvelini avucuna sıkıştırıp sınıfı turlarken, "Evet!" diyor cızırtılı sesini yükselterek. "Medeniyetin beşiği neresidir?"

Parmak kaldıran bendeniz! Zaten millet beklemekte sessiz sessiz, ne zaman işe başlayacak diye.

Çakallar!

Yandaşım Turna'nın hastalığından istifade, en yakın şahsiyet olarak dalıyorum davaya.

"Söyle çocuğum, neresi?" diyor hocam cart sesiyle dil kırarak. Diksiyonunu kulaklarıma sokuyor her seferinde inadıma. Ciddi yüzüyle işaret parmağını kaldırıyor, şehla gözlerine mercek olan siyah, cam penceresi gibi çerçevesi olan gözlüklerini uzun burnundan geriye öteleyerek bana bakıyor. Gözlerimi kısıyorum merakla. Sanırım onlar cam değil, bizim annemden gizli oynarken patlattığımız, konservenin dipleriydi. Neyse!

"Söyle çocuğum… Medeniyetin beşiği neresi?" diye tekrarlıyor.

"Bizim ev hocam!" diyorum sesimi gürbüz çıkararak.

Tabii herkes yıkılıyor, coşuyor sınıf. Hoca isyanlarda! Gözlerini kısarak -ki nereden gördün demeyin, o camların ardından- şu anda ellerini benim sırama dayamış durumda, değil gözlerini, burnunun içindeki şelaleyi bile görebiliyorum.

İğrenç!

"Kızım, dalga geçme, doğruyu söyle!" diyor elindeki tahta cetveli sıraya vurarak.

Allah'ım, o fidan gibi bedenin içinde nasıl böyle dehşet bir öfke beslenir ki? Bu kadının içine ejderha kaçtı desem, nerede saklayacak!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz düşünür gibi yapıyorum. Bereket versin nasıl bir beyne sahipsem, benim düşünce saatlerim çok nadirdir. Annem *akıl küpü*, babam *kıt zekâ*, bu kız der. Karar veremedim ben neyim! Mesela bunu hep yapmak istemişimdir. İşaret parmağımı şakaklarımda, alengirli bilim adamları gibi dayayarak, güya mantık yürütüyorum.

"Valla bizim ev efendim!"

Hoca kızarmış suretinde fırtına öncesi sessizliği hatırlatıyor bana. Millet hem nalına, hem mıhına! Artık sıraları dövüyorlar gülmekten.

Çileden çıkmış Füsun Hoca, gençlere sert bir bakış atarak bana dönüyor, "Nasıl oluyor çocuğum bu?" derken, çakmış davayı işin girgirında... Ama gülmek için değil, beni pert edip cezalandırmak için zaman kolluyor!

Ellerinin kaşındığına yemin edebilirim. Ben de az değilim hani. Valla kızarsa, onu sesimle katlederim!

"Şimdi hocam!" diyorum konuya ciddiyetle vakıf olarak. "Annem, hep bana yemek yerken, *medeni ol öküzleşme, sen kızsın*, der ama kardeşime bakarak *o medeni olacak, senin gibi öküzcük değil, aferin oğluma*, der. Ee bizim Medeni'nin bir dişi var, henüz bir yaşında ya hocam! Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavarsa aha da o benim kardeşim Medeni olmuyor mu? Beşiği de var üstelik. Demek ki, medeniyetin beşiği, bizim evde!"

Tabii konuştum ve dışarı şutlandım ama ceza yemeye değil, kulağımdan tutulup müdire ziyarete. Sınıfın kahkahaları krize tutmuş, arkamdan yıkıyor okulu.

Birkaç öğretmen kapıyı açıp hole çıktı. Tabii beni öğretmenimin nezaretinde görünce -alışıklar bu manzaraya- ayıplayarak başlarını sallayıp, derse devam etmek için geri döndüler.

Sınıfın kopmuş hali geriden, püfür püfür kahkahalarıyla koridordan duyuluyor hâlâ. Füsun Hoca'nın azarlaması nezaretinde, müdür odasına ite kaka –çimdiklenmek suretiyle- sokulduğumda, her şey sanki önceden konuşulup hazırlanmış gibi. Beni duvar dibine çekiyor öğretmenim. Tapulamış gibi sahip olduğum yere söyle bir bakıyorum değişiklik var mı diye. Yok! Duvardaki lekelerin sayısı aynı, sanırsın devlet baba bu köşeyi benim için dizayn ettirmiş.

Günde bir kere gelmesem hocalar o gün endişeyle yanıma gelip, halimi hatırımı soruyor, "İyi misin?" diye.

Çantasına mezarlıkta bulduğum iri örümceği koyduğum Feride Hocam, ona yaşattığım korkuyu ve utancı hâlâ unutamamış olmalı ki dikmiş gözlerini sanki cebimden akrep çıkaracakmışım gibi tedirgince bakıyor yüzüme. Ve titizlikte sınıf atlamış Sare Hocam ise üzerine her seferinde hapşırdığım için, benden bir metre beride duruyordu.

Sanırsın çocuk karşısında değil, her yeri mühimmat dolu bombalı anarşistin karşısındaymış gibi ürkeklerdi. Şakacıktan *bom*, desem, kalp krizi geçirecekleri muhakkaktı.

On dakika sonra, iki öğretmen güç birliği yaparak karşıma dikildi. Ben şuncacık kızım, mini minnacık! Ne yapabilirim ki onlara, bana öyle öcü görmüş gibi korkarak bakıyor, ürkek ürkek sorularını yöneltiyorlardı!

Yanılıp yenilmeyeyim, hatayla yerimde sallanayım, anında bir adım geriliyorlardı.

Sanırsınız iki cinayet, on gasp, bir hırsızlık, bir de ülkeyi bölmek için darbe girişiminde bulundum. Annem şu halimi görse, zabıtadan bile saklardı beni *kızım anarşist olmuş* diye.

Herkesin gözleri üzerimde… Sanki kirpiklerini kırptıkları an bir illüzyonla buhar olup uçmamdan korkuyorlar. Şeytan kanıma girip dürtüyor beni! Onlar kirpiklerini kırpmadan dikkatle bakarken *böö*, diye bağır da şakkadak yere düşüp bayılsınlar… Ama kıçım yemiyor. Babam fena ödetir bunun acısını bana!

Ben masumca açtığım gözlerle çipil çipil bakarken, onlar sorguya çekecekleri anı kolluyorlar ciddiyetle, belli.

Nihayet bu izlenme eziyetini sonlandıran kapı açılıyor ve ardından benim kalbim hızlanıyor.

İçeri giren, siyah giysili bir kadın… Hayır, korkmayın ölüm meleği değil! Yani henüz orağını görmedik. Çekmiş üzerine en güzel, jilet gibi tayyörünü, çatık kaşlarının nezaretinde, Azrail havasında, o ürkütücü korku filmlerinden fırlamış kadın katil endamıyla cani cani bakarak yaklaşıyor. Topuk sesleri *tak, tak, tak*, kalp atışımın ritmine karışıyor. Alışmam lazım bu hallerine ama korkuyorum onun hin bakışlarından, elimde değil! Hani birazdan burada koku ve sıcak buhar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olursa sorumlusu benmişim gibi bir de annem azarlayacak beni *sidikli* diye. Ama bu kadını ne zaman görsem, mesanem haznemi zorluyor.

Ürkek gözlerim, yaşlı kadının kollarına kayıyor. Bu, müdire çakması olan imitasyon zaliminin elleri yanlarında yumruk olmuş yine sanki yüzümde patlatmaya zaman kolluyor. Müdire, annemden ya da ailemden yüz bulup eline geçirse beni, valla bir kaşık su da boğacak!

Allah'ım, bu gece rüyama girmesin acuze, derken, başı eğiliyor ve ağzından çıkan fırtınayla içimde büyüttüğüm, korku dünyasını kasırgaya tabii tutuyor.

Saçlarım nefesiyle sarsılırken, ateş saçan sözleri saçlarıma süzülüp, kulağıma kuruluyor ve ben gözlerimi sımsıkı kapamışım içimden *Tren Gelir, Hoş Gelir,* türküsünü mırıldanıyorum.

Konuşuyor… Ve konuşuyor…

Baktı müdür yardımcısı ben de tık yok! Bayıldım mı diye yakından yüzüme dikkatli dikkatli bakıyor. Tam omzumdan dürtecek, apansız gözlerimi açtığımda, irkiliyor!

Bu kadın hakikaten onca yıl boşa okumuş arkadaş… Ne saf! İnsan ayakta uyur, bayılmaz! Ama o bunu bilmiyor!

Kendimi nereye koyarsam koyayım…
İçimde ki ben hep aynı! Ya gülüyor, ya ağlıyor…

Zaman ağır bir yolcu olurken hayatıma,
hangi beni kullanacağıma şaşırıyorum.

Avlar markajımda…

Girdaplar açılmaya başladı daha ufacık yaşamımda ruhuma, bir yanımda kasırgalar patlatırken, diğer yanımda dingin bir vahayı yaşatıyorum. Huysuz muyum herkesin söylediği gibi yoksa asi mi? Ben kendi kimliğimi bulmakta zorlanıyorum. *İklimlerini şaşırmış çiçek* olduğumu söylüyor annem, babam ise *deve dikeni o, ne çiçeği* diyor. Mahalledeki herkes adımı *Asi* koydu. Hayır, Asiye değil ki kısaltıldı diyeyim! Evdekiler *huysuz*, arkadaşlarım *haylaz* diyor, Salim *Kirpi* koydu adımı her an dikenlerim çıkabilir diye ama ben hâlâ neden kendimi

çocuk hissediyorum! Sanırım bana taktıkları onca lakabın içinde yer almadığı için…

Babamdan yediğim yasaklarla annemden yediğim terliklerle bir nebze akıllanmış numarası yapan ben, eşekten düşmüş karpuz gibi dolanıyorum ortalıkta ve bu aralar okulda pek bir mülayim, sessiz duruyorum. Sanırsın gözünü çalışkanlık nişanına dikmiş, öğretmenlerin en sevdiği öğrenci haline gelmek için kıçını yırtmış, huysuzluğunu Haliç'in balçıklı sularına yollayıp yaramazlıklarını mahalleye senede üç kere gelen çöpçülere teslim etmiş kadar mahzundum…

Evde kardeşim Medeni'ye bakarak kardeş sevgisiyle gönlümü eğlerken, temizlikte elime geçeni kırdığımda annemi çileden çıkarıyor, mahallede aylak aylak dolaşıp, hiiiç bir şey yapmadan geziyor, en önemlisi de haylazlık etmiyordum!

Hayır, okulun arka bahçesinde köpek beslediğimi kim söylediyse külliyen yalan… Hiç de bile sokak kedilerini okula gizlice sokup, müdür yardımcısının dolabına intikam almak için koymadım. Korkuyla çığlıklar atarak okuldan kaçmasını, koridorlara dehşet sesindeki ezginin uğultulu çınlamasını bırakmasını asla ben sağlamadım! Bizim mahalleyi koruyan gençlere gece çay taşıyıp, sandviç yapıp, onların duvar yazılarını yazmaya yardım ettiğim de kesinlikle yalan! Her zamanki gibi gece üç ya da beş nöbetinde, polisler siren sesleriyle mahalleyi inlettiğinde, duvar dibinde bizi basıp, "Küçük! Neredeler?" diye sorduğunda, "Şu tarafa gittiler Kosmer Bey," diyerek onları da yanıltmadım!

Ben, o kadar nazlı ve ehlileşmiş bir kısrak kadar terbiye edilmiş olarak duruyordum ki birileri okulun odalarında endişeyle bana büyü yapıldığını fısıldıyor, *tutup kolundan doktora götürelim kıza bir şey oldu,* diyorlardı.

Onlar benim akıbetimi düşünürken, sıkılmış olan ben, sinsi düşüncelerin dibine darı ekiyordum.

Ah ben, kuzuların arasında aylak aylak gezen kurt gibi burada ne halt ediyordum?

Elimde saçım, ağzımda son kurşun kalemimin arkası ve ağzımın kenarları bilumum kırmızı kalemin lekesi içinde, fare bekleyen ev kedisi gibi fıldır fıldır etrafı dikizliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir muzırlık, bir şaşkınlık anı neden denk gelmiyor ki eskisi gibi hayatıma. Bu aralar, bu okul çok sıkıcı. Yanımdaki kızlar son çalan zille dersliğe giderken ben, tilki gibi diktiğim kulaklarımla etrafı yoklu luyorum. Yok, hatta haylazlığın kokusunu içime soluyorum, var bir şeyler hissediyorum. Bir işler dönüyor gençlerin zihninde, bunu görmemek için kör olmak lazım! Hayır, akıl okumuyorum ama onların suçlu suçlu gezdiğini görmek için öyle üstün zekâya ya da psişik güçlere de ihtiyaç yok hani.

Erkeklerin fısıldaşarak okulun arkasına doğru kabahatli ve panik halde yöneldiğini görünce, içimdeki yamyamların, av bulma telaşına kapıldığını sezmiştim. Kalbim çoktan ramazan davullarını çalmaya başlamış, benliğimdeki kurnaz tilkiler uyanarak kuyruklarını havaya dikmiş de uslu planlar aklımda dolaştırmaya başlamıştı.

Ve zaten sonrasında olan olmuştu. Ah ben hain ayaklarımın seyrine uyduğumda, sonunda zılgıtı yiyeceğimi bile bile bir maceraya daha atılmıştım.

Şahane!

Bu veletler benden habersiz ya surlara gidip Tarkancılık, Korsancılık ya da Battal Gazilik oynayacaktı ya da Allah esirgesin, Canansu bir maç yaparak, Pazariçi Toprak Saha Sporu küme düşürecekti! İşe el atmalıydım.

Peşlerine, gizli bir kuyruk gibi takıldığımda, şükürler olsun beni fark etmediler. Yoksa paslanacaktım. Salim ve çetesiyle, sezdirmeden atıldım bir maceraya daha. Peşlerindeyim… Onları Pierre Loti'nin altındaki mezarlıkta yakalayacağımı ve sapanla kuş avlayacağımı ve benim her kuşu onların hedefinden kurtaracağımı, kimse bilemezdi.

Salim dışında… Çakal! Hemen anlamıştı benim olduğumu, ense-lenmem kısa sürdü.

Bu hazin ve muhteşem tecrübenin arkasından kendimi şimdi olduğum yerde, burada bulacağımı elbette ki herkes tahmin ederdi. Benim dışımda!

Özgür başım önümde suçlu suçlu eğilmiş, uslu ellerim üzgünmüş gibi bağlanmış parmaklarımı çekiştiriyorum ve huzursuz gözlerim… Ah o muzır gözlerim fıldır fıldır ayakkabımın üzerindeki tozlarda

dolaşıyordu. Bir leke, iki leke… Şu da kuş pisliğiydi sanırım, minnetle hediye edilmiş parlak pabucumun üzerine.

Ve o tok ses, yüreğimi yerinden sökesiye, aklımı başımdan alasıya emretti.

"Kaldır başını!"

"Yok ben böyle iyiyim!" diyecektim ki "Kaldırrrr lan başını!" dediğinde daha sert bir buyurganlıkla, ben korkuyla "Ellerini kaldır!" demiş gibi ellerimi teslim olurcasına havalandırarak irkildim.

Masum gözlerim mi sulanmıştı, çişim mi gelmişti daha çok anlayamadım. Kıvrandım durdum yerimde işte.

Korkuyu zehirli sarmaşık gibi içime ekip, dişlerini gıcırdatarak içindeki kurtçukları feleğin çemberinden geçiren babam, ellerini arkasında beylik bir duruşla bağladı. Bense o anda oldum aciz bir maraba. Mahcupça yanan gözlerime kızgın gözlerini diktiğinde, arkamdan bir yerden birisi enseme üflüyordu sanki *bittin kızım sen*, diye.

Biliyorum, haklı olarak babam benden bir açıklama bekliyordu. Odanın içinde bir ileri, üç geri yapıyordu. Yok, hayır! Sorguya çektiği şuncacık evladını zalimce, içini okuduğu açık bir kitap gibi dikizliyordu. Hani olur ya *yalan kaçırırdı gözlerinden, edepsiz küfürler dökülürdü dilimden* diye, her an tetikteydi. Böyle şans mı olurdu arkadaş, hangi öğrenci her gün müdire hanımın odasına ziyaret çekiyordu ben ve Salim'den başka?

Duvarların bile lekelerini saymıştık kaç seferdir.

"Kızım!" dedi dişlerini sıkarak sonunda sabırla. Yüzüme bir fırtına esmedi ama benim bacaklarım titredi korkuyla. Babamın nefesi izmarit kokuyordu, işte bu kötüydü! Dışarıda bizi beklerken sigara paketini köklemişti yine besbelli ve sakinleşememişti.

"Kızım! Canan…" dediğinde sabır dilenir gibi, içim bir hoş oldu.

Bazen babam sadece *kızım*, desin diye bile yaramazlık yapasım geliyor ya o başka! Saçma ama gerçek buydu. Ağlayacağıma yaramaz bir tutumla bu fikre kıkırdamaya başlayınca, babam delirdi.

"Sen, onca uzun demirleri aşıp, sırf baldırı çıplak oğlanlarla top oynamak için mektepten nasıl çıktın?" diye hesap sorduğunda, sanırım sol kulağımın zarı patlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Top oynamak mı? Eh bu daha masum bir yalandı. Eğer doğruyu söyleyip de *mezarlıkta oğlanlarla sapan oynadım dersem*, vay halime. Müsait yalana ayak uydurmalıydım. Hiç çekinmeden başımı kaldırıp ürkek gözlerimin eşliğinde süklüm püklüm oldum. Titrek sesimle "Kömürlüğün arkasındaki duvardan atladım baba, valla demirlere tırmanmadım bu sefer!" dediğimde, ilk gafın da dibine vurmuş oldum.

Dilin kopsun Canan, dut ye!

Sanki o kazıklardan aşan oymuş ve birisi münasip bir yerine girmiş gibi gözleri büyüyen babam, irkilerek, büyük bir felaket haberi almışçasına derin bir nefes çekti içine. Ve çocuk gibi öfkelenerek, ellerini başına götürüp saçlarını yolmaya başladı.

"Allah'ım! Allah'ım dört metrelik istimlak duvarını aşmış, yarım metrelik demirleri de değil! Artık binaların duvarlarına tırmanır olmuş. Ölür müsün, öldürür müsün?" dediğinde annem babamdan evvel öne atıldı.

"Nasıl cesaret ettin buna, salak mısın sen kızım? Ya bir yerin kırılsaydı?"

"Kırılmadı ki... Dikkat ettim, valla!" dedim üzgünce.

Bu sözlerimle çileden çıkan babam sanırım beni ceviz ağacı sanmıştı. Bağıra çağıra kolumdan tutmuş, halı gibi silkeleyip duruyordu. O kükrüyor, benim bacaklarım horon tepercesine titriyordu. Babam beni sarstıkça kafam bir sağa yatıyordu, bir sola... Ay bu akılda meyve değildi ki hemen korkuyla yere dökülüyor, beni dehşetimle tek başıma bırakıyordu!

Ve birden onun cansız sesi geldi arkadan.

"Onun suçu yok Cevdet amca, bırak canı yanıyor. Kızmayın artık Canan'a!"

Kimseye aldırmadan, korka çekine yanımda üzgünce belirdi.

Benim suçumdu ama Salim yine kıyamıyordu bana. Oysa defalarca gelme demiş, dinlememiştim her zamanki gibi.

"Hepsi benim kabahatim Cevdet amca, ben götürdüm oraya!" diye yalan attı ve kafasına şaplağı yemesi bir oldu babasından.

Ufacık suratını asarak, tozlu ellerini kafasında gezdirirken Salim, ben kaşlarımın altından suçluca ona bakıyordum. Asıl bu benim yüzümdendi işte.

Hanife abla, yırtılmış eteğime, yakası kopmuş dantel önlüğüme, elim yüzüm toz ve minimum çamur içinde kalmış facia olan bana ters ters bakarak, "Kız değil, kızılcık yetiştirmişsiniz. Oğlumun ahlakı bozuldu onun yüzünden. Okulda kalırsa sırf bu kız yüzünden olacak! Yoksa benim oğlum bilmezdi okuldan kaçmayı, haytalık yapmayı. Bu kız şeytanın sol bacağı bile değil ta kendisi a komşu!" dediğinde annemde film koptu.

Horozlanarak ellerini beline koydu. Çaçaron bir tutumla carlayarak, "Hanife Hanım... Hanife Hanım! Benim kızım daha bebe... Senin sırık gibi olmuş veledin ortaöğretimde, hangisi kıt zekâ belliiii. Her seferinde kuyruk gibi peşine düşe..." dediğinde cırıl cırıl sesiyle ortalığı inletti.

Anladım! Bu kavga müdire hanımın odasından sonra, mahalleye taşınacaktı!

Annem ve Hanife abla yine bizim yüzümüzden bir süre küs kalacaktı...

Annesine şaşkınca bakan Salim'e baktım. Yazık, şamar oğlanına dönmüştü iyice. Büyükler kavga ediyor, hangisi haklı olursa gelip gariban Salim'in kafasına şaplağı yapıştırıyordu.

"Vurmayın artık şuncağızın kafasına, aptal olacak çocuk!" dedim diye bana da azarlayan gözler, çatılmış kaşlarla bakıyorlardı. Ben, Salim'i can havliyle korudukça, o sanki karşımda karizmayı çizdirip dayak yememiş gibi bana tatlıca sırıtıyordu. Valla aklından şüphe ediyorum bazen onun ama kıyamıyorum ki!

Ben kızım ya bana seslenmeyenler ona daha bir yükleniyordu.

"Yeter Hanife Hanım!" dedi artık annem isyanla.

Annem bağırdıkça, zavallı çocuk annesinden daha sert şaplak yiyip, etleri çimdikleniyordu.

İki ara bir derede iç çekerek kaşımla kapıyı işaret ettim Salim'e, yoksa elden gitmesi yakındı. Babam, Hayrullah amcayla gırtlak gırtlağa gelmeye yaklaşmış, annem Hanife teyzenin saçını, başını yolmak için zaman kollarken, ben usul usul kapıya yanaştım ve sinsice kaçamadan kapı açıldı.

Eh artık altıma doldursam az etmiş olurdum!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müdire annem kapmış eline 'T' cetvelini sanki Battal Gazi önderliğinde savaşa katılıyordu. Kaşlarını öyle bir çattı ki içerideki kavgacı gruba, birazdan büyük küçük demeden herkesi tek sıra halinde duvar dibine dikecek, sonra da Allah yarattı demeden, tek ayak üstünde sırt dayağına çekecek kadar zalim duruyordu. Ya da Kızılderili gibi ramak atan insafsız duruşunda, savaş ganimeti olan ayakkabı boyası eksik kalmış gibi memnuniyetsiz yüzündeki burnunu huysuzca kırıştırıyordu. Şiddet tüten gözleri ciddi ve değerli bir taş gibi parlaktı. Duvar gibi sertleşen sesiyle, birbirini yiyen şahsiyetlere otoriter bir öfkeyle bağırıp, "Çocuklar dışarıya!" diye buyurdu.

Eh artık, ben rahat bir nefes aldım. Annemle Hanife teyze; Salim'le bana kafasını sallayarak baktı. *Bunu sizin yanınıza koymam* diyordu resmen çakır gözleri ikisinin de.

Ama Müdire annem yine yaptı yapacağını, herkesi afallatan sözlerine devam ettiğinde, ortalıkta bir sessizlik asılı kaldı!

"Boyu büyük aklı küçük, kavgacı çocuklar dışarı dedim! Yaşından büyükler gibi susanlar karşıma, konuşacağız." dediğinde, sanırsam büyüklerin kulağında kapakların sesi şaklıyordu. Bizim aklımızda ise nasihatlerin kuyrukları kol geziyordu.

İşte şimdi bitmiştik!

Sen küsünce,
şekeri elinden alınan çocuk gibi düşüyor yüzüm...
Sen sevince,
tüm dünya bana miras kalmış kadar mutlu oluyor ruhum...

Silahtan firar etmiş mermi gibi, etrafa dökülüyor zaman.Geri dönüşü mümkünsüz şekilde ya yaralamak için hedefini vuruyor on ikiden ya da gözlerin görmediği bir hedefe gidiyor, zamanı gelince canımızı yakmak için...İnsafsız zaman!

Bir sağa döndüm, bir sola... Bir uyudum, bir uyandım, bir baktım zaman su olmuş akmış... Oysa ömür dediğin bir baraj gibiymiş, hep

dolusundan baktığın, kapaklarının açılmayacağını düşündüğün, hep çocuk, hep masum, hep genç kalacağını sandığın bir baraj.

Mevsimlerin nasıl da çabuk geçip gittiğini anlamadım. Oysa biliyordum bir gün büyüyeceğimi ama bu kadar hızlı büyümemiz de biraz garipti! Ben okulda, tüm günlerimizi yaramazlık ve haylazlık eşliğinde Salim'in kuyruğu gibi doldururken, kardeşim büyüyor, annem olgunlaşıyor, babam evi alırken yaptığı borçlar için daha çok çalışıyor ve zaman bize meydan okuyordu.

Mahalle dayatmalarına kafa tutan asi yapım, arkadaşını kendi seçen bilmiş yanımla, bir çığır açıyordum. Fakat kötü olan, her geçen gün bu yaramaz, bu tatlı kız imajından sıyrılıyor, ergenliğe adım atıyordum.

Çünkü biz büyüyorduk. Evet ama! Umutlarımız küçülüyor, hayallerimiz kısıtlanıyor, isteklerimiz fazlalaşıyordu ve biz dertlerimizi de büyüterek serpiliyorduk. Önceden şeker, çikolata, eğer paran varsa ve biraz da ailen anlayışlıysa oyuncak peşinde olan isteklerimiz, biz büyüdükçe bizimle birlikte büyümüş ve ümitlerimizi zorlamıştı.

Ve ben büyüdükçe Salim daha başka sakınır olmuştu beni gözünden. Birisi yan gözle baksın ya da kazara dokunsun, gözümden tek damla yaş akıtsın, çok fazla öfkeleniyordu. Hastalıklı gibi, histerik bir çatışma gibi ya da azgın bir deliliğin habercisi gibi...

Saplantı!

Bilmiyordum bu kelimenin anlamını ama iyi bir şey olmadığını hissediyordum.

Mahallenin ali kıran baş keseni olan Salim, çetesiyle herkese kök söktürürken, benimde onun himayesinde olduğumu, kardeşi gibi değer gördüğümü biliyorlardı. Salim herkese hükmetmekten hoşlanan, herkesi emrine amade etmeyi seven bir mizaca sahipti. Hep oyun kurucu olur, okulda sınıfı o idare eder, mahalledeki her genç ağzının içine bakardı. Ve ben, böyle uslanmaz bir diktatörün kıymetlisi ilan edilmiştim. Bazen bu sevgisi beni korkutuyordu. Böyle nefessiz bırakıyor, korumacılığı beni ürküterek uzaklaştırıyordu ki bunu ona söylemeye çekiniyordum.

Turna bile uzaklaşır olmuştu bizden son zamanlarda. Kızcağız, Salim'in öfke patlamalarından çekiniyordu. Yanıma gelenler çekinerek geliyor, arkadaşlık edenler bile kendini sorguluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaz tatillerinde annemle birlikte köye gidiyor, Salim'le mektuplaşıyor, okul açılacağı zaman dönüyorduk. Böyle böyle yeni yaşımı tamamladım.

Yine okulda bir gün, tepişmenin kollarına atılan sabaha matematik öğretmenini öfkelendirerek başladım. Aslında o zaman yaramazlık yapmıyor, okulun embesil cinsinden çok çalışan öğrencilerinin kâğıtlarını, kaşla göz arasında, dersi kötü öğrencilerinkiyle değiştirerek amme hizmeti yapıyordum. Sevinmek onların da hakkıydı. Üstelik zeki çocuklardı! Kamil miskette, Fetullah kalede, Cuma sapanda çok başarılıydı, haklarının yenmesine dayanamazdım.

Sonrası malum, enselenmek ve Müdire anneme ziyaret çekmekti. Hayır, bir öfke nöbeti geçiren ben, o vazoyu duvara falan fırlatmamıştım ki yanımda duran sınıf öğretmenim bana sert sert bakarak kırdığım vazoyu temizletiyordu!

Kapı açıldı ve odaya İlknur Hoca girdi. Meymenetsiz yüzünde yine o asabi duruş hüküm sürüyordu. Sanki başına kuş sıçtı ya da babamın değimiyle, gece benimle yattı! Of bu düşünceden ben bile korktum. Hayır, altıma kaçırmıyordum ama biraz deli yatıyordum.

Üzerindeki takım elbisesi babaannemin çeyiz sandığından kalmaydı sanırım, asalet ve mazi kokuyordu. Bana bir baktı, olduğum yerde mıh olup çakıldım. *Kesin,* dedim çantasına koyduğum salyangozları buldu, beni çekiştirmeye geldi. Hayır, kulaklarım yakında yerlerde paspas görevi görecekti zaten çekiştirmekten, ne olurdu sanki babama şikâyet edeydi de babam bana en azından bir uzun hava kuvvetinde kızarak, "Kızımmm..." diyeydi.

Ama umduğum olmadı. Yanında bir çocuk vardı. Uzun boyuyla yanında sessizce duruyor, sanki yere bakarsa para bulacakmış gibi şapşala benziyordu. Öyle, süklüm püklüm duran uysal bir ineğe benziyordu.

Heh, okul böyle meraya dönerse, ipini koparan inek yayılmaya buraya gelirdi zaten. Ben diyordum bizim sıpalara, *eşek olmak için bu kadar kendinizi zorlamayın, zaten büyüdüğünüzde sırtınıza semer vuran çok olacak. Annen vuracak ev işi diye, baban vuracak okul harçlığını ödüyorum çalış diye, akrabaların vuracak gelinlik kız oluyorsun diye, komşuların vuracak seni oğluma alacağım diye... Vuran vurana yani* ama dinlemiyorlar.

Ben düşüncelere dalmışken, hoca kalktı cama gitti. En son *deprem oluyor,* diye bağırdığımda cama tünemişti bet sesiyle karga gibi *imdat* diyerek. Sanki tek insan o gerisi ruh, ölmeyecek!

Neyse, acaba bu sefer bağırsam dama mı çıkardı, merak ettim ama sustum bir zahmet. Şimdi ceset görmeyi benim masum gözlerim kaldıramazdı, annemin ise vicdanı!

Kapı çaldı ve birkaç şey söyleyen Sare Hoca çıkıp gitti. Benim dikkatim suskunca duran sessiz çocuğun üzerine kaydı. Boyu benden uzun, biraz şapşalca duruyordu. Ezik gibi, ben bunu iki güne cin çarpmış imam gibi yola getirir, kilise papazına *Selamünaleyküm* dedirtirdim ya neyse...

Gözlerim haylaz bir merakla çocuğun üzerinde dolaştı. Üzerindeki siyah önlük eskiydi, üstelik ayağındaki yıpranmış ayakkabının ucu hafifçe açılmıştı. Benim dikkatimin nereye kaydığını fark etmiş olmalı ki ayak parmaklarını birbirinin üstüne bastırıp, benden utanarak sakladı yırtıklarını. Başı mahcupluğundan sebep daha fazla eğilmişti sanki önüne.

İşte o vakit içim ezildi. Yüreğim itfaiye sirenleri gibi minnak vicdanımı sızlattı. Az önce ona yapacağım muzırlıkları sırayla düşünen yaramaz ben, şimdi ona yapacağım iyiliklerin silsilesinin peşine düşer olmuştum. Bakışlarım dalgınca yukarı tırmandığında, bu çocuğu daha önce okulda hiç görmediğimi fark ettim. İlknur Hoca bana sert ve kibirli bir bakış atarak, boğazını temizledi.

"Müdire Hanım, bu öğrenciyi az önce Hayrullah Bey getirdi. Köyden yeni gelmiş. Yeğeniymiş, okula başlamasını rica etti."

"Tamam." dedi Müdire annem. Şaşırdım. Daha önce konuşmuşlardı sanırım, bu itirazsız kabullenmeden bunu çıkardım.

"Salim'den bir, iki yaş büyükmüş ama okula gönderilmediği için birinci sınıftan başlayacakmış." dedi İlknur Hoca hiç düşünmeksizin, üzgünce. Bu kadının vicdanı var mıydı? Şaşırdım!

Sanki bu mahallede hangimiz tam zamanlı okula başlamıştık ki biz bile biraz geç başlamıştık. Yaşı büyük, küçük herkes aynı sınıftaydık. Yani en erken başlayan dokuz yaşını geçiyordu sanırım.

"Olmaz!" dedi Müdire annem sertçe. Üzüldüm çocuk adına. Nasıl olmazdı? Almayacaklar mıydı garibanı okula? İçimdeki kız, herkesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tekmelemek istiyordu. Keşke düşünce gücüm olsaydı kitaplardaki gibi. Ben hayaller deryasına kayıksız açılırken, onlar konuşmaya başladılar kulak kabarttık tabii. *Bu yaşa kadar kafa kâğıdı olmadan mı yaşamış köyde?* Kafa kâğıdı neydi ki, kafasına kâğıt mı sarıyorlardı?

Sonunda bir karara vardılar ama ben üzüldüm bu sefer.

Okula birinci sınıftan başlaması, onun okulda alay konusu olması demekti. İlknur Hoca ısrarla birinci sınıftan başlamasını savunurken, Müdire annem şiddetle buna karşı çıkarak bir çıkar yol arıyordu.

Müdire annem konuştukça, tanımadığım bu çocuk adına daha bir üzülür olmuştum. Sonunda ne karar verdiyse, gözlüklerini geriye itip, şakaklarında parmaklarını dolaştırdı sıkıntıyla... *Aferin Müdire annem! Sen ne zaman bu içine karınca sürüsü kaçmış bizon gibi ironik hareketi yapsan, ben hep cezadan yırtarım. Şimdi de şu çocukcağız yırtsın ne olur. Şeker yemiş karınca kadar mutlu et garibi. Yazık çocuğa nasıl çömezlerle aynı sınıfta okurdu ki? Hem de beş ya orta öğretim duruken birden başlayarak!*

"Canan!" dedi sonunda odadaki varlığımı hatırlayarak. Olduğum yerde koyunları saymaya başlayan ben, esneyerek Müdire anneme baktım.

"Kızım, arkadaşını sınıfına götür, onun sorumluluğu senin üzerinde."

Benim mi? Nasıl yani? Benden yaşça ve boyca büyük olan, kocaman çocuğun sorumluluğunu bana mı vermişti? Yaramaz kirpiye! Asi tilkiye! Kirpiklerimi o kadar çok kırpıştırdım ki sanırım gözüme bir şey kaçtığını sandılar, dikkatle bana baktılar.

Elimdeki vazonun kırık parçalarını orta sehpaya koymayı sonunda akıl ettim.

"Ama Müdire anne!"

"İtiraz etme Canan. Efe sana emanet!"

Bana birisini emanet eden kişinin aklından zoru olmalıydı ama konu Müdire annem olunca, o hin aklından neler geçiyordu merak etmedim de değildi hani!

"Efe, Canan sana okumayı sökmende yardımcı olacak çocuğum. Kendisi okulun en zeki öğrencisidir, öğretmen açığını kapamak için Türkçe dersine Canan giriyor şu aralar!" derken gözleri vahşi bir sırtlan gibi tekinsiz parlayarak bana baktı. Sanki en ufak kıpırdanmamda pençesini yüzüme geçirecekmiş gibi beni irkilterek "Ve en yaramazı,

ondan faydalan ama sakın ona uyma! Sakın!" dedi tembihleyerek. Yok, hatta uyaran gözlerini çocuğun beynine mıh gibi çaktı.

Sanki seri katile tavuk emanet ediyordu. Ben ne yapabilirdim ki şuncağıza?

"Zeki ve asi!" dedi Müdire annem homurdanarak. "Dikkat et evlat!"

Tamam ama eksik söylemişti öğretmenim! Zeki ve yaramaz demeyi unutmamış ama ondan küçük olduğumu söylemeyi unutmuştu. Ondan küçüktüm ben be ne öğretebilirdim ki?

"Efe! Arkadaşının yanına geç, sınıfa gidin."

Bir dakika, bu mahcup çocuğun adı Efe miydi? Salim'in anlata anlata bitiremediği şu meşhur kuzeni, yandaşı olan mı?

Meraklı bakışlarımı İlknur Hocanın yanındaki çekingen çocuğa çevirdim. Onun uzaktan akrabası olduğunu sanmıştım ama meğerse yazları Salim'den sürekli adını duyduğum ve bir hayli kıskandığım velet oymuş demek! O ana kadar bakışlarını, önünde bağladığı eline utangaçça kenetlemişti. Bizden büyüktü ama bizden daha pısırıktı belli ki. Usulca başını kaldırdı. Uzun, bir orman gibi gür olan kara kirpiklerinin arasındaki derin deniz mavisi gözleri hüzünle parlayarak, gözlerime dokundu. Bir şey oldu, bir sarsıntı. Sanırım az önce uydurduğum o deprem, şimdi gerçekten oluyordu. Bizim Bahariye Yokuşu'nu koşarak çıkmışım gibi nefesim genzimi yakarak hızlandı. Kalbim, o ufacık organ nereye kaçmaya çalışıyorsa, bir boğazımda, bir karnımda, bir beynimde küt küt atarak saklambaç oynuyordu ama onun bakışlarına ebelenmekten kurtulamıyordu.

Sonra o mavi gökler açıldı. Yağmur sonrasında gökkuşağı çıkmış, berrak bulutları yüreğime dokundu. Nakış nakış, satır satır bir şeyler işlendi sanki kaderin defterine... Şairin biri hortladı içimde, saçma saçma dizeler dizdi dilime.

Bakarken bir maviye, boğulmak nasıl bir şeydi anlamamıştım.

İlk bakışın adı mı olurmuş... Dokusu, tınısı, hissi mi olurmuş? Her şeyden önce, mavi rengin sırrı mı olurmuş? Oluyordu işte! Onunla ben... Asi ve Mavi oluyorduk şimdi!

Yutkundum. Başıma geleceği bilir gibi acı acı yutkundum.

Bu Efe, masum bakışlarıyla neden yüreğime böyle garip garip dokunuyor, nefesimi neden böyle genzime tıkayıp, dilimi gırtlağıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düğümleyip, kalbimi pinpon topu gibi hızlandırarak kaburgalarıma vuruyordu ki!

Ve bir emri kuşanan hocamın dili, bu büyüyü kaderime mühürlercesine fısıldadı.

"Canan, ona elini ver. Hadi derse!"

Hayat dersine mi?

Yaz nihayet kendini gösterdiği şu zamanlarda, içim kıpır kıpır oluyordu. Zaten yerinde durmayan haylaz ben, yaz geldi mi daha bir afacan, daha bir asi oluyordum. Güneş ışınları, vücudumu yeniliyordu sanki. İçimden daha başka, daha coşkulu olmaya başlayan yaşam fışkırıyordu. Bizim buralarda okullara hep geç başlar çocuklar, en erken giden neredeyse dokuz, on yaşlarındadır. O yüzden çocuklara çocuktan ziyade büyük gibi davranırlar oysa biz çocukluğumuzun elimizden alınacağı yaşın başında bile değiliz.

Annem yine şikâyet gelince çekti kulaklarımı, "Uslu bir kız ol Canan kocaya versem beben olur." diye başladı zılgıtlara ama bunu söylemesi benim genç kızlığın henüz başında bir çocuk olmamı değiştirmiyordu.

İçimdeki kız büyüyeceğine, huysuz tabiatını direttikçe, zihnimdeki hain duygularım daha tutkulu hale geliyordu. Bu da benim yeni heyecanlara açık olmamı sağlıyordu. Ama aklıma haylazlıktan başka bir halt gelmiyor ki böyle zamanlarda. Ne hikmetse sadece şeytanlarımla kovalamaca oynuyordum.

Efe, şu okula yeni gelip, herkesin dikkatini çeken sessiz çocuk... Bizim artık en iyi arkadaşımızdı. Birden, nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum ama oluverdi. Efe, bizim canımız oldu.

Bir ürkek kuş Efe… Mavi! Onun beni üşüten bir maviliği var. Böyle Temmuz sıcağında yanıp yanıp buz gibi sulara dalmak gibi gözlerine bakmak... Ne zaman gür kirpiklerinin arasına sakladığı o ummanlar değse koyu bir kuyu olmuş şaşkın kahvelerime, çocukluğum sıyrılıyor ruhumdan, olgun bir genç kız karargâh kuruyor bedenime. Tek bir dudak büküşüyle ya da bakışıyla, tüm tüylerimi diken diken ediyor. İçimde ekşi erik kaçmış gibi karın ağrısından kıvranıyorum. Kalbimi yorgun hasta gibi hissediyorum, hatta yaşlılar gibi çaresiz…

Ama mahzundu Efe…

Ufacık yaşına rağmen içinde kış olmuş mevsimlerden sebep, sözleri üşüyor olsa bile bize hep bahar gülüşü. O kozasına saklanmış bir kelebek, tırtıl olmadan kelebek olmayı öğrenmiş bir çaresiz…

Kanadı yerinden sökülmek istenirken kırılmış, minnacık canı örselenmiş, bedeni daha şimdiden bu hayat tarafından yaşlandırılmıştı. Küçücük bedeninde, kocaman bir adam saklar olmuş, çocukluğunu daha yaşamadan eski bir elbise gibi maziye asmıştı.

Olgun, durgun, anlayışlı, mütevazı ve suskun… Bir çocuğa yakışmayan ne kadar vasıf varsa onda yer bulmaya, birçok adamda olmayan olgunluk, düşüncelerine sirayet etmeye başlamıştı.

Gözlerinin ehlileşmiş mavisine sinmiş vurgunluk, kirpiklerinin teline asılı kalmış çocukluk ve yaşından önce büyütülmüş ruhu, hep yaralı, hep eksik, hep geriden… Ve yoksul!

Büyümemişti Efe. Daha gün görmeden büyük doğmuş bebek gibiydi. Çocuk olmadan, adam olmuştu. Babasının ölümüyle ufacık omuzlarına kocaman yükler binmiş, kapı gibi dimdik olmadığı halde öyle durmayı, daha minnacık yaşında bek olmayı öğrenmişti. Hür olmayı, asi olmayı, yaramazlık yapmayı daha başlamadan unutmuş, o büyümeden adam olmuştu.

Müdire annemin bana emanet ettiği deniz gözlü, çalışkan kuzu… Bir dediğime bin veren, bir ektiğime bereket yağdıran, aklı dersten, annesinden, geleceklerinden başka bir düşünceye kapalı olan çocuk bedenli adam! Beni olgunlaştırmaya başlamıştı.

Onun yanında sakindim. Ya da olabildiğine özgür!

Canla başla derslerine asılan, bizim gibi yaramaz olmayan, öğretmenlerin takdirini, okulun sevgisini, yardımseverliğiyle etrafta *Mavi Hızır* namını alan yeni velet…

Asi Canan'ın yol arkadaşı, huysuz Salim'in kuzeni… En son arkadaşı, sırdaşı, yandaşı, kuzenden öte her şeyi olmaya daha ilk günden başlayan Mavi!

Yeni olduğu şekille, mahallemizin gözbebeği olma yolunda emin adımlarla ilerleyen pırlanta delikanlısı...

Okul dönüşü Salim yine kaytardı, ben tek kaldım. Turna'da yok ortalıklarda zaten, can sıkıntısından kafayı şekerli ekmek gibi yemezsem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi. Kitap okumaktan bile sıkıldım, yazmak da istemiyorum bugün. Uzun merdivenden mahalleye inerken Efe'yi gördüm. Bizim üst mahallenin sümüklü kızlarından biriyle konuşuyordu.

Kız kirli elleriyle saçlarını geriye atıp, "Hadi o zaman gidip alalım." dediğinde, içimdeki kedi yine karnımı tırmalamaya başladı. Onlar merdiveni inerken, hain bir düşünceyle düştüm peşlerine. Şeytanım sağ omzuma, meleğim sol omzuma oturmuş gibi içim daralıyordu.

"Burada bak!" dedi, adını bilmediğim sümüklü kız işaret parmağıyla erik ağacının tepesini göstererek. Kedi falan mı kalmıştı orada? Erik mevsimi de değildi ki tırmansın bir gariban!

"Tamam, sen geriye dur, ben alayım." dedi Efe centilmenliği tutarak. Uyuz! Sanırsın itfaiye eri şuncacık yaşta. Sana mı kaldı centilmenlik ya da yardımseverlik...

Kızı biraz geriye ittirip, altında durduğu erik ağacına çıkmak için asılarak hamle yaptı. Gizlendiğim yerden onları kıskançlık içinde izlerken, tırnaklarım etime, dişlerim dudaklarıma battı. Efe ağaçta takılı olan bir şeye uzandı, kedi pençesi gibi keskin bir fitne yüreğime. Gazete kâğıdından bir uçurtmaydı bu almaya çalıştığı. Ağacın altında ağlayan kıza bakarken, Efe ağaçtan inerek kıza uçurtmayı dikkatle verip, merhametle "Ağlama artık, bak sapasağlam." dediğinde, hızla saklandığım yerden çıktım, koşarak kızın üstüne atladım. Bu uyuzun, maviye teşekkür etmesine izin veremezdim. Hırsla elindeki uçurtmayı aldım ve bir saniye düşünmeden yırtarak ayaklarımın altına alıp ezmeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen, salak!" dedi kız beni geriye ittirerek huysuzca. Buna daha çok kızdım ve ben de onu göğsünden ittirdim kızgınca, "Onunla oynayamazsın." diye emrederek yere düşürdüm.

Efe bana kızarak yerdeki kızı kaldırıp üzerindeki tozu silkelerken nazikçe, kız yerde yırtılmış ve toza bulanmış olan uçurtmasına bakıp ağlamaya başladı. Sonra da gözlerini ovalayarak "Seni anneme söyleyeceğim." diyerek merdivenleri koşarak çıktı.

"Söyle, Canan'ın selamı var de tamam mı?" dedim arkasından cırıl cırıl sesimle. Ama kıçım üç buçuk atıyor, *annesi ya anneme derse* diye.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Efe beni azarlayan bir tonda. Kaşlarını çatmış, büyük abiler gibi kızgın bakıyordu. O böyle bakınca içimdeki kelebeklerin hepsi suya düşüp can çekişiyordu.

"Sana ne!" dedim yerdeki uçurtmanın üstüne çıkıp, kalan hırsım geçene kadar ayağımla ezmeye devam ederek.

"Sen kötü bir kız değilsin, neden yaptın bunu Canan?" dedi bana bağırarak, aklınca öğüt verecekti çokbilmiş Efe ama bu yaptığı benim içime öfke tohumu ekmekten ileriye gitmedi ve hasat zamanında hiddet biçecekti...

"Onunla oynamanı istemiyorum." dedim öfkeyle buyurarak.

"Sen istedin diye yapmayacağım bunu." dedi kendinden emin, bana kafa tutan Efe.

"Kızlarla oynamanı istemiyorum." dedim özgüven patlaması yapmış şekilde, bilmişlikle ellerimi belime koyarak horozlanmaya da devam ettim.

Bu ukala tavrıma kızan Efe, bir adımda önümde biterek bana tepeden bir bakış attı, "Sen de kızsın, o zaman seninle de oynamayacağım." dedi zeki bir hamleyle. Üstünlük kurarak tek kaşını kaldırdı.

"Ben erkeğim bir kere, tamam mı?" dedim yine kızınca peltekleşen dilimle.

"Sen kızsın Canan, yalan söyleme. O zaman oynama benimle." dedi öfkeyle.

"Ben sizi kandırdım, valla erkeğim, sünnet bile etti beni Hacı dayı. Çok kesmiş, ondan kız oldum ben. Yoksa erkeğim!"

Şu acınacak halime gülse mi, ağlasa mı bilemeyen Efe, "Yalancı Canan!" dedi ilk defa bana ciddi anlamda kızarak. "Şimdi gidip o kızdan özür dileceğim. İstersen gel, vicdanın yerinde kalsın da Allah sevsin seni. O zaman oynarım seninle." dediğinde annemin lafını bana satarak, daha attığı ilk adımla bunu kendime yediremeyip, yerden bir taş alıp arkasını dönmeden fırlattım.

Onun "Ah!" diye çıkardığı acı sesinin arasından "Gitmeyeceksin işte." diye bağırdım küstahça emrederek. "Gitmeyeceksin o kıza!"

"Neden gitmeyecekmişim?" dedi şakağını tutarak. Eline kaydı ateş saçan hırçın bakışlarım, kısacık bir an duraladım ama umurumda değildi.

"Çünkü sen onunla oynayınca, benim de Salim gibi şuram acıyor." dedim elimle göğsümü tutarak. "Yüzüm limon yemiş gibi oluyor... Kalbim ekşiyor benim!"

"Yalancı, insanın yüzü durduk yere limon yemiş gibi olmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ekşi, oluyor işte. Kalbim acıyor dedim, oynamayacaksın."

Bu feryadıma kulak tıkayıp yarama tırnak atınca, yerden bir tane daha taş alıp fırlatarak canını yakmaya meylettim. Bu kez eline gelmişti ama Efe elini indirdiğinde, teninden süzülen kırmızı kanı görünce, panikledim. Korkudan bacaklarım titriyordu. Bir adım geriye gittim fakat inadımdan ödün vermedim. Diktim küstah burnumu havaya, büzdüm şirret ağzımı. Ağlayarak, "O kızla oynarsan böyle olur. Oh olsun sana!" dedim hadsize. Lafımı dinlemeliydi. Ama nedense içim gidiyor yanına gidip yarasını öpüp iyi etmek için. Annem gibi üflemek istedim acısına. Asi yanımın gölgesine büzülmüş cüretim eksik, yapamadım.

"Canan, Efe'nin gözüne ne oldu?" dedi azarlayan bir ses beni olduğum yerde korkuyla sıçratarak.

Annem merdivenin başında belirerek, çatık kaşlarıyla kızgınca bakıyordu. Bakkaldan geliyordu belli ki. Korktum, bir adım geriledim.

"Ben yapmadım!" dedim kendimi kandırarak.

"Kızım, sen yaptın demedim zaten…"

"Anne valla ben yapmadım. Yemin ederim elim yaptı. Benden izinsiz yaptı. Zaten kız olmayı da ben istemedim ki!"

"Kızım bak yalan yere yemin etme, Allah dilini yakar."

"Tövbe, valla tövbe! Allah'ım ben yaptım." dedim bu sefer çarpılma korkusuyla. Bir kere görmüştüm yaşlı bir amca çarpılmış, ağzı gözü yamulmuştu. Allah ona felç vermişti, annem demişti ki *yalan söyleyenler böyle olur Canan, sakın yalan söyleme.* İçimi bir korku kapladı yalan söylediğim için. Ya ben de yamulursam! Sanki gökyüzünden ucu ateşli bir çubuk inecek ve dilimi yakacaktı, öyle sanıyor, dehşet bir korkuyla dudaklarımı sımsıkı kapatıyordum. Üstelik elimi ağzıma kapamıştım sımsıkı, ne olur ne olmaz diye. Korkuyla ağzımı ellerimin arkasında saklıyordum.

"Kızdırdığı için attım onu kafasına. Allah yakmasın beni anne. Ne olur, dilimle konuşuyorum ben. Allah çok sevsin beni. Çarpmasın o adam gibi."

"Tamam, sen arkadaşından özür dile sevsin." dedi annem panik halime acıyarak.

"Dilemeyeceğim." dedim inatla. Hâlâ elim ağzımda korkuyla titriyorum.

Efe şakağını tutarak şefkatle bana baktı. Ağlayacaktım biliyordu ve duruşu merhametliydi. Halime acır gibi, "Gerek yok Kumru teyze, zaten acımıyor. Geçti ki!" dedi incecik kan sızan yarasını eliyle silerek. Yüzünü buruşturmuştu. Gördüm! Yüreğim cız ederek yerinden koptu da Bahariye Yokuşu'ndan aşağıya yuvalandı sanki.

"Kızım biraz uslu olsana. Böyle gidersen, asi olursan, evde kalırsın, kimse almaz seni."

"Almasın zaten. İki de bir de beni niye satmak istiyorsunuz ki?" dedim içim acıyarak. Annemler beni satmak istiyordu sürekli birilerine. Bakkalın oğluna, köydeki çobanın oğluna, pazarda gördüğü tanımadığım bir kadının oğluna bile… Her oğlana satıyorlardı beni. Eve misafir gelince o yüzden oğlanları dövüyordum, satmasınlar beni diye. Ben satılmak istemiyordum. Üstelik amcam daha çok satmak istiyordu, önüne gelene veriyordu beni bedava deyip.

"Yabancısına satmayın beni ne olur anne!" dedim ağlayarak, hıçkırıyordum korkudan. Bu satma işini ciddiye aldığım, o ufacık, çaresiz halimle o kadar belliydi ki. "Yabancı çocuklar döver beni, satmayın!"

Başını sallıyordu hayıflanarak annem, "Valla seni kimse almayacak bu zekâyla!" dedi ah ederek.

"Ben alırım üzülme Kumru teyze." dedi Efe yanıma gelip elimi tutarak. "Seni yabacıya vermem ben, merak etme Canan. Para biriktirir, ben alırım seni… Üzülme!"

Burnumu koluma silip, "Sen kendine yara bandı al önce. Paran bile yok alacak, beni nasıl alacaksın şapşal?" dedim onu yanımdan hırçınca iterek. "Anne, beni kimse almayacak değil mi?" İnatla yumruğumu Efe'nin karnına gömdüm. "Sen de almayacaksın Efe!"

Efe iki büklüm acı içinde kıvranırken, korktum. Annem onun başına geçip doğrultmaya çalışırken, "Beni kimse almayacak, tamam mı?" diye hırçınca cırlıyordum.

Kıt zekâlı mıydım ben anlamamıştım ama annem kafamı dürterek hep böyle diyordu. O zaman daha çok ağlıyordum satacak diye.

O anı anlatmaya o kadar dalmıştım ki yine asıl meseleyi kaçırıyordum. Burası okulun bahçesi… Yine çaçaron çenemi açtığım zamanlardan birisinde, güneş temini yakmak için yemin ederken, ağlamamak için zaman kollayan ben, bu sefer suçsuz olandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kandırıkçı olma, o benim şekerimdi." dedi Mehmet elimdeki şekeri çekiştirerek.

"Kandırıkçı değilim ben! Benim şekerim o! Onu bana Salim aldı." dedim ağlamaklı sesimle.

"Salim bugün okula gelmedi deli, zaten geleceğini de sanmıyorum. Çetesiyle birlikte maçta o!" diye sataşmaya devam etti Mehmet.

"Hayır!" dedim Mehmet'i öfkeyle geri ittirerek. Almıştı şekerimi elimden. Bu çocuk başkalarının malına el uzatmaktan neden vazgeçmiyordu? Oysa Salim onu her hafta muntazam olarak korkutuyordu. Bana kafa tutarak saçımı çekti. İçimdeki cadılar tırnaklarını etime geçiriyordu. Bir daha ittirdiğimde elindeki şekeri yere düşüren Mehmet, öfkelendi. Hızlı hızlı soluyarak iki eliyle beni ittirince popomun üstüne yere öyle sert düştüm ki sanırsın bir daha popumun üstüne oturamayacaktım. Acıdan kasılıp kaldım, nefesim yarıda kesildi.

Bir cırlama hâsıl oldu sesime. İstem dışı, hıncımdan ağlamaya başladım. Ve o anda yanımızda biten Salim, kudurmuş bir köpek gibi hırlayarak öfkeyle atladı Mehmet'in üzerine. İlk yumruğunu gözüne savurarak "Bir daha ona dokunma demedim mi sana?" diye bağırmaya başladı tüm öfkesiyle.

Ne ara gelmişti, nasıl gelmişti bilmiyorum ama yine her zamanki gibi Hızır olmuş, yetişmişti imdadıma!

Salim'in arkadaşları etrafımızı sardı apansız. Onlarda güç gösterisine uyup birden Salim gibi daldılar Mehmet'e. Çocuğu yaka paça, evire çevire bir temiz dövmeye başladılar. Ellerinde paralanan plastik piknik topu gibiydi şu hali... Acı içinde oturduğum yerden kalkıp bağırmaya başladığımda geç olmuştu.

"Durun yapmayın. Ne olur durun!"

Haykırdım ama beni dinlemiyor, Mehmet'i haşatı çıkana kadar dövüyorlardı. Daha fazla dayanamadım bu eziyete. Ağlayarak Salim'in elini tutup "Efe..." diye çığlık çığlığa bağırmaya başladım etrafıma. "Efe..." durmadı Salim.

"Yapma Salim, o suçsuz!" dedim yalan söyleyerek. Korkumdan dedim ama aldırmadı. "Valla ben bastım damarına, bilerek kızdırdım onu."

Salim yalan söylediğimi anladıkça hırslandı daha fazla dövdü çocuğu.

Dehşetle gözleri büyüyen Efe, koşarak geldi yanımıza. Telaşından yanakları al al, soluk soluğa... Nasıl duydu okulun bahçesinde, onca çocuğun içinde sesimi bilmiyorum. Çekti aldı Mehmet'i Salim'in ellerinden, bir öğretmen edasında azarlayarak baktı ayıpladığı çocuklara.

"Yeter dayıoğlu, yeter!" diye bağırdı azarlayarak Salim'e ama aldırmıyordu Salim, hırsını da alamıyordu bir türlü.

"Yeter!" diye tuttu elini Salim'in, bağırdı ona son defa. "Dur artık, vurduğun top değil, can!"

"O da benim canıma dokundu." dedi Salim hiddetle. Ter, su içinde kalmıştı. Bana baktı ürkek. Az önce kana dönmüş soğukkanlı gözleri, şimdi birden yumuşamış, şefkat kuşanmıştı. Bana doğru endişeyle yaklaştı. İlk defa değildi onu böyle çetecilik oynarken görmem ama bu sefer beni ürkütmüştü duruşundaki zalimlik. Korktum ondan, bir adım geriledim.

"Neden dövdün sanki, neden?" diye bağırdım ağlayarak. Gözlerim yerde ağlayan Mehmet'e kaydı.

"Sana dokundu, canını yaktı." dedi açıklayarak, üzgünce yanıma gelmeye çalıştı.

"Benim canım, sana ne!"

"Sen benim canım değil misin Canan?" dedi Salim usulca. Burnu kanıyordu. Ve onu böyle görmek deli gibi içimi titretiyor, aynı anda öfkemi tetikliyordu. Elini kaldırınca korktum, kollarımın arasına siper ettiğim başımla, elinin altına sindim ürkekçe.

"Canan..." dedi korkuyla. "Sana vurmam!"

"Ona vurdun ama..." dedim hıçkırarak. "Bana neden vurmayasın?"

Efe geldi yanıma, titriyordum korkudan. Sarıldı bana, saçlarımı okşayarak yatıştırmaya çalıştı beni ama ehlileşmeye de susmaya da hiç niyetim yok gibiydi.

"Korkma Canan..." dedi üzgün bir halde. "Salim korkmuş sana bir şey oldu diye. Ondan böyle sinirlendi, sana zarar vermez."

"Vermem!" dedi içlenmiş, üzgün sesiyle.

Islak ve titrek gözlerimle Salim'e baktım. Üzülmüş, yüzü yere düşmüştü. Dokunsam ağlayacak gibi pişmandı duruşu. Bu hali yüreğimi acıtmıştı. Ona bakarken yanımdaki Efe'yi ittirdim. Yanına gidince üzüntüyle, "Çok mu korktun?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok korktum." dedi Salim. Onun korkusu dayak yemek ya da birisini döverken yakalanmak değildi. Ufacık yüreğim ve henüz olgunlaşmamış düşüncelerimle bile bunu anlayabiliyordum. O, bana zarar gelmesinden oldum olası hep korkmuştu.

"Sana vurmam..." dedi pişmanca. "Korkma ne olur benden!"

"Korktum ama sen onu dövünce, bir daha kimseyi dövme Salim. Ben korkuyorum o zaman senden!"

"Dövmem... Senin yanında valla kimseyi dövmem. Korkma olur mu benden?" dedi dudakları titreyerek. Elleri yanında yumruk olarak benden bir tepki bekledi çaresiz. Ona cesaret verecek bir adım...

"Nasıl geldin hemen?" diye sordum merakla. Biz konuşurken, Mehmet gitmişti yanımızdan. Daha doğrusu kaçmıştı. Hak etmişti ama işte ben, karıncanın canı bile kazara yansa vicdan muhasebesine düşerdim.

Salim arkadaşlarına başıyla gitmelerini söyleyince, onlarda gitti. Biz bize kaldık.

"Hissettim, şuram acıdı." dedi yine geçen seferki gibi Salim çekinerek. Elini göğsüne koyarak baktı bana. "Sen üzülünce, hep buram acıyor Canan, bilmez misin? Üzülme olur mu?"

"Tamam." dedim ve bakışlarımı yanımızda sessizce dikilen Efe'ye çevirdim. "Sen nasıl duydun?" dedim muzırca. "Senin de buran..." dedim elimi göğsüne koyup dürterek. "Acıyor mu buran bana bir şey olunca?"

"Hayır, acımıyor!" dedi hırçınca elimi göğsünden çekerken. Hırçın denizler gibi dalgalanan mavi gözlerini kaçırdı. "Sadece hissettim işte, sen olduğunu anladım." dedi yüzüme bakmadan kısık sesle.

Bundan hoşlanmadım. Efe'ye baktım kızgın. "Senin de buran acıyacak artık tamam mı? Bana bir şey olunca, bu sızıyı hırsızlayacaksın benden. Acıyacak senin de Salim gibi buran." diye emrettim elimle göğsünü sertçe dürterek. Acımıyorsa bile acıtarak öğretecektim. Onun herkesten çok acımalıydı yüreği...

Benim için atacak ve benim için acıyacak yüreği derken, nasıl bir duaya âmin demiştim dili kopası ben!

Salim gülümsedi. Efe'ye baktı. İkisine de emrettim bu sefer daha sertçe, "Ama sadece benim için acıyacak buranız, başka arkadaş kızlar

için değil. Bozuşuruz tamam mı?" dedim kıskançlıkla işaret parmağımı sallayarak. İkisi birden onaylayarak kafasını salladı. Ben de mutlu oldum tabii.

İkisinin de kalbi benim için acıyacaktı, bir tek benim için...

Oysa hayat akıp giderken avuçlarımdan, eğilip geçmişten toplayamıyordum parçalarımı... Şimdi her şey için çok geç olduğu zamanlarda o günü anıyorum ya sanırım en çok o günlere dönmek istiyorum yeniden. Masum olduğumuz zamanlara. Hırsı, aşkı, tutkuyu hatta ihtirası, riyakârlığı, intikamı ya da acıyı bilmediğimiz masum yıllara...

Dönemiyorum...

Sabahları okula artık Salim'le tek gitmiyoruz. Efe de bizimle geliyor, annesi onu hayır duaları eşliğinde, gülümsemeleriyle yanımıza katıyor, bize zihin açıklığı diliyor.

Efe yaralı bir çocuk, yetim bir çocuk, bir yanı ezik bir çocuk... Lakin ağır başlı olması yetimliğinden değil, genlerinde olan asaletinden. Duruşu bile asil, düşünceli, naif, nazik, anlayışlı. Hoyrat değil, sakin, özgüveni tam ama kibirli ya da küstah değil. Bir tek konuşurken kıracağından korkan anlayışlı gözleri suskun...

Babasını kaybedeli henüz birkaç yıl olmuş, annesi Nurdan teyze tek kalınca, başına tebelleş olan, duldur diye namertlik yapan çok kişi olmuş köylerinde. Salim'in babası Hayrullah amca, bu baskılara karşı çıkarak almış getirmiş köyünden kız kardeşini. Babasından kalma, yığma dedikleri ahşap, iki katlı bir evi var Nurdan teyzenin. Miras kalmış zamanında ama kocasının memleketine gelin gidince kullanamamış, abisinin idaresine bırakmış, şimdi sahip çıkıyor.

Salimler bizim karşımızdaki yeni, betonarme dedikleri binada oturuyor ama Efeler hemen bitişiğimizdeki eski yapıya yerleşti. Duvar duvara evlerimiz... Bazen elimi duvara yaslayıp kulağımı dayıyorum belki sesini duyarım diye ama bizim evimiz gibi değil evleri, sessiz ve durgun. Sakinlik, huzur barındırıyor... Dingin bir koy gibi evleri, bizim ev gibi tımarhaneye hiç benzemiyor.

Ay! Babam esip gürlemez, annem delirmez hiç ama bizim evde hep bir curcuna hâsıl, kardeşimin zırlamaları, yaramazlıkları, komşuların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durmak bilemeyen ziyaretleri. Ev, ev değil, yolgeçen hanı mübarek! Bir çay bardağı yağ istemeye gelmeyen ya da ödünç bir yumurta almaya gelmeyen yok! Sanki komşularımız tüp gaz, yağ, vs. bir sürü ihtiyaçlarını bizden karşılıyorlar. Sanki Fahri bakkal bizim ev!

Hayrullah amca iki göz odalı evlerindeki kiracılarını çıkarıp, evin gerçek sahibi olan kardeşini oraya koyduğundan beri, Hanife abla pek bir huysuz! Oysa kadına dirlik vermeyip evden sepetleten ta kendisi oluyorken hem de... Sanki kendi malıymış gibi benimsediği evden oldu diye de nemrut ve çirkef oldu son günlerde. Gelene gidene dert yanıyor. Efe'nin annesi Nurdan teyzeyle annem arkadaş oldu kısa zaman evvel ama anlamsız bir biçimde herkes Nurdan teyzeden uzak duruyor. Kadıncağız kendi halinde, neyinden çekinirler anlamıyorum? Bence herkes onun zarafetini, duruşundaki asaletini kıskanıyor. Hasetler işte! O kadar güzel bir kadın ki eşarbının ucundan görünen kumral kâkülleri, al teniyle afeti devran... Mahalleye çıksın, yolda tüm asaletini kuşanmış zarafetiyle şöyle bir süzülsün, her geçen dönüp bir kere daha bakmadan edemiyor. Sanki sisler arasından dünyaya düşmüş bir melek! Dışı gibi içinin ışığı da gözlerine vuruyor. Bakan içli, bakmayan pişman... Ateş olup düştüğü yeri yakıyor.

Sürme gözlerini çevreleyen güz karası kirpikleri ve koyu mavi gözlerine sinmiş vakur duruşuyla, insanın aklını başından alıyor. Vücudu düğün dernek görmemiş nice genç kıza nispet eder gibi diri, kusursuz duruşu dik, kendinden emin naif yüzü meleksi. Belli bir ölçüyle nizama girmiş hareketleri edepli ve ahlaklı, kusursuz bir nezakete hizmet veren konuşmaları ise sakin ve duru... Yapıcıydı, yıkıcı değil. Dedikoduyu pek sevmez, esasen kadınlarla ayaküstü sohbete bile tutuşmazdı.

Salim'in annesi daha geçen gün mahalledeki kadınlara, görümcesi masum Nurdan teyzeyi çekiştiriyordu. Dalaksız kadın! Durmaksızın haysiyetsizce fişekliyordu elin garibini kıskanç karılara. Kocasının elini kana bulayacağını söyleyip, milleti galeyana getirip duruyordu namussuz.

Üzüldüm...

Oysa Nurdan teyze çok iyi biri, namuslu ve faziletli olarak erdeminden zerre ödün vermiyordu. Neden bu kadar iyi bir kadını istemiyorlardı ki? Hele Salim'in içi kötü annesi! *Dul* demişti...

Sanırım dul olmak kötü bir şeydi ya da bir suçtu! Anlayamadım. Ben büyüyünce *dul* olmak istemedim, doktor olacaktım ya da polis, hatta belki de öğretmen... Ama asla *dul* olmayacaktım!

Hafta sonları tüm mahalle olarak surlara gittiğimizde, biz oyunun dibine vururken, Efe'nin elinde hep bir kitap, aklı okumada ya da derste oluyordu. Salim'le araları çok iyi, anlamış değilim. Salim ve o aslında iki zıt kutup fakat en iyi arkadaş olan yine ikisi. Kimse bu durumu çözemiyor, yalnız ben biliyorum. Onlar bir boş bakışla, yarım bir gülüşle anlaşıyor, birbirlerinin eksiğini tamamlıyorlar. Efe'nin yarım kalan çocukluğunu Salim, Salim'in boş verdiği olgunluğunu Efe yamalıyordu.

Salim'i dizginleyecek, aklını başına devşirecek, hatalarını frenleyecek mantık yuvasıydı Efe. Ama kızıyorum ona bazen. Oğlanlar hâlâ oyun derdinde, kızlar ise kitap okurken hemen etrafına toplanıp salak bir filmi izler gibi dikiyorlar gözlerini yüzüne, o zaman hepsini taşlayasım geliyor yeminle. Yine öyle günlerden birinde, bumerang üçgeni gibi toplamış mahallenin bitli ve nitekim de sidikli veletlerini başına, hepsine kitap okuyor. İçimde yanan ateş öyle büyük ki ufacık boyuma bakmadan yakacak koca mahalleyi, aldırmıyor.

"Efe!" dedim içim limon gibi ekşiyerek.

İç çeken Efe, artık bıkkın bir halde karakaşlarının altındaki deniz gözlerini çevirdi bana. "Efendim Canan?" Bu dördüncüydü.

"Gidelim..."

"Az kaldı Canan, bekle bitirelim!"

"Gidelim dedim sana!"

"Canan, az kaldı diyorum!" dediğinde kızgın, uyararak baktı bana boncuk boncuk.

Bir tuhaf surat asma tarzım vardı. Öfkelendiğim zaman yüzümü göğe çevirir, ayağımı sertçe ritimsiz şekilde yere vurur, yüzümü buruştururdum. Efe her zaman üç, beş dakika beni bu halde bıraktıktan sonra halime acıyarak, istediğimi yapardı ama bu sefer yapmadı.

"Efe!" dedim huysuzca yine...

Sanki üstüne vazife edinmiş gibi mahalledeki saçaklı kızlardan biri, "Sen git, neden iki de bir de çağırıyorsun çocuğu! Görmüyor musun bize kitap okuyor?" deyince, Efe sıkılgan bir tutumla kitabı kaldığı yerden okumaya devam etti ve bende ipler koptu. Sanki içime bizon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sürüsü kamp kurmuş, arılar kovan yapmış gibi kabardı öfkem. O bir tek bana kitap okuyabilirdi, onlar kimdi? Hırçın bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Bu mahallenin her yeri neden betondu ki sinir oldum! Ve sonunda köşedeki asmanın dibinden çamurlu toprağı avuçladım, vıcık vıcık halde Efe'ye fırlattım.

Efe yüzüne gelen çamurla irkilerek susarken, ben hızla öne atılıp yanına gittim ve gözlerinin içine bakarak, elimi göğsüme sürttüm.

"Oh olsun!" dedim hırçınca.

Dişlerini sıkan Efe'nin gözleri öfkeyle büyüdü ve mavi gözleri gece gibi karanlık bir hâl aldı. Sanki biraz daha kendisini zorlasa, o korku romanlarındaki adamlar gibi şimşek çıkaracaktı gözlerinden. Yüreğime bir şey oldu. Fırıldak gibi kaburgalarımın içinde dönmeye başladı.

"Sen... Sen ne kadar kötü bir kızsın!" dedi beni ayıplayarak tıslarken. "Bıktım senin bencilliklerinden... Git nereye gidiyorsan!" Kızgınca yerinden kalkıp, kitabına ve üzerine saçılmış çamuru temizledi.

Bencil miydim ben? Bıkmış mıydı?

Bencilleşip kıskanç olmayı ben bir tek onunlayken beceriyordum.

Oysa ben sadece benimle vakit geçirsin istemiştim ama o bana herkesin içinde bağırınca gururum kırılmış, yaralandıkça canı yanan kirpi gibi dikenlerimi çıkarıp vahşileşmiştim.

"Senden nefret ediyorum Mavi! Ben de senden bıktım. Nefret ediyorum. Salim olmasa senin yüzüne bile bakmazdım. Ona söz verdim diye seninle ilgileniyorum yoksa hiç de umurumda değilsin!" diye bağırarak yalan söyleyip arkamı döndüm.

Öfkemin hâkimiyetine savrulan bütün vücudum, garip bir hırçınlıkla zangır zangır titriyordu. Biraz önce onların yanından çekip almak istediğim Mavi, şimdi gözümde bir canavar kadar, tırnaklarımla parçalayıp ayağımla ezeceğim haşere kadar iğrenç görünüyordu. Üzerine atlayıp onu parçalamaya karar verdiğim halde, bunu yaptığımda olacaklardan ödüm kopuyordu. Bana bağırmıştı. Rezil olmuştum. Bir buhar olup göğe ulaşmayı ve sislerin, bulutların arsında yok olup gidene kadar bu dünyadaki çocukların yüzlerini artık görmemeyi ne kadar çok istiyordum.

"Canan git artık!" dedi o saçaklı kız. Öfkem mihenk taşı gibi yüreğime dikilirken, asmanın dibine geçip bir çırpıda kaptığım çamuru,

bu sefer kızın temiz, pak, pırıl pırıl parlayan ütülü önlüğüne atıp hıncımı alarak arkamı döndüm.

Ama sinirimi yenemedim. Kız çığlık çığlığa debelenip arkamda ağlarken, Efe ona yardıma koştu ya! İçimdeki kanat çırpan ejderha şahlandı. Fahri doktordu anasını satayım ya da sanırsın Milli Yardım Kuruluşu fahri üyesi... Herkese koşmasa olmazdı!

O kızla ilgilenirken bu sefer ağzımda acı biber tadı vardı. Dilimde zehir kelimeler, hayalimde katledilmiş bir mavi... İlk defa hissettiğim onu kaybetme korkusu, çiğköfte acısında düştü yüreğime. Bu his beni cesur ve çevik yapmıştı aynı anda salak ve düşüncesiz. Dudaklarımı parmaklarımla hırsla, kızgınlıkla ve birazda sitemle sıkmama rağmen, ağzımdan garip bir ses kaçırdım. Bu, galibiyetini kutlayan bir feryattı. Kıskançlıktan firar etmiş acı bir feryat. Fakat Efe garip bir kaş çatmayla bunu duyup "Canan!" dediğinde, gururuma yediremeyerek hemen yalancı bir kahkahaya dönüştürdüm bu acı hıçkırığı. Bitli ve sidikli veletlere benimle dalga geçme şansını asla vermeyecektim.

Ufacık gururumu bir ego makinasına dönüştürmeye başlamıştım.

Eve sessiz gözyaşlarım içinde gidip akşam odamdan neredeyse hiç çıkmadım. Tüm kitaplarımı yere fırlatıp, Efe'nin bana okumam için verdiği ne kadar kitap varsa hırsla yırttım. Bunu yaparken acayip keyif aldım. Sonra da pişmanlıktan kıvranıp, onları yapıştırmaya çalıştıkça hırsımdan ağladım.

Dinmedi öfkem, geçmedi içimdeki haşin ihtirasım. Dilim ucunda bir düğüm, biraz daha sıkmasam kendimi, tüm beşeriye küfredeceğim. Anladım bu salak, mavi Efe'den bana hayır yoktu. Salim annesinden yemiş paparayı, almış babasından cezayı bu haftayı ders çalışarak geçirecekti. Evden çıkmak yasak!

Efe'nin yüzüne bir daha bakamazdım. Salim yoktu. Bereket versin, etrafımda Çukur Mahalle'nin deli çocukları vardı. Bitli ve sidikli kızlar ise benden öte dursundu. Erkeklerin hâkim olduğu bir orduda, kendimi kraliçe gibi tek ve özgür hissediyordum. Onları okulun bahçesine toplayarak bir lider edasıyla başlarına geçer, sanırsın Üçüncü Dünya Savaşı'nın gizli sırlarını ben ifşa edecekmişim gibi atar tutar, akşama kadar adeta kudurur, bir o kadarda milleti kudurturdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saatlerce mezarlıkta serserilik eder, harabede Battal Gazicilik oynar, Haliç'ten sandal çalıp balık hayalleri kurar, mahalle aralarındaki merdivenlerden bağırarak koşar, kadınları çileden çıkarırdık. Bahçeleri talan ederek yemiş çaldığımızı ise saymıyorum.

Akşam olur, anneler sokaklara evlat avına çıkar ya da benim annem gibi küçük sesiyle mahalleyi inleterek, "Canan... Neredesin canı çıkmayasıca!" diye kendini yırtardı. Ve biz bunu duymamıza rağmen umursamaz, geceye doğru, güneşten yüzümüzün derisi pul pul olmuş, üstümüz başımız toz toprak, bilumum yara bere içinde eve dönerdik.

Annemden bir ton azarı yer, babamın öğütlerine yeni azarlarıyla repertuvar eklenirdi.

Efe bana inat eder gibi her sabah beni sessizce okula götürür, sanki hiç kavga etmemişiz, ben ona asi olmamışım, ona nefretimi kusmamışım gibi yanımda dururdu.

Biliyorum, Salim olmadığı zamanlarda sırf söz verdiği için bana göz kulak oluyordu. İstemiyordum o zaman onu yanımda. Sırf bu yüzden huysuzluk eder, hır gür çıkarır, hatayla yapmışım gibi ayağına basarak canını yakar, koşarken olmayan taşa ayağım takılmış gibi yaparak üstüne düşer ve özür bile dilemeden kalkar, onu öyle tozun toprağın içinde, dilenci gibi yerde bırakarak çeker giderdim. Ne zaman onu okul bahçesinde bir kızla oturmuş kitap okurken görsem, içimde şahlanan kelebekler değil ejderhalar olurdu. Kendimde engel olamadığım bir kıskançlıkla kitaplarını yırtar, sudan bahanelerle kavga çıkartmaya çalışırdım. Öylesine hırçın ve nemrut olmuştum ki! O şerefiz kızlar beni çileden çıkarıyordu.

Ve buna rağmen o ne sabır, o ne erdem Yarabbi! Allah'ın ermiş kulu gibi bana sabır bahşeden maviyi, ben günden güne dervişe çeviriyordum. Ben hırsımdan tükenirken o sabır taşına dönüyordu. Efe, direnmesiyle beni bile zorluyordu. Yırttığım kitaplarını yerden topluyor, suratını asarak ettiğim arsız sözleri dinliyor ama benim kalbimi kıracak en ufacık bir söz dahi etmiyordu. Bu hali beni umursamadığını düşündürüyor, bu sebepten işkencelerimin şiddeti de büyüyordu.

Nasıl bir çocuk bu, bir gün bir parça hırçınlaş, azarla, öfkeyle karşıma dikil, saçımı çek, yüzüme vur, aksi bir şey söyle de azgın bir kirpi gibi boynuna atılarak seni tozun, toprağın içine yuvarlayayım.

Dikenlerimle şereflendireyim. Tırnaklarımla üzerini parçalayayım da hırsım sönsün. Ama nerede? Ne zamandır gözlerime batan lepiska gibi duran kara saçlarını yolup eline veremiyordum suskunluğundan sebep! Bana buz gibi ruhsuzca bakan ama millete ışıldayan deniz gözlerini, çengel haline soktuğum parmaklarımla oyayım istiyordum.

Çocuk sabır taşı, şeytanda bile çatlama var onda tık yok!

"Sen ne biçim erkeksin... Gidip erkeklerle top oynasana, gelmiş burada kız gibi kitap okuyorsun!" dediğimde bana dişlerini sıkarak verdiği tepkiyi ve hâlâ kızmadığı için, ayağına attığım tekmeyle kıvrandırdığım günü, hıncımdan, zevkimden, kıskançlığımdan kendimi yediğimi, unutamıyorum.

Hem hakaret etmiştim hem de iki gün topallayarak yürümesine sebep olmuştum ama onda hâlâ bana karşı ters hiç bir hareket yoktu.

Akşam beni eve bırakırken topallayarak o kendinden emin, ermiş, yetişmiş bir insan müsveddesi gibi tepeden bakış atıyordu ya! "Ay iyice koyun gibi bakmaya başladın." diyerek saçlarımı omzumdan geriye savurup, asice salınıyordum yanından. O zaman kıs kıs parlayan gözlerinde hain bir gülümsemeyle öğüt vermesine ise katlanamıyordum.

"Kurt olmaktan iyidir asi, en azından işe yarıyorum."

Akşam yemeğinden sonra yine gizlice çıktığım ve kimsenin bilmediği yerimdeyim. Gökyüzünde sayamayacağım kadar çok yıldız var bugün. Bir gün ben de yıldız olacağım. Bir kitapta okudum, ölenler yıldız oluyormuş. Anneme sordum, kızdı bana. "Seni böyle zamanlarda okuldan alasım geliyor Canan... Ne biçim düşünceler bunlar!" Ama yıldız olmak keyifli olurdu. Herkesi izlerdim o zaman gökyüzünden, sessizce. Ve ben eğer yıldız olursam Çoban Yıldızı olurdum, en bilgilisinden hem de!

Kimse bilmez ama ben Efelerin çatısındayım, sürekli hayal kuruyorum. Kiremitlere serdiğim eski minderin üzerinde, gece seslerini dinliyorum. Kimse bilmez ama etrafımızı kadife bir kumaş gibi saran sakin gecenin söyleyecek çok şeyi oluyor. Hele benim gibi gündüz serserilik yapmaktan yorulan, sevgiye doymayan açgözlü bir kıza durulmak için vakit sağlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Annen seni burada görürse, canına okur Canan!" dediğinde arkadaki o bilmiş ses, korkuyla olduğum yerde sıçradım ve elimi heyecanla çırpınan göğsüme koydum. Derin derin soluyordum.

Gözlerimi çekinerek yanıma gelene çevirip "Sen söylemezsen kuş lisanını henüz öğrenmediğine göre, kimse ötmez!" diye lafı yapıştırdım.

"Oturabilir miyim?" dedi kibarcık yine izin alarak.

"Hayır!" dedim şirretliğim yine üstümde olarak.

"Ama bizim çatımız!" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Olabilir Efe, bizim de evimizin komşusu… Komşu komşunun çatısına muhtaçtır!"

"Komşu komşunun külüne muhtaçtır olacaktı sanırım." dedi bilmiş, sırıtarak.

"Hayır çatısına! Komşuda pişer, bize de düşer. Git hadi yerimden. Burası benim, ilk ben keşfettim."

"Canan, neden bu kadar kızgınsın bana? Sana bir şey yapmadım ben? Neden hep iteliyorsun, kırdım mı seni?"

"Kızgın falan değilim sana! Sadece… Sadece sevmiyorum seni… Mavi rengi de sevmiyorum hem ben!"

"İyi de neden?"

"İşte! Yok sebebi…"

"Ama nefret etmiyorsun benden." dedi ukalaca. "Benim dün kafama top çarpınca endişelendin."

Yanağımın içini dişleyerek, "İnsanlık namına…" dedim kıvırarak. Ama cidden korkmuştum canı yandı diye. Kıvırdım. Taş bastım o küçük yaşımda kanayan bağrıma, dertliyim yine…

Efe güldü. Bilmiş ve kendinden emin şekilde güldü. Sonra seyirlik gülümsemesi o güzel ergen yüzüne yayıldı ve gölgede kalan yüzüne vuran ışık, dudaklarının keyifli kıvrımlarını aydınlattı. Bu çocuk neden benden önce büyüyordu ki? Yüreğim garip bir şekilde sancıyarak hızlandı. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken, göz kapaklarım kalp atışlarıma ayak uydurmuştu. Sanırım birisi bir yerleri yakmıştı, burnuma fena kokular savruluyor, etrafıma dumanlar üşüşüyordu.

Benden büyük olmasına ve akıllı olmasına çok bozuluyordum ama şu hali aklımı karıştırıyordu. Ne kadar yakışıklıydı! Ahhhh!

Efe daha geniş güldü, ben etim çimdirilmiş gibi kendime geldim.

"Niye gülüyorsun be? Hoşuna gitti sanırım kafana top yemek, istersen ben de vurabilirim." Kızgınca baktım ona, sitemle devam ettim. "Ne gülüyorsun?"

"Hiiç!"dedi usulca.

"Bana da söyle o hiçi… Ben de bileyim!" dedim merakla. İçimdeki o kıskanç kız yine tırnaklarını batırmış kuduruk yanıma, bırakmıyordu.

"Söylemem!" dedi omzunu sarsarak keyifle.

"Söyleyeceksin Efe… Ben de güleceğim sana!" dedim onu tam omzundan geriye ittirerek. Hırçınlaşmıştım yine.

"Rica etseydin kesin söylerdim ama artık rica etsen bile söylemem. Sen asi bir dalga gibisin Canan, yapmak yerine yıkmayı seven bir dalga!"

"Mal mısın sen aptal… O zaman git buradan… Ben de sana söylemem işte!"

"Neyi? Sırrı mı?"

"Evet sırrımı!" Neyse artık, sahibi olarak ben bile bilmiyorum o sırrı! Ama söyleyemeyecektim. İnatlaştım.

"Senin ağzında bakla ıslanmaz Canan, yarın söylersin tabii bir sırrın varsa!" dedi küstah. Bu beni daha çok öfkelendirdi.

"Var tabii!" dedim dişlerimi sıkıp yalan söylediğimde yaptığım gibi, ellerimi yumruk yaparak. Bir kere patlatsaydım yüzüne, içimin yağları eriyecekti. Ama kızgınken bile kıyamıyordum ki deli maviye.

Sessizleştik ikimizde. Garip bir durumdu, ben bile sessizleşmiştim bu son sözlerden sonra.

Oysa dalıp gitmek istiyordum gözlerine, o hırçın dalgalar gibi vurmak yüreğinin sahiline… Ayın daha parlak olmadığına kızıyor, etrafımızı bir güneşin ışıtmadığına yanıyordum. Ne çok severdim ben o gözlerin gece mavisini aslında, şimdi anlıyordum.

Asi bir dalganın özgürlüğüydü benim aradığım.
İstediğim kadar yükselmek uçsuz bucaksız sularında.
İstediğim hızda hareket edebilmek sonsuz ummanlarında.
İstediğim gibi köpürebilmek alabildiğine hırçın…
İstediğim gibi sakinleşmek durgun ve ıssız.
İçimden geldiğince yaşamak suyunun
serinliğini ya da yakıcılığını…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Velhasıl, onun gözlerine baktığım zaman,
Mavi bende başka güzel değer görürdü.
Ama sakladım bunu kendime,
Yalan sürdüm tutkudan yanan dilime,
"Ben maviyi sevmiyorum!" dedim.
İnatla, asice, yok yere…

Benimle olsun istiyordum bir tek benimle konuşsun. Benden büyük olsa bile benimle oynasın. Bencil olsun benim gibi, bazen düşüncesiz, çok zaman aklı havada. Ben nasıl onu paylaşmayı sevmiyorsam, o da beni paylaşmasın kimseyle…

O an canım ne kadar kıvrılmak istiyorsa masum bir tutkuyla yanına, başım ne kadar düşmek istiyorsa naifçe dizlerine, o kadar kaybolmak istiyordum mavi denize dönmüş sakin gözlerinde. Bükülüp uzanmak kendi gölgemde… Kendi oluşturduğum koyu çizgiyle onu bir yapıp, tek gölgeyi düşürmek istiyordum geceye.

İstediğimde boğulmak varlığının içinde, istediğim dileği yaşatmak göğsümden sürükleyerek herhangi bir sahile benzeyen gözbebeğine. Bencil olabilmek, aklına eseni yapabilmek bazen yoruyor işte beni. Onu sadece kendime saklarken bile, yoruluyorum. Haksızlığımı göğsüne koydukça ben yalnızlaşıyordum ve bunu bilmiyordum.

Yok mudur bu bencillik hastalığının sonu? Biliyorum aslında benim özgürlüğümün sınırının, onun özgürlüğünün başladığı yerde son bulduğunu. Herkesin özgürlüğü pencereden baktığı gökyüzü kadar, benimki, gözümü kırpmadan baktığım gözlerindeki sonsuz umman kadardı…

Bilmez olur muyum hiç? Efe konuşmadan duyuyordu sanki düşüncelerimi, biliyorum da işime gelmiyor özel olduğum aslında. Sadece duymak istiyorum belki de... Herhangi biri gibi olmanın rehavetini hatta tembelliğini yaşamak hoşuma gitmiyor yanında. Kendim gibi olmaktan duyduğum tedirginlik, canımı sıkıyor... Ben onun için özel olmak istiyorum. Tek olmak! İlk olmak ve vazgeçilmez olmak istiyorum, tıpkı Salim de olduğum gibi!

Ve yine bu güzel anları bozan benim bet sesim oluyordu.

"Biliyor musun, bazı geceler pencerem açıkken annenin sesini duyuyorum. Sana şarkı söylüyor ya da masal anlatıyor. Kocaman adamsın!" dedim kınayan bir sesle.

"Annem bana masal anlatsın, ben bir ömür büyümem Canan… O yeter ki anlatsın!" dedi Efe durgunca.

Meraklı bakışlarımı ona çevirdim. "Nasıl bir şey ki bu?"

"Ne nasıl bir şey?"

"Bir annenin masal anlatması!" Şekilden şekle giren yüzüm asıldı çocukça bir kırgınlıkla. "Benim annemin okuması yazması yok. Zaten olsa bile anlatmaz sanırım, düşünmez böyle şeyleri. O el işi yapsa, kardeşimle ilgilense, babam kahveye gitse ya da kitap okusa… Sıkıcı. Söylesene, özel olduğunu hissetmek nasıl bir şey?"

"Güzel!" dedi Efe ama ben bu güzel duyguyu bilmiyordum ki!

"Babam da çok kitap okuyor biliyor musun? Ama bana hiç anlatmaz okuduklarını. Siyaset diyor o salak kitaba. Nasıl bir romansa artık bu siyaset, dünyadan kopuyor okurken. Geçen okumak istedim, gizlice aldım, anlamadım. Annem yakalayınca elimde kızdı zaten, *yasak bu kitaplar okuma, biri görecek adamı içeri attıracaksın* diye. Kitap okuyor diye insan hapse atılıyormuş, annem amma salladı. Sürekli bunu diyor."

"Atılıyor Canan. Onlar başka kitaplar… Bir öğretmenimiz o yüzden gitti ya okuldan, unuttun mu?"

"Ama o *gece meleklerine* takıldı diye gitti hapse, kötü birisi değil ki?" Dudaklarımı büzdüm. "Sen de çok okuyorsun, seni de atarlar mı hapse? Okumamalısın bence… Bence okuma… Hatta hepsini at çöpe!"

"Beni neden atsınlar Canan hapse?"

Yüreğim sıkışarak baktım yüzüne. Çok zamandır tek korkumdu bu zaten. "Okuyanı atıyorlarmış ama hapse! Sen hem okuyor, hem anlatıyorsun herkese…" dedim korkumdan ona bahsetmeyerek.

"O yüzen mi bana sataşıyorsun kitap okurken?" diye sordu bilmişçe. Nasıl anlamıştı ki?

Mahcup yüzümü sakladım geceye. Diyemedi küçük yüreğim, *gitmenden korktuğum için kitap okutmadım sana bu zamana kadar* diye… Sustu.

Efe şaşkınca baktı yüzüme. Anlayışlı, hoşgörülü, uysal bir sureti vardı. Garipti bakışlarındaki o eşsiz parıltı, nefesimi kesiyordu adeta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yerinden. Ve ben, içimde depremler oluşturduğu zaman korkuyordum ondan. Kalbim yerinden sökülecek gibi hızlandığında, daha çok korkuyordum bu heyecandan. Bu büyüklere has tutkular için ben henüz çocuktum... Küçüktüm daha ve dehşete kapıldıkça hırçınlaşıyordum. Köşeye kıstırılmış yaralı, ıslak bir kedi gibiydim her daim pençelerimi çıkarıyordum bu sebepten.

"Canan sen nasıl birisin?" dedi garip bir sesle.

"Bana büyük çocuk ağızları çekme Efe. Ne demek nasıl birisin? Cananım ben işte!"

Yanlış anlayarak çekildim hemen kabuğuma. Kötü bir şey söyledi-ğini sandım. Beni istememesinden, yanıma bir daha gelmemesinden korktum, panikledim.

Efe güldü. Anlatsa da anlamayacağım yaştaydım zaten, üstelemedi. Sonra birden "O kitabı bitirdin mi?" diye sordum lafı değiştirerek, usulca.

"Bitirdim." dedi önce, sonra istekle "Sana anlatmamı ister misin?" diye sordu. Sesi sıcak, belki eğlenir gibiydi ama duygusuz ifadesinden tam olarak kestirmek güçtü. İlgili gibiydi ama her şeyden öte... Kibardı.

Ona baktım dalgınca. Mavi gözleri parladığında, ağzım kuruyordu. Omzumu sarstım önce ama sonra aklıma gelen bir şeyle "Efe!" dedim heyecanla. "Hani annen sana masal anlatıyor ya..."

"Uyduruyor Canan... Annem hep mutlu masallar uyduruyor, bilmiyorsun ama onun da okuması yazması yok."

"Neyse, benim annemin de yok, sorun değil..." Gülümsedim. "Bana bir masal anlatsana Efe!"

"Bunun için büyük değil misin Canan?"

"Ama annen sana anlatıyor... Sen de kocamansın!"

"Artık masal değil, hikâyeler anlatıyor."

"Olsun..." dedim heyecanla. "Sen bana masal anlat. İçinde çikolatadan nehirler olsun. Çikolata parçalı pastadan evler. Sonra pamuk şekerinden pembe bulutlar... Balık krakerden balıklar olsun... Bana öyle bir masal anlat ki Efe, ben hep mutlu olayım."

"Tamam!" demekle yetindi. İfadesinde bir gülümseme görür gibi oldum.

Anlattı Efe... Garip ama ilk defa cesaret ederek, ben dizlerine yattım. O başımı okşayarak bana pastadan evlerin, gazozdan nehirlerin

olduğu masallardan anlattı ve bu sefer ben hiç kıskanmadım kimseyi. Çünkü nasıl bu çatıda ikimiz teksek masalda da bizden başkası yoktu. Olmasın istedim, olmadı. Ben hayal ettim, o gerçekleştirdi.

Ve artık bu bizim sırrımızdı. Bu çatı bize aitti, ikimize... Ben onun yalnızlığına neşe, o benim çocuk yanıma olgunluk olacaktı.

Efe, havaların güzel olduğu bazı geceler çatıya çıktı ve bana masal anlatmaya devam etti. Bıkmadan, usanmadan, sıkılmadan uydurdu bana yeni masallar. Beni mutlu etti, saçlarımı okşadı, gözlerime bakıp gülümsedi ve ben, mutlu olmasını öğrendim. Bir masal, ne kadar gerçek olurdu bilmiyordum ama mutlu olmanın; sadece onun sesini dinlerken gözlerine bakmak olduğunu öğreniyordum.

Ve ben ona sormaktan hiç bıkmayacağım bir soruya gebe kaldım.

"Bana Bir Masal Anlatsana? İçinde bizden başkasının olmadığı bir masal! Sadece bizim olduğumuz bir masal Efe! İkimizin..."

Efe bana o gün ve sonrasında hep bir masal anlattı.

Ayrılığın bize uğramayacağına, ellerimizin birleştiği günkü gibi hiç ayrılmayacağına inandığım masallar...

Efe anlattı... Ben inandım!

Sen Mavi... Ben gökyüzünden çalınmış bir su damlası...
Sen deniz, ben dalga...
Söyle şimdi, dalgasız deniz, cansız beden,
Asisiz bir Mavi olur mu?

Tanışmak kader işiymiş, arkadaşlık seçim,
aşk ise tamamen kaza işiymiş...

Sol yanımda bir bozukluk var. Arada tekliyor. Kadranı kırık saat gibiyim son zamanlarda, saat değil ama gözlerim ne zaman seni vursa, göğsümde işleyen saatin pili bitiyor.

Salim cezaları uzattıkça uzatıyor. Mahallede kavga çıkardı yeni çetesiyle, birkaç kişiyi haşat etti diye babası çekti kulaklarını, verdi azarı. Akşam olunca onunla, mum yak söndür şeklinde anlaşıyoruz artık o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

haldeyiz. Ya da uyuz, sabahları cama ayna tutup, tam kitap okurken keyfimi bozuyor, beni okula erken gel diye uyarıyordu.

Sabahları her zamanki gibi Salim'in bana takılmasıyla, Efe'nin dertli dertli düşünmesiyle geçirdik yolu.

"Ben işe gireceğim." dedi Efe birden üzgün ama kesin sesiyle.

Salim ve ben zınk diye olduğumuz yerde durduk. Gülesim geldi ilk ama gerçek onun yüzündeki hüzünle yüreğime jilet gibi çarpınca, nefesim tekledi.

Haylaz Salim bile anlayışla iç çekerek "Ben de sana yardım edecektim kuzen. Mezarlıkta sattığım farelerin parasını sana veririm merak etme." dediğinde üzgünce büyük adam gibi anlayışla başını sallayan Efe gülümsedi.

"Saçmalama Salim! Ben çalışmaktan bahsediyorum. Gerçek bir işten... Çocuk muyuz biz artık mezarlıkta salyangoz toplayıp, fare satalım turistlere." diyerek kuzeninin omzuna minnetle dokunup "Teşekkürler" dedi olgun bir abi gibi.

Çocuk olan onlar değildi ama ben yine her zamanki gibi çocukluğumu yapıp, "Ne çalışması... Sana kim iş verir ki?" dedim çenemi tutamayarak.

Kendime inanamıyorum hele patavatsızlığıma.

Efe üzüntüyle başını eğdi. "Ayakkabı boyarım hastanenin önünde ya da Demirkapı'da tamirci olurum... Biliyorsunuz çalışmak isteyen herkes orada bir iş illa buluyor kendine. Hatta Eyüp Hastanesi'nin yanındaki askeriyenin önünde simit bile satarım. Yeter ki para kazanayım!"

"Saçmalama oğlum. Babam duyarsa kızar sana, okul bitince babamın yanında çalışacaksın işte. Unuttun mu, öyle söyledi?" dedi Salim.

"Okul bitince, okuyacağım Salim. Başkalarının emrettiği gibi yaşamayacağım. Geleceğimi kendim yazacağım. Başkası değil! Annemi bir daha temizliğe yollamayacağım başka eve. Ne zaman bir eve temizliğe gitse ya elleri parçalanmış geliyor ya gözleri yaşlı. Ben kararımı verdim, işe gireceğim."

"Herkese dudak uçuklatan hızla geçtin bir yılda tüm sınıfları Efe. Ne yani, okulu bırakacak mısın?" dedim üzgünce. Gözlerimi zorlayan yaşlara lanet okudum.

"Hayır, ama eskisi gibi sizinle birlikte olamayacağım." dedi. İçim buruldu sebepsiz. Onu kaybetmekten korktuğumu, o gün bir kez daha anladım. Belki Salim kadar iç içe hiç olmamıştım, yaramazlıklarımız bir değildi ya da tüm zamanlarımız. Fakat bir şeyler vardı. Adını koyamadığım bir şeyler bağlıyordu beni ona... Kader gibi! Alın yazısı gibi, keder gibi...

Bencilleştim. Çalışmasın istedim. Asileştim ve sonra durgunlaştım. Nurdan teyze geldi gözlerimin önüne. O masum kadın. Kendime örnek aldığım, gıpta ettiğim, yorgun, durgun, burukça gülen gözlerinde hüzün oynaşan kadın ve sustum.

O an ciddi olduğunu görüyordum ama okuldan sonra cidden midye satıp, ayakkabı boyamaya başlayacağını düşünmüyordum! Önceden en azından her sabah okula gittiğimiz Efe, artık arada bize katılır olmuştu. Sessiz sessiz dururdu ama yanımızdaydı. Şimdi ise değildi!

Okula koştura koştura katılıyor, derslerin sonrasında hemen işinin başına dönüyordu, onunla geçirdiğimiz vakitler kısıtlı oluyordu. Teneffüs zili için zamanı kolluyor, soluğumu üçüncü kattaki sınıfının kapısında alıyordum ama ne fayda! Teneffüs zamanlarını bile ders çalışarak değerlendirdiği için, artık bize pek vakti kalmıyordu. Ben tüm hücrelerimle Efe diye inlerken, o zaten yakınlaşmadığı bana günden güne uzaklaşıyordu. Kendimi, kuyruğuna bir parça peynir bağlamış ve kendi kuyruğunu kovalayan fare gibi beceriksiz hissediyordum. Günden güne uzaklaşıyordu benden Efe. Önceden bir dalın kopmayan yemişleriydik şimdi olgunlaştıkça tek tek ağacın dibine düşüyorduk.

İlk Efe koptu bizden, sonra Salim... Ben yaprakları tarafından terk edilmiş, kurumuş, içi kof bir ağaç gibi kalakaldım olduğum yerde.

Hayat! Kurumuş yapraklar gibi bizi dört bir yana savurmaya ne kadar meraklısın.

Oysa ben denizleri severdim. Hırçın dalgalar gibi özgür olmayı, uçsuz bucaksız ummanlar gibi sakin kalamasam da göz almayı.

Hayat, hiç mi vicdanın yok? Büyürken umutlarımızı tükettin, bırak sevdiklerimiz yanımızda kalsın. Çok şey değil istediğimiz, ne hanlar hamamlar ne de sonu gelmeyen paralar... Sadece kendi çapımızda biraz mutluluk!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yok, sen onları bile bize çok görüyorsun. Vermiyor ya da kaşıkla verdiğini kepçeyle almayı kendine hak biliyorsun. Bunca çıkmaza karşı savaşamazken benim güçsüz gençliğim, bir de bu garip duygu...

Sol yanımdaki sen, dilimde bir acı...
Ne zaman aklıma gözlerindeki hüznü düşürsem...
Sol yanıma ateş ve acı düşüyor...

Önceki gün bir kızla kavga ettim. Sebebi çenesi düşük annesinin Nurdan teyzeye ettiği kötü lakırdılardı. Bu haksızlıktı ve kızı evire çevire dövdüğüm için son zamanlarda ihmal ettiğim Müdire annemin odasındaki yerimi nihayet aldım. Bir azar, bin nasihatle paçayı babamlara duyurmadan zor kurtardım.

Salim okulda yoktu o gün ve duyduğunda her şey daha kötü oldu. Ona engel olamadım. Kızın yolunu kesip, okula rezil etti. Onun vicdansız halleri beni ifrit ediyor. Benim gizli yaptığımı, o aşikâr ediyor. Salim'le bu yüzden kavga ettiğim için beni yatıştırma görevi Efe'ye düştü. O yüzden Efe'yle olduğumuz ender sabahlardan birisiydi ve bana dünyanın en güzel günüydü.

Salim bir ara kuzenine dönüp "Ben olmadığım zaman, Kız Fatmam sana emanet Efe Bey." dedi kaşlarını çatarak alayla. Ciddiydi. Sesi ne kadar dalga geçse de duruşu ciddiydi.

Salim ki beni babamdan başkasına asla emanet etmezdi. Şaşırdım.

"Ne oldu ki?" dedi Efe endişeli gözleri bana dönerek. Mavilerindeki zekâ pırtıları gözlerimi alıyordu.

"Yok bir şey, abartıyor." dedim mahcupça. Garip ama ona söylemesini istemiyordum! Kötü bellemesin beni, zekâ yoksunu sanmasın, uslu bilsin, nazlı bilsin, hanım hanımcık bilsin istiyordum. Sanki görünen köy kılavuz isterdi de işte ben istiyordum.

Salim bana ters ters baktı. "Üstelik maç da yapmayacak artık... Yasaklıyorum!"

"Ben iyiyim Salim sadece düştüm. Üstelik diğer mesele seni ilgilendirmez, abartıyorsun!"

"Erkeler senin güçsüzlüğünü kullanıp çelme takıyor artık maç yok Canan! Diğer mesele de beni ilgilendiriyor. Seninle alakalı her şey beni

ilgilendiriyor, bir daha sana sataşanları benden ya da Efe'den saklarsan kötü olur. Daha kötü!" dediğinde, kuzenine dönüp, "Emanetime iyi bak kuzen! Biliyorsun babam beni Fenerbahçe kulübüne yazdırdı, artık eskisi gibi sizinle olamıyorum. Canan benim arkadaşım ve..." dedi sertçe. Bir süre durup düşündü sonra birden kuzeninin boynuna kolunu dolayarak her ne söyleyecekse lafı değiştirdi.

"Artık senin de arkadaşın. Sen benim kan kardeşim olduğuna göre, Canan'ı korumak sana da düşüyor. Emanetim sana!" diye tamamladı sözlerini. Anlatacakları bunlar değildi belli ki ama susmuş ve sadece bunları dile getirmişti. Sanki en büyük çığlıklara karşı kalmış gibi ürperen Efe, irkilmişti. Gözleri kuzeninin gözlerinde sessizce oyalandı. Onlar gözleriyle konuştu, ben yine mal mal baktım, anlamadım.

Efe çok utangaç birisiydi. Benimle öyle sık sohbetler etmiyordu. Ama ne zaman bahçede birlikte otursak ya da ben onu yalnız bulmak için zaman kollasam ve teneffüsümü onunla geçirsem, kitabının üzerinden mavi gözleriyle bana bakarak içimi eriten bir tılsımla gülüyordu. O gülüyordu ya o gün dünyalar benim oluyordu sanki. Ehlileşmiş kısraklar gibi uslanıyor, kanatları yeni çıkmış tırtıllar gibi kelebekleşiyordum. Uysallaşıyordum en önemlisi! Kocaman bir şeker havuzuna düşmüş kuş gibi neşeli, peynir havuzuna düşmüş fare gibi keyifli oluyordum.

Onu sohbetlerimle köşeye sıkıştırıp, mahcup hallerini keyifle izliyordum. Ne zaman yalnız kalsak, okul bahçesinde olduğumuzda bana kitap okuyordu ve ben onu dinlemeye doyamıyordum. Şimdi olduğu gibi...

"Bu yeni mi?"

"Yeni. İlknur Hoca verdi, kızınınmış."

Kızınınmış sözü, nedendir bilinmez mıh gibi saplandı zihnime, içimi acıttı. Apansız o kitabı elinden alıp parçalamak istedim. Kanımda kızgın bir lav gibi, o kıza yapacağım fitnelik akıyordu ve ben zihnime üşüşen zalim planları durduramıyordum. Dişlerimi sıktım, ellerimi yumruk yaptım, yüzümden resmen nefret akıyordu. Şirk kusan ufak suratım bilinçsizce asıldı.

"Benim verdiğim kitabı okumak istemedin mi?" diye sordum kırgın.

Ukalaca gülümseyen Efe sanki bunu diyeceğimi biliyormuşçasına kendinden emin olan tek kaşı seğiriyordu havaya kalkmak için. Yanındaki çantasını kucağına çekiştirdi. İçinden benim kitabımı çıkararak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzattı. Ben parmaklarımın arsında tuttuğum kitaba bakarken "Okudum." dedi hevesle. "Teşekkür ederim. Harika bir kitaptı."

"Ne kadar çabuk! Ben onu bir haftada okumuştum."

Elinde tuttuğu Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* kitabına baktım şaşkınca. Babamın kalın kitabıydı ama ben çok seviyordum bu kitabı, gizlice okuyordum.

"Gece okudum. Uyku tutmadı."

Şaşkınlığımın arasında elime uzandı. Elleri ellerime değdiğinde, içimi bir titreme aldı. Sanırsın yere elektrik kablosu düşmüş, ben de ıslak bir kedi gibi ona sokulmuştum da çarpılıyordum. Ufacıktım ama hissetmiştim. Bedenimde sıcaklık neye hikmetse hiç hoşuma gitmemişti çünkü yanaklarım yanıyor, kalbim hızlanıyor, ağzım kuruyordu. Ben arsızdım, utanmazdım! Ve gözlerim oraya takıldı. Bedenimdeki o hoş esinti, karnımdaki titreme ve elektriklenme birden durdu. Nasır tutmuş elleri, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Ufacık yaşındaki Efe'nin elleri, elli yaşındaki adamın elleri gibi paramparçaydı. Gördüğümde, yüreğimin olduğu gibi…

"Ellerin!" dedim hıçkırır gibi. Az önce minnet için uzanan elleri, apansız geri çekilmişti kucağına saklanmak için. Utanmıştı!

"Önemli değil!" dedi ama önemliydi işte.

"Parçalanmışlar!" dedim usulca eline uzanıp, zorla kendime çekerken. Sanki dokunuşlarımın ona şifası varmış gibi okşamak ve tek bir dokunuşumla sihirbazlar gibi o yaraları yok etmek istedim. Öpmek istedim garip bir şefkatle Salim'in benim yaramı öptüğü gibi ve eve gidip annemin sakladığı vazelini alıp ellerine sürmek istedim her şeyden çok. Makine yağından simsiyah olmuş esmer ellerinin içi yer yer kesiklerle ve parmaklarının kenarları nasırlarla dolmuştu. Öpsem kızar mıydı? İyi ederdim belki öperek acımış yerlerini. Soluklarım şifa, dudaklarım teselli olurdu.

Kirpiklerime saklanan yaşlar yanağıma akmak için zaman kolladıkça ben kendimi sıktım, bedenim yüreğimi sıktıkça burnumun direği acı içinde sızladı. Dudaklarım titriyordu farkında olmaksızın.

Ellerinden hiç tutmamıştım ama ürkek kalbi sanki göğsümde atıyordu. Hızlı ve heyecanlı… Garipti! Ne zamandır onunla sevinir, onunla ağlar olmuştum.

"Üzülme!" dedi olgunlukla ne hissettiğimi anlayarak. Ellerini kucağında kenetlerken benden sakladı. "Büyüyünce geçer."

"Geçecek mi?" diye sordum ciddiyetle. Çocuk yüzüm umut arayışına yenilmişti.

"Geçmek zorunda Canan…" dedi umutla parlayan gözleri. Yıkıldığında doğrulmasını bilen ve hiçbir zaman çürük olmayan iradesi yine özgüvenini zırh gibi kuşanmıştı suretine. "Okuyup, büyük adam olduğumda, geçecek Canan. Ve o zaman senin üzülmene izin vermeyeceğim."

Üzüldü Efe… Onu üzen yarası ya da geleceğindeki bilinmezlik değildi. Biliyorum, gözlerinin takıldığı yerdi. Benim asice kirpiklerime takılıp yanaklarıma süzülen iri bir damla, onun yüreğine düşmüş ateş gibiydi.

O üzüldü ya ben kahroldum. Bir an yine içine sığınıp kaçmak için zaman kolladığını anladığımda, hemen atıldım. O yanımda olsun diye, aklıma gelmeyecek espriler dilime geliyordu. O güldüğü zaman böyle keyifle, kocaman evren dönmekten vazgeçerek duruyordu. Mavinin en güzel rengi gözlerinde can buluyor, güneşin raksında gündüz yıldızları doğuyordu. Bir insanın gözlerinde gök ve yer bir olur muydu? O bana neşeyle bakınca ayaklarım yerden kesiliyor, kızgın bakınca gök başıma çöküyordu.

Mesela dün kızdırdım onu. Aslında yaptığım, her zamanki yaptığım şeydi ama ona tersti!

Salim'in maçı vardı yine. Bensiz nasıl giderdi? Şeytan girdi kanıma işte, düştüm haylazlığın seyrine. Allem edip, kallem edip, itirazlarını sulanan gözlerimle bertaraf edip Efe'nin de aklını çelerek okulu astık. O duvarı aşınca, ben de bilmem kaçıncı kez olduğu gibi tırmandım duvara, önce bana kızgın kızgın baktı mavileri sonra duvarın dibine gelerek "Sen, aklını mı kaçırdın?" diye azarladı. Gözlerindeki şimşekler yüreğime ok olup batıyordu.

Kızmasın bana… Bakmasın böyle öfkeli!

"Ne yaptım ki?" dedim sesim titreyerek. Bedenimdeki derman kesilerek, şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Azarlamasına bozulmuş, kırılmıştım. Birden kendimi beceriksiz ve histerik bir duygu girdabına kapılırken buldum. Neden bana sesini yükselttiği zaman içim eziliyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki? Neden kaşları çatılıp öfkeyle baktığında, içimi karamsarlık bulutları basıp gözlerime yağmur yağıyordu?

Kaşları sitemle çatılmış, gözlerinde korku ve kızgınlıkla yüzüme bakıyordu hâlâ. Sanki cevap bekler gibiydi… Neyin cevabını?

"Oradan atlamayı düşünmüyorsun herhalde?" dedi kızgın kızgın soluyarak.

Dudaklarım büzülerek öne uzarken, çocukça bir nazla, "Evet düşünüyorum." dedim inatla. "Nasıl kaçacağım yoksa…"

"Kaçma zaten… Vazgeçelim!" dedi etrafına bakınırken dalgınca. Sonra yüzüme baktı. Ben gözlerimi ayaklarıma eğdim. Sanki bir çıkar yol arıyordu düşünürken ama umurumda değildi. Bana öyle kızgın bakmasına dayanamıyordum!

"Ben kapıda seni kollarım, düzgünce çıkarsın dışarı." dedi sonunda küfreder gibi.

Öne sürdüğü bu fikri sevmedim, "Hayır, bugün nöbetçi olan öğretmen İlknur Hoca, valla sırf kıllığına kapının girişinde dolaşıyor, yakalar bizi." dedim isyanla.

Ve bizim ders hocamızın kızgın sesini ötelerden duydum, avaz avaz camdan bağırıyordu.

"Canan... Canımdan bezdirdin beni, bıktım! İn oradan aşağıya hemen derse gel!"

Panik bedenimi ısırdıkça, kalbim kulaklarımda gümbürdüyor ama bendeki cesaret değil salaklık, bana bile başkaldırıyor. Hoca bağırdıkça ben omuzlarımı kısarak, sınıftaki cama çıkmış çömezlere dilimi çıkararak, kös kös arkamı dönüyorum ama ne… Delilik bu biliyorum! Eski afacan, küçük çocuk değilim, büyüyorum ve bedenimdeki farklılıklar eski esnekliği vermiyor bana. Fakat içimdeki çocuk hâlâ inatçı, hâlâ asi ve mağrur, durmuyor, yüreğim de bir an olsun susmuyor! Yaramaz ve aynı anda hırçın… Ne yalan söyleyeyim, onun sesine kulak vermeyen vicdanım sayesinde kös kös arkamı dönüp inecektim duvardan. Sırf Efe bana kızmasın, sevsin beni, sözünü dinlersem daha çok sever beni diye ama çocuklar gülerek "Korkak… Korkak!" diye bağırarak tahrik edince beni, yaralı damarına basılmış kurt gibi dikildi kulaklarım. Asiliğim kamçılandı kanımda, hoyratlığım beden buldu suretimde, inat

bir nehir oldu aktı kanıma. Buram buram ihtiras koktu soluklarım ve gözlerim kararda, kararlılığımla.

Birden gözlerimi kısarak baktım bana meydan okuyan gençliğe. Asi, nemrut tabiatıma bürünerek aksileştim. Parmaklarım pençe oldu. Tırnaklarım uzadı cadı oldum sanki… Hoca "Korkak… Korkak!" diye arkamdan bağıran süt kuzularını susturmak için cetveliyle hafif hafif cama vurarak, onları kızgınca sükût ve ciddiyete davet ediyor, arada bana bakıp azarlamayı da ihmal etmiyordu tabii. Ama onlar almış gazı, beni çileden çıkararak delirtiyordu.

"Canan, in oradan, deli olma!" dedi Efe. "Bak Füsun Hoca haklı. Sicilin kabarık, bu gidişle sırf haylazlıktan sınıfta kalacaksın, bu yaptığımız delilik!"

Ben ve delilik… Ne alaka!

Gülümsedim ona. O yanımda olduktan sonra, bırak sınıfı kırmayı, kafamı kırardım da yine yanında olmaktan geri durmazdım.

Ve dediğimi yaparak bir anlık gaflet anını kollayıp onun kızgın bakışları altında duvardan atladım. Bahçeyi kolaçan etmeye gelen Hamza amcanın bağrış sesleri arasında okulu kırmaya koyuldum. Yine son anda kurtarmıştım paçayı ama sanırım bu sefer bizi görmüştü tüm sınıf gibi Müdire annem de. Arkamızdan şok içinde bahçeyi aşan Hamza amca öfkeyle bağırıyordu.

"Canan… Canan babanı arayacağım. Canan başına bir şey gelirse okul sorumlu olmaz. Canan!"

Hay Canan kadar başına taş düşsün Hamza amca, sen nereden çıktın be ya!

Ayaklarım yere indiğinde, bir anlık gafletle ayağım burkulunca, olduğum yere panikle kapaklandım. Efe şaşkın iç çekişleri içinde, endişeyle yanıma koştu. Kocaman çocuk, sanki ölmüşüm gibi homurdanarak söylenip duruyordu.

Ben acıyla inlerken "İyi misin?" diye kendine söverek kaç kere sorduğunu sayamadım artık. Kızgındı ama kızgınlığı beni durdurmayan kendisine mi yoksa asi olan bana mı bilmiyordum. Ben şaşkınca acımı unutup ona bakarken o daha çok çileden çıktı. Sonrada daha sert ve emrederek azarlamaya başladı beni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim nemliydi. İlk acı ayağımdan çekilince, başımı kaldırıp gözlerine baktım ve sulu gözlerimde yaşlar oynaşırken gülümsedim. Arsız arsız, sırnaşık bir kedi gibi sırıttım.

"İyiyim kızma artık Mavi, ufacık bir acı!"

"Ah Asi ah!" dedi dişlerini sıkarak.

Ve arkamızdan Hamza amcanın sesi daha gür çıkmaya başladı.

"Canan... Asi! Mavi! Nereye gidiyorsunuz? Mavi sen de mi uydun bunlara çocuğum? Ah çocuğum yapma, senden umudumuzu kesme!"

Efe dinlemiyordu onu sanki. O anda gözleri benden başka herkese kör, kulağı sağır gibiydi.

"Geliyor, yürüyebilecek misin?" diye sordu şefkatle. Ona aldırmadan, gözlerimin içine bakıp cevap dilendi.

Ayakkabı boyamaktan, metalleri zımparalamaktan nasır tutmuş ve simsiyah olmuş ellerini bana uzattı. Gözlerim tereddütle kalkan ele kayarken, bedenime bir koca soğuk su serpilmiş gibi tüylerim dikildi. Ürperdim. Mavi gözlerinde hâlâ dalga dalga endişe titreşiyordu.

"Bana ellerini ver!" dedi usulca.

Ellerim... Yerde duran, titreyen ellerimi mi?

Bakışlarım çekinikçe gözlerine dalarken ürkek ellerim kalktı. Ağır çekim gibiydi, nefesim bile yavaşlamıştı. Tuttum.

Ve biliyordum o gün daha, ben de kalacaktı elleri... Mavi gözleri, güzel yüzüne düşmüş hüzünleri, ben de kalacaktı.

Bilmiyordum... Tanışmak kader işiymiş, arkadaşlık seçim, aşk ise tamamen kaza işiymiş...

Düşüncelerimin saptığı istikametten rahatsız olarak başımı salladım ve parmaklarımız birbirine dolandığı için, ben şaşkınlıktan iki kez tökezledim. Onun elimi tutmasıyla gittikçe daha fazla utanıp kıpkırmızı kesilirken, Efe hiçbir şey demeden sabırla bekliyordu. Sonunda ona bakacak cesareti topladığımda, bir eli gevşek bir halde yanında tuttuğu elimde, diğerinin uzun işaret parmağını saçlarının üstünde sıkıntıyla dolaştırarak beni izliyordu. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Ayağımdaki acı azalınca, onun kollarıma verdiği destekle, düştüğüm yerden doğruldum. Her canımın acısında derin derin soluyordum. Onu soluyordum. Bedenim ateşlerde yandı, sanki ufacık bir dokunuş tüm bedenimdeki sıcaklığıma hükmetmişti. Yanaklarım yanıyor, yüzümü

sakladıkça saçlarımın arasında kalan tenim terliyordu. Genç kızlığa adım atan bedenimle ürkekleşip, ilk defa utanmayı keşfediyordu.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Gerçekten iyiyim..."

Kıpkırmızı oldum. Benimle alay mı ediyordu? Öyle olmamasını umuyordum. Ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım ve sanırım bana acımış olacak ki yumuşak sesiyle "Hadi!" dedi.

"Seni fare!" dedi Hamza amca o anda arkadan, edepsizce küfrederek soludu. Koca göbeğinin üzerindeki kemerini çekiştirdi. "Dur, orada geliyorum. Asi... Asi, fare... Demek Mavi'yi de kendine benzettin. O çocuğun da kanına girdin?"

Bakışlarımı Efe'ye çevirdim. Gergin bir tavırla yutkundum. "Çok kızdı!" dedim fısıldayarak.

"Eee, yani..." dedi ruhsuz bir ifadeyle, ukalaca.

Bir saç tutamını kulağımın arkasına attım. Duruşu her ne kadar ifadesiz olsa da biliyorum, huzursuzdu içi. Okulu kırmayı sevmez, kıranları da pek tasdik etmezdi Efe. Gülümsedim. Ben gülünce, başını sallayarak sitemle güldü. O gülünce, ben acımı unuttum ve kıkırdadım. O da bana ayak uydurdu kısacık bir an, ben onu seyretmeye daldım.

O anda dikkatimi dağıtan, Hamza amcanın ortalığı inletmesi oldu. Koca göbeğine bakmadan duvarın üzerine çıkmaya çalışınca, bizim gözler korkuyla büyüdü. Ve daha ne olduğunu anlayamadan, elimi sımsıcak bir dokunuş kapladı. Ellerin ellerime değdiği zaman... İster ölüm olsun, ister ayrılık, giderdim. Ve yanardım. Öyle ki bir dağa koyulsa dağ erir, bir nehre koyulsa kaynardı bu ısıyla...

Sımsıkı bir tutuş ama sanki elimi değil, yüreğimi tutmuştu bu kavrayış. Avuçlarımın arasında yanardağlar kaynıyor gibiydi. Kaburgalarımın hapsindeki ürkek kuşum, özgürlüğüne uçar gibi hızla kanat çırpıyordu sinemde. Bir şeyler akıyordu parmaklarımdan yüreğime, adını bilmediğim, yabancısı olduğum ve korktuğum bir şeyler... Böyle, damarlarımı yaka yaka içime sızıp ateşten lavlar gibi aktığı yüreğimi hızlandırıyor, bedenimi har alevleriyle sarıyordu.

Teslimiyetine çok önceden vakıf olduğum şeyler...

Benim şaşkınlığım, benim durgunluğum Efe'yi durdurmadı. Ellerimden beni çekiştirerek kendine savurdu ve peşinden sürüklenerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koşmaya başladım. Ona bakıyordum. Ellerim ondaydı. Düşlerim onda. Hayallerim ve hislerim... Her şeyim onda beden buluyordu. Ne yola, ne geriye, sadece ona bakıyordum. Kendinden emin ona... Benim elimi de yüreğim gibi kavrayan ona... Siyah saçlarım dağılmış, yüzüme savrulmuş, terden alnım ıslanmıştı. Arkamızdan Hamca amcanın hiddetli sesini duyuyordum ama korkmuyordum. Yakalasa ne çıkardı! En fazla kulağımızı büker, Müdire annemin karşısına çıkarır ve ailemize haber verirdi.

Aile?

Efe?

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Pişman duygular!

Salak ben! Düşüncesiz ben! Bencil ben! Kalbim pankart açmış beni protesto ediyordu *ahmaklar birincisi* diye. O çok konuşan şapşal kalbim polis idamesinde dururken bile, benliğimdeki vicdanımı tutuklamıyordu.

Hata yapmıştım!

Nasıl bir salaklık yaptığımı anladığımda ise artık vicdanımın tutuklusu olmuştum!

Salim'in babası Efe'nin okulu kırdığını duyarsa çok kızardı. Hatta belki okulu bıraktıracaktı. Neden ısrar etmiştim, neden? Vicdan azabım katlandı. İçimi derin acılar, keşkelere gem vuran duygular sardı.

Meğerse Salim'i azarlanırken görmeye alışıktım. Sonuçta bebekliğimizden beri bir sürü halt yiyip, bir sürü azarı, hatta popomuza şaplağı birlikte yemiştik, ama Efe! Efe alışık değildi bizim gibi haylazlığa, mahallelinin kızgınlığına ve şefkatine. O, çok gururlu bir çocuktu. Onuru hep dik durmasına sebepti. Yanımızda bir kere kem göz, kötü bir söz duysa yine o sarsılmaz, kırılmaz, sessiz kabuğuna saklanırdı.

Korktum!

Neden korktuğumu bilmiyorum ama onun kabuğuna çekilerek bizden uzaklaşmasından korktuğum için canım yansa bile daha hızlı koşmaya başladım. Gücümün yettiği kadar hızlı, acımı hissizleştirecek kadar hızlı. Efe elimi sımsıkı tutuyordu ya, ben bilinmedik bir yerden acıya direnip kuvvet buluyordum.

Sanki bıraksa canından bir parçasını koparacak gibiydi kavrayışı, o kadar derin anlamlar yüklüydü tutuşunda. Biraz sarsaklaştım. O

benden hem büyük hem de boy bakımından uzun olduğu için daha hızlı koşuyordu ve ben ona uyum sağlamakta zorlanıyordum. Arada ayağım tökezlediğinde, canım yanarak acıyla inlediğimde ise bana kızarak destek veriyor ve dikkatle çekiştiriyordu.

O benim düşmemden, ben onun yakalanmasından korkuyordum.

Ve sonunda al yanaklar, suçlu gözler, panikle atan kalpler, ter, su içinde toprak sahanın yanına geldik. Maç çoktan başlamıştı ama Salim'in gözleri hep tetikte, hep yoldaydı. Fark ediyordum, bekliyordu işte... Kaçacağımı bilir gibi, aklımı okur gibi bekliyordu.

Ya da neden geç kaldığımızı merak ediyordu sanırım. Bizi görünce, endişeyle koşarak yanımıza geldi. Efe ve ben hâlâ nefes nefeseyiz. Kuduz köpek kovalamış mahalle veletlerine benzediğimiz su götürmez gerçek.

Salim şaşkınca önce arkaya baktı, sonra sorgulayan koyu gözleri tek bir noktaya kilitlendi. Yeşilin bu kadar kara, içinde parlayan şiddet yanlısı yıldırımların bu kadar keskin olduğunu daha önce hiç görmemiştim! Salim öfkelense bile bu kadar ölüm kusan bakışlar atmazdı bana. Gözleri kolumu takip eden tek şeritli yol gibi izledi titreyen uzuvlarımı. Aşağıya kaydı, parmaklarıma... Sımsıkı kenetlenen parmaklarıma...

Efe ve ben, aynı anda, aynı ilgiyle gözlerimizi aşağıya eğdiğimizde, hâlâ derin derin ve sesli sesli soluyorduk.

Ben yutkundum. Ellerim terlemiş. Elim onun kocaman elinin içinde sımsıkı tutunarak beyazlamış... Ve elim babamdan sonra ilk defa bir teni böylesine sahiplenmiş, kabullenmiş, istemişti.

Öyle bir kenetlenmişti ki parmakları tenime, sanki yılladır yeri orasıydı ve bir ömürde sökülmek istemiyor gibi kopmuyordu, kıpırdamıyordu. Garip bir şeydi bu his! Bırakmak istemiyordum elini. Utanıyordum, hatta saçma bir tutumla kızarıyordum ama bırakmak istemiyordum işte!

Kalbimin gümbürtüsü kulağımda, heyecanlıyım ve açıkçası heyecanımın sebebini de bilmiyor çocuk yüreğim. Ama bırakmak istemiyorum teninin sıcaklığını arsızca. Yılışık bir kedi gibi sokulasım geliyor sinesine. Orada dinlenmek, orada eğlenmek istiyorum.

Ve bir anda koptu ellerimiz, ikimizin şaşkın bakışları çekinikçe birbirine kenetlenirken. Salim dişlerini sıkarak beni kendine çektiğinde,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ben kopmuştum Efe'den. Birden boşluğa savrulmuş tüy tanesi gibi titremişti bedenim, ayaza atılmış kedi yavrusu gibi üşümüştü ruhum.

Efe alnındaki teri silerek, bir adım öne atıldı. Ona hükmeden duruşu sert, keskin bir bıçak gibi net, kızgın bir mızrak gibi yakıcı ve henüz faaliyete geçmiş yanardağ gibi öfkeliydi. Lav saçıyordu gözleri, yıldırım çakıyordu dudaklarındaki şiddete sebebiyet verecek haşin kıvrımları.

Kuzenine ilk defa kafa tuttu. İki yakın dost, ilk defa bugün güvenlerine en büyük darbeyi benim yüzümden vurdu. Ve ilk defa bir şeyler yerinden oynadı. Yıkıldı ve dağıldı. Cam gibi olduk. Telafisi mümkünsüz ve parçaları asla yapışmayacak şekilde parçalanmış…

Oysa ben taş gibiydim, sert ve yerinden kalkamayacak kadar ağır.

İki dev arasında kalmış cüce gibi hissettim kendimi, ufaldım ve görünmez hale geldim.

"Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?" dedi sert sert. Sözleri ağır bir yumruk gibi şaklıyordu yüzümüzde. İlk konuşan, dilindeki öfkesini irdeleyen Efe oldu. Şakağındaki damar titrerken, öfkesi burnunda tüterken bile sağduyuluydu.

"Ben izin vermedim salak!" dedi, Salim.

Birden hırslandı bu meydan okumaya ve kararda gözleri. Yıktı kardeşlik adını verdiği duvarları hiddeti.

Bir şey diyecekken vazgeçip yerine "Yere düştüğünde ayağını burkmak yerine, kırabilirdi! Canı yanabilirdi. Daha kötüsü olabilirdi Salim… O artık çocuk değil!" dediğinde Efe sertçe, Salim konuşmak için açtığı ağzını kapayamadan endişeyle bana döndü. Efe abi olmuştu, Salim büyük ve ben yine çocuk… Lanet olsun!

Sanki birden aklı başına gelince, Salim'in dilindeki öfkesi buz gibi erimişti. Nefes alamıyor gibiydi. Yutkunduğunu görebiliyordum. Tere bulanmış yüzü birden buz kesmiş gibi, saçları diken diken olmuştu.

"Bir şey oldu mu?" dedi az önce çekiştirerek yanına sabitlediği kolumu bırakıp bedenimi nazikçe tararken. Taş kesmiş şaşkın beni evirip çeviriyor, dikkatle her bir azama bakıyordu.

Kendimi seçmece tezgâhına çıkmış defolu mal gibi hissettim. Aynı anda iki çocuğun elinde kalan oyuncak gibi. Gariptim ve üzgün, birazda hırpalanmış…

Birden atıldı üzerime. Şaşkınca vırlayarak "Salim!" dedim daha fazla dayanamayarak önce ama anlamadı. Yana çevirip, canımın yandığına dair bir işaret arar gibi tozlanmış üzerimde, dizleri yırtılmış kilotlu çorabımda gezdiriyordu gözlerini Salim.

Sonunda dayanamayarak bu işkenceye, daha kızgın bir tonda "Abilik taslamayı kes!" diye bağırdım.

Sanki defolu ürüne barkot basacak gibi denetliyordu beni. Bir alnıma meta vurması eksikti *bakıma alındı* diye. Canım yanmıyordu ama onun beni evirip çevirmesi, fena halde canımı sıkıyordu.

"Gelme dedim sana, laf dinlesene Canan. Bir kere beni dinlesene!" diye azarladı tok sesiyle.

Korkuyla titredim olduğum yerde ama kuyruğumu dik tutmayı başardım cüretle. "Öyle mi? Gelmemi istemiyorsun demek!" dedim sitem kokan sesimle kırgın.

"Öyle demedim!" dedi birden bana bakarak daha sakin bir tonda.

Onun sesi yumuşayınca, benim öfkemde dinmişti avuçlarda ezilen pamuk şekeri gibi. Birden sakinleşerek "İlk defa düşmedim Salim, bu garip huyunu sevmedim. Daha önce de defalarca düştüm. Bu panik niye?" diyerek bir adım geriye giderek üzerimdeki tozu silkelemeye başladım.

"Salim!" dedi top arkadaşları merakla bize bakarak. Hepsi Salim gibi ter, su içinde kalmıştı.

Bakışlarımı arkadan bize kızgınca bakan Mehmet'e çevirdim. "Lan Erkek Fatma… Gelsene!" dedi arsızca sırıtarak. Ağzında kocaman iki yarımlık sakızla, "Biraz oyna valla seslenmem… Sana ihtiyacımız var." diye höykürdü.

Birden gözlerim parladı ve hevesle Salim'e baktım. İzin verse, toprak sahaya ışınlanmıştım o anda. Fakat o bana bakmak yerine, Mehmet'e öldürecek gibi bakıyordu. Üstelik sanki çocuk kötü bir şey demiş gibi dişlerini sıkarak "Yürü git lan işine!" dediğinde, bu durum iyice garipleşiyordu.

"Korkma Salim, Kız Fatma yerini almaz. Tabii başka şekilde istemezsen, değil mi Canan! Onu şutlamazsın sahadan." dediğinde alayla Mehmet, tüm takım birden kıkırdamaya koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Salim onlara küfrederken huysuzca, ortamdaki az önceki gerginlik dağılmaya başladı, çocukların esprisiyle ben bile gülümsedim.

Bakışlarım birbirine hâlâ kızgınca bakan ikiliye kaydı. Efe hâlâ sert ve öfkesinden gram kaybetmemişti. Terden ıslanıp alnına düşmüş saçları, çatık kaşlarının altındaki öfkesi, keskin gözleriyle tam bir ağır abi duruşundaydı. Belki arayı yumuşatırım umuduyla, "İstersen senden kalan boşluğu doldururum Salim, üzülme." dedim inadına. Yarasına parmak basmak acayip şekilde hoşuma giderdi.

Kudurdu sinirden deli. Dişlerini sıktığı çene kaslarının titreşmesinden belli oluyordu ama kırmamak için pek seslenmedi.

"Sen tribünde tezahürat için buradasın kızım! Git yerine otur, delirtme beni, bir daha bu salaklara uyarsan… Bırak maçı, okuldan çıkan bacaklarını kırarım!" dedi yine abilik taslayarak, *hıyar!*

"Çok korktum!" dedim omuzlarımı sarsıp edepsizce sırıtarak. Şakaya vurdum kırgınlığımı. Ellerimi garip bir alayla sallayarak laubalice burun kıvırdım.

"Korksan iyi olur?" dedi üzerime sert bir adım atarak beni yıldırmak için. Ciddiydi bu söylediğinde ve ben tiye almadım. Ama bir adım geriye sıçramayı da ihmal etmedim.

"Oturmak istemiyorum." dediğimde daha sert patladı ve ben olduğum yerde korkuyla titredim.

"Lan git yerine otur!"

"Tamam be, ne kızıyorsun?" dedim küs bir tutumla. Gururum fena çizilmiş, öfkem derin bir darbe almıştı. Ama arkamı dönerken muzırlıkla dil çıkarmayı ihmal etmedim ona ve gözlerim iki ateş parçasına dönmüş mavilerle karşılaşınca, dilimi ısırmak suretiyle, önüme baktım. Kös kös, kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmış mahalle kedisine döndüm.

Denizler de yanarmış. Ummanlar da ateş olur yanar, dağ gibi lav bağlarmış, öğrenmiştim.

Ama anlayamadığım şey, Efe neden kızmıştı ki şimdi bana? Onun sirke satan yüzüyle yine suratım asıldı birden. O kaşlarını çatınca, benim tüm umursamazlıklarım ayakaltından çekiliyor, mutsuz oluyordum.

Efe'nin ve Salim'in yanından ayrılıp ağacın altındaki yerimi alırken, Efe'nin kızgın solumasını hissediyordum. Salim'i azarlıyordu

hatta öfkeyle. Öyle çocukça bir kızgınlıkla değil, adam gibi, ciddi bir hiddetle yapıyordu bu konuşmayı. Tok, gür sesi öfkeli bir kısılmayla dişlerinin arasından süzülüyordu.

İyi de nedendi bu kadar öfkelenmesi? Ne yapmıştık ki biz? Arkamı dönüp, bakmaya çekiniyordum. Aynı anda merak da ediyordum. Gelecek miydi? Yanıma oturacak mıydı? Kızacak ya da susacak mıydı? Yoksa maça kalmadan, kaçacak mıydı? Meraktan çatlıyordum.

Usulca arkamı döndüğümde, Efe yerinde yoktu! Salim ise düşünceli bir şekilde, gözlerini kısmış dertli dertli bana bakıyordu!

Ya ben yine ne yapmıştım ki! Beni boğacak gibi kararmış, derinleşmiş kuyu yeşili gözlerini gözlerime dikiyordu?

Akıllı insan aklını kullanır…
Daha akıllı insan başkasının aklını kullanır...
Salak insan başkasını kullanır…
Âşık insan zekâ yerine sadece aptal kalbini kullanır…

Herkesin yanına gitmek istediği birileri olurmuş…
Gecenin üçünde, sabahın köründe,
cehennemim dibinde bile olsa gitmek istermiş…

Ben de istiyordum… Ben de gidiyordum. Cehennemin dibine gider gibi, sonsuz bir ummana küreksiz bir yelkenliyle açılır gibi, vahasız çöllerde kaybolur gibi gidiyordum.

Bedenim büyürken aklım hep çocuk, yüreğim erişkin oluyordu. Bir peynir tanesinin peşine düşmüş fare gibi ya da bir fındık tanesi için tüm arkadaşlarını geriye iten sincap gibi sürükleniyordum hayatın içinde.

Boş vermişim dünyaya…

Annem öyle diyor. Genç kızmışım ama içim çocuk ben ne yapayım. Kuduruyorum.

Büyüyordum ama aynı anda koşuyordum sebepsiz peşinden. O olmayınca yarım kalıyordum sanki. Bir elim tutmuyordu, bir gözüm görmüyordu, beynimin bile yarısını kullanamıyordum artık! Aklım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

son zamanlarda kalbimle saklambaç oynuyor, zekâm beni boykot ediyordu. Kalbim hepten protestoya girmiş grev yapıyordu.

Onu ne zaman düşünsem, aklım tarafından ebelenen kalbim hızlanıyor ve suçunu ifşa ediyordu ama aldırmıyordum.

Bazen sırf onunla konuşmak için bin bir türlü saçma konular icat ediyor, iş çıkışı yollarını gözlemeye başlıyor ve dengesiz bir tutumla halini hatırını soruyordum. Hem okuyor, hem çalışıyordu. Bir evin hem erkeği, hem babası, hem de çocuğu olmayı büyük bir cesaretle, kusursuzca başarıyordu. Yüreğimin sahibi olmaya başladığı gibi.

Dünya dönüyordu ama günler geri dönmüyordu artık... Ben büyüdükçe şapşallaşıyor, hayalperest bir asalağa geçiş yapıyordum. Oysa çok kızardım okuldaki diğer pembe bulutlarda yürüyen salak kızlara. Ama şimdi tam da onlara benziyordum.

Sanırım annemin değimiyle,
ben bacakları yakıyordum...
Lanet olsun, gelişi bayram olsun diye,
yokluğuna oruç tutuyordum...
Bir ibadetin son vaktini,
ezanın ilk sesini bekler gibi onun işten geliş saatlerini
hevesle ve coşkuyla bekliyordum.

Artık kaçışlarım kısıtlıydı, biliyorum... Biz büyüyoruz! Bunu görmemek için kör olmak lazım. Efe ve Salim benden hayli uzun oldular, daha olgun ve daha ulaşılmaz. Onlara bakarken bile artık başımı kaldırmam gerekiyor.

Efe, öyle bir afeti devrana dönmüştü ki sanki beyaz perdeden fırlama film artistiydi. Siyah saçlarıyla, mavi gözleriyle, kumral teniyle, uzun boyu ve çekici haliyle... Aklımı iyice başımdan alıp, mantık denen melaneti karıştırmaya başlamıştı. Mahallenin bıçkın delikanlısı, kızların gözbebeği, analarının gelecekteki damadıydı. Ve tabii ona böyle bakanların düşmanı Canan'ın *Sosyopat olma yolundaki sebepleri!

Ve ben... Ben de büyüyordum. Her şeyden önce olgunluk denen illete ben de yakalanmıştım. Mantık denen zillet beni sıtmalı humma

* Antisosyal kişilik bozukluğu

gibi silkeliyordu. Üzerimdeki ağırbaşlılık bir melanet gibi beni sarmalamaya başlamıştı. Genç kızlık denen o üniformayı zorla giydiriyorlardı benliğime.

Çocuk gibi birden coşup sırtlarına atlayarak şakalaşamıyordum sorgusuzca. *Ağır başlı olmak gerek, yaşımız geçiyor* diye düşünmek can sıkıcı oluyordu. Üstelik eskisi gibi benimle vakit geçirmiyorlardı çünkü onlar liseli, ben ortaokul son sınıf öğrencisi, bebeğim! Çömez Canan, filinta gibi gençlerin yanında ağzı süt kokarak geziyor.

Düşüncesi bile iğrenç!

En çok şimdi üzülüyorum onlarsız bu okulda kaldığıma... Onlar kadar büyük olmadığıma, annemin beni geç doğurduğuna, Efe'nin okulda yanında olup ona sulanan kızları yanından uzaklaştıramadığıma, Salim'in dibinden ayrıldığıma...

Artık eskisi gibi yaramaz değilim... Bu sıkıcı!

Kanımı kaynatan Salim yok, içimi sızlatan Efe yok ve ben kendimi terk edilmiş kedi yavrusu gibi üzgün hissediyorum. Hiçbir haşarılık ya da huysuzluk ilgimi çekmiyor, sanırsın birisi beni zorla ameliyat etmiş ve içimdeki yaramaz veledi bağrımdan söküp almıştı. Kendimi kullanılmış, kokmuş bir çorap gibi hissediyorum.

İlk zamanlar öğretmenlerim benim hasta olduğumu bile düşündüler. Mesela dersin en derin zamanında ortalarda çığlık çığlığa koşan öğretmenler görülmüyordu son zamanlarda ortalıkta. Ve garip olan, dersin en tesirli zamanında birden dersliğin kapısı açılıp bir öğretmen benim sınıfta olup olmadığımı kontrol etmeyi kendinde borç biliyordu.

Ya da çantasına korka korka bakmıyordu öğretmenlerim artık, *ya nasip* diye!

Beni doktora bile götürmeye kalktılar. Sanırım ben bir hastalığa yakalanmıştım, umutsuzluk hastalığına. Müdire annem öyle demişti.

"Büyüyor, bırakın büyüsün. Artık ortaöğretimin sonlarına geliyor, normal."

Ama ben büyümüyordum ki sadece kendimi terk edilmiş hissediyordum.

Turna desen, sürekli aşk meşk konuşuyor, ağzında iki tane sakızın birleşimi, arsız arsız çiğneyip şişirerek patlatıyor, yeni jönlerden,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yabancı artistlerin fiziksel özelliklerden dem vurarak hayaller kuruyor, canımı fena halde sıkıyordu.

Maçtan konuşan kız yok, ara sokaklardaki gençlerin ne için canlarını böyle hiçe sayıp polisle karşı karşıya geldiğini sorgulayan yok. Son zamanlarda hep filmlerden ve şarkılardan söz ediliyor, sanki hiç derdimiz, tasamız yok! Bu ülke bölünmüyor, kan dökülmüyor, gençler birbirini katletmiyormuş gibi her şey güllük gülistanlık duruyordu.

Çok sıkılıyordum çok. Bazen kaçıp yanlarına gidiyorum. Hiç istemese bile yüzsüzce Salim'in maçlarına katılıyorum. Terli yüzünü havluyla silip huysuzca homurtuları ve sert bakışlarının arasında sırtına havlu koyuyordum. Tezahürat ediyor, onun bağırmamı istememesine rağmen, bazen ellerim patlayana kadar alkış tutuyordum ve sonra... Maç bitince, tüm oyun arkadaşları bir araya gelince, Salim'e yabancı oluyordum.

Bütün hevesimi, ona olan özlemimi tek bir umursamaz bakışıyla katlediyor, küstürüyordu beni.

Değişiyor, uzaklaşıyor, huysuzlaşıyor en önemlisi de bana asileşiyordu.

Beni yanlarında tutmuyordu uzun zamandır tamam ama artık çevresinden de sakınıyordu. Neydim ben, bulaşıcı hastalık taşıyan bir cüzzamlı mı? Yoksa onlara şer bulaştıran bir günahkâr mı?

Her seferinde bir bahane, bazen tatlı dille, bazen azarlayarak eve yolluyordu. Oysa önceden hep beraber kutlardık zaferlerini ama artık buna müsaade dahi etmiyor. Efe'yle yandaş, Canan'la dış kapının mandalı modunda. Sanırım erkek, kız ayrımı başladı onun da bağnazlaşan aklında.

Üzülüyorum!

Eve gidip somurtuyorum. Ve her somurtmamın ardından aklı başına gelen Salim kapıda kedi oluyor. Aç kasabın ciğerci kedisi... Küskünlüğüme eve gelip gönlümü alarak son verdiriyor, yine kırgınlığımıza turp sıkıyordu hıyar! Nasıl başarıyor bilmiyorum ama şeytan tüyü olan sesiyle, arsız gülüşlere sahip çekici sözleriyle yüzümü güldürmeyi başarıyordu bir şekilde.

Ve itişip kakışarak şakalaşıyoruz eskisi gibi. Haliç'teki bankımıza gidiyor, Pazariçi'ndeki boş arsamızda geziyorduk iki yandaş... Ama sonra... Sonra birden uzaklaşıyordu yine benden. Ne zaman

ona sarılsam ya da dokunsam, irkiliyordu. Ya da kekeleyerek, ter basıyordu çok zaman dokunuşlarım... Oysa canını yakmayacağımı bilmiyor muydu? Eşek şakalarını keseli çok olmuştu. Çekinmesine gerek yoktu ki! Ona, eskisi gibi, arkadaş gibi, abi gibi yaklaşmak istediğimi görmüyor muydu? Her şeyden önce ihtiyacım olduğunu nasıl hissetmezdi. Sanki eskisi gibi böyle masum hareketleri artık sevmiyordu... Ya da yabancılaşıyordu bana!

Bedeni gün geçtikçe kas yapmaya başladı. Sanki ilahi bir değnek dokunmuş gibi, heybetli ulu bir çınara dönüyordu gittikçe... Spor yapmasının katkıları bunda muazzamdı belki, belki de genlerinden geliyordu bu asil duruş... Aristokrat lordlar gibiydi paşam. Kibirli, vakur, asil ve soylu... Bu hali benim pek dikkatimi çekmedi ilk başlarda ama geçen kızların ağzından suyu akarak ondan bahsetmesine kulak misafiri oldum. Kaç kez mahalledeki işveli, oynak, cilveli kızlar bana gelip aralarını yapmam için yalvardı. Ben çöpçatan başı mıyım? Kendimi pazarlama şefi gibi hissettim.

Futbolcu, zengin eşrafın oğlu Salim! Kızların gözbebeği, ailesinin tek çocuğu, halka açık milli piyango bileti gibiydi. Ya tutarsa, damat olursa... Yırttık!

O bizim Salim be! Neresini çekici buluyorlar şaşıyorum şapşalın! Tamam, iri yapılı ve kart sesli bir horoz oldu çıktı ama o Salim. Haylaz ve çocuk Salim işte! Huysuz ve hâlâ benim yandaşım olan züppe...

Üstelik Efe... Konu ne zaman buraya gelse benim şirazem şaşıyor, sabrımdaki kantarın topuzu kaçıyor. Efe ondan daha zayıf ama daha gösterişli! Kızlar yanından geçerken bile dönüp dibi düşerek bakıyorlar. Neredeyse kafalarını uzatmalarından boyunlarını kıracaklar. Bazen içime şeytan mı kaçıyor ne, dayanamıyorum. Yanından geçen kız tüm dikkatiyle aygın baygın bakarken Efe'yi ittiriyorum onların üzerine ve "İyi inceleyemedin zaar, buyur kardeş yakından bak, gözlerin daha iyi röntgen çeker!" diyorum.

"Aaaa, delinin zoruna bak!" diyen kız utana sıkıla ortadan toz olurken arsızlık eden Efe gülüyor bu halime, ben hepten deliriyorum.

Bir de edepsizce kızlara bakıp "Kusura bakmayın, doktor kendi haline bırakmamız gerektiğini söylüyor." demez mi? Ümüğünü sıkasım geliyor ama sonra... Sonra yorgun mavişleriyle bana öyle bir bakıyor

ki... Ne yerdeyim, ne gökte! Aciz bedenime monte edilmiş ayaklarım yerden kesiliyor, kalbime giden kan hızlanarak nabız ritmimi bozuyor, o işe yaradığı zaman işlevsiz hale gelen mantığım ise bana nanik çekerek ortadan tüyüyordu.

Böyle zamanlarda ağzı bir karış açık kalarak Efe'ye bakan ben, dünyayla tüm bağlantımı kesiyordum.

Allah'ım, az önce mahalle karıları gibi çaçaronca kavga edecek kız ben miydim, şaşıyorum. Yağ olup eriyor, su olup akıyorum resmen. Kapı önünde el pençe divan duran yeni gelin kesiliyorum karşısında apansız. Bu adamın hüzün çökmüş huzur kokan gözleri, beni doğal bir antiseptik gibi yatıştırıyordu. Ve bu kadar yakışıklı olmasından ise ayrıca nefret ediyordum.

Ama yanımdayken yakışıklı olmasından felaket haz duyuyorum. Aklımı mı kaçırıyordum bilmiyorum ama ben Efe'yle olduğum zaman ayarsız oluyordum. Yelkovanından kopmuş akrep gibi, bir sağa, bir sola yalpalıyor hep aynı zamanı gösteriyordum.

Efe'yi...

Hem okuyup, hem çalışmak onu haddinden fazla olgunlaştırıyordu. Ve ben! Keşke büyümeseydim diyorum. Bedenim yuvarlak hatlara sahip oldukça, annemle babamın bana olan tutumu da tıpkı onlar gibi değişir oldu. Hele genç kızlığa ilk adımı attığımı duyan annem sanki sanırsın hamile kalmışım gibi beni sakınır, kollar oldu.

Korumacı... Ve ben bu korumacı yanlarında boğulurken, aslında en güzel keşfe yelken açıyordum.

Özlemek? Ben Efe'yi yanındayken bile özlüyordum!

Düşmanından değil, dostundan kork...
Çünkü hiçbir düşmanın seni onun kadar iyi tanımayacak...

Asalak kızların hepsi onların gönlünü çelebilmek için rekabet halindeydi. Hep bir kıkırdama, hep bir icraat peşindeydi. Köşe başlarını onlar parsellemişti sanki... Yokuş başlarında ellerinde çekirdek, arsızca yol gözler olmuşlardı.

Ve bu yüzden ben pek sevilmezdim ya da çok fazla sevilirdim, çünkü onların ekmeğine tereyağı sürecek tek kişi bendim, bilmiyorum. Ben olmazsam, benim gözüme giremezlerse yandaşlarıma yaklaşamazlardı. Aşk denen şey ne budala ediyordu bu salakları! Her dediğimi yapıyorlardı son zamanlarda. Gözüme girmek için takla atıyorlardı neredeyse.

Ben de bunu kullanmasını elbette ki zamanla öğrendim.

Salak değildim herhalde!

Onlara istediğimi yaptırıyor, bunun karşılığında yandaşlarım olan Efe ve Salim'i öne sürüyor, yapmalarsa ancak rüyalarında görecekle-rini belirtiyordum. Beyaz perde aşığı, şapşal, hayalperest kızlar peşimde pervane oluyordu, *ne olur,* diye diye.

Hayır, anlamıyorum ki bu iki deliden ne anlarlar? İkisi de kirpi gibi dikenli, benden başkasına ölü balık gibi kokmuştu. İkisi de erkek ve arkadaştı, neresini beğeniyorlardı ki?

Aşağı mahalledeki kızlara bir oyun oynadım ki sormayın!

Kızlara randevu verdim! Hem de hepsine aynı yerde, aynı renk kıyafetle, aynı hediyeleri isteyerek. Salaklar valla ya! Hiç erkeğe çiçek götürülür mü? Ama almışlardı ya da bir bahçeden araklamışlardı bilmiyorum fakat her dediğimi koşulsuz yerine getirmişlerdi. Şimdide saklandım bir ağacın arkasında, elimde kırmızı elmam, hatur hutur keyifle bir film izler gibi onları gözlüyordum.

Ay şapşallar, ne komikler. Meliha sağdaki yokuştan inerken arkasına baka baka, pek bir çekinikti. Sanki her an abisi kulaklarından yakalayıp kıçını tekmeleyerek eve götürecek gibi ürkek duruyordu yüzündeki eşek gözleri. Sanırsın korkudan ceylan gibi sekiyor, sonra da arada tökezleyip kendine çeki düzen veriyordu.

Durdu, yokuştan inerken ayakları kıçına vuruyordu neredeyse. Sanırsın senelerdir bir ahırda kilitli kalmış inek gibi hoplaya zıplaya özgürlüğünü kutluyordu. Arsız, bu kaçıncı sevgiliydi Allah bilir! Durdu denilince, erkekler artık bir adım geri durur olmuştu. Sultan onun arkasından gelirken habersiz, sıkıştıktan sonra işemiş kadar mesut ve rahat duruyordu. Bir gökkuşağı kadar rengârenk, biraz sonra gidecek olduğunu bilemeden, ürkek, şaşkın ve kararsız bir ördek kadar sinsi.

Ve ben Kırmızı Halı filmlerini tek başıma yazmış kadar gururlu bakarken onların komedram hallerine, gülmeyi bile erteliyordum uyanmasınlar diye.

Kızılca kıyamet kopmadan önce, hepsi bir arada buluştuğundaki o şaşkınlık anı, şok geçirme saniyeleri, kızgınlık ve kıskançlık nara-ları... Eğer bu anlarını çizebilseydim, öyle bir yeteneğim olsaydı, şu şaşkın yüz şekillerini kâğıda döker, *yılın salakları* adı altında sergilerdim. Bundan iyi para kazanırdım kesin!

Gerçi sürekli şaşkın hallerini günlüğüme çiziyordum bu şaşkın, şapşal Efe ve Salim gazilerinin ama pek bir beceriksizim çizim konusunda. Ne kadar güzel yazıyorsam, bir o kadar berbat çiziyordum. Güzelim günlüğüme çizdiğim eserlerim, yamuk çöp kızlardan öteye gidemiyordu.

Sultan fena, ellerini beline koyarak hesap sorarken kızlara, Meliha annesinin kekini kedilere yedirmiş gibi telaşlanmış etrafına bakınıyordu. Ay bu halleri ne garip, ne şapşal, ne ahmakçaydı. Bir erkek için kavga mı edilirdi? Salaklar! Zaman geçmeden girdiler birbirlerine, saç saça, baş başa, bağıra bağıra tutuştular kavgaya. Sultan avaz avaz "Salim benim!" derken, Meliha ve Durdu "Mavi benim! Efe benim!..." diyordu.

Isırdığım elma boğazıma kaçtı o anda.

Onları, o ana kadar keyifle izlediğimden, şu vakitte pek hoşnut olmadığıma karar kıldım. İçimde biriken şeyin adı neydi bilmiyorum, konuşamıyorum ama damarlarımda kızgın lavlar gibi akıp yüreğimi volkan gibi patlatmaya hazır durdurduğunu biliyordum.

Efe kimsenin olmazdı! Ukala, uyuz mavinin kızlarla işi yoktu! 0 ders çalışsındı inek gibi. Hayatındaki tek kız, annesi kalacaktı ve ben... Olmayacaktı kimsenin!

"Ne yaptığını biliyorum." dedi arkamdan sinsice yaklaşan ses. "Bu yaptığın terbiye sınırlarını ihlal!"

Olduğum yerde dehşet bir korkuyla sıçrayınca, yutamadığım elmam boğazıma tamamen kaçtı. Dahası, elim tutunduğum daldan kayınca sarsıldım, az daha ağaçların arasından Çukur Mahalle'ye kestirmeden inecek ve mütemadiyen bir yerlerimi kıracaktım.

Panikle yan taraftaki dala basınca, ayağım boşlukta kaldı, kısık ve dehşet bir çığlığın eşliğinde ağaçtan aşağıya doğru savruldum. Ama

dereye düşmedim. Mezarlığa kestirmeden ulaşmamıştım. Melekler kanatlarını açmadıysa...

O anda tuttu ellerimden her zamanki gibi kurtarıcım. Benden daha fazla olan korkusuyla ve dehşetiyle beni kendisine çekerken, koala gibi yapıştım bedenine can havliyle. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Dudaklarım titriyor dehşet bir ürpertiyle... Sadece dudaklarım mı? Nefesim, bacaklarım, hatta saç tellerimin titrediğine bile eminim. Korkudan yerinden pörtleyen kalbim, sanırım kaburgalarımı halı gibi dövmekten vazgeçip kuş olup uçmuştu göklere.

"Tamam, tuttum korkma artık!" dedi Efe bana sımsıkı sarılırken. Kollarımı boynuna öyle sıkı sarmıştım ki nefes alamıyormuş gibi soluk soluğaydı. Tıpkı benim gibi. Yüzümü boynunun köküne gömdüğümden sebep, terlemeye başlamıştım. Kokusu beni rahatlatıyordu ama aynı anda ter basıyordu.

"Tamam Canan... Tuttum seni korkma artık!" dedi tekrar solukları ensemi gıdıklayıp tenimi karıncalandırırken. Bana dokunması yetmezmiş gibi, sıcaklığıyla zihnimi bulandırıyordu. Kalbinin o dehşet, hızlı, at çiftesi gibi kuvvetli atışını göğsümde hissediyordum. Yoksa o hızlı, kuvvetli atan şey, onun kalbi değil, benim eşeklik eden kalbimin çiftesi miydi?

"Kalbinde bir sorun mu var?" dedi benim kalp ritmimin şiddetli atışını o da hissetmiş olarak. Hâlâ kollarındaydım...

"Hayır!" dedim bedenimi sıcak basarken. Kalbim hâlâ hızla vuruyor göğüs kafesime ama...

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor o zaman?" Bana gülüyordu. Bunu fark edince yanaklarım ısındı, daha uzun boylu ve tehditkâr görünme çabasıyla sırtımı dikleştirdim.

Birden kollarında olduğumu ve bedeninin sıcaklığıyla sarhoş olmaya başladığımı hissederek, "Çü-çünkü ağaçtan düşüyordum seni salak! Ko-korktum." dedim yalan söyleyerek. Hayır, yalan değildi, öyle olmalıydı. Korktuğum için bu kadar hızlanmıştı kalbim, paniklediğim, endişelendiğim için ona sarıldım...

Lanet olsun, hâlâ sarılmaya devam ettiğim için değil!

"Bırak beni ve..." dediğimde, bacaklarım tutmuyordu sanırım ama hâlâ aklım yerinde, inadımla iş birliği yapıyordu. "Ve bana salyangoz gibi yapışmayı kes." dedim hırsla.

Ona baktım. Gülümsemesi hüzünlüydü ve sanki biraz rahatsız olmuş gibiydi.

"Çok iğrençsin Canan!" dedi bana burnunu kıvırarak.

"Ay! Ne oldu beyzade, kibar kulaklarınıza uymadı mı? Küfretmediğime dua et!"

"Uymadı!" Duraksadı ve gri bakışlarını bana sabitledi. "Hem kibar kızlar küfretmez!" dedi ukalaca uyararak.

"Ben mi kibarım?" dedim elimi alnına koyarak şımarıkça. "Efe, senin ateşin çıktı sanırım, sayıklıyorsun?"

Elim şakayla karışık alnına dokunduğu anda, bir şey oldu. Böyle zamanı durdurdu birisi sanki vakit o anda asılı kaldı. Kirpiklerinin usulca yükselmesini ve mavi gözlerinin yüzüme usulca süzülmesini kalbimi durdurup soluk alamayarak izledim. O kadar küstahtı ki. Gözleri kısa bir an hayretle parladı. Ben onunla alay edemeyince, hemen misilleme yaptı uyuz.

"Kollarım rahat mı Canan?"

"Rahat!" dedim şaşkınca ve fark ettiğim gerçekle dehşete düşüp sarsılınca, domatesten hallice oldum.

Düşmanından değil, dostundan korkmalıydı insan...

Çünkü hiçbir düşmanın onun kadar iyi tanımayacaktı zavallıyı...

Beni tanıyıp şaşkınlığımla dalga geçtiği için ondan nefret ettim.

"Çek ön ayaklarını üstümden, neden sarılıyorsun bana?" diye kızarak çemkirdim.

"Çok özlemişimdir, ondan sarılıyorum." dedi Efe gülümserken alayla. "Hani ağacın birinden, birden atladım ya kollarına..."

Ben gözlerine bakarak iç çekmek üzereyken bakışlarım kollarıma kaydı.

"Harika!" derken sesinde mizahtan eser yoktu. Ona baktım, hissiz bakışlarını gözlerime dikmişti. Kalp atışlarım hızlandı ve yüzüm bir kez daha kızardı.

Neden üzerimde böyle sinir bozucu bir etki bırakıyordu? Kalp atışlarımı neden bu kadar derinden bozuyordu? Sebep baş döndürücü

yakışıklılığı mıydı? Gözlerinin beynimi delip geçmesi? Gözlerini kırpmadan bana bakma şekli... Keşke bunu yapmaya bir son verseydi.

O değil, ben onun kollarına atlamış, bu da yetmemiş fukara sümüğü gibi sımsıkı yapışmıştım ve hâlâ yapışmaya da devam ediyordum dalgınca. Derhal çektim ön ayaklarımı ondan ama bedenim hâlâ kollarında duruyordu, keza bırakırsa... Bırakırsa uçurumdan aşağıya iniş yapardım. Efe beni nazikçe kenara çekip ayaklarımı yere bastırırken bakışlarını aşağıya çevirip hâlâ saç başa kavga eden kızları gösterdi.

"Sanki bu kavgada, senin parmağın var gibi Asi..."

"Ah, ne münasebet! Ben buradan nasıl kızıştıracağım ki onları?"

"Ne yaptın kızlara?"

"Hiçbir şey!" dedim gözlerimi kaçırarak. Ağzım açık kalmıştı. Tevazu yoksunluğu karşısında afallamıştım. Yine kıvrandığım zamanlardaki gibi kızarıp dudaklarımı dişlemeye başladım.

"Yalan söyleme Asi, çarpılacaksın?"

"Valla bir şey yapmadım. Salaklar, oyuncaklarını paylaşamıyorlar zaar. Kocaman kız olmuşlar. Cık cık cık, hiç yakıştıramadım..."

"O oyuncaklar, kimler oluyor Asi?" dedi zekâsını kullanıp kinayeli kinayeli. Zaten bir şeyi de tahmin etmese şaşırırım.

"Sen!" dedim hemen suç bastırarak. Tek kaşını kaldırdı tabii. Lanet olsun, çok küstahtı. Tavrımı değiştirdim. "Sen neden böyle sinsice yaklaşıyorsun bana ya! Düşebilirdim. Mezara kefensiz sokmaya niyetin mi var beni! Benden bu kadar bıktığını bilmiyordum." dedim hırslanarak.

"Düştün zaten, tuttum seni..." dedi çapkınca gülümseyerek. Ve nedense, bakışları karşısında kafam karıştı, heyecanlandığımı hissettim. Gözleri ahlaksız bir düşünceyle parlamıştı.

"Ah, kendini ne sanıyorsun sen, beyaz atlı prens mi?" diye şirretçe çıkıştım. "Eğer öyle sanıyorsan, hiç benzemiyorsun? Kendini prens sanan kurbağa!"

"Sen de Külkedisi değilsin zaten, Kirpi! Ben olmasaydım aşağıya düşecektin." dediğinde kaşları azarlamayla çatıldı, sesi öfkeyle koyulurken emretti. "Bir daha yapma bunu!"

Kusursuz beyaz dişlerini ortaya sererek tıslaması beni kamçıladı. Nefesim kesilmişti. Gerçekten güzeldi. Hiç kimse bu kadar öfkeliyken

bile yakışıklı olmamalıydı! Hemen kendimi topladım ve savunmamı kuvvetlendirdim. Yani saklandım.

"Mavi! İğrenç bir mavisin sen. Hiç hazzetmem maviyi… Hiç giymem bu rengi zaten!"

"Evde kalacaksın, kız kurusu! Böyle ağaçların tepesinde, çatılarda uyuduğun sürece, evde kalacaksın…"

Dikkatim uyanmıştı. "Sana kalmayacağım kesin… Çekil önümden!" dedim kolumla kollarını ittirip bedenimden düşürürken. Hırsla ittirerek yolumdan çektim onu. "Eve geç kalıyorum, annem merak eder." dedim ve yola çıktığımda ona arkamı döndüm. Şirinlik yaparak göz kırptım ve muzırca "Baaaak!" dedim elimdeki renkli küpeleri göstererek. "Hepsi benim, biraz işe yarıyorsun Mavi! Şimdi gidebilirsin… Ha… Ama dikkat et, parçalamasınlar seni. Durdu'ya onunla çıkacağını, Meliha'ya da onu çok beğendiğini söylemiş olabilirim. Kolay gelsin ukala!" dediğimde, afallayan ve öfkeden kızaran yüzünün hali seyirlikti. Kıkırdayarak göz kırptım ona. O kadar öfkelendi ki kaşları çatıldı yine, gözleri derin ve engin bir maviye çevrildi.

"Elime düşeceksin Canan!"

"Ben kimsenin eline düşmem!"

"O zaman yine kollarıma düşeceksin…" dediğinde ukalaca, yüzümdeki gülücük yine soldu, utancımdan kıpkırmızı kesildim. "Ve o zaman bunun hesabını soracağım senden. Bu arada, ağaçlardan uzak dur, bir de git kalp doktoruna görün. Yakında o kalbin patlayacak!"

Arkasını dönerek hızla yokuşu inmeye başladığında, onun söylendiğini, hatta küfrettiğini duyuyordum. Ve elim kalbime gitmişti bilinçsizce. Hâlâ kalbim deli gibi çırpınıyordu göğsümde. Ben küpelerimi cebime koyarken, o, kızlara görünmemek için kırk takla atarak, mezarlığın içine saptı. Uzun boyuyla deve kuşu gibi ağaçların arasında sekerken mezarların diplerine saklanarak ilerlediğini sanıyordu. Şaşkın deve! Yazık, bizim beyaz atlı prensin paçaları çamur olacaktı. Ha hayt! Onun uzun boyuyla, hoplaya zıplaya mezarlıktan yürümesini izlemek seyirlikti. Az önce kıskançlıktan kuduran benim, şimdi keyfim azda olsa yerine gelmişti. Kıkırdayarak arkamı döndüğümde çarptığım şey, bir ağaç gövdesi değildi, bir çöp bidonu olmayacak kadar da uzundu.

"Oha, önüne baksana!" dedim asıl önüne bakmayan ben, her zamanki gibi üste çıkarak.

"Hi!" dedi sarışın, yakışıklı acık da hippi kılıklı olan garip adam bir adım geriye savrularak.

Gürültülü bir şekilde nefes aldı ve dehşete kapılarak yüzümü buruşturdum. Lanet olsun! Adama kamyon gibi toslayan bendim!

"Hi!" dedim kıkırdayarak. Saçıma başıma düzen verdim, ben ne zaman turist görsem Türk insanın nezaketini sergilerdim zati.

"Hi!" dedi yine.

"Hi!" dedim bağırarak, adam sesimden ürküp bir adım geriledi. Çinliler gibi bu "Hi!" meselesi bitmeyecek görünüyordu. Nemrut halime döndüm.

"Marabnnn" dedi adam bozuk bozuk konuşarak.

Ay ben bunun *merhaba* demek olduğunu biliyordum zati, o kadar İngilizcemiz vardı şükür! Ama başka kelime biliyor muydum, o biraz meçhul!

"This hill, where?"

Hill neydi ya? Nehir miydi? Yok! Ne demişti Salim geçen? Hill… Hill… Go, go demişti. "Hah, Hill!" dedim heyecanla hatırlayarak.

"Oh, yes hill!" dedi işaret parmağıyla yokuşu göstererek adam.

"Our home!" dedim kıkırdayarak.

Adam şaşkın gözlerini bana çevirip, "Our home!" dediğinde, sağır mıydı neydi anlamadım. Devam ettim sözlerime, hayrıma. "Yaaa, bizim eve… Ay! Yani our home'a gidiyor burası." Müthiş İngilizcemle adamı mest ettim!

Adam kafasını kaşıdı bocalayarak. Bitli mi ne? Babam derdi zati, elin abdestsizleri, banyo yapmasını bilmezler. Ay, iğrenç!

"Ya, Home!" dedi adam şaşkınca.

Takılmıştı salak! Bizim eve çıkıyordu bu yokuş, başka nereye çıkacaktı delinin zoruna bak! İngilizcemi baya ilerletmiştim, maşallah bana.

Adam abaza çıktı iyi mi? Ben kıkırdadıkça, aygın baygın bakmaya başladı. Delinin zoruna bak. Ben turist gördüm diye keyifliydim. Belki bunda birazda Efe'nin payı vardı ama adam üstüne alındı sırıtarak. Bir adımla yanıma yaklaşıp arsızca uzandı ve izin almaksızın saçıma dokunarak utanmadan, "Is that paint?" *Saçların boya mı*, dedi edepsiz hergele.

O neydi be! Yahu bana yokuşu sormuştu, ben de söylemiştim bizim eve gittiğini, niye hemen sulanıyordu ki uyuz herif?

Elimi kaldırıp, alnını karışlayacakmış gibi yüzüne yüzüne göstererek, "No, corn silk!" dedim kızgınca. Bunu kızlara hakaret etmek için öğrenmiştim, saç değil mısır püsküllü, tam denk gelmişti bir iki bildiğim kelimeler sıraladım.

"Go..." dedim Salim gibi kızarak yokuşu gösterip kaşlarımı da çattım. Elimde bir tesbihim yoktu ağır abi namzedinde ama dehşet bakışlarım vardı adamı vuran. "Go hemşo go... Gidoyore, uçuyore, yoksa kafa geliyore!"

"What?" dedi adam şaşkınca.

Nasıl güzel konuşuyorsam artık, adam şaşkına bağlamıştı lisanımdan. Ve bana yaklaşarak "Is it nice house ?" yani *evin güzel mi*, dediğinde, arkadan birinin, "Yok, I better punch! What, the sana?" *yumruğum daha güzel*, dediğini tıslama sesiyle duydum.

Salim ne ara çıkmıştı, nereden çıkmıştı bilmiyorum ama az önce karşımda duran sarışın Hippi, az sonra ellerinin arasında oyuncak bebek gibi bir sağa, bir sola savruluyordu.

"Lan godi, sen kime dokunduğunu bilecek kadar uzun yaşamayacaksın. Sana ne lan evinden!" dediğinde ilk yumruğu, hippi kılıklının yüzünde can buldu.

"What?" dedi adam korkuyla bağırarak.

"Yok sana What, mat..." dediğinde Salim, nefret rengi uzak bakışlarıyla, adamı geriye doğru savurdu. Sarışın adam başındaki tokasını düzelterek panikle, çenesine yediği yumruk yerini okşarken her ne için çıkıyorsa yokuşu, korkuyla bağırarak inmeye başlamıştı.

Sanırım son duyduğum "Pierre Loti!" dediğiydi.

"Aaa, ben de yokuş dediğinde evi..." dedim ve Salim beni bileğimden sertçe yakalayarak kabaca kendisine çekti. Gürültülü bir şekilde, şiddetle nefes aldı ve dehşete kapılarak yüzümü buruşturdum. Lanet olsun! Öfkeliydi. Bedenimden bütün kanım çekildi. Niye kızmıştı ki bu kadar, ben de döverdim o adamı.

"O adamın sana dokunmasına neden izin verdin?"

"Yaa, deli misin, ben izin falan vermedim. Salak adam kendisi dokundu."

"O zaman elin bilmediğin adamı neden senin saçlarına dokunuyordu? Hatta okşuyordu?"

"Deli işte, tıpkı şimdi senin yaptığın gibi deli! Sen de benden izinsiz bileğimi sıkıyorsun şimdi. Rica ederim bırak Salim, sen de onun yaptığını yapıyorsun."

Kızgın boğa gibi burnundan duman çıkararak soluyan kudurmuş Salim, bir adımla arayı kapattı. Bu da yetmezmiş gibi bileğimi daha da sıkarak beni kendisine kabaca çekti. Ağzından köpükler savuran kudurmuş köpek gibi, "Diğer kızlara mı özeniyorsun Canan?" diye suçlarcasına tısladı. Hesap soran gözlerindeki hiddetli ateş, içimi acıtıyordu.

"Diğer kızlar?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Okulda kendini aşk kuşları sanan sıçanlara..."

"Ne münasebet!" dedim panikle. Kalbim kırılmıştı söylediğiyle.

"O zaman dikkat et, uzak dur elin adamlarından!"

Gözleri benimkileri delip geçerken kendimi doğruyu söylemek zorunda hissettim. "Ya, ben o tür kızlardan mıyım da bana bunları söylüyorsun?" Bileğimi elinden çekmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Gözlerim dolmuştu ama kuyruğum hâlâ havada dikti. "Canımı yakıyorsun, bu iki oldu böyle yaptığın. Kızınca gözlerin dönüyor, tanıyamıyorum seni." dedim ağlamaklı bir sesle. Burnumu düşürsem almazdım yerden ama canım yanınca gurur da bitmişti, kibir de.

Salim elime baktı şaşkınca. Kızarmıştı bileğim. Tenim zaten hassastı, kaşısam morarırdı. Ama buna rağmen, bilmesine rağmen bırakmadı bileğimi. Özür diler gibi, yaptığını telafi eder gibi parmağıyla okşayarak nazikçe "Özür dilerim, canını yaktım." diye üzgün söylendi. Elimi kaldırdı, çapkınca gülerek, "Öpeyim de geçsin." dedi.

Bileğimi elinden anında çektim ürkerek. "Aaaa! Ne münasebet! Artık küçük çocuk değilim, öyle salakça ilgilere kanmıyorum. Üflemene ya da öpmene gerek yok."

"Canım... Kirpim... Bak o adamı yanında görünce endişelendim. Korktum yoksa kızar mıyım sana hiç!"

"Neden endişelendin ki? Tanımıyoruz bile."

"Şimdi bu hippiler var ya!" dedi tek kaşını kaldırarak gönlümü almak ister gibi. Garip bir sesle iç geçirdi, sonra vazgeçermiş gibi başını

sallayarak "Neyse, boş ver!" dediğinde merakımı cezbetmek istiyorsa doğru yoldaydı çok fena merak etmiştim devamını.

"Söyle söyle, ne olmuş bu adamlara?" dedim çaktırmadığımı umarak.

İşaret parmağını kanca gibi gerip, bana yaklaş işareti yaptı. Omzumu sarstım nazlıca, o da omzunu sarsarak umursamazca, "Boş ver o zaman, unut." dediğinde içimdeki kurtlar yine girdi devreye. Tırmaladı beni.

"Ee, anlatsana ne olmuş bu adamlara?"

"Kızlara usulca yaklaşıyorlar ve fark etmeden, ağzına bir bez tutup bayıltıyorlar."

"Hıh!" dedim korkuyla bir elimi ağzıma, diğerini korkuyla göğsüme koyarak.

Bu adam da bana yapar mıydı bunu Salim gelmeseydi! Korktum bir an gözümde bu görüntü canlanınca. Salim gözlerini irice açarak, elini vahşi bir canavar gibi yukarıya kaldırıp benim nefesimi keserken sesini tehlikeli bir hale sokarak içimi ürpertti. Ben soluğumu tuttuğum anda, "Sonra ..." dedi biraz bekleyerek.

"Sonra..." dedim nefes nefese meraklanarak.

"Sonra öperler... Hatta daha ileri..."

Birden tokat yemiş gibi irkildim. "Hadi be sende... Ben de bir şey diyecek sandım. Bunu yapmak için ağzıma bir şey tıkamasına ne gerek var!"

Az önce eğlenen yüzü şimdi öfkeyle kasılarak, "Ya... Demek, istese yapacaksın!" dedi deli gibi bir bakışla. Birden kaşlarını çatarak öfkeyle üzerime yürüdü. Aaa, delinin zoruna bak!

Geri geri adım atarak ondan uzaklaşmaya çalışırken, "Ne münasebet Salim! Ben öyle bir kız mıyım?" dedim kırgınca. Az önceki kendine güvenen şımarık halim, apansız korkak, ürkek halime bürünmüştü.

"Değilsin... Ama o kızlar gibi konuşuyorsun bir süredir."

"O zaman beni onlarla bir tutma, ben..." dediğimde sözlerimi o tamamladı. "Sen Asimsin... Kız Fatmamsın."

"O zaman ne söylediğine dikkat et salak şey... Karşındaki Canan, asi Kirpi Canan, dikenlerimi çıkartma, canını yakarım." diyerek saçlarımı omzumdan geriye savurup, hırsla yokuşu tırmanmaya başladım.

"Akşam camı kapama!" dedi arkamdan bağırarak.

Omzumu sarsarken küs küs, "Gelme, uyuyor olacağım!" dedim kızarak.

"Geleceğim, hem sana maçta olanları anlatırım." dedi sonra üzgün devam etti. "Seni görmeden uyuyamam ki!"

"Uyuma o zaman." dedim hırsla. Arkamı dönmeden "Manyak..." diye bağırdım. Sonra da yerimde hırsımdan tepinmeye başladım. "Manyak ukala... Bana kız dedin..."

Salim'in kahkahaları Bahariye Yokuşu'nda asılı kalırken, "Değil misin?" diyordu, ben öfkeden deliriyor, söylediklerine sebep kuduruyordum.

"Öpecekmiş elin adamı beni... Ben adamın alnını karışlarım be! O salak kızlar gibi değilim ben... Değilim!"

Gidebilirsin. Kaybeden ben olmayacağım...
Bir sürü insan sevgilin olabilir ama bir tek insanı seveceksin...
Ve ben, o gün yanında olmayacağım...

Gönül kör gözlü, ürkek bir kuş...
Yanacağını bile bile aşka uçmuş...

Artık Efe ve Salim'le görüşmeme izin vermiyorlar. Nasıl bir düşünceye sahip oldular bilmiyorum ama bağnaz bir biçimde beni kısıtlamaya, sürekli direktif vererek asileştirmeye ve hoyrat davranışlarıyla üzmeye başladılar.

Bir kızla erkek arkadaşlık kuramazmış. Sanırsın bir araya gelince bebek yapacağız. Yani yapıyorduk oyun oynarken, Salim baba oluyor ben hep anne kalıyordum ama artık o yaşları çoktan geri bırakmıştık, görmüyorlar mıydı?

Salim arsız. Valla takmıyor annemi, babamı, çıkıp çıkıp geliyor eve. Tıpkı bugünkü gibi ve herkesin ödünü koparark bir selam bile vermeden.

"Kız Fatma..." diyor en olmadık anda, bam diye.

Sinirleri tepesinde horon çeken annem milattan kalma ot süpürgesini kapatarak kapıya baktığında, ben elimde temizlik beziyle tedirgince

donakaldım. Görmeyi düşünmüyordum bugün onu. Malum iki haftadır neredeyse sadece eve gelirken selam sabah konuşmuştuk.

"N'aber fıstık!" dedi göz kırparak arsızca. Annem çıldırdı bu söyleyişe.

"Tövbe estağfurullah." dedi yine azarlar gibi.

Kıkırdasam onun güzel sırıtışına, süpürgenin sapışını popoma yerim, suskun kalsam, Salim'in kaşı gözü durmuyor ki yine dansöz gibi kıvranıp durdukça içimdeki gülme hevesi kabarıyor.

"Oğlum, sizin evde destur diye bir söylemin varlığı konu olmuyor mu hiç?" diye sordu annem iki ima arasına sıkışmış siniriyle.

"Olmaz mı Kumru teyzem. Babam sürekli odama girerken *destur var mı evlat* der, annemse *aç şu lanet kapıyı koca kafalı*, diye bağırır."

"Hey Allah'ım..." dedi annem dişlerini hırsından sıkarak. "Bu evde bir genç kız var. Dalma bir daha öyle içeri." dedi azarlayarak.

"Hani, nerede?" dedi Salim garip bir biçimde içeri bakarak. Kaşlarını çattı. "Canan, benden niye saklıyorsun lan. Valla yemem o kızı." diye tatlıca sırıttı arsız arsız.

Anneme baktım. Bir ara ayağındaki terliği Salim'im kafasına atacak gibi tetikte ve eğreti durdu ama yapmadı. Sıktı dişini garibim.

Annem azarlıyor, Salim muzırlıkla saçmalayıp onu çileden çıkarıyor. Artık dudaklarımı kemiriyorum gülmemek için. Anladım, Salim annemi kafaya alıp izin koparma peşinde ama küsüm ona, hemen ciddiyet maskesine gerisin geri bürünüyorum kıkırdayan yüzümde.

Salim sıkmış yine köpek öldüreni koku diye üzerine, bana ışıldayan gözlerle bakıyor. "Ne oldu lan birden!" der gibi. Valla konuşmayacağım. Omzumu sarsarak bakışlarımı kapıya çevirip silme işine kaldığım yerden devam ediyorum.

"Canan, sahile ineceğiz, bizim tayfalar toplanacağız hadi sen de gel."

Sırık, ben suratımı asınca bıraktı muzırlığı ciddileşti tabii.

Omzumu sarsarak nazlıca, "Kafana taş mı düştü Salim... Beni sizin tayfalarla aynı yerde istemezdin ne oldu?" diyorum hâlâ elim işte gözüm oynaşta.

"Bugün istiyorum işte!"

"Gelmiyorum. Son maçtan kovdun beni!" Yüzüm düştü apansız, dudaklarım büküldü üzgün. Aklım almıyordu beni kendilerinden

uzaklaştırmalarını. Küstüm. Bunu o da görmüş olmalı ki iç çekerek hemen özür havasında konuşmaya başladı.

"Kovmadım kızım, gel işte!"

"Kovdun lan yalan söyleme." dedim apansız patlayarak. Ellerim belime horozlanarak ne ara taşınmıştı bilmiyorum ama arsız herif bu tepkimi beklermiş gibi kıkırdıyor.

Bu beni daha çok çileden çıkardı. Öfkeyle, "Gelmiyorum işte!" dedim. Hâlâ aklımdaydı beni azarlayarak arkadaşlarının yanından yollaması. Rezil olmuştum koca takıma ve tribündeki kızlara.

"Tamam, özür dilerim!" dedi üzgün.

Kumral kaşları düşmüş, gözleri cidden suçluca süzülmüştü. Eh işte istediğim kıvama geliyordu sonunda. Elimde bezi çekiştirerek biraz yanına sokuldum. Gözlerini ciddiyetle açarak "Bir daha maça geldiğimde, bana karışmayacaksın." diye buyurdum kesince.

Sanki az önce üzülen o değilmiş gibi kaşları çatılarak apansız şiddetle, "Karışacağım!" dedi salak.

"Hoppala!" dedim inadına kızarak öfkeden dişlerimi gıcırdatırken. Arkamı dönerek kapıyı silmeye yeniden koyuldum. Sanırım birazdan kapının boyası silinmekten aşınacaktı.

"Git Salim, gelmiyorum!"

"Evet, gelmiyor!" dedi annem beni tasdikleyerek sakince. Bu kadını hepten unutmuştum valla, birden irkildim. Bize kulak kabarttığını sanıyordum ama o arkama geçmiş, bizim sohbetimizi merakla dinliyordu. Hey Allah'ım bir de gözlerini kısmış, sanki *suçlu bir ifadeye denk gelirim* diye dikkatle gözlerimizi süzüyordu!

Valla bu kadına Salim gelince bir hal oluyordu!

"Tamam Canan. Bir daha sen ne istersen o olacak, gel hadi..." dedi Salim pes ederek.

"Söz mü?" dedim hemen atılarak. *Acık kıvrandırmadın salak Canan!*

"Gel sen bi' hele!" dedi sözden kaçarak.

Eh buna da şükür, en azından inadından dönmüştü!

Anneme baktım tedirgin. Dudaklarımı kemirerek "Anne..." dedim bocalayarak. Umut arıyordum gözlerinde. Kızacaktı biliyorum. Ona kızmıyordum. Babam yine çekmişti odaya onu, sıkı sıkıya tembihlemişti. "Kızı salma bir yere, laf getirmeyin bana!" diye.

"Yok oğlum, Canan'ın işi var. Misafir gelecek temizlik yapıyoruz." dedi annem kırmadan Salim'i yollamak adına. Sonra bana döndü sert sert, *yolla şu oğlanı* bakışları atarak.

Anneme baktım sessizce, durmadan, konuşmadan ve izin vermesi için pes etmeden.

Normalde itaatkâr birisi değilimdir ama babam sert biraz, bu konuda birden parlayan mülayim bir tipti. Bir de amcam bu aralar her şeye karışıyor, adam onun yüzünden hep bir öfkeli halde dolaşıyor evde.

Annem seslenmedi, iç geçirdi, *hayır* der gibi. Korkularım onun gözlerinde hapis kaldı. Benim yüzümden azar işitmesine dayanamam. Sonunda aldığım kararla üzgün, bizden cevap bekleyen Salim'e baktım.

"Ben gelmesem daha iyi Salim, siz gidin." dedim kırgın sesimle. Ama içim gidiyor. Gözlerimi kaçırdım, üzüldüğümü gözlerimden anlayacak diye. Biliyorum, gözlerimin sulandığını görse yine delirecek, ödüm kopuyor.

"Olmaz öyle şey!" dedi Salim kaşlarını çatarak. "Burhan amcadan sandalı almak için izin aldım. Sen seversin sandalla dolaşmayı. Belki Haliç'ten Eminönü'ne geçip balık bile tutarız. Seni uzun zamandır gezdirmiyorum. Hadi gel!"

Annem onu ciddiye almadığına bozularak kaşlarını şiddet içeren bir tutumla çattı. "Salim, oğlum sesimi çıkarmıyorum ama artık eskisi gibi görüşmenize babası razı değil anla artık bunu. Sen git, eğlen arkadaşlarınla, babası duyarsa kızar. Üzülmesin kız yok yere." dedi nazik ama uyarıcı bir tavırla.

Azarlayan gözlerini bana çevirdiğinde, resmen saçımı başımı tek bir bakışıyla yolmuştu. Suratım iyice asıldı.

Salim bu, anlamaz ki anne kızın sessiz konuşmasından. "Neden izin vermiyormuş, çocukluğumuz bir geçti tanımıyor musun beni? Bizim Canan'a ne gibi bir zararımız dokunacak ki Kumru teyze?"

"Dokunmaz elbet oğlum. Sorun bu değil! Sorun sizin büyümeniz."

"E, ne güzel işte! Hep bunu istiyordunuz? Büyüsünler diyordunuz, büyüdük."

"E'si oğlum, artık Canan genç bir kız!" dedi lafın üstüne bastırarak. Kulaklarıma kadar kızardığımda, elimdeki bez ayaklarımın dibine

düşmüştü. Yerin yedi kat dibi arşınlarken, "Anne!" dedim kedi gibi cırlayarak.

Salim de kulaklarına kadar kızardı ama dudaklarındaki kıvrımlara oturan mahcup gülümsemeyi benden saklayamadı. Mahzun gözlerimi ayaklarıma çevirdim, Salim ise saçlarını kurcaladı çekinerek. Annem devam etti aldırmadan bizi domatese çevirmeye.

"Bu dönemden sonra adının kötü anılmasını istemiyoruz. Bak şurada bir yıl sonra dünürcüleri kapıyı arşınlamaya başlar."

Salim birden dikleşti bu sözlerle. Sanki az önceki çocuk Salim gitmiş, yerine kocaman bir erkek, sert bir betona dönen bir adam gelmişti. Kart sesiyle sitem ederek "Bizimle gezince adı kötü mü anılacak? Üstelik ne dünürlüğü ya! Bu nasıl saçmalık? O daha çocuk!" diye çıkıştı.

"Az önce söylediklerimin nesini anlamadın çocuğum. Annem onun yaşındayken bana hamile kalmış."

"O eskidendi!" dedi Salim hiddetini kusup kaşlarını çatarak. "Bizden ona zarar gelmez!"

"Öyle değil oğlum, babası..."

"Bırak Kumru teyze babasını lafa katmayı... Biz de salak değiliz hani! Bu mahalledeki herkes bizi biliyor. Bilmeyen de öğrensin. Bizim arkadaşlığımız birkaç tahtası eksik karının leş kokan ağzı laf ediyor diye bozulmayacak! Dedikodu edenin ağzını dikerim. Biz beşikten mezara dedik. Canan bir ömür yanımda ve çevremde olacak! Buna herkes alışsa iyi eder!" dediğinde annemin gözleri irileşti ve elinden tuttuğu süpürge elinden apansız düştü. Şaşkınca kaşlarımı çatıp ona baktığımda, titreyen elinin kalbinin üzerine giderek renginin attığını gördüm. Bu kadar şiddetli bir tepkiyi beklemeyen ben, bir an endişelendim, hasta oldu sandım ama o soluk almaksızın Salim'e bakıyor ve yutkunuyordu. Onun soluk alamadığını anladım ama sebebini anlayamadım.

Salim de benim görmediğim neyi görmüştü ki dehşete kapılmış gibi, rengi yüzünden apansız çekilmişti. Sanki bir yere tutunmazsa yere kapaklanacakmış gibi eğreti duruyordu!

Daha ben konuşmadan, ciddileşen Salim onun gözlerindeki korkuyu görmüş olacak ki hemen devam etti sözlerine.

"Aynı anda Efe'nin ve Turna'nın da yanında olacak Kumru teyze."

Turna son bir senedir bir, iki defanın dışında o sahilde pek bizimle olmamıştı ki ama annem bunu bilmediği için sorun yoktu. Annem olduğu yerde taş keserken, Salim anneme gözlerini dikerek "Kumsura bakmayın, alışsanız iyi edersiniz!" dediği gibi şaşkın bakışlarımız arasında içeriye girdi. Cüretle bir kabadayı idamesine kapılıp kolumdan sıkıca tutarak elimdeki temizlik bezini aldı. Nazikçe koltuğun üzerine attı. Biraz şakacı, biraz ciddi halde, "Hadi Canan, gidiyoruz. Sen ve temizlik! Şu halin bize bile komik geliyor. Kız Fatma'sın sen lan!" dediğinde ortamı yumuşatmak için kıkırdayarak, ondan başka kimse gülmüyordu söylediklerine.

Ben annemin taş kesen yüzüne bakarken ürkekçe, annem kollarını beline koyarak önüme gerildi. Birden sert ve öfkeli haliyle aramıza set kurdu. Kolumu Salim'in elinden hırçın bir tutumla çekip aldı.

"Gidemez dedim oğlum, duymadın mı?"

"Duydum Kumru teyze, sen de beni duydun!"

"Gidemez!"

"Alırım!" dedi Salim dişlerini sıkarak ama sinirini kontrol altına aldığı sakin ve saygılı bir sesle "Lütfen!" diyerek devam etti. Birden kibarlaşmıştı ayı!

Annem diretti, Salim inat etti!

Sanki aralarında sessiz bir savaş başlamıştı…

Ve ben bu savaşın sebebini hâlâ kavrayamamıştım…

Bunların restleşmesi benim sınavım olacaktı! Annemin sözleri kesindi ama Salim de kararlıydı.

Salak gibi birbirine öfkeyle bakan ikiliye bakıyor, dilimi yutmuş gibi ses çıkaramıyordum.

"Kızma bana Kumru teyzem!" diyen Salim annemin bir anlık gafletinden yararlanarak kolumdan tuttuğu gibi beni evden dışarıya sürükledi. Ama öne atılan annem kolumdan müthiş bir şiddetle çekince, ikisinin arasında çamaşır ipi gibi gerildim kaldım. Korkmuyordum ama onların benden başka bir dilde konuşmasına acayip bozuluyordum. Paylaşamadıkları bendim. Biri annem, diğeri yandaşım! İkisinin de yeri ve saygısı ayrıydı, paylaşamadıkları neydi?

Konuşacakken Salim, asabi asabi gülerek "Eve mi hapsedeceksin kocaman kızı Kumru teyze, o zaman camdan kaçırırım." dedi sert ve

edepsiz bir küstahlıkla. "Alışın artık, bizim yan yana olmamız için dört duvarın hiçbir hükmü yok!"

Yüzüne bir kova buzlu su çarpılmış gibi şok geçiren annem, karnına tekme yemiş gibi bir adım geriledi. O beyazlamış yüzüyle aramızda donakalırken, ben Salim'in çekiştirmeleriyle dış merdivenleri çoktan inmiş ve isteksizce yola koyulmuştum. Aklım evde ve annemin son halindeydi. "Sen delirmişsin?"

Gözlerimi evimize dikerek, kolumu Salim'im elinden çektim.

"Salim, annemle babam çok kızacak, bırak döneyim!"

Hatta tam dönecekken bana sert bir bakış atan Salim aldırmadı. Tekrar kolumu tutarak çekiştirmeye devam etti. "Kızamazlar, ben de seninle gelirim."

"Salim, bu aralar annemler sorun çıkarıyor, üstelemesen artık. Biraz zaman geçsin… Hem amcam iki de bir beni eleştirip babamı ve annemi bana karşı doldurup duruyor."

Salim birden durdu. Acı yeşili gözleri iki derin kuyu, içi dolu lav. Dokunanı yakacak, konuşanı boğacak gibi hırsla soluyordu.

"Canan! Şimdi onlara izin verirsen, biz bir daha görüşemeyiz fark etmiyor musun? Biz görüşemezsek ne olur?"

İçim acıyarak "Bi-bir şey olmaz!" dedim suç bastırır gibi. Gözleri merakla aydınlanmıştı. Çifte lanet olası! Nereye varmaya çalışıyordu acaba?

Ben gözlerimi kaçırırken, Salim başını geriye atarak dişlerini sıktı. "Olur!" dedi tıslar gibi. Sonra uzanıp yüzüme savrulan saçlarımı kulağımın arasına sıkıştırarak "Ben sensiz kafayı yerim!" dedi yumuşacık sesle. Eli tenime temas etmemişti ama ilk defa bu sıcak dokunuşundan rahatsız olmuştum. Tüm tüylerim ensemden aşağıya salınan ürpertiyle diklendi. Ama üzülür diye geriye çekilmedim. Zaten o da elini hemen ateşte yanmış gibi bir telaşla geri çekmişti. O da mı hissetmişti bu salak elektriği? Omuz silktim. İlgisine hazırlıksız yakalanmıştım hepsi bu!

"Sen hep yanımda ve gözümün önünde olacaksın. Bir ömür!"

Daha beni maçtan kovmasının üzerinden fazla geçmeden bu sözleri söylemesi ne komikti. İçimdeki öfkemi kamçılamış olmalı ki doğru düşünemeden hemen lafa atıldım.

"Çok inandım! Ne zaman arkadaşlarınlayken yanına gelsem, beni kovuyorsun, çevrende istemiyorsun."

"O başka!"

"Nesi başka?" Dişlerimi sıkarak sitemle, "Kızlarla aranı açmamdan korkuyorsan, açmam aranızı merak etme!" dedim hırsla. Ben kırılıyordum, onun gözleri her sözümle ışıldıyordu. Salak ben ne anlatıyordum, o ne anlıyorsa deli deli sırıyordu.

Güldü ve bir daha güldü. "Ne kızı? Yok, öyle bi' şey!"

"Ah!" dedim başımı yoklayarak alayla. "Görüyor musun, şapkamı evde unutmuşum, seni dinleyemeyecek yazık." Kaşlarımı çatarak bir adımla aradaki az önce açılan mesafeyi kapadım. "Bana bak Salim!" İşaret parmağımla yüzümü gösterdiğimde, salak herif daha keyifle sırıtarak, "Bakarım!" dedi arsız arsız. Ben ne diyeceğimi unuttum.

"Salim!" dedim ayağımı yere vurarak hırsla. "Benimle oynama!"

Dikkat kesilerek başını yana eğerken, dudaklarında bir gülümseme iması belirmişti. Bu bir meydan okuma mıydı yoksa bir tehdit mi emin olamadım. Birden kolunu boynuma atıp beni kendine çekerek "Ah Canan, oyun yaşını çoktan geçtik artık, bunu bir fark etsen!" dedi sitemle. Sıcacıktı kolları yine. Eskisi gibi, özlediğim gibi, sığınmak istediğim gibi...

Kırgınca omuzlarımı düşürdüm. Bakışlarımı karşıya dikerek, Zeliha teyzenin gecekondusunun çatısına baktım. Bunun çenesini sonsuza dek kapatmasını umarak, dürüstçe. "Benimle laf dalaşına girme... Biliyorum sen yeni okuldaki arkadaşların yüzünden artık görüşmek istemiyorsun, tabii ben ufağım sizden, utanıyorsun!" diye devam ettim.

Bir anda bedenimi sımsıcak bir dokunuş kuşattı. Alışıktım onun sarılmalarına ama son zamanlarda neredeyse hiç yapmaz olmuştu bu eylemini sanki kaçar gibiydi. Saçlarımı okşayarak başımı göğsüne çektiğinde tedirgindi. Ama sımsıkı sarıldı bana. Aşina olduğum o güven çepeçevre sardı tüm hücrelerimi. Sanırım ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Üzülüyordum kopmaktan ya! Kaybetmeyi aklıma getirmediğim için yüreğimle savaşıyordum.

Salim başkaydı, kardeş gibi, yeri geldiğinde baba gibi, abim gibi... En önemlisi içimi açacağım dostumdu benim. Ama titriyordu. Bana

sarılırken, bedenimi kuşatan iri gövdesi öfkesinden titriyordu kesin! Kızdırmıştım ya ondan! Benimle mücadele etmek onu yoruyordu.

"Ben seninle ne yapacağım Canan?"

Tutuk nefesi saçlarımı titretirken, "İstersen bırak!" dedim sitemle. Ağlamayacaktım.

Hayır, gücüme gitse bile, izzetinefsimi yorsa bile, kırılsam, paramparça olsam bile ağlamayacaktım.

"Nasılsa yeni arkadaşların var, bir ufak Canancıktan sana ne ki!"

Sitem etmiştim aklımca.

Hırsla kollarından koparak geriye çekildim. Kolları öylece havada asılı kaldı bir an. Az önceki durulmuş, gevşemiş yüzü birden sertleşti. Her zaman ulu çınarları andıran yeşil gözleri şimdi korkunç ormanlara dönerek kararmıştı. Sanki bu hareketime kızmıştı. Hakaret etmişim gibi gerilmişti. Kırılmış, hakkı olmayarak gücenmişti belki de.

"Canan!" dedi koluma dokunarak. Hâlâ sıcacıktı dokunuşu ama hâlâ iri elleri titriyordu dokunurken. "Hasta mı oluyorsun? Neden titriyorsun?" dedim saf saf yüzüne bakarak.

Bu sefer daha keyifli, daha geniş gülümsedi. Ya bu çocuk deliriyordu hakikaten. Az önce çatmış kaşlarını bana kızgın bakarken, şimdi gülüyordu.

Nazikti tutuşu. Ay gibi parlayan gözleri öyle derin bir ilgiyle bakıyordu ki içim acıdı. Bir anda tüm hırçınlığımı ve sitemimi unuttum.

"Senin bir derdin mi var?" dedim ilgili bir merakla. Kaşları daha sert çatılınca hemen geri bastım. "Sormadım farz et, bana ne! Zaten sen yeni arkadaşlarına anlatmak istersin."

"Of Canan of! Seninle başım dertte!" dedi sitemle.

"Git o zaman, gelmiyorum."

Küserek kolumdan çekiştirip az önceki teptiğimiz yokuşu çıkmak istedim, tabii Salim izin verseydi! Beni kabaca aşağıya sürüklerken "Üzme bugün beni!" diye soludu bıkkınca.

"Ben ne zaman üzdüm seni?" dedim peşinden kuyruk gibi sürüklenirken. Dilim de durmuyordu ki sözde küsmüştüm ama hâlâ konuşuyordum.

"Hem bugünün ne önemi var?"

"Ya sabır! Kızım görüşemiyoruz işte eskisi gibi, bırak sorun çıkarma bugünün keyfini çıkaralım sahilde. Zaten seni yakında uzaklaştırırlar, hiç salmazlar yanımıza. Bırak şu anların tadını çıkaralım."

"Niye uzaklaştırsınlar beni sizden Salim?" dedim saf saf ve onun bana ter ters bakmasıyla dudaklarımı kemirerek bakışlarımı suçluca önüme çevirdim. Kız olmak benim suçum değildi ki! Bazen akılsız oluyordum üstelik. Sorduğum sorunun cevabını bilmek için üstün zekâma gerek yoktu ama işime gelmiyordu ne yapayım.

"Okulda görüşeceğiz zaten, saçmalıyorsun. Ne uzaklaştırması? Benim bu sene son senem... Okul bitince sizin liseye kayıt yaptıracağım. Yine birlikte olacağız."

Az önce öfkelenen Salim, birden pamuk şekeri kıvamında neşelenmeye ve keyifle saçlarımı kurcalayıp şımarıkça bana sataşmaya başlayarak heyecanlı konuşmasını gizlemeyi becermişti.

Biraz önceki gerginlik ve adını henüz koyamadığım o garip his ortadan kalkmış, eski biz olmuştuk. Güvenen, sıkı dost olan, biri için diğeri gözünü budaktan sakınmayan ve her şeyini bir diğeriyle paylaşan iki arkadaş olarak sahile kadar sohbet ederek neşeyle gittik. Bakışlarımı merakla bizim bankın etrafında dolaştırırken gözüme hiçbir şey çarpmadı. Hani, bizim tayfalar neredeydi? Kimse yoktu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim merakla. Sanırım aradığım kişi belliydi de yüreğimin sesi bir dilime vurmuyordu utancımdan. Sanki tek bir kişiyi aramıyormuş gibi, onlarca kişiyi kelimelerime dâhil ederek "Nerdeler?" diye sordum.

Ya da hâlâ kavrayamadığım gerçekler beni yoklamıyordu ya biraz salaklaşıyordum.

"Hani, herkes nerede Salim?" dememle yerimde irkilmem bir oldu.

Vay canına... Beni, mutlu etmeyi nasıl başarıyordu? Sesindeki heyecan elle tutulur cinstendi.

İnsanı iki şey acayip yaralıyor...
Birincisi sevmediği insandan gelen saplantılı sevgi...
İkincisi, beklediği insandan gelmeyen ufacık ilgi...

Bir gelişin, bin kere doğuşuma sebep oluyor...
Sadece gül! Evren, babamdan miras kalmış kadar zengin oluyorum...

"İyi ki doğdun Canan..."

"İyi ki doğrun Canan..."

"Mutlu yıllar, mutlu yıllar... Mutlu yıllar sana..."

Sesleri bir anda Haliç parkını keyifle inletti. Sahilde dolaşanlar şaşkınlıkla bakarken yanımızdan geçen birkaç fabrika işçisi bizi buralarda görmeye alışık olduğundan gülüp geçtiler. İlk defa doğum günümü kutluyordum. İlk defa sürpriz bir eyleme konu oluyordum. Bizim ailede böyle gelenekler yer bulmazdı ve ben bile unutmuştum açıkçası ne zaman doğduğumu. Heyecandan ve göğsüme tıkanan nefesimden dolayı usulca yutkundum.

Arkamı şaşkınlıkla döndüğümde, tüm mahalle arkadaşlarımız ve okuldan birkaç çocuk oradaydı. Kalbim heyecandan pır pır yine, şaşkınlığım kızarmalar halinde yanaklarımı ısırıyor. Coşkun sulara dönen bakışlarım nemli nemli etrafı turlamak için can atarken, hemen önlerindeki Efe'yi gördüğü an, bir oraya takılıp kaldı. Bir damla su olan gözleri, gözbebeklerimde yeşermek için elzem olan topraklarıma yağdı. Hayat fışkırdı. Görüş alanımdan herkes silindi. Bir gelişin, bin doğuşuma bedeldi Efem. Sen gelince, her şey sıradan, her şey basit, her şey silikleşir, bir sen parlardın gözlerimde.

Neşeyle beni kutlayanlar, yanıma gelip boynuma sarılan kızlar, çekinerek tebrik eden erkek arkadaşlarımız gitti. Tenime dokunanları sildi aklım, bir o kaldı ruhuma dokunan. Sonra, bir nedenden yukarı baktım ve kendimi olduğum yerde durmuş dik dik bana bakan Efe'nin cesur mavi bakışlarına kilitlenmiş halde buldum.

Koca dünya sıkıldı dönmekten, mevsimler yoruldu sanki usul bir meltem yaprakların dalında asılı kaldı. Şu kocaman âleme bir Efe, bir ben sığdık, gerisi vasat, gerisi sıradan kaldı.

Mavi gökyüzünde, uçsuz bucaksız bir ummanda gibi bir o, bir ben...

Asi ve Mavi kaldık. Çekmeden gözlerini gözlerime mıhladı ya nefes alamadım. Sanki babam kollarımdan tutup beni Haliç'e savurmuş da ağzım gözüm su dolmuş gibi, ciğerlerim soluksuzluktan parçalanacak

gibi oldu. O baktı bana, ben beyin felci geçirmeye her an biraz daha yaklaştım. Sanırım ağzım açık kalmıştı. Ne beynim ne de sesim yerini bulabiliyordu.

Ta ki Turna, elinde doğum günü pastasıyla yanıma gelene kadar... Yüzünde oynaşan mumlardan sebep güzel yüzü daha bir güzel olmuştu. Şaşkın ifademi onun yüzüne çevirerek bertaraf ettim. Sanırım beni mutlu eden bu pasta değil, Efe'nin gelişi olmuştu. Kalbim güm güm, gözlerim bir tek Efe'yi görmek isterken görmeyen gözlerle Turna'ya baktım.

"Mutlu yıllar doğum günü kızı!"

Birden etrafımı etten duvar gibi arkadaşlarım sardı. Efe geride kaldı. Koptu gözlerim mavinin en güzel seyrinden. Şu anın tadını çıkarır gibi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ve gözleri muzip bir ışıltıyla aydınlanmıştı. Ben aralarında, saklanması mutlak bir incinin istiridyeyle sarılması gibi bu anın keyfini çıkardım.

Pastayı üflerken heyecanlıydım. Gözlerim telaşla bir onu aradı.

"Dur!" dedi Turna birden. Ona baktım kaşlarımı çatarak. "Bir dilek tut!"

Gözlerim ona kaydı, uzun boyuyla, herkese tepeden bakan Mavi'ye. Aklımı başıma toplamak için kafamı salladım. Kalbim çılgın bir tempoyla gümbür gümbür atıyordu ve sabit bakışları altında, nedense deli gibi kızarmıştım. Onu görmek beni kelimenin tam anlamıyla allak bullak etmiş, tehlikeli hayallerin kollarına itmişti. Öyle güzel gülüyordu ki! Sadece yakışıklı değildi, erkeksi güzelliğin somut örneğiydi, çekiciydi. Hayır, kesinlikle nefes kesiciydi ve buradaydı. Benim yanımdaydı. Nihayet aklımı toparlayabildim ve bilişsel fonksiyonlarım tekrar eski haline döndü. Bedenimin geri kalanıyla bağlantı kurdu ve mantığımı kullanmayı akıl edebildim.

"Tuttum." dedim heyecanla gözlerime bir tek onun suretini hapsedip kaparken. "Ben bir tek ona âşık olayım, o da bir tek beni sevsin Allah'ım." dedim.

O kadar cahildim ki keşkelerle biten dileğime, "Bir ömür yanımda olsun, benim olsun, birlikte olalım." demeyi o keyifle eklemeyi unutmuştum! Amalar ve meğerlerle mumları tükettim.

Mumlar sönmüştü! Artık dilekler için çok geçti. Tebrikleri alırken ve Salim'in boynuna çocuklar gibi neşeyle atılıp boğazına sarılırken de heyecanlıydım. Aklım başımdan gitmişti bu sürprizle sanki. Hem gülüyor hem de sulanmış gözlerimle millete puslu puslu bakıyordum.

Ama sanırım en çok heyecanlandığım an, Efe'nin karşıma geçip elinde tuttuğu ufak hediye paketine bakarkenki halimdi. Efem benim... Deniz gözlü, hüzün yüzlü arkadaşım.

"Dileğin gerçek olsun Canan." dedi sanki ne dilediğimi bilirmiş gibi içten.

Gülümsedi, işte yine büyük bir sırra sahip biri gibi görünüyordu güzel gözleri. O kadar sinir bozucuydu ki bu çekici hali, aklımı başımdan, kalbimi göğsümden söküyordu sanki.

Derin bir nefes alarak, "Âmin!" dedim hiç tereddütsüz.

"Vaktim yoktu, daha güzel bir şey almak isterdim." dedi mahcupça elindeki pakete bakarken.

Elime aldığım paketi tutan parmaklarım titriyordu. "Düşünmen yeter." demek istedim ama boğazıma dizilen yumrulardan sebep, diyemedim. "Teşekkürler!" diye mırıldanırken sesim yumuşak ve titrekti. *Topla kendini Canan!* Gerçekte bütün dikkatimi ayaklarımın üstüne yığılmamaya vermiştim. Bacaklarım bir anda jöle kıvamına gelmişti. Bu sabah en iyi kıyafetlerimi giymeye karar verdiğim için de ayrıca seviniyordum. İçim içimi yiyordu açmak için. Tam açıyordum ki elime dokundu. Öylesine ufacık, öylesine narin ve kısa bir temas olmasına rağmen, sandım gök yarıldı. Dünya kıyamete durdu, Hz. İsa gökten indi, Mehdi geldi, Deccal çıktı karşıma. Ben benden geçtim de bir ondan geçemedim.

Allah'ım ufacık bir dokunuşla sarhoş edip tek bir bakışıyla, beni kendine açılmaz kilitlerle kilitliyordu. O ellerini hemen çekti benden, ya ben neden gözlerimi onun yüreğinden çekemiyordum. Hedefim orası! Umudum orası! Aşılan engellerden sonra kazanılacak ödül orasıydı. Ve ben baktıkça maviye, tenimi buram buram ateş basmaya devam ediyordu. Su yanar mıydı? Titrek sesimi bulduğumda biraz zaman geçmişti.

"Ge-gelmeyeceksin sandık, korktuk." dedi Turna soluk soluğa, bir an ben konuştuğumu sandım ama ben, ben de değildim ki sesimi bulayım da boğaz temizlemekten ilerisine gidip konuşayım.

Turna pastaları servis ederken, elleri ceplerinde karşımda duran Efe bana bakarak, "Kaçırır mıyım?" dedi.

"Hadi vaktim az." dedi Turna anlayışsız bir tutumla. O anda bu manzarayı bozduğu için o kadar öfkelendim ki ona, bacağımı kaldırıp tekmeyi çakarak kıçına, onu Efe'yle aramızdan çekmek istedim.

Kutuyu kulağıma götürüp salladım çocukça bir hevesle. Efe'nin gözleri parladı. Gülerek "Eve gidene kadar sabredemeyeceksin, değil mi Asi?" diye sordu.

"Ih ıh!" dedim utana çekine. Hâlâ dudaklarımı dişliyordum. Usulca kutuyu açtım, ileriden Salim ve tayfasının sesi geliyordu. Hararetli bir konuda tartışıyorlardı. Ben paketi özenle açarken Efe, "Yırt!" dedi sakince.

Başımı salladım. "Paketi saklayacağım."

Başımı kaldırıp ona bakmamla pişman olmam bir oldu, kahretsin! Fazla yakışıklıydı. Uzun parmaklı eliyle işaret ederek "Kâğıdını yırt o vakit!" dedi gülümserken.

Kalbim neredeyse beni boğarken -çünkü ağzımdan dışarı fırlamaya çalışır gibi gırtlağıma oturmuştu- cesurca gözlerine baktım. "Onu da saklayacağım." Şımarıkça göz kırparak hemen bakışlarımı tekrar kutuya çevirdim. Özenle açtım paketi, sonra usulca kutuyu açtım. Bir kar küresiydi. İçinde rengârenk pulların oynaştığı, şahane bir kar küresi... Ama beni asıl şok eden, içindeki figürlerdi. Bir bankta oturan iki çocuk, tıpkı Efe ve ben gibi, çekingen, utangaç, masum ve savunmasız...

"Bizim de yerimiz olsun..." dedim kar küresine bakarak hayranlıkla. "Bizim de bir bankımız olsun Efe, ikimizin."

"Olsun Asi!" dedi hemen kabullenerek. Yanıma yaklaşmıştı. Isısını tenime, kokusunu genzime, bakışlarını yüzüme hediye etmişti. Başımı kaldırıp baktım yüzüne.

Parmağımı kapıya falan sıkıştırmışım gibi, biraz perdesiz olan yüksek bir sesle "Burası olsun mu? Buradaki bank bizim olsun Efe, sığınağımız olsun, dert ortağımız, sevinçli yanımıza durak." dedim Haliç'in kenarındaki eski bankı göstererek.

Başını salladı Efe. Mavileri daha parlak, daha berraktı. "Nasıl istersen öyle olsun."

Elimdeki kar küresini hevesle salladım ve altındaki düğmesini çevirerek müzik çalmasını sağladım.

"Müzik kutusu gibi!" dedim şaşkınca. Kalın camın üzerinde buz gibi olmuş parmaklarımı dolaştırıyordum hayranlıkla ve heyecanla. Bu, Efe'den gelen ilk hediye, ilk hatıraydı. Kutusu bile değerliydi.

Efe yine güldü. "Beğendin mi?"

"Deli misin? Bayıldım!" derken heyecanla ayaklarımın üzerine kalkıp kürem elimden düşmeyecek şekilde omzuna dokundum ve onun şaşkın bakışları arasında beklemediğini yaparak kalbime zulmeder gibi yanağından öptüm. Dudaklarım daha önce hiç böyle kurumamıştı. Ateşe dokunmak gibiydi. Ufacık bir temastı ama karnım kasıldı. Titreyen ürkek bedenimdeki o tarifi mümkünsüz etki, karnımdaki fil ahırı ve tepişmelerini anlatmak imkânsızdı. Soluğum kesilmişti sanki, bacaklarım titriyordu. Geriye çekildiğimde, utancımdan yüzüne bakamadım. Bakışlarımı hediyeme odakladım. Ve yanımıza gelen Salim tüm sihri bozdu.

"Turna, benim hediyem nerede? Hah ver onu bana!" dedi şaşkın yüzüme bakıp bilinçaltım bana pis pis sırıtarak ve dudaklarını büzerek yüksek, kibirli bir sesle konuşurken.

Bakışlarımı Turna'dan hediye paketini alan Salim'e çevirdim. Salim uzandı ve elimdeki kar küresini izinsizce alarak "Çocuk musun kızım sen?" diyerek Efe'ye baktı. Keyifle, "Abi bu ne, yerinde olsam emzik alırdım!" dedi beni sinir edip Efe'yle dalga geçerek.

O anda yüzüne bir tane, göğsüne on tane patlatmak istedim. Onun neşeli bakışları arasında küremi elinden çekip aldım. Sahiplenerek sineme bastım.

"Ben sevdim!"

Salim bir an şaşkınca bana baktı ve ben hemen bu güzel günü mahvetmemek için "Bana ne aldın?" diye sordum durumu arsızlığa vurarak merakla.

"Seveceğin bir şey..." dedi elindeki büyük paketi göstererek. Ama gözleri hâlâ göğsüme bastığım kar küremdeydi. Ve garip bir derinlikle parlıyordu yosun gözleri.

Heyecanla pakete bakarak "Ufff!" dedim heyecanla. "Salim bu ne?" O çok gizemli gülümsemesiyle "Aç hep birlikte görelim..." dedi Turna hemen hevesle konuya dalarak.

Elimdeki küreyi Efe'ye uzattım. "Tutar mısın bir dakika?" Bir an gözlerini eline tutuşturduğum küreye çevirdi. Sanki yüreğimi bırakmış tım ellerine. Beğenmediğimi sanmasına dayanamazdım. Ya da Salim'in hediyesi daha büyük diye onu unutacağımı. Şebeklik ederek "Kırarsan külahları değişiriz Efe, o benim ilk hediyem!" diyerek heyecanla Salim'in elindeki pakete uzanıp acemi bir talaşla hediyemi açmaya koyuldum.

Şu yeni çıkan radyolardan almıştı bana.

"Şarkı dinlemesini seviyorsun!"

"Salim..." dedim heyecanla inleyerek. Sanki elim ateşte yanmış gibi hediyesini hemen geri verdim. "Ben bunu kabul edemem, bu çok pahalı!"

Hediyeyi kızarak kucağıma tutuşturdu. "Saçmalama kızım, al şunu."

"Alamam..." dedim ellerimi arkamda bağlayarak mahcup. Vermesine engel oldum. Bu kadar pahalı bir hediye alması beni aciz düşürmüştü.

"Korkma, annene ben açıklarım durumu." dedi anlayışla.

"Annemden korkmadığımı biliyorsun. Bu çok pahalı, olmaz. Toka alsaydın ya da kolye ama bu olmaz Salim. Bizim şartlarımız bile belli, zengin bebesi değiliz. Bu olmaz!"

"Ver şunu!" dedi Turna Salim'in elindeki paketi hevesle çekerek. "Almıyorsa ben alırım, hem annemden de saklarım."

Salim, Turna'ya sertçe bakarak kutuyu aldı ve kucağıma bıraktı. "Bu senin! Sana aldım Canan ve sen de kalacak." Arkasını dönerek konuş mayı bitirdiğini belirtip gitti. İtiraz etmem için bana zaman bile ver medi. Ben öyle hediye kutusuyla kalakaldım. Mahcup bakışlarımı Efe'ye çevirdim. Efe ne soracağımı bilir gibi omuzlarını kaldırdı.

"Almasam küsecek!"

"Almalısın o zaman..." dedi sakince.

"Çok pahalı... Bunu alacak parası yok!"

"Ona artık aylık ödüyorlar kızım, ne parası?" dedi Turna bilmişçe. bakışlarımı ona çevirdim. Benim bilmediğim neyi biliyordu ki Salim hakkında bu kız?

Turna ne soracağımı anlayarak omzunu sarstı. "Geçen annesi, anneme söylerken duydum, maçta attığı her gol için ekstra para alıyormuş

desene yaşadık!" Ve yanına gelen arkadaşının pastaya uzanan eline vurdu hızla. Kızgınca bakarak homurdanırken, evden gizlice getirdiği pasta tabağına pastaları yerleştirdi.

"Annem artık izin vermiyor dışarı zırt pırt çıkmama." dedim üzgünce.

Turna elimdeki hediyeyi alıp banka koyup sitemle, pasta tabağını elime tutuştururken koluma dokundu. "Üzülme, bende de durumlar aynı. Annem hep başımda, üstelik Salimlerle görüşmemi de özellikle yasakladı."

"Lan ben sizin ananıza ne yapıyorum?" dedi Salim öfkeyle yanımızda biterek. Elindeki pastalı çatal ağzında donmuştu. "Hepsi el birliğiyle sizi benden sakınıyor."

Efe bilmişçe güldü. O güldü, ben ağzımda çatalım dona kaldım, onun gözlerinde yelkensiz ufka açıldım.

"Daha ne yapacaksın oğlum! Büyüdün..." dedi Efe takılarak. "Biz büyüdük!" Sesi alçaktı ve bana bütün dikkatini vererek bakıyordu. Kızardım. Üzerimde niye böyle lanet bir etkisi vardı? Kendimi dört yaşındaki veletler gibi beceriksiz hissediyordum ve gözlerimi kaçırarak sağa sola, her zamanki gibi saçmaladığımı biliyordum. Bakışları eğlenceliydi. Eğildi ve nazikçe elindeki küremi diğer hediyelerimin yanına koydu Efe.

Beni bu büyüden kurtaran Salim, "Bu sebep mi?" dedi sitemle.

Turna alaylı bir kahkaha attı. "Sebep bu değil elbette şaşkın! Tek sebep, senin mahallede elden geçirmediğin kızın kalmaması. Yani Canan ve ben hariç!"

Salim dişlerini sıkarak "Kapa o koca ağzını!" derken çatalı her an kızın gözlerine batıracakmış gibi hiddetli duruyordu. Birden irkildim. Bana bakmıyordu, sanki mahcup olmuş gibi saklıyordu suçlu gözlerini benden. Sanki bilmiyordum ben kızlarla fink attığını gizliden gizliye. Kıkırdadım. Atsın, bana ne, onu, kendini sakınmayan kızlar düşünsün. İşte aklım başıma o zaman gelmişti. Annem beni o yüzden mi sakınıyordu onlardan ama o, Salim'di... Çocukluk arkadaşım, sırdaşım, dostum, kan kardeşim, hatta kardeşimdi.

"Efe! Bunun adı çapkına, seninki rahibe çıkacak. Yok mu birisi?" dedi Turna, meraklı bir işveyle pastasından bir dilim alıp ağzına attı arsızca.

Efe'nin pastası elinde, benim yuttuğum lokma genzimde kaldı. Onu kendimi ifade etmekten aciz halde bakıyordum. Efe usulca elini sırtıma koyup okşayarak hafifçe vururken ben nemli gözlerimi dikmişim ondan gelecek cevabı bekliyorum. Ölümü kim takar…

"Sana ne kızım, varsa var!" dedi Salim sinirle. "Sen işine bak! Ne meraklı taze çıktın."

Cevap alamamıştım. Turna ve Salim didişirken bir cesaret "Cevabın!" dedim. Sahi, sormuş olamazdım, değil mi? Ama sormuştum.

"Bildiğin soruları sorman seni de Turna'dan aşağı bırakmıyor Canan." dedi laf çakarak. O bana takıldı, ben kendimi meraklı, dedikoducu bir taze gibi hissettim, cidden. İçimde, bilinçaltım çığlık çığlığa gerçeği bağırıyordu. Ruhumun boyunu aşan fikirlere kapılması karşısında dehşete düşerken içimdeki çokbilmiş kızı derhal susturdum. Ve suratımı astım.

Efe göz kırparak bu suratsız halime, usulca pastasından bir lokma attı ağzına.

Bana bakmasını seviyordum. Utandım ama dudaklarımın memnuniyetle kıpırdanmasına da izin vermedim. Omzumu sarsarak "Aman bana ne canım, ne yaparsanız yapın." dedim keyifle. İştahım birden yerine gelmişti, acıkmış gibi pastama daldım.

"Öyle!" dedi.

Bu sefer pastam yine genzime kaçtı. Bugün bu pasta benim sonum olacaktı kesin. Birden dişlerimi sıkarak "Öyle… Bana ne sizden!" dedim.

Pis herif! Gülümsedi. O gülümsemeyi yüzünde öldürmek, bana farz olmuştu.

"Biliyor musun?" dedim lafı yayarak "Bizim sınıfta bir kız var."

"Eeee?" dedi gelecek olanı tahmin ederek.

"Erkek arkadaşı var."

"Canan!" dedi dişleri gıcırdayarak Salim. Sanki ona söylemiştim, öküz! İki dakika lafa dalmasa şaşardım. "Bana bak!" diye tehditle hırladığında, ürperdim. Bu da her şeye bağırır olmuştu. "Lan!" Olduğum yerde korkuyla sıçradım. "O kız sen değilsindir, değil mi?"

Gözlerindeki o öfke, yüzündeki kızarma, beni ürküttü. Dilini ağzının içinde bükmüş, dişlerini sıkarken çenesinin kasları titreşiyor,

yumruk olan eli her an yüzüme geçmek için zaman kolluyordu. Ona ne oluyorsa?

"Hayır be, ne münasebet! Benim ne işim olur sevgiliyle?" dedim. Çekingen bakışlarımı asıl aklını çelmek istediğim ve rezil olduğum kişiye çevirdiğimde, yarı örtülü, şüpheli gözlerle ve sert, duygularını ele vermeyen bir çizgi halini almış suskun ağzıyla yırtıcı bir kuş gibi beni izliyordu.

"O kızdan uzak dur!"

"Olur abi..." dedim huysuzca.

Ah ben bu dilimi kör kuyulara atayım, üzerine beton dökeyim de bir daha kullanmayayım. Kendimi zindanlara vurayım da bir ömür konuşmayayım.

Az önce Efe'nin ağzından laf almak için kızıştırmaya çalışırken tam tezgâhı kurmuşken zabıtaya yakalanmış seyyar satıcıya dönen dilim, hemen kaçak laflarını kaçırmıştı.

"İyi!" dedi Salim hırsla. "Sana yaklaşanı öldürürüm! Herkes yerini bilecek!" diye bağırdı arkadaşlarının duyacağı sert ve yüksek sesiyle. Herkese meydan okuyor ve sahipleniciliğini milletin gözüne sokmayı yine başarıyordu! Sanki bilmeyen vardı burada, manyak!

Onun bu kendinden emin, özgüveni tavan yapmış kibriyle Efe birden sertleşerek Salim'e ateş püsküren volkan gibi hiddetle baktı. Mavi gözlerinde fırtına patlamıştı sanki yüzünde kasırgalar kopuyordu.

"Salim, hadi ama !" dediğinde Turna yanımıza gelip, ben şaşkınca bana sert sert bakarak Turna'nın yanına giden Salim'e baktım.

Efe'nin rengi çekilmişti teninden yine. Az önce beni tatlı tatlı kandırıp oynayan o değilmiş gibi, birden mesafeli ve sert haline bürünmüştü. Buz gibi ve taş kadar ağır…

Sanki şeytanın orağıyla en hassas yerinden dürtülmüştü…

Kalbinden!

Doğum günümün sonraki haftalarında bizim bir araya gelmemiz biraz zaman aldı. Uzun ve yorucu bir haftanın demeyeceğim keza tek yaptığım şey evde pineklemekti. Bu haftanın sonunda biz de dört arkadaş eski günlerdeki gibi biraz Haliç'te sandalla gezmeye karar

verdiğimizde, benim evden kaçmam, Turna'nın izin alması ve Efe'nin çalışmadığı bir günü bulup, Salim'in maçtan kaçması biraz zor oldu ama sonunda başardık.

Dört silahşorlar bir arada…

Salim ve Turna boyuna didişti, Efe sessizleşti, ben durgunlaştım. Hiç hayal ettiğim gibi keyif verici bir serüven olmadı. Oysa biz ne zaman bir araya gelsek, kahkahalar havada uçuşur, keyifler hep dört köşe olurdu.

Susuyordum, uslu duruyordum ama bakışlarım, yoksunluğun ardında varlığa kavuşmuş gibi Efe'nin gözlerine odaklanmadan durmuyordu. Yüreğim, iç organlarımın arasında kovalanan ateş böceği gibi ürkekti. Ve onun ifadesiz gözleri yağmur olup yağdıkça üzerime, içimdeki umut ateşi sönmeye meyilliydi.

Salim her zamanki gibi almış üstüne espritüel kaftanını, sohbet ederek küreklere asıldıkça, ben bakışlarımı gözlerini bana dikip bakan Efe'ye çevirmeye utanıyorum, aynı zamanda da cüretle bakmadan duramıyorum. Sanki açım ona, susuzum. Zaten yüzünü göremiyorum. Kısıtlı zamanlarda varlığını hissederken doyasıya bakmamak bana haksızlık değil mi? Dudaklarımı dişliyorum, terleyen ve titreyen ellerimi çekiştiriyorum, birbirine birleştirdiğim dizlerimin arasına parmaklarımı koyuyorum, eteğimi çekiştiriyorum ama yok, bocalamadan edemiyorum.

Normalde böyle utanan, çekinen, salak salak sırıtan bir tabiata sahip değilim ama o mavi gözler öyle delici ki konuşacak bir konu bile bulmama izin vermiyor. Rüzgârın asi bir tutumla saçlarımı savurmasına, genzime onun bilindik kokusunu taşımasına nasıl isyan ediyorum anlatamam. Onun varlığını hissetmek bana esaretken kokusunu solumak, mantığımın delinip kafatasımın bir kilo et parçasıyla baş başa kalmasını sağlıyordu.

Sanki çocukken kalemini elinden aldığım günlerdeki gibi hiç çekmeden gözlerini yüzümü izliyor ve sanki gözlerimden gerçeği açık bir kitap gibi okuyordu. Onunla hevesle başlayan sandal sefamız, şu andan sonra işkenceye dönüşmeye başladı. Normalde ben bu hazla kalkar yerimden, ayakta durmaya çalışır, çocukça hareketler yapardım ve Salim kızarak beni yerime oturturdu ama onunla uğraşmak bile içimden gelmiyordu bugün.

Sadece Efe'yi izlemek istiyordum.

Doya doya, kana kana gözlerinin mavisini içmek…

Bir ara Salim bana bakarak endişeyle gözlerini büyüttü. Elinin tersini yanağıma dokundurarak işgüzarca "Ateşin mi var senin? Neden kızarıyorsun?" dediğinde, kendimi Haliç'in pis sularına atmak istedim. Ben utancımdan yerin fersah fersah dibine girdikçe daha çok kızarıyor olmalıyım ki Salim üsteliyor, elini dudaklarına bastırmış olan Turna keyifle kıkırdıyor ve Efe haylazca, yakamoz yakamoz yanan gözlerini gözlerimden çekmeden, inadıma bir sakinlikle tebessüm ediyordu.

Ben kendimi suya atmayayım da kim atsın. Sanırım duygularımı ele veriyordum. Lanet olsun! Bu hiç adil değil, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Neyse ki sonunda Salim'in aklı başına geldi. Anneme söz verdiğim gibi eve geç kalmadan, Eminönü'ne balık tutmaya geçmeden döndük. Bahariye'nin meşhur yokuşunu çıkarken eğlenceliydi. Dört arkadaş eskiden olduğu gibi şakalaşıyor, maziden çaldığımız bugünle hiçbir şey düşünmeden gırgır şamata halinde, kahkahalarımıza neşelerimizi ekliyorduk. Tabii kader bile kıskandı şuncacık mutlu anlarımızı, felaket sirenleri gibi çalan haber, o meşhur cırlama sesiyle kendini duyurdu bize.

"Saaaliiim…"

Cırıl cırıl sesiyle yine inletiyordu mahalleyi Hanife teyzenin meşhur öfkesi.

O arkamızdan koşturarak gelirken, bize başını sallayarak bakıp yedi ceddimize sövdüğünü kulaklarımız çınlayarak hissedebiliyorduk.

Salim de duymuştu tıpkı bizim gibi bu sesi ama umursamıyordu. Başımı usulca Salim'e eğdim.

"Salim, annen arkamızda, yanına gitsene…"

"Duymazlığa vuralım, sen sağır ol, ben kör Canan… Ne gitmesi!"

"Oğlum Yengemi kızdırma!"

"Git o zaman sen yap ne diyorsa…" dedi Salim ters ters kuzenine bakarak.

Efe başını sabır diye sallarken, Salim fısıltıyla yaklaştı bize. Daha o konuşmadan, "Duymuyoruz biz onu, değil mi?" dedi Turna kıkırdayarak.

"Evet." dedi gevrek gevrek gülerek Salim memnunca Turna'yı onaylarken.

"Ama duyduk, gördük, ayıp olur." dedim gülümsemesine turp suyu sıkarak. Arkaya çaktırmadan baktım. Böyle edepsizlikler bana göre değildi. Ter, su içinde yokuşu çıkan Hanife teyzenin yüzü domates gibi kırmızıydı ama hızından değil, sinirinden.

"Saaalim..." dedi yine kulak zarımıza zarar cırlamasıyla.

"Ne var anne, ne var!" dedi Salim arkasını dönüp kızgınca annesine bakarak.

Biz durduk ama herkes gülmemek için dudaklarını kemiriyor. Hanife teyze birazdan kulaklarını çekerek kafasına şaplak atacak gibi geliyordu yanımıza. Salim'in kıçı üç buçuk, karizması çizilecek diye korkularda.

Hanife teyze dişlerini sıktı ve ellerini beline koyarak derin bir nefes aldı. "Yanıma gel!"

"Niye? Kendi başına yürüyemiyor musun anne?"

"Gel dedim, eşek sıpası! Ben yürüyorum ama sen birazdan yürüyecek bacaklara dua edeceksin!"

"Eve gidiyoruz işte düzgünce anne, arkadan yürü. Takıl peşimize zaten alışıksın."

"Terbiyesiz! Sanki sizi takip ediyorum! Ben gitmiyorum eve. Sen de benimle geliyorsun, Salim lafımı dinle."

Salim omuzlarını sarsarak isyanla "Nereye?" dedi.

"Cehennemin dibine!" diye carladı annesi.

Salim isteksizce yanına gitti ve buradan bile onun azar yiyerek çekiştirip pazara götürdüğünü anlayabiliyorduk. Salim ve pazar... Sanırım bir süre Salim'i göremeyecektik.

Hepimiz bıyık altından kıkırdarken, o bize işaret parmağını tehditle sallayıp boynunu kesiyormuş gibi çizerek sitem ediyor, annesi kolundan asılarak onu peşinden sürüklüyordu.

"Ah Salim, sen de bu ana oldukça evde kalman suç değil adalet olur lan!" dedi Turna kıkırdayarak ardından.

Usulca şakalaşıp çıktık yokuşu, mahalleye gelince "Ben de annem fark etmeden şu aradan eve süzüleyim, yolda karşılaşırız falan Allah korusun! Çekemem onun azarlarını..." diyerek bizden ayrıldı.

Hırçınlıktan uzak bir tavırla "Sanırım büyüdükçe arkadaşlarımızı kaybediyoruz." dedim üzgünce, Turna'nın ardından bakarken keyfim

kaçmıştı. Elim koluma taşınmıştı sebepsiz. Bu üşümenin sebebi farklıydı. Efe ne zaman yanımda olsa, ben böyle üşüyor gibi garipçe titriyordum.

Yakıcı gri bakışlarını bana çevirdi. Lanet olsun! Yanlış bir şey mi yapmıştım?

"İstersen ben de ark..." demişti ki Efe, daha sözlerini tamamlamadan kaşlarımı çattım sitemle. Gitmesine, hele bu kadar özlemişken gitmesine dayanamazdım.

Yüreğim ağzıma geldi korkudan. "Ya biz suç mu işliyoruz da mahalleye gelince ayrılıyoruz?" dedim kızgınca. "Kaç, korkak... Sen de git!"

Gözlerim dolarken kırgın kalbimi de göğsüme basıp, önden nazlı nazlı hızla yürümeye başladım. Ve koluma dokunan ellerle, olduğum yerde mıh gibi çakılıp kaldım. Hiç baskı yapmasına gerek yoktu, o dokunduğu vakit ben zaten duruyordum. Sadece ben mi, dünyam duruyordu.

Oysa Efe pek temas etmezdi bana. Bilmiyorum ama buna sanki özenle dikkat ederdi. Tıpkı benim gibi. Ben de ona dokunduğumda hissettiğim akımdan hep çekiniyordum. Sanki yine bedenimi o garip elektrik çarptı. Sırtımdan aşağıya salınan o ürperme ve karnımda nükseden kasılma hissi... Bu uyuyan bir volkanın uyanması gibiydi.

"Kızma hemen, küsme ama haklılar. Bizim geldiğimiz yerde kızların erkeklerle konuşması bile kötü karşılanır. Kaldı ki biz arkadaşız!"

Usulca ona döndüm. "Ne alaka ya!"

"Çok alaka." dedi olgun kişiliğine bürünerek. Elini usulca kolumdan çekip yanına cansızca bıraktı. Bir boşluğa savrulmuş gibi içi çekilen gözlerim, gergin elinden yüzüne çıktığında, "Çünkü bir kız ve erkek birlikte görülürse ya sevgili ya da evlidir." diye devam etti.

Tenimde hâlâ onun deprem yaratan ısısıyla savaşırken, "Biz daha ufağız!" diyebildim. Nefesim kesiliyordu yakın varlığından. O sokuldukça ben, ben olmaktan çıkıp mantığımı tüketiyordum.

Efe gülümsedi. "Babam on altı yaşında evlenmiş."

Gözlerimdeki şaşkınlığım onu daha fazla gülümsetirken, "Şaka mısın sen?" dedim şok geçirerek. Kızlar erken evlenirdi de erkekler biraz garibime gitmişti.

Efe başını iki yana salladı. "Annemse on beş yaşındaymış."

"Oha!" dedim elimde olmadan ama annesine değil, annesiyle babasının evlilik yaşına ve utanarak kızardım. Yine gülümsedi. Gülmemek için mücadele veriyordum, bu yüzden yanaklarımın pembeye çaldığını hissederek bakışlarımı ondan kaçırdım. Kafamı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktığımda ciddileşmeye başlayan dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm.

"Ve ben senin üzülmeni istemiyorum Canan, annen haklı. Salim'le bu konuyu en yakın zamanda konuşacağım. Senin selametin için uzak durmayı öğrenecek ya da çalışacak! Çalışacağız…"

Kaşlarım çatılırken onun düşünceli yüzüyle, "Annemin ne düşündüğünü sen nereden…" diye ağzımda lafı geveledim.

Ve o anda anladım…

Evleriyle duvar duvara olan evimizden sesler pek çabuk yayılıyordu demek. Demek annemin bana bağırışlarını, babamın kızgın yasaklarını, benim sitemlerimi, hatta belki de isyan dolu ağlamalarımı duyuyordu. Utandım! Kulaklarıma kadar kızaran yüzüm yere eğildi. Yerin dibine girmek bu oluyordu sanırım.

Nazik, bir papatyaya dokunur gibi davranan eller çeneme uzandı. İlk defa bu kadar kendinden emin ve istekle dokunuyordu bana. O duvardan atlayıp okulu kırdığımızda tutuğu gibi ellerimi, bir daha tutmamış ve bana dokunmamıştı ama şimdi… Yine bir ilki yaşatıyordu. Başparmağı çenemdeki gamzemi okşarken usulca kaldırdı başımı. Yanaklarım kızarmayı geçmiş, alev topuna dönüyordu. Karnım, nasıl ağrıyordu. Kanım damarlarımı zorlarken yanaklarımdaki kızarma kulaklarımdan boynuma doğru yayılıyordu eminim çünkü ısısını hissediyordum. Gözlerimi gözlerine nedendir bilinmez çeviremedim. O kadar cüretkâr değildim sanırım. Aşkta acemi, duygusallıkta becerik-sizdim. Belki alay etmesinden korktum. Belki… Belki, bilmiyorum ama çeviremedim işte gözlerimi.

"Artık görüşemeyecek miyiz?" dedim ağlamaklı bir tavırla.

"Nereden çıkardın onu?"

"Dedin ya annen haklı. Annem görüşmemizi istemiyor işte biliyorsun."

"Annen kendine göre haklı ama biz görüşeceğiz Canan. Sence ben… Seni görmeden durabilirim miyim?"

Nefes alamadım. Yanlış duymuş olmalıydım. Hayır, kesinlikle kendi hayallerim gün yüzüne çıkıyordu. Bakışlarım ne ara tırmanmıştı gözlerine, ne ara yüreğim ağzıma gelmişti bilemedim. Şaşkınlıkla kırpışan gözlerim, S.O.S. sinyallerini bedenime vererek beni kendime getirmeye çalışıyordu. Kelimeler ağzımın içinde uçuşuyordu ama bir türlü dilime konmuyordu. Şaşkındım. Çok fazla şaşkın... Bundan sebep en çok şaşkınlığımın yüzüme vurduğunu hissedemedim.

Yanaklarımın kıpırdandığını hissediyor ama bir şey yapamıyordum. Sanki omuz başlarım kanatlara filiz veriyor, ben usul usul göğe, pembe bulutlara yükseliyordum.

Yanağıma tüy misali dokunuşunu hissettiğimde, yüreğim ağzımda ezildi. Derin derin ve kesik kesik soluduğumu fark edemedim. Gözlerim gözlerini, sanki senelerdir susuz kalmış gibi içerken usulca "Git…" dedi.

Sesi öyle pürüzsüz, öyle güzeldi ki anlayamadım. Gülümsedi. Boğazını temizledi. Kontrol manyağının tekiydi, başka izahı yoktu.

"Annen görürse daha kötü olacak, istersen önden git Canan."

Dediğine uymadım. Değil annem, ülkeye darbe yapılsa ayrılmayacaktım ondan. Gitmeyecektim yanından, vazgeçmeyecektim gözlerine dalıp içindeki hüzünde boğulmaktan.

Ama Efe benim kadar salak fikirlere sahip olmayacak kadar hür, bir o kadar kendinden emin olduğu için yürümeye başladı. Ben de peşinden hareketlendim el mahkûm.

Eve yaklaştığımızda, yolda okulumun müdür yardımcısını gördüm.

Fakat hayret!

İlginç olan müdire hanımın çehresi rüyamda gördüğüm vahşi, hırçın, hatta öfkeli çehreye hiç benzemiyordu. O kadar ki bir an camdan atladığımda korkarak hocanın bayılmasına sebep olan yaramazın ben değil, o olduğuna inanacak gibi oldum ve ürktüm.

Yüzü mahzundu, gözleri nemli, kirpikleri ürkek bir kelebek gibi telaşla titreşiyordu. Dudakları alık balık gibi açılıp duralıyor ama bir şey söylemeden titreyerek gerisin geri kapanıyordu. Beni elimden tutup göğsüne çekecek gibi bir hareket yaptı. Sonra yine bıraktı ve arkasına bakmadan ağlayarak uzaklaştı benden. Sanki kadının rüyasına girmiştim! Sakallarımda yoktu ya neyse…

Efe de benim gibi şaşkınca müdire hanımın arkasından bakarken, "Sanırım müdire hanıma Azrail misafirliğe geldi." dedim dalgınca. Gözleri hâlâ telaşla giden kadının arkasında asılı duruyordu.

Efe de şaşkındı benim kadar ama benden daha olgun olduğundan sebep, ciddi ve duyarlıydı.

"Ne olmuş olabilir ki?" dedi merak eder gibi değil, onun için endişelenir gibi.

"Ben nereden bileyim, belki kocası onu terk etmekten vazgeçmiştir."

"Canan..." dedi bana dişlerini sıkarak bakan Efe. Gözleri beni eleştirirken, kaşları azarlıyordu. Omuzlarımı sarstım.

"Başkalarının acısıyla dalga geçmeyi sana yakıştıramadım."

"Özür dilerim." dedim suçluca.

"Dileme! Özrünün sahibi ben değilim ama sakın... Sakın başkalarının acısını alay konusu etme kendine... Sakın!" dedi yine sertçe uyararak. Onun tarafından azarlanmak izzetinefsimi fena yaraladı. Ağlamaklı oldum bir an. Gözlerim bile kendiliğinden dolmaya başladı.

"Ben kötü birisi değilim!" dedim istemsizce. Değildim, sadece şakalaşmaktı amacım. Canım çekildi sanki içimden, ruhuma ağır gülleli bir zincir takıp Haliç'in sularına atmıştı.

Efe'nin yüzünden birden renk çekildi. Yutkunmasını ağır çekimde gibi izledim.

"Canan, özür dilerim seni kırmak istememiştim. Lütfen ağlama!"

Ağlıyor muydum?

Ürkekçe bocalayan eli yanağıma uzanırken, yanağımdan çeneme doğru akan kırgın damlayı hissettiğim gibi kabaca kolumla sildim.

"Ne ağlaması be! Sen bir konuda haklı oldun diye ağlayacak değilim herhalde!" dediğim gibi, hırçınca arkamı dönerek hızla yokuşu çıkmaya başladım. Ağladığımı görsün istemiyordum. Bu utancı yaşamaya dayanamazdım. Bana acımasına, alay etmesine katlanamazdım.

Ben tıkanır gibi yokuşu nefes nefese çıkarken, o sadece uzun bacaklarında sakinlik sunan iri adımlarını hızlandırmıştı. Haksızlıktı ama ben koşuyorum, o uzun boyunun marifetini kullanıp sadece hızlıca yürüyordu. Karizmatik kütük!

Ve etrafı birbirine katan ağıtlara karışmış haykırışlar mahalleyi inletmeye başladı. Bir an duralayarak küstüğümü unuttum ve ona endişeyle dönerek, "Bir şey mi olmuş acaba?" dedim merakla.

Bakışlarını yokuşun başına çeviren Efe, "Bilmem!" dedi ama mahallede çığlık kıyamet kopuyordu.

Birileri haykırıyor, birileri dövünüyordu. Zihnimde tehlike sinyalleri çalıyordu. Sebepsiz bir ürperti ense köküme yayıldı. Sadece sesler geliyor, olay mahalli yokuşun daha ortasında olduğumuzdan sebep görüş alanımıza girmiyordu.

Ve yokuş bitti. Bizim ev görüş alanıma girdi. Bir kalabalık... Tüm mahalle sanki bizim eve toplanmış, kimileri ağlıyor, kimileri fısıldaşıyordu. Yüreğim yerinden sökülecek gibi oldu. Acaba babam mı? Yoksa hasta amcam mı?

Ve yine o acılı çığlık koptu mahallenin orta yerinden.

Bu sesi tanıyordum!

Bu sesi yüreğimden tanıyordum! Panik sararken her yanımı, ayaklarım ne ara cana geldiyse koşuyordum. Kalbim kaburgalarımı döverken nefesim gırtlağımı yakarken garip olan ise gözlerim benden bağımsız, sebepsiz ağlarken bile koşuyordum.

Sonra kalabalıktan birisi beni gördü. "Canan! Kızım..." dedi önüme geçerek. Omuzlarımdan sımsıkı tutup durdurdu beni.

Ben merakla bizim evin yakınındaki kalabalığa bakıyordum. Koluma dokundu gözlerimin görmediği kadın.

"Şimdi sakin ol tamam mı? Sana bir haber vereceğim, üzücü bir haber... Kardeşin..."

Kolumu silkeleyerek kadının elinden çektim. Lafını yarıda bırakmış, devamının kötü yere varmasından korkmuştum. Soluk alamıyor gibiydim. O melanet ürpertici his, tüm tüylerimi havalandırıp ensemden aşağıya buz kalıbı düşmüşçesine sırtıma yayılıyordu. Bu kadını tanıyordum mahalleden ama şu anda durmuş benliğim onun kim olduğunu seçmiyordu.

"Kızım... Kardeşin..."

"Ne olmuş kardeşime?"

Yanında bir kadın belirdi ve dizlerini döverek, başındaki alacalı tülbendinin ucunu ağzına kapayarak, başladı hayıflanamaya.

"Ah yazık komşu, demeyin gardaşını arabanın çığnadığını, üzülmesin kız! Vah… Vah! Tüh… Tüh!" dedi öyle patavatsızca birden.

Tepemde kargalar uçuşuyor, boğazıma dizilen büyük yumrular kalın bir sicimle ağzımdan çekiliyordu. Ayaklarımdaki güç çekildi, benim birden havası alınmış balon gibi söndü ve güçsüz kaldı. Görüş alanım bozulurken, fırıldak gibi dönen, gövdeme taş gibi ağır gelen başımı evin girişine çevirdim.

Kalabalığı yararak görüş alanıma giren Nurdan teyze, merhametle atılmıştı öne. Beni kollarına çekerken, Fahriye ablayı azarlıyordu ama duymuyordu kulaklarım. Şaka gibi ya da bir komşumuzun başına gelen felaket gibi algılıyordum olayı. Ve yine yüreğimi yırtan o çığlıkla, ben kendimi merdivenlere attım.

"Annemmm…"

Kapıya nasıl ulaştım, ne ara bakışlarımı evin ortasında, yerde yatan, üstü beyaz çarşafla örtülü ufak, minnacık bedene çevirdim de ayaklarımdaki güç çekilirken, görüş alanım bozuldu anlayamadım. Son hatırladığım, gözlerim karırken, puslu bakışlarımın derin bir maviye çevrildiği ve beni sinesine çeken bedenin kulağımın dibindeki sesiyle "Canan…" diye acı içinde fısıldadığıydı.

ÖZLEmek ölmek'ten sadece iki harf fazla be çocuk…
Cemal Süreyya

Acı bir kaybın adı olmuş yıkım…

Bir yıkım yaşadık. Böyle yer yerinden oynar gibi kıyamet kopar gibi hatta dermansız bir hummaya yakalanır gibi bir yıkım yaşadım. Evimize kış vurdu, ayaz girdi, üşüttü en korunaklı saydığımız yüreğimizi, tüm geleceğimizi yerle bir etti. Biz ufak umutlarımızı, evimizin yaramaz sesini, ufacık ayakların koşuşturmacasını kaybettik.

Duvarlarda hâlâ sesi çınlıyor, evin her köşesinden sakladığı oyuncağı çıkıyor, annem hâlâ kıyafetlerini koklayıp ağıtlar yakıyor ve biz günden güne tükeniyoruz.

Ufacık bir hayat bize dünya olmuş, sonra o dünyayı yanına alarak bizi mahşere terk etmişti.

Medeni, melek oldu. Uğruna destanlar yazılan Medeni'yetin beşiği artık boştu! Cennete bekçi, yüreğimize misafir, hayatımıza bir nebze durak olmuştu.

Kardeşim bizden koptu, bir anlık dikkatsizlik kopardı onu dünyamızdan. İsyan etmiyordum ama gerçek giyotin gibi inip üzerimize, bizi paralize ediyordu. Yoruyordu onu düşünmek yaralı yüreğimizi acıtıyordu.

Kardeşimin ben de bu kadar büyük bir yer tuttuğunu bilmezdim. Şimdi bir yanım eksik… Gece uykumun arasında "Abla, susadım!" diye, beni dürterek uyandırıp "Çişim geldi kalk!" diyen ufaklığım yok.

Kış sabahlarında erken kalktığında, oyuna daldığı için elleri ayakları buz tutan ve ısıtmak için annem sobayı yakana kadar, koynuma aldığım kardeşim yok!

Ben yarım kaldım. Garip, öksüz ve yetim değildim ama artık yarımdım.

Bazen birden "Medeni, ablasının kuzusu nerede?" diye seslenirken buluyorum kendimi. Sonra gerçek jilet gibi çarpıyor yüreğime, onun artık hayatta olmadığını hatırlayıp, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Benim mutsuzluğum bulaşıcı oluyor, sonra ev yangın yerine dönüyor. Annem ağlıyor, ben ağlıyorum ve babam çaresizce sigaralara sarılıyor.

Salimim! Bir an ellerimi bırakmayan, beni yalnız bırakmayan arkadaşım. Turnam, gece gündüz yanımdan ayrılmayan arkadaşım ve Efem. İşi gücü asıp benim derdime koşup iki kere işten atılmasına neden olduğum yaralı dostum. Yanımdan bir an olsun ayrılmayan, ben bir kere güleyim, üzülmeyeyim diye kendilerini paralayan arkadaşlarım, onların varlığıyla tutundum tekrar o melankoliden yaşama, belki de beni toparlayan tek teselli yanımda olmalarıydı.

Ama el ayak çekilince evde bir başımıza kalınca, gerçek kendini geceye doğan gün gibi gösteriyordu. Ev sessizleşiyor, dünya suskunlaşıyor, en metanetli olduğumuz anda, asi bir hıçkırık sesiyle yüreğimize ilk darbe inerek tüm sükûnetimiz yerle bir oluyordu.

Haftalardır ağlayan anneme derman olamamak ne zor Yarabbi! Önceden hayata tutunduğu kardeşim vardı, şimdi kapıdan dışarıya adım

atsam çığlık atarak yakama yapışıyor, sanki bir daha dönmeyecekmişim gibi, *gitme* diye yakarıyordu.

Sanki bir şey olacak, beni kollarından çekip alacaklar gibi tedirgin ve ürkek yolluyordu dışarı. Annem her gün biraz daha fazla bağlanırken bana, babam değişiyor, çöküyor, suskunlaşıyordu.

Benim babam dağ gibi adamdı, örselenmez, ağlamaz, üzülmez derdim hep ama dağlar da kuvvetli bir depremle yerle bir olabiliyormuş...

Bizim rengârenk olan hayallerimiz, kâğıttan gemiler gibi bir bir suya gömülmüştü.

Bu günler annem için işkence, bizim içinse çok zor geçiyor. Daha varlığına alışamadan, yokluğuyla sınanmıştık. Ufacıktı kardeşim, minnacıktı ve bizim dik yokuşumuz ona mezar olmuştu. Tam kapıdan çıktığı an, bir aracın frenine anında basamaması sebebiyle ezilmiş, kötü bir şekilde can vermişti. Evimiz değişti. Arık her köşesini çocuk sesi değil, dua sesi inletiyor. Eve gelenin gidenin haddi hesabı yok. Geçen haftaydı sanki kırkı, bu ay duası derken seneyi devirdik biz. Acı da geçiyordu, hüzünde...

Hani Rabbim diyordu ya *kimi benden çok seversen onu senden alırım. Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım,* yaşamayı öğretiyordu bize.

Biz, onsuz yaşamayı öğreniyorduk. Efe ve Salim bir an olsun yanımdan ayrılmıyorlardı. Annem dışarı çıkmama hâlâ izin vermediği için çekine çekine eve geliyorlardı. Ayrı odalarda da oturamıyorduk ama olsun, yanımdaydılar. Çay içip, annemim gözetimi altında benimle sohbet ediyorlardı. Bazen de sıkıcı oluyor konuşmadan, sohbet etmeden öylece bakışıp duruyorduk.

Turna sevdiğim şeyleri pişirip gönlümü eğlemeye, Salim şebekliler yaparak beni avutmaya, Efe her zamanki gibi ağır ve orantılı sözleriyle yüreğimi teselli etmeyi başarıyordu. Çeşit çeşit kitaplar alıyordu Efe bana. İstersem o okuyor ben dinliyordum. Salim yeni bir günlük almış, yazmayı sevdiğimi biliyor, çok güzel, kilitli bir günlük... Saklayacağım!

Onlar... Onlar benim en büyük dayanağım. Akşamları Efe'nin iş saatlerini camda beklerken Salim'in bana aldığı radyonun sesini hafçe açıyorum. Garip ama ne zaman kapımızın önünden geçse sanki tüllerin arkasından onu izlediğimi bilirmiş gibi başını çeviriyor ve sakince gülümsüyor.

Sanki *seni hissediyorum, üzülme olur mu,* diyordu.

Ve sonraları, ev hiç boş kalmadığı için gelişleri seyrekleşti. Ben de çıkamıyorum. Ben ne zaman adımımı dışarı atsam, "Ben onsuz yaşayamam." diye feryat eden annem ayağıma pranga oluyordu. Ve ben gerisin geri onun yanına dönüp elimden geldiğince avutmaya, becerememsem de teselli etmeye çalışıyordum.

Zaman geçtikçe, herkes eski düzenine döner olmuştu.

Babam hariç!

O dev gibi adam, birden çöktü. Bir paket sigarası ikiye çıktı. Annem sessizleşti. Sürekli ağlamak için sebep arayan gözleri üstümde ve sızlanma nöbetleri hiç dinmeden dilindeydi.

Babam öyle filmlerdeki babalar gibi sık sık sarılmazdı bana. Arada yüzünü yıkarken havlu verdim diye, saçlarımı okşardı.

Mesela hiç saçlarımdan öpmemiştir ama bilir kokusunu, biliyorum. Babama sımsıkı sarıldığım zamanlar o kadar nadir ki parmaklarımla saysam yeri. Örf ve adet diyorlar bu tutucu sevgiye. Eskiden babanın, annenin yanında çocuk sevilmezmiş. Annem anlatır, köyde bir kadının çocuğu ateşe düşmüş, kayınpederine saygısından, o diyene kadar kalkıp ateşten çocuğunu almamış.

Bu ne salaklık, sevgi esirgenir mi evlattan? Ne bağnazlık, evlat yakılır mı saygı dediği melanet uğruna?

Ama öyle görmüşler, öyle yetişmişlerdi. Fakat artık değişiyordu. Annem de babam da bana karşı değişiyorlardı. Sevgilerini hisseder olmuştum sanki. Kardeşim gitmiş, ondan kalan boşluğa beni koymuşlar, iki kere sever olmuşlardı.

Daha geçen gün amcam geldi. Babam amcamın yanında o eski adamlar gibi saygısından sesini çıkarmaz, el pençe divan dururdu. *Abi, baba yarısı,* derdi. Atamızmış bizim o ne derse o olurmuş.

Amcam despot, onlardan büyük diye kurduğu üstünlüğüne kulluk ediyor. Çıkarcı birisi diyemem ama bağnaz aklıyla söyledikleri hiçbir

zaman mantığıma yatmıyor. Ona göre kadınlar tek bir amaç için var-lar. Üremek ve üreme organı olan veletler büyütmek… Kızlar değer-siz ama o da bir kızın oğlu ve bir kızı kendine eş aldı… Anlamıyor!

Yine öyle bir sohbetin arasında, amcam iri gözlerini bana dikerek "Gelinlik çağına geldi, maşallah." dediğinde, içime ateş düştü. Onun bakışlarındaki o kargaşaya sebebiyet veren hain parlaklık, yüreğinin sesini kör ediyordu belli ki! Korktum onun sözlerinin devamından.

Çünkü amcam bunu kime dese, birkaç aya kalmaz gelin olurdu.

"Öyle, büyüyor abi." dedi babam saygısıyla sesini yükseltmeden. Usulca çayını içmeye devam etti. Annem de benim gibi rahatsız olmuş olacak ki birden yuvasını korumaya kalkan yırtıcı bir kuş gibi pençe-lerini elime koyup benim kucağımdaki elimi kucağına çekti. Göz göze geldik kısacık bir an, bana buruk bir dudak büküşle baktı. *Korkma* der gibiydi duruşu...

Korkmadım.

"Alışamadı kimse buulara be gardaş… Koyün havasıııı, tozuuuu bu da yok. Dağ başı bi çaruk esküttüğümüz, Çalığ Dağlar gözümde tü-teyo... Gelen bozuldu. Gavırun döllerine döndü oğlaklar... Gızlaa de-sen kendinden geçeyo. Afyon içicile... itle, manyakla, gece gece ana-rişikle gezeyo. Ulen, noldu da değişti devran? Çok deel! Bundan on yıl önce bölemidik? Hatça bacıya diyek, havas itmesin gari İstanbul'a. Heç te daşı torpa altın del, kanmasın elin garibanı. Yazık dul kadun, ineğini, danasını neyin de satmasın gari. Gavırun karttan parası kıy-metli emme, it gibi çalışmaktan iliğini sömürüvereyo adamın bu Şerr. Kör Musa'nın Abdılla'yı bildig mi? Kızı anarşik olmuş deyolar. Gece üç, beş nöbetine dedi, buymuş caaazının. Okumak eyi gelmeyi gız gıs-mına. Gözü açılınca, ecnebi adamlara kanmış, yoldan da çıkmış de-yolar. Abdılla günden düne elden düştü, ereyo. Gızlar kendini kandı-reyor özgürlük deye, onlar gebi gavır olmaya kalkıveyo. Gavırlar gebe olu mu heç Osmanlı avradı..."

"O zaman dön abi sen de köye özlediysen!"

"Keşke… Bizimkisi yad elde gün tüketmek oldu, netcen. Din bitti biteyo... Ahlak elden gideyo. Kadunlar erkek, eklerler kadun gibim ge-zeyo... Onlaa gibi yaşamaya kahdıg mı, kendinden öteye düşünmeycen...

Abdest yoooh, namaz yoh. Haya yoooh. Burlarda yaşanmaz ama başka çare yoh…"

"Öyle abi, gençlik kötüye gidiyor." dedi babam iç çekerek dertlice.

Bu konu Kör Rıza'dan, dul Hatca'dan geçti ya… Ben de konunun ne olduğunu değil, nereye bağlanacağını merak ediyordum. Ve zaten amcam çok bekletmedi:

"Şo bizim Mashar'ın oğlan da böyüdü bildig mi?" dedi sadede lafı çevirmeden gelerek.

Tüm dikkatimiz yine ona toplanmıştı. Hah işte, dananın kuyru-ğunu çekiştirmeye başlamıştık ya koparsa diye!

"Geçende… Cami de Mashar'la garşılaşmışız, görüşmüşüüz…" dedi çayından irice bir yudumunu höpürdeterek alırken. Koyu gözleri zeki bir tutumla babamın yüzünde geziniyordu.

Babam sözlerini tamamlatmadan amcama, "Olmaz abi o iş!" dedi, hiç beklemediğim sert bir tepkiyle kestirip atarak lafı. Ne işiydi? Ne-den bahsediyorlardı, diye sormayacağım? Yaşım küçük olabilir ama bu meselenin vahametini her genç kız kavrardı.

Amcam çay bardağını usulca sehpanın üstüne koydu. Niyet belli! Çalışılıp gelinmiş. İkna etmek! İç çekerek, "Olum, etme vakit kötü va-kit. Hemen vercek deeelsin ya, kestirip atma bakem. Hem olan asker-den geliverende, kızda böyür gardaşım. Yohsa halı hal deel…" deyi-verdi utanmadan.

"Ben okuyacağım!" dedim sinirle yerimden kalkarak. İsyanım göz-lerimde tütüyor, bedenim öfkemden kasılıyor, titriyordum. Amacım odadan ayrılmaktı ama amcam beni "Sen sus!" diye azarlayınca, ko-nunun nereye bağlanacağını anladım.

Bu iş, çıkmaza girecekti.

Annem ayaklanarak hemen yanıma geldi, amcam bana ters ters bakarak dişlerini sıkarken yönünü babama döndü. Annem, korumacı bir tutumla beni kolunun altına aldı apansız. Suskundu ama kolladı-ğını gözlerine sokuyor, sessiz haykırışlarıyla *vermem* diyordu.

Amcam umursamadan devam etti. "Sen bu işi bi düşün gari gar-daşım... Bak ben bizim böyük kızı verdüm. Pek de irahat maşallah." dediğinde artık ben de şalterler attı, dayanamadım.

Bizim böyük kız dediği Sümeyye, ikinci karısından olma, henüz on altı yaşında bir anneydi.

Anne!

"Çok irahat maşallah! Onu dövüveren bir gocaya, çocuk yaşta oyuncak gibi kucağında taşıdığı, bir velete sahip." dediğimde, beni gebertecek gibi duran amcam öfkeyle yerinden yekindi.

Annem korkuyla beni arkasına alırken amcam ateş saçan gözlerini babama dikerek "Gardaşşşş. Bunun dili uzamış! Böğün bana, yarın sağa… Okul biteyo gari nasılsa, gitmesin... Kim okumuşta bu eksik etek okuycak… Duyuveriyom elin adamlarıynan dolaşıp duruyomuş. Aklını başına al! Gız elden getmeden başını bağlayak, yoosam canımız yanacak haberig ola!"

"Ben inek miyim de başımı bağlayıp bir yere tıkacaksınız beni? Bu hayat benim! Senin ahırın değil… Bağlayamazsın!"

Artık daha fazla sabretmeyen amcam dişlerini sıkarak elini kaldırdığında, annemin kollarının arasına sinerek gözlerimi kapamadan yüzüne dik dik bakmaya devam ettim. Ben babamdan bile fiske yememişken amcamdan Osmanlı tokadını yiyecektim belli. Hem de suçsuz yere...

Eğilmedim önünde, korkmadım, kaçmadım, hatta gözlerimi bile kapamadım. Tam yelpaze gibi açılan iri eli ağır bir şiddetle yüzüme iniyordu ki babam amcamın elini bileğinden sertçe yakaladı.

"Abi!" dediğinde dişlerini sıkarak, ilk defa ona karşı gelmesinin şaşkınlığını sadece amcam değil, hepimiz yaşıyorduk. Saygısızlık değildi bu. Babam onun dediklerini asla ikiletmezdi ama konu evladıydı.

Amcam ayı postunu giymiş kurt gibi babama sert sert baktı. Burnunun altının seğirdiğini, kaytan bıyıklarının kıpraşmasından anladık.

Bu öfke girdabı evi temelinden sarsınca babam hemen durumu yumuşatarak "Anama sözüm var abi… Ona hiçbir vakit fiske vurmayacağım ve okutacağım!" dedi bu fikre sarılarak.

Amcam bu savunmayla biraz olsun sakinleşirken birden omuzlarını gererek çatılı kaşlarını gevşek bıraktı. "Anam öldü! Anam…" dedi sanki çokta umurundaymış gibi.

"Tamam, öldü evet Allah rahmet eylesin ama bu sözünü de vasiyet bıraktı. Sen unutmuş olabilirsin abi ama ben hatırlıyorum. Kızlarımız okuyacak ve asla dayak yemeyecek!"

"Anam son zamanlaada ne dediğuni bilmeyodu gardaşım. Böyle yaparak kadını toprak altunda günaha sokuvereyosun. Mezarında eziyet ettirivereyosun. Gızının dili maşallah, edep yoh, haya yoh, böyklere saygı heç yoh… Veruve kocaya, terbiyesini kocası veriversun…"

"Ben köpek değilim terbiye edileyim." dememek için tırnaklarımı etime geçirdim. Ah babam, ah annem sizin için bile olsa susmak ne zor…

Babam bana baktı. Ah babam, bakma bana, bırak konuşayım, bırak içimdeki zehri akıtayım. Biliyorum anlamayacak, bir kulağından girip diğerinden çıkacak, hatta beni suçlu bile çıkaracak… Biliyorum. Ama bırak konuşayım. İçimde kalırsa yara olacak, hem seni acıtacak hem beni kanatacak…

Ben babama yakararak bakarken o öfkesini bertaraf etmek için dişlerini sıkıyordu. İri ellerini kasmış, yumruk yumruk yanında salınıyordu. Babam… Sevgisini dışa vurmayan yaralı yiğidim. Evladını canından öte tutan gizli aşığım… Kıyamadı bana. Kıydırmadı. O bana sahip çıkan sözlerini ortalığa savurdukça amcam çileden çıktı.

Gözleri iki ateş, annemin kollarına daha çok sindim ve titremeye başladım. Az önce amcama kafa tutan ben, konu babam olunca ezilmiş, hüsranla geri çekilmiştim. Annemin sımsıkı sarıldığı bedenime uzanan babam, kolumdan biraz sertçe tuttu.

Ben korkuyla ürperirken "Canan, özür dile kızım amcandan!" dedi dişlerini gıcırdatarak.

Ben yutkundum. Ama korkudan değildi bu sefer, şaşkınlıktan. Babamın gözlerine sulu sepken baktığımda, sarılmasa bile gözleriyle saran o güven veren tınıyı içimde, ta iliğime kadar hissettim. Babam beni korurdu, vermezdi, kıyamazdı. Ve babam beni sarmadan severdi. Kollardı. Başımı kaldırdım özgüvenimi tazeleyerek. Tek bir bakışından oluk olup güç akmıştı içime. Sesimi bulmak için boğazımı temizledim.

"Terbiyesizlik ettim emmi, özür dilerim. Bir daha sesimi yükseltemem sana…" dedim usulca. Ama gözlerim, öyle bir nefret kuşanmıştı ki bu bağnaz, eksik düşüncenin varlığına, ona hayatımı yem etmeyeceğime o gün yemin ettim.

Amcam bu hareketimle küplere bindi. Karşısında dik durmama, boyun eğiyormuş gibi duran ama aslında hür olan yanıma kin tuttu.

Bunun intikamını çok acı ödetecekti bana, bilemedim…

Kapıya yanaşırken babama hırsla soludu. Babam çekinerek "Abi çayın..." dediğinde lafı ağzına tıkadı.

"Allah ıslah etsin seni gardaşşşşş! Bu gız adamı gavat eder. Sizi pannağında oynatıvereyor ya..." diyerek kapıdan hırsla çıkarak varlığının yerini gümbürtüye bıraktı.

Daha babam arkasını dönemeden boynuna salınan benimle, şaşkına döndü. Gözyaşları içinde yanaklarına defalarca öpücük kondurup sımsıkı sarılıyordum. Ufacık ellerim kuvvetli bir pençe gibi omuzlarına dadanıyordu.

Ben babama sarılmazdım hiç... O da bana sarılmazdı. Bundan sebep en çok onun bedeni put kesmişti... Sanki daha önce hiç evlat varlığı hissetmemiş gibi ürkekti bana olan tavrı. Kolları sımsıkı sarılmak, eskiden kalma benliği geri durmak istiyordu. Sanki dokunsa otoritesi yerle bir olacak gibi acizdi.

Oysa ben, onun canından, onun kanından, onun varlığından bu âleme emanettim, bir anlasaydı!

"Babam, Allah razı olsun senden..." dediğimde babam belime önce sarılacak gibi tereddütlü oldu, sonra usulca vurarak beni kendisinden uzaklaştırmayı denedi.

"Tamam, suyunu çıkarma..." diye sertçe bakarak ama titreyen sesiyle duralayarak uyardı. "Bir daha oğlanlarla görülmeyeceksin Canan!"

"Ama bana..."

"Canan... Amcanı üstüme salma... Bitti bu konu, kapandı." dedi tesirli bir tonda.

Kapanmış mıydı gerçekten? Benim hayatım, artık benim kararlarımdan çıkmış mıydı? Özgürlüğüm, genç kızlığa adım attığım gün bitmiş miydi?

Ben Canan, asla boyun eğmeyen, yeri göğü yaramazlıklarıyla, asilikleriyle yırtan ben... Ben nasıl kula kulluk ederdim.

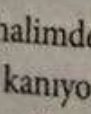

Sesim çıkmıyor, anlıyorlar halimden acımın derinliğini...

Yaram çok derin, zamansız kanıyor her yerinden. Merhemde yok ki sürsünler... Ne zaman başıboş bir çocuk görsem ya da soran olsa acım sel olup akar oldu gözlerimden.

Bir insanı unutmak zorunda kalmak... Bir insanı hayatından sonsuza kadar çıkarmak... Nefes almadığını, buz gibi topraklarda yattığını, öldüğünü bilmek ne zor şey... Dilin lal olup yokluğuna bakarken her an kapıdan içeriye girip gülücüklerini görecekmiş gibi umut etmek, ona ait izlerde onsuz kalmak çok zor şey...

Annemin, "Nereye gideyim sensiz, neler edeyim yavrumsuz..." sesleri, acı kızgın bir mızrak olup yüreğimizi dağlarken kulaklarımı ellerimle tıkıyorum ama ya yüreğimin sesi... Ya içimde can veren ablanın özlemi... Onu nasıl susturacaktım.

Ben kokusunu özlüyorum en çok, minnacık bedeninin tenime yaydığı sıcaklığını, kulaklarıma miras bıraktığı neşeli sesini özlüyorum. Ufacık meleğim benim! Daha okuyacaktı. Sünnet ettirecektik, okula giderken elini tutacaktım, öpüp koklayıp, yollayıp, ona sataşanların canına okuyacaktım. Hayallerim vardı, onunla ilgili bir sürü hayal kurmuştum farkında olmadan ve hepsini şimdi kefensiz gömmüştüm kara toprağa.

Şimdi o yok, hayallerimiz yetim...

Etini, kemiğini, yüreğini yakarcasına özlemek, ona dokunamamak, onu koklayamamak, kollarını yas tutan ellerinle avutmak, boşluğunu yüreğinde bulup varlığını ellerinde hissedememek... Çok zor!

Kardeşim öldüğünden beri ev sessiz, geceler ıssız, yüreğimiz hep ağzımızda. Canım yanıyor, annem kadar en az benimde canım yanıyor. Nefes alıyorsak, *demek ki yaşamak için umut bitmiyor* diyoruz... Ama annemim sesi fısıltıyla dökülürken dudaklarından, içindeki kızıl kıyamet, heyelan doğurup İstanbul'u kuşatıyor. Onun gözlerinde kaybolmaya korkan gözlerimin üzerine kirpiklerim indikçe, içime attığım gözyaşlarımla kâinatı su basıyordu.

Annemin gözleri... Annemin yaralı gözlerindeki kirpikleriyle tutuşturduğu ciğerim acıyor. Tek bakışı... Beni benden koparan eyvah, ruhumu baştanbaşa acıyla dokuyan zehir, silahsız kurşundu sanki!

Onsuz zamanlar, zor zamanlar...

Kaçıyordum annemin ağlamalarından, bakışlarından, acısının yakıcı seyrinden ve kendi özlemli sesimden. Ben onu çok özlüyorum! Güzel bir şarkı dinlediğimde ya da bir çocuğun sesini duyduğumda daha da fazla oluyordu özlemim. Burnumun direğindeki o sızlama bana

hayatımın en büyük yoksunluğunu hatırlatıyordu. Kardeşimin özlemini içimde korudukça, annemin gözünün içine baka baka unutmuş gibi yapmak, hayatımdaki tüm değerlerimi alt üst ediyordu. İçimdeki ağlayan çocuklara umut şarkıları söylerken özlemim, içimde kanayan yarayı gösteremediğim için daha çok yakıyordu gözlerimi.

Gönlümdeki duygular ateş saçtıkça ateşten gömleğe sarıyordu ruhum… Kendimi avutmak için bugün okul çıkış saatine yakın, Efe'yle Salim'i görmeye okullarına gittim. İçimdeki heyecandan bacaklarım garip bir telaşa kapılmıştı. Günler sonra ilk defa kendim için bir şey yapıyordum. Hem onları özlemiştim hem de Efe'yi görmeyeli yine uzun zaman olmuştu.

Okulun yakınına geldiğimde, sürpriz yapmak için caddenin karşısında beklemeye başladım. Okul dağılmaya başladığında, birden karşılarına fırlayıp onları mutlu etmeyi düşünüyordum ama gördüklerim… Gördüklerim her saniye içimdeki sevinci bağrımdan koparıp aldı. Efe yanındaki bir kızla sohbet ederek okulun kapısından çıkıyordu. Uzun boyuyla, yakışıklı duruşuyla, yüzündeki o çekici gülümsemesiyle beni kahrederek başkasına bakıyordu.

Onu düşünmek ile onu başkasıyla düşünmek arasında aktarmalı ölüyordum…

Salim ise kolunu bir kızın boynuna atmış, keyifle bir şeyler anlatıyordu. İçimdeki kıskanç Canan *git yanlarına, onsuz bu kadar mutlu oldukları için çıngar çıkar* derken, olgunlaşmaya ve kırılmaya meyilli yanım, *bırak Canan, nasıl istiyorlarsa öyle olsun*, diyordu.

Ama olmuyordu! Kabullenmek ayrı şey, kabul etmek çok başka şeydi. Ve ikisi de bana uymuyordu.

Kaybetmekten korkmuyordum, bir şeyi kazanmak için bazı şeyleri kaybetmekten çekinmezdim. Ve asla unutmazdım. Kaybettiğimde değil, vazgeçtiğimde yenileceğimi!

Ama buna rağmen, neydi canımı çok yakan? Salim'in beni umursamaması mı, Efe'nin başka bir kıza gülümseyerek bakması mı, bilemedim. Canım yandı işte! Böyle içime ateşten lavlar aktı, uyuyan volkanlar ruhumda patlayıp yüreğimin bacasından fışkırdı. Gözlerim durgunlaşıp içim dolup gelirken "Kız Fatmam gelmiş!" dedi yanımda biten tok ses, konuşarak beni korkuyla yerimden sıçrattı Salim.

Sulanmış sitemkâr gözlerim, Salim'e odaklanması için kirpiklerimin esaretinden kurtulurken ben sadece Efe'ye odaklandım. Gökyüzünden firar etmiş iri bir damlanın altında bulunan garip bir karınca gibi hissettim kendimi. O büyümüştü, ben çocuk olarak kalmıştım. Onun elbette sevgilileri olacaktı, benim ise her seferinde canım yanacaktı!

Unuturdum o kızları belki… Belki zamanla teker teker silinirdi aklımdan.

Yanındaki kız bana kibirle bakarak üzerimdeki kıyafetleri eleştirir gibi burnunu kıvırdı.

Ezildim. Utancım kıyafetlerimin pejmürdeliğinden değildi, kızgınlığım Efe'nin yanına onun kadar yakışmadığımdandı.

"Ne arıyorsun burada Kız Fatmam?" dediğinde Salim, "Şeker almaya çıkmıştır bakkala abisi, ne arayacak ki?" dedi Duru denen ukala kız alayla. Bakışları hoşnutsuzlukta buğulanmıştı.

Öfkelendim. Öfkem dalga dalga yüzümden yüreğime aktı. Silkelendim. Eski aksi Canan içimde can buldu. Zaten kafam ayar olmuş, yelkovanı bozuk saat gibi takılıyordum ona, şimdi de tutukluk yapmış silah gibi laflarımla kurşuna dizmek istiyordum.

"Eğer bu çenematikle işiniz bittiyse, eve gidelim!" dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Küstahtı duruşum ve kibirliydi o kız gibi. Ama masum yüzümdeki o nazlı duruş tüm egomun balonunu iğne gibi deliyor ve havamı boşaltıyordu.

"Sen git şekerim, çocuklar gece sokakta dolaşmaz. Biz sinemaya gideceğiz." dedi Duru arsız gözlerini üzerimde dolaştırarak. Meydan okuyordu kalleş karı bana!

"Ben işe gideceğim." dedi Efe, bakışlarını yüzümden çekmeden. Suskunca beni izliyordu. Üstüne zıplayıp o ifadesiz yüzüne renk olarak tırnak izlerimi bırakmayı istedim.

Salim kolunu boynuma attı rahat bir tutumla. "Biz de eve gidelim." dedi beni yola çekiştirirken can yakan bir sessizlik olduğunu söylemek isterim. En azından o, her zamanki sükûnetini korur ve kendine hâkim halindeyken ben delirirdim, yine içimden delirdim.

Bakışlarım hâlâ Efe'nin üzerinde kıskançça asılı kalırken, "Efe'yi bekleyelim." dedim arkama bakmak için kafamı çevirerek.

"Sen gelmiyor musun?" dedim dişlerimi sıkarak kızdığımı saklamadan.

Efe başını sallayarak "Görüşürüz." derken, Salim beni çekiştirerek ondan uzaklaştırıyordu. Tuttuğu elimi o kadar sert çekti ki tek yönlü yolda ters yönde giden bir bisikletli hızla beni kıl payı sıyırarak geçti. "O işe gidiyor Kirpi, acelesi var." diye açıkladı Salim.

"Kapıda sohbet ederken hiç de aceleniz yok gibiydi." dedim sitemle kolunun altından çıkıp bir adım yana kayarken.

Salim gözlerini kıstı kısacık bir an. Usulca yüzümü izledi. Sanki bir şeyler arıyordu ifademde ama ne aradığını anlayamıyordum! Beni bırakıp ellerini iki yanına indirdi. Bense kendimi tam bir aptal gibi hissederek karşısında dikiliyordum. Neydi amacım, peki ya beklediğim tepki?

Sonunda sırıtarak arsızca, ne aradığını bulmuş olacak ki, "Kız Fatma ve kıskançlık… Cık, cık, cık…" dedi edepsizce dalga geçerek. Pek bir keyiflenmişti bu halime… Kızdım!

"Ne münasebet, işim mi yok Allahasen? Ne kıskançlığı!" Yana kaydım. Ve aklıma bir şey gelmiş gibi birden durdum. "Ben… Ben pazara gideceğim, sen eve git." dedim apansız bir şeytanlıkla. Ah aklımdaki tilkiler yine halka yapmış dolaşıyordu zihnimde. Pazar nereden çıkmıştı? Heee, bugün cumaydı doğru ya!

"Ben de geleyim, birlikte gidelim." dedi o da yanıma gelerek.

İşte bunu beklemiyordum, hemen kıvırdım.

"Annem bekliyor Salim, acelem var." dedim yalan söyleyerek. Burnum yakında uzayacaktı Pinokyo gibi. *Allah'ım beni çarpma olur mu?*

"Kızım, annen görmediğim insan mı lan? Ben de geleyim işte, hem poşetlerinizi taşırım." dedi inatla. İşkillenmişti bir şeylerden besbelli, ben de gözlerimi kaçırınca iyice ters tepti.

"Bana bak! Sakın birisiyle buluşmayasın!" dedi sonra apansız.

"Saçmalama oğlum, sizden başka kiminle buluşacağım."

"Ben bilmem!" dedi dişlerini sıkarak. Sonra daha da sertleşti. "Buluşmasan, aklına olur olmaz saçmalıklarla doldurmasan iyi olur."

"Of, yine başlama! Erkek milleti mi Allah esirgesin. Bir tane daha sizden çekemem…" dedim sitemle yalandan irkilirken. Yüzü birden ışıldadı ve gülümsedi. "O zaman geleyim."

"Ama Nuran yengem de var yanında. Sen gelme Salim, şimdi amcanın kulağına gider, sorun olmasın." dedim yanına gidip yanağına buse kondurarak. Bu hareketim nedendir bilinmez onu hep afallatıyor, donup kalmasını sağlıyordu. Kullandım hainceye bu tepkisini. O salak salak bana bakarken "Sonra görüşürüz." dedim.

Salim arkamdan şaşkınca bakarak ilk öpücüğünü çaldırmış kız gibi yanağını tutarken ben çoktan tabanları yağlamıştım.

Onlar film izlemeye gitmişti biliyorum. Eğer öyleyse o Efe salağının başına o sinemayı yıkardım. Benden başka kızlarla görüşürse canına okurdum. Hayır, hiçbir kız onun yanına sokulamazdı.

Hızla az önce ayrıldığımız kaldırıma koştum ama kimseler yoktu. Gitmişlerdi. Omuzlarım düştü, suratım asıldı, içimdeki kıskançlığım katlandı. Tam sinemaya gidip o sinemayı tepelerine yıkmayı düşünüyordum ki Duru'yu yanındaki iki tane salak kızla caddenin karşısına geçerken gördüm.

Sanırsın podyumda yürüyorlardı. Kıvırtmaktan kalçaları top gibi bir köşeye fırlayacaktı haberleri yok. Gözlerim endişeyle Efe'yi aradı. Yoktu!

Korktuğum başıma gelmemişti. Allah'ım, gitmemişlerdi. Önce Efe'nin iş yerine gitmeyi düşündüm ama sonra aklımı başıma devşirerek vazgeçtim. Ne diyecektim çocuğa, *seni takip edip, teftişe geldim mi?*

El mahkûm iş saatini camda belemek için yola koyuldum. Aklım onunla firar etmiş sanki. *Aşk gelince, beyin firar edermiş* dedikleri bu olsa gerekti. Az önceki yaptığım terbiyesizliklere bir zaman sonra pişman oluyor, felaket şekilde utanıyordum.

Akşam geç saatlerde Efe'yi beklerken bir ara Salim'le evin karşısındaki kaldırıma oturup çekirdek çitledik. Babamın gelmeye yakın saatinde eve geldim.

Şimdi de herkes uyuyunca el ayak çekilince mutfak camından Efelerin çatısına çıkıp manzaranın ve sessizliğin tadını çıkarmaya karar verdim. Evimizde balkon yok ama burasıda balkon gibi. Çok uca gitmezsem, harika bir teras katını anımsatıyor. Bazen çekirdeğimi, bazen kitabımı alarak buraya kaçıyorum. Günlük yazmayı seviyorum, hayaller kurarak şiirler nakşetmeyi… Herkesten uzak, bir tek ben biliyorum ve benim sığınağım burası.

Gözlerimin önünde pul taneleri gibi ışıldayan şehir, elimden bir an düşürmediğim, değerli hazinem kar küresi, içimde umutlarım… Çocukça hayallerim ve küskünlüklerimle ben baş başayım.

Durgun bir Canan vardı artık bu evin çatısının altında. Olgun olmaya kendini şartlandıran, yaramazlığını, kararlılığına eski bir elbise gibi asan bir Canan. Yaralı, hayata küskün, iki ebeveyne bir dayanak kalan Canan. Bu dünyayı anlamayan ama hevesle anlamadığı dünyaya savrulan Canan…

Hangi çiçeği koklasa, avuçlarında solan, hangi buluta sarıldıysa sırılsıklam olan Canan... Kadersiz Canan…

"Ne yapıyorsun orada?"

Arkamdan gelen sesle irkilerek usulca başımı omzumun üstüne yıktım.

"Şehrin sesini dinliyorum…" Kucağımdaki kar küresine iyice sarıldı ellerim. Onun varlığına sarılır gibi, tek arkadaşımı kendime saklamak istedim.

"Rahatsız eder miyim yanına gelsem?"

Yine kibar, yine çekingendi.

Başımı olumsuz anlamda salladım usulca. Yüzümü sahte bir gülüşe teslim ederek umudumun, sevincimin gittiğini ondan sakladım. Yüreğim titremişti bu fikirle. Ona olan umudum hiç bitmiyordu ki sadece heveslerim ertelenmesini öğreniyordu.

Hava güzel bir yaz akşamıydı ama ben ürperdim. Nedendir bilinmez, birden üşümeye başladım. Yanıma usulca oturmasını bekledim. Sanki apansız bir şiddetle eylem yaparmışçasına nefesimi tutmuştum.

Sessizdik ikimizde. İkimizin de gözleri karanlığa dikilmişti. Kocaman şehir ve karşımızdaki gecekondu semti ışıklara terk etmişti karanlığını. Haliç zindan gibiydi, fındık fabrikasının bacasından hâlâ kısık bir duman yükseliyordu göğe, Eyüp puslu bir sise kesiyordu, içimi titreten adamın varlığının esaretini düşürüyordu gözlerime.

"Moralin mi bozuk?"

"Unutamıyor, ben de onu avutamıyorum. Her şey zorken… Annem çok huysuz olmaya başladı bu aralar."

"Anneler sebepsiz huysuz olmaz Asi!" dedi bilmiş bilmiş yine.

Birden yüzüne baktım. "Bu sefer sebepsiz huysuzluğu var işte!"

Usulca yanıma oturdu. Ellerini, kaldırdığı dizlerinin üzerine yasladı. Biraz sessizlik oldu.

"Sormayacak mısın sebebini?"

"Anlatmak istersen dinlerim ama sormam, kendini mecbur hissedersin." dedi anlayışlı bir olgunlukla.

Neden ona savrulamıyordum ben? Neden içinde benim kadar özel bir yerde, mekân bulamıyordum? Sorsun istedim. Bir kere de ben sormadan o sorsun derdimi!

"Ama sormanı istiyorum. Salim olsa sorardı!" dedim, çocukça bir kaprisle. Kırgınca suratımı astım, küstüm. Birazda, bariz sitem ediyordum sanki.

Efe'nin çene kasları oynadı kısacık bir an. Sonra garipçe gülerek başını sallamaya başladı.

"Sorardı evet." dedi kabullenerek.

"Sen de sor o zaman." dedim saf bir arayışla.

Bana baktı. O güzel mavileri karanlığa teslim olmuştu ama parlıyordu. Yazın en güzel gecesinde yakamoz yağan gece gibi eşsizce parlıyordu. Karanlığın en derin ummanında bir damla kalmış denizanası gibi parlıyordu. Gözlerinin içine bakarak haykırmak istedim.

Sor Efem, sen derdimi sorunca iyi oluyorum. Sen benimle konuşunca ben derdimi unutuyorum.

İçim avaz avaz feryat ederken sevgisini, ne kadar bakıştık orada öyle sitemle bilmiyorum. Saatler mi yoksa saniyeler mi hatta asırlar mı devrildi üzerimize? Ben mi kuruyorum kafamdan bu kadar hayali? Ben mi hayal ediyorum o bakışların derinliğini ya da o elle tutulmayan, gözle görülmeyen varlığın esaretini? Seni hissediyorum, sevgini ve gözlerinden yüreğime akan o garip çaresizliğini…

"Evet huysuz, sorun ne?" dediğinde beni çekip alıyor o kaybolduğum duygu girdabından.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

"Uf, Efe!" dedim, sitemle bu tılsımın bozulmasına.

Bozmuştu onunla olan romantik saniyelerimi yine, kızmıştım işte.

"Anlat o zaman, bu kadar önemli olan ne?"

Yine o ırak maskesini takmıştı ketum sesine, uzak duygusunu giymiş taş kesmiş yüzüne, cesarete gelip, *sensin* diyemedim.

Hırçınlaşarak hemen kendimi korumaya aldım. Kaktüs gibi dikenlerden bir duygu forması giydim sözlerime. Sanki tüm sitemkâr sözlerim dilimden, misket yuvarlaklığında akacaktı camdan kırılgan kalbine. Kıracağımdan, kırılacağımdan emin olmama rağmen susmadım.

"Sen ne kadar soğuk bir adam olmaya başladın böyle. Tamam, her zaman soba gibi sımsıcak değildin ama şimdi daha soğuksun."

"Beni soğuk mu görüyorsun?" dedi yüzüne bir kova soğuk su dökmüşüm gibi irkilerek. Kuytusunda kıvrandığım karanlığa ihanet edercesine yandım hırs ateşiyle. Gözleri… O kırgın gözlerinin koyuluğunu bir ömür unutamayacaktım biliyordum ama hain yanım gem vurmuştu zalim dilime. İlk nefeste sönmeye meyilli mum gibi güçsüz ama hâlâ için için yanarak devam ettim.

"Evet!" dedim üstüne giderek. Gözlerim kararmıştı hırsımdan. Gizemli olup kaçmasını kaldıramıyordum. "Kibirlisin sonra ulaşılmazsın. Kasıntısın. Kendini bir halt sanan egoist bir salaksın. Tepeden bakıyorsun bana, mazoşistsin. Salim gibi değilsin. Onun gibi asla olamazsın. Onun yerinde olamazsın. Uzaksın, ya varsın ya yoksun. Varlığını hissettiğimiz anlar, elimin parmağını geçmiyor."

Efe nefes alamıyormuş gibi beni dinlerken ben dünyadan bihaber son sözümle bombayı yüreğinde patlattım.

"Efe, sen bizi istemiyor musun?"

Önce sesini bulmak için boğazını temizledi. Sonra soluklarını düzenlemek için öksürdü.

"Cidden hakkımda bunları mı düşünüyorsun?" dedi içi içine sığmayan koca bir adam değil de oyuncağı elinden alınmış ufak bir çocuk şaşkınlığında.

"Evet, tam da bunları düşünüyorum." diye yalan söylemeye devam ettim. "Salim benimle vakit geçirmeyi seviyor. Sen… Kendi kendini beğenmişin tekisin! Sinemaya ya da sahile bile bizimle gelmiyorsun. Okul bittiğinden beri seni göremiyorum. Sen kibirli birisin!"

"Öyle mi?" Sesindeki sıkıntı dikkatimi çekmişti istemeyerek de olsa ona baktım. Elini saçlarının arasından kaydırırken gri gözleri kasvetliydi. Dağılmış ve bunalmış görünüyordu. Sert ifadesi katıydı ve dikkatli kontrolü buharlaşmıştı sanki.

Efe dişlerini gıcırdatarak yerinden kalktı. Yüzüne, hortumdan soğuk su sıkıyormuşum gibi etki veriyordu mimiklerindeki o hoşnutsuz duruş. Sanki görünmeyen bir bıçakla kalbini deşmiş, sonrada kanlarıyla ellerimi yıkamış soğukkanlı bir katile bakar gibi baktı bana. Duygulu gözlerindeki dehşetle! Duygu filizlerini katletmişim gibi kızgın…

Yüzündeki kırgınlığı, acıyı açık bir kitap gibi okuduğum zaman çok geçti. Canını çok yakmıştım ama geri adım atacak birisi de değildim. Kibirle kaldırdım fındık burnumu, takındım uzaklık maskemi yüzüme. Hak etmişti ama onu değil kendimi kandırdım. Oysa ben… Ben en çok kendini benden sakınmasından yorulmuştum. Uzak durmasından, gözleriyle vadedip varlığıyla yalanmasından sıkılmıştım.

Hiçbir şey söylememesinin üstüne "Yine sus sen, kaç!" dedim hırçınca. Laf lafı açsın istedim belki.

Derin derin soluyordu. Sıkıntıyla yüzünde elini gezdirdi. Az önceki delikanlı gitmiş yerine öfkeli, dev bir adam gelmişti.

"Üzüldüm Canan. Cidden hakkımda bunları düşünüyorsan…" dedi sözlerini yarıda keserek. Sonra başını sallayarak sitemle, "Öyle olsun!" diye kabullenerek tüm yalanları, arkasını döndü.

Gitmesine daha çok kızdım. Gitmemeliydi. Beni azarlamalıydı ve kızarak sitem etmeliydi, kendini açıklamalı, öyle birisi olmadığına beni inandırmalıydı.

İçimdeki öfkem ufacık bedenimi titretiyordu. Hemen arkasından ben de kalktım. Lafa atıldığım gibi peşine de düştüm…

"Kaç! Zaten yaptığın tek şey bu… Kaçmak!"

Usulca arkasını döndü. Gölgede kalmıştı yüzü.

"Keşke söylediğin gibi kolay olabilseydi her şey Asi… Unutmaya meyletmeseydi girdabında kıvrandığım duygular. Uçurumlar böylesine yer bulurken hayatımda, cesaretimin vicdanımı utandırmasına izin vermeseydi duygularım. Her köşe başında ya da buğulu bir camın ardında uzaklaştıkça yakınlığını hissettiğim gözlerin, gözlerime değmeseydi keşke bu kadar soğuk, bu kadar hoyratça. O zaman, her şey daha kolay olacaktı." dedi Efe, yüreğimi kederlere salıp arkasını dönerken bana diyecek bir şey bırakmazken gitmeye yeltendi.

"Ne-nereye?" dedim çaresizliğim dilime vururken. Kovan ben, gitmesini istemeyen, onun gitmesinden korkan tutarsız kişi yine ben. Yine aynı düşüncesiz, asi, kibirli, hain kişiydim!

"Alışırsın yokluğuma, insan nelere alışmıyor ki!" dedi buruk sesiyle. "Üstelik kibirli, vurdumduymaz, ukala birisiyle oturmak istemezsin herhalde kendine sakladığın sığınağında."

Gözlerim sislenmiş, ağlamak için benimle savaşırken, kendini onda tüketmiş yüreğime bir darbe daha indiriyordu. "Ayrıca korkak birisiyle görüşmekte istemezsin!" diyerek.

Yansa bile gönlüm, "Evet. Ayrıca korkak birisiyle…" dedim kızgınca. Hırçınlık kanıma işlemişti.

"Evet, korkak!" dedi beni onaylarcasına fısıltı gibi tok sesiyle.

Oysa yanıyordu gönlüm, hasreti yağmura döndürüyordu da sönmüyordu içimdeki ateşi.

"Git Efe, zaten varlığın yokluğunu aratmıyor. Zaten gözlerin benden başka herkesi görür, bir bana kör… Git!" dedim acı iyice içime bağdaş kurup otururken. Ağlamayacaktım. Yanaklarımdan boşalan yaşların parıltısını ona göstermeyecektim.

"Ne dememi bekliyorsun Canan?" dedi sonunda pes ederek. Geniş omuzlarını kaldırırken öyle savunmasız duruyordu ki içimdeki tüm o çenesi düşük hallerime sövüyordum.

"Bir yokluk ki Canan, ne yapsam yok olmuyor. Önemsememeyi öğretiyorum kendime. Acıtıyor belki birazda durgunlaştırıyor ama alışıyorum. Ben senin varlığını yaşarken yokluğuna kendimi alıştırıyorum."

"İyi alış!" dedi arsız bir kedere yol veren dilim. O böyle uzaklaşmayı, daha en baştan yok saymayı seçmişti ya ben daha zalim, daha gaddar bir Canan'ı içimde besleyip onun üzerine kudurtarak salıyordum. Kendini onda tüketmiş yüreğim kırgınlaşırken, "Git… Bir daha gelme buraya!" diye tısladım. "Seni yalnızlığımda istemiyorum."

Durdu uzun uzun baktı bana. "Ah Canan…" dedi derin bir iç çekişte. Sandım dağlar oynadı yerinden, gök yarıldı derdinden. O, *ah* dedi ben benden geçtim aniden. "Keşke… Keşke düşündüklerinle sözlerin bir olsaydı. Keşke sen de benim kadar çıkmazda olduğunu kabul edip

görebilseydin gerçekleri." Omzunu sarstı. "Neyse, sen de farkındasın, boş ver! Söylediğin kadar kolay olabilseydi her şey, en önce ben yapardım."

Sonra hiç umursamadan, ardında bıraktığı soruların cevapları kayıp halde, beni çatıda öylece bırakarak gitti. Öfkem daha çok katlandı. Ben, ben onun için geceleri camlarda pinekliyordum, hasretinin yağmurunda her gün yıkanıyordum ve o alışırsın diyordu.

O çatıdan usulca inerken ben de mutfağın camından içeri girip kapıya yanaştım. İçimde adını koyamadığım bir acı denizi kaynıyordu. Pişmanlığımla hırsım, öfkemle duygularım aynı kefeye atılmış birbirine karışıyor, benden çok farklı bir kızın hamurunu baştan yoğuruyordum. Artık arkasına sığındığım ne Asi oluyordum ne de masumluğunu tamamlamış Canan… Ben artık bilinmez, sabredilmez bir varlık oluyordum. Kırıyor, üzüyor ve parçalıyordum. Bencil oluyordum. Sanki ellerimde bir silah, dilimden namluya sürdüğüm her söz öldürücü bir kurşundu. Pencereye yaslandım gücüm tükenince. Sanırım dengemi koruyamadığım için biraz ses yapmış olabilirim ya da öfkelendiğim için biraz fazla sakar davranmış.

Annem elinde katladığı temiz çamaşırlarla kapıda belirip, arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"Turna'ya anne? Ona da mı izin vermiyorsun?" dedim sanki tüm suç kadınınmış gibi sitemle.

"Baban gelecek kızım, otur oturduğun yerde." dedi dolaşmaya çıkmış babamdan çekinerek.

"Dersim var!"

"İyi o zaman, yap işte."

"Kitabı alamadık daha anne, nasıl yapayım? Turna aldı, gidip alıp geleyim de yapayım. Yoksa bu okul bitmeyecek." dedim hırsla *ve ben onlar gibi liseye gidemeyeceğim*, diye tamamlamak istedim sözlerimi.

Bir hışım evden çıktığımda, yanağıma sıralanan yaşlara kızıyordum. Öküz Efe için ağlamayacaktım. *Alışırsın* diyen adam için ağlamayacaktım ama ağlıyordum. Her sözü kafamda yeni bir kurguyla, hain bir seyirle dönüp duruyordu.

Evet, kibirli öküzün tekiydi o! Ukalaydı. Hayvan herif arkasına bakmadan çekip gitmişti. Ağlıyor mu üzülüyor mu diye düşünmemişti bile.

Her söylediğimi kabullenmişti. Sözde Turna'ya gidecektim ama kendimi Salimlerin evinin kapısında bulmam zor olmadı. Hıçkırarak, evin önündeki ufak erik ağacının dibinden taş alıp gözyaşlarımın puslu bakışları arasında camına fırlattım. Sonra da merdivenlere oturup kendi evimizi gözyaşlarım içinde izledim. Ufacık ahşap evimizin ışıkları yanıyordu. Perdenin arkasında annemin dolaşan siluetini görebiliyordum gölgeler halinde.

"Kız Fatma, bir şey mi oldu?"

Onun endişeli sesine omuzlarımı sarstım. Ama varlığını hissettiğim an daha fazla ağlamak istedim.

Salim yanıma oturdu. Bacaklarını hafifçe açarak ellerini önüne koydu. Üzerinde beyaz atleti vardı, yanağının yarısında yastık izi duruyordu.

"Kızmışsın sanırım. Kim kızdırdı seni?"

"İkinizden de nefret ediyorum. En çok Efe'den nefret ediyorum ama!" dedim derin derin soluyarak titrek sesimle.

"Uvvv!" dedi Salim alayla sesini yayarak. "Konu ciddi sanırım, yanacağız."

Onun böyle dalgaya alarak takılmasına, daha çok bozuldum. Öfkeyle yerimden fırladım. Yanağıma yeni yaşlar sıralanmaya çoktan başlamıştı. Öne atılıp kolumdan yakaladığında sanırım hırçınlaşmış olmalıyım ki öfkeyle ittirince onu merdivene sertçe yıktım.

"Ah! Kafam kanıyor..." dedi ben arkamı dönüp merdivenleri küsçe inerken.

"Kafan kopsun!" dedim sitemle.

"Kan!" dediğinde durdum apansız.

Yüreğim sıkışmıştı sanki bir mengeneye ve nefes alamıyordum korkudan. Onun canını yakma fikri içimi kurutuyordu. Kafasını mı kanatmıştım? Arkamı ne ara döndüm de yanın varıp diz çökerek uzun saçlarının arsındaki yarayı aramaya başladım bilmiyorum.

"Neresi? Neresi söylesene?"

Salim birden, panikle kafasını arşınlayan elimi bileklerimden yakalayarak yüzümüz yakınlaşana kadar beni kendine çekmeye zorladı. Soluklarımız yüzlerimizi okşuyor, ıslak gözlerim onun koyulmuş yeşil gözlerini puslar arkasından seçiyordu. Usulca çektim bakışlarımı yüzünden. Kızdı ve daha çok çekti beni kendisine. Bakmak durumunda

kaldım yüzüne. Sonra da kararmış gözlerini gözlerime dikerek "Neyin var?" diye sordu sertçe.

"Sana ne? Sanki çok umurunuzdayım?" dedim öfkeyle. Sıcaklığından ve soluklarının sığlığından korkmuştum ama umursamıyordum.

"Umurumda olmasan sormam zaten." dedi tıslayarak. "Neyin var?"

Bana numara çektiğini anlayınca, öfkeyle ellerini savurdum.

"Çok umurundayım sanki. Beni umursuyormuş gibi yapmayı kes salak. Okula başladığından beri benimle zaman geçirmek yerine, okuldaki tüm kızları elden geçiriyorsun, bak çok umurundayım. Sonra maçlara gelmemi istemiyorsun ama yüzsüzlük edip geldiğimde, beni azarladığın için çok umurundayım. Artık sizi sadece yolda görürsem ya da aklına gelir de hatırımı sorarsan görüyorum. Bak gördün mü ne kadar çok umurundayım? Hadi seni geçtim ama Efe! Onu hiç göremiyorum. Ne oldu bize? Hani kopmayan dostlardık? Ne oldu, ilk dökülen sen, tamamen kopan Efe oldu. Ben sizin çok umurunuzdayım doğru!" derken hıçkırıklarım içinde arkamı döndüm ve çokça bir kaprisle değil büyük bir kırgınlıkla eve doğru kırgınca yürümeye başladım. Ve etrafımı sımsıkı saran kollarla, olduğum yerde donup kaldım. Cansız ellerim artık onun kaya gibi olmaya başlamış bedenine, hiç acı vermiyordu biliyorum ama öfkemi bastıramadığım için, göğsünü yumrulamaya devam ediyordum. Ben ne kadar hıçkırarak küfredersem, o da bir o kadar sarılarak beni kendi bedeninden yayılan şefkatle ehlileştiriyordu, asi yanlarımı sakinleştiriyordu. Ben hırçın bir nehir gibi azgın denizlere akarken o bent olup önümü kesiyor durulmamı sağlıyordu.

Sonunda duruldum biraz.

"Sanırım biraz sakinleştin." dedi usul sesiyle anlayışlı davranan Salim.

"Bırak beni! Artık ben de sizi görmek istemiyorum. Şimdide gidip babama, okuluma köyde devam etmek istediğimi, beni köyde bir tanıdığın yanına göndermesini söyleyeceğim. Sizi görmek istemiyorum." dediğimde çocukça bir sallamayla, Salim beni sürükleyerek az önce kalktığımız merdivene götürdü.

"Gitmek istiyorum bırak beni!"

"Önce otur sakinleş, salak salak konuşma..." dedi kızgınca. Kızması gereken bendim o değil, bir de beni azarlıyordu ukala.

"Bırak!"

"Canan! Nazlanmayı kes, bebek değilsin artık… Kocaman oldun!"

"Yeter!" dedim haykırarak yerimden fırlarken. Ellerim iki yanımda hırsımdan yumruk olmuştu. "Herkes aynı şeyi söylüyor, bıktım. Ben kocaman olmak falan istemiyorum…" dediğimde isyanla, hıçkırıklarımdan süzülen sesim gerçeği ifşa etti. "Ben sizi istiyorum."

"Of Canan, of!" dedi Salim sitemle. "Biz zaten seninleyiz, sen buna ne zaman göreceksin?"

"Değilsiniz?"

"Canan, neden senden uzak duruyorum görmüyor musun?"

"Görüyorum!" dedim kare jetonumu devreye sokarak. "Yeni arkadaşlar buldunuz!"

"Hayır! Artık annenle baban görüşmemize iyi bakmıyor, sen neden bunu görmüyorsun?"

Birden ona baktım. Islak gözlerimin görüş alanı bozuk, kirpiklerim şaşkınlıktan dolayı titrekti. "Ne saçmalık bu? Siz de onlara mı uydunuz? İyi o zaman görmeyin. Zaten Allah'tan arıyordunuz, size çıkar yol… Dinleyin siz anne baba sözünü, unutun beni!"

"Öğlen… Seni duyduk!"

"Duyduk?"

"Efe'yle ben. Evde bir şey unutmuştuk, almaya geldiğimizde duyduk. Senin isyan ettiğin lafları duyduk. Sesin açık camdan yola taşıyordu. Annenin sesi de! Sen üzülme diye uzak duruyordum ama anladım ki bu seni daha çok üzüyor." Usulca elimi tutup beni yanına oturttu. Nazikti ve anlayışlı. Eski Salim geri gelmişti. Beni seven, özleyen, kollayan Salim…

"Sen üzülme diye öyle bir karar almıştık biz. Ama Efe… Ona kızma sakın kirpicik. O bizim gibi değil. Hem okuyor, hem çalışıyor. Kocaman bir evin yükü sırtında, bizim gibi boş vakitleri de, saçmalıklara ayıracak zamanı da yok."

"Baban yardım ediyor annesine?" dedim bir çıkar yol arayarak.

"Evet. Babam yardım ediyor ama annemde bunu sürekli başına kakıyor biliyorsun. Efe'yi tanıyorsun. Asla gururuna yediremez. Gündüz okuyor, gece yarılarına kadar çalışıyor. Çocuğun seninle ilgilenecek gücü mü kalıyor kızım. Kızma ona, küsme de. Buna ikimizin de hakkı yok. Ben bile okul dışında göremiyorum artık onu."

Birden utanarak yüzümü astım.

"Tamam, onu anlarım ama sen?"

"Tamam Kız Fatmam, söz… Artık bitti! Kim ne derse desin, kim ne düşünürse düşünsün, seni asla bırakmam." derken beni kollarına alıp yine eskisi gibi sımsıkı sarıldı. Ona doydum, sevgisine, ilgisine, varlığına bir nebze olsun doydum o gece. Abim, arkadaşım, sırdaşım geri gelmişti işte, eskisi gibi sıcak ve içten, hatta daha anlayışlı halde.

Kolunu boynuma atarak eski günlerdeki gibi, bir sürü şeyden sohbet ettik. Ama aklım Efe'de, vicdanım utanç kıvranmasındaydı. Bazen kopuyordum Salim'den ve anlattıklarından. Yüreğim *Efe* diye atıyor, vicdanım *salak* diye haykırıyordu. Ona çok ağır şeyler söylemiştim ve bu sözleri Salim'e bile anlatmaya utanıyordum.

Sevmeyi bilenin cennetiydi gülüşler. Ben daha fazlasına meyletmiş ve kaybetmiştim.

En yakın zamanda gönlünü almalıydım… Ama nasıl? İşte bunu bilmiyordum!

Hani derler ya insan sevdiğine hiç kırılır mı diye?
Asıl insan en çok sevdiğine kırılıyor…
Çünkü en çok sevdiği yerden vurulmak daha çok acıtıyor…

Gururum bedenime bir beden büyük gelmiş,
aşk içimde ki Leyla'yla Mecnun
hikayesini yerle bir etmişti.

Aylardır yollarını gözlüyorum. Kâh camın önünde, kâh yol kenarındaki kaldırım dibinde. Bir parça sevgi bekleyen sokak kedilerine döndürdün beni Efe, görmüyorsun.

Salim'le her şey yoluna girdi. Çatlak halleri, beni benden alan sevgi timsali zamanları keyfimi yerine getiriyor. Maçları sıklaştı, artık adı duyuldu, ünlü olma yolunda ilerlerken kibri ve egosu da tavan yaptı. Hovarda, çapkın ve birazda küstah olmasına rağmen, hani nedense burnunu yere sürten tek kişi benim.

Ama Efe yok!

O olmayınca garip ama neşem yok, huzurum yok. Aç kalmış tarla faresi gibiyim.

Hele şu üzerimdeki suçluluk üniforması, çok kırdım onu... Çok fazla. Gururum bu sefer yüreğime bir beden büyük geldi. Beklemekten de sıkıldım hani. Bu gece aklımı başından alıp cebime koyarak çıktım yola, aşağı Çukur Mahalle'yi aşıp, Eyüp merkezdeki Mete Sineması'nın yolunu tuttum. Deli miyim ben gecenin bilmem kaçı çıktım sokağa, bilmiyorum! Annem isyanlarda, babamın ruhu duymadı, yorganında pireler uçuyor. Eh uyanırsa annem oyalar onu zaten, yoksa sopa garanti. Gerçi dövmez ama neyse…

Orada çalışıyor biliyorum. Korka tırsa gittim ve sonunda kazasız belasız hedefe ulaşmayı başardım. Karanlık mahalleyi sokak direkleri aydınlatıyor. Gecenin bu saatinde bir genç kızın sokakta ne işi olur, akıl akıl gel kuyruğuma takıl… Etrafta âşıklar ve film izlemeye gelen aileler var ama hâlâ tenha yerler biraz tehlikeli. Biraz çekingenim, biraz ürkek ama cesaret ediyorum işte gelmeye.

Etrafa garip garip bakan Efe kapının girişinde durmuş, elinde bir fener, bakışlarını içeriye girenlerin üzerinde iş ciddiyetiyle dolaştırıyor. Dakikalarca bekledim orada, sesimi çıkarmadan, suretimi saklayarak bir katilin failini beklemesi gibi kolladım en uygun anı. İlk cesaret edemedim gitmeye ama sonra… Sonra bir kız geldi yanına. Uzun saçlı, dolgun hatlı, esmer, iri gözlü güzelce bir kız. Üzerinde kısa bir elbise, ayağında kalın topuklu şu yeni çıkan rugan ayakkabılardan vardı, yüzünde bir kilo makyaj. İstem dışı elim yüzüme gitti. Ben pek makyaj yapmazdım, zaten onlara verecek parayı da bulamazdım. Tek süsüm tokalarım ve rimelime karışmış sürmemdi.

Eline sardığı ince askılı çantasını çekiştirerek Efe'ye yaklaşıp sırnaşık kedi gibi salına salına bir şeyler söyledi ya benim içimden de bir şeyler hızla kopup arşa yükseldi. Hiddet! Kanımı kaynatan sanırım buydu.

Tüm çekiciliğini üzerine kuşanan kara kafalı Efe, cevap verirken gülümseyerek başını iki yana salladı. *O yüzünde açan gülümsemen solsun pis Mavi! Benden başka kime gülersen dudakların acısın!*

Kız tatlı bir kahkahayla gülerken arsızca elini Efe'nin koluna koydu. Ellerim sanki buradan kızın yüzüne yumruk patlatacak gibi sıklaşırken

nefesim hızlandı. Onu bir kızla böyle keyifli görmek, tüm o özürlerimi ve buraya geliş sebeplerimi tüketti. Nefret ettim kendimden ve bir o kadar ondan. Yine uysallığımı boğazladım asi oldum, yine masumluğumu katlettim, şeytan oldum. Yine kıskançlık tacını başıma taktım ben, ihtiras ülkesine kraliçe oldum…

Ben ki karıncaya kazara basıp öldürsem, kırk gün vicdan muhasebesinden uyuyamazdım ama şu anda bu kızı hunharca gebertsem, gözümü kırpmadan arkamı döner, ıslık öttürerek giderdim. Ben kafamdaki hain planları görsele sokup, zalim düşüncelerime alt yazı geçerken, kız ağzını yaya yaya attığı kahkahasını da yanına alarak uzaklaştı yanından.

Biraz daha uzaklaşmasaydı, milattan kalma ayakkabımın numarasını yakından görecekti.

Arsız, giderken bile arkasına dönüp dönüp işveyle bakmayı bırakmıyordu. Gözleri aşka davet ediyor, bedeninin kıvrımları edepsizce salınırken günaha çağrışım yapıyordu. Şeytan diyordu *git yanına, tut saçından, vur kıçına, böl o ince beli ikiye, sen sağ ben selamet*, de…

Diyordu o salak şeytan böyle saçma şeyleri ama akıllı benliğim hemen ona posta koymayı beceriyordu. Hey gidi ben, içimde kaplan, dışımda kedi besliyordum resmen.

Bir kıza baktım, bir kendime! Ayağımda düztaban eski ayakkabılarım, bol siyah pantolonum, beyaz kareli gömleğimin üzerinde çuval gibi duran büyük el örgüsü hırkam vardı ve kızın yanında ancak besleme gibi duruyordum. Birden içim ağırlaştı. Yakıştıramadım kendimi buraya, sonra görkemli kubbe gibi duran Efe'nin yanına. Usulca arkamı döndüm… Zaten ne işim vardı benim burada, neden geldiysem?

Ama bir şey oldu, ensemin kökünden yukarı doğru bir ürperme geçişirken beni gördü. Mavi gözleri onca mesafeden bile seçti beni. Keskin bir kuşun zalimliği gibiydi bakışlarındaki acımasızlık. Hissetmişti, avına odaklanan tazı gibi sanki kokumu almıştı. Ensemden yayılan ürperme tüm benliğimi kuşattığında, artık gerçeği biliyordum. Kaçamayacaktım. Ama buna rağmen önce arkamı dönüp gitmek için hamle yaptım sanki görmemiş, buraya onun için gelmemiş gibi. Çaktırmadığımı umarak yana kaydım ve tam sırtımı döndüğüm anda, birden omuzlarımı sarsarak el mahkûm yediğim herzeleri temizlemek

için suçumu kabullenip yanına yaklaştım. Yüzü sert, gözleri öfkeliydi Efe'nin. Sanki az önce aşığıyla basılan o değil, erkeklerle flört eden bendim. Yine niye kızmıştı? Bu yaptığına arsız hırsız ev sahibini basarım dedirtiyordu. Asıl kızmak ne kelime onu parçalamam lazımdı... Ama hangi hakla! Birden silkelendim. Arkadaşıydım ben onun. Arkadaş hakkı diye bir şey vardı. Evet vardı... Uydurmuyordum!

Öhö öhö! İçimden ses ayarı yaptım ve en gür sesimi bulup ağzımı açtım çekinerek.

"Hayırlı akşamlar..."

"Ne işin var senin burada?"

Hamamda karılar nasıl bayılır, onu görmeye geldim.

Adama bak, onu görmeye geldim, başka ne işim olacak. Posta koyuyor hemen!

"Seni gör..."

"Film izlemeye geldiysen, içerisi dolu, sana yer yok." dedi kestirip atarak lafı. Küstü hâlâ bana, bakışları benden başka her yeri turluyordu. Uzaktı. Üstelik umursamaz.

Önümüze gelen müşterilerle profesyonelce ilgilenip "Buyurun efendim, arkadaşımız içeride sizinle ilgilenecek." dedi nazikçe.

Hani yer yoktu bana? Öfkelendim.

"Sen... Sen ne sinirsin ya! Bana yer yok ama onlara var öyle mi?"

"Hayır akşam... Hatta gece... O yüzden sana yer yok." dedikten sonra dişlerini gıcırdatarak etrafa bakındı. Bir de ayaküstü laf düellosu yapıyordu benimle kasıntı. Salim'e bakındığını anlamıştım ama umursamadım. Tekrar bana döndüğünde hırçın gözleri, artık sadece kaşları çatılı değil, öfkesiyle kocaman ummanları gaz yağı gibi ateşe vermiş, cayır cayır yakıyordu.

"Canan, seni kim getirdi?" dedi dişlerini sıkarak. Sanki dişlerini değil, etlerimi sıkıyordu hesap sorarken.

"Ayaklarım getirdi, başka kim olacak."

"Ayalarını kırdırtmadan bana, söyle!" Bakışları attı ya... İçime binen hain bir yapıyla şeytan dürttü işte! "Sevgilimle geldim, ne olacaktı ki başka?" dedim ben de onun gibi dişlerimi sıkarak hırsla.

Alayla, öyle gırtlağımı sıkar gibi bir öfkeyle gülümsedi. Sesi dişlerinin gerisinden boğukça geliyordu. "Hayali sevgilin nerede Kirpi?"

Ayağımı sertçe yere vurdum. Pis ukala! Şuna bak, benimle kafa buluyordu hergele. "Buralarda bir yerde, senden korkmuş olmalı, ejderha gibi ateş saçıyorsun ya! Hem... Sana ne? Bana bilet ver film izleyeceğim sevgilimle."

Birden iç geçirerek, "Git gişeden al o zaman izleyeceğiniz filmin biletini." dedi sakince.

Neden kızmıyor, azarlamıyor, *sevgilin kim* diye sormuyordu? Onun bu vurdumduymazlığı beni çileden çıkarıyordu. Buzdolabı ukala! Uyuz Mavi! Kasıntı odun!

"Param... Yok!" dedim bocalayarak. "Sen al!"

Kibirle kaşlarını kaldırdı. Biliyordu, biliyordu ve yine benimle oynuyordu.

"Kiminle geldin?" dedi tekrar daha sakin davranarak.

"Sev..." Lafı ağzıma biraz daha hızlı ve sertçe tıkayarak "Canan!" dedi, dişleri birbirine sürtünce o tiz sesle tüylerim havalandı. Usulca soludu sakin olmak için yoga yapar gibi. "Salim ve ben varken değil sevgili, yanına erkek sinek bile yaklaşmaya korkuyor. Kiminle geldin, yalan söylemeyi bırak?" Daha öfkeli bir tonda delirerek sözlerine devam etmek istedi ama izin vermedim.

"Salim varken evet ama sen yoksun?" dedim, iki kızgınlığın arasına sitemi sokuşturarak.

"Çalışıyorum Canan, gezmiyorum!"

"Gezmediğini bilmiyorum malum seni gördüğüm yok. Sadece Salim'i görüyorum ben."

"Tamam, o zaman ona git!"

"Ya..." dedim lafı yaya yaya. "Ben film izlemek istiyorum."

Yanından geçen müşterilerine gülümserken dişlerini sıkarak bana, "Paran olunca ve yaşın tutunca gel, o zaman alırım seni içeri." diye tısladı.

Derin derin soluyarak içimdeki öfkeme benzin dökerek harladım. "Demek artık çocuksun ayakları çekiyorsunuz bana öyle mi? Aferin Efe, uyuzlukta doktora yaptın, artık iğrençlikte profesör olabilirsin."

"Ben çekmiyorum ayak falan, yaş sınırı var bu filmde, yapımcı çekiyor bu yasağı sana."

"Sen liseye gidiyorsun diye hava mı atıyorsun bana. Gelirim, ben bir kere... Bir kere ben..." *Of ben daha çocuktum ya kime kafa tutuyordum.*

"Zaten senden özür dilemeye gelende kabahat! Kibirli, hıyar, hatta öküzsün, soğuk bir dağsın... Buz dağı! Titanic'i batıran dağdan daha kötü bir buz dağısın!" dedim hırçınca arkamı dönüp yüzümü asarak. Ağlamamak için kırpıştırdığım kirpiklerimi gözkapaklarıma parmaklık yaptım ve gözbebeklerimdeki yaşları orada rehin bıraktım. O damlalar bir kez daha onun için özgür kalmayacaktı. Ağlamayacaktım.

"Canan!" dedi arkamdan.

"Canan kadar başına taş düşsün!"

"Sen düştün zaten hayatımın ortasına ve yerinden kaldıramıyorum, taş kalpli Canan!" dediğini duydum ama kelimelerin sonu ağzının içinde homurtularla kaynamıştı. Ne yani? Eğer küfrettiyse bunu ona fena ödetirdim. Üstelik hayatında taş kadar mı yer ve değer kaplıyordum?

Hızlı birkaç adımda yanıma geldi. Hissettim. Dokunmadı ama beni kırdığı için üzüldüğünü hissediyordum.

"Sana bir teklifim var."

"İstemem!" dedim huysuzca adımlarımı hızlandırarak.

"Ama teklifim çok güzel." dedi inatla.

İçim gitse bile, "İyi o zaman, kime istiyorsan ona et. Ben çocuğum nasılsa." dedim hırçınca. Usulca dokunup koluma, hiç güç kullanmadan beni durdurdu. Ve bakışlarımı yüzüne çevirene kadar bekledi. Sonra usulca ellerini kolumdan çekti. Bakışlarım otomatikman ellerine kaydı.

İri eline bir bilet aldı. Dürdü, büktü, yumruk yaptığı avucunun içine sakladı.

"Bu biletin hangi elimde olduğunu bilirsen, film izlemene izin veririm."

"Ya bilemezsem?" dedim burnumu çekerek çocukça sesimle.

"O zaman eve gideceksin." diye şart koştu. Oynuyordu. Biliyorum beni kandıracaktı ya da hile yapmasa bile bir şekilde kandıracaktı ama neden kanmaya bu kadar meraklıydım.

Heyecanlandım. Efe, ellerini arkasına aldı. Sonra iki elini de yumruk yaparak öne çıkardı. "Ve sen kaybedersen, eve gitsen bile istediğim bir zaman seni sinemaya ben götüreceğim."

Bu teklif bana dünyanın en büyük hediyesini vermişti. Sanki Oscar Film ödülünü izlemeye gidecekmiş gibi heyecanlandım.

"İyi. Peki, madem!" dedim hemencecik.

Efe ellerini öne uzattı. Biraz tereddüt etsem de gözlerim ellerinin üzerinde gidip geldi. Ve sonunda sağ elini seçerek "Bu!" dedim heyecanla.

Efe, yüzünde karizma bir gülümsemeyle elini açtı. O anda avucundan daha çok yüzüyle ilgileniyordum. Elini kaldırıp dikkatimi çekti. Avucu boştu. Cebindeki feneri çıkarıp yanındaki arkadaşına bakarak tiz bir ıslık çaldı. "Mahmut, geliyorum birazdan." diyerek arkadaşına fenerini attı ve Mahmut denen çocuğun feneri havada tutacağından emin olarak kolumu nazikçe tuttu. Bana bakıp "Hadi, gidiyoruz." diyerek beni caddeye yönlendirmeye başladı.

"Eve gitmek istemiyorum." dedim inatla. Nazlı nazlı yüzümü düşürdüm. Onu özlemiştim, sesini, yüzünü hatta öfkesini bile. Biraz daha görmeliydim. Bana bu kadarını borçluydu. Onu görme hakkımı, o bile elimden alamazdı.

"Annen ya da kaçtığını fark etmeyen baban ayıkmadan seni eve teslim edeyim Asi. Hem, hemen gidersen azar işitmezsin."

"Sana ne bundan? Sanki çok umurundayım." dedim küs küs.

Onu umursamadan olduğum yerde durunca, "Canan, lütfen yürür müsün?" dedi usulca.

Hırçınca kolumu elinden çekerek "Tamam, giderim. Kendim giderim ben." diyerek asileşirken önden yürümeye başladım.

Kırgındım, hırslıydım ve öfkeli. Ben önden yürüdüm, o da Çukur Mahalle'yi ve Bahariye Yokuşu'nu çıkana kadar sessizce beni takip etti. Kızmadı, ısrar etmedi, alay da etmedi. Çok istememe rağmen, yanıma gelmedi. Oysa gelsin isterdim. Tamam, elimi tutmayacaktı biliyorum ama en azından varlığıyla yüreğimi hoş edecekti. Arkama bakmıyorum inadımdan ama onun hemen arkamdan takip ederek beş adım geriden geldiğini biliyorum. Çok umurundayım sanki! Eve yaklaştığımda artık dayanamayarak arkamı döndüm, yoktu. Panikle gölgede kalan kıyılara bakarken, dişlerimi sıkarak yokuşun başında durdum. Gözlerimi kısarak aşağıya baktım. Hızlı adımlarla yokuşu geri iniyordu. Neden gelmişti ki peşimden maden konuşmayacak, yanımdan yürümeyecekti.

Neden gelmişti?

Ve neden benden uzak dururken bile gözleri bu kadar yakındı, özlemli ve özveriliydi?

Aslında dilsiz değildir suskunluk,
Bilirim çok şey anlatır anlamak isteyene.
Kör değildir gözler,
Kelimelerin anlatamadığını anlatır aslında.
Bir kaçış değildir suskunluk,
Bir haykırıştan çok daha fazlasıdır.

Umutlarıma seni giydim bu gece… Hayallerime ve düşlerime, gözlerinin rengini çizdim. Her yer alabildiğine mavi, Efe. Ben maviden nefret ederim oysa, neden hep mavileri arıyor gözlerim?

Bu sabah kan ter içinde sana uyandım.

Her yer rengârenkken birden fırtına patladı. Gözlerinin şimşekleri zihnimde çaktıkça, mavi karardı, hayallerimi karabulutlar sardı. Sen bilmesen bile her duam sanaydı. Her rüyam ve hayalim senin hayatına kurulurdu.

Çünkü sen bana kanat takmadan uçmayı öğretmiştin. Şimdi kolumu kanadımı koparmayı, canımı yakarak nefes alamadığım bir fanusa kapatmayı becerdin.

Hiçbir insanın yalnız yaşamayacağını öğrettin. Ve öğrettiğin anda terk ettin o yalnızlığa… Yanında ben olacağım derken, aklıma dehşet kâbusları yerleştirdin.

Peki, hiç düşünmedin mi Mavim? Kolunu kanadını kırdığında, bu garip bir daha uçamayacak, yerlerde sürünerek hayata küsecek demedin mi?

Bugün güne güzel başlayıp kötü kapattım ben Efe. Beni mutlu eden kişi olduğun gibi yine, kahreden de sen oldun!

Salim'in haberi, ateş olup düştü içime. İçimde bir Irak, dilimde bir Kudüs var artık.

"Efe şehir dışındaki iş ilanlarına bakıyor, tanıdıklarına haber veriyor, sanki aklında gitmek var Canan, kendini kurtarmak… Alışırız belki, o iyi olsun da gerisi önemli değil!" diyor.

Gerisi ben oluyorum Salim. Ben onsuz iyi olamam, hiçbiriniz anlamıyorsunuz!

Hiç mi düşünmüyorsun beni Efe? Ben sensiz solarım. Hiç aklına gelmiyor mu nefes almaktan yorulurum? Mavi gözlerin sulamazsa

toprak kokan gözlerimi, kurak toprak olur, ateşsiz çöller gibi cayır cayır yanarım. Soluksuz, nefessiz kalırım, ölürüm, göremiyorsun.

Gerçi nereden bileceksin, beni görmüyor, duymuyor, hissetmiyorsun! Salim neşeyle, kederle, birazda espriyle anlatırken düşüncelerini, dünya çöktü sanki o an üzerime. Oysa ufacıktı benim omuzlarım, yüreğim ne kadar büyük olsa bile taşıyamayacak kadar küçüktü bedenim bu acıyı. Sonu gelmeyen depremler vurdu içime, fay hattı en büyüğünden bir çizgi çekti kaderime, hiçbir Richter ölçemez artık içimdeki sarsıntının büyüklüğünü.

"Efe, nereye gidecek? Kalsın işte yanı başımda, gitmesin!" demek için dilimi ısırdım.

Salim'e dilim tutuk halde şok geçirerek baktım da "Ben buradayım, gitmesin." diyemedim.

Bu acı öyle işledi ki içime, sensiz kalma korkusundan kocaman bir çadır kurdum etrafıma. Tüm düşüncem sana döndü, hayallerim kâbusa.

Bu gece gökler ağlıyordu sanki benim gibi. Camın buğusuna adını yazmakta gelmiyor içimden. Göğe bakıp hayallerimi nakış nakış işlemekte geçmiyor aklımdan. Duvara kulağımı yaslayıp ayak sesini dinleyerek rahatlamaktan yoruldum inan.

Bu gece umutlarım yarım kalıyor sanki. Bu gece, her yer kararıyor, her yer kara kesiyor, üşütüyor, sanki yer yerinden oynayıp mahşer açığa çıkıyor, kıyamet kopuyor da durdurulamıyor o kaos.

İçimin en derin yerindeki acısı sızlıyor sanki… Ben seni, sensizliğe mahkûm ediyorum Efe! Beni yetim bırakan, deli bırakan, sensiz bırakan seni, unutmaya çalışıyorum...

Ama olmuyor!

Sen olmayınca zamanın önemi yok, mevsimler hep kış. Soğuk, yağmurlu ve vurdumduymaz bir İstanbul gecesi işte! Yan duvardan tok sesin geliyor usulca, *anneyle* başlıyorsun konuya, gerisi yok! Boğuk ve kısık, anlamsız boşluklar sunuyor ömrüme, anlaşılmaz. Yakında duymayacağım bu sesin varlığını yanımda. Uzakta da olsan, bir duvar ötemde de olsan, sen vardın yanımda. Bazen dersini çalışırdın, mırıltılarınla uyurdum ninni gibi, bazen müzik dinlerdin, keyfinle şad olurdum yanında gibi. Ömrümde, sana dinlettiğimi düşündüğüm her

şarkı başka bir kapı açtı benden sana. Ve senli şarkılar başka başka anlamlar kazandırdı bana.

Oysa en çok senli yağmurları severdim ben. Bilirdim, ne zaman yağmur yağsa evde olurdun. Yatağıma kurulur, sırtımı duvara yaslar, senin de öyle oturup beni hissettiğini düşlerdim. Yağmurlu gecelerde seninle okuduğumuz kitapları dinlemeyi severdim. Sen seslice kitap okurdun sanki bilirdin seni dinlediğimi, ben susar, masal dinler gibi uykuya dalardım. Bana, huzurlu bir masal anlatırdın Efem! Bilmeden uyuturdun beni, senli bir sabaha…

Karları ve kışları seninle yaşamayı severdim en çok. Şimdi sen olmayınca, ne kışlar güzel, ne yağmurlar değerli olacak eminim.

Yağmur değil sanki yalnızlığımdı pencereleri damla damla yalayan o gece. Ya da yıllarımı dolduran, sensizliği yıkayan gözyaşlarımdı.

Kavuşmadan ayrılacaktık öyle ya! Ben sana açılmadan, sen beni görmeden unutacaktık bu anıları…

Sesini duyuyordum! Her sesinin inişinde ve kalkışında hıçkırıklara boğuluyordum. Heyecanla bir şeyler anlatıyordun sen annene, ben ölüyordum Efem. Ellerimi kulaklarıma kapatıp, duymamak için sesindeki gidici hevesini, hıçkırıklarımı duymasın diye ailem, dudaklarımı kemirerek kendimi tüketiyordum.

Ne varsın, ne yok...
Ne tam ediyorsun, ne eksik...
Hep bir yanı yarımlık, hep bir senden uzaklık mevzubahis...
Hayattaki tek varlığından yoksunluk…
Yani kısacası bana biçtiğin bedel, kimsesizlik Efe. Sensizlik!

Çocuk değilim artık. Şarkıları eğlenmek için değil, sen dinle diye açıyor, sesini duygu akışıma göre ayarlıyordum. Sen duy, artık gör ya da beni fark et diye taklalar atıyordum. Bu yaralar, bereler sanaydı Efe, görmedin, sarmadın, üflemedin, aksine kanattın. Çok canım yanıyor artık. Ve biliyorum, düştüğümde dizlerim değil, artık başka yanım acıyor…

Benim kanayan dizlerim yoktu ki şu hayatta bir tek, yüreğimde eklenmişti şimdi buna.

En azından düşüncelerim olgunluğunun başlangıcındaydı sana. Kavuşma mucizesine inanma yolunda harcanmış bir hayatın ansızın sonuna gelme ve o mucizeyi yaşayamadan, bir başına ölme korkusuyla daha şimdiden sarsılmaya başladım bu körpe yaşta.

Oysa ben ufacığım Efe, daha yaşamadan ölmeyi düşünecek yaşta bile değilim. Ama senin gidişin, bana ölümün sensizliğini çağrıştırıyor.

"Millette hiç izan kalmamış." diyordu annem beni düşüncelerimden çekip çıkararak. O konuşuyor, benim kalemle olan aşkım sekteye düşüyordu. Kızıyordu ama anlamıyordum sebebini. Odamdan paldır küldür koparak geldim yanına. Korktum sebepsiz. Salim geldi aklıma, yine hangi arsızlığa imza atmıştı kim bilir? Yoksa birisiyle mi dalaşmıştı yine?

"Ne oldu ki anne?" dedim merakımı belirsiz kılarak.

"Ne olacak," dedi annem kızarak daha fazla. Başındaki eşarbını çıkarıp attı kanepeye. Hayıflanır gibi, "Eve girerken gördüm kızı. Ben hiç beklemezdim oysa Efe'den. Annesi çalışmaya gidince, eve kız mı atılırmış! Yazık yazık, kadıncağızın yüreğine inecek…" dedi öfkeyle.

"Ne kızı?" dedim panikle. Yüreğim avucuma düşmüş stres topu gibi sıkışıyor, ruhuma diken sarılmışçasına içim daralıyor.

" Annesi işe gitmedi ki bugün, evde!" dedim sonra aklıma geleni dilime yasaklayamayarak.

"Hımmm!" dedi annem kaşlarını kaldırıp, geri adım atarak. "O zaman bir tanıdık falan sanırım. Akrabası olmasın!" İşe koyuldu. Birden unuttu meseleyi bana inat eder gibi. "Neyse sen de yardım et bana toparlayalım evi. Misafirler gelir birazdan."

Ne ev toparlaması? Ne işi? Benim önce duygularıma katık ettiğim kırgın yüreğimi toparlamam ve her bir parçasını Mavi denen o dallamanın kafasına fırlatmam lazımdı!

Durur muyum ben yerimde, almışım fitne gazını, freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı duygularım fora gidiyor. Demek eve kız almıştı? Demek birisi eve gelmişti? Benden başka birisi? Annemin cırıldayan sesi arasında evden kopup merdivenleri koşmam ve kapılarında kendimi bulmam sanırım saniyeleri aldı. Nefes nefese kapıya dalarken elim kapının ortasındaki boşlukta asılı kaldı. Az daha Nurdan teyzenin yüzünde dümbelek çalacaktım öfkeden.

"Bu ne hal Canan? Kötü bir şey yok ya?" dedi kadın panikle.

"Yok!" dedim nefes nefese ama yüzüm veriyor endişemi ele. Hâlâ ardıma köpek düşmüş velet gibi soluk soluğayım. Saklayamıyorum içimde kopan fırtınaları gözlerimde.

"O zaman bu halin ne?"

"Şey... Efe! Efe evde mi?" dedim sanki havadan sudan konuşur gibi.

"Evde, içeride arkadaşıyla ders çalışıyor gelsene."

"Yok, ben sizi görmeye geldim." dedim salakça!

"Beni mi?" dedi kadın şaşkınca.

Kıvrandım söylediğim yalanla. Devamını nasıl getirecektim? Of Canan, dilin kopa!

"Bir sorun olmadığına emin misin Canan?"

"Yok ya, ben sadece size..." durdum ve birden şirretçe, "Çok sesleri geliyor Nurdan teyze, rahatsız oluyorum. Söyle o koca kafalı Efe'ye, müziğin sesini açmasın. Uyuz Mavi ne olacak, bana nispet açıyor müziğin sesini biliyorum!"

"Müzik mi?" dedi kadın şaşkınca. Kaşları çatılmış, kulağı sese kesilmişti bir anda.

Olmayan müziğe binaen, "Evet!" dedim içeriye dikkatlice bakış atarak.

Nurdan teyze anladı merakımı "İçeri gelmek istemediğine emin misin?" dedi kapının girişinden biraz kenara kayarak.

"Yok ya!" dedim, içim giderek ve devam ettim. "Odada mı çalışıyorlar?"

"Evet." dedi kadın gülmemek için kaşlarını kaldırıp, dudaklarını birbirine kenetleyerek.

İç çekerek omuzlarımı düşürdüm. "Ben gideyim, annem merak eder." Arkamı dönüp kadının şaşkın bakışları arasında bahçe kapısına yaklaşınca "Geldiğimi söyleme, şimdi çekemem o salağı." dedim ve nefes alamayarak "Çok olmadı, değil mi?" dedim salakça...

"Ne çok olmadı mı?" dedi kadın dudaklarını kemirerek.

"Ses... Sesleri geliyor ya!" dedim kıvırarak. İyice yerin dibine girmeden eski tahta kapıdan çıkıp yüreğime tekme attım.

Eve aklımda kurduğum bir sürü hain senaryoyla döndüm. İçimdeki gün yüzü görmeyen Drakula cana gelmişti yine. Annemin azarlarına aldırmadan odama girip kaynayan demlik gibi fokurdarken radyonun

başına geldim. Ağzımı açsam ejderha gibi ateş kusacağım bu kesin. O yüzden radyonun sesini açtım sonuna kadar, inlettim bizim ahşap evin gıcırdayan tahtaları gibi koca mahalleyi.

"Anne?" dedim kadının başına yüksek sesle giderek. "Keser nerede?"

"Kapa şu lanet müziği, başım şişti." derken kulağını eliyle kapatan kadın, elindeki düzenlediği kırlenti bırakıp "Keseri ne yapacaksın?" diye sordu.

"İşim var?" dedim dudaklarımı kıvırarak. "Çivide lazım bana."

Annemim azarlarına aldırmadan, en azından müziğin sesini azıcık kısarak odama döndüm. Hırsımdan kuduruyorum. Demek benim bile sık sık giremediğim odasına, kız atmıştı. Ders çalışıyorlardı öyle mi? Ne dersi, anatomi, fizik, cinsel eğitim mi? Ben onlara dersi gösterirdim. Felsefe diye inletirdim onları... Bakışlarımı duvarlarda dolaştırdım ve gözüme kestirdiğim Ediz Hun posterini hedef belledim.

Çiviyi duvardan bana bakan adama çevirdim. "Sen de Türkan Şoray'a az çektirmedin. Hainsiniz hepiniz, hepiniz duygusuzsunuz. Hepinizi çöp tenekesine koyup kolonyayla yakmak istiyorum. Hayır, hatta fazlalıklarınızdan asmak istiyorum. Aklınızla değil de neden fazlalık et parçanızla düşünüyorsunuz ki?" dedim ve çiviyi alnının çatısına dayadım.

"Bu üzdüğün kadınlar için." derken ilk darbeyi indirdim sonra sadece saydırarak devam ettim ve çok geçmeden duvarda bir tıkırtı belirdi. Böyle kedi tırmalar gibi kısıkça.

Sanki birisi duvara vurup "Yeter!" diye bağırıyordu. Müziğin sesinden ve keserin çiviye vurduğu darbe sesinden, duymuyordum. Ses yükselince anladım, bu Efe'ydi. Kıçını yırtıyordu deli, keyiflendim onun keyfi kaçtığı için. Kalbimdeki hainler halaya durmuş, mest olarak oynuyordu. Kendi evlerinden gelen boğuk sesi "Canan!" diyordu. O, Canan diyor, benim içimdeki hain dörtnala, Nirvana'ya uçuyor, yağlarım eriyordu. Yakında manken gibi kalacaktım bu kibirli yüzünden.

Ve kapı vuruldu. Annemim beklediği misafirleri gelmişti sanırım. Kapım tıkladı, ben daha cevap veremeden açıldı.

"Canan!" dedi arkamdaki tok ses içeri destursuzca dalarak. "Lanet sesi kıs!" dediğinde bağırarak ben irkilerek tepesine tünediğim oturağı sallandırdım. Düşmemden korkan Efe, hemen altımda bitti ama dengemi sağlamam kolay oldu.

Kırılası işaret parmağımla adamı hedef tahtası gibi göstererek "O!" dediğimde Efe bana dangalak bir bakış attı. Şaşırmıştı belli ki?

"Sen ne sandın?" dedi kızgınca.

"Ben değil, annem kız sandı onu?" dedim saf saf, pot üstüne pot, çam üstüne çam devirerek.

Efe güldü, bu bilmiş gülüşü benim içime oturup hırsımı gıdıkladı.

"Sen ne sandın?" dedi gıcıklık ederek tekrardan.

"Ne sanacağım, ben seninle ilgili bir şey sanmıyorum. Zaten gideceksin."

"Evet, rahatlarsın sende!"

"Çoook..." dedim ağzımı yayarak.

"Öyle mi cidden? Gitmemi istiyor musun?"

"Sinir oluyorum sana. Gıcık oluyorum buzdolabı. Mavi renkten soğumama sebep sensin. Ben sadece seninle alay etmeyi seviyorum. Çok salak oluyorsun yanıma gelince. Söylesene Efe, neden bu kadar şapşalsın?" dedim hırsımdan kudurup bu sataşmayı ağır ithamlarla bozarak. Fazla ileri gitmiştim. Evet, hem de çok fazla. Yüzündeki o vurgun yemiş sersemlik, içime paslı bir mıh gibi çakılmıştı. Utandım ama geri adımda atmadım gururumdan. Kaçtım hatamdan, içimdeki yalanlara sarıldım. Onu yıktım, kendim yıkıldım.

Arkamı döndüm ve Turnalara giderken ona bakarak "Dikkat et, arkadaşın gece karambole gitmesin! Herkes benim kadar ayık değil, kız mı erkek mi diye seçemez." dediğimde alayla, dil çıkararak önüme döndüm. Bize şaşkınca bakan kız kılıklı uzun saçlı adamın yanından, gözlerimi kısıp burun kıvırarak geçtim. Her şey onun saçları yüzünden olmuştu. Arkadaşı da kendisi gibi uyuz ve garip bir tipti işte. Bay ukala uzaylı!

Turnalarda çok durmadım, Salim'le oturdum biraz kaldırımda, o da iyi gelmedi bu sefer içimdeki telaşın yorgunluğuna. Gerçekten gidecek miydi?

Tık, tık, tık...

Yine yağmur yağıyor, yine gece ve sen yine ders çalışıyorsun kısık sesle dinlediğin müzikte... Sinir oluyorum sana. Neden gelip içimi ferahlatmıyorsun Efe? Niye *gitmeyeceğim Asi* demiyorsun. Duymak istediklerim dışında, her şeyi söyleyen dilinle, neden yüreğimi rahatlatmıyorsun?

Yine İstanbul kuşanmış kara bulutlarını sana huzur, bana ağıt yağdırıyor. Ve sen göğsümün ortasında alev alıp yakıyorsun tüm şehri, sis ve duman sabahına mecbur ederek gözlerimi kapamama sebep oluyorsun. Ulaşılmazı düşlüyorum. Çatı başında ya da sensiz geldiğim, "Bizim yerimiz olsun mu bu bank?" dediğim yerde, sadece sana sarılarak nefes alabilmeyi hayal ediyorum.

Elimde hayallerime yarenlik eden kar kürem, bir mucize ya... Ya da yine o güzel rüyalar... Daha kötüsü uyanıkken görülen hayal dolu düşlere dalarken aklım, ben sensizlikte bile seni yaşıyorum.

Beni kollarına aldığını, yüzümü masumiyetinin yurduna, o kimsesiz, sahipsizliğin dik tuttuğu boynuna dayadığımı, yetim kokunu kalbimle soluduğumu hayal ediyorum bazen. Ne güzel kokarsın sen, özgürlük kokarsın, bahar, deniz ve her zaman huzur...

Bunu düşündükçe titriyorum. O zaman üşüyorum işte. Düşüyor metanet adını verdiğim süngüm. O zaman korkuyorum Efe. Bu kuyu kaynağından asla koklayamayacağımı düşünmekten korkuyorum.

Hani herkesin sevdiği bir yer olurmuş ya, işte uykum benim cennetimdi! Gülüşlerinden sonra cennet, uykularımda gizlenirdi.

Çünkü cennet sadece ikimizin olabildiği tek yerdi ve benim içinde sen, her gece oraya gelmeye çekinmezdin.

Ne sana âşık kadınlar, ne sevdiklerin, ne geçmişin, ne yarının, ne hayallerin, ne yasakların, ne çekingenliğin, ne düşüncelerin, ne de benim kaprislerime bulanmış kıskançlıklarım buna engeldi.

Uykumda sadece ikimiz vardık ve sen her gece mütemadiyen bana gelirdin.

Aşkıma dar gelen sevgi sözcüklerine ihtiyacım yoktu orada. Özgürdüm. Kendimle barışık. Her şeyden önce mutluydum.

Sana kendimi göstermek için taklalar atmaya ya da zekâ ürünü sorunlar çıkarmaya, çabalamaya ihtiyacım yoktu.

Sana sevgimi anlatmaya, ispat etmeye, senden kanıt beklemeye ya da *sev beni, sen de beni sev... Dokun yüreğime Efe... Yüreğime bir sen dokun!*" demeye de gerek yoktu. Çünkü orada sen, beni, benim seni sevdiğimden daha çok seviyordun.

Gözlerimin dokusuydu sana, beni anlatan. Beni hayallerin o soğuk, o kabarık köpüklü dalgalarıyla yutan ve alıp senden ötelere savuran

"Ne yapıyorsun?" dedi bana kızgınca bakarak.

"Halay çekiyorum. Sen de katılmaya mı geldin müsaade istemeden münasebetsizce odama dalarak? Yoksa hesap sormaya mı geldin yine?"

"Hayır!" dedi radyonun yanına gidip sesini kapatarak sabırla. "Eğer izin verirsen, ders çalışmalıyım."

"Çalış, benim ne zararım var size?"

Kaşıyla, yanı gösterdi. Elimdeki kesere baktım! Hemen benim gevşeyen cıvatalar sıklaştı. "İşim var Efe, beni oyalama."

"Canan, yine neye kızdın?"

"Ne kızacağım sana be!"

"Bana neden kızdın peki?"

"Hiç umurumda değil evdeki kız tamam mı? Hiç umurumda değilsiniz, işim var benim! Zaten Turna gelmedi, Salim maçta."

Gülümsedi hain başını sallayarak. "Hadi bırak da elindekini, sen de gel. Biz de çalışalım dersini..."

Lütfetmişti hıyar! "Benim..." dedim duraksayarak. "Benim ne işim var senin kıytırık odanda ders çalışmakta. Git çalış sen!"

Efe tek kaşını küstahça kaldırıp, elime baktı. Ben de baktım.

"Yazık, ne yaptı elin garibi sana da alnının çatısından vuruyorsun onu." dediğinde "Hı!" dedim şaşkınca. Gülümsemeye meyletmiş dudaklarını ıslatan Efe, kaşıyla elimi işaret ederek bakınca ben de elime baktım. Ediz Hun artık hüccetten mevta olmuştu. Allah rahmet eylesin! Suçsuzdu gariban!

"Ben posterimi duvara çakıyordum."

"Onu görüyorum, işte ama sana ne yaptığını merak ediyorum elin gariban posterinin. Üstelik duvara yapışıkken çakılmayla cezalandırılacak kadar."

"Ne yaptığımı göremiyor musun?" dedim bocalayarak. Kıvrandıkça yerin dibindeki katmanları sayıyordum.

"Nasıl bileyim çiviyle ne çizdiğini duvara."

"Kibirli. Bir de mimar olmak istiyorsun. Amele olmadan usta olmayı, usta olmadan mimar olmayı nasıl bilir bir öğrenci. Bence sen kibrini bırak başla öğrenmeye..." dediğimde saçmaladığımı, onun tek kaşı havalandığından evvel zaten anlamıştım. Anlamışta, yere düşen kibirli burnumu kaldırıp almamıştım.

Efe elime uzandı ve keseri kaparak elimden "Yarın sınavım var Canan, biraz sakin ol." dediğinde, belimden nazikçe kavranan ben ayaklarının üstüne yere basmıştım. "Uslu ol Canan, derdin neyse söyle şimdi."

Çok yakındı duruşu. Kokusu genzime yayıldıkça nefes alamadım.

"Y-yok derdim fa-falan."

"Olmadığı belli..."

"Gidecekmişsin?"

Sustu. Onun suskunluğu konuştukça ben delirdim. "Çık odamdan, yarın sınavım var." dediğimde aldırmadı. "Gidip Salim'le çalışacağım." diyerek masanın üzerinde duran rastgele aldığım bir kitapla, kapıya atıldım. "Sen istersen oturma, git yani. Sonuçta ben yokum." dediğimde benim arkamdan, o da evden çıktı. Annem şaşkınca baktı bize.

"Yine ne yaptı bu kız, oğlum?" dedi Efe'ye, afalladım.

"Anne!" dedim kızgınca. "Kızın benim, o değil."

"Ders çalıştırmadı Kumru teyze, elinde keser, duvarlarınızın canına okudu." dediğinde küçük çocuk gibi suçsuzca şikâyet ederek binlerce şekilde, annem bağırarak benim odama daldı, ben korkuyla kapıya koştum. Hain, ispiyoncu, pis manyak, mavi, uyuz!

Annem pek bir özenirdi duvarına kıyısına köşesine. Temiz teslime ne olacak. N'olmuştu sanki duvarında üç, beş, yedi, on beş delik açtıysam! Annemim çığlığı evi temelinden sarsarken, ben Efe'ye düşman gibi bakarak dişlerimi sıktım. Uyuz Efe ellerini cebine koyup bana eğlenen gözlerle tepeden bakmaya devam etti.

"Senden nefret ediyorum pis ispiyoncu!"

Başını salladı iç çekerek. "O zaman uğraşma benimle."

"Seninle ne uğraşacağım ya seninle belediye uğraşacak kuduz var diye şikâyet ettiğimde. Hem zaten yakında gidecekmişsin, ben de rahatlayacağım. Buzdolabı sen de!"

Efe şaşkınca bana bakarken, "Kim söyledi?" demeye kalmadan arkasından bir adam seslendi.

"Efe, ben gidiyorum."

Efe arkasına baktı, elini kaldırdı bekle diyerek.

Ben şaşkınca irileşmiş gözlerimle "Anam... Erkekmiş..." dediğimde saf saf, Efe gözlerini kıstı bu sefer, "Kim erkekmiş?" diye sorarken.

hayatın dışındaki tek kaçış tünelimdi uykularım. Orada günlüğüme sığdırmıyordum sana dair hayallerimi.

Daldığım, boğulmaktan korkmadığım gözlerindi tutunduğum umut.

Ufacık omuzlarıma yüklediğin ve yıllardır taşımaktan yorulmadığım hasretin, tenimden tenime akan o ateş ve özlemimdi.

Bazen ağır gelirdi küçük bedenime benden daha büyük olan bu sevda. Görmedin Efe, ben ufaktım taşıyamazdım, yalpalar, tökezlerdim ama asla bırakmazdım, sen bunu görmedin.

Artık uyuyamıyorum. Senin yokluğuna düşeceğim sabahları düşündükçe korkudan sabahlara, uyuyamıyorum. Büyüdüğünü ve böyle ulaşılmaz olduğunu gördükçe uyuyamıyorum. Benden kopmak için zaman kolladığını bildikçe uyuyamıyorum.

İşe gidip, eve gelip, kalan zamanını derse vererek beni yok saydıkça uyuyamıyorum.

Sesini dinleyip varlığını hissedip kaybetmekle sınandıkça uyuyamıyorum.

Başkalarıyla olacağını düşündükçe nefes alamıyorum. Yaşamının bir ucuna sığınmış sevgimden kovulmak, hayatından kovulmak gibiydi inan ve daha çok canımı yakıyordu. Sığındığım, soluk aldığım tek cennetten kovulmak gibiydi bu düşünce… Yüreğinden! Çok uzaklara gitmek gibi acıya sürgündü…

Ben sana bir tek uykularımda kavuşuyordum oysa Efem ve senin beni uykumda terk etmen, gerçek hayatta terk edişinden bile daha ağır oldu!

Oysa koyun koyuna gibi, duvar duvara uyurduk. Ben senin soluklarını dinlediğimi hayal ederek gözlerimi kapar, ellerimi buz kesmiş duvara yaslayıp sana dokunduğumu, sakalları yeni çıkmış yanaklarını okşadığımı düşünerek gözlerinin içine bakıp *iyi geceler Mavim* dediğimi hayal ederek senli rüyalarıma dalardım.

Yanı başımdaki sensizlik, o rutubetli havaya sığındığım, o baştan ayağa sen olan duvarlarımdaki unutulmuşluğumdan çok daha ağır gelirdi. Taşıyamadım! Yine ağladım ve sen beni uykularımda yine yetim bırakıp tüm hayallerimi çalarak terk ettin. Gelmedin bir gece daha rüyalarıma, merhem sürmedin hayal de olsa acılarıma…

Seni kaybetme korkusuyla yüzleştiğim an, kendime sakladıklarımla yüzleştim. Huzurun muaf duygusuyla savaşıp kan, ter içinde çırpındım. Bu acı öyle işledi ki hücrelerime, yataktan kan, ter içinde doğrulduğum anda, bu korkuyla açıldı gözlerim ve sana olan isyanıma küfrettim. Yanaklarım sebepsiz ıslanmaya başladı, ben kızardım suçu bastırarak söverdim yine buz yanına…

Son zamanlarda, umutlarım tükenmeye ve ben durgunlaşmaya başladım.

Her söze alınır, her göze kırılır oldum.

Sen gelmezdin eve bazı akşamlar… Bilmiyorsun, hiçbir zamanda bilemeyeceksin belki ama ben camda senin dönüşünü bekleyerek uykuya dalardım.

Son günlerde seni görme umuduyla yaşar, çaresizce bilinçaltımla konuşurdum.

Sürekli sayıklardı sana olan hislerini içindeki Canan. Hiç sıkılmadan, seni görünce yapacağı planlarını hatta kahırlarını anlatırdı camdan görünen boş yola.

Sonra birden, apansız, bir gün çekip gittiğini düşündüm, bana demeden, öyle umursamadan. O saatte beni terk edip nereye gidebileceğini sorgulamadan, sadece beni sonsuz hiçlikte, o en masum rüyamda, sadece bize ait olan cennetimizde, uykumda ve bu mahallede bir başına bırakıp kaybolacağından korkarak gelirdim kendime. Ve dehşet içinde uykularımdan uyanırdım. Yine sızmışım oysa cam önünde… Yine beklerken uyumuşum seni iş çıkışında.

Ben güçsüzüm Efe! Konu sen olunca hem güçsüz hem savunmasız hem de hırçın bir salağım.

Sakin gitme!

Beni yeniden unutulmuş rüyaların sürgünlerine gönderme. Cam köşelerinde pespaye ve uyuşuk bir kedi gibi bekletme.

"Gözlerini kapat Canan, göz açıp kapayana kadar geleceğim." diye avuttuğun çocukluğumuza gönderme.

O sene sonunu köyde geçirdik her zamanki gibi… Kıvranarak geçirdiğim bir tatil. Ölüp ölüp dirildiğim bir bahardı. *Gidecek ve ben bunu*

göremeyeceğim, onu ne kadar sevdiğimi söylemeden veda edeceğim diye korkuyla kâbuslar gördüğüm bir zaman.

Babamı ikna etmeye çalışmama rağmen, annemi canından bezdirmeme rağmen, dönüşümüz okul öncesini buldu. Artık liseye başlayan bir genç kızdım. Büyüyüp serpilmiş, vücut hatları neredeyse oturmuş, fidan gibi, dolgun hatların süslediği bir genç kız olmuştum.

Bu sefer köyden döndüğümde hem aklım hem de bedenim olgunlaşmıştı. Kendi bedenime yabancı gibiydim. Yoldan geçenler artık daha farklı bakıyordu bana.

Beğeni… Erkeklerin gözlerinde gördüğüm beğeni beni ürkütüyor, kadınların gözünde gördüğüm kıskançlık dehşete düşürüyordu. Büyüklerin halleri hareketleri bile değişmişti. Önceden misafirliklerde çay konmazdı önüme, sanırım en çok buna sevinir olmuştum. Büyükler gibi hizmet edilir olmuştu bana, sohbet edilip fikirler alıyorlardı benden… Kalabalık sofralarda sona ya da yer sofrasına, çocukların arasına oturtulmuyordum artık. Adam gibi hizmet, keyifli bir evrim geçiriyordum.

Kendime bakarken ise ürkek oluyordum. Utanıyordum bazen. Göğüslerim dolgun ve dikleşmiş, kıvrımlı belim incelerek kadınsı hatlara sahip olmuş ve kalçalarım çıkık bir yapıyla yuvarlaklaşmıştı.

Salim, bir gün öncesinde telefonda geleceğimizi söylediğimde sanırsam sabaha kadar uyumamış, heyecanla camda bizi beklemişti. Daha mahalleye adımımızı attığımız da taksiden inerken pat diye karşımıza çıkıp, "Asi!" diye soluk soluğa tısladı.

Babam valizleri indirirken taksiden, kısacık bir an kızgınca bize bakmış, anneme kaşıyla işaret vermişti. Utandım ama aldırmadım. Onlar içeri girerken kalbim yerinden çıkarak, sarılmakla sarılmamak arasında kaldım. Koşup kollarına atlamak geliyordu içimden ama utanıyordum. Büyümek işte bu yüzden kötüydü. Yakıştıramıyordum artık böyle hareketleri kendime ama içimdeki haylaza çok yakışıyordu. Gözü karaydı hâlâ deli yanımın.

Zaten bu çekingenliğimi anlamış gibi, yüzünde kocaman, sevgi dolu bir gülümsemeyle önce doyasıya ve inanılmaz gözlerle baktı bana, sonra hiç çekinmeksizin kollarına alıp etrafında çevirerek "Özledim lan seni!" diye bağırdığında Salim, neşeli kahkahalarımız mahalleyi inletiyordu.

"Çok özledim kızım seni…"

Kimseye aldırmıyordu Salim. Deli çocuk. İki lafının birisinde, "Özledim!" diyordu kanımı kaynatarak. Kapılmıştım yine onun delilikleri ne, başım dönüyordu ama mutluydum.

Ben de özlemiştim ama sanırım bu ayrılık onun bana olan özlemini iyice depreştirmişti. İyi olmuştu! Benden başka arkadaş bulmayı böylece aklına getirmezdi. Bencildim ama amaç güzeldi. Sevdiklerimi paylaşmayı sevmedim! Turna, sözde sabah o karşılayacaktı beni ama yine uykuya yenilmişti gece kuşu belli ki! Bakışlarım onu aradı, ne de özlemiştim güzel yüzünü… Göremedim. Nasılsa uyanınca soluğu biz de alır, sımsıkı sarılırdı deli.

Salim çocuklaşmıştı. O tanrısal gücünü yine kulanmış, aldırmaz olmuş, kollarına alıp sımsıkı sarıldığı beni çocukluğumuzdaki gibi keyifle etrafında çevirir olmuştu. Ellerim omuzlarını sımsıkı tutarken güneş gibi parlayan gözlerine keyifle bakıp gülümsüyordum ve itirazlar çoktan dilimden çekilmişti. Ben onun yanındayken mutluydum. Sanki tatile gönderilmiş kardeşime kavuşmuş gibi yüreğim ve ruhum huzura kavuşmuştu. Özlemiştim. Hem de çok!

O beni çeviriyor, ben mutluluktan dört köşe oluyordum. Ve durduk. Soluk soluğa durduğumuzda, Salim'in daha önce bu kadar neşeyle parladığına şahit olmadığım gözleri, gözlerime değdi. Beni bambaşka bir heyecanla süzüyordu ki utandım. Hiç böyle arsız bakmazdı bana, zamansız kızardı yüzüm. Bendeki fiziksel ve duygusal değişimi fark ettikçe gözleri daha başka koyuldu.

Garipti. Sanki onun özlemi, benimkisinden daha yoğun, daha fazla, daha yakıcı ve daha başkaydı. Bir an elleriyle yüzümü kavrayacak ve yüzümün her karesini öpücükleriyle boyayacak gibi soluk soluğa bir ürkeklikle duruyordu.

Bensiz çok sıkılmış olmalı, diye düşündüm. Eli usulca kalktı tehditle.

"Bir daha bu kadar uzun gitme!" dediğinde emrederek, enseme o garip his yayıldı. O bilindik korku sardı etrafımı. Benim kalbim, bir onun varlığıyla böyle şahlanırdı ve bir onu hisseden bedenim varlığına böyle hasretle tepki verirdi.

Biliyordum, şu anda arkamda durmuş, derin mavileriyle bana bakıyordu. Özlemiş miydi, beklemiş miydi ya da o da beni düşlemiş miydi? Soluklarımı, yüzüme bakmadan bozuyor, kalbimi yerinden sökecek

gibi harap ediyordu. Korkuyordum geriye dönmeye. En kısa zamanda doktora gidip kalp ilacı alacaktım. Yoksa bir gün ciddi ciddi, hüccetten hık diye gidecektim.

Salim'le tatil boyunca sürekle konuşmuştuk ama Efe…

Ah Efe, beni bir kere bile aramamıştı. Küstürmüştü, canımdan bezdirmişti ve bu küskünlüğü hiç öğrenememişti!

Ben arada küserdim sana ve yine sen bilmeden barışırdım sessizce.

Kırgındım, öfkeli, hatta içlenmiştim. Suratım asılmış, gözyaşlarım sebepsizce gözpınarlarımı zorlarken, burnumun direği acıyla sızlamıştı. Yine oyuna geldim kalbim tarafından. Karşı koyamadım, dayanamadım ve şeytana uyup usulca arkamı döndüm. Neden bilmiyorum ama az önceki sevincim çekildi yüzümden. Gözlerimi puslu bir sis sardı. Korkuyorum Yarabbi! Kalbim sırtımı dehşet bir ürpertiyle döverken ben delicesine bir korkunun girdabında sızlanıyordum.

Gidişim kısa olabilirdi. Ama içime bıraktığı etki büyüktü, korkularım gibi. Ya beni unuttuysa? Ya bir kere bile düşünmediyse? Niye aramamıştı? Neden? Ben ne yapmıştım ona?

Kırgın gözlerim, gözlerine uzandı. Maviler… Hiçbir rengi bu kadar sahiplenmedim en bencilinden ve hiçbir renge bu kadar öfke duymadım en beterinden. Hiçbir renk bende değer bulmadı bu kadar fazla ama değersizde olmadı bu kadar. Baktığımda gördüğüm sadece maviydi. Başımı göğe kaldırdığımda da denize çevirdiğimde de hayal kurduğumda da her şey maviydi…

Efe daha bir adam olmuştu. Ve bu haline en çok o çehresine sinen ulaşılmazlık bir hat sunmuştu. Sertleşmiş mavi bakışlarıyla karşımda dikilen bu ifadesiz adam, benim rüyalarımın da kâbuslarımın da sebebi olmuştu.

Gözleri mavi bir kurşun, bakışlarındaki sessizlik garip tıslamayla beynimde sekip tüm düşüncelerimi tarumar ediyordu.

"*Hoş geldin* demeyecek kadar mı unuttun?" demek yerine "Selam da vermiyorsun artık. Bu kadar ukalasın işte?" dedim çaresizce. Sitemimi bile esirger oluyordum o bana böyle sert, böyle kırgın, böyle küskün, bunca ulaşılmaz bakınca. Yaza küsen bahar gibiydim.

"Günaydın." dedi isteksizce.

Buz gibi, ifadesiz, duygusuzca sadece… *Günaydın* ve gitti. Öyle ağzını bir karış açık, yüreğimi kırgın bırakarak.

O gitti ya içimdeki sevincim gitti, ona olan sitemim gitti, dilimde dolanan hayallerim de onunla özleme karılıp gitti. Gözlerimdeki yaşlar artık kirpiklerimi zorluyordu. Beni öylece yüz üstü bırakıp kaybolmuştu sokağın sisinde.

Sarılmadan, "Özledim Asi, ne iyi ettin gelmekle." demeden çekip gitmişti.

"Beni hiç mi özlemedin?" demek istedim.

"Gel başımın belası gel!" demeden gitmesini sessizce izlerken sadece hazmettim.

Neden sinirlenmişti? Giderken attığı son bakış, nasıl da kırgın bir sitem ve küskün bir haykırış bırakmıştı içimde. Neden bu kadar sitemkâr bakmıştı gözlerime? Ben ne yapmıştım da bu kadar öfkeyle akmıştı kızgınlığı gözlerinden ruhuma.

Bağlanmayacaksın. Öyle kimseye körü körüne bağlanmayacaksın. O daha az severse kırılırsın. Çok sevmeyeceksin, çok sevmezsen acımazsın, kanamaz, kırılmazsın.

İşte bu mantığın sesiydi, peki ya kalbim ne diyordu? Hangi yalancı türküyü tutturmuştu yine diline, ne ağıtlar yakıyordu?

Ben acıyordum şimdi, kaybettiğimi hissedip korkuyordum üstelik. Sandığımdan derindi çocuk yüreğime işleyen sızı… Bir çift maviye dönmüş yaram, onu kanıyordu.

Ah Efem, neden konuşmuyorsun sen? Neden uzak duruyorsun benden? Gözlerinle konuşmayı unutmayacak mısın sen?

O sene lise bir benim işkence yılımdı sanki. İlk çaresizliğimdi. Hevesle evde dolanıp içim içime sığmayarak okul kaydımı beklerken, babam güzel haberi vermeye eve geldi.

"Hanım, yemek hazırsa oturalım valla canım çıktı." dedi.

Kalbim nasıl pır pır atıyor. Heyecanla bana vereceği haberi bekliyorum.

"Hallettin mi bey!" dedi annem benim kadar heyecanlı olduğu gözlerinden okunuyor. Sanki yüreğimi okuyor, heyecanıma ortak oluyordu annem. Okumamış ya okuyan kızı olacak, tek çocuğu aile baskısından sıyrılacak diye için için seviniyordu.

Babam ellerini yıkamak için lavaboya geçince hemen atıldım önüne. Havluyla kapısındayım.

Bana bakıp gülümserken, anneme hitaben, "Hallettim çok şükür hanım." dediğinde, gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes çektim içime. Şükür... Susmasa, konuşsa da dindirse içimde yankılanan heyecanın gürültüsünü.

"Kızı okula kaydettirdim."

"Aslan babam!" dediğim gibi, kendimi tutamayıp sevinç naraları atarak boynuna sarıldım. Hayatımın gidişatı bu kayda bağlıydı. Eğer okula gidemezsem, amcam kocaya gitmem için elinden geleni yapar, babam da daha fazla direnemez boyun bükerdi. Çünkü bir amcama, bir de onun sözlerine karşı çıkamazdı. Bu yüzden de tek şansımdı, okumak.

Babam böyle sevgi gösterilerini pek seven bir adam değil, açıkçası buna alışık değildi ya bu hallerime şaşırdı!

"Eşek sıpası. İşten yırttın diye seviniyorsan, dersim var diye işten kaçamazsın haberin olsun. Ananı üzmeyeceksin!" diye direktif verdiğinde, yanağına sulu bir öpücük kondurarak onu daha çok şok ettim.

"Yaparım. Sen okula yolla babam, valla her şeyi yaparım. Elini sıcaktan soğuğa soksa annem, en bi' cırlayan sesimle evi yoklarım."

"İyi o zaman. Bizim domuz kasa minibüslerde gidemezsin okula, sana servis çeken birisini bulmak gerek."

"Ne servisi?" dedi annem benden evvel şaşırarak.

Kim okula bu zamanda servisle gidiyordu ki gariban olan ben gideydim.

"Okul uzak hatun, kız başına yollarda perişan olmasın." dedi babam elindeki tek varlığına sımsıkı sarıldığını belirterek.

"Baba okul hemen şuracıkta, ne uzağı..." dediğimde aklıma geleni dilime yem etmemeye özen göstersem de boş! Babam bombayı patlattı yüreğimde. İçimdeki sevinçlerimi katletti.

"Kızı başka okula yazdırdım hanım."

Bu sözler itiraz kaldırmıyordu. Ben Canan, haşarı ve asi bile olsam, konu babam olunca itaatkâr oluyordum.

Senden ayrılmam mümkün değil derken başka bir okula yollandım Efe! İçimdeki boşluğa, yeni yaralar sığdırdım.

Babamın hastanesinde çalışan bir doktor tanıdığı beni kendi kızının okuluna kaydettirdiği için, bizim tayfadan ayrı düştüm. Turnam, nasılda ağladı saatlerce sanki gözlerinden akan çare olacakmış gibi. Kendi derdimi unutup teselliye düştüm. Salim çileden çıktı da Turna onu sakinleştirince duruldu. Yoksa korkuyordum babamın karşısına çıkıp deli deli konuşmasından. Ukalaydı yapardı! Neyse ki Turna bazen pek bir olgun olup duruma el atmasını iyi beceriyordu.

Çok zaman geçmedi. Başka arkadaşlar edindim, içimi bilmeyen, dilimden anlamayan, beni sevmeyen başka yüzler. Belki başka ortamlar gördüm ama aklım fikrim orada, kendi tayfamda kaldı. Şimdi yanlarında olsam, bana en uzun salıncağı kurup bulutları sunsalardı, bir kaldırıma oturup elimizde çekirdeklerle bir olay hakkında saçma sapan tartışsaydık ya da en kötü, en sevmediğim şekilde sahil kenarına gidip sussaydık... Ama olmadı. Ne salıncağımı sallayan ve sürekli beni sallamaktan kolları ağrıyan arkadaşlarım ne de sürekli didiştiğim kan kardeşim vardı.

Turna bile bizimkilerle aynı okulda, ben yokum... Bensiz bir üçlü, bozulmuş bir dörtlü!

Onlar olmayınca kendimi kötü hissediyordum. Daha okulun haftasında herkesle kavga ettim, iki kere disiplin cezasından kıl payı kurtuldum. Üstelik hocalar benden pek hazzetmiyor, illallah diyordu. Çekilmez, nemrut, huysuz, asi hatta umutsuz olarak anılıyordum okulda. Gören yüzünü asıyor, duyan burnunu memnuniyetsizce kıvırıyordu. Kaç defa kaçarak kendi lisem yerine onların okulunun etrafında dolaşmaya başladım ama içeriye farklı bir lisenin kıyafetini giydiğim için alınmıyordum.

Salim ve Efe bir şeyler konuşarak çıktıklarında okulun eski demir kapısından, heyecanla önlerine atıldım, "Bensiz sohbetiniz koyu olsun." diye.

Salim şaşkınca baktı arkasına. "Kızım. Sen nereden çıktın lan?"

Kıkırdadım. "Sana şimdi o edepsiz esprilerden bir tane yapardım ama artık çocuk değilim Salim." dediğimde, burnumu şirince kıvırarak ona sataştım.

Bakışlarımı Efe'ye çevirdiğimde, onun dudaklarına konan bir tebessümle bana bakması gerekirken, çatık kaşlarıyla karşılaştım.

"Ooo, Efe Bey, sanırım beni gördüğünüze sevinmediniz." dedim gıcık herife.

"Sevinmedim!" dedi arsız bir saniye tereddüt etmeden.

Bu nasıl bir histi böyle, özlemden nefrete dönüyordu saniyede. Dişlerim sıklaştı, hırsımda kanım kaynadı. "Sevinme zaten, ben seni görmeye gelmedim ki okula, gördüğüme de hiç memnun olmadım zaten mavi rengini."

Salim'in koluna girerek yılıştım. Bu onu daha da öfkelendirdi, beni kamçıladı.

Efe dişlerini sıktı. "Neden geldin?" dedi apansız. "Senin sorunun ne?"

"Sen olmadığın kesin! O kadar bile yer tutmuyorsun bünyemde." dedim hırlayarak. *Yalan!*

"Bırak kızı. Ne güzel gelmiş zaten göremiyoruz onu, bırak da bakayım biraz yüzüne." dedi Salim saçlarımı kurcalayarak haylazca.

Özlemiştik ve bunu saklamıyorduk ikimiz de.

"Of!" dedim saçlarımı Salim'in elinden huysuzca kurtarırken. "Sana hesap mı vereceğim?" dedim iyice öfkelenerek Efe'ye.

"Yine başlamayın." dedi Salim alayla araya girerek. Aslında sitemkârdı duruşundaki kızgınlık.

Hiç kimseye aldırmayan Efe, iri bir adımda önümde bitti ve bana tepeden bakarak hükmeder gibi, "Büyü artık Canan. Herkesi bu sahte çocukluklarına alet etme. Kafana estiği gibi milletin aklını başından alma, ortadan kaybolma. *Çocuk değilim* diyorsun ama bence senin bedenin büyüyor, aklın olduğu yerde sayıyor. Büyümüyorsun. Okuldan kaçarak ne yapmayı planlıyorsun? Buraya gelmeyi mi? Geçen babanı gördüm, biraz konuştuk ve inan bana seni bizim okulumuza yollamaya hiç niyeti yok! Yani bu sene kaçarak okulda kalırsan, seneye zaten bizim olmadığımız bir okulda olacaksın."

Göğüs göğse gelecek şekilde önünde yükselerek horozlanırken, "Sen... Sen..." dedim ellerim iki yanda yumruk olarak. "Senden nefret ediyorum!"

"Etmiyorsun!" dedi kendinden emin.

"Ediyorum Efe. Senden hiçbir şeyden etmediğim kadar nefret ediyorum. Hiç kimseden etmediğim kadar, maviyi sevmediğim kadar nefret ediyorum senden. Mavi ve kibirli Efe'den nefret ediyorum."

"İyi, aklını başına alman benden nefret etmenle başlayacaksa devam et. Ama akılını başını al. Bırak artık çocukluğu, büyü! Ya okur adam gibi kendini kanıtlarsın ya da okumaz amcanın bulduğu o hayırlı kısmetlerin birisinin koluna takılıp, çocuk büyütürsün!"

Acıydı ama doğru söylüyordu! Biliyordum her kelimesiyle doğruydu ama işte inatçı gururum duymuyordu. Öfkem boyumu aşmış susmuyordu. Salim dişlerini sıkarak kuzenine baktı. Hemen geriye çekildim. Ben önünde zıplayıp yüzünün ortasına yumuk atamıyordum ama atan birisi illa bulunurdu. Şimdi Salim onun hakkından gelirdi, kıyamazdı bana. Ama garip olan, bizim uçarı, elde avuçta durmaz Salim, düşüncesiz hergele, birden bana karşı cephe almıştı.

"Efe haklı Asi!"

"Oha!" dedim şaşkınca. "Ne? Sen de mi?" Kırılmış, üzülmüştüm.

Geniş omuzlarını kaldırıp, indirdi.

"İlkokuldaki Müdire annemiz yok artık yanımızda Canan, senin nazını, bizim yaramazlığımızı çekecek kimse kalmadı. Eğer kendi ayaklarının üzerinde özgürce durmak istiyorsan, okulunu bitireceksin. Dersine çalışıp babanı bizim okulumuza gelmeye ikna edeceksin."

Haklıydı. Salim'e ne kadar çabuk geçse de öfkem, Efe'ye katlanarak büyüdü ve asla geçmedi. Kızdım ona, kırıldım. Beni çocuk gibi azarlamasını yediremedim kendime. Sanki yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen biz değilmişiz gibi ne çabuk atmıştı o günlerin pabucunu dama. Unutmuştu hemen demek geçmişi.

Sırf ona kızdığım için çeki düzen verdim derslerime. O gün derslerimde milat oldu. Sahildeki bankımda bile boş boş oturmadım bir daha, hep çalıştım. Turna'yla vakit geçirmekten, Salim'le lak lak yapmaktan uzak durdum. Okulumda eski başarımı yakaladım. Garip bir beyne sahiptim. Okumasam bile dinlediğim bir konuyu anında aklıma yazıyor ve unutmuyordum. Hocalarda bunun farkındaydı. Bana güveniyorlardı ve halimden korkuyorlardı.

Salim ve Efe artık okuldan kaçmayacağıma emin olunca onlar ziyaretime gelmeye başlamışlardı. Aradaki gerginlik hemen kalkmadı ortadan ama günler geçtikçe buzlarımız erimeye başladı. Hafta sonları ise her zamanki mekânımızda, sahilde buluşuyorduk. Onlar anlayışla

yanımda oluyorlar, ben de uysal oluyordum. Onlar yanımda olunca ben genç kız, olmayınca asi bir erkek çocuğuna dönüşüyordum.

Ama ne olursa olsun, her şeye rağmen bu durum arada okulu kırmama engel olmuyordu.

Yine o içimin sıkıldığı ve Salim'le Efe'yi özlediğim zamanlardı.

Ne ara dersi asmayı aklıma koyduğumu ve yollara düştüğümü bilmiyorum. Okullarına geldiğimde, artık beni tanıyan bekçi içeriye girmeme izin verdi. İlk işim Salim'in ve Efe'nin sınıfları olan üst kata çıkmak oldu. Efe, Salim'den bir sınıf önde olduğu için, ilk Salim'in alt kattaki sınıfına gittim. Sonra Efe'nin sınıfına ama ikisi de yoktu. Holde aylak aylak dolaşan birkaç arkadaşından, onların bahçede olduklarını öğrendim. Hevesle koşarak bahçeye gittiğimde, onlara nasıl bir sürpriz yapacağımı düşünüyordum.

Ama bahçeye girdiğim an, yıkıldım! Salim bir kızı ağaçla kendi gövdesinin arasına hapsetmiş, elini de ağaca yaslamış, her ne söylüyorsa kızı kıpkırmızı bir suratla baştan çıkarıyordu. Garipti ama duymak başka, onun bir kızla flört etmesini izlemek çok başkaydı. Konuşurken şakalaşırken utanmayan ben, şimdi kıpkırmızı kesilmiştim. Şapşallaşmıştım. Bocalıyordum seslenmeye. Etrafa bakıyordum sudan çıkarılmış sersem bir balık gibi.

Okul bahçesi kalabalıktı ve bu görüntü birkaç meraklı dışında kimseyi rahatsız etmiyordu. Beni de etmemeliydi. Salim'in sevgilisi olduğu için asla kıskanmazdım ama kız bir arkadaş bulduğu için kendine, garip bir şekilde o kızdan nefret ettim ve huzursuz oldum.

Sevgilisi olacaktı ama kız arkadaşı asla olmayacaktı! Biraz bencildim ama Salim benim gözümde değerliydi. Benden başka kız arkadaşı olmayacaktı. Bir anda kızla gözlerimiz kesiştiğinde, kız kaşlarıyla beni göstererek bir şeyler söyledi ve kıza gülerek bir şeyler anlatan Salim, dalgınca bana baktığında, yüzündeki gülümseme de gözlerindeki neşe de apansız çekildi. Paniklemiş gibi kızın üzerine gölgesini düşürdüğü iri bedenini apansız kaldırdı. Kocaman serserinin eli ayağı, içmiş gibi birbirine dolaşıyordu endişesinden. Kıkırdadım bu şaşkın haline. Neden korkmuş, paniklemişti ki? Oysa bendim, Canan, onun en bi' sevdiği dost yareni.

Hızla yanıma gelip beni kollarına alarak, uygunsuz yere şebeklikler edip çevirmeye başladı. Salak saçma konuşuyordu paniklediği için.

"Sen yine mi okuldan kaçtın Kız Fatma?"

Az önce kızıyor muydum bu haylaza? Bu deli, aklı bir karış havada olan şaşkın çocuk, benim kanımı en kızgın olduğum anda bile nasıl bu kadar çabuk kaynatıyordu ki? Ben nazlı bir çiçektim, onlar iri bir ağaçtı beni koruyan ve ben onların kuytusuna saklanmayı seviyordum. Şımarıyordum heybetli gölgeleri beni sardıkça, köklerinden kuvvet aldıkça serpiliyordum. Büyüyor ve büyüdükçe onlara bağımlı kalmaktan geri duramıyordum. Bazı alışkanlıklar kolay terk edilmiyordu.

Şimdi keyifle ellerimi omzuna koymuşum, kahkahalar içinde, beni etrafta çevirmesine neşeyle karşılık veriyordum.

"Dur Salim, başım dönüyor."

"Kız Fatmam… Nereden çıktın, bak okulu kırdıysan!" diyordu soluk soluğa çevirmeye devam ederek.

"Ders boştu." Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Valla ders boştu." dedim kendimi açıklayarak. Ayaklarım yere basarken derin derin soludum. Usulca çekildim kollarından ve kızaran yüzümü elimle yelpazelemeye başladım. Herkes şaşkınca bize bakıyordu, ben utancımdan kızararak kıvranıyordum ama Salim'in umurunda değildi bu. Arsızca kolunu omzuma atmış, beni izliyordu.

"Özledim lan seni, valla özledim." diyordu şirin şey!

Ben ise bakışlarımı etrafa dolaştırdım. Aradığım kişi belliydi, özlediğimde.

"Efe nerede?"

"Buralardadır." dedi gelişi güzel halde.

İkimizin bakışları da okulun geniş bahçesinde turladı. Ben bina cephesine bakarken, Salim eliyle bahçeyi işaret ederek "İşte orada!" dedi.

Bakışlarımı keyifle o tarafa çevirdim. Yüreğim yerinde durmayan bir sinek tanesi gibi içimdeki boşluklarda dolaşıyor. İleride, duvarın dibinde bir kızla koyu bir sohbet girmiş, konuşurken kendinden geçmişlerdi. Kıza, çekici yüzündeki kusursuz dudaklarıyla gülüyordu. Bir eli cebindeydi. Utandığı zaman yaptığı gibi, diğer elini saçlarında dolaştırıyor, yakışıklı yüzünde mahcup bir tebessüm, çekingen gözlerinde utangaç bir kaçış beliriyordu. Kulaklarının ucu kızarmıştı. Utandığı

zaman bu olurdu hep biliyorum, çünkü onu en çok ben utandırıyordum. İçimdeki öfke, kıskançlık, patlamaya hazır yanardağ gibi kabaran kırgınlıkla karışıyordu.

Bu kız... Varlığını duyduğum ama tam anlamıyla tanımadığım bu kız, onu eğlendiriyor ve aynı anda utandırıyordu. Yüreğimdeki acı, o tarifi mümkün olmayan acı, öylesine derin ve fazlaydı ki soluğum kesiliyordu.

"Çağırayım dur!" dedi Salim keyifle bana bakarak. Hâlâ hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Sevinçliydi.

Salim'in hareketlenmiş koluna dokunarak durdurdum onu. "Bırak!"

Bana baktı Salim dikkatle. Dişlerimi sıkıyordum, yüzüm kararmış, gözlerimden kin, dudaklarımdan şer akıyor gibi şeytana kesmiştim.

"Seni gördüğüne sevinecek."

"Arkadaşıyla sohbetini bozma! Ben zaten gideceğim, eve geç kalmayayım." diye yalan söyledim. "Seni görmeye geldim ben, onu değil!"

Ya yüreğim? Yüreğim bir tek onu görmek istememiş miydi? Onun umurunda olmamak canımı çok fena yakmıştı.

"Aynı saatte çıkıyoruz, burada olduğunu anlayamazlar, birlikte gideriz eve." dedi Salim hevesle. Yakarır gibi bakıyordu gözleri.

"Gerek yok, ben..."

"Hoş geldin." dedi arkamdaki tok ses.

Yüreğim yerinden sökülüp ayaklarımın dibine düşmüş gibi oldu ve ruhumun göğsümden derin bir ürpermeyle söküldüğünü hissettim. Sesi, öyle güzel ve keyifliydi ki içimi acıtıyordu. Benden başkasının keyfi hüküm sürmüştü sesinde ve dudaklarının cennetinde başka bir kız mest olmuştu. Kirletmişti benim olan temiz tebessümlerini başka bir gülüşün seyrinde. Üstelik azarlamıyordu ya da kızmıyordu. Usulca arkamı döndüm. Baş eğdim aşka yine çaresizce ama bu defa son saygı duruşumdu! Onu yüreğimdeki karanlıklara kilitlerken, öfkeyle koyulmuş bakışlarımdaki sisi ve nemi sakladım ondan, kendimce...

"Hoş buldum." dedim çaresiz sesimdeki titrekliği saklayarak. Ben hiç hak etmemiştim böyle acılı bir unutuluşu. Kaçarsam anlarlardı, kızarsam öfkemi saklayamaz, bir çuval inciri hışır eder, duygularımdaki karmaşayı gizleyemezdim.

O anda ilahi bir lütuf gibi, "Salim!" dedi yan taraftaki biri. Salim arkadaşına baktığında başını salladı *ne var,* der gibi ve bana bakarak "Sen burada bekle, beş dakikaya yanındayım." diyerek yanımızdan ayrıldı. Önemliydi sanırım, yoksa beni bırakıp asla gitmezdi.

"Okuldan kaçmadın değil mi?"

Ellerini ceplerine koymuş, kravatını hafifçe gevşetmiş, serseri bir duruşla bana bakarak hesap mı soruyordu? Kırgın bakışlarım hâlâ Salim'in üzerinde asılı kalırken başımı salladım olumsuz anlamda usulca.

"İyi." dedi sakince.

O anda ders zili çaldı, bakışları hareketlenen gençlere kaydı. Bahçe usulca boşalıyordu. Ben öyle kalakalmıştım ortalıkta. Yanındaki sınıf arkadaşı olan kız, "Hadi Efe, sen gelmiyor musun?" dedi duru sesiyle.

Efe bakışlarını benden çekmiyordu. Gözleri süzülmüştü yüreğime, susmuştu ama bu sefer.

Ben, ona bakmamaya inat ediyordum. Duru denen o şirret kız Efe'nin koluna dokunarak hak iddia eder gibi, ilgisini kendine çekiştirmeye...

"Bırak çocuklarla uğraşmayı, hadi gel şu konuyu gözden geçirelim."

Eleştiren bakışlarım Efe'nin kolunu tutan kızın eline kaydı. Suçlayıcıydı! Yüzümün turşu sattığına yemin edebilirdim. Bu kızda turşuma tuz basıyordu. Hem de kaya tuzu. Fikrimin en arsız yerlerini depreştiriyordu. Taş kesmişti bakışlarım ondan sebep. Nefes alamıyordum sanki. Efe de benim baktığım yere bakıyordu şimdi. Usulca o eli kolundan çekmesini bekledim ama yapmadı. O kıza dokunması için izin vermişti. Demek aralarındaki ilişki her neyse, ilerlemiş hatta belki de... Aklımın almadığı yerlere gitmişti.

Ağlamayacaktım. Dudaklarım büzüldükçe kıskançlıkla, gözlerime yetiyordu gücüm. Yaşlar zorluyordu sıkça kırpıştırdığım kirpiklerimi ama inat bu ya akıtmıyordum o asi yaşları.

"Sen gelmiyor musun?" dedi usulca.

Konuşacak kadar güçlü değildim, ağlayacak kadar da salak. Başımı usulca iki yana salladım çaresizce. Ve kolumda ılık dokunuşunu hissettim. "Hadi burada kimse kalmadı, benimle gel Asi." dedi.

İçim acıyordu dokunduğu zaman. Nedendir bilinmez, kırılmıştım. Benden başkası dokunmasın istemiştim ona ama anlıyordum ki artık, ben hayal dünyasında yaşıyordum, o gerçek âlemde!

"Sen git." dedim küsçe kolumu kaldırıp, usulca savurarak onun nazik tutuşundan kurtardım.

"Hadi Efe!" dedi Duru huysuzlaşarak etrafa bakınırken.

"Sen git Duru, ben Canan'ı alıp gelirim." dedi Efe kibarca. Uzandı yine bana ve bu sefer çekemedim kolumu.

"Sen de git Efe! Salim gelir şimdi o bırakmaz beni tek başıma!" dedim yüreğimden çıkarıp atarak o kurşunu. Herkes gitse, Salim gitmezdi benden! Bilirim. Sadık dostumdu benim! Yüzüne bakmadan, saçlarımla oynadım. Ama o benim yüzüme dik dik bakmaya devam ediyordu, hissediyordum.

"Bizi adamdan saymıyor musun artık?" dedi kırgınca. Sesi içimi acıttı ama umurumda mı benim hislerim içimde daha çok acıyordu.

Güldü bana. Alay eder gibi. Sanki hakkı vardı buna. Sitem değildi, benimle resmen oynuyordu ukala!

"Yok. O nasıl söz?" dedim hemen kendimi toparlayıp, üzüntümü saklayarak geri bastım.

"O zaman nazlanma da gel." dedi usulca koluma dokunarak. Kibardı ve şefkatli. Sonra gözleri neden böyle derinleşmişti birden?

Ben kimim ki yüreğimin yanında ona nazlanacak? O olunca kızgınlık da gurur da benim neyimeydi…

Sınıfa Duru'nun boş boğaz konuşmaları arasında çıktım. İyice sessizleşmiştim. Umutlarım kırılmıştı sanki de arkasından üzüntüye durmuş yağmurlarım yağdı yağacaktı kirpiklerime.

Efe de sessizleşmişti sanki. Ya da ne bileyim bana öyle geliyordu sanki. Başımı usulca kaldırdığımda, ilgiyle, tehlikeli bir dinginlikle, belki de özlemle bana baktığını gördüm. Gözlerim yüz sürünce bakışlarına, burukça gülümsedi dudakları memnunca.

Umutlanmışım apansız yine, bahara durdurmuşum dileklerimi bilmeden, belli ki içim ısınmaya başladı yine. Neydim ben, geri zekâlı mı? Hani az önce kızıyordum ya, o öfke şimdi neredeydi? O anda hasretimi kirpiklerine sürdüm. Aynı tepkiyi vermeye çalıştım ama üzerime çöken uyuşuklukla, dudaklarımı bile geremeyecek kadar durgundum.

Sınıfa geçtiğimizde yabancıydım. Efe'nin benden büyük olan sınıf arkadaşları bize tuhaf bakarken Efe nazikçe kolumdan tutarak kendi

yanına çekti. Sahiplenme vardı dokunuşunda. Bakışlarını Duru'ya çevirip, "Duru, sen Ayşe'nin yanına geçer misin bu ders?" dedi kibarca.

Duru bana tepeden bir bakış attı, ukala ve öfkeli.

"Gerek yok, rahatsız etmeyeyim." dediğimde dilim kopası nezaketimle, asıl istediğim buradan koşarak çıkıp ağlayarak kendimi teselli ettiğim bir kuytuya saklanmaktı. Onunla oturuyordu demek bu sırada, ben aynı sınıfta olmalarını kaldırmazken o aynı sırayı paylaşıyordu! Bu acıtmıştı işte.

Kız kibirlice bakıyordu bana. Üstünlük sağlayarak hatta onu sahiplenerek dövecek gibi şirretçe. Birden kuvvete bindi içimdeki asi Canan. Ellerine tırnak geçirilmiş gibi acısıyla beslendi hırçınlıkları.

"Ben Salim'e gitsem…"

Kelimelerim ağzımda dondu kaldı. Çünkü Efe'den beklemediğim bir hamle geldi. Kolumdan kabaca tutarak beni kendi sırasına çekip hiç de centilmen olmayan bir hareketle yanına oturmamı sağladı. Duru'nun, sıranın altındaki çantasını şaşkın kıza hırçınca uzatarak "Teşekkürler Duru." diye emrivaki yaptı. "Salim yok, otur oturduğun yerde." dedi bana da kabaca.

Ne demiştim ki ben? Nezaket yoksunu uyuz!

Az önce kızıyordum ya şimdi bana tepeden bakan şaşkın kıza bakarken sanki tüm kızgınlıklarımı içimdeki esen yele savuruyordum.

Hoca sınıfa girdiğinde "Sanırım misafirimiz var." dedi keskin gözleri beni keserek herkes kıkırdadı. "Ağır misafir efendim!" dedi arka sıradan birisi alayla. Herkes kıkırdarken bıyık altından utanarak "Özel sanırım." dedi.

"Öyle." dedi Efe çekinmeden meydan okuyarak millete. "Özel!" Ve bu tepkiyi kibar ve olgun Efe'mizden beklemeyen herkes, sustu apansız. Bu şaşkınlık mıydı, korku muydu? Sınıf üzerinde bıraktığım etkiyi anlayamadım!

Ben miydim özel?

Efe gülümsedi. Ders başladığında, Efe tüm dikkatini hocasına vermişti. Ben yoktum sanki gitmiştim yanından. Çantası vardı ya da montu, o kadar dikkat çekiciydim yani! Sadece dersi ve hocası kalmıştı geride. Çalışkan Efem. Beni dersine değişmişti! Küsmem gerek ama gururla dolmuştu göğsüm.

Başımı, boş kalmasın diye önüme koyduğu kitabının üzerine koydum. Gözlerimi yüzüne odakladım. Ben hasret ona, gözlerim aç, yüreğim kara sevdalı gibi tutkun. İçtikçe bakışlarım suretine doyamıyor, alıştıkça tenim varlığına, yüreğim yerinde duramıyor.

Hocanın tahtaya yazdığı geometrik şekilleri defterine geçirerek çözmeye çalışıyordu sakince. Suskun, bir o kadar ağır başlı, çalışkan ve mağrur. Bu adam ders denilince, kendini kaybediyordu, beni nasıl hatırlasın ki!

Sonra birden kâğıdın üzerinde kıpırdanan, hışırtılara ses bırakan kara kalemi durdu. Başı eğildi ve keskin bakışları apansız bana çevrildi. Utanmadım bakışlarından bu sefer. Kızarmadım. Kaçmadım. Ürkekleşmedim. Saklamadım bakışlarımı ondan. Korkmadım, kovalamasına izin vermedim gözlerinin gözlerimi. Yanaklarım yansa bile cüretle gülümsedim ve seyrettim yüzünü hürce.

Öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki mavileri. Hazin bir maviye boyanmış gibiydi buluttan atlas çizilmiş gözleri. Bedenimdeki tüm gücümü emip uyuşturuyordu sanki bakışındaki o kuvvetli varlığı.

Boğazım düğümlendi, sözlerim kayıp halde baktım suretine. Efe uzun boyuna rağmen, yapmayacağı bir şey yaptı. Ondan beklemiyordum! Sırasında kaykıldı ve başını tıpkı benim gibi defterinin üzerine koydu. İkimizin yüzünde karşı karşıya, soluklarımız sığ, tenlerimizi yakan bir meltem gibi yüzümüzde dolaşıyor. Duruşlarımız şeffaftı. Açık ve net özlem kokuyordu. Kabul etmesek bile bu gizli hisleri, hasret köprüler kuruyordu yüreklerimize.

Anladım ben... O zaman anladım! Bir daha ömrümce kimseyi onun gibi sevemeyecektim, çünkü bu bedenin yüreği artık kayıptı! Onu çaldırmıştı bir mavi gözlü deve. Ona zorla vermişti bedenim yüreğimi ve geri istemiyordu asla.

Gözlerimin uzak gurbetiyle kirpiklerimi kırpmadan bakıyordum yüzüne. Özlüyordum. Salim'i, annemi, babamı ya da ölmüş kardeşimi özlediğimden kat kat daha fazla özlüyordum Mavimi.

Efe'yi özleyince, yüreğim yerinden sökülüyordu. Canım bedenime dar geliyor, sürekli ağlamak istiyor, melankolik oluyordum.

Konuşmadan, sessizce durduk. Birbirimizi izlemeye doyamadık. Ne o çekti bakışlarını benden ne de ben kaçtım gözlerindeki o derinliği

kana kana içmekten. Doyasıya yüzdüm mavilerinde balık gibi. Dizlerimin üzerindeki elim karıncalandı. Hani uzansa, dokunacağı kadar yakındı tenim dizlerinde duran iri eline. Ama o uzanmadı. İkimizde eziyet çektik ama cesurca dokunmadık birbirimize. Zaman akarken kirpiklerim kırpışmaya başladı. Ve sanki bir rüyanın en güzel hayaline dalar gibi, gözlerim onun varlığına kapandı. Hayallerimin en güzelini hatıralarıma saklayarak ben ona uyudum bu sefer. Efeme uyudum...

Rüyamda yine bir tek Efe vardı. Uçsuz bucaksız bir okyanusun içinde, bir sandaldaydık. Bir ucunda o, bir ucunda ben duruyordum. Öylesine neşeli, öylesine mutluyduk. Tenimize vuran sıcağın ısısını bile hissediyordum, denizin o masum, genzimizi yakan tuzlu kokusunu soluyordum. Öyle güzel bir rüyaydı ki bunun hayal olduğunun bilincindeydim ama uyanmak istemiyordum. Kokusunu hissediyordum, varlığının sıcaklığını. Garip ve anlaşılmaz bir durumdu. Yüzüne bakıyordum. Hiç çekinmeden, utanmadan, özlemle, aşkla bakıyor ve özgürce gülümsüyordum. Yanıma geldi. Yüzünü eğdi. Kalbim göğsümü yumruklarken yüzü yüzüme iyice yaklaştı. Ilık nefesi tenimi yokladı.

"Uyan!" dedi.

Başımı iki yana salladım isyanla.

"Biraz daha bakayım."

"Uyan!"

"Lütfen!" dedim ağlamaklı bir yakarışla.

"Canan!" dedi kalınlaşan ses. "Uyan artık, okul boşalıyor."

Ben gözlerimi dehşet bir ürpertiye açtım. Yıkadı günahlarımdan beni Efe'nin masumiyeti ama yoktu gözlerimin hizasında sureti. Şeytana uyup, baka baka doyamadığım yüzü yoktu. Hepsi bir rüya mıydı? Onun varlığını hayal mi etmiştim yine? Bakışlarımı yanıma çevirdim. Efe, sessizce çantasını hazırlıyordu.

Şaşkınca yüzüme bakan Salim yanıma oturmuş, şefkatle saçlarımı okşayarak beni uyandırmaya çalışıyordu. Sanırım ben yine hayal kurup, rüya görmüştüm. Yoksa Efe bana neden baksın ki öyle derin derin, benim gibi... Rüyamda mıydın Efe, yine sana orada mı özgürce sahip olmuştum.

Âşık gibi...

Bakışlarımı Efe'ye çevirdim, sorularıma cevap arar gibi bekledim. Bir umut, ne olur hayal olmasın düşüncesiyle... Yine öyle mesafeli, soğuk ve ifadesiz yüzü belirdi gözbebeklerinde… Anladım, ben sadece rüyalarımda ona bakacaktım ve ona bir tek rüyalarımda sahip olacaktım.

Yorma bu kadar kendini…
Bırak hayatına eşlik etmek isteyenler seninle gelsin,
İstemeyen çeksin gitsin…
Giden tutulmaz, gelen kovulmaz bilesin…

Kızgınlığım geçecek, biliyorum!
ama kırgınlığıma çare yok, tükeniyorum.

Ağacın arkasına saklandım. Hırsız gibi usta bir dedektif gibi ya da meraklı bir taze gibi… En çok da dedikoducu teyzeler gibiydim içim kımıl kımıl, kıçım yusuf yusuf sanki.

Bu görüntü beni çileden çıkarıyor. Bu uzun, kavak ağacı gibi sıska adamda ne buluyorlardı sanki kızlar, önüne geçen göz süzüyor, yanına gelen kendinden geçiyordu. Hayır, yakışıklı bile değildi üstelik! Gözleri maviydi bir kere. Türkiye'de az rastlanan bir renk, ne iticiydi. Üstelik uzun boyluydu, insan ona bakmak için boynunu kaldırmak zorunda kalıyordu. Bu daha da itici! Kendini yanında minnacık hissettiriyordu kazulet. Üstünlüğünü konuşmadan yapıyordu.

Hey Allah'ım duyamıyorum da! Bu kızlarla ne konuşuyordu ki Efe hararetli hararetli? Üstelik neden sürekli o konuşuyor, kızlar ağzının içine bayılacak gibi bakıyordu?

Turist kızlar kırıta kırıta yokuşa yönelirken, Efe omuzlarını dikleştirdi. Omuzlarına, ayakkabımı fırlatıp düşürmek istedim.

"O ağacın arkasından çık!" diye emretti ukala, bıkkın bir sesle iç geçirerek. "Gel başımın belası gel, ne diyorsan burada de!"

Homurdanmış mıydım? Yuh, peki o nasıl duymuştu onca mesafeden? Kırgınca saklandığım yerimden çıkarken, "Bana mı dedin onu?" dedim sakarlaşıp tökezleyerek.

"Yok, hayaletlere… Hepsini dualayıp geldikleri yere yollamak lazım! Mezarlıkta onlar, senden başkası dolaşır mı peşimde? " dedi ukala yine dalga geçerken.

Ben yanına gittiğimde, Efe karşıma minare gibi upuzun dikildi. Başımı geriye atarak yüzüne baktım.

"Ne arıyorsun burada?" dedi tek kaşı yay gibi gerilirken. Hesap mı soruyordu ukala? Asıl o turist kızlarının burnunun dibinde o ne arıyordu?

"Ben… Ben Turna'yı arıyordum!" dedim kıvranarak.

Mavi denizleri kısılırken, "Turna memlekette değil mi?" diye ciddiyetle sordu.

Bir saniye düşünmeksizin, "Sen ne arıyorsun burada?" dedim üstünlük yapıp suç bastırarak.

"Yürüyorum Canan!"

"Nereye yürüyorsun? Kızların üzerine mi?" dedim merakla ellerimi önümde bağlayıp sağa sola sallanarak.

"Hayır, kızlar bana yürüyecekti izin vermedim." dedi ukala. Ben dişlerimi sıkınca o lafı değiştirip ustaca, "Söylersem gelecek misin?" dedi tek kaşı kalkmış bir ukalalıkla.

"Hayır tabii ki, ne münasebet!" dedim hemen kendimi savunarak ama çağırsa bir saniye düşünmeksizin cehennemin dibine bile giderdim onunla.

"O zaman söylemiyorum gittiğim yeri." dedi başını geriye atarak.

Dudaklarımı kemirerek düşündüm. *Ben de geleyim mi*, desem, *nereye* diyecekti haklı olarak.

O, *gel* dese, ben *nereye* demezdim ki! Tamam, derdim mutlaka.

Daha gideceği yeri bilmiyordum ama bahanelerim hazırdı. İç geçirerek tam soracaktım ki Melek ablayla Durdu teyzeyi gördüm yokuşun başında. Bize doğru geliyorlardı konuşarak ve yanlarında daha önce mahallede hiç görmediğim bir kadın vardı. Orta boylu kadın, dikkatle bana bakıyordu. Dokunsam tepeden aşağıya top gibi yuvarlanacak gibi topakça, konuşsam bir ömür susmayacak gibi gevezeye benziyordu. Üstelik o nasıl bakıştı öyle! Sanki saçlarımın telini, parmaklarımı sayısını ezberliyordu onca mesafeden. Efe de bunu fark etmiş olmalı, hemen boynunu eğerek bana sokuldu.

"Bu kadın sana neden böyle dikkatle bakıyor Canan? Bir halt yemedin değil mi?" dedi merakla.

"İlk aklına gelen bir halt yemem mi oluyor Efe? Tanıdık olması da mutlak bir gerçek!" dedim sitem ederek ama bir an aklımdan geçirmeye çalıştım yaptığım haylazlıkları ve başımı sallayarak "Ih ıh..." dedim. "Yapmadım bir şey. Henüz!"

"Kimsenin yeni yıkadığı çamaşırlarına zarar vermedin! Çocuklar top oynasın diye onları toplayıp bir köşeye saklamadın, değil mi?" diye sordu bilmişçe. Sanki kaç defa yaptıysam bunu, bilemedin üç, beş, belki daha fazlaydı!

"Hayır tabii ki... Ne alaka!" dedim derhal savunma yaparak.

"Kızlar ve erkekler saklambaç oynarken sen de kocaman kız olduğunu unutup aralarına karışmadın, değil mi?" dediğinde elimi arkama aldım ve iki parmağımı af diler gibi kıvırıp "Külliyen yalan." dedim heyecanla. Kıçımdan ter akıyor.

Buna kanmayan Efe, başını geriye çekip elime baktı. "Biliyordum." dedi sırıtarak.

"Ya... Valla Melek ablanın evine girmedim saklanırken!" dedim sonunda suçumu ifşa ederek salakça.

Biz fısıldaşarak konuşurken Melek abla gülümseyerek yandaşlarıyla yanımıza geldi. Bu karı beni çiğ çiğ yiyecekti kesin, öyle bakıyordu. Korktum. Bize bakan şaşkın kadınlarla bakarken o, "Nasılsın Efe oğlum..." dedi kibarca. Soluklarımı seslice dışarı saldım.

"İyiyim abla, sen nasılsın?" dedi bizim kibar düdük makarnası.

"Ben de iyiyim çocuğum." dediğinde Melek abla, tüm kadınların gözleri bana dönmüştü. İrkildim. Alnımda bir leke yoksa ağzımın kıyısında yemek artığı yoksa demek ki!

"Ben de iyiyim." dedim şaşkınca.

"Görüyoruz kızım." dedi Melek abla. Sormamıştı doğru ya! Ah, salak ben!

Hepsi birden saçlarımdan ayaklarıma kadar indirdi gözlerimi, sonra başlarını birden kaldırdı. Ne oluyordu ya? Üzerime baktım. Acaba yemek yerken falan ayran mı dökmüştüm? Ya da top oynarken çamur bulaştırıp pasaklı pasaklı mı gezmiştim. Yoktu işte, üzerimde bir şey yoktu! Onlar bakınca dikkatli dikkatli, Efe de baktı bana inceleyerek.

Kendimi pazar tezgâhına çıkmış marka ürün gibi çakma hissettim. Artık ne hissettiyse bozulan Efe garipçe tek kaşını kaldırınca, kolumla uyarak dürterken "Sen ne bakıyorsun be?" dedim kısık sesle azarlayarak.

"Ne bileyim ben, hepsi bakınca merak ettim, çenenden başka değişik olan ne diye?" dedi kısık sesle.

Uyuz yine lafı çakmadan duramamıştı, küstah!

Bu sefer kadınlar yüzüme bakmaya başladı dikkatlice. Kızardım, bozardım, renkten renge girdim, utandım ve hatta kendimi bir yere saklamak istedim. Ve Efe'nin arkasına yaramazlık yapmış çocuk gibi sindim. Elim amaçsızca yüzüme taşındı, kızarmış yanaklarımı yokların dilimle dudağımın kıyısını yaladım. Bu da yetmedi, orada bir kırıntı olmadığından emin olmak için elimle yokladım. Ürkek bakışlarım Efe'ye kaydı. Neden garip garip dudağıma bakıyordu bu adam? Ben dudağımın kenarını yaladıkça o yutkunuyor, sanki yüzüne kuş sıçmışçasına afallıyordu.

"Ya, ne bakıyorsun yüzüme? Sakız mı yapışmış dudağıma?" dedim kolunu dürterek.

Yutkunarak irkildi! Kendine gelirken bocalayarak "Hı!" dedi sadece. Ceketini çekiştirip biraz geriye kaydı. Sanki bedenim ona işkenceydi. Manyak! O gitti bir adım, ben kaldım hedef tahtası gibi ortada. Hemen dibine sokuldum, korunma ihtiyacıyla gölgesine sığındım. Efe irkildi! Sanki etini çimdirmiştim salağın, benden niye korkmuştu ki?

"İşte sana bahsettiğimiz Canan bu kardeşim." dedi Melek abla yanındaki kadına beni hevesle göstererek. Beni neden gösteriyordu elâlemin kadınına bu mübarek?

"Öpsene kızım ablanın elini." dedi şakalaşarak benimle. "Bu da Efe, komşularının oğlu ama birlikte büyüdüler. Kardeş gibiler!" diye devam etti bilgi içeriğiyle.

Ne gerek varsa *kardeş* demesine, isteksizce eğildim ve kadının tombul elini dudaklarıma götürürken, "Hoş geldiniz efendim." dedim saygıyla.

"Maşallah kızım, maşallah." dedi kadın elini çekip başımı okşayarak. Beni sokak kedisi sanmıştı zaar. Durmadan başımı okşayıp duruyordu. Geri kaçtım bir adım.

Kadın gülerek Melek ablaya dönüp "Dediğin kadar varmış Melek, aklımda canlandırdığımdan daha güzelmiş. Ay gözlerine bak, eşek gözü gibi maşallah!" dediğinde anlayamadım.

"Hakaret etmesek!" dedim saf saf. Güldüler. Kadına bak hem eşek diyor hem gülüyordu.

Beni aklında neden canlandırmıştı ki üstelik? Kesin yaramaz, huysuz, asi diye anlatmışlardı beni kadına. Yazık yazık! Ben öyle bir kız mıydım? Hanım hanımcık, terbiyeli, görgülü…

Salla Canan, inanan da benim, sorun yok…

Melek abla sanırım benin tüm özelliklerimden abartarak bahsetmişti onlara ki kadın daha ben konuşmadan tüm sülalemi sordu!

"Evet, çok masumdur Canan. Mahallemizin gözbebeğidir. Çok zekidir. Güzeldir, namuslu, ahlaklıdır. Ve uysaldır!" dediğinde yanımda kaskatı kesildiğini hissettiğim Efe'ye baktım. "Bunlar benden bahsediyorlar bak." dedim şişinerek.

"Bence karıştırmış olmasınlar seni, evlilik delisi Turna'yla." dedi kısık sesle.

"Hadi be!" dedim kızarak. "Bal gibi beni anlatıyorlar."

Kadın devam edince benden dem vurarak, bu sefer şişinerek, "Duy duy benden bahsediyorlar işte…" der gibi kaşımla işaret verdim ve omuzlarımı kaldırıp göğsümü övgüyle şişirdim.

Vay be, ben neymişim meğerse!

Ama Efe birden lafa atılarak konuşunca şişmiş balona dönen egom, iğne batırılmış gibi indi.

"Bu mu zeki abla? Aşk olsun, mahallenin en şapşal kızıdır Canan!" dediğinde, tekme atsaydı karnıma ancak böyle bir etki sağlardı. Bir adım gerileyerek ağzım bir karış açık halde ona baktım. "Üstelik gevezelikte üstüne yok, şaşkındır, şapşaldır biraz da. Üstelik erkeklerle geziyor."

"Aaaaa, ne münasebet be!" dedim hayretler içinde horozlanarak.

"Gezmiyor musun Salim ve benimle?"

"Siz erkek misiniz?" dedim öfkeyle.

Bu yanlış lakırdıyla Efe bana bir baktı yeminle donuma doldura-caktım korkudan. Ama aldırmadım. Ağır mı olmuştu bu, ne?

"Deme oğlum öyle, akıllı kızdır Canan." dedi Melek abla gülerek beni savunurken.

"Üstelik hâlâ altına işediğini saklıyor. Sidikli bu kız abla! Her sabah ıslak çarşafları alttaki camımızı gölgeliyor. Kocaman kız oldun Canan, eteğin yine ıslanmış?" dediğinde, başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi şapşallaştım. Kaşıyla arkamı göstererek imasına devam ettiğinde ise utancımdan yerin dibine girdim. Ay bayılacaktım şimdi. Tekme tokat dalsa ancak bu kadar şaşkına dönerdim.

"Aaa, üstüme iyilik sağlık. Sen ne dediğini bilmiyorsun. Manyak!" diye çemkirdim öfkeyle ellerim yanımda yumruk olurken.

"Sidikli Canan!" dedi delirmiş herif inadıma beni rezil ederek.

"Uyuz Mavi, kendine gel. Geri zekâlı mısın sen be?"

"Canan sakin ol! Dilinin uzunluğunu dışarıya belli etme istersen. Yazık böyle gidersen evde kalacaksın."

"Evde kalırsam, eve alırım damadı sana ne be!" dedim öfkeyle.

"Demek edepsiz olacaksın?"

"Neden edepsiz olayım, iç güveysi gelir kocam."

"Adama eziyet edersin sen şimdi. Döversin de, elin maşalı senin, dilin çatallı, bir de başlarsın, *eşitlik* diye zırvalıklara. Yemek, çamaşır, bulaşık diye tutturursun, adamın beynini yersin. Acıdım kocan olacak adama daha şimdiden Canan."

"Yapacak tabii ki, hayat müşterek." dedim kafa tutarak kibirle.

"Kayınvalideye saygıda sıfırdır kesin." dedi Efe kendinden emin.

"O da bana saygı duyamayacaksa neden olmasın."

"Hizmet etmeyeceksin yani yaşlı kadına?"

"Ne edeceğim be! Birlikte yapacağız ne yapacaksak. Yiyip içip kenara çekilmesine izin vermem herhalde. Eli var, ayağı var!" dediğimde yanımızdaki insanları çoktan unutmuş, Efe'ye laf yetiştiriyordum.

Ta ki, Melek ablanın yanındaki kadın birden cırlayarak bizi kendimize getirene kadar!

"Melek! Öve öve bitiremediğin akıllı kız bu mu? Ben bunu oğluma almam!"

Şok geçiren kişi şimdi de bendim. Gözlerinde soru işaretiyle bana bakan topluluk ise onlardı.

"Ben senin oğluna varırım sanki… Ne alıyorsun sen be, pazardan seçmece lahana mı?" dediğimde kadın elini dehşet bir korkuyla göğsüne koydu, kalp krizi geçirircesine inledi.

Az önce beni överken şimdi "Üstüme iyilik sağlık. Dile bak dile, çengelli iğne!" diyordu.

"Dilimle döverim seni ve oğlunu. Almayın beni kimseye!" dedim kızgınca. Bu konu zaten kanayan yaramdı. "Evlenmeye karşıyım ben!"

"Ah, metres mi olacaksın?" dedi kadın bana şaşkınca.

"Höst... Ne münasebet! Teyze valla yırtarım dilini senin, ne biçim konuşuyorsun sen?" dedim kızgınca kadının üzerine giderek. "Kız kurusu olacağım, derdi seni mi gerdi?"

Efe kolumdan çekerek beni yanına sabitledi. Kolumdaki elini hırçınca sarsarak ittirdim.

Melek abla, abla dediği kadını yatıştırıp yokuşu çıkarken ben sinirden olduğum yerde deliriyordum. Arsız Efe de gülümseyerek bana bakıyordu. Ne çok hoşuna gitmişti bu komedyam anlamıyordum. Resmen melodram oynuyordum.

"Sen evde kalacaksın bu çeneyle." dedi edepsizce kaşlarını kaldırarak.

"Sana kalmam merak etme Mavi, elbet bir alıcım olur."

"Olmayacak!" dedi kendinden emin bir biçimde istifini bozmadan.

"Olacak! İstediğimde yakışıklı bir adamla evleneceğim. Kendi istediğim bir adamla... Sevgilim olacak o erkek önce, sonra kocam!"

"Olmayacak, bacaklarını kırarım o adamın!"

"Ah ha..." dedim elimi belime koyup horozlanarak. "Delinin zoruna bak be, sana ne oluyor da kırıyorsun bacaklarını? Yavaş gel paşam, çüş! Bir kere, o senin bacaklarını kırar."

"O kim?" dedi bu sefer daha öfkeli halde. İşaret parmağını bana uzatmış, tehditle sallıyordu öküz sebepsiz.

"Kim, kim?" dedim eline vurup parmağını düşürürken.

"Az önce dedin ya kendinden emin bir şekilde! O dedin!"

Şeytan dürttü yine beni. "Sana ne, birisi işte. O!"

"Canan!"

"Efendim!" dedim arkamı dönüp yokuşa yönelerek. Kolumdan sertçe tutup beni kendisine öyle bir çekti ki kolum arkama bükülerek elim kalçamın üzerine sabitlendi. Göğsüm sertçe onun göğsüne tosladı. Dişlerini gıcırdatarak, "Aklını başına al!" diye buyurdu paşam.

"Aklım takma diş değil ki evde unutayım... Başımda!"

"Senin dilini koparırım birisiyle konuşursan."

"Kopar da göreyim!" Elinin içindeki bileğimi çekiştirdim. "Bırak kolumu!" dedim dişlerimi sıkarak. Tutuşu canımı yakmıyordu ama rahatsız ediyordu arada kalmayan mesafe. "Bırak kolumu, canım yanıyor!"

"Yakmadığımı biliyorsun. O dallama her kimse, uzak dur."

"O kim?" dediğimde saf saf, tongaya düşmüştüm!

"O halde, gidebilirsin!" dedi uyuz herif istediği cevabı almanın memnuniyetiyle.

Başımı geriye atarak "Bir gün sevgilim olacak Efe, sizinle tanıştırmayacağım." dediğimde hırsımdan kudurarak soluk alamıyordum yakınlığından.

"O gün hiç gelmeyecek Canan, sevgilin bizim bildiğimiz birisi olacak." dedi gözlerimin içine meydan okumayla bakıp kendinden emin durarak.

"Gelecek ve sana tanıştırmayacağım artık onu..." dedim fısıltı gibi.

"Geldiğinde yanında olan kişi seni çok sevecek!" dedi Efe göz kırparak.

"Evet, çok sevecek." dedim durumu çakamayıp saf saf, dalgınca onun laf ebeliğine yenildim.

"Hem de çok!" dedi sakin tok sesiyle. Yüreğimi eline alır gibi içimden söküp çıkardı ve bıraktı beni. Öyle nazikçe değildi bırakışı ama kaba da değildi! Rüzgâr yemiş yaprak gibiydim, savunmasız ve çaresiz.

"Bir öyle davranıyorsun..." dedim nefes nefese konuşamayarak. "Bir böyle davranıyorsun. Benim... Benim kafamı karıştırıyorsun."

"Nasıl davranıyorum?"

"Aptalca!"

"Birisi söylemişti." dedi göz kırparak arsızca. "Belki özgürlük aptallıktadır."

"Âşık olmak aptallıktır!" dedim salak gibi ağına düşüp yine ağız dalaşına yenilip onun söyleyemediğini dile vurarak. Ve kör olası gurumu ele aldığımdan sebep, utanarak derin derin soluk almaya başladığımda, bir daha soluk alamayacak şekilde gözlerine baktım.

Gözleri, o engin denizleri andıran, sesiyle değil gözleriyle konuşan bakışları soluklarımı kesiyor, mavinin ateşiyle yakıyordu. Ağzım kururken "Hiç de bile..." dedim birden. "Ne münasebet!"

"Neye... Hiç de bile?" dedi başını yana kırıp sağ kaşını gererek. Küstah!

"Hiç de bile!" dedim arkamı dönerken hırsımla, "Âşık olmayacağım ben!" kızarak yokuşu çıkmaya başladım. Söylediğinde aslında haklıydı. Sevgimi göstermeyi beceremiyor, aksine nefret edermiş gibi hırçınlaşıyordum. O üzerime gelince vahşileşiyor, öfkeleniyordum. Ama mademki sevmek bana haktı, ona da benim eziyet veren sevgimi çekmek müstahaktı. Üstelik uyuz herifin özgüveni tazelenmiş halde arkamdan güldüğünü hissediyordum o yüzden çekecekti beni ya da terk edecekti...

Bu bana ders oldu ve sonunda babamı ikna ederek okulumu Salim ve Efe'nin okuluna aldırmayı başardım. Ama... Ben Lise üçe giderken, onlar çoktan son seneyi tamamlamışlardı. Bu kötüydü işte! Efe çok zeki çocuktu. Bizden sonra başlayıp bizi sollaması normaldi. Onun zekâsından ve çalışkanlığından korkuyordum. Hem çalışan hem de hangi ara yapıyorsa dersini çalışan ve okulda da mahalledeki gibi parmakla gösterilen, kızların gözbebeği, annelerin damat namzedi olan bir adam olacağını başından beri biliyordum ama nedense bunu bilmek artık canımı yakıyordu. İyi olan sahiplenmesin istiyordum. Az olsun, benim olsun, kimsenin gözü kalmasın düşüncesindeydim. Çirkin olsun, bir tek ben seveyim de başkasının gözü kalmasın diyordum... Ama sadece diyordum. Çünkü Efe güzeldi, hem de aklımızı başımızdan alacak kadar güzel. Hem huyu hem yüzü... Kahretsin!

Okulun ilk gününde heyecanla karşılandım okul yollarında. Kendimi devlet adamı gibi hissettim, hasta olsam sanırsın devlet yas tutacaktı. İçimdeki heyecanım sanki okula ilk defa giden bir çocuğun beraklığına sahipti. Onlar üniversite, ben liseliyim ama olsun, artık büyük bir kız gibi kendimden eminim.

"Kızım, bu ne hal? Sesin çıkmıyor." dedi Turna bana takılarak.

"Korkma kızım, okulda kimse kimseyi yemiyor." dedi Salim alayla beni kızdırıp biraz kendime getirerek.

"Of!" dedim ona sertçe omuz atıp yürüyüşünü bozarak.

"Bak ya!" dedi sevmediğimi bildiği halde saçlarıma dadanıp "Kız Fatma geri döndü." diyerek.

Efe sessizdi yine. Ne çok düşünüyordu paşam, sanırsın dünyayı o kurtaracaktı. Üniversiteyi kazanmış, istediği bölümü zekice ilerletmekteydi.

İşi de iyiydi. Derdi neydi daha bu salağın! Suratsız dahi! İşgüzar filozof? Beyinsiz felsefeci!

Suratımı astım. Zaten biz Salim'le ne zaman şakalaşsak, o sessizleşiyordu son zamanlarda. Fark etmediğimi mi sanıyordu? İçimde bir sıkıntıya peyda edip beni, yerli yersiz korkulara salıyordu.

"Korkma Efe, tekerine çomak sokmam! Üniversiteye kadar gelip, kızları senden uzaklaştırmam." dedim haylazca dil çıkararak ama dişlerim bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda, sıklaşmıştı. Onu kızlarla düşünemiyordum, kızları onunla düşündüğümde ise parçalanmış bir halde, saçlarını elimde düşünüyordum. Hatta ayaklarım üstünde halay çekerken Salim'i bile düşünüyordum. Kız arkadaşı olmasın ama sevgilisi olsun diyordum. Ya, Efe? Konu ne zaman Efe'ye gelse, ben kızlarla düşman olup, benden başkasıyla onu düşünmekten kendimi men ediyordum.

"Kızım, sınıfın demiyorum okulun tamamı ona hayrandı ama bu cool abi... Kızlara bakmıyordu bile lan! Namı hâlâ sürer bir efsane gibi okulda. Ama onda iş yoktu! Valla yakında adı çıkacak oğlan Efe diye!" dediğinde, Efe, Turna'ya sinirli bir bakış attı.

"İşine bak Turna, herkes senin gibi haftasında el değişimi yapmıyor." dedi Salim kuzenini ve yandaşını korumaya alarak.

"Ah dinime küfreden salyangoz satıcısına bak sen! Mahalle bitti, okulda elden geçirmediğin tek kız artık Canan kalacak yine, o da çocukluğumuzun hatırına sanırım. Geçen eve kız atmaya çalışırken annene yakalanmışın, bizde hata sakladık bunu milletten." dedi Turna intikam alırcasına. Neyin intikamıydı bilmiyordum ama çok kızgın duruyordu. Ne yanlışı kalmıştı ne de doğrusu!

"Kapa çeneni!" dedi Salim birden öfkelenerek.

Turna aldırmadı. Koluma girerek "Senin haberin yok güzelim. Siz köydeyken bu şaşkın eve kız at..."

Kızın lafı bitmeden, Salim, Turna'yı kollarından çekerek biraz geriye itteledi. Deli deli bakarak hırladı. "Sen çok konuşuyorsun Turna, istersen sus da birlikte yaptığımız kirli çamaşırların da dökülmesin ortalığa."

"Birlikte!" dedik Efe ve ben aynı anda şaşkınca soluyarak. Yok, artık ya...

"Yuh!" dedim ben anladığım gerçekle. Turna'nın yanakları kızarırken utançtan, sanki düşüncelerimizi doğruluyordu. Salim hemen atıldı onu korumaya ama ağzından laf çıkmıştı bir kere.

"Saçmalamayın ya öyle bir şey değil bu!"

"Nasıl bir şey Salim?" dedi Turna birden öfkelenerek, ağlamaklı halde. "Anlatsana nasıl bir şey?"

Ne oluyordu arkadaş, birden ikisi de kudurmuş tilkiye dönmüştü. Ortalık kuduz kapışması gibi toz dumana kapılmıştı.

"Ya siz bizim haberimiz olmadan sevgili falan mı odunuz?" dedim ben dayanamayarak. Salim'in bana bir bakışı vardı… Yeminle nefesim ciğerlerimden çekildi korkudan. Turna'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Aklıma gelen, dilime gelmiyordu. Boş boğazdım ama o kadar cesur değil. Hele Salim inkâr ettikçe…

"Hayvan!" dedi sonunda Turna isyan ederek, önden önden yürümeye başladı.

"Niye kırıyorsun abi kızı?" dedi Efe sitemle. "İnsanların hayatı oyuncak değil, anla artık. Dokunma, bozma!"

"Efe!" dedi uyararak Salim. Öfkesi apansız hedef değiştirmişti.

Efe başını sallayarak aldırmadı ona "Akıllı ol. Bir sürü güzel anımız var, bozma!" diye tekrar uyardı ve Turna'nın peşinden hızla giderken benim sinirlerim tepeme toplandı. Hem şaşkınca, hem kızgınca baktım arkalarından. İçime bir ateş düştü. Yoksa Turna sandığım gibi Salim'e değil, Efe'ye mi bir şeyler hissediyordu? Aklımda bin tilki birden dolaşmaya başladı. İçim kabardı, en iyi arkadaşıma, yılların yandaşına birden düşman düşman bakarken buldum kendimi. Sürekli Efe'yi övmesine başka bir açıklama bulamıyordum o anda.

"Salim!" dedim üzgün bir sesle. "Turna ve Efe, ne zaman bu kadar yakınlaştılar?"

Şimdi Salim de benim baktığım yere, Turna'yla konuşan kibar ve merhametli Efe'ye bakıyordu.

"Bilmiyorum!"

"Aralarında bir şey var mı?" dedim çekinerek. Korkuyordum alacağımdan cevaptan.

Salim bana döndü ve sertçe "Sana ne?" dedi.

"H-hiç…" dedim boğazıma dizilen yumruları bertaraf ederek. Aklımda hâlâ cevapsız sorular dolaşırken, "Efe bizim arkadaşımız…" dedim kıskançlığım rekor kırarken. Rol yapmak kim, ben kimim! "Ve Turna! Ne bileyim, işte öyle…"

Salim'e aldırmadan hızlanıp Turna'nın yanına koştum. Onu teselli etmek isterken içten içe de Efe'yle yalnız bırakmak istemiyordum. Hepten kafayı üşütüyordum sanırım ben, bu kadar dengesizlik de fazlaydı. Okula gittiğimizde, hâlâ aklım karman çormandı.

Efe ve Turna?

Bu fikir beni zehirliyordu. Derse adapte olamıyorum, teneffüslerde, mahallede, hatta birlikte olduğumuz zamanlarda bile Turna'yı göz hapsinden bırakmıyordum. Gün geçtikçe ikili daha sıkı fıkı olmaya başladı. İki kere üniversiteye onları görmeye gitmiştik ve ikisinde de bizi unutup sohbeti koyulaştırmışlardı. Hep birlikte oturduğumuz zamanlarda, birden kalkıp birlikte şakalaşarak dolaşmaya, dersleri birlikte takip etmeye başladılar. Teneffüs bitip de ders zamanı gelince, yanıma oturan Turna heyecanla Efe'yle olan sohbetlerini bana anlatarak çilelerden çıkarmayı başarıyordu.

"Ne somurtuyorsun yine?" dedi Salim yüreğimi ağzıma getirip daldığım kuyudan beni çıkarırken, top oynamaktan kızarmış yüzüyle bana bakıp alnındaki terleri sildi.

Nazlıca omzumu sarstım. Sonra bakışlarımı yine ileriye çevirdim. Salim de baktığım tarafa baktı. "Yeni taşınmışlar…" dedim kaşlarımı meraklı meraklı kaldırarak. "Biz gezmeye gittiğimiz gün eşyaları gelmiş annem bahsetti." dediğimde yeni gelen kızdan bahsedermiş gibi hevesle anlatınca Salim kaşlarını kaldırdı ve tuhaf bir şekilde yüzüme baktı.

"Eee, ne olmuş?"

"Yok, bi' şey…" dedim durgunca. Aslında vardı. Merak ediyordum acaba bu kız mahallede aylak aylak çok dolaşıp canımı sıkar mıydı? Turna başka ama bir kıza daha katlanamazdım.

"Annemin günü varmış."

Bu sözü söylemek benim için işkenceden farksız değildi. Ne vakit annem evde bir gün yapsa ve babam eve erken gelse her zaman bir kıyamet kopardı. Babam evdeki hatunlara bozuntuya vermeden yüzünü yıkar ve ufacık kibrit kutusu gibi duran oturma odasına geçer, annem

kıçı yanmış tilki gibi evden göndereceği kadınlara nasıl yalanlar atacağını hesaplardı.

Yine öyle günlerden birinde, babamın gelme saatine yakın annem tutuştu. Mahalledeki kadınlar çenenin dibine düştükçe huysuz babamın anneme edeceği laflar garibimin yüzünden kitap gibi okundu.

Turna saçlarını çekiştirerek omzundan geriye attı. Yeni boyatmıştı. Benim saçlarım kendi rengiydi, o kadar alımlı durmuyordu. Ben okul veledine, o evlilik çağındaki genç bir kıza benziyordu. Saçlarım uzadı, iri kahve gözlerimi çevreleyen yelpaze gibi kirpiklerim kıvrıldı ve elmacık kemiklerim sivrildi ama ben hâlâ onlar kadar güzel olduğumu düşünmüyordum.

Artık huysuz, somurtuk, birazda çekilmez olmuştum. Bazen kızın hevesini kırıp bağırıyor, hiç yok yere azarlıyor, bazen de dinlemeden yanından kalkıp onu sap gibi ortada bırakıyordum. Bugün de ders çıkışı yine Haliç kenarındaki fındık fabrikasının önündeki yeşillik alanda toplanacaktık. Biz liseden, asil beylerimiz büyük fakültelerinden gelecekti. Aslında ben istemiyordum ama Turna bu sefer eve gitmeme izin vermedi. Kolumdan tuttuğu gibi beni çekiştirerek oraya götürdü.

"Baksana ne getirdim." dedi elindeki plağı göstererek. Çantasına nasıl sokmuştu o koca plağı şaşırdım.

"Annen seni vurur, bilmiyor musun bunları saklıyor Turna, niye getirdin okula? Kırılırsa seni cidden vurur!" dedim elimde olmadan onun adına korkup panikle uyararak.

"Dinleriz kızım sizde, fena mı? Annem eve geç gelecek, size gelirim, otururuz biraz. Fark etmez bile. Ama istemiyorsan o başka... Tabii senin Salimin, Efen var, beni ne yapacaksın!"

"Deli deli konuşma!" dedim kızarak.

Omzumu sarstım umursamazca. Ayağımdaki ayakkabılarımı çıkardım. Çantamı çimlerin üzerine attım. Nemli çimlerin ayaklarımın altında ezilmesini hissetmek her zaman bana mutluluk sebebi olmuştur. Her zaman yaptığım gibi kollarımı açıp yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve dönmeye başladım. Mavi, önceden nefret ettiğim, şimdi en bi' sevdiğim renkti. Herkes sevmediğimi sanırdı ama ben maviyi çok severdim. Çocukken de çok yapardım bunu. Çimlerin üzerinde bu şekilde dolaşmak hoşuma gidiyordu. Özgürlük gibiydi, kanatsız uçmak gibi...

Gözlerimi kapatıp döndüğümde, uçuyormuş hissi veriyordu. Ve ben, tüm stresimi toprağa değen tenimle kaybediyordum.

Turna yine "Çöpçü" şarkısını mırıldanıyordu karga sesiyle. Sanırım Haliç bile korkmuş, tüm bataklar kaçmıştı etrafımızdan. Sesine rağmen, onunla değiştir oyununu oynamayı çok seviyordum. Şarkıyı en güzel yerinde değiştirip başka şarkıya geçirerek beni çileden çıkıyordu. Ve ben bunu gözlerim kapalıyken, huzurla yapıyordum.

Ben bal arısı gibiydim senden önce
Bak pervanelere döndüm seni görünce

Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam

Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam
Bin yıl yaşasam yine sana doyamam
Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel
Seni almazsam gözlerim açık gider

Bana ellerini ver hayat seni sevince güzel
Yoluna adadım ömrümü ben, gel kaçma güzel

Şarkıyı mırıldanırken tüm dünya silindi zihnimden. Kapalı gözkapaklarımın altında beliren hayallerde asi bir mavi vardı. Güzel yüzünde beliren eşsiz gülümsemesiyle bana bakan, güldüğümde çapkınca gülen, adam duruşuna rağmen uzun uzun baktığım zaman kızaran bir Efe... Onu şarkılarla hayal etmek bir başka güzeldi. Öylesine kendimden geçmiştim ki şarkı ve hayallerimle, bedenim sert bir şeye çarptığında bir an korkuyla sendeledim. Sıcak ve garip derecede tanıdık gelen hisler değildi bedenimi ürperten, genzime yayılan o bilindik kokuydu ve güven veren, tüm duyularımı ayağa kaldıran o cesur his.

Gözlerimi, bildiğim bir gerçeğe usulca açtığımda, burnumun dibinde Efe duruyordu. Ömrümce umut ettiğim gibi dip dibe. Dilimde dolanan şarkı yavaşlamış, sesim şaşkınca azalmış ama durmamıştı. Ona uygun değildi! Bir erkeğin dilinden bir bayana daha çok yakışırdı sözleri ama... Sözler ona yakışıyordu. Mavi'me en güzel bu şarkı

yakışıyordu. Erkek olması aşka nazlı olmasını geçiştirmiyordu işte. Bana ellerini vermiyordu!

Bu şarkıyı onun gözlerine bakarak söylemek cesaret isterdi. Yapabileceğimi hiç sanmıyordum ama yaptım. Turna'nın değiştir demelerine rağmen devam ettim söylemeye. Sesim titriyor, havada asılı kalan ellerim buz tutuyor, parmaklarım iğne batmasıyla acıyordu, yanaklarım yanıyor, karnım kasılıyor, bacaklarım üşüyor gibi karıncalanıyor ama ben söylemekten geri durmuyordum.

Ne arsız bir sızı Yarabbi! Ağrıdığı yeri bile bilmiyorum. Sadece bir bakışıyla içime giriyor, yüreğime yerleşip beni içmeden sarhoş ediyordu. Ona baktıkça bu meftun hastalık sanki gözlerinden yüreğime sirayet ediyor, sıtma hastalığına tesadüf etmişim gibi yanaklarım yanıyor, gözlerime toz kaçmış gibi kirpiklerim kırpışıyor ve kalbim yokuş çıkmışçasına hızlı çırpınıyordu.

Sanırım ben hasta oluyordum...
O Aşk denilen dermansız illete tutuluyordum...
İlacı olmayan, dermanı olmayan,
savunması kuvvetli,
duruşu heybetli, gelişi illetli olan derde...

Biz şarkı bitmesine rağmen koparamadık gözlerimizi birbirinden. Nefes nefeseydim. Sanki soluklarım onun göğüs kafesinin hızına göre salınıyordu genzimden. Sanki Bahariye Yokuşu'nu tek solukta çıkmışım gibi, dilim damağıma yapışıyordu. Ben nasıl heyecanlıysam, o da ilk defa benim kadar heyecanlı duruyordu. Bulaşıcı olabilir miydi bu bakışlardaki kızarma duygusu, erkek adam kızarmazdı ama biz ne zaman böyle uzun uzun göz göze gelsek, ikimizde kulaklarımıza kadar kızarıyorduk!

Öyle sarhoş olmuştum ki gözlerinde, bir daha ayılmak istemiyordum. Her şeyi unutmak, bir şuursuz gibi şu anda asılı kalmak istiyordum.

"Canan!" dedi birden arkamızda yankılanan sertleşmiş ses.

Efe ve ben aynı anda irkilerek bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Şaşkındık. Ne zamandır bu kadar derin birbirimize bakıyorduk anlamamıştık! İkimizde kızarmış, utanmış ve dehşete kapılmıştık.

Sakladıklarımız mıydı bize panikleten? Yoksa cesaret edemediğimizi kaderin yaptırması mıydı kızdıran? Usulca, bocalayarak yana döndük.

Ve bize delirmiş danalar gibi burnundan soluyarak bakan Salim'in gözleri, iki ateş çukuru olarak duruyordu karşımızda. Sanırım onun tembihlediği bir şeyi unutmuştum ben ya da Efe'ye sinirlenmişti. Çünkü benden ziyade Efe'ye bakıyordu öfkeli öfkeli... Öldürecek gibi! Bir kaşık suda boğacak gibi ve sanki sadakatini hunharca katletmiş gibi güvensiz.

İçim titredi. Salim elindeki gazoz poşetini Turna'nın önüne kabaca atarak, derin derin soluyarak Efe'ye baktı. Hiçbir şey demedi. Efe ona bakıyordu restleşerek, Salim de Efe'ye kafa tutarak.

Her ne oluyorsa ben bir şeyler kaçırıyordum.

"Hey!" dedim göğüs göğse sessizce kavga etmek için hazırlanan ikilinin arasına girerek. "Ne oluyor burada? Siz kavga mı ettiniz?" diye sordum korkunç bir merakla.

Salim ve Efe çok iyi anlaşırdı. Asla kavga etmezlerdi. Bu fikir içimi sıkıyordu. Onların küsmesine, darılmasına, uzaklaşmasına dayanamazdım.

"Bence olması gereken gerçekleşiyor. Çok bile dayandılar." dedi Turna benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibi sır dolu bir solumayla. Arsızca söylenerek devam etti sözlerine. Gözleri parlıyordu keşfettiği gerçekle. Bir salak, ben miydim? Ben neden bilmiyordum onun bildiğini?

"Siz..." dediğimde, lafım ağzıma kabaca tıkıldı.

"Sen karışma Canan!" dedi Efe aynı sertlikte. Yüzüme bile bakmadan.

"Herkes... Haddini bilecek..." dedi Salim öfkeyle. Elleri yanında yumruk olurken, boynundaki şah damarı hiddetinden şişerek öfkeyle kabarıyordu.

"Öyle!" dedi Efe aynı soğuklukla. "Herkes açık olacak."

"N'oluyor burada ya? Ben neyi kaçırdım? Siz ne ara bu kadar düşmanca bakar oldunuz birbirinize?" dediğimde ağlamaklı korkak sesimle, ikisinin gözü de sanki gırtlaklarını ben sıkmışım gibi bana dönmüştü.

Nefes alamadım bakışlarının sertliğine vurularak. Bacaklarım titrerken korkuyla, "Be... Ben ne yaptım ki size? Sa-sanki... Aranızı ben bozdum!" dedim kızgınca suratımı asıp söylenirken.

"Kes sesini!" dedi ikisi bir anda, ağız birliği yaparak.

Olduğum yerde dehşet bir korkuyla sıçrayarak yutkundum.

Ben ne demiştim ki?

O olaydan sonra Salim ve Efe bir daha bu konuyu konuşmadılar. Ya saklıydı, sanki konuyu açan olsa ağzına ceza olarak biber sürülecek bir zehirdi sohbet ya da evde moraran göz, patlayan dudak olarak konuşup kavgalı halde anlaşmışlardı. Ve neye karar verdiyseler bir ben bilmiyordum. Keza ertesi gün onları gördüğümde, ikisinin de bir yerlerinde morluk vardı. Önce başkasıyla dalaştıklarını düşündüm ama sonra o kadar mesafeli, o kadar soğuk oldular ki ben bile aralarında üşümeye başladım.

Eskisi gibi sıkı fıkı değillerdi ama ayrı da değillerdi.

Sabahları sessizce okula birlikte gidiyoruz, beni almaya geldiklerinde konuşmadan yürüyoruz ama sonrası bilinmiyor.

Mahallede eskisi gibi hür olamadığım için, yanlarında pek vakit geçiremiyordum. Onlar kariyer ve fakülte peşinde koşarken ben ev kızı olmayı öğreniyordum. En son amcam babamı "Kızın büyüdü dikkat et, erkeklerle çok sıkı fıkı adı çıkacak." diye uyarıyordu.

Ve olan oldu. Hiç beklemediğim bir anda, bir sabah gerçeğin acısı jilet gibi yüzüme vurdu.

Artık çocuk değildik. Ben liseye giden genç bir kız, onlar meslek-lerini ele almaya çalışan iki üniversite öğrencisiydi. Ve mahalle baskısı, ön yargı çok fazlaydı bizim toplumumuzda.

Ne zaman Efe gelse bizim aramıza, zamanı kısıtlı olurdu. Bir bakışını beklerdim, oysa bir kere kirpiklerini kıvırıp açmazdı gözlerini bana, ben de sessizce küserdim. Dağa küsmüş tavşan misali, habersizce. Oysa sevda gizli tutulsun diye, kalp kaburgadan kafesin ardına konulmuştu, ben bunu göremedim. Aşikâr olsun istedim…

Hep yarım hayallerim var artık benim,
Sana söyleyemediklerim gibi senin sustukların gibi...
Ah aklımda deli sorular dolanıyor. Annem derdi de inanmazdım:
Özgürlüğünün gözünü kamaştırmasına izin verme…
Bu sadece yüreğine pranga vuruluna kadar sürer…

Kanat takmadan uçmasını öğrettin.
Sonra da o kanatları kırıp yere sertçe düşmesini...
Bir fanusa kapatılıp soluksuz kalmayı
Ve tek bir gülüşle firar edip
soluksuzluktan nefes almayı da...
Sevince bencilleşip kıskanç olmayı en acısından
Ve en güzelinden sevmeyi...
Peki, ey yar!
Hiç düşünmedin mi sensiz kalınca…
Ben neyi öğrenecektim?

Gönül kapısı herkese açılmazdı.
Can bir kere yanmayınca, hiç kimse tanınmazdı…

Ben de kuyruğuna basmadıkça dostun tırnaklarının çıkacağını bilmezdim.

Bıçak sırtında yaşıyorum, iflah olmam artık. Aşk denen illetle ölüyorum. Ne olmuştu Salim ve Efe arasında, bizim aramıza bu ulaşılmaz acıları kim ekmişti? Onlar birden düşmana, bana uzak olmaya başlamıştı. Ve bir gün…

Her şey değişti!

Her sabah bir gülüşümü daha çekiyorum kendi ellerimle artık daracağına...

Soluklarımın genzimi ilk defa bu kadar acı verircesine yaktığını hissetmiştim. Eve geldiğimde, annem yüzüme bakıp, "Gittiler..." dediğinde bana yaşattığın hüsranı, kederi unutamıyorum.

Peşinden ayakkabısız, çoraplarımla panik halde koşarak gittiğimi ve annenle senin sessizce yürüdüğünü puslu gözlerin ardında görmüştüm...

Bu kadar zalim olamazsın Efe? Bir elvedayı bana çok göremezsin.

"Efeeeee!"

Gırtlağımı yakan acı sesimle, bana şaşkınca bakan annene aldırmadan, elindeki valizi yere koyup usulca arkanı dönüşünü, niçin ağladığımı bilmediğim halde puslu gözlerimin ardından yüzünü seyrettiğimi hatırlıyorum.

"Gi-gidiyorsun..." derken suçlarcasına, şaşırıp kalmanı izlemek zordu. Burnumu koluma silip hıçkırıklarımı engellemek için nasıl çabaladığımı unutamıyorum.

Bana sanki kaçar gibi gitmiyormuşçasına gülümseyerek "Sakin, Asi! Sakin..." deyişini kulaklarımdan silemiyorum.

"Bana söylemedin... Kaçıyorsun!"

"Kaçmıyorum." dediğinde kulağımda inleyen ezan sesini hatırlıyorum. Sanki ezan sesi değil de sevgilime olan yasımı hatırlıyorum. Ölüyordu umutlarım ve ilahi dünya salasını veriyordu.

"Bana veda etmeyecek misin?"

"Vedalar dönmeyenler içindir Canan, biz ayrılmıyoruz ki!" derken yalan söylüyordun.

Ayrılıyorduk biz, yüreğim biliyordu. Hayallerim yıkılmıştı... Her şeyden daha büyük umutlarım yıkılmıştı.

Hem de kaç kez…

Saflık bendeydi… Salaklık da öyle… Düşünmeksizin yığınla hayal kurmuştum geleceğe vaat gibi! Üst üste… Gerçekleşmeyeceğini bile bile kurmuştum sana dair pembe hayallerimi.

Yıkıldı! Hem de tek bir darbe almadan, tek bir bakışınla yerle bir oldu. Öylesine bir anda gitmeye kalktın ki tüm kelimeler sanki dilimden su olup aktı yere. Korkuma gem vuran sancılarımın arasında kıvranarak konuşamadım. Bir satırlık bir cümlenin hatırına, "Gitme!" demeliydim oysa.

"Gitmeyeceksin!" diye emretmeliydim.

Nasıl bir titremeydi gittiğini düşündüğüm an beni vuran acı! Nasıl da korkardım bu dehşet düşünceden oysa şimdi kaçıyorsun… Bahane arama boşa, beni ardında bırakıp gidiyorsun hiç düşünmeden. Sen giderken yüreğim yerinden sökülüyordu hunharca, bilmiyordun...

İçimdeki korkuya karılıp yaralanan kalbimi nasıl saracak, damarlarımdan patlayıp dışa sızan ve beni usul usul öldürüp yer değiştiren düşlerimi nasıl onaracaktım?

Nereye aktığı belli değildi gözyaşlarımın, içime mi, yüzüme mi?

Buna rağmen doğal bir kızışla ayaklarıma bakan sen, "Git hadi, üşütme. Hasta olacaksın!" diye beni düşünür gibi kaşlarını çatarak azarlamasını unutmuyordun.

Düşünsen gitmezdin, düşünsen daha başlamadan bizi tüketmezdin. İnsanı yaşatan ümitlermiş, bunu gözlerine bakınca anladım. Şimdi ümitlerim kör bir testereyle hunlarca doğranırken onları kurtaramadım.

Gururumu ayaklarımın altına aldım ve ezdim. Bu sefer aldırmadım annesine ya da kim görürse görsün, duyarsa duysun, hatta küçük bile düşmeye razı gelerek "Hani vedalar ayırılanlar içindi Efe, biz hâlâ kavuşmadık ki..." dedim gerçeğe dönüşecek vaatleri varmış gibi.

"Ben komşuma veda etmeyi unuttum oğlum! Bir Allahaısmarladık diyeyim, helallik isteyeyim." diyen, yanımızdan kıpkırmızı suratla ayrılan utangaç annene bakarken sen, benim sana olan kırgınlığımı neden göz ardı ettin bilmiyorum Efe.

Bahane arayarak "Yol uzun." diye homurdandın. Aldırmadı annen, o bile bana acıyarak gitti, sen acımadan canımı yaktın.

"Gitme Efem, kal!" diyemedim belki ama "Eğer gitmezsen, sana yardım etmeye hazırım." dedim çocukça bir çıkar arayarak. Çarelerim tükenmesin istedim.

Oysa olmayacaktı hiç kederin ya da tasan, kalsaydın.

Güldün Efem. Öyle omuriliğimi ortadan ikiye kırarcasına, küçümseyen dudaklarınla burukça güldün, ben kurşunsuz vuruldum yüreğimden.

"Beni sevmiyorsun nasılsa, üzülüyormuş gibi davranma Asi. Gidişim en çok seni mutlu edecek nasıl olsa!" dedin ya, yüreğimi büsbütün yerinden söktün de içime kocaman acı tarlası ektin. Kaşlarım çatıldı, yüreğim yarıldı da nar gibi dört bir yana sevdam saçıldı. Ağlamaklı, titreyen dudaklarımla fısıldadım ama sen beni dinlemek yerine, umarsızca sağa sola baktın. Duymadın!

Oysa ben senin için, ufacık bedenimle dünyayı sırtıma almaya hazırdım, bilemedin.

Yenildim, kırıldım, sustum kaldım.

Haykırsaydım *seviyorum* diye. O kadar cüretim olsaydı, kapansaydım ellerine "Deli misin sen, sevdim seni!" diye ama yapamadım. Gururum, o her şeyden üstün olan kibirli gururum benliğime sığmadı taştı.

Senden aldıklarımla, sana verdiklerim arasında sıkışıp kaldım.

Oysaki ben, her bedeli ödemeye hazırken sen en zamansız gidişini koydun önüme.

"Alışırsın Canan... Herkes bir gün alışır." diyerek kelimelerimi çaldın dilimden.

Alışamayacağımı anlamıştım da çaresiz susmuştum.

"Unutamam!" demek varken, "Sen unutacak mısın?" dedim hesap sorarak.

Acının duruşu bambaşka parlamıştı yüzünde, öylesine vakur, öylesine gururlu, öylesine asil bir sancı. Oysa ben gururumdan ödün verip koşarken sana, senin bana adım atmamanla, tüm dirayetimi kaybetmiştim.

Anneni yanına alıp sessizce arkanı dönerken anladım.

İlk defa sarılmak istedim içimdeki arsız asiye, ilk defa güçlü olmak, hani asilik sandığım esaret var ya ona bürünmek istedim tepeden tırnağa ve ilk defa ayağına çelme takıp düşürerek seni yere, "Gitmeyeceksin!" diye emretmek istedim çocukluğumdaki gibi.

"Gitme!"

Sen bana kanat takmadan uçmasını öğreten hayallerin sahibi... Sen, okyanusların engin sularında boğulmadan yüzmeyi öğreten sevgili... Nefes alma ihtiyacı duymadan, bir şişenin içerisine hapsolmayı öğretmeye çalışıyorsun bana, soluk almayı nasıl unuturdum ben!

Her gün yeni bir sayfa açıyorum kendime. İçinde sen olan, her şeyi yazdığım bir sayfa ama bizim olmadığımız, aynı göğü ama ayrı zamanları paylaştığımız bir hatırayı... Hayallerimi yazdığım hâlâ içimde atan bu deli yüreğimi kandırdığım bir sayfa daha. Şimdi kaç satır yazsam da anlatamam seni mürekkebin düştüğü boş sayfalara.

Rüyalarımda hep diz çöküyorum önüne, yalvarıyorum ellerine asılıp *gitme* diye!

Hiç düşünmedin mi Efem, sen gidince öksüz kalacağımı, gökyüzünden yeryüzüne düşen bir yağmur damlasına bulanmış karınca olacağımı... Kanadı kırık, ürkek, yaralı bir kuş olacağımı ve bir daha asla özgürlüğe uçamayacağımı düşünmedin mi? Efem, ben senden destan yazıyorum her gece defterime, sen benden bir selamı esirgiyorsun! Hâlâ bekleyen bu deli yüreğimi kandırıyorum, bıkmadan, usanmadan ona masallar anlatıyorum. "Çıkıp gelecek, beni özleyince, dönecek! "diyorum.

Dönmüyorsun...

İçinde hiçbir şey olmayan boş bir defter gibiyim sen olmayınca. Değersiz...

Bak ben de okuyorum! Mimar olacağım ileride senin gibi... Neden hiç okulumu merak etmiyor, mesleğimi arayıp sormuyorsun? Yoksa beni unuttun mu Efe? Yâd ellerde başkasını mı buldun? Yoksa ben hayal dünyamda kurduğum oyuna kendimi kurban verip her şeyi yanlış mı anladım? Bakmadı mı bana umut veren deniz gözlerin parlayarak. Sesinden, suskun sesinden kelimeler gülücük olup akmadı mı yüreğime? Bakışların konuşmuyor muydu yoksa benimle? Ben, ben kafayı mı sıyırmıştım? Yeter artık bu hicran. Ak sayfalara dökülen dağılmış kirli bir mürekkep lekesi gibi seni yazmaktan yoruldum. Unutsan aldatıyor, unutmasan ağlatıyor, kalbi...

Ve anladım, artık gelmeyeceksin. Mevsimler geçerken geri dönüp kısmetsiz ellerimi tutmayacaksın, "Ellerin üşümüş Canan, eve git." diye soluklarınla ısıtmayacaksın ya da kaşlarını çatıp "Nerelerdeydin bu soğukta, üşümüşsün." diye azarlamayacaksın.

Ağlıyorum Efem.

Bu yokuşun başına ne zaman gelsem, içimdeki sen defalarca gidiyorsun. Ve ben umutlarımı o günkü gibi, elim havada kalarak uğurluyorum yüreğimden. Kirpiklerime resmini çizerek son bakışını yüreğimdeki acıya ekleyerek yeniden ve defalarca yeşerterek gidiyorsun, anı sandığına hatıra olan gözlerini geride zehir bir sızı gibi bırakarak acı acı akarak yüreğime gidiyorsun.

Yitirdiklerime teselli ödülü olan yüzün titreşiyor artık hafızamda. Bir kez arkana bakmanı bekledim oysa... Geniş omuzlarının kasılmasını fark ederken yanına salınmış yumruklarının sıklaşmasını izlerken hafif esen rüzgârda dalgalanan saçlarına bakarken kaçıp giden vagon gibi, öküzün trene bakması gibi hissediyordum kendimi.

Sen bir an durmaksızın gidiyorsun ya ben usulca tükeniyorum. Oysa dönecek ve "Bekle beni." diye umut dolu sözleri içime ekerek "Seni bir ömür beklerim Efem." dedirtmeni bekleyerek izliyorum. Bir kristal berraklığında akarken yokluğun, gidişinin ardından su döken gözlerimle bekliyorum. Oysa bir kere baksaydın, sımsıkı göğsüme bağladığım titreyen elimi sallayıp gülümseyecektim sana. "Gitsen bile, beklenen olacaksın." diyecektim.

"Beni hep böyle hatırla Efem, gülerken… Ağlarken değil!" diyecektim.

Belki de yalvaracaktım. "Gitme Efem, arkanda darmadağın bir Canan bırakma. Bu yalnızlığa emanet etme beni." diyecektim.

Ama sen aldırmadan bana, gittin... Sırtını dönüp içimde biriktirdiğim ne varsa valizine koyup yüzümdeki tebessümümü, gözlerimdeki ışığı, yüzüme yerleşen çizgilerimi alıp imansız bir yar gibi beni derde salarak.

Şimdi gidiyorsun ya sensiz hiçbir şarkıyı dinlemeyeceğim yemin olsun... Sensiz bir daha o çatıya çıkmayacağım, sensiz köşe başında beklemeyeceğim, sensiz yıldızları izleyip hayaller kurmayacağım Efe! Bir daha adını camın buğusuna yazıp, yüzünü düşlemeyeceğim... Yemin olsun, kanım aksa sensiz hiçbir hevese gönül düşürmeyeceğim.

"Git... Alışırsın!" diyorsun.

Sen bensiz kalmaya alışacak mısın Mavi? Her kelimen harf harf yorgun yüreğimi vuruyor, kurşun kadar ağır anlamları alıp gidiyorsun benden…

Sevileni kaybetmemek adına, içimdeki anıları yumak yumak toparlayıp bendeki izlerini alıp siliyorsun… Bizi yarım bırakıyorsun Efe, dön ne olursun... Akma gözlerimden deli yağmurlar olup artık... Oysa hep dudaklarıma tebessüm olup yaslan derken, sen acı olup içime dokunuyorsun.

Kalsaydın ya yanımda…

Yaralasaydın beni… Kırsaydın, üzseydin hatta görmeseydim seni! Sussaydın mesela konuşmadan, saatlerce baksaydın gözlerime, razıydım. Bulut gözlerinden süzülen kırgın yağmurlar ev kurmasaydı gözlerime, titrek ve yorgun sesin miras kalmasıydı kulağıma. Unutuyorum Efe! Yüzün zamana yenilip silikleşirken benliğimden, en çok ona ağlıyorum. Yüzünü unutmaktan çok korkuyorum ve her gün yeni bir dilek diliyorum Rabbime... Dönsün!

Gök mavisi gözlerin koyulduğunda, içimi titreten yıldızlar, hiç kaymasaydı dileklerime. Nefesimle ısıtıp buğulu cama yazdığım ismin hep kalsaydı yüreğimdeki gibi taptaze şehrin manzarasında asılı. Duvarın dibinden sesini dinleyip "Çok şükür, bugünde sağ salim evde" deseydim de başımı yastığa rahatça, gözlerimi uykuya huzurla verseydim.

Razıydım Efem...

Razıydım. Kalsaydın. Bir ev sonramda, bir duvar ötemde, bir çatı aşağımda kalsaydın da konuşmasaydın, yanımda olsaydın da bir ömür sussaydın…

Akşam oluyor Efem…

Eyüp sokaklarında soğuk bir geceye gem vuran sisli bir akşam daha sensiz beliriyor. Gün sensiz bir sabaha hazırlık yaparak karalarını bağlıyor ışığına ve her gece olduğu gibi yalnız kaldığımda, yokluğun içime diken olup batıyor.

Sen yoksun...

Ve ben seni özlemekten başka bir şey yapmıyorum.

Camlar sislendi Efem...

Yine sensiz bir kışa sobalar kuruldu. Eyüp beyaz gelinliğini, sis duvağını giyeli çok oldu. Sesinin uzaklaştığı sokaklar coşkuyla kaplandı, ayak izinin silindiği sokaklar çocukların ayak izine yenilerek, sensizlik geçmişine yollandı.

Burada kar var Efem...

En sevdiğimiz mevsimlerden birisi değil ama sensiz geçen bir kış daha var burada. Hem içimde hem evimin dışında, insanın içini üşüten ama güzelliğinden ödün vermeyen soğuk, beyaz ve pamuksu bir dokuyla kaplı kar var...

Seneler geçerken bir, iki, üç derken, ben sensiz yaşamayı öğrenemiyorum. Hani unutmak kolaydı, hani unutmak insana has bir olaydı? Ben insanlığımı geride mi bıraktım ki seni zamana inat unutamıyorum?

Oysa sonsuz bir kudretin adı olan gökyüzünün benim için ne anlama geldiğini, benim gözlerimle aynaya bakmadan anlayamazdın... Divanen olmuştu yürek suretine, gözlerim yüzünü tavaf etmeden ertesi nefese can bulmazdı.

Şimdi yoksun…

Bir yanım buz tutmuş tek bir dokunuşla paramparça olacak gibi kırılgan, bir yanım ufacık bir çıngıyla ateş alacak kadar kurak. Sana yanıyorum yar… Görünmeyen korlarla için için sana yanıyor ve düşündüklerimle günden güne hara veriyorum isyanlarımı.

Neredesin sen?

Sabah erken kalktım yine. Yan duvarlar sessiz…

Kocaman şehir, evin içi ıssız, gidişinle öksüz kalmış yüreğim kimsesiz.

Camları açtım, çektim içime pis kokan dumanlı havayı… Buz gibi! Eldivenlerimin ısıttığı ellerimin üşümesi anlamsız. Kalın paltoların vücut ısımı dengede tutması önemsiz. Bembeyaz bir gelinliği giymiş sokaklara çıkıp yürümek faydasız. Biliyorum, yürüyebileceğim hiçbir yol beni sana getirmeyecek, ben yokuşun başına gelecek ve üzüleceğim.

En son kar yağdığında kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapatarak gökyüzüne çevirdiğim günkü gibi özgürce dönerek mutlu olmayı yaşarken karşıma geçip beni durdurmanı ve gözlerime baktığını hayal edeceğim yine. Ben en azından birkaç kar tanesinin kızarmış yanaklarımın sıcaklığında eridiğini hissederek senin kıpırdanmak için zaman kollayan buruk dudaklarından öylece akıp gitmelerini seyredeceğim günü bekleyeceğim. Eğer o gün gelir de fırsat bulur da öpersem dudaklarındaki o serinliği, bu hazzın baş döndürücü hissiyle sarhoş olmak nasıl bir şey onu keşfedeceğim.

Hayal kurarken gözlerim doluyor çok zamandır. Hayır, hasta falan değilim. Yanaklarımı sen gittin gideli, sel götürüyor sadece!

Uzakta, yüreğimi emanet ettiğim ve çok sevdiğim, dünyaları verseler değişemeyeceğim bir sevgilim var. Ayrı ayrı büyüdüğümüz, büyüdükçe koptuğumuz, sevildiğinden habersiz yaşayan bir Efe…

Gel Efem! Ecnebi inançlarına boğma beni. Yeni yıl dileklerime katık olma, her sene seni dilemeyeyim yılbaşından.

Gel Efem! Ben seni çok özlüyorum.

Burada kar var, sensiz yüreğim hiç ısınmıyor, hep virane, hep soğuk, hep meczup…

Özledim. Dön ne olur! İlle de sen dedirtme!

Çünkü yaşamak için atan kalbim, seninle gitti!

Sen bilmezsin ama sürekli sana küsüp
Geri kıyamayıp habersizce barışıyorum ben…

Öyle bir gidiş ki, bin dönüş acısını silmiyor…

Ne yaparsam yapayım yüreğimdeki özlemi hiçbir sevincim silmiyor, eşek yüküyle acı çekiyordum. Haftalar ayları, aylar yılları takip ederek hayatımdan bir yaprak daha eksilirken, ben olduğum yerde çakılıp kalırken sanki günler geçmiyormuş gibi seni yaşamaya alışıyordum.

Ve aptal âşıklar gibi hüznü zırh yapıp kendime kuşanırken hiç bitmeyecek, tükenmeyecek bir hasretle ömrüm geçecek derken hiç umadığım anda yüreğim neşeye boyandı. Artık ruhumun elinde tuttuğu palet sadece maviye boyandı.

Benim hayatın en güzel yerinden tutunmamı sağlayan güzel haber, dün geldi!

Hayat tükenmeye meyilli sevincini kuşanmıştı apansız… Sanki solan bir çiçeğe su verilmiş, toprağı havalandırılmış, bükülmüş boynu doğrultulmuştu.

Efe gelmişti mahallemize. Can suyuna yüz sürmüş, can bulmuştum.

Efem gelmişti… Seneler boyunca eksik kaldığım soluklarım tamamlanmıştı sanki. Bir yap bozun kayıp olan parçası, bir denklemin çözülmeyen rakamı bulunmuştu.

Annesinin baktığı yaşlı hasta ölünce, evini satmak isteyen mirasçıları yüzünden evden ayrılmak zorunda kalmışlar ve yine eski mahallemize, kürkçü dükkânına dönmüşlerdi. Garip bir ruh bezginliği içindeyim… Bir saat önce ağlamak için zaman kollayan ben, şimdi ayaklarım yere basmadan, kanatlarım çıkmışçasına uçarak dolaşmaktayım evde.

Kızgındım ona, küskün hatta öfkeli ama aynı anda muhtaçtım. Soluk alamıyordum o gittiğinden beri. Nefes almak neydi unutmuştum çok zamandır. Şimdi oluk oluk hava üfleniyordu yangın yerine dönmüş yüreğime. İyi olduğunu görmeye muhtaçtım. Unutsun beni, yok saysın hatta düşünmesin ama iyi olsun, iyi olduğunu bileyim.

Belki birisini bulmuştu çoktan, belki de benim hayal ettiğim kadar derin değildi yerim ve hemen unutmuş bir sürü birileri olmuştu gönül tahtında. Belki de… Bu belkiler benim ömrümü tüketiyordu. Az önce kanatlanan ben, şimdi kanatlarımı tek tek yolarak yere sertçe düşmenin hezimetini yaşıyordum.

Sonra birden kendimi sorguya çekme yeteneğime müthiş bir yön çizerek hemen olumsuz düşüncelerin zincirine yeni bir tane halka daha kaynaklıyordum.

Belki de aklında ufak, haylaz bir Canan kalmıştı. Çocuk Canan! Belki de çoktan unutmuş, hayalimi bile aklından çıkarmıştı. Belki de gittiğine sevinmiş, benden kurtulduğu için çok mutlu olmuştu. Ne de olsa ona hayatı zehir ederdim ben!

Vesvese kalbimi kırdıkça fitne beynime sinek gibi üşüşüp düşündürdükçe ateş bastı içime. Düşündükçe çıkmazlar adresim oldu bocaladım durdum olduğum yerde. Dayanamadım. Bu soru işaretlerinden kurtulmalıydım ya da en azından iyi olduğunu bilmeliydim.

Gurur... Efe gelince bu salak olgu Canan'ın neyine!

Gitmeliydim sonuna kadar, bu aşk ölene kadar... Onsuz da onunla da eriyordum muma dönmüş halde nasılsa!

Onlar eve taşınırken annemden habersiz kek yaptım feryat ettim kadere ve eğildim aşka bir kez daha. Üzerime en güzel kıyafetlerimi giydim, normalde yapmam ama hafif makyaj yaptım, parfüm sürmeyi pek sevmem, yine de parfüm sürdüm. Güzel olmak istedim, herkesten, her şeyden özel... Keder bıraksın istedim yakamı ve onsuzluğun misafir olduğu hayatıma, kalıcı misafir olarak gözlerinin dönmesini diledim.

Sonra içimdeki tilkilere ekmek atarak annemi fişekledim. Kadının ağzından girdim, burnundan çıktım, "Nurdan ablayı sen çok seversin anne, hoş geldin diyelim mi? Bir ihtiyacı var mı soralım, gideli uzun zaman oldu." diye gaza getirdim.

Ben de Efe'yi çok severdim ve özlemiştim...

Annem, ona bunu söylermişim gibi güldü bana. Bahanelerim basit ve kıvrandırıcıydı ama bu umurumda değildi. Veryansın edemeyecek haldeydim anneme. Anlamıştı ama anlamazlığa vurmuştu. Kimsenin görmediğini sanıyordum oysa sana yazarken acılarımı, kanayan yarama dikiş atarken sızlanmalarımın izini kimsenin göremeyeceğini sanıyordum. Yanılmışım. Fakat içim kıpır kıpır. Kurtlu gibi yerimde duramıyorum. Oyun çağını çoktan geçmiş çocuklar gibi huysuzum.

Eve gittiğimizde Efe tıraş oluyormuş. Onu münasebetsiz bir zamanda yakaladık. Annem ilk homurdandı gitmek isteyerek ama ben koluna öyle bir yapıştım ki kadın olduğu yere kök saldı. Nurdan teyze

görünce sevinci yüzüne yansıyarak gülümsedi, bizi içeriye çekinerek davet etti. Kovamazdı ya kadın onca zaman sonra özlediği komşularını. Annem anlayamayıp bu mahcupluğu, "Hoş geldin komşum... Hayırlı olsun." diyerek kucaklaşmaya koyuldu.

Ben mahcubum biraz. Hâlâ veda ederken ki sahne canlanıyor zihnimde ve eminim Nurdan teyze de unutmadı o acı anı. Ama hissettirmedi bana, öyle içten, öyle sıcacık sarıldı ki sanki evladından ayrı bir anne gibi bastı beni bağrına yeniden, öptü, kokladı. İçi sızlar gibi baktı gözlerime, iç geçirdi. Sanki bana Efe gibi baktı ya da ben hayal kurmayı huy haline getirmiş olmalıydım. Özlemişti kadın, ötesi yoktu. Garip bir şekilde sahiplenerek özlemişti hem de. Yüreğinden yansıyan sıcaklığı, samimiyeti hissetmiştim. Zaten güzel yüreği değil miydi beni ona hayran bırakıp onun gibi bir kadın olmam için çabalatan.

İçeriye geçerken bir an nefes alamadım. Kalbim kulaklarımda atıyor, bacaklarımda dolaşan serin yel tüylerimi diken diken ediyor, yanaklarım durup durup altı açılmış gaz lambası gibi yanıyor, gözlerim merakla evi arşınlıyor. Ondan bir iz, ondan bir dokunuş bulma umuduyla bakıyorum. Masanın üzerinde fakülte kitapları, cetvelleri ve kalemleri, hep istediği mimarlığı okumaya devam mı ediyordu, yoksa değiştirmiş miydi hayallerini? Geçmiş miydi okulunu! İşe güce dalıp unutmuş muydu yoksa hayallerini? Bu sene son senesi miydi? Bitirmiş miydi finallerini?

Şaşkınca bakarken etrafa, elimdeki kek tabağı parmaklarımın titremesinden birazdan yere düşecekti. Kalbim göğsümü dövmekten sıkılmış, başını cama vuran sersem serçe gibi yorulmuştu.

"Anne, beyaz gömleğim nerede?"

Bir mızrak çıktı sessiz havadan ve yüreğim tam ortasına saplandı sanki. Öyle şiddetli sarsıldı ki bedenim, öyle sesli kesti ki göğsümdeki solukları, kendimi denetlemeye alamadım. Uzun lafın kısası, çok özledim lafın esası... Özlem duyduğum, hasreti olduğum sesle sıçradım hayal âleminden. Sanki nefesini birisi genzimden ip gibi çekip aldı. Evde başıboş dolaşan gözlerim apansız yana kaydı ama öyle hızlı soluk alıyorum ki göğsümün hızla inip kalmasını engelleyemiyordum.

"Pardon." dedi Efe elinde tıraş bıçağıyla donakalırken mahzunlaşmıştı.

Karşımda onu görünce birden oturduğum yerden salakça bir tavırla havalandım sanırım, şaşkınca donan Efe hemencecik kendini toparlayıp kaşlarını kaldırdı muzırca. Annem bacağımı çimdikleyince, anladım bu hareketimin salaklığını. Usulca kalktığım yere köş köş oturdum çaresizce utanarak. Bizi fark etmeyip karşımızda atletiyle kalakalan Efe, mahcup bir yanağı tıraş sabunuyla bana bakakaldı. Şaşkındı en az benim kadar. Bu halde ya da birden beni karşısında görmeye hazır değil gibiydi.

O baktı, ben kalakaldım. Alaska Kurbağası gibi sanki kışın tamamen donmuş, yazın ilk ışıklarında çözülerek bir mucizeyi gerçekleştirmiştim.

Annem mahcupça gözlerini kaçırdı, ben özlemle gözlerimi diktim yüzüne, geçmişten hak talep ettim. Zaman bu kadarını bana borçluydu, benden çaldığı seneleri bana göstermeye mecburdu.

Vefasız giderken mağdur ettiği beni, pişmanlıkla mı izliyordu? Büyümüştü Efe, gittiği günkü gibi değildi duruşundaki masumiyeti. Daha uzun duruyordu boyu. Kökleri yere sımsıkı bağlı ulu bir çınar gibi sanki boyunun kuvvetinin bir bu kadarı da yerde var gibi kendinden emin… Bronz bir mermer gibi parlayan bedeni kas yapmış, sanki iki katına heybetli olmuştu. Ya da sevince insan, sevdiğini gözünde dev gibi görüyordu. Odayı doldurduğu gibi yüreğime de sığmıyordu, gözlerime de… Kolları güneşte çalışmış gibi esmerdi, demek ki çalışmayı bırakmamıştı ama kumaşın sakladığı bedeni güneş görmemiş halde kumraldı. O kadar heyecanlanmıştım ki bir film izlercesine ona hayran hayran bakarken nefes nefese kaldığımı genzim yandığında anladım. Çünkü ben nasıl onu izliyorsam bilinçsizce o da aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yanaklarımı bir kızıl ısırıp, güneşin sıcaklığını tenime ödünç verirken dudağımı kemiriyordum panikten. Ne diyeceğimi ya da ne tepki vereceğimi kestiremeden öylece çipil çipil gözlerle bakıyordum sadece özlemiyle kavrulduğum yüzüne.

Annesi boğazını temizleyince, ancak kendine gelip "Kusura bakmayın geldiğinizi duymadım." dediğinde, gözlerimiz keşişti tek bir nefeste. Oysa ağlayarak içime attığım ve sana olan sitemimi biriktirdiğim gözlerim ıslanmaya başladı. Daha benim havamı soluduğun an hissettim ben geldiğini Efe, sen bu kadar mı unutmuştun beni.

Gözleri acıdan yanan ve dolmaya başlayan ben yine acılarımı içime içime anlatarak ölmemeyi başarıyordum. Küserken ben, aynı ilgiyle beni süzüyordu ki dut yemiş bülbül gibi duruyordu olduğu yerde Efe. Allah'ım, sanki senelerdir su içmemiş, mavinin tonları nedir görmemiştim. Ağzım dilim kurumuştu en bi' sevdiğim gözlerine bakarken kana kana içmekten başka bir şey düşünmüyordum gözlerindeki ummanı.

Hemen toparlandı ve gözlerimin içine gülümseyerek bakıp "Hoş geldiniz." dedi usulca. Sanki anneme değil, sadece bana der gibiydi hali. Bu sefer dilinden değil, yüreğinden der gibiydi. Evden bahsetmiyor, kalbinden bahsediyor gibiydi. Sanki açıldı apansız gönül kalbimdeki kapılar ona, bir gülümsemeyle çaldı eteklerimdeki ziller. Oysa ardına kadar açtığım kapılarımı yüzüne vuracaktım geldiğinde, küserek kızarak sitem ederek sırtımı dönecektim ona. Sadece tek bir bakışla yıkılmıştı kendime verdiğim sözlerin kalın duvarı, tek bir haberle unutulmuştu kırgınlıkların sebebi. Yine unutmuştum asi olmayı o bakınca yüzüme. Ah bu ben, söylediğim can alıcı sözlerin hepsine detay izlenimi vermiştim, asıl gerçekle ortada kala kalarak hepsine nokta yerine virgül koymuştum. Ben hâlâ deli gibi âşıktım.

Bu hali komikti, benim halim daha komik. Başka zaman olsa gülerdim ama şu anda ben bile kendimde olmadığım için gülemiyordum.

Geç kalmış olsa bile sözlerim, "Hoş buldum." diyemedim. Dilim ağzımın içinde saklambaç oynarcasına kelimelerin arkasına sıkışmış çıkmıyordu. Gözlerinde ömrüm tutsak kalmış, ölmek gibi hissetmiştim onsuz kalmayı onca zaman ve şimdi yeniden dirilip nefes alıyor gibi hissediyordum.

Nurdan teyzeyle bakışan annem, elimdeki tabağı alıp masanın üzerine biraz sertçe koyarken ben olduğum yerde korkuyla sıçradım ve sohbet başladı. Camda hafifçe savrulan tüller, içimde ayaza tutmuş haylaz bir çocuk, yüreğim dik yokuşu çıkmış gibi nefes nefese.

Offff! Efem? Sana ne olmuş, bir değişik geldin gözüme, hem de pek bir değişik. Hasrete yüz sürmüş gözlerindeki derin vadiler, zamana meydan okuyamamış yüzündeki olgun çizgiler, bedenindeki ulaşılmaz kusursuzluk ve asil duruşundaki asalet… Of ki ne of! Maziyi hatırlatıp yüreğimi yaktın ama yeni senle tanıştırıp tüm küslüklerimi yıktın.

Söz dinlemeyen asi gururum vurgun yemiş halde kalırken dört yanıma yine kışların ayazlarını koydun.

Kapının girişinde elinde tıraş bıçağıyla donakalan Efe'ye bakarken iç çekmeler eşliğinde durmamak için kendimle savaştaydım. Sonunda bitmişti bu salak izleme ritüeli, çekinerek "Size iyi oturmalar. Ben... Ben işimi bitirip çıksam iyi olur, işe geç kalacağım." dediğinde saçmalayarak, tüm umutlarım ayakaltından çekilip, düşlerim saklanarak yerini hüzne verdi. İçimdeki küsmüş kız yüzünden, yüzüm asıldı. İçim titredi, üşüdü.

Sanki bu sözlerle güneşimi çalmıştı gök mavisi gözleri, içimdeki neşelenmiş çocuğun şekerini almıştı elinden, üzmüştü. Oysa özlemiştim, baksaydım biraz daha, konuşmasaydım da baksaydım doyasıya.

Daha görememiştim gözlerinin derin mavisini kaybolasıya. İnceleyememiştim doyasıya her bir değişimi. Önceden çocuk Mavimeydi vuslat, şimdide büyümüş, adam olmuş Efeme miydi hasret? Üstelik yabancı gibiydi. Uzak mı tatlı bir tuzak mıydı anlayamadığım bir yabancı!

İçimdeki çocuk eskisinden daha güçlü bir sevinçle canlanırken o geldi diye, o adam olmuş haliyle bana tepeden bakıyordu. Bir öfkeyle içimdeki aşkı vurup boz bulanık suya atmıştı sanki. Uzak bakışlarıyla yorgun yüreğimin dilsiz yanını kamçılamıştı yine.

Susakalmıştım. Efe tıraşını olup bize kısacık, "Allahaısmarladık." deyip giderken artık onun benden uzaklaştığını kızgın bir suretle düşünüyordum. Kaşlarım en derin vadileri kıskandırırcasına çatılmış, gözlerimden süzülen nazlı yağmurlar içime yağarken kalpsiz yanına sövüyordum gizliden. Üstüme fenalık geldi. Göçmen kuşlar gibi gitmek istedim bu sefer ondan uzaklara ve mutlu bir masalda onsuz bir başkahraman olmanın özlemini çektim onca zaman sonra ilk defa.

Beni unuttuğunu, artık sadece komşu kızından ileri gidemeyeceğimi anladım... Ta ki o ana kadar! Tam kapıdan çıkarken, göz kırpmıştı bana! Öyle apansız, öyle çapkına yaslanmış bir hüzünle... "Bitmedi" demişti sessizce... "Unutmadım seni. Üzülme."

Gözleri konuşmuştu yine, sözleri suskun olsa bile mimikleri sohbet etmişti. Yutkundum. Efe yapmazdı böyle aymaz hareketler ama bana içten bir çapkınlıkla göz kırpmıştı işte... Görmüştüm! Patlamaya direnen nabzım bağımsızlık ilan edip kalp atışlarımı, aklım firar ederken

arsızca düşüncelerimi protesto ediyordu. Ve çaresiz uzuvlarımı kontrol edemedim. Tam işaret parmağımı kaldırıp bir suçlu gibi onu gösterecektim neredeyse annem beni dürterek "Kızım, istersen tabağı yerine koy." dediğinde ancak aklım başıma gelmişti. Efe gitmişti... Bense ağzımdaki lokmalarla boğulmamak için boğuşmaktaydım.

Çünkü kek tabağını ne ara becerdiysem kucağıma almışım, ucundan kırıp kırıp arsızca yiyordum. Yok hatta ağzıma tepiştiriyordum.

Misafirliğe getirdiğimiz keki yiyordum şaşkınlıkla. Bana göz kırpmıştı! Elimdeki lokmayı da iç geçirerek attım ağzıma.

Ve annemde etimi çimdirmeye devam edip boğaz temizlemeleri eşliğinde beni gözleriyle azarladı.

O gece içim içimi yiyerek akşamı zor ettim. Neydi bu? Ne yapmaya çalışıyordu?

Düşündükçe aklım karıştı, haliyle bir çıkış gibi gördüğüm iç çekmeler bana düşü.

Efe gittiğinden beri ilk defa çatıdaki yerime çıkıyordum. Aklım darmadağınık. Kışı geride bırakan hava güzel bir ılıklığa sahipti. Annem biraz kızmıştı düşeceksin diye ama dinlememiştim onu. Alışıktı garibim benim asiliklerime seslenmekten vazgeçip biraz kestireceğini söyleyerek razı olmuştu sonunda.

Bugün onun gelişinden sebep sanırım, gök daha parlak, hava güzel ve içim daha bir ferahtı. Kar küresinin müzik sesinden başka tüm sesler susmuştu dünyamda. Bir onu dinlemek ve bir onun sesiyle hayaller görmek istiyordum.

Hayallerim geri gelmişti.

Turuncu kiremitlerin üzerine serdiğim minderlere uzanmış, gökyüzündeki yıldızların yarenliğini izlerken ellerimi görüş alanına sokmuş, parmaklarımla kalp yapıyordum. Efemin çatısının üstünde, bizim için aşka kalpten bir çatı kuruyordum.

"Yıldızların ışıltısı ay çıkana kadar derler, bir de bak hâlâ oradasın işte." dedim kendi kendime. "Samanyolunu mu izliyorsun?" dediğinde arkadan gelen bildik ses, boş bulunup irkildim. Bir şey koptu içimden. Hasretinin yorduğu vuslat kalbimi çalıyordu.

"Korkma, seni aşağıya atmayacağım."

Selam sabah olmadan, ukalaca alay mı ediyordu?

Konuşmadım. Hoş geldin, boş gittin ayakları da çekmeyecektim. Zaten donup kaldığım için pek konuşamazdım ya neyse!

"Senin artık buraya çıkmayacağını sanıyordum." dedi ben konuşmayınca ayrılığın izini gösterir gibi.

"Neden çıkmayacakmışım ki?" demek istedim incindiğimi saklayarak ama tahmin ettiği gerçekle yüzleşince susup kaldım. İzin almaksızın, hayallerime taciz ederek yanıma sessizce sokulurken varlığının o garip etkisi içimi titretti. Karnım ağrıdı sebepsiz.

Beni daldığım hayallerden uzaklaştırarak ayaklarını burnumun dibine kadar soktu. Normalde kalkmam gerekirdi oturduğum yerden, koşup boynuna sarılmam ya da en azından doğrulup saygıda bulunmam hatta çenemle beynini, dilimle hayallerini yemem ama yapmadım, küsüm ona. Onca zaman, bir kere aramayıp sormayan oydu. Artık çocuk değildik, kocaman insanlar olmuştuk. Yapamazdım haylazlık falan! Üstelik nereden biliyordu bu çatıya çıkmayacağımı?

Ama doğru söylüyordu. Günler, seneleri, zaman acıyı devirirken çıkamamıştım!

"Bu kadar mı zor, hoş geldin demek! Sen hiç böyle yapmazdın ki eskiden..."

Sanki bana "Bu kadar mı zordu, kal gitme demek..." der gibi bakıyordu mavi vuran gözlerime.

Yanıma otururken usulca, o yokmuş gibi kaçırdığım gözlerimle sessizce göğe bakmaya devam ediyordum. Hani sabahki cesaretim, keki yapıp kapısını arşınlayan salak kız nereye gitmişti!

Usulca yanındaki termosunu çıkarıp iki fincana çay dolduruşunu seyrettim kirpiklerimin kıyısından.

"Burası benim yerim." dedim kırgınca sonunda. "Git!" demenin iğneli hali.

Fincanı yanıma koyarken nazikçe, "Benim de çatım, ne tesadüf." dedi alayla. Umursamaz.

"Git diyorsun yani!" dedim buz gibi sesimle.

"Hayır, kal ve çayını iç diyorum Canan." dedi usulca. "Uzun zaman oldu."

Kalbimin dağılan parçalarını toplamak için çabaladım güçsüzce. Omuzlarımı sarsarak onu umursamadığımı gösterdim. Demek uzun zamanları saymayı akıl edebilmişti hergele!

"Hiç fark etmemişim zamanı." dedim yalan söyleyerek. *Ah gurur, senin burnun neden kibirle uzuyordu Pinokyo gibi...*

"Değişmişsin!" dedi apansız çayından yudumlarken. Bakmadım ona, içim gitse de bakmadım. Daha neyimi görmüştü ki değiştiğime karar vermişti. Saksıda bekleyen çiçek gibiydim oysa ben. Güneşe muhtaç, su verilmeye muhtaç, sevgiye muhtaç ama kabullenmedim.

"Sen hâlâ aynısın! Uzak ve soğuk..." dedim canını yakmak isterek. Asıl bendim soğuk ve mesafeli, o daha şimdiden sıcacıktı bana karşı. Kabullenmedim...

"Hep aynısın, uyuz!"

"Bakmadın ki, nereden anladın Asi?" dedi apansız.

"Gerek yok!" dedim sitemle. "Alışınca unutması zor oluyor baktığın yüze. O yüzden unutacaklarıma bakmayı bıraktım."

Söylediğim sözler ona değdi geçti, beni delip geçti bir kez daha acıyla. Başını önüne eğmesi, pişman olması gerekirdi ama o arsızca gülümseyerek bana bakmaya devam etti. Neydi ondaki bu özgüven patlaması? Sonra solukları durur gibi birden hareketleri, ben ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken yanımdaki kar küreme uzandı.

"Unutmamışsın ama yüzümü bak."

Hırçınca atılarak kaptım ellerine değmeden küremi. "Çocukluk alışkanlıkları..."

"Ama sen artık çocuk değilsin Canan!" dedi tok sesindeki o erkeksi tını, içimden akıp giden bir ürpermeye karıştı. Sanki başka bir âlemden geliyordu bu adam, tanımadığım bir âlemden, uzaklardan ama değişim yaşatan bir yerlerden. Kızardım, onun yanındaki yerimi hatırladım, acı dönüp gelirken titredim ve konuşamadım. Hep aynı başlıyor ve bitiyordu. Önceden de verirdim ben bu masum tepkileri ama artık daha başka, daha derin bir tepkiyle karşılıyordum onu içimden. Çocuk gibi değil de kadın gibi hissettiriyordu bana kendimi.

"Çok..." dedi ne diyeceğini aklında tartar gibi. Sonra derin bir soluklla verdi kelimeleri dilinden dışarı. "Çok güzel olmuşsun... Hayal gibi!"

Sımsıcak yakan sesiyle ürperirken o buram buram testosteron kokan adamı aklımda ve yanımda yok sayarak "Evet, bunu biliyorum," dedim arsızca. "Okulda popülerim, bu sözleri erkeklerden her gün defalarca duyuyorum." diye devam ettim küstahça.

İçtiği çay boğazına kaçmış gibi boğazını temizleyerek elinin tersiyle kabaca dudaklarını sildi. En kuytu yarasına taş atmıştım bilmeden. Bu hoşuma gitmişti. Silkinerek zihnimi temizledim. Tek istediğim gitmekti. Belirsiz ve söze dökülmemiş umutlarım yerle bir olmuştu. Beni istemiyordu. Kendimi azarladım. Ne sanıyordum ki? Ama hain yanım işe karıştı, şeytan kaşıdı huysuz yaralarımı. Gıdıkladı haylaz canımı ve kandırdı tatlı yalanlarıyla zalimliğimi. İşe, fesat karıştı!

"Eee, nasıl gidiyor okul?" dedim havadan sudan bahseder gibi. "Yeni arkadaşlar, yeni yerler, yeni *aşklar* tanıdın mı?"

Güldü ve sadece, "Hâlâ mı?" dedi başını sallarken usulca.

Hâlâ neydi be!

Usulca çayını yudumlarken, "Yeni arkadaşların olmuş senin de!" dedi konuyu kapatıp zekice, mahalledeki Duygu'yu ima ederek. Deli Duygu derler kendisine, erkek gibi kız ya ondan. Ama ben lafı istediğim yere çektim. Sanki panik olmuş gibi birden ayaklanarak "Sen nereden duydun Cemil'i?" diye sordum.

Efe bu sefer çayını öyle bir püskürttü ki önüne, öksürerek kendine gelmesi biraz zaman aldı. Taş kesmiş lav parçası gibiydi. Buzdan kıymıklar misali şüpheleri saplamıştım içine ve güneş olup eritmeye hiç niyetim yoktu. Acıma, kanama, sancılanma sırası onaydı. Gelmişti madem saklı yerime, dinlemek zorundaydı. Mademki terk etmişti bir kere beni, acı çekmek ona müstahaktı! Madem içimi yakmıştı, yandığım kadar yanmak zorundaydı, bu ona hak, bana revaydı!

Öksürüyordu hâlâ şok içinde. "Helâl!" dedim sırtına vurmak için uzanarak. Ama ona elimde kızgın millerle yaklaşıyormuşum gibi irkilirken dokunmamdan korkarak gerildi. Gözlerindeki cehennem çukurlarının üzerindeki gazabı üstüme yağdırırcasına ters ters bakarak başını kaldırıp "Cemil kim?" diye sertçe hesap sordu kartlaşan sesiyle. Hâlâ öksürüyordu hafifçe.

"Ah!" dedim sanki pot kırmışçasına kıvranarak. İçimde harlanan intikam ateşi tazeydi ve söndürmeye de niyetim yoktu.

"Kıvranma!" dedi tıslayarak. Elini şakağında dolaştırarak ofladı. Durdu. Sertleşen sesindeki sıkıntı dikkatimi çekmişti, istemeyerek de olsa ona baktım. Elini saçlarının arasından kaydırırken gri gözleri kasvetliydi. Dağılmış ve bunalmış görünüyordu. Sinir harbinin sebebi bendim. Buna ona ben yapmıştım. Hem de isteyerek… O zaman neden içim acıyordu ki? Hayır, kuru bakışlara yüreğimi kaptırıp canımı yaktırmayacaktım, ona acımı hissettirip ne çektiğimi hatırlatarak paşa paşa acı çektirecektim.

"Cemil… Kim?" dedi tekrar tıslayarak.

Bir şaşkınlık arifesinden ahmaklık bayramına ulaşır gibi parmaklarımı dudaklarıma kapatıp titrettim. Hata yapmış gibi. Günah işlemiş gibi. Ve âşık oluşumu saklıyor gibi… Genç kızlara has o kıvranmayı yaşar gibi paniklemiş numarası yaptım, çeksin cezasını. Tepkisini heplayarak yüzünü süzdüm. Kızarmak için çabalamaya gerek yoktu, zaten bu düşünce beni kızartmaya yetmişti.

"Ne Cemil'i, Efe? Ben öyle bir şey demedim!" diye kıvırdım yalandan.

"Canan!" dedi önce dişlerini sıkarak sonra derin derin soluyarak elindeki fincanı sertçe yanına koydu.

"Ah, adımı biliyormuş paşam! Ben şok, ben iptal!"

Dişlerini gıcırdatarak aldırmayıp alayıma, "Bırak ergen hallerini. Kim bu Cemil?" dedi hırsla kudurarak ellerini yumruk yaptı. Sanki eklemleri beyazlamış eli birazdan ya yerdeki kiremitte ya yüzümde patlayacak gibi kasılarak titredi.

Sır verecekmiş gibi yaklaştım. Kokusunu çekmemek adına nefesimi tuttum ama onun yüreği yansın diye kendi kokumu armağan ettim. Ne kaybettiğini hatırlasın istedim. Sanki çatıda bizden başka birisi vardı, iyice yaklaştım. Olsa olsa kara kediler olurdu ya işte amaca hizmet etmek lazımdı. Bu iş, giderek heyecanlanmıştı. Sır verir gibi sokuldum.

"Salim duymasın." dediğimde Efe'nin gözleri müthiş bir kuşkuyla kısıldı. Oyuna getireyim derken kendimi oyunda buldum. Hafifçe doğruldum ama hâlâ gözlerim acısını okumak için gözlerinde. Ben de gözlerimi kıstım haylazca. "Yeni geldi okula. Havalı bir çocuk! Tüm kızlar ona hayran!"

"Sen de mi?" dedi Efe şaşkın, soluk alamaz gibi. "… Hayransın?" Korkusunu laciverte vuran kasvetli gözlerinden okuyordum ama sonra

onun korku değil merak olduğuna karar vererek çıldırdım. Kandırdım onu, yalanlarıma inandırdım. Omzumu sarsarak, "Uzun boylu..." dedim ellerimi sanki bir dua arifesindeki gibi göğe kaldırıp hevesli iç çekerek. Gözlerimde uzun boylu bir adam canlandırdım ama o adam, bu uyuzdan başkası olmadı! Hemen sildim aklımdan o görüntüyü. Başka uzun boylular düşündüm ama aklıma gelmedi.

"Evet, başka uzun boylu o!" dedim şaşkınca.

"*Başka* uzun boylu diye mi herkes hayran ona?" dedi oltaya gelen Efe, hemen şaşkınlığıma cevap olarak.

"Hayır, tabii ki!" dedim itiraz ederek derhal. Duymuyor gibi kaşlarımı yalandan çatarak iç çektim sıkıntıyla. Onu gözlerimin önünde çizermişçesine, "Gamzeleri var yüzünde." dedim işaret parmaklarımla yanaklarımı içine çökerterek. "Böyle ölüp, o gamzelere yatmak geliyor insanın içinden." Kızınca palavra sıkmak ne kolaydı.

Ben bir tek senin gözlerinde ölmek istiyordum oysa...

Yanımda kaskatı kesilmesini gözlerimin kıyısıyla izledim. Onun yıkılmış ve bedbaht haliyle keyiflenerek " Gözleri de koyu kahve. Kırk yıl içsem doyamam kahvesini. Bilirsin, renkli gözleri pek sevmem!" dedim kocaman bir palavra daha sallayarak adamın beynine. On ikiden vurmuştum bile!

Efe bildiğin buz tutmuş gibiydi. Parmağımın ucunu bırak, üflesem darmadağınık olacak kadar taş kesmişti. Şeffaftı ilk defa, tükenmiş kalem kadar faydasız, ucu kırık kurşun kalem kadar işlevsizdi. Ne yazarsam, onu okuyacaktı, işte asıl gerçek buydu!

Zaman durmuştu sanki Efe'ye, yalanlarımı sıralarken nefes alamadığını ben bile görebiliyordum. O zaman daha çok basıyordum damarına, daha çok heyecanlanıyordum anlatırken. O gözlerimin önünde eridikçe ben küllerimden yeniden doğuyordum, Anka kuşu gibi. Göremiyordu gözlerimi karanlıktan sebep. Ben de aklını bulandırıyordum bir bir fitne sıkarak zihnine.

"Kasları var böyle sert sert, balon gibi, ona dokunmak nasıl bir şey merak ediyor kızlar. Cemil okulun gözdesi!"

Allah ıslah etsin beni! Cemil kimdi be! Havası batasıcayı, ahan da şimdi uydurmuştum yeminle. Kaslıymış, benim tek gördüğüm kas, bamun yağlı göbeğinden, sarkmış kollarından görünmeyen bir nesneydi.

Kaşları çatıldı Efe'nin. Elimi salladım dalıp giden gözlerinin önünde, gerçeğe dönsün diye parmaklarımı şaklattım ama olmadı. Böyle oturduğu yerde infilak edecek piknik tüpü gibi tıslıyordu. Benim içimin yağları eridi sevinçten, karnımdaki neşelerim pankart açmış damarlarımı dolaşıyordu.

"Kıskanıyor! Kıskanıyor!" sesleri kulaklarımda konfeti gibi patlıyor, panayır yerine dönmüş yüreğimde havai fişekler attırıyordu." Daha fazla konuşmayacaktım. Meraktan delirsin, kudursun buzdolabı, deli. O değil mi beni onca zaman kıvrandıran, ağlatan, özleten. Senelerimi gözlerim yaşlı bekleten... Oturduğum yerden doğruldum ve kar küremi alarak "Sana iyi geceler." dediğim gibi mutfağın canıma yanaştım. "Yarın Cemil'e güzel görünmem lazım! Uyumalıyım, gözlerimin altı morarıyor uykusuz kalınca, bilirsin!"

Sanki adama tekme atmıştım. O şekilde şaşkınlaştı.

Oysa ben bir tek sana uykusuz kalmıştım Efe, bir seni beklerken sürmüştüm gözlerimin altına o mor halkaları, nasıl anlamadın?

Arkamdan dehşet bir hızla kalktığını duyduğumda, dudaklarımı kemirip kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Keyfim Kaf Dağı'ndan daha yüksek bir egoya sahipti, artık. Kibirli burnumu da ucuna asılı unutmuştum bu ego dağının, almaya da hiç niyetim yoktu. Ellerinin yumruk olduğunu, parmaklarından çıkan sesten hissettiğimde içimdeki yamyamlar tamtamlarını kuşanıp ateş dansına başladı.

"Canan!" dedi birden ciddileşerek. O anda az önceki içimde kıvranıp duran haylaz kurtçuklar ölmüş, yerini serin bir yele teslim etmişti. Bozmuştum oyunları, kalpsiz yalanlarımdan arınmıştım. Şakam bitmiş, gerçek yüzüme kalın bir perde gibi vurmuştu.

"Adım dilinde ne kadar eğreti duruyor Efe. Söyleme!" dedim sitemle ve onu umursamadan cama tırmanıp içeri girdim. Gözlerinin içine bakarak camı kapatıp tülü çektim.

Uyumak benim için işkence oldu. Uyuyamadım. Karanlıkta yüzüne bakamamıştım ama onun olgun bir erkek olduğunu anlamıştım.

Bedeni gibi, düşünceleri de genişlemiş, daha özverili olmuştu. Kokusu, o sandal ağacından yontulma odunsu kokusu hâlâ genzimde saklı duruyordu. Yanaklarım alev alev, içim pır pır ama küsüm ona. Çeksin cezasını. Geceliğimi giyip yatağıma yatmama rağmen, uyuyamadım. Odanın içinde ayın solgun ışığı dolaşıyor, duvarda posterlerin gölgesi can buluyor.

Ve cam tıkladı! Şaşkınca yatağımda sıçrarken, kalbim gümbür gümbürdü. Salim yine maçtan sonra cama tırmandıysa babam bu sefer onun kulaklarını koparmaz ya da bir kova suyu üzerine boca etmez, çeker kıçından vururdu. Bu deli çocuk, akıllanmayacaktı. Daha geçen sefer düşmüştü dengesini kaybedip, hâlâ akıllanmamış mıydı?

Camı sinirle açıp "Ne var Salim?" dediğimde, "Cemil kim?" diye kafasını içeriye uzatan Efe'yle, şok geçirdim.

Oha! Şaka mı bu?

Korkuyla elimi kalbimin üzerine koyarak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Bismillah!" Yüzümdeki dehşet, Azrail görmüş günahkârda belirmemişti daha!

"Ne Cemil'i?" diye ben ona şaşkınca bakarken o tırmandı ve camdan içeri girerek tam karşımda dikildi. Yüzüm şaşkın bir kızıla boyandı. Kollarımdaki tüyler hâlâ diken gibi dimdik. Daha şaşkınlığını üzerimden atamadan azarlayan bir ifadeyle, "Cemil kim?" diye dişlerini sıka sıka kibirle hesap sordu bana.

Buna hakkı yoktu!

"Sen..." dedim bencilce ilk ne diyeceğimi bilemeden bocalayarak. İşaret parmağımı kaldırıp kızacakken üzerimdeki ayıcıklı penye gecelik takımı gelince aklıma, ellerimi yanında öfkeyle yumruk yaptım. Hâlâ çocuk gibi duruyordum aklında ve şimdi ne kadar kadın gibi olsam da çocuk gibi çıkmıştım yine karşısına. Buna daha fazla kızdım.

Efe ve çılgınlık, ilk defa tesadüf ediyordum. Sonra aklımı başıma devşirip "Çık odamdan! Bir genç kızın odasına, münasebetsiz bir şekilde dalamazsın!" diye tısladım.

"Çıplak değilsin, üzerin kapalı sorun olmasa gerek."

"Edepsize bak... Ne münasebet!" dedim cırlayarak.

"Daha önce defalarca gördüm seni geceliğinin içinde Canan, lafı değiştirme."

"Efe, çık dışarı, artık biz eski biz değiliz görsene."

"Görüyorum." dedi sitemle. Alacakaranlığa vurmuş laciverti varla yok arası olan mavi bir ateş gibiydi. Böyle tüp gaz gibi yakıyordu içimi. Yanıyor, tüm bedenim garip bir telaşla geriliyor ve karnım kasılıyordu.

Bakışlarını üzerimde dolaştırdığında, ilk defa onun karşısında çıplak gibi hissettim kendimi. Çocuk değil, kadın gibi. Hem de ayıcıklı alelade penye bir gecelik takımın içinde. Kör olası yaktı içimi. Öylesine yakıcıydı ki bakışları, sanki her yerim meydandaymış gibi kollarını göğsüme sarıp saklamak istedim bedenimi.

Aldırmadı. Mavi gözleri odanın loş ortamında kedigözü gibi parlayarak bir ok keskinliğinde beynime saplandı. Ve sanırım etrafı yokluyordu sorularına cevap arar gibi.

"Sana bir soru sordum!"

"Sen bana soru sorma hakkını gittiğin gün kaybettin."

"Şimdi soru sormuyorum." dedi tok sesiyle yüreğimi titreterek. Ah sadece sesi mi? Küstah duruşundaki özgüveni boğazıma bir yumru büyüklüğünde tıkandı ve yutkundukça canım acıdı. Bir adım daha yaklaştı bana tepemden hükmederek. Kaçtığım kokusu genzime süzüldü sinsice, nefesim sıklaştı. Yüreğimi yaktım yine ben bir deniz fenerinden hallice gözleriyle. Tek kaşımı kaldırdım ve o bir adımla, tam önümde belirdi. Ben az önce kendimi dev zannederken illüzyona uğramış bir cüce olduğumu, başımı geriye yıkıp onun gözlerine baktığımda anladım. Bu hataydı. En büyük hatalı hareket, onun güzel gözlerine bakmaktı! "Hesap soruyorum Kirpi, ikisi farklı şey!" dedi küstahça.

Adamdaki özgüvene bak be! Sen onca zaman ortadan kaybol, sonra gel, odama dal, bana edepsizce bak, yüreğimi yağa düşmüş hamsi gibi oynat, sonra da bana hiçbir şey olmamış gibi hesap sor. Oh, ne ala memleket!

Üstelik ne yemişti bu salak, ciğer mi? Daha önce utanıp sıkılan adam gitmiş, yerine özgüveni tavan yapmış tam bir erkek gelmişti.

Erkek!

Kafama babam balyozla vurmuş gibi aklım yerine geldi. O erkeği odamda bir yakalasalar… Eyvahlar olsun!

"Git buradan Efe!"

"Panikleme… Cemil kim?"

"Efe git, yoksa çığlık atarım!"

Tek kaşını kaldırınca inanmayarak ağzımı açtım –ki gerçekten atacaktım- ama ağzıma kapanan elle sesim avuçlarının içinde kaybolup gitti. Bana dokunduğu an elektrik çarpmış gibi irkildim. Gözlerim kaymaya, dünya etrafımda dönmeye ve ayaklarımın altı sarsılarak çekilmeye başladı. Sahile vurmuş dalga gibi yüreğine vurdu yüreğim. Bir tüy gibi onun rüzgârına savruldum. Onun kokusu, varlığı beni kendimden geçiriyor, içmeden sarhoş edip aklımı bulandırıyordu.

"Delisin sen!" dedi gözlerime bakarak. Ona baygınca bakan hasret gözlerim, tüm yalanımı benden bağımsız aşkla ifşa ediyordu. Lanet olsun! Eriyordum kollarında…

"Gözlerini özledim Canan… En çok asi gözlerini özledim."

Allah'ım, kesin az önce gece üç, beş nöbetine çıkmış ve birkaç genci sokakta görüp sağa sola ateş açmış bir polisin, maganda kurşunuyla kalbimden vurulmuş ve ölmüştüm. Bunun başka açıklaması olamazdı. Bana, *gözlerini özledim* demişti. Bana!

"Delisin Asi, benden daha deli!"

Delirtmişti beni, bana deli diyordu. Deli!

Ağzım kapalıydı ama aklım başıma geldiğinde gözlerim hâlâ küfredebiliyordu.

"Küfretme!"

"…"

"Asi!" dedi uyararak keyifle. "Ve hâlâ aynı Asi Canan'sın… Cansın… Cananımsın…" dediğinde sanırım yer yarılmıştı. Şaşkınlıktan kirpiklerim öyle hızlı kırpışıyordu ki görüş alanım yok oluyordu. Yok ya ne zaman ölmüştüm ki ben, sonsuz bir hayal görüyordum? Hatta azap, kâbus ya da işkence… Cehennem azabı mı yoksa bu çektiğim?

Ya da ben az önce rüya görüyordum. Evet, kesinlikle pencereyi açık unutup yatmış ve bir taraflarımı üşütmüştüm. Bana *canımsın* demişti. Kalbim karnıma düştü, sonra aklım başıma…

"Canan, o ses neydi kızım?"

Kalbim anne… Az önce kırıldı… Nar gibi yere saçıldı, toplayamıyorum aklımla kalbimi…

"Canan, kapıyı aç kızım!"

Bu sesle kendime geldiğimde hâlâ olduğum yerde titreyerek eli ağzımda ateşten bir mengene, gözlerim gözlerinde baygın bir delilikle duruyordum ve nefes almayı öğrenen yeni doğmuş bebek gibi beceriksizce solumaya çalışıyordum.

"Seni özledim Asi. Unutmadım, her günü seninle yaşadım. Gittim ama sen gitmedin benden. Yemin ederim, her sabah, bir sana uyandım." dedi elini ağzımdan usulca çekerken. Sanki dudaklarımı okşamıştı son anda parmakları! Son nefesimi içime üflemişti varlığı… Ürpertmişti tüm hücrem kadar bedenimi. Bu adam Efe kılığına bürünmüş Azrail olamazdı değil mi? Ya da ben kafayı yiyordum harbiden.

"Sen de unutma bunu olur mu?" dediğinde yutkundum. Eğildi, usulca şakağıma dudaklarını dokundurup yakarken tenimi sesine mübürledi. "Hani biliyorum yaklaşmazsın ama sen yine de o Cemil denen dallamadan, uzak dur!" diye emrederek cama yöneldi. Alnımda, busenin bir ömür silinmeyecek izini bırakmıştı. Solukları saçlarımda, gözleri gözlerimde, sesi kulağımda müebbet yerken parmaklarım öptüğü yeri tavaf ediyordu büyük bir aşkla. Ben, bende değildim.

"Asi!"

"Hı?" dedim şaşkınca.

"Kendine gel diyorum Canan!" dedi. "Cemil artık yok!"

"Cemil kim?" dedim şaşkınca. Cemil kimdi ki?

Güldü son defa Efem, yüreğimi yerinden sökercesine güldü. Ve o uzun boyuyla ses çıkarmadan camdan atlarken annem kapıyı açmış, ışığı yakmıştı bile.

"Kızım, ne oldu?"

"Cemil…"

"Canan, ne diyorsun?"

"Cemil diyor, kim? Yok artık Cemil diyor!"

Ve ben sayıklarken uyur gibi etime yediğim acısı bol çimdikle, "Kız Cemil kim?" diyen annemin cırlayan sesine karışmış çığlığım bir oldu.

"Ben ne bileyim be! Herifçioğlunun biri zaar..." Anneme baktım. "Amma yakışıklı olmuş değil mi anne? Artist gibi maşallah!"

"Kim, Cemil mi?" dedi annem şaşkınca.

"Anne... Cemil kim?" dedim bu sefer salak olan ben olarak. Nefes alamıyordum hâlâ derince.

Ben Efe'den bahsediyordum tırnaklarımı yiyerek. Çok yakışıklı olmuştu ve az olan aklımı başımdan hepten almıştı.

Annem iç çekerek cama yaklaştı, tülü çekti. "Şu camı açık bırakıp yatma Canan, seni çarpıyor, sayıklıyorsun ayakta. Okuduğun kitaplardaki adamları düşlüyorsun sonra!" derken kızgınca, evet ben çarpılmıştım ama o lanet cam yüzünden değildi.

Cemil!

Aman, yürek yemiş, adam olmuş, olgunlaşmış Efe, ne güzel bakıyordu öyle çapkın çapkın...

Aşk bir oyun, bense oyuncak.
Oyundan ilk çıkan yanacak...

Hayat bir şakaydı. Hem de eşek şakası.
Bunu anlamam zaman aldı.

"Caanaaan!" dedi annem kafamdan tahta yemek kaşığını aşırırken. "Allah seni bana ceza olarak mı verdi kız!" derken bunu ekmek kovasının plastik kapağı izledi.

"Anne, ne yaptım ki?"

"Ne yaptım diyor... Allah'ım ne yaptım diyor!"

"Valla ne yaptıysam ben yapmadım."

"Kız seni gebertir, baban duymadan Haliç'e gömerim. Hemen anlat!"

"Anne yeminle anladığın gibi değil. Valla adının Cemil olduğunu bilmiyordum. Yeminle tesadüf!"

"Senin boyun posun devrilmesin!" dedi daha öfkeli halde tezgâhın üstünde kafama fırlatacak bir şey ararken.

Bilmiyordum. Ben onu Efe'yi kızdırmak için uydurmuştum ama bugün amcamın hanımı telefon açtığında "Kıza görücü geliyor." şeklinde, inan olsun adının Cemil olduğunu öğrendiğimde verdiğim tepki aşk tepkisi değildi! Ama annem öyle sandı. Ben "Cemil mi?" diye heyecanla çığlık atınca, kadın yanlış anladı.

"Ne zamandır görüşüyorsunuz bu uşakla?"

"Anne valla görüşmüyoruz."

"Demek daha yeni!"

"Yok anne, valla önceden tanı..."

"Daha öncesi mi var? Kaç sene?"

"Anne ne senesi! Valla senin Türkçemi don lastiği gibi evirip çevirmen, beni tüketiyor."

"Yalan söyleme! Gece o mu geldi odana? Bana doğuyu söyle! Salim bu hafta deplasmandaymış. O değildi. Salim maçtaysa... Cemil mi geldi kız söylesene?"

"Anne, valla Cemil gelmedi."

"Az önce o adamı bilmiyordun ama adını biliyorsun, şansa bak... Kız odana aldıysan senin etlerini koparırım." dediğinde artık ben de rot kopmuştu.

"Oha! Anne delirdin mi ya sen ne biçim koşuyorsun münasebetsizce? Ben namussuz muyum?" dediğimde içeri amcamla babam girdi.

"Hanım, bu ne hal? Sesiniz sokağa taşmış."

Ben tırnakları çıkmış kedi gibi babamın ardına sindim, kaydım yana. Annem bana başını sallayarak, *yanına koymam*, bakışları atıp "Yok bir şey bey, anne kız kavgası." dediğinde elindeki terliğini şak diye yere attı, hemencecik ayağına giydi. Babamın ardındaki abisine saygıyla "Hoş geldin abi." diyerek ayağına ayakkabılıktaki terlikleri verdi.

"Pek hoş görüvermedik ya neyse!" dedi amcam hoşnutsuzca.

Hoş beş derken amcam yine o engin düşünceleriyle babamı zehirlemeye, bana bakan gözleriyle arsızlığımı ve huysuzluğumu dile vurmaya başladı. Annem mutfakta, gelecek olan misafirler için telaşla hazırlık yaparken ben usulca kapıya yanaşıp "Anne benim Turna'yı görmem lazım." dediğimde, annem elindeki soğan ve bıçakla mutfak kapısına geldi, babam ve amcam bana baktı.

"Kızsal mesele. Yoksa beni doğramayacak yemeğe değil mi anne?" dediğimde annem anlayışla başını sallayarak "Geç kalma..." derken amcam "Bu gız böyle kafasına esti gibin davranısa, çok goca zopası yer." dedi.

Ben ona kulak asmadan çoktan kendimi dışarı attım. İlk işim Turna'nın evine gitmek oldu. Kızı yemekten aceleyle kaldırırken, endişelendirmiştim. Birlikte merdivene oturup konuyu kısaca anlatarak üzerinde planlar ürettiğimizdeyse zaman biraz geçmişti.

"Kızım, topal taklidi yapsan..."

"Onu geçen sefer denedik, amcam uyanır bu sefer."

"O zaman kör gibi yık devir evi, sakar ol!"

"Onu da yaptık, hem de sana hatırladın mı? Bu da anneme sökmez. Lan bıktım bu görücülerden. Üstelik Cemil'le ne zamandır sevgilisin deyip duruyor." dediğimde Turna "Ben de bu konuyu anlamadım? Annen nereden çıkardı bu işi, şaşkınım!" diye düşünmeye başladı. Ben hiç bozuntuya vermeden, geçiştirmeye alıştım. Efe'yle benim yaşadıklarımız özeldi ve henüz kimse bilmiyordu. Belki ben hayal dünyasında yaşıyorumdur, rezil olmayı göze alamam.

"Neyse, ne yapacağız biz şimdi?"

Yarım saatlik düşünce girdabının ardından bir çıkar yol bulamayınca soluğu Salimlerin kapısının ağzında bulduk.

Hanife teyze çaçaron bir tutumla, sanki evini basmaya gelmiş anarşist gibi bizi kapıda karşıladı, içeri almadı.

"Hanife teyze, Salim geldi mi?" diye sordum kibarca.

"Gelmedi!" dedi suratsız suratsız. Sanki gece benimle yatmıştı uyuz karı. "Gelse bile söylemem!"

"Ama ona ihtiyacımız var." dedi Turna yüzünü düşürerek üzgünce.

"Oğlumun yakasından düşün, bit gibi yapıştınız!"

"Ona pire derler."

"Siz bit gibi emiyorsunuz çocuğun kanını."

"Hey Allah'ım!" dedim Turna'nın sinirlerini ve kendimi frenlemeye çalışarak.

"Gidin başka oğlanlara ihtiyaç duyun!" dedi Hanife teyze yine azara başlayarak. Arsızdı bu kadın, bir o kadar da edepsizdi kötü dilli. Bu

kadının ayarı yoktu. Sanki oğlunu koynumuza almaya geldik dedik. Hele surata bak surata. "Böyük futbolcu olacak o!"

"Korkma Hanife teyze, gelin olmaya gelmedik *bööyük futbolcu* oğluna! Sadece arkadaşımı sormaya geldim." dedim ısrarla.

"Olamazsın zaten... Aman Allah korusun! Oğlum kim, sen kimsin saçaklı..."

"Oğlun Salim, ben de Canan. Şimdi öğrendiğine göre, nerede söyle ulaşayım."

"Kız sana uzak dur diyorum oğlumdan, duymuyor musun?"

"Aman, tuzlayım da kokmasın oğlun be!" dedi Turna atarlanarak. Hanife teyze şirret yanını çıkararak "Gidin buradan, rahat bırakın çocuğumu." diyerek kapıyı suratımıza şak diye kapadı.

"Ayarsız kepaze!" dedi Turna kapıya atılarak." Şirret karı o senin oğlun mu hâlâ şaşıyorum. Lan senden öyle oğlan nasıl doğar, sen onu hastanede karıştırdın kesin!" Omzundan tutarak uzaklaştırdım kapıdan onu. Benim yüzüm düştü, Turna'nın hayalleri suya...

"Salim olsaydı kurtarırdı beni." dedim çaresizce merdivenleri inerken.

Apansız bir hamleyle Turna sarıldı bana. "Korkma kızım, baban seni vermez."

"Bilmiyorum Turna! Bu aralar o da *büyüdün, ölmeden mürüvvetini görsem, hayırlı bir kısmet olursa kaçırmam,* deyip duruyor."

"Sıkma canını. Sen şimdi eve git, ben bir şey düşünürüm. Tabii bu arada Salim'i arayıp bulmaya çalışırım. Merak etme yetişir o." dediğinde ağzının içinde "Konu sen olunca, dünyayı bile yıkar." diye homurdandı huysuzca.

"Efendim..."

"Yok, bir şey!" dedi. "Git hadi sen, ben halledeceğim."

Ben eve kös kös giderken tüm umutsuzluklar üzerime çökmüş, uğursuz savaşımdan omuzlarım yenilgiyle düşmüştü. Eve gittiğimde, annem bana kaşlarını çatarak suratını astı, amcam ve siyam kolunu yengem hayıflanarak dövünmeye devam etti.

Çok geçmeden isteksizce hazırlıkları bitirdik. Ne olursa olsun bu iş olmayacaktı biliyordum. Buna razı gelmeyecektim ama bir saygısızlık yapıp okul hayatımı yakmamak için de, elim mahkûm susuyordum.

Çok geçmeden misafirlerimiz eve geldi. Ben isteksizce "Hoş geldiniz." derken yengemin eleştiren gözleri üzerimdeydi.

Orta boylu iki kadın ve başında sekiz köşe kasketiyle yaşlıca bir adam, ezile büzüle amcamın karşısına geçip hoş beş ettiler. Sanırsın ağasının karşısındaki marabaydılar. Amcam bir kasılıyor, bir kibirleniyor, bol keseden bir sallıyor, demeyin gitsin. Palavra ülkesinin kofti kralı!

"Oğlan nerede Memet?" dediğinde elindeki olta taşlı tesbihini çekerken şak şak, adam şapkasının altındaki kel kafasını kaşıyıp şapkasını düzeltti.

"İşten izin alamadı, gelir birazdan gari." dediğinde annesi böbürlenerek, bana bakıp "Oğlum fabrikada çalışıvereyo… Sigortası da vaa!" dedi sanki büyük başarıydı.

"Babamda hastanede çalışıvereyo, nolcek." dediğimde, annem beni kıçıyla öyle bir dürttü ki iki adım ileri gidip kapıyı öptüm.

Ve o anda damat geldi… Ama ne gelmek!

Paldır küldür eve daldı saygısız mendebur!

Yok, öyle kırmızı halı falan sermedik yollarına, keza buna gerek bırakmayan birisi kaşını gözünü patlatarak yüzünü kırmızıya boyamıştı.

Salim, canım arkadaşım demek yetişmişti! İki yumruk bir dirsek, halletmişti olayı. *Kız Turna, seni bir bulayım, iki kere öpeceğim helalinden* diye içimden geçirirken, damat namzetleri hırsla içeri girip "Yörü ana yörü… gedivereyok ya gari!" diyerek annesini kolundan tuttuğu gibi kapıya yöneldi. Yanlarındaki kadın da şaşkınca arkalarından ayaklandı.

Amcam ve babam telaşla Cemil denen gencin yanına geçerken "Ne oldu oğul? Bu ne hal?" soruları eşliğinde kaşlarını çatıyorlardı.

Panikten ağzı dili kuruyan Cemil denen daha önce görmediğim adam bana döndü ve bir suçluyu ifşa eder gibi işaret parmağıyla göstererek, "Bunu gızınıza sorun gari… İstemem ben onu… Yakışmaz baaa. Hele yavuklusu varsa…" diyerek annesini ve babasını aldığı gibi evi terk etti.

Ve tüm gözler üzerimde! Kıvır Canan, et altına çünkü şu an en uygun zaman…

Beni onsuzluğa sürgün eden kaderimi yeniden yaz,
Onu bana bağışla Allah'ım… Alnıma bir onu yaz!

Yalanlar kuyruklu olunca ilmek olup boğazıma dolanması da kusursuz oluyordu.

"Senin, benim canıma kastın mı var?" dediğinde annem, yine kafamın üstünden terlikler uçuyor ve yine evin içinde ben ayağı yanmış tazı gibi dört dönüyordum.

Annem hâlâ dün akşam olanların suçunu bana yüklüyordu ve az önceki ettiğimiz kavgayla, hepten çileden çıkmış, "Kim o yavuklu?" diye kıyameti koparmıştı. Amcam hepten ateşe gaz yağı döküp gitmiş, sakin mizaçlı babam olmayan yavuklu sayesinde çilden çıkmıştı.

Dün Cemil'di, bugün adını bilmediğim yavukluydu annemle kavga sebebimiz.

Sabah bir feveranla Salim geldi eve. Deli çocuk, nefes nefese kapıya yüklenip "Nerede lan o dallama? Nerede şerefsiz? Kimmiş lan o seni isteyen canına susamış hırbo? Adını verin o itin bana!" diye mahalleyi inletti.

Onu sakinleştirmek ne mümkün, millet seyre durdu ama Salim öfkesinden dört dönmeyi durdurmadı.

Onu ikna etmek bana düştü ve bu arada anladım akşam o çocuğun ağzını burnunu kıran Salim değildi. Akabinde annemin terlikleri de havalarda uçuşmaya başlamıştı. Merdivenlerden hoplaya zıplaya yola koştuğumda, çarpıştığım kişi sanki ilahi adalettin tecellisiydi!

"Allah seni dev etsin Canan! Kız kim o adam?"

Utancımdan ikinci kez yerlerin dibindeki katmanları saymak istiyordum annem sesiyle arkamdan mahalleyi inletirken.

Şu duruşundaki şaşkınlık, biraz yabancıydı bana, biraz da tanıdık. Annem arkamdan avaz avaz bağırarak mahalleye dedikodu gazetesi misali sür manşet yazarken ürkekleştim apansız karşısında.

Kendime çeki düzen vermeye, saçımı başımı yoklamaya başladım. Sanki az önce savaştan çıkan ben değildim. Annemin elinden saçlarımı güç bela kurtaran hiç olmamıştım.

Her daim kedi gibi atak olan ben, uyuşuk bir kedi gibi kıvrıla kıvrıla, sallanarak yürürken içimde sinsi yaraları saklıyordum.

Olgun ve vakur! Ay az önce annesiyle saç başa giren de kimdi caaaanım… Ben mi? Hıh! Ne münasebet!

Gülüyordu. Alay etmiyordu ama benim şu halime kesin içinden keyifle gülüyordu.

Garipti!

Her şey olduğundan çok başka gariplikle oluşuyordu. Aylarca bir kere baksın, bir kere konuşsun, gelsin, *varlığını unutmadım, ben senden vazgeçmedim* desin diye beklediğim, o tüm derdimi şarkıyla, türküyle dile vurup açılması için zaman kolladığım Efe şimdi bana eşekten düşmüş karpuz gibi sırıtarak bakıyor ve ben dut yemiş bülbül gibi susuyor, konuşamıyordum.

İçim coşuyordu fakat utancımdan yerin dibine de giriyordum. Artık onca şey açığa vurulduktan sonra, konuşmaya çekiniyordum.

Belli ki bunu o da hissediyordu. Bu sebepten olsa gerek çok fazla şaşkındık ve ürkek… Şaşkınlığımız garip bir tutumla hareketlerimize, masumluğumuz edep kaynağı olarak tuhaf bir kızarmayla yüzümüze yansıyordu.

Hele benim! Yarabbi… Elimin tersiyle yanaklarımı serinletemediğim için kendime kızıyordum. Yanaklarım alev topu olmuş kavruluyordu. Duygularımı açığa vurduktan sonra, onunla ilk yüz yüze gelişimdendi bu mahcupluğum. *Aşığım sana dememiştim* belki ama ima etmiştim. Sözlerimle değil hareketlerimle, gözlerimle haykırmıştım.

Hem utancımdan cayır cayır yanıyordu içim, hem de kelebekler uçuşan karnım kasıldıkça ayaklarım yerden kesiliyordu. Bakışlarımı kaçıyorum ondan, utancım çok fazla mahcup gözlerime yansıyor elimde değil. Benim yüzümden az önce terlik yedi!

Yani kafasının üzerinden aştı!

Göz göze gelmemek için, daha önce hiç bu kadar çok uğraştığımı hatırlamıyorum. Hayali Cemil'i sormasından korkuyordum. Usulca kaldırdım mahcup başımı, biliyorum yine bakamayacağım gözlerine ama işte… İstiyorum.

Ne düşünüyordu o geceden sonra hakkımda, odama dalmasının ardından neler değişmişti hayatında bilmek istiyordum.

Gülüyordu.

Elim ne ara şakaklarıma tırmanmıştı da nazlı nazlı, bir kelebek kanadı gibi titrekçe sağa sola salınıyordu bilemiyorum! Bir tutam zülüfü yakalamış yaramaz parmaklarıma doluyor, haylazca kıvırıyorum. Gözlerim ilk defa dokunuyor o geceden sonra bu kadar yakından gözlerine.

Heyecan içimden sanki bir dağdan yuvarlanan kaya parçaları gibi apansız sarsıntılarla sökülüyor yerinden ve toz zerresi gibi un ufak olarak yüreğimde esen rüzgârlarla tüm hücrelerime savruluyordu.

Koyu mavilerinde çamurlu beneklerin raksını, ilk defa bu kadar yakından seyre durup boğulmamak için çırpınıyordum. Bir bakıştan bir anlam, bin bir anlam çıkarmak buna mı deniyordu? Ben aklımda bin bir saçma hayalle, bir sürü düşünceyle onun gözlerine bakarak hayaller kuruyordum.

Dudakları…

Konuşsun diye dakikaları unutup saliseleri saydığım dudakları, hafçe kıvrıldı. Çapkın değildi! Alay da etmiyordu. Müstehzi, müstesna, masum bir dudak bükümüydü bu. Güzel dudaklarının kenarında, beyazın, kırmızının ahenkli dansını kıpırdanarak keşfediyorum. Yakışıklı yüzünde, gözlerim saçma bir telaşla gezinirken beynim o hatlarda kendime ait izler arıyordu. Ne düşünüyordu hakkımda? Ne biliyordu gittiği günden bugüne, olanlar hakkında? Ne kadarını hissediyordu fikirlerimin? Yoksa yanından geçtiği, arada gördüğü çocukluk arkadaşı ve selam vermeye tenezzül etmeye değer görmediği mahalle kızı, sadece komşu hakkı için *merhaba* dediği alelade birisi olduğumu mu? Yoksa sadece geçmişin hatırına, biraz imtiyaz tanıdığı ufaklık olduğumu mu?

Yollarını beklediğimi, ayları onsuz kanlı gözyaşları akıtarak geçirdiğimi, bir arkadaş selamı verdiğinde bile kendimi ihtiyacına verdiğimi, geldiğinde bayram sabahlarına eş değer sevince kapıldığımı, eve dönüş saatlerinde bakkala çıktığımı, pencere önlerine tünediğimi, camın buğusuna adını yazdığımı biliyor muydu?

Gözlerim gözlerine değsin diye, kendimle olan savaşımı ve utancımdan her seferinde başımı kaldıramadığımı biliyor muydu? Artık bir ona asi olmadığımı hissediyor muydu?

"Merhaba Asi!" dedi Efe tok sesinde hiçbir ifade geçidi olmaksızın.

"Çok kızdırmış olmalısın Kumru teyzemi." dediğinde, konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Susmuştum.

Dili susmayan kaos makinası ben, lal olup, âmâ olup, bir de kötüm olarak kalakalmıştım.

"Demek Cemil geldi size?" dedi kadifemsi sesiyle. Kaşlarım çatıldı şaşkınca. "Almış mı bari istediğini?"

Ağzım bir karış açık kalırken, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Oydu? O adamı döven ve beni bu kalleş eylemden kurtaran ve sonra ailemin gözünde yavuklu imajı çizen oydu!

"Sen!"

"Ben!" dedi usulca. Bir adımla yaklaştı bana. Titredim, bacaklarımı hissetmiyor, her an bayılacak gibi eğreti duruyordum. Nefesim hızlandığında, Efe eğildi ve "Benim olana sahip çıktım Canan. Çok şey değil sadece hakkımı savundum." dedi tok, aklımı başımdan alan kısık sesiyle.

Ben miydim onun hakkı? Ayaklarımın altındaki yer halı gibi çekildi sanki. Allah'ım aklıma mukayyet ol! Kafayı mı yemiştim?

Yüzüm, ellerim ateş kesilmişti. Utancımdan yerlere giriyordum. Ne demem gerekiyordu? İradeli yanım, katliam çıkararak zehir gibi çalışan zihnim neredeydi?

"Susma artık Asi! Konuş, sıra sende..."

Ne çok duymuştum oysa onun tok, kadifemsi hayran olduğum sesini ama sanki ilk kez duyuyormuş gibi şaşkındım, konuşamadım.

Keza benimle ilk kez bu kadar samimi konuşuyordu. İlk kez benimle, ben olduğum için konuşuyordu. İlk kez söylediği kelimeler sahibiyle bütünleşirken ben kalbimin ağzıma gelmesiyle içimdeki kuşun, yüreğimde firar edip uçup gitmemesi için savaşıyordum. Konuşamayınca mahcup mahcup gülümsedim. Gözlerim yine biçare ayakkabılarıma kaydı. Ellerim önümde gariban bir tutumla bağlandı. Buz gibi olmuş elimdeki parmaklarım çektikçe çekiştirildi kendim tarafından. Hoşuma gitmişti. Beni kıskanmış... Hatta kıskanmakla kalmamış, bir de kimseyle paylaşmayacağını dile vurmuştu! Yüreğim, bir dilek balonu gibi havalandı içimden. Bu düşünce içime yerleştikçe yüzümdeki gülümseme büyümeye başladı.

"Sen gülünce..." dediğinde benden bahsetmediğini, bunun bir hayal olduğunu düşündüm.

Bayıldım ve rüya görüyorum ama ne ara kaldırdığımı bilmediğim gözlerim gözlerine değince rüyanın, masalın, hatta imkânsızlığın ta kendisini yaşadığımı anlayarak bakakaldım ve o devam etti.

"Sen gülünce sessiz olan her şey konuşuyor Canan. Senin gülüşünde, bir sürü kelime diziliyor zihnime. Susuyorsun aslında ama her dudak büküşün bir harf olarak anlam bulup cümleler suskunluğunda kifayet kazanıyor. Sen konuşmasan da sükûnetin tükenmez bir alfabenin harflerinde eşsizce anlam buluyor. Ama sesini duymak da güzel olurdu hani Asim. Mesela ne düşündüğünü söylesen, beni cesaretlendirsen, şu yüreğimdeki ses kalabalığına bir yanıt versen... Bazen gözlerin konuşsa bile, inan bana sesini özlüyorum." dedi ve ben ilk aşkı mest darbesinin mahkûmu, ilk vurgunun sancısıyla şaşakalıyorum.

Tutuldum...

Sadece irileşmiş dünya güzeli gözlerimle, afallayarak şok geçirerek bakıyorum yüzüne. Şu anda yanan yüreğime dünyadaki tüm dağların karı yetmezdi. O yanımdan göz kırparak uzaklaşıyor ya ben bu dünyada havalanmış ruhum, atmayı kesmiş kalbimle çakılı kalıyordum.

Aklı havadalık bu olsa gerek...
O yokken bile varmış gibi gülmek...

İçimde kopan fırtınalar, sakin görünümlü müthiş bir girdap gibi dönüyordu etrafımda.

Evin içinde kucakladığım yastıkla salakça dans ederken gözlerimi kapatıp salak salak sırıtıyordum ve her seferinde anneme yakalanıp delirmişim gibi zılgıt yiyordum. Okulda, evde, hatta bakkala giderken yolda bile salak salak gülüyordum. Garip olmuştum. Böyle aklıma onun gözlerini düşürüp yüreğine kaçırdığımdan beri ben beyin fukarasına dönmüştüm.

Bu aşk, ne tuhaf şeydi böyle, adamı aptala çevirip utancın dibine darı ektiriyordu.

Hayallerim var artık ona karşı. Onun da umutlarıma ortak olduğu düşlerim. Artık rüyalarımda, gerçekte hissettiği duyguların olduğunu biliyordum. Açılmamıştı belki ciddi anlamda bana ama ima etmişti. Gözleri konuşmuştu yüreğimle, avaz avaz haykırmıştı sevdiğini.

Kimseye açmadığım gözlerime kurduğum hayallerim artık gül to-
murcuğu gibi açılıyordu.

Bugün ilk çılgınlığı yaptık!

Sabah kalktığımda, yan evden usul bir şarkı sessizliğimize ortak-
lık ediyordu. Özlemiştim bu ses yorgunluğunu ve biliyorum Efe evde,
odasında benim gibi radyo dinliyor.

Sonra sesi yükseldi şarkının. Efe'ye o parkta gözlerimi kapatarak
bir cüret söylediğim şarkıydı bu!

Bana Ellerini Ver…

Şarkı bitince bir çılgınlıkta ben yaptım. Oturduğum yerden fırla-
yıp radyoyu sessizce taradım ve istediğimi bulana kadar da sesini aç-
madım ama sonra…

Boğazında düğümlenen hıçkırık olayım
Unutma beni, unutama beni
Gözünden damlayamayan gözyaşın olayım
Unutma beni, unutama beni
Gölgen gibi adım adım her solukta benim adım
Ben nasıl ki unutmadım
Sen de unutma beni
Unutama beni
Bitmek bilmez kapkaranlık geceler boyunca
Unutma beni unutama beni
Ayrılığın acısını kalbinde duyunca
Unutma beni, unutama beni
Sevişirken öpüşürken yapayalnız dolaşırken
Unutmaya çalışırken
Unutama beni

Şarkı bitince, bekledim. Birkaç dakika boyunca ses gelmedi. Umu-
dum kırıldı apansız, keyfim balon gibi söndü. Tam her şey hayal der-
ken… Usulca camdan salınıp kulağıma gelen Erol Evgin'in sesi inletti

duvarlarımızı. Öyle güzel, öyle anlamlıydı sözleri, mutlulukla yanak-
larıma yağan gözyaşlarımı silerken, gülümsüyordum.

Seni düşündüm dün akşam yine
Sonsuz bir umut doldu içime
Bir de kendimi düşündüm sonra
Bir garip duygu çöktü omuzuma
Hani ıssız bir yoldan geçerken
Hani bir korku duyar da insan
Hani bir şarkı söyler içinden işte öyle bir şey
Hani ıssız bir yoldan geçerken
Hani bir korku duyar da insan
Hani bir şarkı söyler içinden işte öyle bir şey
Hani eski bir resme bakarken
Hani yılları sayar da insan
Hani gözleri dolar ya birden işte öyle bir şey

Şarkı bitti. Yanaklarımı kurulayan ben, içimdeki hain yana yenil-
dim. Radyoda kanalları gezerken Nilüfer'in *Selam Söyle* şarkını du-
yunca durdum. Ona müstahaktı. Bana az çektirmemişti. Demek onca
zaman çaldığım şarkıları dinliyor ve hislerime tercüman olan dizeleri
bildiği halde susuyordu. Sesini normalden daha fazla açtım radyonun.
Annem kızacak ama bana ne!

Onun burnu Kaf dağında
Söz söylenmez yanında
Kendini beğenmişin biri o
Git ona git benden selam söyle
Nispet yapmasın hiç bana öyle
Bana öyle
Git ona git benden selam söyle
Unutamaz beni bin yıl geçse git ona söyle
Onun burnu Kaf dağında
Söz söylenmez yanında
Kendini beğenmişin biri o
Son pişmanlık fayda etmez git ona söyle

Ona, o kadar çok yakışmıştı ki sitem içeren sözleri, kıkırdayarak dinlerken Nilüfer'in sesini, şarkı bitmeden daha cam tıkladığında bir-den olduğum yerde korkuyla sıçradım. Salim desem, o bu saatte cama tırmanmazdı, direk kapıya dayanır, öküz gibi odama dalardı. Yüzüme ciddi bir ifade takınıp tülü açtım ve usulca camı açtım. Mahkeme su-ratından halliceyim.

Şapşal adam!

Asılmış cama, düşmemek için kendisini yukarı çekiyordu.

Almış gazı, "Ne selam söylemesi!" dedi kaşlarını çatarak sitemle.

Omzumu nazlıca sarsarak başımı hafifçe yana eğerek "İşte öyle bir şey..." dediğimde, bana azarlayarak baktı. Elimi öne getirip yediğim tırnaklarıma baktım salakça. Umursamıyordum güya.

"Onun burnu Kaf dağında, söz söylenmez yanında, kendini beğen-mişin biri o!" dedim şarkıyla birlikte mırıldanarak.

"Hiç de bile!" dedi Efe isyan ederek benim tepkime.

Şaşırdım ve ağzım açık ona baktım.

"Hiç de bile!" dedim hırçınca nispet yapmasına kızarak. "Benim sözüm o, hırsız."

"Hiç de bile!" dedi benim gibi nazlıca omzunu sarsarak. Çok ko-mikti ve ayrıca iğrenç bir şekilde yapıyordu. Dağınık saçlarının ara-sından, pırıl pırıl yanan deniz mavisi gözleri ben de garip bir kin bir zulüm meyli uyandırıyordu. Omuzlarından ittirip camdan düşürmek istiyordum bu kadar yakışıklı olduğu için. Ve onu ilk defa sakallı gö-rüyordum, parmaklarım yanaklarında dolaşmak için karıncalanıyordu. Üstelik beni taklit etmesi de hırçınlığımı kırbaçlıyordu.

Sürekli ağzımın içinde homurdanır gibi söylediğim şarkının name-leri kısaldıkça gevezeliğim tükeniyor, fakat arkam dönük olduğu halde onu omuz başımdan hissediyordum. Sesim kesilir kesilmez onun baş-layacağına hiç şüphem yok. Ne yapmalı? Onunla yüz yüze gelmeden nasıl kaçmalı?

Omuzlarımı sarstığımda, şarkı bitti. Ne yaparsam yapayım, ses-sizce benim arkamı dönmemi bekleyen onunla yüz yüze, göz göze ge-leceğime hiç şüphe yok. Artık kurtuluş çaresi kalmadı. Ondan kaçın-mak, korkmak dünyada kibrime yediremeyeceğim son şey olsa bile, bir cesaret arkamı döndüm ve yaklaştım ona. Egosu tavan yapmış kırgın

yüzüne bakmıyorum hâlâ. Ona müstahak! Acı çekmek ona hak, bana keyif bugün. Niyetim direnerek bakmamaktı ama gözlerim gözlerine dikildi. O ana kadar ona baş eğdirip neticeyi alana kadar bu küstah ve zalim alaya devam edecektim.

Tavrım kesindi.

Fakat o, gözlerini kaçırmıyor, kirpiklerini kırpmadan direkt göz-lerime bakıyordu ya yüreğim hızlı hızlı atmaya yenildi. Nefesim sık-laştı, kalbim bedenimden fırlayacak gibi hızlandı, elimde olmadan yü-zümü bir sıcak ısırdı. Biliyorum baksam bir kere gözlerinin mavisine kanacağım senelerin hasretine. Sanki rolleri değişmiştik. O Leyla'ydı, ben de Mecnun çöller içinde yanan. O alevdi, ben de rüzgâr küller içinde kalmış. Yeşeren umut bahçeme inat, ihtiyatlı davranıyor, çok zorlu olacağını hissettiğim bu bakmama eyleminden, kuvvetimi mu-hafaza etmek içini titreyen elimle, tüle asılıyordum. Kapatmak için çe-vik bir hamle yaptım. Onun burnunu sürtmeden asla bu işe olur yan tanımayacaktım. Ve tam o anda, radyoda bize inat eder gibi hainlik yaptı ve o şarkı çaldı.

Oldu en sonunda oldu bim bam bom
Rüyalarım gerçek oldu bim bam bom
Duyduk duymadık demesin hiç kimse
İşte ilan ediyorum herkese
Oh oh oh çok şükür dostlar
Benimde artık bir sevgilim var
Hırsından çatlasın düşmanlar
Şimdi benim de bir sevgilim var

Büyünün bozulmasından korkan ikimiz de dişlerimizi sıkıyor, bir kelime bile aradaki o elle tutulur hale gelen romantizmi zayi ettirecek-miş gibi susuyorduk. Şarkının sözlerine vuran sarhoşluğu yavaş yavaş beni sarıyor, farkında olmadan kendimden geçiyordum.

Önce tebessümle, sonra kıkırdayarak en sonunda kahkahayla gül-meye başladığımızda, aklım başımdan gitmişti tamamen. Zaten bu saçma ve çocuksu oyun beni iyice salaklaştırmıştı. Aklıma olanlar geldikçe hem utançtan, hem keyiften hepten kendimi kaybettim. Gözlerimden

yaş gelecek şekilde keyifle gülerken, *Dünya dönüyor sen ne dersen de, yıllar geçiyor fark etmesen de,* çalıyordu artık.

Ben öyle kaybetmiştim ki kendimi şarkının sözlerine kaptırmışım, onun bana derin derin bakarak sustuğunu, bir hayali izler gibi inanamayarak yüzümü seyrettiğini kaçırmıştım. Ta ki annem odaya gelene kadar…

Ben olduğum yerde sıçrayıp suç bastırma psikolojisinde doktora yaparken o şüpheyle bakışlarını ciddi bir araştırmayla odada dolaştırıyordu ve ben korkuyla tülü derhal kapamışım, camın önüne gerilerek görüş açısını kamufle etmiştim. Ama bunu yaparken ki saniyelik anda onun, gülümseyen dudaklarını kısarak gözlerinden hafif bir alay geçiştiğini görmüştüm.

Bir güzel azarı hak etmiştim esasen. O da hak etmişti.

Korkudan titrerken yutkundum. Verilecek cevabım olmadığı için önüme bakmaya devam ediyordum. Ama edebi unutmuş arsız dudaklarım hâlâ keyiften dört köşe halde, arada kıkırdamaktan geri durmuyordu. Ben salaklaştıkça pot kırardım, annem şimdi bana soru sorsa, saçmalar yalan yerine doğruları dökülürdüm.

Bu dehşet düşünceye kapılan gözlerim bir arayışla kurtarıcı avına çıktı. Annem radyonun sesini kızarak kıstı. Çekinerek, korkudan dudaklarımı dişliyorum ama aynı anda kıkırdamaktan duramıyorum. Öyle mutluyum ki şarkının sözleri hâlâ odamı inletiyor ve Efe'nin o güzel gözlerine vurmuş ışık ve yüzündeki içtenlik gözlerimin önünden gitmiyor.

Biz şimdi sevgili mi olmuştuk? Hem de ikimizin iradesi dışında, bir radyo tarafından…

Dünya dönüyor sen ne dersen de
Yıllar geçiyor fark etmesen de…

En büyük duamdın sen… Sözler vardı,
bir de huzur veren gözler…
Ben konuşmadan haykıran gözlerin
yarenliğinde tutulmuştum
Yürek çırpınışına...

Bu sabah okula gitmek için kalkmam daha başka bir heyecanla gerçekleşti. Ne sızı yarabbi! Ağrıdığı yeri bile bilmiyorum. Sadece bir baskıyla giriyor yüreğime, tüm bedenimi titretip inletiyor resmen. Sıtma gibi yanaklarım yanıyor, suç işlemiş gibi gözlerim kırpışıyor ve hata yapmış günahkâr gibi kalbim çırpınıyor. Sanırım ben hasta oluyorum. O Aşk denilen dermansız illetli hastalığa tutuluyorum.

Kitabımı göğsüme bastırarak evden çıktığımda, yüreğim yerinde durmuyordu. Bu haylaz, hain organ bu aralar beni çok zorlar olmuştu. Uzun zaman sonra Salim'de bize katıldığında, hiçbir şeyden habersiz şikâyetlerine devam edip duruyordu. Aklı fikri babasının arabasında, dersten çok maçlarında oluyordu son zamanlarda. Annesi huysuzluklarıyla kızdırmıştı onu yine ve bu sefer Hanife teyze garip ama haklıydı!

Bugün başkaydı. Hiç bir şey keyfimi bozamaz, hiçbir şey içimde yeşeren sevinci boğamazdı… En azından bugün ben öyle olsun istiyordum. Herkes keyifliydi. Hava güzeldi. Kuşlar benim için serenat yaparcasına keyifle şakıyordu. Anlaşmadığımız halde, eskisi gibi yine dört arkadaş o yokuşu birlikte iniyorduk. Herkesin neşesi gözlerinden, keyfi yüzünden okunuyordu.

Turna hayallerini anlatıp Salim'in onu sinemaya götürmediğinden yakınıyordu. Salim bin bir bahane üreterek vaktinin kalmadığından dem vuruyordu. Efe ve ben sessizdik. Bir elim kitaplarımı göğsüme sımsıkı bastırırken, diğeri Efe'nin hemen yanında sallanan elinin hizasında gamsızca duruyordu. Ensemde bir ürperme, yanaklarımda zamansız bir kızarma, bedenimde çekingenlikten kalma bir ürkeklik hâsıl oluyordu. Sadece varlığıyla ruhumu huzursuz edip yüreğimi doyuruyordu.

Ve yine aynı varlığını hissetmek beni tüketiyor...

Bacaklarımda sanki karıncalar geziniyor… Yüreğim pırpır. Aklımdan geçenler kalbime zarar şeyler. Bir cesaret etsem, bir hamle yapsam,

dokunacağım eline. Bir cüret etsem, saracak parmaklarım parmaklarını ama işte, çekiniyorum. Ondan gelsin istiyorum ilk hamle.

Henüz konuşmamıştık bile bir şeyleri, öylece kapılıp gitmiştik akışın şaşkın seyrine. Ben derin düşüncelerin girdabında dolaşırken dalgınca, elinin tersi usulca elime dokunduğunda, nefes alamadım bir an. İrkildim, kazara oldu sandım. Bedenime yayılan hisle, ufacık masum bir dokunuştan titredim resmen. Utangaçça saçımı kulağımın arkasına koyarak başımı kaldırdım. Gözlerine bakmaya çekiniyordum ama gözlerimi de acayip merak ediyordum. Yine hayal miydi yaşadıklarım? Ben kendi sanrılarımın içinde mi mutlu oluyordum? Dudaklarımı dişlemekten canım yanıyor ama baktım işte.

Mavi gözleri dikkat kesilmiş yüzüme, keyifle tepkimi izliyor. Benim gözlerim saklambaç oynuyor onun gözleriyle. Bana muzırca göz kırparak gülümseyince, aklımı başımdan aldı ve soluk alış verişlerimi bozdu hepten. Bir an sendeleyince, Salim'in üzerine yıkıldım sanırım.

"Hop hop kızım, içtin mi lan?" dedi dalga geçerek beni üzerinden kaldırıp düzeltirken Salim.

"Şey!" dedim, sadece. "Şey!"

"Ney?" dedi Efe haince tek kaşını kaldırarak. Eziyeti takdire şayandı.

Soluksuz kaldım! Ne olmuştu bu adama? Susmaktan bıkmış, konuşarak kalbimi yerinden sökmeye mi niyetlenmişti! Oysa Efe gözleriyle konuşsa bile ben susmazdım. Şimdi rolleri mi değişmiştik? Ağzım kurumazdı, sesim telinden kopmazdı, kelimelerim dilimden çalınmazdı. Ben yürek yemiş gibi cesur cesur konuşurdum her daim ama o aynı ben, ne zaman Efe'nin yanın da olsam ben olmaktan çok uzaktım. Daha ben Efe'yle olan olayımızı tam kavrayamadan, Salim'e durumu açıklayamadan aklımı başımdan alan olay gerçekleşmişti.

Bu hafta geleceğimize bir afet senaryosuyla giriş yaptık biz dört salak! Her şey onun birkaç genci, babasının arabasıyla gezerken görmesiyle başladı. Hırs, bu çocuktaki hırs ve kıskançlık bazen beni korkutuyordu.

Ah aklım, şimdiki gibi tıkır tıkır çalışsa uyar mıydı şeytan gibi kanımı kaynatan Salim'e!

Sadece bir saatliğine Pazariçi'nde tur atacaktık güya. Bize bol keseden aracı nasıl kullanacağını sallarken, sanırım kullanmayı bilmediğini

anlamıştı! Biz de avanak sazan gibi Türk filmlerindeki gençlere özenip süslenip püslenip onun babasından izin almayı kulak ardı ederek arakladığı arabasıyla soluğu Pazariçi yerine, Eyüp'te aldık. Ama nasıl almak, ölüm korkusuyla iki kere yüz yüze geldiğimiz gerçeğini yok sayarak kıçımız üç buçuk halde!

"Allah'ımmm!" diye çığlık atan ben gözlerimi kapatmış, solladığımız kamyonetin küfür niteliği taşıdığı kornalarıyla yerimde ecel teri dökmeye başlamıştım.

O anda elimin üstünde bir dokunuş hissettim, böyle bedenime dalga dalga ferahlık ve sakinlik yayan bir dokunuş.

Usulca ıslanmış olan korkak gözlerimi açtım ve koltuğa pençelerini geçirmiş elime baktım.

"Korkma, az kaldı." dedi Efe bana endişeyle bakıp kaşlarını çatarak.

Ve ben daha üstümdeki şaşkınlığı atamadan, araç sağa doğru bir savruldu ki ben işlevsiz sinek gibi camı öptüm. Araç toparlandığında kendimi düzelttim ve avaz avaz sesimle aracı inlettim.

"Salim, bu arabadan inelim, yeminle deve niyetine seni keseceğim! Deve..." dediğimde korkuyla, yanımda bir titreme, bir de ıslaklık hissettim. Resmen böyle sıcak bir sıvı bacağıma değiyordu. Ve eğer hissettiğim şeyse, sanırım Turna bu işe su koyuvermişti.

Şaşkınca korkumu unutup yana baktığımda, onun gözlerini kapatmış, bembeyaz olmuş teniyle elleri semaya kalkmış, bilmediği ve mütemadiyen çaktığı din dersinden öğrendiği yarım yamalak dualarını okuduğunu fark ettim.

Ve sanırım arada şöyle diyordu:

"Valla babamın cebinden sigara çalarken kötü bir niyetim yoktu, çok merak ettiğim için yaptım. Annemin makyaj malzemelerini ben çalıyordum ama yine kötü bir niyetim yoktu. Salim'in eve kız attığını annesine ben ispitledim ama kıza acıdığımdan yeminle. Sonra Canan'ın günlüğünü gizlice okumaya kalktığım için ondan helallik alacak zamanım hiç olmadı. Affet Yarabbi! Bunlar için cehenneme yollama beni, acı Allah'ım!" dediğinde, ben dehşetle "Turna..." diye tısladım.

"Sus kâfir, Allah'la kul arasına girme." dediğinde bana, kızarak etine bastım çimdiği. Efe gülüyor sinsice, bunda eğlenecek ne varsa, Salim ter, su içinde yokuşu inme telaşında dikkatlice.

Demek günlüğümü okumaya kalkmıştı! Bir daha çimdirdim etini. Ama Turna transa geçmiş, Şangay Rahibi gibi bana aldırmadan, şu ana kadar yediği ne herze varsa günah çıkarır gibi sayıp dökmeye, bir taraftan da terine titremesini eklemekteydi.

Bu hali içimdeki yarım vicdanımı yerinden oynattı. Turna'yı kollarıma çekip teselli ederek başını göğsüme yaslarken bana hâlâ ürkekçe bakan Efe'ye döndüm.

"İyi misin?" dedi yine. Sanki o da benim başımı göğsüne çekip teselli etmek istiyordu. Bana yeterdi küçük umutlar, yeter ki bana baksın.

"İyi gibi mi duruyorum! Hani bu salak araba kullanmayı biliyordu Mavi?" diye cırladığımda garibime, kör kurşunla vurulmuş gibi başını sallayarak önüne döndü. Sanki topla, tüfekle dalacakmış gibi bakan gözlerime bakarak aynadan, "İyi olmana sevindim Asi." diye azarladı beni.

"Beni uyarmadın, hain Mavi!" dedim dudaklarımı büzerek kırgınca.

"Ben onun araba kullanmayı bilmediğini söylediğimde, sen kafa tutup, *bilmese bizi çağırmaz,* diye bizi ikna etmedin mi Canan?"

Bu kadar salak olduğumu asla kabul etmeyecektim. Küstahça burnumu havalandırıp Salim'in kafasına bir tane çaktım.

"Ahmak... Ölürsem seni cehenneme kadar kovalayacağım."

Salim kafasına aldığı darbeyle direksiyondaki hâkimiyetini hafifçe kaybedince Efe bana sertçe bakarak "Vurup durma kafasına, şimdi toslayacak bir yere! Bir daha size uyarsam..." diye kendine ağzının içinde edepsizce söylenmeye başladı. Ve Salim yanlış bir hamle yapınca hemen direksiyona uzanıp ölümcül hatasından bizi kurtardı Efe.

"Allah'ım, aklımı nerede bıraktım sizinle gelerek?" dedi kuzenine azar çekerken.

"Gelmeseydin o zaman!" dedim inatçı yanım tutarak Salim'den önce.

"Çok meraklınızdım sanki. Beni çeke çeke sen bindirdin bu araca..." dedi Efe bana sitem ederek.

"Oğlum biliyorum lan, geçen izlediğim filmde iyice baktım nasıl kullanıldığına. Bir de babamı izliyorum ben zaten." demez mi Salim, ben de iyice ipler koptu. Bir daha vurdum kafasına.

"Kızım ne vuruyorsun lan, babanın eşeği mi var karşında." dediğinde Turna, beni ikna ettiği için bir tane de ona çakmak istedim ama

yüzündeki dehşeti ve gözlerindeki korkudan oluşan minik şelaleyi görünce, vicdanım sızladı.

"Baban arabasını çaldığımızı duyarsa hem de adam alalı bir ay olmadan..." dedim inleyerek. Turna titredi korkuyla. Kesin babası beriymişti gözlerinin önünde hunharca.

Ah o vicdan denen embesil duyguyu içime eken, anayı babayı tepeşına kadar kovalasam yeriydi. Turna'nın kaldırdığı başını tekrar göğsüme çekerken "Şu yokuştan inelim, sizi eşek sudan, babam Haccıdım. Hatice teyze oynaştan gelen kadar kovalamazsam, bana da Canan demesinler." dediğimde saçmalayarak araç düzlüğe yaklaşmış ve hafifçe yavaşlamıştı.

Ben somurturken aracın içinde ben hariç herkes söylediklerime sırıtıyor gibi suratıma bakıyordu.

Kollarımı küs bir tutumla göğsümde bağlayarak duran araçtaki arkadaşlarımı sessizliğimle protesto ettim. Can havliyle araçtan dışarıya ilk kendini atan Turna oldu. Koşarak yolun kenarına gidip kusmaya başladı. Salim ve Efe, ikisi de aynı anda yamuk yumuk, sarhoş gibi yürüyen Turna'ya bakıp gözlerini kısarken ilk kelimeler tabii ki Salim'den dökildü. Ama işaret parmağıyla kızın suçunu ifşa ederek!

"Canan, bana onun eteğinin modelinin öyle olduğunu söyle! Hani bir kısmı güneşte kalmış solmuş, ortası ıslak gibi koyulmuş olsun ne olur hatta moda olsun."

Salim korkuyla fısıldadıkça benden ses çıkmadı. Bir de aksine olduğum yerde yayılarak deve kuşu hesabı saklanmaya ve sanki öyle usta bir şoförün seyrinde manzara sefasına gelmiş yolcu gibi camdan dışarı bakmaya başladım.

Efe ve Salim ikisi birden apansız cevap bekleyerek bana dönüp şüpheyle bakmaya başlayınca utancımdan erimek istedim. Salim tek kaşını kaldırarak "Sen de mi?" dediğinde, şeytan çarpmışçasına irkildim.

Ben dehşetli bir hiddetle "Oha!" derken Efe, kuzeninin kafasına vurup "Kapa çeneni!" diye azarladı onu. Ama onun gözlerinde de aynı soru işareti yanıp sönüyordu! Ne rezalet ama! Sevdiğim adamla, kardeşime rezil olmuştum.

"Ya kızacağımdan değil ama..." dediğinde Salim başını ovalarken dişlerimi sıkarak lafını ağzına tıkadım.

"Sadece korktum, o kadar! Altıma yapacak kadar da korkmadım ayrıca. Yanında nasılsa Efe var, bizi kurtarırdı, salak!" dedim bir daha vurarak.

"Kafama vurup iki de bir çığlık çığlığa saçlarımı yolacak kadar korktun sen doğru ya..." dedi Salim tepesi kuş yuvasına dönmüş saçlarının üzerinde elini gezdirip düzeltirken.

Onlara kızıp kendime küfrederek titreyen bedenimi araçtan atıp korkudan canını verecek gibi duran arkadaşımın yanına ilerledim. Bir de sanırım, üstümün ıslak olmadığını görsünler istedim! Ama az daha araç durmasaydı, beni de hazin son çok yakında çarpacaktı, ne yalan söyleyeyim!

Turna'nın sinir krizinin geçmesi ve biraz kendine gelmesi zaman aldı. Salim ve Efe aracın önüne yaslanmış, ileride ağlayan Turna'yı teselli eden bana bakıp, *yardım ister misin,* bakışları atıyordu. Herkes kendine geldiğinde, bu fiyasko araba yolculuğumuzu bitirmeye karar verdik. Salim inatla aracı eve, kendisi götürmek isteyince dehşete kapılan ben delirdim, Turna çıldırdı ve en mantıklımız olan Efe abilik taslayarak sertçe olaya el koydu. Zekâsıyla yine işi halledip mahalledeki şoförlüğü olan arkadaşlarından birisini bakkaldan telefon açarak çağırdı. Sonunda aracı onun götürmesinin daha iyi olacağına Salim'i azarlayarak ikna etti. En azından canımız şimdilik kurtulmuştu. Ceza olarak da Salim'e babasının daha yeni deri kokan aracını temizlemek düşmüştü...

Sen bilmezdin ama
Gözlerin susakalmış bir vadideki ülkem...
Kokun özgürlüğün çağrısı...
Ellerin aşka direnişim...
Ve kalbin, benim devrimim olmuştu...
Unutmak istiyordum kollarında her şeyi
ama cesaretim yok...

"Yok Kadir, ben de almadım."

"Canan!" dedi Kadir çekinerek. Gözleri yine ayakkabılarına sabitlenmiş, kulaklarına kadar kızarmıştı. Sonra birden başını kaldırıp umutla baktı gözlerime. "Turna'nın çıktığı birisi var mı?"

Cesaretini sonunda bulduğu için sevindim. Mahcupça gülümsedim ama gözlerimi gözlerinden çekmeden konuşmaya da devam etmeye kalıştım. Kaçtır kıvranıp duruyordu zaten çocuk, yazık üzülüyordum onun adına. Üstelik daha yaşı kaçtı, ciddiyim deyip duruyordu deli.

"Neden soruyorsun Kadir?" dedim bilmezden gelerek.

Elini alnında çekinerek gezdirirken diğer elindeki kitaplarını sıkıca kavramıştı. İyi çocuktu Kadir ama fazla utangaçtı. Üstelik ciddiydi. Hem de çok ciddi. İki kere sınıfta kalmıştı. Almıyordu kafası dersleri ama inatla okulu bitirmeye çabalıyordu. Son sınıftaydı... Turna'ya göre kuruydu ama sevmişti kuzu kurdu bir kere, uçurumun kenarında dolanmaktan korkmuyor, yüzü gökyüzünde olan kıza bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Ben... Ben ondan çok hoşlanıyorum dedim ya sana kaç kere Canan!" dedi sonunda.

"Bunu kendisine neden söylemiyorsun Kadir, her seferinde bana söylemek yerine açılsana artık?" dediğimde, bakışlarını ileride arkadaşlarıyla kıkırdayıp neşeyle sohbet ederek bugünkü gidecekleri sinema hakkında kafa patlatan kıza çevirdi.

"Onun yanına yakışmıyorum. O... O, yıldız gibi! Yanında görünmez gibiyim, sanki aynı dili konuşmuyoruz."

"Sen kendi hikâyeni yazmaya cesur ol, o sana kahraman olur zaten. Hem... Belki yüreğine yakışıyorsun Kadir! Bunu bilemezsin." dedim, nazikçe koluna dokunarak. "İnsan yüreğine kimin yakıştığını umursar, yanına değil. Bugün güzel, yarın çirkin olabiliriz, düşebilir, yaralanabilir, hatta kazaya kurban gidip kötürüm kalabiliriz. Hâlâ umudun yanında... Bence zaman kısıtlı, seviyorsan, eğer gerçekten seviyorsan, bugün şansını dene. Ne çıkar? En fazla kalbin acır, reddedilirsin ve umut bağlamaktan vazgeçersin. Ama öteki türlü umutlarla ve hayallerle yaşamak, inan bana seni çok daha fazla yorar, yaralar, acıtır."

Kadir mutlulukla gülümseyerek önce şaşkınca bocaladı, sonra birden sevinçle bana sarılarak "Sağ ol Canan, teşekkürler. İyi ki varsın!" diyerek söylediklerimden cesaret alıp hevesle yanımdan ayrıldı.

Turna'nın yanına gittiğinde yüzü kıpkırmızıydı. Turna, Kadir'e bakıp gözlerini süzdürürken şaşkınca, Kadir ondan beklenmeyen bir hamle yaptı. Uzandı ve bileğinden kavradığı kızı ağaçların olduğu alana

sürüklemeye başladı, bu arada da çekinerek derdini anlamaya çalışıyordu belli ki. Turna şuh bir kahkaha atıp bir şeyler söylerken alayla başımı salladım. Bu kız hiç değişmeyecekti. İstemem yan cebime koy!

Güldüm…

İç çekerek başımı kalırdım ve karşıma baktığımda, iki koyulmuş gözle karşılaştım. Sabahkinden farklıydı. Beni sessizce uğurlayan ve kendi okuluna giden adamla alakası yoktu bu adamın yüzündeki o donuk ifadenin. Öfkeli bakıyordu bana, kaşları çatık, yüzü ifadesiz ama taş gibi semsertti.

Ne yapmıştım yine ben?

Okul sonrası onu karşımda beklemiyordum ama kapının önünde görünce şok oldum. Elinde defterleri, fakülteden kaçmış gibi bakışlarını etrafta tedirgince gezdiriyordu. Üzerinde okul sonrası gideceği firmanın takım elbisesi vardı. Okuldan sonra bir danışmanlık firmasında çalışıyordu. Jilet gibi takımı üzerine öyle bir oturmuştu ki sanki bu hali düğünden kaçmış bir damadı sandırıyordu ve lanet olsun aklımı başımdan alıyor, geriye ezik bir Canan bırakıyordu. Yanında okul kaçkını bebe gibi kalacaktım yine. Lanet olsun!

Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Oysa alışmıştım onların okuldan arada sırada beni almalarına ama neden yüreğim bu sefer başka çarpıyordu. Telaşlı…

Bocalayarak saçlarımı kulağımın arkasına çekiştirmeyi huy edinir olmuştum onu gördüğümden beri. Yanına gittiğimde, sert yüzündeki ifadeden çekinerek titrekçe gülümsedim.

"İşe gitmemişsin." dedim çekingen. Nedendir bilinmez, sertliğini zırh gibi kuşanmış olduğu duruşu beni ürkütmüştü.

"Seni görmek istedim." dedi bakışlarını Turna'yla sohbet eden Kadir'e çevirip. "Kim o?" Hesap sordu apansız, ifadesiz sesiyle. Bir an şaşkınca donup kaldım. Ne diyeceğimi şaşırdım.

"Kadiiir!"dedim sadece.

"Kadir?" dedi aynı benim gibi kaşlarını kaldırıp soruma sorguyla karşılayarak cevap bekledi.

"Arkadaşım." dedim saçma bir açıklama derdine düşerek. İyi de neden kendimi açıklıyor, yanlış anlamasından korkuyordum! Bakışlarını sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir süre Kadir'in üzerinde dolaştırdı.

onun Turna'yla sohbeti içini az da olsa rahatlatmış olmalı ki sonra yola döndü.

"Sen işe gitmeyecek misin?" dedim anlayışlı bir sesle gözlerini kendime çekerek.

Koyu mavilikleri kırılmış gibi devrilirken, "İstersen gideyim!" dediğinde sitemle yana dönerek "Hayır!" diye panikle koluna atıldım. Gidecek diye korktum. Kalbim korkuyla bir kez daha yerinden zıpladı.

Hain, gülerek elime baktı. Ben de baktım. Parmaklarım panikle koluna kenetlenmişti. Bilerek yapmıştı! Gıcık, bilerek yapmış ve yine beni ağına düşürüp utandırmıştı.

Ah bu zalim hali! Aşk oyuncak olmuştu elinde, ben de oyuncak… Kendimi tanıyamaz olmuştum son zamanlarda. Buz kesen elimi çekmekçe geri çekmek istediğimde, parmaklarını elimin üzerine kapadı. İri, kocaman elleri minnacık ellerimi sımsıcak bir dokunuşla kuşattı ve etimi, kemiğimi birazda yüreğimi eritti. Yanaklarım nasıl yanıyorsa artık, derimin kavladığını hissediyordum. Bu çocuk ne ara bu kadar atak ve cesur olmuştu? Nefesimi kesiyordu. Her hamlesi, beni benden başka bir Canan'a çeviriyor, ehlileştiriyordu. Oysa ben asi bir kısrak gibi özgür olmayı severdim.

Derin derin solumaya başladım elini çeksin diye beklerken. Çekmedi. Aksine parmaklarını sıklaştırdı. Önceden utanırdı. Ne değiştirmişti, ne bu kadar cesur etmişti Efe'yi?

Buz tuttu ellerim sanki. Yüreğim yerinden koptu da ayaklarımın dibine düşmüş gibi bakışlarımı yere çevirdim. Nefes alamıyordum. Başım dönüyor, gözlerim kararıyor, ayaklarımın altındaki yer çekiliyordu. Titriyordum.

Ne zaman yaklaştıysa… Yüzünü saçlarıma sürtüp dudaklarını kulağıma yapıştırdıysa… O tok, kadifemsi iç kıyan sesiyle "Titreme!" diye usulca duyurdu.

Daha derin ve hızlı solurken,"Hi-hiç de bile!" dedim kısık cırlak sesimle.

"Yani titreyeceksin, öyle mi?"

"Ti-titremiyorum. Hava soğuk." dedim kekeleyerek.

"Bu mevsimde mi?" dedi alayla sırıtarak. Bakamadım yüzüne. Yanaklarımı içimdeki ateş ısırarak kızıla boyuyordu. Onun gülüşünü

hissetmek omuriliğime ürperti olarak keskin bir kılıcın darbesi gibi oturdu.

Biliyorum, ben hasta oluyordum!

Birden ürkekçe elimi çektim elinin altından. Sanki ona dokundukça ateşsiz yanıyordum. O, beni yalnız yakalamak için fırsat arıyor gibi duruyordu, ben, bütün şeytanlığımı, kendimi tenha bir yerde kıstırmamaya sarf ediyordum. Ve lanet olsun! Güzel gözleri parlayarak aklımı başımdan alıyor, tüm düşüncelerimi unutuyordum. Hayallerime çelme takmak için, kös kös önümü dönüp boğazımı temizleyerek uyarır gibi, usulca yürümeye başladım. Bu sefer zorlamadı beni. O da yanımda yürümeye başladı itaatkârca. Kibardı, nazikti, her şeyden önce aklımı okur gibi anlayışlıydı. Ruh ikizi dedikleri bu muydu?

İkimizde sessizdik ama içimde o kelebek etkisi, ruhumdaki havalanma ve tüylerimdeki diklenme bir türlü geçmek bilmiyordu. Ellerim titriyor, terliyor, nereye konacağını bilmiyordu.

Ne konuşacaktım ben? Ne anlatacaktım? Lanet olsun normalde olsa ona sataşır, lafları kendiliğinden açardım ama şimdi dilimi yutmuş gibi aklımı okulda bırakmış gibi salaktım.

Hani o da hiç yardımcı olmadı benim bu çekingen, tedirgin halime. Hiç sesini çıkarmadı uyuz! Bana uydu ve sessizce yürüdü yanımda. Çok şey vardı konuşacak elbette ama önce susmayı paylaşmalıydık onunla. Önce susmayı keşfetmeliydim onun gibi.

Ama bir çocuk inadında hırçınca kabaran isteklerimi bastıramıyorum içimde.

Biz yürüdükçe, üzerindeki jilet gibi kıyafeti etrafımızdakilerin aklını başından almış olmalı ki kızların hepsi içi giderek ona dönüp dibi düşerek bakıyor, benim için isyanlara bayrak sallıyordu.

Ona bakanların saçlarını başlarını yolmamak için kendimi nasıl zor tutuyorum anlatamam. Utanmasam, bir daha okula böyle, iş adamı gibi iki dirhem bir çekirdek gelmemesini tembihleyeceğim!

O anda irkildim. Bir yel gibi dokundu teni tenime. Elleri, ellerime değdiği anda sanki etrafta bir havai fişek gösterisi oluştu. Karnımdaki o garip karıncalanma, içimdeki çırpınmanın anlamını çözemiyordum. Hâlbuki daha yeni regl olmuştum ama karnım ağrıyordu dehşet şekilde. İki büklüm, nefessiz dizlerimin üzerine kapanmak istiyordum.

Nefesime ne olmuştu, sanki merdiven çıkmış gibi sıklaşmış ve boğazımı acıtıyordu dikenli çalı gibi. İri parmaklarının incecik parmaklarının arasından geçmesini şaşkınca izlerken nefes almayı unutuyordum. Nasıl bir heyecansa yüreğim boğazımda atıyordu.

Sonunda sen elimi tutmuştun Efem. Heyecandan bayılmamak elde miydi? Onca zaman sonra hiçbir şey olmamış gibi bir anda, en umutsuz olduğum zamanda kavramıştın ellerimi ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etmiştin.

Oysa fark etmiyordun yüzümdeki kızarmış mahcupluğumu, yüreğimdeki çırpınışları görmüyordun. Yolda gördüğün çocuğu anlatıyordun keyifle, ben gizliden ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıyordum. Mutluluktan ağlanırmış! Oysa ben ne kadar çok beklemişim dokunuşunun bana ektiği garip tamamlanmayı. Gülüyordum! Mahcupça gülümsüyordum. Gariptim, delirmiş gibiydim. Gözlerimdeki yaşı sana çaktırmadan silişimi görme diye, yüzümü yana çeviriyor, güldüğümü sezme diye taklalar atıyordum.

Sıcaktı ellerin! Hep beklediğim gibi ve merak ettiğim kadar sıcak…

Ve birden gördüğüm yüzle, büyü bozuldu. Mahalleden tanıdığımız bir teyze eşiyle bize doğru geliyordu, mutluluğum kısa sürdü. Bu huzurun yerini panik ve korku alırken bir suçlu gibi…

Sen bilmezdin ama
Gözlerin susakalmış bir vadideki ülkem…
Kokun özgürlüğün çağrısı…
Ellerin aşka direnişim…
Ve kalbin, benim devrimim olmuştu…
Unutmak istiyordum kollarında her şeyi ama cesaretim yok…

Apansız çektim ellerimi ellerinden! Sen şaşırdın, bir anda kelimelerin ağzında donup kaldı. Ben ürkekçe yüzümü yere eğip eteğimin kıyılarını avuçladım.

"Nasılsın Efe oğlum?" dediğinde yanımızdaki ses, sen ancak o zaman gerçeği fark ederek bakışlarını benden ayırdın. Ben heyecandan ve bu müthiş panik duygusundan soluk alamayarak yanında ruh gibi

dikilmeye başladım. Sen bendeki gerginliği anlayıp onları başımız-
dan savarken ben çılgınca çarpan kalbimi uslandırmaya çalışıyordum.
Sonunda onlar gitti, biz yola devam ettik ama bu sefer ben tem-
kinliyim, sen anlayışlı. İlk defa elimi tutmanın hazzı sarmıştı titreyen
bedenimi. Her ne kadar birkaç saniye bile olsa, nasıl bir duygu oldu-
ğunu, hayallerimin daha da ötesinde bir etkiye sahip olduğunu anla-
mama yetmişti.

Uzun bir yol gibi gelen kısacık yol, sonunda Haliç kenarında son-
lanmıştı. Onunla bu sahile defalarca gelmiştik. Defalarca oynamış ve
defalarca oturmuştuk eski bankta ama sanki ilk defa geliyormuşum
gibi tedirgindim. Şimdi anlıyordum kızların erkeklerle gezerken ne-
den çekingen davrandıklarını!

Bu benim ilk buluşmam, ilk erkek arkadaştan, son sevgili tecrübemdi.
İçimdeki bana "Sen erkeklerle gezmiyor musun Canan, senin erkek
yandaşların vardı." dediğimde, o ses tekrar konuştu. "Ama bu ayrı şey!"

Ben kendimi kötü hissediyordum burada şimdi, çünkü birisi gö-
rürde aileme haber verir diye tedirgindim. Ürkektim ve biraz korkak.

"Üstüne atlamayacağım Canan, sanki yanında sapık varmış gibi
tepkiler verme rica ederim."

"Hiç de bile? Ne münasebet!" dedim hemen savunmaya geçerek.

Ama etrafıma bakmaya devam ettim tedirgince. Anladım ki biz,
eski biz değildik ve yıllar geçtikçe çocukluğumuzu, masumluğumuzu
yitirmiştik! Ben fark etmezken çocukluktan kurtulmuş, kadın ve bir
erkek olmuştuk!

Benim aileme haber versinler önemli değildi bu ama ben neden
tedirgindim? O benim arkadaşımdı, ailemde, mahalleli de alışıktı bi-
zim birlikte dolaşmamıza. O zaman neden bu tedirginlik?

"Oturmayacak mısın?"

Bu sözle daldığım çukurdan çıktım, bakışlarım Efe'ye kaydı. "Üs-
tüme atlayacak mısın, demedim Canan!" dedi, elinin ucuyla kibarca
yanımızdaki eski bankı göstererek. Yutkunarak etrafıma bakındığımda
derdimi anlamış olacak ki güldü yine.

"Korkma, seni kötü emmelerime alet etmeyeceğim dedim ya Canan.
Yani şimdilik!" diye alay ederek güldü. Benimle iyi kafa buluyordu uyuz.

"Şimdilik mi?" dedim, bu kadar sözden bu suali cımbızlayarak. O
kadar komik bir hayretle sormuştum ki ikimiz de gülmeye başladık.

"Hiç de bile!" dedim yine kızarak.

Omzunu sarstı uyuz gülerek.

"Ha, ha!" dedim burnumu şirince kıvırarak, kabaca banka oturur-
ken. *Hiç de bile!*

Kitaplarımı dizlerime koyduğumda, o da hemen yanıma kuruldu.
Allah'ım, boğazımda düğümlenen soluklarım canımı yakıyordu. Sırtım
baston yutmuş gibi dümdüzdü. Ağzım kuruyor, kalbim çıldırıyordu.
Yanaklarım fena halde suçluca kızarıyordu. Sanki astım hastası olmu-
şum gibi içim daralıyor, derin derin nefes alma ihtiyacı ile ciğerlerim
yanıyordu. O zamanda onun o muhteşem kokusu genzimi kuşatıyor,
bu sefer daha kötü oluyordum. Bedenime vuran ısısından tenim dur-
madan kızarıyordu.

"Çok vaktim yok. Babam işten geldiğinde evde olmalıyım." dedim
titrek sesimle.

Sırtını bankın gerisine yaslayan Efe, pek bir rahat duruşla, "Biliyo-
rum." dedi durgunca. Sonra bendeki tedirginlik fazlalaşınca, "Eğer is-
tersen kalkalım." diye öneride bulundu.

Bir telaşla "Kalkmayalım." dedim kendiliğinden yalvarır gibi.

Daha şaşkınca atılan kendime çeki düzen veremeden bana bakan
Efe, "Peki." dedi usulca gülümserken. Memnun kalmıştı bu hareketim-
den besbelli. Ve de boşboğazlığımdan pişman… Ben hep ilk adımı at-
mak zorunda mıydım?

"Masalların bitti mi?"

"Sormadın?"

"Sormama gerek var mı? Biz ne zaman yan yana gelsek, sen bana
masal anlatırdın."

"Sen de ne zaman yalnız kalsak, bana hayalini anlatırdın, ben de
ona göre sallardım."

"Yani inanmıyorsun masalların bir gün gerçekleşeceğine…"

Usulca bana döndü ve gözlerimin için bakarak "Çocukken hep pas-
tadan ev, şekerden oturma grubu, krakerden masa hayal ederdin. Söy-
lesene Canan, hâlâ bunu mu istiyorsun?"

"Sanırım hayır." dedim gülerek.

"Şimdi ne istiyorsun peki, biliyor musun?"

Gözlerine baktım ve usulca gülümsedim. "Mutlu olmak!"

"Sanırım en zor hayali istedin." dedi Efe gözlerini benden alıp derin bir iç çekişle Haliç'e bakarak.

Canım yandı. "Yani ben mutlu olamam, öyle mi? Buna layık değilim!" dedim yanlış anlayıp sitem ederek. Kırılmıştım ve hemen küsmüştüm.

"Hemen çıkartma dikenlerini. Mutlu olmak zor! Her zaman olursan, bu kadar değerli olmaz ki. Ender bulunur, az olan değer kazanır. Ondan adı mutluluk!" dedi yine o aynı klişe çok bilmiş beyniyle konuşarak. Doğru diyordu.

"Olsun!" dedim yine de inatla. "Bana, mutlu olacağım bir masal anlat?"

Boğazını temizledi. "Bir varmış bir yokmuş, ufacık, asi, birazda süpürgesi bozuk cadı bir kız varmış…"

"Ben cadı değilim!"

Sözünü kestiğim için bana kızgın bir bakış attı mavilikleri. Dudaklarımı büzerek sustum, aslında gözlerindeki "Gerçekten mi?" tezini kabullenmiştim gizlice.

"Bu asi ve güzel kız, en çok sahilde bir bankı severmiş. En mutlu olduğu yer de…" dediğinde ona baktım. "Efe'nin omzuna başını yaslayıp masal dinlediği anlarmış."

"Hiç de bile!" dedim kendimi yalanlayarak. "Bunu sen uydurdun."

"Uydurmadım." dedi Efe ciddi bir tavırla.

"Bu benim masalım değil!"

"Bu benim masalım Canan. En mutlu olduğum yeri benden iyi mi bileceksin?" dediğinde, garip bir keyif dudaklarımın kıvrımlarına oturdu, yüreğime huzur…

Bilseydim bir daha bu kadar güzel ve huzurlu anların olmayacağını, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, o başı oradan hiç kaldırır mıydım? Bu anı başa sarıp tekrar tekrar yaşamaz mıydım Efem?

Yüreğime ılık bir çikolata şelalesi akıyordu sanki ve ben bir kutu uyuşturucu ilaç içmiş gibi mayışmıştım.

"Benim masalım!" dedim usulca. *O benim şekerim,* der gibi çocukça kızarak.

"Bizim…" dedi beni tasdikleyerek. "Bu, bizim masalımız Asi!"

Ondaki bu uysallık beni benden alıyordu. Sessizleştik… Uysallaştık. Dudaklarımı kemirmeye başladım yine. Bir sağını, bir solunu kemirip duruyorum. Ne konuşacağımızı bile düşünemeyecek kadar tedirgindim. Kucağımdaki kitapları sıkıca kavramış parmaklarım çekiştiriyor, omuzlarımı gergince yükseltiyordum. Gözlerim pis Haliç'e dikildi. Sanki Haliç'in içine düşmüşüm de soluk almıyorum. Bir şeyler konuşmalıydı ama konuşmuyordu, sessizdi.

"Ben de sana masal tadında kısa hikâye anlatayım mı?"

"Sanırım bunun için biraz büyüdüm." dedi küstahlaşarak.

"Anlatmıyorum o zaman." dedim küserek. Geri çekilmek isteyince nazlıca, Efe buna engel oldu.

"Anlat! Kızma, küsme, geri çekilme ben bir ömür dinlerim seni…"

Kalbim yerinden oynayıp ellerine düşmüştü sanki ve içimdeki Canan onun boynuna sarılıp yanaklarını arsızca öpücüklerle ödüllendirmek isterken dışarıdaki çekingen Canan sadece başını omzunda tutuyordu.

"Genç kız onunla tesadüfen yolda karşılaşmış. Çok güzel bir yüzü varmış, böyle gecenin zifirine doğan ayın on dördü gibi dikkat çekici. Aynı sokakta oturuyorlarmış. Adı esrarengiz kalmış, herkes onun hakkında farklı şeyler söylermiş. Fakat kimse gerçeği bilmezmiş. Kirli sakalları, derin yeşil gözleri, yanık esmer teni... Mahallenin kızları hayranmış ona.

Kız o zamana kadar nefret ettiğini sandığı adamın güzelliği karşısında büyülenince donup kalmış. Genç adam ona şaşkınca bakan kıza gülümsemiş. Şaşırmış, mahcup olmuş genç kız… Sonra kız gizliden izlemeye başlamış bu adamı. Farkında olmaksızın sevmeye başlamış.

Sessiz adamın gece boyunca lambası yanarmış, kız da hayal kurarak uyumak yerine onun evini seyredermiş. Evine girene çıkana, bakkaldan aldığı ekmeğe ya da alış veriş poşetlerine kadar her şeyini izlermiş. Yavaş, yavaş onu gözlemeye başladığını, bir dedektif gibi peşine düştüğünü fark dahi edememiş. Zaman geçtikçe kız, adam eve gelmeden uyuyamaz hale gelmiş. Adam bir süre sonra her gece eve başka kızlarla gelmeye başlamış. Kız kıskançlığından ve gururundan ondan uzak durmaya çalışmış ama yüreği ayrı kalmamış ve sessizce izlemeye,

merak etmeye devam etmiş. Yanına gelen kızları gördükçe ağlar, dünya tepesine çökermiş."

"Peki, neden izlemeye devam etmiş, üzülüyorsa neden takip etmiş ki?" dedi Efe can sıkıntısıyla.

"Sus!" dedim. "Konsantremi bozma!"

"Tamam." dedi ciddiyetle gülerek, ben unutmadan devam ettim anlatmaya.

"Adamın adı mahallede kötü anılır olmaya başlamış. Hani bizim sınıfta öksürsen, yan sınıfta kanser olmuş derler ya işte öyle bire bin katmışlar. Herkes onun kötü olduğunu söyleyince kız farkında olmadan kendince açıklamalar üretip hep onu savunur olmuş. Bir gün cesaretini toplamış, ona bu kadar kötü olup olmadığını sormak için kapısına gitmiş.

Adam kızı görünce gülümsemiş ve çapkınca göz kırpmış. Kız kör olmuş, dilsiz gibi konuşamaz olmuş, unutmuş soracaklarını.

Son anda bir avuntu ve biraz kederle, bir cesaret çağırmış adamı.

Adam iç çekmiş, "Acelem var Küçüğüm." demiş sadece.

Bu sözle kız, üzülmüş. Sormamış kimseye hesabını veremediği sorularını. "Küçüğüm!" Lafı ona aradaki yaş farkını hatırlatmış, üzgünce eve gidip ağlamış.

Bir gün tesadüfen yine bakkal dönüşünde karşılaşmışlar, kız bir cesaret koşmuş peşinden, seslenmiş.

Adam yine terslenir gibi, "Ne var Küçüğüm?" demiş.

"Ben küçük değilim, sevilecek yaştayım." deyip sitem ederek evine gitmiş. Adam arkasından yine gülmüş. "Öyle küçüğüm..." diyerek.

Bir gün okuldan dönerken kız, şaşkın bakışları altında mahalleye ambulans gelmiş ve onun evine yaklaşmış. Kız korkuyla öne atıldığında, evlerinin kapısındaki kalabalıkla kalakalmış.

Sedye ile o suskun adamı dışarı çıkarıyorlarmış görevliler. Kız gözyaşları içinde adamın yanına atıldığında, adam sadece "Üzülme küçüğüm, geçecek..." demiş. "Unutacaksın!"

Herkes kıza bakınca utanmış, ağlayarak eve dönmüş. Adamın ne demek istediğini anlayamadığı için kendine kızmış. O sırada dalgınca camdan bakarken annesi ve yan komşuları ondan bahsedince kulak kabartmış. Adamın çok sevdiği bir kız varmış. Bunu duyunca üzülmüş

küçük kız. Annesi devam etmiş. Ailesi evlenmesine izin vermeyince kız evden kaçmış. Sokak serserileri onu öldürmüş. Ve adam o zaman aşka küsmüş. Meğer her gece eve getirdiği kızlar, evi olmayan kızlarmış. Kimi sevdiyse ölmüş adam. Kime iyilik ettiyse yalnız kalmış. Çok sevip acı çekmiş. Ve sonra o gün, ilaç içip intihar etmiş ama eve getirdiği kızlardan birisi bunu görüp hastaneyi aramış. Polisler evin duvarında, "Küçüğüm..." yazısını bulmuşlar. "KÜÇÜĞÜM SEN DE ÖLME!" yazıyormuş.

Efe suskundu. Hiçbir yorum yapmadı. Öylece, sanki nefes alamadan Haliç'e bakıyordu.

"Saçma değil mi?" dedim sonunda dayanamayarak.

Efe birden kaşlarını çatarak gözlerini Haliç'ten ayırıp bana baktı. Görmedim ama biliyorum gözlerinde oluşan korkuyu! Bakmadım ona. Cesaretimi kırmasından korktum gözlerinin. Tepki bekliyordum ondan, ufacık bir yorum ama suskunlaşmıştı birden. Sanki bu hikâyedeki adamın duygularını en içten biçimde anlar gibiydi.

"Saçma mı?" dedi tedirgin bir merakla.

"Evet." dedim. Sonra usulca bakışlarımı ona çevirdim. Cesurdum şimdi, gözlerindeki o soru işaretleri ve ürkeklik beni cesaretlendirmişti.

"Ben... Ben..." dedim dilim dolanarak. "Elinde imkân vardı kıza yaklaşmak için ama o saçma bir kuruntuya tutundu... Aşklarını heba etti."

"Ah Canan!" dedi Efe yanağımı okşayarak. "Aşk almak değil ki karşılıksız vermektir. Eğer sevdiyse kendinden bile korur seven sevdiğini."

Yüzümdeki utangaç duruştan, sonra gelirken ellerinden elimi çekmemden, yanına oturmamadan sebep sanırım yanlış anlamıştı beni! Kolay değildi yaşamak güzel şeyleri ve bu bedel ödenmeliydi.

"Bu yaptığı yanlıştı biliyorsun değil mi?" dedim buz gibi duygusuzluğumla. Konudan konuya geçmem kafasını karıştırmış olmalı ki, kaşlarını çattı.

"Ben sevseydim, o adam kadar salak olmazdım." dediğimde, Efe sebepsiz kaşlarını çattı. Fark ettim ki beni daha fazla yanlış anladı!

"Sevseydin mi?" dedi şok geçirir gibi. İrkildiğini gözlerimle gördüm.

"Evet, sevseydim!" dedim buz gibi soluyarak.

Birden yerinden kalkıp panikle, gidecekmiş gibi durdu. Bocalıyor, garip garip telaşlara kapılıyordu. "Sevmiyor musun?" dedi nefes alamıyormuş gibi. "Yani şimdi…"

"Sevmiyorum!" dedim, içimden *ben sana ölüyorum*, derken.

Oh olsun ona! Kıvransın uyuz. Ben de az kıvranmamıştım onun için gece yarısı korkularla ya da gözyaşlarıyla. Eli saçlarında bir ileri bir geri gezinmeye başladı şaşkınca. Bocalıyordu kocaman adam duruşlu çocuk yanımda…

"Ben… Ben senin de…" dediğinde gülecek gibi oldum ama tuttum kendimi. Hak etmişti, cezasını çekmeliydi. Koca adam, şimdi o ufak ve suskun Efe olmuştu gözlerimde, kendini aklama derdine yenilmişti.

"Evet, benim de…" dedim usulca onun sözlerini tekrarlayarak. İntikam soğuk yenen bir yemekti ve bu felaket şekilde haz veriyordu.

"Ben senin de öyle hissettiğini sandım. Özür dilerim!"

Yüzündeki telaş, korku, panik görülmeye değerdi.

"Dilemelisin zaten… Bu kadarı da fazla." dedim biraz kızgınca. Ciddiydim.

Birden yerinden hareketlendi. Birkaç adım dolaştı etrafımda bocalayarak ve dehşet içinde bir hata yapıyormuş gibi durdu önümde. Eli saçlarında, şakaklarında, ensesinde dolaşıyordu sıkıntıyla durmaksızın, bir türlü konuşacaklarını zihninde toparlayamıyordu. Az önceki kendine güvenen, cesur adam gitmişti işte, şimdi savunması zayıflamış bir Efe gelmişti.

"Canan! Ben… Ben tam bir salağım!"

"Evet, öylesin." diye onayladım hiç çekinmeden.

Afallattı bu sözler onu. "Lanet olsun, bu kadar açık olmak zorunda mısın? Beni utandırmak zorunda mısın?" dedi isyanla. Bakışları benden hariç her yerde geziyor, kulaklarına kadar mahcupça kızarıyordu.

"Evet, çünkü suçlusun!" dedim direterek.

Derin bir nefes aldı. Yüzünde yasak duyguların verdiği garip telaş dolaşırken sesinde düğüm düğüm hüzün diziliyordu. Erkekler ağlamazdı ama mavi gözlerinin içimi eriterek sislendiğini görebiliyordum. Sonunda kaçırdığı gözleri suçlu suçlu, üzgünce başını salladı.

"Ben salaklık yaptım. Ben… Sen de öyle hissediyorsun sandım." diye itiraf etti sonunda.

"Nasıl hissediyorum?" dedim hemen lafa atılarak. Yaşadığım o acı dolu günleri unutmak çok zordu ve geceler, günler boyu beklemek nasıl zordu unutturmayacaktım. Çok özlediğimi ve sevdiğini bildiğim için, heyecanımı belli etmedim. Ama bacaklarım tutmuyordu artık, bir an önce konuşmalıydık, yoksa heyecandan bayılacaktım.

"Öyle?" dedi kırgın.

"Nasıl öyle?" dedim üstüne giderek.

"Öyle hissettiğini işte?" dedi sesi titreyerek.

"Kalbin hızlı atınca mı?" diye sordum.

"Evet…" dedi onaylayarak.

"Yanına gelince, sıkıntıdan kasılarak terleyince mi?" dedim muzırca.

"İşte ben de onu diyecektim." dedi birden benden cesaret alarak bilinçsizce ve kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bana baktı.

"Canan… Sen var ya!" dedi gerçeği anlayıp tongaya bastığını idrak edince.

"Evet, ben var ya… Ne olmuş o bana?" dedim yüzümü asarak. Şimdi oynamıyor, üzülüyordum.

"Sen…" dedi bir adımda yanıma yaklaşarak sevinçle. Yüzüne güneş vurmuş, gözleri mehtapla dansa durmuştu. Bu sefer daha cesurdu.

Az önce onunla tıpkı eski günlerdeki gibi şakalaşan ben, cesur, kırgın ya da hoyrat olan ben, birden eli ayağına dolaşan geç bir kıza dönüşmüştüm. O bana yaklaşınca iradeyle ördüğüm tüm bentlerim yıkılıyor, inatla ve asilikle önümüze çektiğim tüm duvarlar yıkılıyordu. Arasını bulamıyordum ilişkimizin. Âşık mı, arkadaş mı?

"Ben!" dedim soluk soluğa devamını bekleyerek sözlerinin.

"Sen… Sen şu dünyada gördüğüm…"

Nefesim kesildi. Onun da nefesi hızlandı.

"En güzel bakışlara sahip Cansın. En güzel gözlere sahip Canımsın…"

Kirpiklerimi kırpıştırmadan ona baktım. Bakışları, başımı döndürüyordu. Söyledikleri yüreğimi yerinden söküyordu. Aklıma sığmıyordu iltifatları. Mavi gözleri sabah gibi aydınlık, temiz ve berraktı. İçinde mutlu bir ışık demetiyle, bana bakıyordu. Kocaman adamın elleri titriyordu, benim bedenim. Usulca uzandı. Önce parkalarının ucuyla bir hayale dokunur gibi sonra gerçeğini kanıtlarcasına daha baskın bir tutkuyla yanağıma olan dokunuşunu hissetti. Bir an gözlerini

kapattı sıkıca ve ağzının içinde homurdandı inanmazlıkla. Sonra açtı puslanmış arzulu gözlerini. Elinin tersiyle usulca okşadı kızarmış ve az önce sıra sıra gözyaşlarımın salındığı tenimi. Başımı yukarı kaldırmaktan, yakında boyun felci geçirecektim. Kireçleme olup böyle kalmazsam iyiydi bir ömür.

"Bana kızarsın sandım."

"Kızdım!" dedim dosdoğru. Gözlerime yaşlar hücum etmeye başladığından onu seçemiyordu sisli bakışlarım.

"Neden?"

"Nasıl, neden? Bir de soruyor musun?" dedim kırgınca burnumu çekerek.

"Biliyorum. Özür dilerim." dedi yutkunarak ve başından beri yapmak istediği şeyi yaparak birden beni kollarına aldı. Öyle her solukta içine çeker gibi canımı canına katar gibi sımsıkı sarılarak özlemle saçlarımı kokladı. "Saçlarının kokusunu özledim." dedi daha önce defalarca koklamış gibi kendinden emin sesiyle. Kollarında titremiştim. Ben de ona özgürce hiç sarılmamıştım ama Allah'ım ne kadar çok özlemiştim kokusunu, varlığını. Ve ben ilk defa bir kadın gibi başımı bir erkeğin göğsüne yaslıyordum. İlk defa başım bir omza bu kadar yakışıyordu ve ilk defa tenim başka bir erkeğin teniyle bütünleşirken mesut olup alev alıp yanıyordu.

İlk defa bir erkek beni kollarıyla hapsedip aşkla sarıyordu.

"Saçlarını çok seviyorum Canan. En çok onlara dokunmayı hayal ediyordum." dedi burnunu saçlarıma hasretle gömüp artık buradan soluk alacağı bir oksijen tüpü gibi derin derin içine kokusunu soluyarak. Bir eli sırtımda, diğeri sevdiği saçlarımda şefkatle geziniyor ve tutam tutam burnuna götürüyordu. O beni kokladıkça benim bedenim titreyerek halsizleşiyor, düşmemek için onun bedeninde daha sıkı dolanan kollarım kasılıyordu.

Hasret ve heyecan içimde deprem etkisi yarattıkça bacaklarım titriyor ve güçsüzleşerek ona daha çok yaslanıyordum. Kokusunu içime solurken telaşla bitecekmiş gibi, yanaklarım sert göğsünde şekil alarak eziliyordu. Kulağıma dalga sesleri gibi yüreğinin hızlı ritmi vuruyordu. Benim için atıyordu bu yürek, bir tek bana aitti artık, korkmuyordum. Dudaklarımı masum bir dokunuşla göğsüne yasladım.

Kalbinin üstüne ve mühürler gibi usulca öptüm. Dudaklarımın yakıcılığı sanki ince keten gömleğin dokusunu eritti ve tenine, oradan da benim için atan yüreğe dokundu.

O da aynı şekilde dudaklarını saçlarıma gömmüş, derin derin soluyordu. Sanki bu kokuyu içine çekmezse ölecek ya da müptelası olduğu o illet onu bir krize sokacaktı.

"Özür dilerim Canım… Özür dilerim Candan öte Canım…"

"Dileme!" dedim sitemle.

"Dilemeliyim! Sana kaç yıl geç kaldım." dedi pişmanlıkla, dudaklarını bir daha saçlarıma dokundurup derin derin solurken iç çekti.

Bir damla bir daha düşerken gözlerimin zindanından gömleğinin dokusuna, "Bir ömür geç kaldın, iki yıl adam gibi aramadın bile beni. Görmeye gelmedin. Yokmuşum gibi davrandın. Aslında yüzüne bakmamam lazım, senden kaçmam. Senin bana eziyet ettiğin gibi benimde senden vaz…"

"Gitme!" dedi birden geriye çekilip dehşete kapılmış gibi, ıslak yanaklarımı avuçlarına alıp dudaklarını gözlerimin çukuruna bastırarak. "Eğer sen gidersen, ben bir daha bu kadar cesur olmamam. Eğer gidersen, senden sonra hiçbir zaman ayakta kalamam. Lütfen!" dedi tok sesi üzgünce yakararak. Ve sertçe asılıp sanki kollarından birisi çekip alacakmış gibi sımsıkı sarıldı bana. Neredeyse nefes alamıyordum kollarının arasında kalan yüzüm sebebiyle.

"Gitme Canan… Gitme, canımsın!"

"Sen gittin!" Kırgındı yüreğim hâlâ. "Beni bir an düşünmeden, bir vedayı, hadi onu geçtim, iki satır kelamı çok görerek gittin Efe! Ben de öldüm. Ben nefes alamadım senelerce, sensiz yaşayamadım." dediğimde sitemle, kollarında hıçkırarak titredim. Artık hasretime pişmanlıklarım, keşkelerim, amalarım ve kırgınlıklarım bulaşmıştı.

Aşkın anlatımı değil miydi oysa *amalar, keşkeler, neyseler ve megerseler…*

Kollarından kopmamdan korkarak daha fazla sarıldı. Yanağıma süzülen yaşlar benden bağımsızdı. Beyaz gömleğinde ufak bir gölet oluşturuyordu bir damla, bir damla daha diye ama ikimizin de bu umurunda değildi. Ona kızdığımı sanıyordum, aslında kırılmıştım aynı zamanda. Çeneme dokundu. Yanağıma dökülen her damlayı tek tek

şefkatle sildi parmakları nazikçe. Sonra dudakları izledi bu telaşlı dokunuşları ve gözkapaklarıma, gözyaşlarının çıkış noktasına dokundu yerinden teselli ederek. İkimizde titriyorduk, ikimizde sarhoş olmuş gibi yanarak olduğumuz yerde güçsüzce soluk soluğa bir hayali paylaşıyorduk. Yüzümü avuçlarının arasında yok ettiği ellerinin üzerine ellerimi koydum, avuçlarının içini öpmek istiyordum bastırılamayan bir özlemle ama cesaret edip yapamıyordum bir türlü.

Dudakları kuruladı gözlerimi ve yüzümü, usulca gözlerimi gözlerine çevirdi.

"Eğer sana gelseydim Canan bir kere, tek bir kere gözlerin gözlerime değseydi şimdiki gibi ben senden gidemezdim. Bir daha gidemezdim."

Nefes alamadım. Öylece nefessiz kaldım.

"Gitmeseydin!" dedim çaresizce sitem edip kollarımı beline sarıp daha sıkı sarılırken.

"Bilmediğin şeyler var, hissetmediğin. O kadar safsın ki o kadar eşsiz... Hiçbir şeyin farkında değilsin." dedi sanki gizli bir sırrı ifşa eder gibi.

"Anlat o zaman bileyim." dedim hıçkırmamak için, burnumu çekerek.

"Zamanı gelince ama şimdi değil, şimdi konuşmayalım." dedi yanağımı okşayıp ara sıra dökülen yaşları şefkatle kurulayarak. "Senden bak neler istiyorum." dedi bana gülerek.

"Ne?" dedim.

"Gülümsemeni, hep gülmeni, hem canım olmanı hem hayat ışığım olmanı..." dedi beni şaşkınlaştırarak. Ne cevap vereceğimi, dahası ne diyeceğimi bilemedim. Bu neydi şimdi? Evlenme teklifi gibiydi ama sanki değildi. Sevgili olmuştuk ama öyle birden, teklif falan yoktu daha ortada. Üf! Kafam karıştı. Ben ona kaşlarımı çatıp aptalca bakarken o elimden tutup beni tekrar banka oturttu.

"Biraz daha uyandırma beni olur mu?" dedim yanına uyurgezer gibi otururak. Sadece uyanmak istemedim, eğer bu rüyaysa.

Beni biraz yakınına çekti gülerek. "Sence hayal gibi mi duruyorum oradan?"

Başımı salladım masumca. Kirpiklerim hâlâ ıslaktı ve arada iri bir damla yanağıma salınıyordu. Çocuk gibi huysuzca kızarmış burnumu çektim. Kolunu kaldırdı. Gözlerimin içine bakarak başımı omzuna davet

etti sessizce. Ürperdim ama bu sefer direnmedim. Usulca yanına kaydım. Yaklaşmadım, koyamadım da başımı omzuna. Birisinin görmesini riske alamazdım ve sonunda, sarılıp ağlaştıktan sonra aklım başıma az da olsa gelmişti. Sadece yanında oturdum.

Gözlerimi ona çevirmeye utanıyordum. Sanırım anladı derdimi, usulca indirdi kolunu bankın arkalığına ve sırtımın ardından geriye uzattı. Aramızda bir karışlık mesafe vardı. Tenlerimiz uzaklaşmıştı yine bu sebepten, üşüyordum. Sımsıkı kapadığım gözlerim hâlâ ıslaktı, kirpiklerim ok ok yanaklarımı gölgeliyordu eminim. İç geçirerek bankın üzerine güç alır gibi sımsıkı yasladığım elimin üzerinde, apansız onun elini hissedince elimde olmadan irkildim yine. Bu masum tepkime gülümsedi. Ben de gülümsedim bu sefer.

"Sanırım alışmak zaman alacak!" dedim utanarak.

"Öyle!" dedi Efe tok sesiyle. "Tıpkı, sevmenin, aldığı gibi..."

Sahil buluşmalarımız var bizim!

Öyle diğer âşıklar gibi vıç vıç aşk kokan değil, iki arkadaşın bir banka oturup kitap okuması, sohbet etmesi gibi naif ve mesafeli bir yakınlık. Heyecanla anlatıyorum başımdan geçenleri ona, o da yazık gık demeden dinliyor bazen saçmalıklarımı. Cidden sırf gözlerime baksın diye saçmadığım anlar o kadar çok ki! Çocuklaşıyorum, elim ayağım birbirine dolaşıyor ve saçmalıklardan deniz yapıp yüzdürüyorum aptallıklarımı.

Her pazar, saat üç gibi bankın bir ucunda o, diğer ucunda ben. Kitap okuyor bana Efem, ben de sessizce dinliyorum çaresiz. Sadece sesini duymak belki amaç ama ilgimi çekiyor okuduğu kitaplar bugün nedense, kaptırıyorum kendimi ona apansız. Okul sonrasında almaya geliyor beni bazen, eve birlikte gidiyoruz ama hayallerimdeki gibi değil hiçbir şey. El ele tutuşmuyoruz diğer okullu âşıklar gibi mesela ya da sarmaş dolaş hallerimiz yok. İlk ve son defa o gün sarılmış, o gün elini elimin üstüne koymuştu. Garip değil mi? Varlığında yokluğa sürgün olmak gibiydi ama öyleydi.

Çirkin miyim ben ya da onun içini ısıtmayacak kadar soğuk?

Sabahları hevesle kalkıyorum, onunla ve Salim'le birlikte okula gitmek için ama yine aynıyız. Evde olduğu zamanlarda hafifçe müziği açıyor yine, ben de yatağıma oturup sırtımı duvara yaslayarak başımı geriye atıyor onunla birlikte hayali bir şarkının masalını paylaşıyorum.

Her günü diğerinden daha çok seviyorum inan. Her günümüzü bir diğerinden daha fazla coşkuyla bekleyip neşeyle karşılıyorum. Ama ne söylersem söyleyeyim, uğruna savaş verdiğimiz duygulara sahip çıksın, beni sarsın istiyorum.

Efe artık konuşurken daha cesurdu, daha cüretli, beni utandırmaktan ya da kızdırmaktan çekinmiyordu. Ama ne yaparsa yapsın, dokunmasa bile her buluşmanın sonu uzun bakışmalar, tatlı kıkırdamalarla sonlanıyor, eve geldiğimde dudaklarım birbirine kavuşmuyor, bir dahaki buluşmayı ağzım kulaklarımda bekliyordum.

"Canan!" dedi annem usulca mutfaktan benim odama.

"Efendim anne!" dediğimde, biraz daha azarlı bir tonda, "Yanıma gel. İş yaptıracağım diye kaçtın odana değil mi?" diyordu şikâyetle. Biliyorum onunki gerçek sitem değil, sadece alışkanlık olmuş kelimelerin türemeleri. Mutfağa girdiğimde evi birbirine katmıştı annem, bir şey arıyor ama bulamıyordu belli ki.

"Kızım Turna'nın annesinden büyük turşu leğenini alda gel, bizimkini kime verdiysem hatırlamıyorum." dediğinde ben kapıya yaklaşırken annem hâlâ homurdanarak "Be mübarek aldıysan niye getirmezsin bu garibe hiç mi lazım olmaz." diyordu.

Onun hayıflanmaları eşliğinde merdiveni indiğimde, Salim'i gördüm. Annesiyle yine tartışıyor, bir şeye kızmış bağırıyordu. Gülümsedim.

"O benimdi anne, izin almalısın!" diyordu.

Annesi de "Eşek sıpasına bak hele, iyi yapmışım, aferin bana!" diye çocuğu çileden çıkarmaya devam ederek avaz avaz bağırıyordu. Mahalleli bile alışmış seslerine, ciddiye almıyordu.

Kıkırdayarak yokuş aşağıya yöneldiğimde, gördüklerimle dondum kaldım. Efe gülümseyerek bir kızla kendi evlerinden çıkıyordu. Kız uzun boylu, alımlı, sarı saçlarını omzundan geriye savurmuş, üstelik benden de büyüktü. Yaşıtıydı. Yer yarılıyor sandım. Onlar beni fark etmeden, yokuştan aşağıya sohbet ederek inerken ben, ben kıskançlıktan kuduruyordum.

"Kız Fatmam." dedi Salim arkadan yine düşman gibi yaklaşarak. Saçlarımı dağıtıyordu haylazca ama tepki vermiyordum ona bu sefer. Donmuştum sanki. Dünya da durmuştu benimle yaşadığım zamanda. Arkasından koşup hesap sormak istedim. Dönüp baksın beni görsün istedim ama olmadı. Efe fark etmedi beni. İki taş arasına sıkışmış gibi acıyla ezildi kalbim sanki.

"Canan!" dedi Salim endişeyle beni silkeler gibi donduğum âlemden koparırken. "İyi misin kızım, neyin var?"

Sisli bakışlarım kendiliğinden yere eğildiğinde, Salim benim az önceki baktığım yere bakmış olmalı ki gülümser gibi ses çıkardı. Sonra yeşil gözleri parlar halde kolunu omzuma atarak "Vay, Beril gelmiş lan!" dediğinde keyifle, başımı ne ara kaldırdım da Salim'e boynumu kıracak gibi döndüm bilmiyordum.

"Beril?" dedim fısıltı gibi sesimle. Korku göğsümü zorladıkça nefes almıyordum. Başımı önüme eğdim ve sustum.

Salim beni kendisiyle birlikte hareketlendirerek arkalarından yürürken "Fakülteden bir arkadaşımız. Ama ne arıyor Efelerde anlamadım! İyi kızdır Beril. Şu meşhur sağ sol olaylarının meydan noktasıdır asında, babası ülkücü, annesi devrimci karması." derken piç piç sırıtarak, "Vay çakal vay! Efe'den hiç beklemezdim." dedi garip bir ağız yayışıyla.

"Ne... Ne beklemezdin?" dediğimde ağlamamak için kendimi sıkıyordum, yeter yeter diye ölürken sesim çıkmıyordu.

Salim beni çekiştirir gibi ilerletmese asla yürüyemezdim biliyorum.

"Efe!" dedi bana aldırmadan arkalarından seslenerek kuzenine. Ben olduğum yerde kalakaldım. Bakmadım onlara. Efe ve kız durdu, Salim hevesle bir şeyler söylüyor ama benim gözlerime dolan yaştan gerisi yok. O sırada arkamdan annem seslendi. "Canan, hadi gitmedin mi daha?"

"Ben... Ben..." dediğim gibi Turnaların patika yola saparak "Annem kızacak, gitmeliyim." diye kaçtım. Daha arkamı döndüğüm an, yanaklarımdan akan yaşları engelleyememiş, bir kere daha dönüp bakmamıştım onlara. Yüreğime kar yağıyordu, içime acı! Biliyorum bakarsam, bakarsam dayanamam, tutmaz dizlerim düşerim. Ağlarım.

O gece camlarda geçirdim günümü. Beynimin içinde bir isim, Beril! Beklemeyeceğim dedim yollarını, bekledim. O kız kimdi? Neden

evlerine gelmişti? Her şeyi geçtim, yabancı bir kızın evlerine gelmesine, hayatına dâhil olmasını kaldırmamıştım. İki gün boyunca bekledim onu. Gelmedi!

Annesine gidip sormaya çekindim, Salim geldi birkaç kere, konuşmayı erteledim. Bir derdi vardı ama ona ilaç olacak durumda değildim. Kötüydüm. Kendime faydam yoktu ki ona çare bulayım. Bir açıklama yapmadan giden bir adamın yasına yenilmiştim yine. Bana bir açıklama yapmaya değer görmeyen bir duygusuzun duygu faili olmuştum.

Akşamları, odama çekilip yatağımın üzerinde ağlayarak geçirdim, sabahları, okulda sessizlikle. Okul çıkışında kalbim güm güm atıyordu gelir mi diye. Elimde değil okulun çıkışına heyecanla koşup hüsrana uğruyor, boş yere umutlandığımı çok sonra fark ediyordum.

O hafta Efe gelmedi ne mahalleye, ne okula! Ben de sormadım nerede, ne yapıyor diye! Küstüm ona. Aslında benim iş, tavşan dağa küsmüş, dağın haberi olmamıştı.

Belki de Beril denen o kızdaydı? Belki de bıkmıştı benden? Belki yine gitmişti bir veda bile etmeden. Bu zehirli düşünceler beni daha çok sarsarak üzdü. Salim geliyor, halimi hatırımı soruyor ve hep kaçak cevaplarla, yapmadığım iş bahaneleriyle kaçıyorum ondan.

O pazar sahile gitmedim. Bekleyeceğini de açıkçası sanmıyorum. Beklesem gelmez, gitsem yüreğim gururumu affetmez. Çaresizim... Ben de her zaman yaptığım gibi yine kendime teslim oldum. Hafif müzik eşliğinde odamın sessizliğini paylaştığım zamanda, camın tıklamasıyla irkildim. Perde çekili olmadığı için, bir kıyısı açık, ince tülün arkasından onun yine cama tırmandığını görebiliyordum. İçimde yılgın rüzgârların ayak sesleri süregelirken aklımdaki kavak yellerini dağıtıp silkendim. Usulca yatağımdan kalkıp cama baktım. Tülün kapanmayan yerinden yüzünün bir kısmı gölgeli şekilde görünüyordu ve açmam için sabırla bekliyordu. Buz gibiydi yüzüm, asık ve kırgın. Gözlerim ağlamak için zaman kolluyordu. Dudaklarımın kıyısındaki gülüş ona kaybolmuş, içimdeki boşluk beni terk etmiyordu. Üşüdüm! Düşündüm ve bir daha üzüldüm.

Uzandım, gözlerinin içine baka baka dedikleri tabirle tülün aralığını kapattım. Sonra perdeyi çekerek arkamı döndüm. Gözlerimdeki yaşlar, burnumdaki sızı beni daha fazla zorlarken usulca yatağımın üzerine

oturdum. Cama vurmaya devam etti, bıkmadan, pes etmeden, o cama vurmaya usulca devam etti, ben içli içli ağlamaya. Açmadım. Kollarımı bacaklarıma doladım, başımı dizlerime yasladım ve sadece ağladım. Sevdiğim kokusu hainçe oturdu sineme, anıları saçıldı benliğime, soluklarımdaki hasret kabardıkça onun nefesine, gözyaşlarımdaki hırçınlık çoğaldı. Gece sabahın ilk ışıklarıyla gözlerim yorgunluktan kapandı.

Sabah annemin tıkırtılarıyla içki içmiş gibi sert bir ruh haliyle kalktım. Kafam kazan gibiydi, gözlerim şiş, yüzüm somurtuk. Ben ne zaman ağlasam, nezle olmuş gibi burnum akar, boğazım şişer, sesim kısılırdı, hasta gibi olurdum. Ki zaten korktuğum başıma geldi! Annem hasta olduğumu sandı, babam anneme doktora götürmesini tembihledi. Evde birden panik havası esmeye başladı.

Okula gitmek istedim, annem müsaade etmedi. Korktu garibim tek kızının hasta olmasından. Ben ne zaman üzülsem ya da ağlasam, annem için dünya durur, babam için bile hayat bana endeksli olurdu. Anneme ısrar etmeme rağmen yataktan kalmama izin vermedi. O ara kapı çaldı. İş işten geçmiş okula geç kalmaya yaklaşmıştım. Annem kapıya yönelirken ben odamın kapısının arkasına asılı olan hırkamı aldım, üzerime giyiniyordum ve onun tok, yorgun, küskün sesini duydum.

"Canan geç kalacak Kumru teyze!" diyordu.

İçimdeki pişmanlık, dargınlık hepsi kuşattı benliğimi, asi Canan yeniden var oldu. Annem üzgünce hasta olduğumu söylerken benim yine gözlerim dolu dolu olmuştu. Ayak seslerini dinlerken tükeniyordu umutlarım. Ağlamayacaktım ama ne zaman onun varlığını hissetsem, içimden sadece ağlamak geçiyordu. Annem odaya elinde sıcak sütle döndüğünde, hızla gözyaşlarımı saklamaya çalıştım ama bu pek mümkün olmadı. Hıçkırıklarım dudaklarımdan döküldükçe odanın duvarlarında asılı kalıyordu.

Annemden kaçmadı bu yorgun halim. O da her anne gibi evladını tanırdı. Seslenemedi. O sessiz durdukça benim içimdeki ağıt çeken Canan delirdi. Ne ara kafamı annemin göğsüne yasladığımı, ne ara hıçkırarak yatağıma oturup ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Sadece ağlamak ve onun sevgisiyle teselli bulmak istiyordum. Sanki annem sessizce saçlarımı okşadıkça derdim içimden çekilip alınıyordu.

O anda olmayacak şey oldu!

Ben annemin göğsünde sessizce ağlarken cam tıkladı yine usulca. Başımı annemin göğsünden kaldırıp bakmaya utanıyordum. Cam yine tıklandı. Az önce ağlıyordum, şimdi susmuştum ama hıçkırarak utancımdan yerin dibine giriyordum. Ben burnumu çekerek kıvranırken annem beni azarlar, hatta saçlarımı yolar sandım! Ama o, olgunlukla ve şefkatle saçlarımı okşayarak yanımdan kalktı.

"Hadi Canan, sen uyu. Ben senin yanındayım!" dediğinde bağıra bağıra, ağlamakla gülme arası garip bir ses çıkardım. Yanındayım mı demişti? Uyurken mi?

Ah annem, sen nasıl bir kadınsın! Camdaki tıklama durdu. Utancımdan kıvranarak yatağımın sıcaklığına yeniden uzanırken garip olan artık ağlamıyor, sadece içli hıçkırıklarıma eşlik eden burun çekmelerimle bakışlarımı annemden kaçırıyordum. Annem başını sallayarak odadan çıkarken "Ben biliyordum, ben biliyordum!" diye homurdanarak ve bana kızarak söylendi. Kapıyı çekmeden de "Bu konu kapanmadı Canan!" demeyi ihmal etmedi.

O gün korktum. Annemin bana hesap sormasından, hatta saçlarımı yolmasından korktum. Annem hırçındı. Bırak bu şekilde şeyleri duymayı, iması olduğunda "Saçlarını yolarım senin. Etlerini koparırım." derdi ama olmuştu işte, neden bu kadar sakindi?

Akşama doğru babamın işten gelme saatine yakın, annem yemekleri hazır ederken ben de salata yapmaya koyuldum. Yüreğim boğazımda, karnımda bir gerginlik... *Şimdi başlayacak, şimdi söyleyecek,* diye kıvranarak beklerken tedirginlik içinde tüm gün ama annem susuyor ve benim beklediğimin aksine ağır başlı, anlayışlı bir halde sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi işlerini yapmaya devam ediyordu. Salatayı hazır edince daha fazla dayanamayarak anneme döndüm.

Suçlu bir duruşla "Kızmayacak mısın?" diye sordum.

Annem yemeği karıştırdığı tahta kaşığı yemek tabağının içine kafama vurur gibi sert koydu. Kalkan hilal kaşlarının ardından kızgınca bakarak "Sorsam anlatacak mısın?" diye söylendi.

Utangaç bakışlarımı kaçırdım, yüzümü mahcupça eğdim. "Özür dilerim." dedim neden dilediğimi bilmeden.

"Ne için? Aşık olduğun için mi?"

Başımı nasıl bir şokla kaldırdığımı bilmiyorum. Ben bile kendime bu kadar cesur olmamıştım itiraflarımda daha ama annem! Ağzım yarım santim açık halde bakıyordum yüzüne şapşalca.

"Anne!"

Annem elini yanağımda gezdirirken şefkatle "Bu yeni değil ki Canan, senin yaşadığın ya da hissettiğin yeni değil ki... Sana neden kızayım." dedi açıkça.

Kafamdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi bir etkiyle, "Bi..." dedim yutkunarak, konuşamayınca kelimelerimi bulmak için bekledim. "Biliyor musun?"

Başını salladı bilmişçe, "Bunu konuşacağız ama şimdi değil!" dedi. Sonra kaşlarını çatarak, "Yoksa ben sinirlenir, senin saçlarını yolarım." diye gülümsedi.

Sevinçle anneme sarıldığımda "Yol!" diyordum. "Canın sağ olsun, kökü ben de nasılsa..."

"Ah benim deli sıpam, şaşkın kuzum." diyordu annem yanaklarımdan coşkuyla öperken.

Annem benim, canım annem, herkesten başka, anlayışlı annem. Kendi derdine yama, bana can şenliği olan annem. Kapının önündeki ayak seslerini ve homurtuları duyunca birbirimizden ayrıldık. Babam kendi kendine konuşuyordu. Annem kapının girişine geçerken ben babamın terliklerini almaya plastik ayakkabılığa yöneldim.

"Ne oldu Bey, kim kızdırdı seni?"

"Yok Hanım valla çivisi çıktı dünyanın." dedi babam üstündeki mintlik ceketini çıkarıp kapının arkasına asarken. Yüzünden düşen bin parçaydı. Ayakkabılarını ayaklarının yardımıyla çıkarırken pantolonunu izlerinin ütülü yerinden tutmuş hafifçe kaldırıyordu.

"Çocuğun yüzünü gözünü fena benzetmişler. Bu polislerde hiç vicdan kalmamış." dedi aynı öfkeyle kızarak anneme bakarken.

"Kimin?" dedi annem, ben terlikleri babamın ayağına uzatırken.

"Efe'nin!" dediğinde öyle kolayca, irkildim ve belim kırılmış gibi soluksuz kalırken terlikler elimden düştü. Annem ve babam aynı anda bana bakınca ben mahcupça titreyen ellerime terlikleri alıp babamın ayağının ucuna koydum. Sanki babam yumruğunu tüm gücüyle sırtıma indirmiş gibi soluk alamıyordum.

Babam anlatsın diye kıvranırken soramamanın acısıyla dudaklarımı kemiriyordum. Babam çok bekletmedi. İçeri geçerken "Üniversitede sağ-sol çatışması olmuş yine, bizimki de arada kalmış. Çekmişler suçsuz çocuğu nezarete. Bir de temizde dövüp bir hafta sonra salmışlar. Ya *Salim girdi bu tartışmalara* deseler, *Eyvallah*, derimde... Lan Efe! Bizim Efe yapar mı? O çocuk ekmeğinin derdinde. Karışmaz böyle işlere. Valla çok takdir ediyorum hanım çok, evladım olsa ancak bu kadar gurur duyarım onunla. Neyse dayısı sonunda birilerini sokup devreye çıkarmış çocuğu Salim'le birlikte o nezaret denen ölüm deliğinden." dediğinde ben artık geri kalan konuşmaları dinlemiyordum.

Efe nezarette olduğu için mi gelememişti günlerce yanıma?

Salak Canan, gurur budalası Canan! Merak ettiğinde arasaydın, arayıp dursaydın. Peki, Salim neden dememişti? *Aptal, çocuğa konuşacak zaman mı tanıdın desin. Hey Allah'ım akılsızım ben!* Kim bilir ne kadar yaktılar canını, ne kadar üzdüler. Yemek için yer sofrasına oturduğumuzda, yemek mi beni yedi, ben mi yemeği bilmiyorum. Babama çaktırmamak için yemeye çalışıyorum ama babam konuyu her Efe'ye getirdiğinde, yediklerim boğazıma diliyor.

"Mahvetmişler çocuğu, ancak kendine gelmiş." diyordu. Peki, sabah annem? Annem onun halini görünce mi bana kızmamıştı? Bakmamıştım cama. O halde gelmiş, ben yüzüne bile bakmamıştım! Baksaydım belki dikkatlice görürdüm. *Lanet olsun sana Canan!*

O gece camda bekledim Efe'yi, gelmedi. Çatıya çıkıp gece nöbetinden gelmesini bekledim. Gelmedi. Sabah hevesle evden çıktığımda, ilk işim onun yanına gitmek olacaktı ama merdivenin başında Salim'le karşılaştık.

"Nereye böyle hızlı hızlı Kirpicik?" dedi yanıma gelerek.

Soluk soluğa bocalayarak, "Okula!" dedim saf saf.

"Ben de partiyeeee..." dedi alay ederek. "Görüyoruz ki aceleniz var gibi Kirpi Hanım."

"Yoo! Yok, acelem falan!"

Tek kaşı kalktı Salim'in sorgulayarak. "Evet, kıvrandın, kesin var Canan. Söyle ne acelen var?"

"Yok Salim! Valla..." Kızardım.

"Valla dedin, kesin bir şeyler karıştırıyorsun." dedi uyuz beni benden iyi tanıyarak.

"Uf, Salim! " dedim başımdan savma için suç bastırarak.

"Uf, dedin. Evet, isyan da ettik." dediğinde biraz daha sertçe. "Canan, ne haltlar karıştırıyorsun sen?" diye tok sesiyle biraz sinirle sordu.

Onun sorgusundan sıkılarak, "Sevgilime yetişmeye çalışıyorum." dedim şakalaşarak. Amacım gerçekçi bir espri yapmaktı tepkisini öldürerek ama Salim öyle bir delirdi ki ondan beklemediğim bir şey yaptı. Kolumdan sertçe tutarak beni kendisine çekti. Dişlerini sıkarak "Kim lan o?" diye hesap sordu.

Yutkundum. Korktum. Abilik taslamasına alışıktım ama bu kadarı da fazla değil miydi? İlk defa böyle kaba ve delirmiş bir nezaketsizlik yapıyordu. Gözleri ateş gibi yakarken "Ki-kim?" dedim kekelememe engel olmayarak.

"Sevgilin kim?"

Hiddetle derin derin aldığı solukları yüzümü yalıyor, gözleri beynimi okur gibi yüzümü geziyor ve kolumu sıkan eli felaket canımı yakıyordu.

"Canım acıyor!" dedim en sonunda titrek sesimle. Bir taraftan da kolumu elinden kurtarmaya çalışıyordum. Sanki bu sözü söylememiş de ona tokat atmışım gibi irkildi ve az önceki yaptığı şeye o bile şaşırarak bir adım geriye çekildi. Kolumu elinden çekiştirip acıyan yeri elimle ovalamaya başladım. Canım fena yanıyordu ve kesin moraracaktı.

"Hayvan!" dedim öfkelenerek. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Özür dilemesi, geri adım atması gerekirken o daha da öfkeli bir küstahlıkla, "Kim o?" diye devam etti tıslamasına.

"Sana ne? Sa-na ne?" dedim heceleyerek.

"Canan, senin ağzını kırarım!" dedi aynı şiddet eylemiyle. "Kim lan o?"

"Sana ne? Asıl ben senin kafanı kırarım doğru konuş benimle. Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir. Senin olan her konu beni ilgilendirir. Seni kendi haline bıraktık diye boyundan büyük işlere kalkışma." dediğinde bir adım yanıma yaklaştı. "Canan, aklını başına al!"

"Aklı başında olmayan sensin. Bana nasıl hesap sorarsın? Kimsin sen, kim?"

Salim bu soruyla iyice çileden çıkarak üzerime gelince ben çığlık atarak "Yaklaşma artık yanıma… Uzak dur!" diye haykırdım. Onu sevmem, her hareketine amenna diyeceğim anlamına gelmiyordu. Hele kibrine, küstahlığına asla!

Ben ona bağırdıkça, o susmadan hesap sordu. Annem bile korkuyla dışarı çıkmış, birkaç meraklı komşu pencereden bizi izliyordu. Üstüme doğru gelen Salim garip bir halde bana bakarken ellerimi göğsüne yaslayıp onu geriye doğru ittirdim.

"Aklını başına almadan yanıma gelme Salim. Korkuyorum senden… Sakın! diye bağırdığımda, boğazımı yırtan sesimden genzim cidden acıyordu.

Hırsla yokuşu inerken Salim arkamdan "Canan!" diye sesleniyor, annem merakla "Ne oldu kızım?" diye soruyordu.

"Her zamanki cadı işte Kumru teyze." dedi Salim, anneme arsızca.

Öfkeyle ona döndüm. Fakat küstah herif bana ona öyle bir baktı ki uçurum uçurum baktığı gözlerinde karanlığa düşecek gibi korktum. Bazen, bazen bana öyle koyu ve saplantılı bir zalimlikle bakıyordu ki Salim, ben bu suretteki adamı tanıyamıyordum. Canım, kanım hatta abim, kardeşim gibi olan Salim gidiyor, karşımda kanatlarını saklayan bir şeytan beliriyordu sanki.

"Canan!" dedi arkamdaki o güzel ses, olduğum yerde sıçradım. Korktuğum yüze daha fazla bakmaya tahammül edemeyerek arkamı dönüp beklediğim kişinin boynuna sarılmayı düşünürken gördüğüm görüntüyle olduğum yerde çakılıp kaldım.

Bugün her aksilik birden mi gelecekti üstüme? Hepsi mi bu günü bellemişti?

Efe bana deniz gözleri öfkeyle kısılarak bakıyor, dişlerini sıkarak Salim'e bakış atıyordu. Ama asıl dikkatimi çeken bu değildi, beni asıl şaşırtan yanındaki varlıktı. Yine yanında o Beril denen kız vardı. Yakınındaydı, belki de az önce evindeydi! Parfüm kokusunu soluyacak kadar yakınıma geldiler.

"İyi misin?" dedi Efe bana uzanmaya çalışarak. Endişeliydi. Bir an bacaklarımın dermanı kesildi, bayılacağımı sandım. Allah'ım ne

yapmışlardı? Ellerim yüzüne gitmek için karıncalanırken yumruk yapıp sabitledim yanıma. Yüzü gözü içimi acıtsa bile ellerimi yukarıya kaldırıp bir adım geriledim. "Yaklaşma!" dedim sessizce.

Kalbimle oynuyordu bunlar benim? Duygularım ellerinde oyuncak olmuştu. Yakında bunların yüzünden ölecektim kesin. Yüzümdeki o hırçınlık, o öfke bedenimi sarsıyordu. Bakışlarımı yanındaki şaşkın kıza çevirdim. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Uzak durun benden! dedim, yanağıma yaşlar sıralanırken. Efe şaşkınlaştı, Salim hemen yanıma sevecen bir tutumla geldi. Az önceki yaptığı uyuzluğu şaka vurup "Kirpicik, yine dikenlerini mi çık…" deyiğinde sözlerini yarıda keserek daha yüksek sesle haykırdım.

"İkiniz de benden uzak durun. Yaklaşmayın!"

Ve onlara aldırmadan ağlayarak yokuşu koşar adım inmeye çalıştım. Arkama bakmıyordum, kim ne düşünüyor ya da ne yapıyor diye umursamıyordum. Kolum bu sefer daha sert şekilde çekildi. Ben olduğum yerde savrularak geriye dönünce, elimdeki kitaplar yere düştü.

Efe soluk soluğa bana bakıyordu. Gözünün altında hâlâ morluk vardı, kirli sakalının sardığı çenesinin köşesinde de iri bir çürük. Sanki bir haftada zayıflamıştı. Şu kızgın halimde bile içim gidiyordu ama umurumda değildi. Ellerim ona uzanmak için zaman kollasa tenim karıncalansa bile aldırmadım. Beril denen kız şaşkınca bize bakarken Salim dişlerini sıkarak duralarken Efe kimseye aldırmıyordu.

"Kendine gel!" dedi emrederek bana.

Güvendiğim dağlara karlar yağmış halde kolumu onun elinden kurtarıp bir adım geriledim. "Ben kendimdeyim, olmayan sizsiniz."

"Değilsin. Çocukluk ediyorsun."

"Çocuğum çünkü ben!" dedim yanağıma yeni yaşlar süzülürken. "Sen olgun kişiliklerle arkadaşlık et, Salim o mafyavari, kendini bir halt sanan ego manyağı futbolcu arkadaşlarıyla." Dişlerini sıktığını umursamadan, yanımıza gelen Salim'e çevirdim bakışlarımı. "Sakın!" dedim hiddetle. "Sakın yaklaşma, uzak dur!"

Kitaplarımı düştüğü yerde bırakıp umursamadan koşarak yokuşu indim. Bu saatten sonra ikisi de umurumda değildi. İkisini de yanımda istemiyordum. Ben her gece, bu salak adam için ağlıyordum! O aşkımı oyun gibi istediği şekilde yönetiyordu ve ben ellerinden alamıyordum.

Salim desen kendini bir halt sanmaya başlamış, abilik ya da kardeşlik hatta yandaşlık işini abartmıştı

Sahile nasıl geldim bilmiyorum ya da şimdiki olduğum bankı gözyaşlarım arasında nasıl bulmuştum hatırlamıyorum. Ben sessizce ağlarken birisi kucağıma kitaplarımı nazikçe bırakarak "Özür dilerim Kız Fatmam." diye seslendi ve sessizce yanıma oturdu. İzin almadan, bana kafa dinlemem için izin vermeden.

Diğeri de sessizce oturdu diğer yanıma. Şimdi ben ağlıyordum, bir yanımda Salim, diğer yanımda Efe. Biri sevdiğim, diğeri kaybettiğim Medeni'nin yerine geçen canım kardeşim! İkisi de benden çekinerek bana yaklaşamıyor, ikisi de kovacağımdan korkarak seslerini çıkarmadan sessizce oturuyordu. Ben duruldum, dudaklarımda hıçkırık vardı ama ağlamıyordum artık. Sanki Efe gözyaşlarımı silemediği için soluksuz kalıyor, eli yumruk olup dizine kuruyordu. Salim de ondan farksız değildi. İkisi de ağlamama dayanamazdı, biliyorum.

Hepimizin gözlerini diktiği nokta, Haliç'in kirli görüntüsüydü ve sessizdik.

Salim sessizliğini bozan ilk kişi oldu. Öyle içinden gelerek öyle sahip çıkarak kolunu omzuma atıp başımı göğsüne çekti. Dudaklarını saçlarıma değdirip "Özür dilerim Canan. Kırdığım için özür dilerim. Öküzleştiğim için özür dilerim. Bazen senin genç bir kız olduğunu unutuyorum, eskisi gibi oluyorum..." derken benim bedenim taş kesmiş, benliğim ise buzdu.

Kendimi çektim kollarından. "Küs müyüz?" dedi usulca bu hareketime.

"Sence?" demek yerine "Yalnız kalmak istiyorum." dedim usulca. Biliyorum, bugün sınavı var ama umursamıyor. Ben küstüm diye geleceğini yıkmasına gönlüm razı gelmedi.

"Gitsene..." dedim çemkirerek.

"Sen gülmeden gitmek mi, Allah esirgesin..." dedi inatla.

"Sınavı kaçıracaksın!" dedim sitemle.

Gülümsedi. Kollarına aldı yine beni ve sımsıkı sarıldı şımarıkça. "Kız Fatmam benim." dedi eskisi gibi yüreğinden gelerek çocukluğumdaki gibi. Dirseğimle ittirdim onu, kırgınım ama bencil değilim.

"Git, sen git! Sınavını geç, sonra görüşeceğiz..."

"Görüşelim Kirpim!" dedi yerinden kalkarken, "Akşama..." diye devam edecek oldu.

"Hayır, git!" dedim suratsızca lafını keserek. Zamana ihtiyacının olduğunu anlayarak, iç geçirip Efe'ye ters bir bakış atarak, eli mahkûm gitti.

Efe kaldı yanımda. O ana kadar sessizdi. Kucağımdaki kitapları Salim'in kalktığı yere koydum. Bacaklarımın iki yanlarından bankı sımsıkı kavrayarak gözlerimi kapattım.

"Sen gitmiyor musun?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Kovuyor musun?" dedi sakin bir sesle arkasına yaslanarak.

"Evet!"

"Gitmiyorum!"

"Gitmeni istiyorum!"

"Ben de gitmek istemiyorum!"

Yüreğimde tüten öfkeyle bir hışım yerimden kalktım. Kitaplarıma uzanarak, "O zaman ben..." dedim ama koluma asılınca, kalktığım yere biraz daha sert bir şekilde oturdum. "Ben konuşacağım, sen de dinleyeceksin." dedi ukalaca.

"Sen susacaksın, ben de yanından gitmeyeceğim." dedim inatla.

"Ben konuşurken sen gözlerime bakacaksın." dedi o benden daha inatçı yapısıyla.

"Olur paşam, başka arzun?" dedim sinirle, küfreder gibi bakarak.

"Yok canım, sadece gözlerime bak, başka ne arzum olur ki!" dedi istediğimi anlayarak. Sersem!

Yüreğimin sahibi sersem... Ben ağzım bir karış, gözlerim irice açılarak bakakaldım bu küstahlığına ve o utamadan gülümsedi bana. "Gözlerinin kahvesinden koy ömrüme Canan. Kırk yıl değil, bir ömür sana bakayım. Sakın çekme gözlerini bir daha benden uzağa, doya doya içeyim."

Bakıyordum işte.

Sadece gözlerine bakarak unutuyordum öfke mi?

Şeker mi yapışmıştı diline? Bazen duvarları yıkılıyordu insanın amaçsızca, hiç beklemediği anda savunmasız kalıyordu. Ağır bir balyoz darbesi almış gibi çırpınıyordu yüreğim göğüs kafesinde, inadım

kırılıyordu. Her *gümde* tuzla buz olan o koca duvarın ardından tüm duygularımı çırılçıplak ve savunmasız bırakıyordum ona.

O bana bakıyordu, ben gözlerindeki denizde yelkensiz seyre duruyordum. En sonunda gülümsedi. Hep bu şaşkınlığımdı zaten beni ona çaresiz kılan. Hep bu ondan kopamayışımdaki mahkûmiyetimdi çaresizliğim.

"Beril denen kızı sevmedim." dedim kaprisle.

"Tanımıyorsun bile onu?" dedi usulca. "Tanısan seversin. Zeki bir kız, kibirleri, ön yargıları yok. Belki yakın arkadaşın bile olur."

"İstersen tanışalım!" dedim dişlerimi sıkarak kıskançlıkla. Bana kızı övmesi zoruma gitmiş, hırçınlığım katmerlenmişti.

"Olur! Ne zaman istersen tanışırsınız, söylemen yeter." dedi ukalaca bana misilleme yaparak.

Hırsımdan kuduruyorum, içimde coşan öfkeden kurtulamıyordum. Yumruklarım sıklaştı, yüzünde patlamak için bana can veren yumruklarım yüzünden tırnaklarım etime battı. Dudaklarım yine o öfkeli halde üzülürken gözlerimi öldürücü bir hasetle gözlerine diktim. Haykırmak istiyordum, küfretmek ve… Lanet olsun, sarılmak!

Öyle bir vefasız yâre düşmüştüm ki ne sevmek biliyordu ne de bırakmak… Kıymet bilmez kasıntı!

"Sen nasıl bir insan oldun?" dedim en sonunda hesap sorarak. Uzandı, yanımda yumruk olan elimi avuçlarının arasına aldı. Şaşkınca bakakaldım ona. O ise sanki ürkek bir serçeyi sever gibi nazikçe dudaklarına götürdü elimi, veryansınlarımı unutturdu bana.

"Kıskanç olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum Asi."

Ateşte yanmış gibi irkilerek avucundaki elimi çektim. "Senden nefret ediyorum yüzsüz Mavi!" dedim hırsla.

Başını iki yana salladı. "Etmiyorsun!"

"Ediyorum, benden iyi mi bileceksin." dedim ayağa fırlayarak. "Senden ve o kızdan nefret ediyorum."

"Onun ne suçu var?" dedi oynayarak. Keyif alıyordu bu hırçınlığımdan, kıskançlığımdan ve bunu saklamayı düşünmüyordu.

Artık dayanamıyordum bu laf ebeliğine. "Neyiz biz?" dedim isyanla. "Niye oynuyorsun benimle?"

"Oynamıyorum." dedi ağır çekimde gibi kalkıp karşımda dururken.

"Ne yapıyorsun o zaman lanet olası?"

"Seviyorum, sadece seviyorum." dedi usulca.

"Sevme!" dedim kitaplarımı banktan alırken.

Allah'ım aklıma mukayyet ol! Biz kavga mı ediyorduk, flörtleşiyor muyduk? Aramızda büyük bir uçurum gibi onun umursamazlığı ve Beril denen kız dururken ben yine onun çekiciliğine takılarak yelkenleri suya indiriyordum. Valla bu ben harbi akılsızım, tam bir sazanım, onun gözlerine dalmaya ne kadar meraklıyım.

"Bir daha yanıma gelme! Bir kere gitmiştin, yine git ve bir daha da dönme…" dedim büyük konuşarak yine. Çok sert ve fazla öfkeliydi sözlerim. Kopsun dilin Canan!

"Özlemeyecek misin beni?" dedi arkamdan seslenerek sakince. Arkamı döndüm. Başımı geriye attım kibirle. Oysa muhtaçken onun tek bir sözüne, inatlaştım yine.

"Özlemeyeceğim!"

Usulca kalktı, başını sallayarak yanıma geldi. Yüzünde yine o çekici gülüşü vardı. Hiç umursamadan uzandı ve yüzüme yayılmış bir tutam saçı kenara çekti. "Ben seni özlüyorum. Gittiğimde de özlemiştim, şimdi yanımdayken de özlüyorum." Gözleri, elinin oyalandığı saçlarımdan gözlerime kaydı. "Ben seni hep özlüyorum Asi… Hep!"

Parmakları, kolumu takip ederek buz tutmuş elimi avucuna aldı.

"Beril?" dedim bozuk plak gibi romantizmin dibine darı ekerek.

Tek kaşını kaldırarak garipçe, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu alayla.

"Yok, geçerken uğradım." dedim elimi çekerken avuçlarından hırsla.

"Seninle işimiz var…"

"Yok artık…"

"Ne yok…"

"İşin yok… Git yaşıtlarınla takıl sen!"

Arkamı döndüm. Durdursun istedim ama durdurmadı. "O kız arkadaşım," desin istedim ama demedi. Bir de onun sinsice arkamdan güldüğünü, bu kıskançlığımdan haz aldığını hissediyordum sanki.

"İşe geç kalıyorum, akşam çatıda bekleyeceğim seni." diye seslendi arkamdan keyifle.

"İyi, tren gibi izlersin yıldızları. Gelmeyeceğim!" diye bağırdım sinirle. Gizli gülümsemesi gözlerine vurdu, mavileri aydınlandı. Allah'ım bana da yazıktı! Kalbim neden bana posta koymaya meyilliydi. Buna daha çok kızdım. Neydi kendine kanıtladığı ayı herifin, kalbimi pençeleriyle kavrayıp nasıl da güzel parçaladığı mı?

Söz de gelmeyecektim ama ondan evvel camın önüne kurulup gelip gelmeyeceğini beklemeye başladım çatıya. O, Beril sorusu havada, yüzü gözlerimin önünde, kıskançlığı damarımda kızgın bir lav gibi aslı kalmış. Adını duydukça *B* harfinden tiksinir olmuştum.

Cam tıkladı, umursamadım. Açmayacaktım. Salim kadar cesur olacak değildi zaten. Birkaç defa tıkladıktan sonra, vazgeçmiş olmalı ses kesildi. Zaten ne zaman zorlamıştı ki şimdi mücadele etsin benim için. Pes eden salak!

Hırsımdan kudurarak tırnaklarımı yerken kendime kızdım ve elime geçirdiğim ilk felsefe kitabına yüzümü gömdüm. Belki ben de bizim felsefeci gibi okurken kendimi kaybeder, içmeden kafayı bulurdum.

Ve dış kapı çaldı. "Anne kapı!"

"Sen bak, elim bulaşık."

"Ders çalışıyorum." Yalandan kim ölmüş ben çarpılayım!

"Buyur oğlum…"

Aha! Salim gelmişti. İti an, çomağı hazırla da benim terliğim neredeydi. Odama dalarsa kafasında paralayacaktım yeminle. *Gelme* demiştim bu koca kafalıya giderken neden laf dinlemezdi ki? Annemin sesi kesildi.

Kapının önündeki ayak sesini duyuyordum ama umursamıyordum. "Git Salim, sana hâlâ kızgınım, bir sürede de gözüme görünme."

Kapı tıkladı inatla. Olduğum yerden öfkeyle doğrulup kapıya fırlayarak elime terliğimi aldım ve şirretçe açarak "Lan, sana git dedim işte, konuşmak…" derken zınk diye olduğum yerde dondum kaldım.

Elimden düşen terlik ayağımın dibine yuvarlanırken gördüğüm görüntü, tahminlerimin de ötesindeydi. Ne felsefeydi be, okumadan adamı zum ediyordu. Nirvana'ya uçmuştum bile. O kadar çalışmamıştım aslında ama kafayı bulmuş gibi karşımda Efe'yi görüyordum.

"Konuşacaktık." dedi Efe selam sabah vermeden.

"Konuşmamızı bitirmiştik." dedim aynı kabalıkla selamımı ona kurban ederek.

"Ben mutfaktayım." dedi annem, "Odanın kapısını kapa, salona geçin." demeyi de ihmal etmeden uyararak sertçe baktı. Sanki o arkasını dönünce adamın boynuna atlayacaktım!

"Korkma anne, odama alacağım son kişi bile olamaz bu uyuz?" dedim hırsımdan kudurarak. "Kendisi soğukluğuyla yazımı kışa çevirir. Buzdolabı herif!"

Bu denli bir edepsizliğe kapıldığımdan habersiz olsam da ben, annem kıpkırmızı olmuş yüzüyle ağzının içinde homurdandı, ben ağzımdan çıkanı kulağım duymayacak kadar öfkeli halde algılayamadan Efe'ye baktım. Gözlerinden kırgınlıktan çok, önce öfke ve onu izleyen saniyelerde ise alay ifadeleri geçti. Ama konuşmaya başladığında sesi gözlerini yalanlarcasına yumuşak ve sakindi.

"Niye geldin?" dedim şirret bir öfkeyle sözlerini yarıda keserek.

"Konuşmaya…" dedi sağduyulu olarak tekrardan.

"Ben konuyu kapadım." dedim olaya bu kadar soğukkanlı yaklaşmasına kızarak.

"Ben henüz kapatmayı düşünmüyorum Canan." dedi tek kaşını havalandırarak.

"Ben sadece konuyu değil…" dediğimde şaşkın bakışları altında odama girerek kapıyı suratına çaktım. "Sana olan tüm kapıları da kapamayı düşünüyorum!"

Orada kalakaldığını biliyorum. Oh olsun! Adamdaki rahatlığa bak! Gidiyor, aylarca aramıyor, senelerce gelmiyor, günlerce ortalardan kayboluyor, sonra beni baştan çıkarıyor, karşıma bir kız çıkarıyor ve hâlâ mücadele etmiyor. Tüm bunlardan sonra da hiç bir şey olmamış gibi *konuşmaya geldim*, diyordu.

Bu ne pişkinlik!

Ne rahatlık!

Ne edepsizlik ve kendinden eminlik!

Ben kendimi paralıyorum, kalp çarpıntılarıyla onun yollarını bekliyorum, iş saatlerinde yollarına çıkıyorum, onu görünce elim ayağım birbirine düşüyor ve o, armut piş, ağzıma düş derdinde…

Çok beklerdi!

Armutların hepsini yer, üstüne ağacını da keser yine de ona müsaade etmeden bir aşk vermezdim. Ay onu zaten vermeyecektim ben!

Takvimlerden istediği günü çalsın, ben vermeyeceğim tek bir saatimi bile hak etmeyen bir Maviye.

Çok kızdım ona! Hem de anlatamayacağım kadar çok. Bu kadarı da fazlaydı. Bugün aşk şarkıları yoktu menüde. Bugün sitemlerim vardı ya gönlümde, radyoda onları çalacaktı, kırıp geçecekti tüm düşlerimi. Ben ne istersem şarkılar bu gece, onları haykıracaktı ona.

Sevilirken bilmedin mi?
Ben söylerken gülmedin mi?
Falımız da hasret var... Ayrılık var... Demedim mi?

Birden kafasını camdan öfkeyle uzatıp "Sen ne demek istiyorsun, ne ayrılığıymış?" deyince kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Cam kapalıydı, nasıl açmıştı ki? Ve ne ara gelmişti cama, az önce kapıdan kovmamış mıydım ben onu?

Elimi bir anlık dalgınlıkla yüreğimin üstüne koydum, kalbim çok hızlı atıyordu korkudan ama bu gafletim çabuk geçti. "Ne demek istiyorsun sen?" diye dişlerini sıkarak tekrar etti.

Deniz gözleri öfkeyle dalgalanırken "Öyle işte... Ne dinlediysen o!" dedim kızgınca.

Küsçe camı kapamaya kalkarak kulpuna sarıldım.

O anda bana eziyet, kaderime küfreder gibi Barış Manço'nun şarkısı radyoda çınlayınca, arsız Efe kaşıyla şarkıyı dinlememi söyledi.

Aynalı kemer ince bele...
Bu can kurban tatlı dile... Seher vakti bir güzele vuruldum...

"Keşke kalbinden değil, kafandan vursaydım." dedim nazlıca.

"Ama hedef şaştı. Kalbimden vurdun." dedi yakışıklı yüzü parlayarak gölgede. "Ben sana muhtacım Canan, soluklarımı geri ver. Gözlerime bak da nefes alayım."

"Bakmıyorum!"

Ama kaşlarımın altından, gözlerimin kıyısından bakıyordum işte. Salak ben!

Kalktı hilal kaşları, duruldu deniz gözleri, güneş vurdu tüm sahil kokulu yüreğime... Ya bu adam kızgınken bile neden tüm dengemi alt üst ediyordu ki? Dört yanım uçurumken param parça bir hayatken neden bana kanat takıyordu ki? Oysa kızgındım ona. Gülmeyecektim. Ama güldüm.

"Hava kararınca seni bekleyeceğim, gelmezsen..." dedi ve durdu.

"Gelmezsem hemen vazgeçeceksin... Anladık!" dedim kırgınca yine ve devam ettim. Güzel yüzümün kıpkırmızı olmasından büyük bir tatmin duydu. Oyun oynarken oyuna gelmek ağrıma gitmişti. "Gelmeyeceğim bekleme!"

"Gelmezsen, odana gelirim Canan, ailene rezil olursun diyecektim. Bir susmuyorsun ki tamamlayayım sözlerimi. Geleceksin ya da gelme ben burada daha güzel konuşurum, ikna ederim seni." dedi arsız imalara yön veren, edepsiz sesiyle.

Nefesim hızlandı, yanaklarım kızardı. Gözleri mühürlenmişti yüreğime ve ben onun yüreğine saplanmış, çıkmıyordum sanki. Aklım da ona emanetti, kalbim de.

Allah'ım içi boşalıp posaya dönmüş beden sana emanet, koru beni...

Ben ki daha öpüşenlerin resimlerini görünce kızaran kız, bana öyle ateşli ateşli, öyle eritici ve etkileyince bakınca eriyip bitiyor, utancımdan saklanacak bir delik arıyordum. Kızarmıştım, kulaklarım yanıyor, uğulduyor, karnım ağrıyordu. O da benim bu halime çıldırtan bir umursamazlıkla çapkınca bakıp camdan çatıya geçiyordu. Oradan da ıslık öttürerek evine...

Ben yine yenilmiştim. Bir çift bakışa, bir güler yüze ve tatlı söze, tüm yelkenlerimi suya indirmiş, gözlerinde can simidi olmadan dalışa geçmiş daha şimdiden saatleri sayar olmuştum.

Bizim aşkımız bir masalmış derken düş yerine, acı gerçekmiş yaşadığım... Bunu, uyanınca anladım. Yanımda kar kürem gözlerimi kapattım. Bir masal dünyası çizdim zihnime, mavi bulutların üzerinde özgürce gezebildiğim bir dünya. Yanımda Efe, ellerimde elleri, gözlerinde

gözleri ve biz özgürüz. Bacaklarıma sürten elbisenin o güzel esintisini bile hissediyorum kaburgalarımın arasında, tenime vuran güneşin sıcaklığı gıdıklıyor hafiften… Zihnimde güzel bir şarkı çalıyor sanki ben o şarkıyı duyuyormuşum gibi mırıldanıyordum tüm notalarını. Ayaklarımı yan yana uzatmışım, başparmaklarım birbirine sataşarak sallanıyor ritimle… Ve ensemde bir ürperme hissettiğimde, daha gözlerimi açamadan üzerime karabasan gibi bir gölge çöktü ve burnumun ucunda ufak, masum bir buse hissederek panikle gözlerimi açtım. Efe üzerime uzanmış, parlayan gözlerle gözlerime bakıyordu.

Bu ondan beklediğim bir hamle değildi. Kolları kasılarak başımın iki yanına gelecek şekilde dikilmiş, elleri hemen başımın yanına yaslanmıştı.

"Hayallerin gerçek olsun." dedi içten bir dua gibi.

"Âmin." dedim usulca. Efe eğildi, kirpiklerim kırpışıyor ama ürkek gözlerim kapanmıyordu. Gözlerini gözlerimden çekmeden burnumun üzerine ufacık bir buse daha koyup alnını alnıma yasladı.

"Seni çok özledim." dedi derinden gelen bir sitemle.

Ve ben gerçeğe döndüm. Memnuniyetle gevşemiş yüzüm gerildi, dudaklarım hırçınca büzülerek ellerim omuzlarını buldu ve onu sertçe yana ittirerek devirdim.

"Ben özlemedim!" dedim az önce gözlerinde dalışa geçen ben değişmişim gibi. Yanıma uzandı, sessizce gülümsedi. Bakmadım yüzüne.

Eli uzandı usulca elime ve parmaklarımı nazikçe kavradı.

"Saçlarını neden bağladın?" dedi bakışlarını tepemde kuş yuvası gibi bağladığım saçlarıma dikerek.

Elimi çekmek istedim ama izin vermedi.

"Saç benim, ne istersem onu yaparım." dedim hırsla.

"Değil." dedi usulca.

"Ne değil?" dedim bildiğim halde oyuna ayak uydurarak.

Usulca diğer elini uzattı. Benim şaşkın bakışlarım altında tepemdeki şeride uzandı ve tek ucundan asılarak çekiştirdi. Gözlerini gözlerime dikerek çözerken yüreğimin bağlarını çözdüğü gibi saç bandımı da çözdü.

"Saçlarını açık daha çok seviyorum Canan, onlar benim en değerli hazinelerim, ben yanındayken bağlama olur mu?" Tok sesi öyle nazik, öyle içime işliyordu ki hayır diyemedim. Sadece baktım gözlerine.

"Bağlama!" dedi tatlıca emrederek.

Bal mı vardı ağzında, şekerden ırmak mı bilmiyorum ama ben ne sesine, ne sözlerine doyamıyordum. Kanamıyordum onun bakışlarına. Saç bandından bozma tokamı alıp burnuna götürüp kokladı. Kızardım. Şaşkınca eline bakarken ben, tokamı cebine koyarak hâlâ ürkekçe elinde duran elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Usulca üzerini öptü. Sonra avucumu açıp yanağına bastırdı.

Nefes alamıyordum artık, sanki dünyada ozon tabakası diye bir şey yoktu, birazdan beynim havasızlıktan patlayacaktı. Yine şaşkına bağlamışım ben, yine ağzının içinde düşecekmiş gibi aptala bağlayan yüz ifademle ona bakıyordum. Zaman onun yanındayken neden bu kadar hızlı akıyordu? Neden ben onun varlığıyla içmeden sarhoş oluyordum. Kızgınlığımı, gücenmemi hatta öfkemi bile unutuyordum. Oysa sitemlerim vardı dilimde yuva kuran, öfkelerim vardı benliğimi yakıp kavuran ama hepsini tek bir sözle, bir masum dokunuşla unutmuştum. İnsan kendi bedenine ters olur muydu? Biz sevgiliydik ama aynı zamanda değil gibiydik. Eski iki dost gibiydik ama aynı zamanda değil gibiydik. Kafam yine ambaleye dönmeye başlamıştı.

Zaten onu her gördüğümde olduğu gibi bu sefer de yüzünün güzelliği karşısında vurulmuşa dönmüştüm. Sevince, ben pek bir aptal oluyormuşum!

Ortam loştu. Tepemize dallarını salan ceviz ağacı bizi hem sinsi ve yabancı gözlerden saklıyor hem de ışığın etkisinden koruyordu. Belki de bundan sebepti ona karşı olan cesurluğum. Karanlık ve umut, tek cesur silahımdı. Ona doyasıya bakmamı sağlıyor, yanında çekinmeden uzanmama yardımcı oluyordu. İkimizde sırt üzeri kiremite serdiğimiz minderlere uzanmış, aramızda birkaç karışlık mesafeyle gözlerimizi göğün lacivertine dikmiştik. Ve ben *gelmem* diye yeri göğü yırttığım sözlerimi afiyetle yemiştim. Yani o göğe bakmış, ben de ona bakmış, aptala bağlamıştım.

Az sonra…

Bana felsefe dersinde zorlandığım sorumu açıklarken itinayla se-
sini yaydığı keskin ve mükemmel ağız, kare bir çene ve çıkık elmacık
kemiklere sahip yanak ve neşterde şekillenmişçesine mükemmel duran
düz bir burunla konuşurken… Sanırım aşk Felsefemi tekrar yazıyordu!

Odun Canan, adama kör kütük âşık bakıyorsun! Çek gözlerini yü-
züne düşürdüğün yerden.

Bu adam olgunlaştıkça daha çekici ve hayran kalınası oluyordu.
Hayatımda gördüğüm en yakışıklı yüz onun yüzüydü. Koyu ve egzotik
gelen okyanus gözleri, bir yay gibi gerilen mükemmel şekildeki kavisli
kaşları, sanki eşsiz bir heykeltıraş tarafından sevgiyle şekil verilmiş gibi
duran bedeniyle, hayallerimin ötesinde bir düşe yolculuk yaptırıyordu.

Ve yine yüzündeki bu eşsiz güzelliğe rağmen, kimsenin bilme-
diği, bir tek kendisine sakladığı bir sırrı varmış gibi esrarengizdi du-
ruşu. Sır ve başka şeyler... Bilmiyorum ama benden bir şeyler sakladı-
ğını, bu kadar uzak durması için bir sebep olduğunu düşünüyordum.

İçimden hissettiğim tedirginliği, tanımlayamadığım bir huzursuzlu-
ğun izini yüzünde sürüyordum. Ne zaman göz göze gelsek bakışındaki
bir tereddütte ya da sesindeki ahenkte bunu hissedebiliyordum. O şey
her neyse artık, her geçen gün daha büyük bir soruna ve bizim ilişki-
mizi etkileyici bir tepkiye dönüşüyordu. Rahatsız edici, karanlık bir şey!

Bana olan duygularından mı emin değildi? Yoksa sevdiği için piş-
man mı olmuştu? Uzaktı. Öylesine uzak ki bazen, varlığı üşütüyordu.
Varlığındaki yokluğu amansız bir hastalık gibi tüketiyordu. Oysa sıcak
bir tebessümüne, ilgiyle bakan gözlerine hasrettim ben. Dokunmasın
ama dokunmuş gibi içimi ısıtsın istiyordum.

Efe kıpırdanarak kolunu kaldırıp gökyüzündeki parlak bir yıldızı
işaret parmağıyla gösterdi. Üzerinde, kaslı kollarını saran kıpkırmızı
bir tişört ve bol cepli bir pantolon vardı.

"Sana benziyor. Ufak ve parlak, diğerlerinden ayrı ama dikkat çe-
kici. Asi ve mağrur, asil!" dedi gülümseyerek. Yüzüne yayılan haylaz
gülümsemeyle, somurttum.

Merakıma yenik düşerek hakkımda hissettikleri konusunda, "O ka-
dar ufak değilim." dediğimde, gülümsemesi daha da genişledi keyif-
lenen yüzünde. Gözlerim ondan kaçarak, aşağıdaki şehre döndü. Az

önce ne diyordum, şimdi ne yapıyordum. Utanıyordum. Olacak iş miydi
bu, olacak hal miydi bu bendeki karmaşa! Kızarken bile seviyordum!

"Büyüyorum galiba yavaştan." dedim sonunda kabullenerek.

"Büyüyorsun, olgunlaşıyorsun ve inan bana bu halin beni korku-
tuyor Canan!" dedi dertlice.

"Neden?" dedim merakla başımı yana çevirip dikkatle, hiçbir pı-
rıltısını kaçırmadan gözlerine bakarken.

"Hayatı henüz tanımadın Canan. Tüm hayatın bu mahalleden iba-
ret! Bizden! Şimdi hayatına yeni insanlar, başka sevinçler, başka sevgi-
ler girecek…" dediğinde elimi kaldırıp dudaklarına bastırdım.

"Sen olursan yanımda, ben her sevinci terk ederim, her hevesi. Ye-
tinmesini bilirim ben…"

"Çok masumsun…"

"Belki senin kadar çok şey görmedim belki yaşamadım ama inan
bana o kadar masum değilim." dedim doğruyu söyleyerek. Benimde
şeytanlıklarım, kıskançlıklarım, riyakârlıklarım, korkularım hatta iha-
netlerim vardı yeri geldiğinde! İnsandım nihayetinde, kusursuz değil-
dim. Her şeyden evvel, *çiğ süt emmiştim* annemin deyimiyle! Dudak-
larımı dişlerimle çiğneyerek sonunda bir cesaret sordum. "Sen nasıl
bu kadar değiştin? Gittiğinde başkaydın, döndüğünde çok başkasın."

"Hayat, zorla öğretiyor değişmeyi…" dedi usulca.

Çok zamandır merak ettiğim bir iki soru oturdu kursağıma. Kıv-
ranıyor içimdeki o kıskanç Canan yine.

"Şey…" dedim dudaklarımı çiğneyerek. Gözlerimi kaçırdım, utan-
dım birden.

"Ney?" dedi bana bakarak.

Omzumu sarstım nazlıca. "Boş ver!" dedim hissiz ve durgun bir
tonda.

İşaret parmağıyla usulca çeneme dokundu, ben ürperdim. Başpar-
mağıyla çenemdeki gamzeyi okşarken, nefesim kesildi. Yanlarım daha
hızlı yanmaya başlayınca, yanağımın iç kısmını dişleyerek acıttım.

"Söyle?" dedi usulca başımı kaldırırken. "Seninle ilgili hiçbir şeyi
boş veremem."

Önce kıvrandım ama sonra dayanamadım. Sormazsam bir ömür
içimde kurtlanıp kalacaktı bu işkence.

"Uzakta… Yani gittiğinde ne yaptın?" dedim sonunda derince verdiğim nefesimle rahatlayarak. Sormuş, rahatlamıştım.

"Çalıştım." dedi gözlerinde kurnaz bir ışık yanıp sönerken. Ama görmüştüm işte. Orada, pişman bir pırıltı vardı!

"Başka?" dedim inatla.

Dudaklarının kıyılarında o eşsiz kıvrımlar belirdi. "Yine çalıştım."

"Başka?" dedim daha sabırsız bir sesle.

"Daha fazla çalıştım." dediğinde gözleri parlıyordu zekice. Anlamıştı işte asıl sorunun ne olduğunu da, oynuyor, söylemiyordu. Saklıyordu neyse gerçek benden.

"İyi!" dedim, kızgınca bakışlarımı gökyüzüne çevirerek. Dişlerimi sıkıyor, göğsümün ortasına sıkılan limonun ekşi etkisini içimden çıkarmaya çalışıyordum.

"Oldu." dedi sonra usulca. Tok sesi ifadesizdi ama duruşu huzursuz.

Apansız yüzüne baktım. Sitemkâr gözlerim suçlarcasına sislenmişti. Ateşte yanan dudaklarım kurumuş, ağzımın içindeki dilim resmen şişmişti. Ne rahatlık, bir de fütursuzca *oldu* diyordu! Onun başka bir kız ya da kadına yaklaşmasını düşünemezken dokunduğunu nasıl kaldıracaktı âşık yüreğim. Bu acı, kendimi aldatılmış vefasız bir yar gibi hissettiriyordu.

"Bana ne ki! N'apayım olduysa." dedim sesim titreyerek. Yalan!

Efe üzgün gözlerini sessizce yüzümde dolaştırırken ben ağlamamak için kirpiklerimi kırpıştırıyordum. "Güzel miydi?" dedim boğazıma bir el dayanmış gibi soluksuz kalarak.

"Hiç kimse, senden daha güzel olamaz." dedi ciddi ve gerçekçi bir sesle. Ama sıkıntılıydı cevapları işte, hissetmiş ve daha fazla kıskanmıştım.

"O zaman neden oldu?" dedim hesap sorarak yüzüne bakarken. Hakkım yoktu, belki de vardı!

"Delilik!" dedi pişmanca gözlerime bakarken. Suçlu suçlu parlıyordu lacivertleri ama mertçe söylediği gerçekleri saklamıyordu. "Sandım ki… Başkaları seni unutturur."

"Başkaları?" dedim dehşetle. Ben bir derken, birden fazlanın olduğunu belirten o çoğul eki kalbimi ateşlerin içine atarak küle çevirmişti. "Unutturdu mu bari o başkaları beni sana? Gerçi unutturmasa gelirdin."

"Unutturmaz! Hiçbir şey seni unutturamaz, bana bunu öğretti. Ve hiçbir şeyin senin yerine konmayacağını…"

"İyi!" dedim içimdeki Canan delirmiş halde çığlıklar atarken. Keşke sormasaydım! Bildiğim bir gerçekti ama belki diyordum hep. Belki! Sanki kuvvetli bir canavar tırnaklarını yüreğime geçirmiş, kanatarak acıtıyordu. Sevgilisi olmuştu demek. Belki de bir değil, birden fazla, defalarca gezip tozduğu kadınlar... Unutmak istemiş! Sevgilisi olması mıydı canımı daha çok yakan, beni unutmak istemesi miydi anlayamadım ama her ikisi de yüreğimi fena acıtıyordu.

"Ben de seni unutmak istedim." dedim inatla. "Demek ki aynı yolu denemişiz."

"Sanmam." dedi kendinden emin.

"Nereden bileceksin be?" dedim hırçınca. "Yapmışımdır belki!"

"Yapmamışsındır!" dedi inatla. Kaşları çatılı, dişleri sıkılıydı aslında ve sanki yapmasın Allah'ım der gibi dua ediyordu. Hatta elleri yumruk olmuştu.

Öfkeyle yerimde hafifçe doğrularak "Yaptım!" dedim yalan söyleyerek.

Tek kaşını kaldırdı. Birbirine sımsıkı kilitlenen ağzının içinde gıcırdayan dişlerinin sesini duyunca tüylerim ürpererek havalandı. İnanmıyordu. "Sana neden anlatıyorum ki! Sana ne yaptığımdan!"

"Yalan söyleme… Çarpılacaksın! "dedi annem gibi dalga geçercesine. Boşa bir çabaydı ortamı yumuşatmak ama deniyordu.

"Sen yapıyorsun da ben neden yapamıyorum?" dedim inatla.

Efe uzandı ve yanağıma düşen bir tutam saçı kenara çekerek kasılmış eliyle nezaketten uzak bir tutumla tenimi okşadı. Kızarmıştım apansız. Ve nefesim dudaklarımın hemen yakınında duran parmaklarının uçlarına vuruyordu.

"Çünkü çok masumsun ve bunu yapamayacak kadar saf!" dediğinde, gözlerim irileşti. Midem buruldu. Oha! Bunu yapmış olamazdı! Yok… Bu kadar ileri gidemezdi? Nefes alamıyordum. Bu düşünce, içimi daha çok acıttı. Aldatılmak, bu kadar acı mıydı?

"Seni aldatmışım gibi bakma bana, biz…" dediğinde sözlerini tamamlatmadan ağzına tıkadım.

"İğrençsin..." dedim yanağımdaki eli düşürerek. "Dokunma bana!" diye öfkeyle tısladım. "Bir de konuşuyorsun utanmadan!"

"Sen sordun..." dedi kendinden emin.

"Sen de anlatmasaydın."

"Yalan mı söyleseydim?"

"Söyleme!" dedim titreyen dudaklarımı acıyla sıkarak. "Ama doğruyu da söylemeseydin. Şimdi senden... Senden..." dedim öfkeyle biraz geriye kayarak. Ağlayacaktım ya da bedenimdeki bu hırçın titremeyi durdurmazsam bayılacaktım. "Bir daha bana sakın dokunma!"

"Canan! Sana yalan söylemeyi sevmiyorum. İstemiyorum!" dediğinde yanağıma yaşlar sıralanıyordu.

Kırgındım, üstelik yaralanmıştım ve çaresizdim hâlâ. Bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmiyordum. Birlikte olmasak bile sevmiştik, bu da bir söz değil miydi? Yaptığı aldatma değil miydi?

Kalkmak için sarsakça hamle yaptığımda, beni kolumdan tuttuğu gibi kabaca kendine çekti. Başım göğsüne yaslandı apansız ve daha üzerimdeki şaşkınlığımı atamadan, kolları bedenimi kavrayarak sımsıkı sinesine yapıştırdı.

Hırçınca debelenirken kollarında, kaçmak için çabaladım delicesine, hırsla ve gözyaşıyla yumruklayarak onu "Bırak!" diye cırladım. Hâlâ aklımın başımda olması ne kötüydü. Annemler duymasın diye sesimi kısık tutuyordum. Çırpındım kollarında, hatta ağlayarak ona ağzıma geleni saydım.

"Ben seni bekledim. Her gece senin için ağladım." dedim sonunda isyanla. "Ama değmezmişsin!"

"Ben her gece seni unutmak için dua ettim ama başaramadım bak!"

"Madem sevmiyordun, neden geldin? Niye aklımı çeldin?"

Efe yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerinin için bakmaya zorladı beni ama inatla bakmak istemedim. "Bana bak!" dedi dişlerini sıkarak. "Lanet olsun bak bana!"

Bakmayınca çenemi kavrayıp gözlerine bakana kadar bekledi. Ve sislenmiş, kararmış, karanlık bir ummana dönmüş gözlerine baktım ıslak kirpiklerim eşliğimde.

"Sevmediğini sanıyordum. Sürekli benden nefret ettiğini söylüyordun, kızıyordun, kaçıyordun hatta bazen kırıyordun. Sonra garip

davranıyordun ve yine aynısını yapıyordun, uzaklaştırıyordun. Asi beden nefret ettiğini haykırıyordun. Umutsuzdum ve çaresiz... Bir çıkar yol aradım, bir kurtuluş. Nefret ediyor, ondan böyle..."

"Çünkü seni seviyordum." diye sözlerini yarıda keserek haykırdım. Sonunda isyanla söylemiştim sakladığım hazinemi. Nefes nefese ifşa ettiğim gerçeğin, onun yüzüne yansımasını izliyordum.

Efe afalladı. İlk defa ona karşı bu kadar açıktım ve ilk defa ona karşı bu kadar şeffaftım.

"O zaman neden uzaklaştırıyordun beni? Beni sevdiğini düşünüyordum ama sonra nefret ettiğini, benimle oynadığını sanarak acı çekiyordum. Benimle oynuyordun!" dedi Efe isyan ederek.

"Çünkü sen uzak duruyordun, kızıyordum. Kırılıyordum bu haline ve..." dedim burnumu çekerek.

"Ve?" dedi merak ederek.

"Beni sevmediğini sanıyordum."

"Ah Canan!" dedi beni kollarına alıp sımsıkı sarılırken. "Ben sensiz nefes bile alamıyordum. Bir de öteki mesele olunca, sandım ki... Uf çok aptalım!"

"Aptalsın!"

"Sen de öylesin!" dedi gerçeği dile vurarak. Kabullenmesem bile öyleydim ama bu tezini desteklediğimi asla göstermeyecektim.

"Hiç de bile. Sensin aptal." dedim kızgınca, yağ gibi su yüzüne çıkarak.

"Benim!" dedi sımsıkı sarılıp dudaklarını başıma dokundurup saçlarımı koklayarak öperken.

"Sensin, hep sendin." dedim hıçkırarak.

Sımsıcaktı kolları ve bedenindeki kaslarına yaslanan bedenim onun sertliğiyle dümdüz oluyordu.

"Ölmek istedim kaç kere..."

Kulağıma süzülen sözlerle buz kesti bedenim. Kalbim durdu sanki ya da tüm dünya sustu keza gecenin içindeki hafif rüzgârın hışırtısını bile duyar olmuştum.

"Ne?" dedim cırlayarak.

"Öyle, sensiz olacaksam ölmek istedim... Unutmaya çalıştıkça, daha çok battım derine. Ne zaman kime baksam sen oldun... Hem nefret

ettim kendimden, hem seni öldürmek istedim içimde, hem kendimi. Ben sensiz kalmayı başaramadım, huysuz, huzursuz, asi ve nemrut oldum. Ölmeyi bile beceremedim. Sensiz ama hayalinden yoksun kalacak kadar bile cesur değildim… Uzak bile olsan, seni düşünerek yaşamayı öğrendim."

"Efe!" dedim inleyerek. Ölüm demesin Allah'ım, ölümün soğuk nefesini enseme üflemesin. Titreyen elim yüzüne kalktığında, Efe birden doğruldu ve yüzümü ellerinin arasına alarak "Bana söz ver Canan, ne olursa olsun, benim için yaşayacaksın."

"O nasıl söz." dedim bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayarak. Ama o üsteledi. "Söz ver… Her ne olursa olsun, asla ölümü düşünmeyeceksin! Kıymayacaksın…" dedi dehşet bir korkuyla. "Sensiz nefes alamam!"

"Alacaksın. Bana bir şey olursa sen yaşayacaksın Efe ama…" dedim alnına dayadığı alnımı oynatırken. "Sen de söz ver!" dedim aynı inatla. İçim buz kesmişti birden ama bensiz ölmesini ne olursa olsun beni tek bırakmasını istemiyordum. "Ne olursa olsun ölmeyeceksin!"

"Ölümü düşünmeyeceğiz."

"Kavuşamasak bile ayrı kalsak bile kavuşmak için yaşayacağız, söz." dedim içtenlikle.

"Söz!" dedi Efem burnumun üstüne dudaklarını dokundururken yeniden. Bu hareketini sevmeye başlamıştım. Burnumun üzerini neden öpüyordu bilmiyorum ama bu gıdıklayıcı öpücüler hoşuma gidiyordu. Islak yüzümü sinesine gömdüm. Öfkeden yanan ateşimiz sönmüş, yine dingin bir vahaya dönmüştük. İhtiraslı ve tutkuluyduk her anlamda, sevgimiz nasıl şiddetliyse öfkemiz ondan daha beterdi.

Az sonra ellerimiz kenetlendi. Başım omzunun hizasına yaslandı. Koyun koyuna değildik az önceki gibi ama yan yanaydık. Birlikteydik hâlâ. Şimdi ikimizde yüz yüze bakıyor, sorulan suallere cevap bekliyorduk. Sustu Efe! Ben de konuyu değiştirerek "Burayı seviyorum." dedim tekrar başımı geriye atıp gözlerimi gökyüzüne dikerek. Kaçmasına olanak sağladım kendimce.

Uzandı, benim kalbim yerinden oynadı. Soluklarım apansız hızlandı. Yanımda cansız duran ellerim yumruk olarak sıklaştı. Efe'nin

parmakları minderime dağılmış saçlarıma ulaştı ve sanki yeni doğmuş ürkek bir tavşanı sever gibi usulca okşadı.

"Ben yokken buraya hiç gelmedin değil mi?" diye sordu.

Nefes alamıyordum. Onun eli saçlarıma temas ederken aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ne konuştuğumuz konuya adapte olabiliyordum ne de sualine cevap verecek kelimeleri zihnimde toparlayabiliyordum.

Omzumu sarstım, "Her gece buradaydım." dedim yalan söyleyerek. Bakışlarımı ona çevirerek göz kırptım. Şimdi sadece ben değil, o da benim gibi hızlı hızlı soluduğunu saklayamıyordu.

Aramızdaki bu tenimizi akordeon gibi geren etkiyi yok etmek istercesine söze başlayan Efe, "Ben seni hiç görmedim ama burada!" diye söylendi.

Tüm büyü bozuldu bir anda. Az önceki yaşadığımız her neyse o büyülü etki çekip gitti. Bu sözle bedenim apansız irkilerek kasılırken birden başımı kaldırdım minderden. "Sen geldin mi buraya?"

Sorumla omzunu can sıkıntısıyla sarsan Efe, "Birkaç defa." dedi usulca. "Dayımlara geldiğimiz zaman, geceleri uğramış olabilirim."

Yüzüm asıldı elimde olmadan. Gözlerimden kirpiklerime taşmak için yükselen bir yaş tabakası bakışlarımı sislendirirken burnumun direğinde yine o bilindik acıların sızısı belirdi. Oysa ben onun gelişlerini camlarda bekleyip yüzünü görmek için ne taklalar atmış, özleminden burnumun direği sızlarken göremediğim için üzülüp ağlayarak uykulara dalmıştım. Ve o, beni merak edip bir kere bile görmeye gelmemişti. Üstelik bir de unutmak için sevgili edinmişti öyle ya!

"Geldin! Belki de defalarca buraya geldin… Ama? Beni görmeye gelmedin!"

"Geldim!" dedi, Efe birden yutkunarak. Bendeki çırpınışı fark etmişti. Yüzümdeki değişim onu da rahatsız etmişti biliyorum.

"Ama görmeden gittin." dedim yanından usulca uzaklaşıp kendi kabuğuma çekilirken.

Efe yan döndü, elini başına yasladı, dirseğini mindere. "Gördüm."

"Yalan söyleme, nerede göreceksin?"

"Her pazar günü sahilde tek başına dolaştığında, kaldırımda sessizce oturduğunda, ilkokulumuzun bahçesindeki duvara oturup eskiyi

yâd ettiğinde uzaklarda değildim aslında, ben her zaman sendeydim. Senin de olduğun gibi…" dediğinde ağzım bir karış açık kalmıştı.

Tüm o zaman boyunca beni uzaktan mı izlemişti? Onca zaman, belki gözyaşlarıma belki hüznüme tanık olmuş ama bir defa teselli etmeyi düşünmemişti. Bencil!

"Sen!" dedim soluk alamayarak. Sonsuz denen gökler gibi parlayan gözleri, içimi boğuyordu. Yüreğimde bir kırgınlık, ruhumda bıraktığı bir sızıyla gözlerim dolarken dişlerim sıklaşarak oturduğum yerden ayağa fırladım.

"Senin kadar bencil bir insan daha önce tanımadım." dedim öfkeyle. Sitemimde haklıydım. Anılarım, umutlarım içimde kalmıştı ve o!

Apansız ayaklandım. Onun şaşkınlığına aldırmadan hesap sorarak dikildim karşısına.

Şimdi çatıda kasılmış bedenimle ayakta duruyor, ellerim yumruk olmuş, ceviz ağacının yapraklarının gölgesine sinmiş yüzümdeki kırgın gözlerimde yaşlar oynaşıyordu. Ben onca zaman isimsiz çiçekler gibi yarım kalırken onsuzluğun acısını tek başıma göğüslerken o uzaktan bensizliğini dindirmişti. Ben onca zaman kendimi paralarken beyefendi meğerse mahalleye gelip etrafta dolaşarak uzaktan izlemeye girişmişti.

Benim öfkeden kuduran halime tepkisiz kalmayan Efe de ayaklanarak hemen karşımda durdu. Bana uzanmaya kalkınca, öfkeyle geriye doğru bir adım atarak başımı arkaya attım. Dokunmasına tahammülüm yoktu şu anda.

"Ne kadar bencilsin… Benden bir selamı esirgedin."

"Öyle değ…"

"Söz vermiştim kendime. Geldiğinde yüzüne bakmayacaktım. Bak, bir kere daha kandım sana. Söylediklerine koşulsuz inandım. Kullandın sana olan zaafımı. Senin için gitmek, dönmek ve döndüğünde her şeyi eskisi gibi bulmak ne kadar kolay değil mi? Giderken düşünmedin, üzerken düşünmedin, şimdi konuşurken de düşünmüyorsun. Keşke gelmeseydin Efe. Tam mutlu olduğum anda, tüm hayallerimi yıktın yine."

"Canan dinle be…"

"Bana eza etmek hoşuna mı gidiyor? Üzgün olduğumu gördüğünde, neden yanıma gelmedin. Sevsen, üzmezdin!"

"Saçmalama. Öyle şey olur mu?"

"Oluyormuş. Bak, önce umutlandırıp sonra değmezliğinle her şeyi üzerime yıkıp kahrettiriyorsun!"

"Ben sandım ki…"

"Ne sandın lanet olası… Ne?"

Efe geniş omuzlarını dikleştirerek "Gidersem unuturum, gelmezsem aklından çıkarım… Seni özle…"

"Sen nereden bileceksin özlemeyi? Sen özlemedin ki!"

"Canan… Bu öyle bir şey değil. Bilmediğin şeyler var. Nasıl çaresiz kaldığımı bilmiyorsun."

"Şimdi çaresizliğin geçmiş işte bak!" dedim sitemle ve yanağıma asice sıralanan bir damla yanaklarımı yıkarken Efe'nin eli usulca havalandı ama dokunmasına engelledim. Bu kadarı fazlaydı. Ağlattığını teselli ettirmeyecektim ona. İrkilerek bir adım geriledim ve kabaca koluma sildim yanağımı.

"Canan sürekli etrafımda Salim, Salim diye dolaşıyordun. Üstelik yaklaşmaya kalkınca hırçınlaşıp geri püskürtüyordun. Ben sadece…"

"Salim'i mi kıskandın? Lanet olsun, bu kadar ahmak olamazsın. O benim kardeşim."

"Bu kıskanmak değil. Sen hâlâ anlamıyorsun değil mi?"

"Sus… Bu kadarı fazla!" dedim elimi kaldırıp dişlerimi sıkarak. "Seni görmek istemiyorum."

"Canan!"

"Sakın! Eğer zorlarsan, yaklaşırsan…"

"Ne yaparsın?" dedi başını havalandırıp bana meydan okuyarak. Öfkeden titriyordu yanak kasları belli. Şah damarı kabarmıştı boynunda morararak. Aldırmadım, inadımdan kudurdum yine.

"İstemeye gelen görücülerden birisine, evet derim. Senden başka birisine… Yaklaşma!"

"Buna izin vermem." dedi kendinden emin tok sesiyle. Ciddiydi.

"Nasıl yapacaksın?"

"Görürsün o zaman." dedi ve benim öfkelendiğimde yaptığım saçmalıkları hatırlamış olacak ki daha ılıman bir tavra büründü. "Çocukluk yapıyorsun yine, hemen hırçınlaşıp dinlemeden ahkâm kesiyorsun. Sana söyleyemediklerim var. Kırılmandan, üzülmenden korktuğum için…"

"Dinleyecek bir şey yok! Çok hoşuna gitti mi beni üzgün görmek? Sen gittin diye ben bu çatıya çıkmadım, müzik dinlemedim, seninle vakit geçirdiğimiz hiçbir yere tek gitmedim. Kaç gece camda sabahladığımı unuttum. Salim'i sıkıştırıp durmalarım, senden iyi bir haber almak için çabalarımı saymıyorum bile. Mahalleye her gelişinde, bir saniye yüzünü görmek için yaptıklarımı hatırlıyorum da… Ne çocukluk! Ne ahmaklık! Ne kadar salakmışım ben… Ben…" Nefes alamıyordum sanki, elim göğsüme taşındı. Nefesim boğazımı tıkamıştı. "Ben acı çekerken seni özlerken… Sen bana eza etmekten, keyif aldın!"

"Hayır, eğer beni görseydin ve biz konuşsaydık, her dönüşüm bir diğerinden daha zor olacaktı."

Dönmeseydin o zaman, bok mu vardı dönecek! Kırıldım ona. Beynimin içinde sözleri çınlıyordu. Usulca arkamı döndüm, daha attığım ilk adımda, nazikçe koluma dokunarak "Canan, saçmalama." diye yakarır gibi söylendi.

Kolumu silkeleyerek elinden çektim. "Saçmalayan ben miyim? Kahretsin! Ne kadar üzüldüğüm hakkında hiçbir fikrin yok!" dedim. Yüzüne bakmadan gözyaşları içinde mutfağın camına yaklaştım.

"Canan, dur lütfen, konuşalım."

"İyi geceler Efe!"

İyi bir gece olmayacaktı ikimize de biliyorum. Yoktu dizlerimde dermanım. Yüreğimde ki masum sevincim bu gece katledilmişti. Gözlerimde yaş vardı, aklımda sözleri, umutlarımda hayal kırıklığı… Tüm gece sırtımı duvara yaslayıp ağlamakla geçirdim. Sessizce. Biliyorum o da uyumadı. Onun da benim gibi sırtını duvara yaslayıp düşüncelerinde boğulduğunu hissediyordum ama içimdeki hüznümü silmiyordu bu gerçek.

Ertesi sabahı da sessiz gözyaşlarımın içinde geçirdim. Beni, onu sevdiğim kadar sevmiyordu, bunu biliyordum artık. Ben kül olurken yana yana, o hiçbir şey olmamış gibi acımla zevk alıp gururumla oynamıştı. Hep ilk adımı atan taraf olmaktan ya da bir şeylerin olması için çabalamaktan yorulmuş, kırılmış, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Neden bu denli uzaktı? Zorla değildi ya istemiyorsa gelmeseydi! Yaklaşmasaydı! Aklımı başımdan, kalbimi yerinden söküp almasaydı!

Sabah okul saati geldiğinde, beni yolda bekleyeceklerini biliyordum. Dışarı biraz geç çıktığım için beni kapının girişinde Salim karşıladı. Huzursuz ruh halimle, yüzüm mahkeme duvarından hallice olmalıydı ki Salim ciddi bir sesle "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Hâlâ küs müsün? Valla uzak durdum, sana zaman verdim." diyordu garibim. Onun için bu kadar üzgün olduğumu sanıyordu.

Ona cevap veremeden daha, yanımıza, kaldırımda bekleyen Efe geldi. Duruşu kendinden emin, yüzü yine ifadesiz, gözleri… Gözlerini bilmiyorum keza bakmamıştım!

"Yok bir şey! Günaydın." dedim Salim'e. Benim günüm hiç de aydın olmayacaktı.

Efe'nin yüzüne bakmamaya özellikle dikkat ettiğimi fark etmiş olacak ki bir bana, bir kuzenine baktı. Fakat üstelemedi.

"Bugün maçın yok mu senin?" dedim konu açmaya çalışarak.

"Yok, yarın var. Gelmek ister misin?" dedi ellerini ceplerine koyarak.

"Sonra kov diye mi?" dedim sitem ederek.

"Delirme, ne zamandır kovmuyorum seni." dedi göz kırparak. Şapşal şey!

"Tamam, yarın giderken beni de al o zaman." dedim. "Sinemaya da gider miyiz?"

"Gitmez miyiz Kız Fatmam. Sen iste, dünyanın öbür ucuna götüreyim." dedi yine o abartılı sevinciyle. Ne şirindi bu salak ya!

"Buralar kâfi şimdilik." dedim şımararak.

"Bir şartla!" dedi sonra devam ederek başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Sırtıma havlu koymaya kalkmayacaksın." dediğinde göz kırparak dudaklarım istemsiz kıvrıldı. Yine yapmıştı muzırlığını ve yüzümü güldürmeyi başarmıştı.

"Sanırım bunu son iki yıldır yapmıyorum." dedim göz kırparak. "Korkma, küçük anne gibi peşinde dolaşmaktan vazgeçtim. Karizmanı çizmeyeceğim!" Salim tek kaşını kaldırdı inanmayarak. "Belki biraz." dedim göz kırparak ve keyifle attığı kahkahasını huzurla dinledim.

Başka zaman olsa bu konuşmayla keyfim epey yerine gelirdi ama o masum samimiyet bugün bana yapmacık geliyordu. Ona içimden gelerek değil, zoraki bir gülüşle takılıyordum ve bu vicdanımı acıtıyordu.

Efe'nin varlığını tüm hücrelerime kadar hissederken ona kayıtsız kalmak zordu. Kısacık bir an sessizce Turna'yı bekledik ama onun gözleri üzerimde olduğu için sanki saniyeler değil, seneler yıkıldı üzerimize ve ben huzursuzluğumda çırpındığımı belli edemedim. Durgunlaşıp sessizleşince Salim bunu anlayarak beni sıkıştırmaya "Kızım ne oldu, ne bu halin?" diye sorularını tekrarlamaya başladı.

Çıkar yol aradığım anda gözlerim istem dışı sert bir ifadeyle yüzüme bakan Efe'ye kaydı. Gözlerine dik dik bakarak en yakın bahaneye sarılıp pembe bir yalan söyledim.

"Yeni aldığım kitabı okudum gece, sadece uykusuzum. Yok, bir şeyim!"

Turna ve Salim çekişerek yokuşu inerken ben sessizdim. Efe gözlerini üzerimden bir an olsun çekmiyor, bakışındaki yoğunluğuyla karşılaşmasa da gözlerim, verdiği hisle beni soluksuz bırakıyordu. Bir elimde sımsıkı tuttuğum kitaplarımı göğsüme basmışım yine, diğer elimle hırkamı sıkıca kavramışım, sessizce yürüyordum. Ta ki elimin üzerinde hafifçe beliren dokunuşla irkilene kadar! Ateşe değmiş gibi yandı tenim. Dişlerimi sıkarak elimi cebime soktum. Kaçtım temasının ayartıcılığından, dokunmasına müsaade etmedim.

Onun bu ufacık temasıyla neden bu kadar irkiliyor, kızgınken bile ona savunmasız kalıyordum, anlamıyorum. Bahariye Yokuşu, çıkarken ki kadar uzun ve eziyetli bir inişe sahne oldu bugün bana. İşkence gibi geçti. Hiç bu kadar kızgınlaşacağımı, söylediklerinin canımı yakacağını düşünmemiştim ama aklıma geldikçe deliriyordum.

Her defasında aynı tadı bulacağımı sanıyordum onun bakışlarında ya da sözlerinde, bunca zamandır mavileri bir bana ait oldu sanıyordum. Yalan değildi belki yakaladığım gerçek ama unutma telaşıydı. Efe beni unutmak, aklından, yüreğinden hatta hayatından çıkarmak istemişti, şimdi daha net anlıyordum bu tutumunu.

Beni sevmek istemiyordu!

İstemeden sevdiyse bile bundan pişmandı!

Oysa ne çok yalan var ve ne çabuk aldanıyorum düşlediğim hayallerin gerçeği yansıtmayan aksine. Onca zaman suskun, onu beklerken belki bir yerde benim gibi sessiz, durgun, özlem ve hasretle beni düşünerek duruyordur diye hayal ederken varlığını yoklukla sınatmıştı bana.

Bana geldiğinde, değiştiğinde, çocukluktan sıyrılmış yüreği olgunluğa eriştiğinde, hiç çekincesiz duygularını ortaya serdiğinde, kendimi bu kadar kaptırarak nasıl sorgusuz şartsız hediye paketi gibi ellerine sundum, bilemedim. Düşünemedim.

Oysa beklemediğim kadar kanayan yanımın acıları belki biraz diner sandım, hayal kırıklarımı geçmişte bırakıp seversem. Yeniden içimin acısı diner sandım, bir sebebi vardır diye uyuturken kendimi. Bu zamanı yok sayarsam acılarım geçer sandım. Ama geçmemiş, unutmamıştım. Beni apansız, tek bir söz söylemden terk edişini unutamayacaktım!

Ne kalbim bırakmıştı acımayı ne de dudaklarım acının tadını dilime sürmeyi.

Gözlerinde gördüğüm gizle, öylesine vurucu bir dalga gelip geçerken üzerimden, her defasında hayallerimi yıkan ve yeniden yapan başlara teslim ettiğim için kendime lanet ettim.

Tek başına sevdiğim gibi tek başına yıkabilir miydim bu kırgınlığımı? Sevmesem diner mi içimin yası, acısı? En kuytuya saklanmış hayal kırıklığı geçer miydi?

Özledim diyordu. Özlemek neydi? Durup bakmak mı sessizce bir köşeden, çocuk gibi gülümsemek mi içimde soldurduklarını görmemek için?

Onca zaman beni gözyaşlarına boğarken rahatça *seni gördüm* diyebiliyordu.

Aşağı yolda yüzüne bakmadan, Turna'nın koluma girmesini bekledim ve *eyvallah* çekip Salim'e, kendi istikametime yöneldim.

Okul benim dalıp giden gözlerimle son ders ziline yenilirken yerimden yorgun bir halde kalktım. Sanki bir günde, bin sınava birden girmiştim. O kadar yorgundu bedenimden ziyade ruhum. Bu halde eve gitmek istemiyordum. Zaten çıkışta beni bekleyeni görünce, moralim yerine geldi.

Salim asmış dersini, sırf moralim bozuk diye yanımda bitmişti. Onunla vakit geçirmek, en mutsuz insanın bile, yüzünün gülmesine eş değerdi. Her zamanki gittiğimiz yere gittik. Sahile vardığımızda, Turna elindeki ekmek arasını yiyerek yeni aldığı notaların nakaratını ezberlemeye çalışıyordu.

Anladım, bugün onlar beni yalnız bırakmak istemiyordu. Ben neden terk edecektim ki?

Salim banka kabaca otururken, "Ekmek arası şarkı akıllıca, dinleyicilerinde sürüyle maşallah, gak gak diye alkışlıyor seni." dediğinde muzırca, Turna kızarak lokmasını yutup onunla hiç çekinmeden dişmeye başladı.

Ben ikisinin çekişmesinde bile sessizleştim. Kaplumbağa gibiydim. Sesleri, neşeleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Kafam yerinde yoktu, gözlerim bakan kördü sanki.

Salim durmaksızın sorun çıkıyor, Turna öfke nöbetlerine girip onu tehdit ediyor ve ne söylüyorlarsa benim bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

"Gelirken haber verseydin, birlikte çıkardık fakülteden." dedi yanımda duyulan tok ses.

"Efe!" dedi yüreğimin sesini dışa vurmuş gibi Turna. Sanki ilk kez görüyormuş gibi, "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu heyecanla.

"Sen ne arıyorsan, onu arıyorum Turna?" dedi Efe göz kırparak laf ebesi gibi.

Bakmadım yüzüne. Efe usulca yanıma yaklaştı. Arsız işte, durur mu hiç, bulmuştu fırsatını.

"İleri kayar mısın Canan?" dedi Salim'in yanında boş yer varken benim dibime sokularak nazikçe. Kokusunu taşısın istemiyorum rüzgâr ciğerlerime, sıcaklığıyla mest olsun istemiyorum bedenim. Omuzlarımı silkeledim nazlı bir tutumla ama o inatla tepemde dikilmeye devam edince, dişlerimi sıkıp iç çekerek biraz öteye kaydım. Normalde bu kadar dip dibe oturmazdık ama şimdi dört kişi bir banka sığışınca, haliyle arada mesafe kalmayacak şekilde sıklaşmıştık.

"İşe gideceğini sanıyordum. Ondan seslenmedim." dedi Salim, Turna'nın elindeki ekmek arasını kapıp kocaman bir ısırık koparırken.

"Bugün dinleneceğim." dedi Efe bakışlarını yüzüme odaklayarak.

Dört arkadaş gözlerimizi karşımızdaki Tavşan Adası'na diktik, boş boş bakarken Turna, "Of şimdi bir çay olsa ne güzel olur!" dedi ağzı sulanmış gibi dilini damağına vurup şaklatarak.

Salim ona sataşarak çocuk gibi uğraşınca, Turna tarafından kovalanması uzun sürmedi.

Onlar birbiriyle didişirken Efe bana bakarak "Küs müyüz?" diye sordu sanki hakkı varmış gibi.

Bakmadım ona. Umursamadan ayaklanarak "Gençler, benim işim var, kalksam ayıp olmaz değil mi?" dediğimde, Turna'nın tokasını kapan Salim havada kalan elini aşağıya indirip bana döndü. Turna tokasını alarak "Ben de eve geçeceğim zaten." dedi.

Salim endişeyle yanıma gelerek, "Ben de seninle geleyim." diyerek banka koyduğu kitaplarını aldı.

"Başka zaman olsa olur mu Salim!" dediğimde Salim tek kaşını kaldırdı sorgulayarak. "Ya hemen tehlikeli bir iş yapıyormuşum gibi bakma bana. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bu iki etti." dedi kızarak.

"Üç olmaz merak etme." dedim şirinlik ederek.

"İyi misin?" dedi Salim bu sefer endişelenerek.

"Yok, arada olur böyle biliyorsun bana. Sadece eve gidip annemin ve komşuların sesini dinlemeden, biraz kendimle baş başa kalmak istiyorum. Anlarsın ya!" dedim ve onlara "Görüşürüz." derken Efe'ye hiç bakmadan yanından savuştum.

"Bir şey mi dedin kıza?" diye hesap sonran Salim'in, sert sesi kulağıma ilişti. Efe'yi sorguya çektiğini duydum. Cin gibiydi bu çocuk, gözünden hiçbir şey kaçmıyordu ve kırgınlığımın ona olduğunu hemen anlamıştı.

"Sanırım biraz kızdırdım." dedi Efe çekinmeden.

Onlar konuşurken ben caddeye yönelmiş, usulca kaldırımda yürümeye başlamıştım. Yarım saate yakın aylaklık ederek sahil boyu düşünceli yürüdüm. Sonra her zamanki gittiğim kitapçıya uğradım. İstediğim ve ne zamandır almayı planlayarak para biriktirdiğim kitabı alıp dışarıya çıktığımda, kapının ilerisinde Efe'yi gördüm. Elinde sımsıkı tuttuğu kitaplarını yanına sabitlemiş, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Aldırmadım.

Niye geldin, diye hesap sormadım. Sadece usulca salındım yanından.

"Keşke söylediğin gibi kolay olabilseydi her şey. Her köşe başında, bir camın ardında uzaklaştıkça bakışların, içime yaklaşan gözlerin gözlerime değseydi. Hiçbir şey yaşadığımdan kolay olmayacaktı ama bu

kadar zorlamanı da beklemiyordum." dedi, düşünceli sesi süzülürken dudaklarından.

"*Alışırsın yokluğuma, insan nelere alışmıyordu ki*, demiştin. Alışamadım, salaklar gibi umut etmeye alıştım. Önemsememeyi öğretmeye çalıştım kendime ama bir yokluk ki asla tükenmedi, ben de vazgeçtim sonunda unutmayı öğrenmekten. Şimdi anlıyorum, aslında en iyisi unutmakmış."

"Yaşanmışlığa dönüşemeyen hayalleri mi? Kendi içinde tükenen bir yürekle, canımı sıka sıka hayallerime tente çekiyorum ben. Yanan yüreği sen görmedin. Hasretinin yağmura döndüğünü söylüyorsun, tek taraflı olduğunu düşünüyorsun hâlâ. Sen de farkındasın biliyorum. Yakınlaştıkça uzaklaşan, uzaklaştıkça yakınlaşan bir duygu bizimkisi... Yanlış anlamalara ve hırçınlıklara müsait. Hep hazımsız, hep hoyrat bizim sevgimiz..." dedi derin bir iç çekerek.

"Üstelik alıştığımız mutluluklarımız var bizim! Senin yok sayamayacağın alışkanlıkların, vazgeçilmezlerin. Ben vazgeçerim, senin için... Her şeyden! Ama sen gidemiyorsun. Durmaksızın senin dilinden başka isimler çağrılırken sevgi kuşanmış adını dinlerken ne kalıyor ne de gitsen bile umutların bitiyor. Yansan, tükensen, çektiğin cefada yok olsan bile geriye dönemiyorsun. Tek bir umutla da vazgeçiyor, her şeyi unutup geri dönüyorsun."

"Ben korkmuyorum aşktan, sen korkuyorsun..."

"Ben de korkmuyorum."

"Korkularını değil, bir yüreği özlediğin vakit yanıma gel o zaman Efe! Bu anlattıkların beni tatmin etmiyor." dedim kırgın bir sesle, durgun ve bitik halde soludum.

Acımazsızdım, isyankârdım. Bu aşk oyununda hem günahsız, hem de olabildiğine günahkârdım... Sanki kötü biten hiçbir masal yokmuş gibi, bizim hikâyemizin mutlu sonla biten bir senaryo olacağını sanıp aldanmıştım. Sanki elimi hiç bırakmamış gibi yalnızlığımı avuçlarına saklayıp uzaklığından üşüdüğümü sakladım. Karşımızdaki parkın girişinin ve çıkışının görünmeyeceği bir duvara sırtımı dayayıp kendimi güvende hissetmek istediğim bir yer arayarak bakındım. Sessiz çığlıklarımı kimsenin duymayacağı ve duysa bile dönüp bakmayacağı bir yeri bulmayı umut ederek parktaki patikaya yöneldim.

Ve koluma dokunan elle, irkilerek bir an dona kaldım. Yanağıma çoktan iri bir damla yuvalanmış, uyku nedir bilmeyen, ara sıra haber dar etmediği için iyiliğini pencerelerde beklemekten yorgun düşmüş gözlerim acıyla sızlamıştı.

"Ne istiyorsun Efe? Canımı ne kadar yakabileceğini mi test ediyorsun? Etme, bak bundan daha fazlasıyla ölürüm!" dedim isyanla kolumu elinden çekerek.

"Deli gibiyim! Küsme bana ne olur." diye başladı sözlerine. Nefes almıyor gibi, ellerinin arasına hapsettiği ve özgürlüğe kanat çırpmak için avuçlarında debelenen gönül kuşunu salmamak için çabalarcasına korkaktı duruşu. "Aklımı seninle bozdum Asi! Gece uyuyorum sen, gündüz kalkıyorum sen, geriye kalan her saniye sen... Başka hiç kimse yok aklımda. Nereye baksam seni görüyorum. Neyi düşlesem sen oluyorsun. Ne zaman hayal kursam, ikimiz için oluyor. Canan, ben artık tek başıma hayallerimi sensiz kuramıyorum. Ve biliyorum, bu ikimizi de tüketecek!"

"Efe!" dedim bir adımla hemen önünde biterek. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Acımasızsın... Vefasızsın. Sana sunduğum kalbi kabullenemiyorsun." derken kirpiklerime takılıp kalan iri damlalar yanağıma yağıyor, burnumun direğini sızlatan hıçkırıklarım dudaklarıma tırmanıyordu. Sonunda dayanamadım ve sordum.

"Seni üzen ne? Bir adım öne, iki adım geriye savuran ne? Söyle!"

"Anlamadın hâlâ değil mi?"

"Neyi kahrolası, neyi? Söylemiyorsun ki anlayayım! Hep bir gizem, bay buz adam havasındasın. Saklısın, yasaklısın ya da uzaksın. Yaklaşmama izin vermiyor, uzaklaşmama müsaade etmiyorsun."

"Söylesem inanmazsın ya da inansan bile kabullenmezsin." dedi Efe bir adımla öne gelerek umutsuzca. Usulca yanağıma savrulan saçlarımı kulağımın arkasına çekti. "Üzülmeni istemiyorum Asim. Kırılmana dayanamam. Ben kayıplarımı sayıp üzülmeye alıştım ama sen dayanamazsın. Yıkılırsın."

"Beni en çok senin uzaklığın üzüyor." dedim sonunda bir cesaret. "Neyiz biz? Arkadaş mı, sevgili mi? Komşu kızı mı, yoksa kardeş mi? Sanki hayata bir buzlu camdan bakıyoruz, netliğimiz yok! Orantısız

bir duygu girdabına kapılmışız, sürükleniyoruz. Lanet olsun gör artık. Korkuyorum. Cesaretimi kaybettim, artık eski güçlü Canan değilim, bünyem kaldırmıyor zayıf. Senin aksine ben üzülüyorum kayıplarımı sayıp ayrılığa yüz sürmekten yoruldum inan. Ben böyle belirsizlik istemiyorum. Netlikler olmalı hayatımda. Bir ileri, bir geri istemem. Ya kır inadını tut elimden ya da dön arkanı git, uzak dur benden!"

Efe sessizce yüzüme bakmaya devam edince, isyan eden benliğimi dilimdeki sözlerime gömüp arkamı döndüm. Bakışlarından içime dikte edilen esaret benimseyebileceğim bir özgürlük değildi. Gözlerimi yine ıstırapla süzülen yaşlar süslerken nefesimle külleniyordu umutlarım. Parçalanmış, ayaklar altında ezilmiş çiçek kadar cansızdım. Ve o anda, ufacık bir sıcaklıkla tutuştu yüreğime düşen ateş donup kaldım olduğum yerde. Parmaklarımın arasında uzun, kuvvetli elin sahiplenen dokunuşunu hissettiğimde, bunun bir hayal olduğunu düşündüm ilk an. Sanki avuçlarıma yanardağlardan kopmuş bir parça düşmüştü. Sahiplenen, istekle sıcaklığını tenime emanet edip hislerimi aşka boyayan bir dokunuş sundu.

Olduğum yerde donup kalmamak için, kendini zorlayan bacaklarıma inat, yutkuna yutkuna yürümeye devam etti ayaklarım.

Efe nazik tutuşuyla elimi sahiplenirken yüreğimdeki kelebekler kozasını yırtarak kanatlarımı açıyordu sanki. İlk defa elimi tutuyordu sevgili gibi hissettirerek parmakları avuçlarımı sahiplenirken yakarak yüreğim boğazımda atmaya başladı.

Sessizdik. Yan yana yürürken buz gibi duruşunun altında volkan gibi kaynayan aşkını avuçlarımızdaki sıcaklıkla buluşturan Efe'nin kabullenmesine yüz sürdüm sonunda. Bu hazla kollarımız karıncalanırken biz susuyorduk.

İlk defa nettik. Tutunmuştum ona, onda benim yarınım varken artık korkmazdım ki. Önümüze ilk defa yarını çizmişti. İlk defa sahiplendiğini, varlığımın onun için olan anlamını hissettiriyordu tek bir dokunuşuyla. Korkularım az önce elimi tuttuğu yerde kalmış, ürkek bir kuş gibi sinemde çırpınan aşk kanatlarını rengârenk umutlarımıza genişçe açarak hayat ipiyle ömrümü ömrüne dolamıştı. Başımı kaldırmaya utanıyordum. Yanaklarım al al, bedenim ürkek bir ürpermeyle titremeye yüz tutmuş, iri elinin içindeki avucum terliyordu. Aşktan

başım dönerken omzum koluna sürtünerek yakın duruşumuzu müdürlüyordu. Öyle güzel bir histi ki öyle şahane ve benzersiz. Bu an hiç bitmesin istedim. Zaman dursun, saatler takvimden silinsin ve hep bu anda asılı kalsın. Elleri avuçlarımdan hiç kaymasın ve bırakmasın. Biz ayrılmayalım…

"Canan!" dedi arkadan gelen kısık ve şok olmuş ses. İrkildim apansız. Elimi Efe'nin avucundan panikle çekerken kalbim göğsümü zorluyordu. İlk defa onunla temas ediyordum ve acayip hazların içindeyken yakalanmıştık. Ayaklarım pembe bulutlardan yere bastı. Gerçeğe döndüm. Usulca olduğum yerde arkamı döndüm. Utancımdan kırmızıya geçip mora dönen yüzümle, dudağımı dişleyerek bakışlarımı karşıma çevirdim.

Turna gökyüzünde özgürce uçarken kanadından vurulmuş gibi bir ifadeyle bize bakıyordu. Hayır, sadece bakmıyor, mağara gibi açık kalan ağzından sarkmış diliyle kıpırdanıyor ama ne söyleyeceğini bilmeyen bir halde şok geçiriyordu. Utancımdan bocalayarak bir çıkış arar gibi Efe'ye baktım ve o hain yapacağı en son şeyi yaptı. Gülümseyerek çapkınca göz kırparken uzandı, ondan çekiştirdiğim elimi kavradı. Buz tutmuştu oysa elim, dilim lal, bedenim kötürüm olmuştu sanki. Turna'nın şaşkın bakışları altında ondan uzağa çekiştirip durduğum elimi tutup usul bir çekişle beni yanına sabitledi.

"Turna, bayılırsan tutmam… Ellerim dolu!" dedi sırıtarak.

"Ha!" dedi Turna.

"Diyorum ki uçma ayakların yere bassın. Sevgilisini cürmü meşhut etmiş genç kız gibi şoka girmekten vazgeç."

"Siz…" dedi Turna suçlarcasına işaret parmağıyla bizim yüreğimiz gibi sımsıkı bağlanan ellerimizi göstererek. "Siz çıkıyor musunuz?"

Efe omuzlarını sarstı kabullenerek, "Buna çıkmak denirse… Dışarı çıkıyoruz evet."

"Öf!"dedi Turna. "Sevgili misiniz yani?"

"Öyleyiz." dedi sakince, ben yüzümü eğdim utanarak. Ve onun çığlık atan sesiyle "Harikaaaa!" diye üzerime uçtuğunu son anda fark ettim. Deli kız, bu kadar sevineceğini bilemezdim.

"Salim?" dedi Turna heyecanla. "O nasıl sustu peki? Bana hiç bir şey söylemedi. Delirmedi mi? Ay, mahalleyi de yıkmadı daha Efe, sen de sağlamsın hâlâ!"

"Neden delirsin? Hem haberi yok daha." dedim Turna saçmaladıkça, kızgınca.

"Gerçekten mi?" dedi Turna şaşkın bakarak bu sefer.

"Henüz söylemedik. Yeni oldu zaten." dedi Efe benden önce konuşup beni bu zorunluluktan koruyarak.

"Yeni mi?" dedi Turna alayla sesini yayarak gülerken. "Hah, sizin yeniniz böyle oluyorsa, eskiniz beşikte başlardı sanırım."

"Bir süre olmasın Turna, bunu ona biz söyleyelim. Maçları var, kafası karışmasın. Kupa maçını kazansınlar… Uygun zamanda. Şimdi ilk duyan olmadı diye kızar, küser, kafaya takar." derken, o uygun zamanın bir süre gelmeyeceğini düşünememiştim. Sevdiğime kavuşurken, tüm dengelerin alt üst olacağını ve hayatımın hiç beklemediğim bir anda değişeceğini, bilemezdim!

Korkuyorum umutlarımın yitip gitmesinden!
Bu defa düştüğümde dizlerimin değil,
Yüreğimin acıyacağını bildiğim için
Artık daha çok korkuyordum yüreğinden düşmekten...

Onun yanıma geldiğini hissettiğimde, yüzünde oluşan ifadenin göğsümü nasıl sıkıştırdığını ele vermemesini diledim.

Kalbim durdu, dertlerim son buldu.

Yıldız olma hayalleri kuran ve bu uğurda her şeyi yapmaya hazır genç kızların dolup taştığı bir okulda ve erkekleri ilah gibi gören bir kız arkadaşın yanında… Aklı evlilikten başka bir şeye çalışmayan bir mahalle toplamında büyümüştüm. Ergenlik döneminde bolca hayal kurardı kızlar, yüzlerindeki sivilce gibi patlayan kişilikleri de farklı olurdu. Bazen alıngan, bazen hırçın, bazen hayalperest ve çokça melankolik!

Benim yüzümde sivilcem hiç olmadığı gibi diğer kızlardan da farklıydım. Asiydim ama küstah değildim. Her zaman oyun kurucu ben olmuştum, arkadaşlarıma hükmeden kişi. Biraz büyüyünce sınıf başkanı hep ben oldum, kalbimin sevdiğiyle evleneceğim diye direttim evlendirmelerine izin vermedim. Üniversiteye sorunsuz geçebilecek bir çaşkanlığa sahiptim. Üstelik erkeklerle ilgili hayalim hiç olmamıştı keza ben daha çocukken bir erkeğin mavi gözlerinde boğularak bu hayallerimi öldürmüş, bir ona kefensiz gelin olmuştum.

Efe usulca salınırken biraz tereddütlüydüm. Biliyorum yine sadece erkekler ihtirasla ve beğeniyle bakmakla kalmıyor, kadınlar da imrenme ve hatta hayranlıkla arkalarını dönüp bana dikkatle bakıyordu. Merak ettikleri veya ilgi duydukları için değil, yanımda böylesine yakışıklı bir erkek olduğu içindi bu. Ben, nasıl erkeklerin dikkatini daha o sahaya adım attığım an çektiğimin bilincindeysem, Efe de kadınların ilgi alanına kilometrelerce öteden giriyordu.

Neden bilmiyorum ama tenimde bir gerginlik hâkimdi, huzursuzluk…

Gözlerdeki ifadeler, fiziksel uzaklık, derin sessizlik her şeyi anlatmaya yeterdi.

Bana bakınca neşesi yerine geliyordu. Biliyordum. Gülüyordum her daim onu görünce. Deli miyim neyim? İçim her daim kıpır kıpır. Bir ona bakınca Necla ablanın kapı zili gibi kalbim durmaksızın çalıyordu. Onun duyguları hep bana misafir. Duygu yüklü, türkü bakışlı gözleri gözlerimden hiç ayrılmasın istiyordum.

İçim yine isyanlarda ama bu yazarda sıktı. Hep ayırıyor sevenleri! Zaten moral bozuk, bu da katran, zakkum tadı veriyor. Aslında çok severim onu okumayı, ama bugün sevmiyorum işte. Bakışlarımı sahil boyunca gezdirdim sıkılarak.

Sebep belli, derdim de!

Bir biz asker arkadaşı gibi ayrı, bir biz mesafeleri kat edememişiz arada. Bankın bir ucunda o, bir ucunda ben. Arada "Yaklaşma! Veba kaparsın!" yazısı eksik sanki. Sanırsın askerlik arkadaşıyla beş sohbetine sahile inmiş Efem, yaşlılar gibi kitap sefasındayız.

Neden diyorum bazen, neden bana dokunmuyor? Görüyorum işte. Sevgililer hep sarmaş dolaş, dip dibe, kucak kucağa. Arsız değilim, haşa!

Ama merak ediyorum elimde değil. Acaba ben onu etkileyemiyor mu-
yum? Beni kadın olarak görmüyor muydu? Odun gibi birisi değildim
ki her genç kız gibi kadınsı hatlara sahip bedenim vardı. Gerçi annem
kızılcık sopası, babam sırık diye sever ama olsun, en azından pırasa
değilim Merve gibi. Belki bazıları için dolgun ve olgun bile sayılırım.
Üstelik uzun boyumun avantajıydı zayıf durmam.

Dokunmasını istiyordum. Kaçıyordu!

Mesela öpüşmek nasıl bir şey merak ediyorum. Sarılmak, kok-
laşmak! Acaba bunlar filmlerdeki gibi, kitaplardaki gibi miydi? Nasıl
hissederdi insan öpüşünce? Nefesi kesilir miydi gerçekten? Mesela ki-
taplarda karınları ağrıyordu kızların hep, televizyonlardaki kadınların
gözleri kapanıyordu. Bunlar gerçekten oluyor muydu?

Uf! İç çekmek bana düşer. Yok, kesin beni kadın gibi görmüyordu.
Kızıyorum ona, yüzümü asıyorum, hak ediyor. Okuduğu kitaba kulak
bile vermiyorum bana ne!

Koluma dokunuyor nazikçe, tüm tenim alev olup yanıyor ama
gene de ben küs bir tutumla yüzüm beş karış, bakmıyorum bile gözle-
rine. Dikmişim gözlerimi nazlı bir tutumla Haliç'in pis sularına bakı-
yorum. Bak bak, leş kokuyor ama onunlayken gül bahçesi gibi geliyor
ya bu bataklık bana. Belki bir mucize olur, balık çıkar! Kendi düşün-
ceme gülüyorum.

Haliç ve balık, Efe'yle Canan'ın öpüşmesi kadar vuslat içeriyordu işte.

Efenin uzun parmakları başka bir sayfayı çevirdiğinde, bilinçsizce
ellerim bacaklarımın arasına kısılmış ve omuzlarım derin bir iç çekişle
yükselmişti. Sıkıldığımda yapardım bunu hep. Gözlerim karşıya dikil-
miş, dinle şapkam dinle yapıyorum kızgınlıkla.

"Sıkıldın mı?"

"Yok, şurada halay çekip geliyorum."

"Muzipliğimiz üstümüzde."

"Sizin de sıkıcılığınız Bay Mavi?"

"Kitap okumayı seversin." dedi Efe kitabı kapatırken.

Seni daha çok seviyorum, diyemedim.

"Sanırım pek hoşuna gitmedi kitap?"

Birden Efe'ye döndüm. Cesaret ve ürken anlarımı ben bile kesti-
remiyordum artık. "Bana bak!" dedim düz bir halde. Efe sağ kolunu

bankın arkalığına yaslayarak bana tepeden baktı. Gülümseyerek, "Bu
en çok sevdiğim şey, hiç sıkılmam." dedi yüreğimdeki ritmik atışlara
kast ederek. Aldırmaz gibi durdum ama içim eriyor daha şimdiden.

"Sence biz dışarıdan nasıl duruyoruz?" dedim sitemle.

Efe etrafına bakındı itinayla. "Birini mi gördün? Tedirgin olduy-
san kalkabiliriz."

"Sorun da bu zaten! Sen benden daha korkaksın bu konuda. Biri
görürse, ya biri duyarsa!"

"Çünkü seni görmek istiyorum. Eğer biri görürse, görüşmelerimiz
kısıtlanır Canan. Sen, bunu mu istiyorsun?"

"Ben..." dedim üzgünce. Neyim ben salak mı, şapşal bir âşık mı?
Bu kadar mı kör oluyordum onu görünce ele güne! Yanaklarımda his-
settiğim naif dokunuşla ürperdim. Beklemediğim bir hamleydi bu.
Esaretim miydi? Yoksa cesaretim mi? Bilemedim. Ama dokunsun is-
tedim. Beni kendine hapsetsin, yüreğine tutsak etsin, bir ömür gözle-
rinin esiri olayım istedim.

Efe bana dokunmazdı ki! Yani elimi tutardı bazen ki o da çok na-
dir, ağlarsam teselli etmek için sarılırdı güç bela. Şakalaşırken usulca
burnumun üzerine dudaklarını dokundururdu. Masum, varla yok ara-
sında severdi. Bundan sebep gücenir, hak talep ederdim onun başına
taç, gönlüne ilaç ettiği aşkıma karşılık. Ben nasıl tüm sevdamı üzerime
mihenk taşı gibi diktiysem, o da anıt gibi yaşatsın istiyordum.

Akşam çatıya çıktığımızda gökyüzünü izlerken başımı göğsüne koy-
mak, sımsıkı sarılmak isterken sadece elimi tutardı. Ama şimdi doku-
nuyordu. Usulca, kırılacak bir papatyanın yapraklarını sever gibi kal-
dırdı başımı yukarı. Zaman dursun istedim, o bana dokunurken gözleri
gözlerimle buluşurken zaman sadece biz de asılı kalsın...

"Ben de biliyorum sana sımsıkı sarılmasını, çok sevdiğim saçlarına
yüz sürerek kokunu içime çekmesini. Tenimin karıncalanmasına çare
olacak tene dokunmasını çok isterim ama yapmam! Gözlerin gözle-
rime değdiği an, daha fazlasını isterim. Biliyorum, bir kere yaparsam,
gerisi için bekleyecek cesareti kendimde bulmam Canan. Teninin bü-
yüsü öyle fazla ki beni hipnoz ediyor. Sen farkında değilsin ama her
konuştuğunda bir sonraki heceyi nefeslerimle tamamlamak istiyorum.

Ve sonra duramayacağımı biliyorum." dedi iri elleri yüzümü avuçlayıp dudakları af diler gibi alnıma dokunurken.

"Ben seni çok seviyorum Asi, soluklarımı kesiyor her bakışın. O kadar masumsun ki… O kadar saf! Anlamıyorsun, anlatamıyorum dedimi. Ben sende kaybolmaktan korkuyorum. Varlığında tükenmekten çekiniyorum. Bir kere dokunduktan sonra kopamamaktan, seni üzmekten, mahcup etmekten çekiniyorum."

Geriye çekildiğinde nefes alamıyordu. *Ben de öyle*. Durmuştu zamanım bu sefer aynı gökyüzünde. Birimiz ip olmuştuk kör kuyuya düşen aşkımıza, diğeri ışık. Birimiz taş olmuştuk sonsuz mutluluk diyarına, diğerimiz umutlara asa. Yanağımı usulca okşayan eli çeneme kaydı yatenimden aşağıya tonlarca titreme kaydı. Başparmağı dudağımı okşarken soluklarım parmaklarını okşuyor olmalıydı. Kalbim yerinden oynadı. Öyle bir sarsıldı ki bedenim hiçbir Richter bu depremin şiddetini ölçemezdi. Ve bir fırtınanın en büyük hortumuna dönen soluklarım, göğsümde sonsuz girdaplar oluşturarak sıklaştı.

"Çok az kaldı. Ben seni özgürce seveceğim. Sana gelişlerim, attığım adımlarım cesur olacak çünkü sen, o zaman bana ait olacaksın. Biri görür mü diye düşünmeyeceğim. Ailesi duyar da benden onu koparır diye, kâbuslarım olmayacak. Sen bana geldiğin gün, bizim en büyük bayramımız olacak. Canan, sen benim dünya ahiret helalim olacaksın! Umudum, yaşama sebebim, evime gül, yüzüme gülümseme, gözlerime ışık olacaksın. Benden başkasına yasak, bir bana helal olacaksın. Az kaldı bir tanem. Bir yıl! Bir yıl sonra tüm hayatınla, sadece benim olacaksın ve biz özgür olacağız!"

Bir yıl çabuk geçer miydi ki? Daha şimdiden asır olup akmıştı ömrüme, sanki bu kısacık yıl hiç gelmeyecekmiş gibi bir acı çöktü içime. Titredim. Böyle omurgamı ortadan ikiye bölen soğuk bir kılıç vuruldu bedenime ve yüreğime saplanıp acıttı yumruk kadar yumulan yüreğimi. Dudakları alnımı *helalimsin, de*r gibi mühürlerken başımı çekip göğsüne yasladı. Bu baş bir ömür buradan kalkmamalıydı. Bu koku genzimden son nefesimde bile çıkmamalıydı. Ben bir onda ısınıp bir onu solumalıydım. Ben bir onda kaybolup başıma yastık diye bu göğsü koymalıydım. Başım olması gerektiği yere, bir ömür kalkmaması gereken

yere yerleşti azimle. Yastığına, huzuruna, en çok istediğim koyuna demirledim geleceğim…

Efe bana özgürce, sımsıkı sarılıp saçlarıma öpücükten taçlar takarken ben göğsünde mutluluğun tadını çıkardım bu sefer. Uyuşuk tabiatlı bir top yumak, mırıl mırıl hırlayan huzurlu bir kedi gibi sokuldum sinesine.

Sanırım ilk yasağı delmiştim, onun adil ilkelerinden birini fethetmiştim.

Evlenmekten bahsetmişti, daha öpüşmeden, sevgili gibi dokunmadan, evlenme niyetiyle beni şad etmişti.

Efe, nasıl bir adamdın sen? Düşüncelerinle beni benden koruyan, sözlerinle beni benden geçiren, nasıl bir şefkat timsalisin? Ben senden daha değerli, nefsinden, ilkelerinden daha kıymetliyim.

Bunu bana şimdi gösterdin. Senin bende ki değerine değer kattın, artık kimseyi koymayacağım kadar yüceldin gönül tahtımda, önceden düşlerimin prensiydin, şimdi kralı oldun. Bu yürek sana hibe, bu beden sana kul, bu âşık sana divane, bu ömür sana hediye.

Bir yıl değil… Yemin olsun evvel ve ahirim de seninim, sen de bu ömür sonrası da benimsin.

Aslan yattığı yerden
Aşk yaktığı yerden belli olurmuş…
Biz de bittiği yerden başlayacağız bu aşka…
Bekleyin, biz geliyoruz…

Bir sene demiştik… Bir sene sonra kavuşacaktık…
Bilemezdik, kadere umut yazılmaz, takvime çentik atılmazdı… Biz planlar kurarken tüm saflığımızla beşeri âlemde, bize gökten bakan meleklerin planlarımıza güldüğünü, düşünemedik…

Kocaman sene neredeyse geride kaldı…

Bir yasağın ardını, bir diğeri izlemişti. Öpüşmemiştik belki ama özgürce sarılıyorum Efeme. Kokusunu, sarılma bahanesiyle gizli gizli

içime soluyorum, tıpkı onun gibi. Bu gizli kapaklı aşk oyunları bizim ritüelimiz. Kimseye aldırmadan, her buluşmanın ardından el ele ya da sımsıkı beline sarılarak geziyorduk sahilleri. Tüm yağmurlar bizimdi, karlar bizim için yağıyordu… Martılar bize ötüyor, çiçekler bizim aşkımıza boyun büküyordu. Şarkıların adı *ASİ* ve *MAVİ* olmuştu. Tüm şiirler bizim için yazılmıştı.

Sadece bir tek sorun vardı, Salim! Kocaman bir soru işareti şeklinde duruyordu aramızda.

Salim uzaklaşıyordu bizden. Sanki hissediyor gibi bir şeyleri, sezerek bakıyordu şüpheli gözleri gözlerimize. Suçlayıcı mıydı yoksa kırgın mı kestirmesi son zamanlarda daha da zordu.

Konsere gitmiştik eskisi gibi dört arkadaş, gülmek için, eğlenmek için hatta eskisi gibi sımsıkı, kopmaz bir dost olduğumuzu kendimize kanıtlamak için. Ama durduk yere kavga çıkardı biz eğlenirken… Sonumuz az daha karakolluk olacaktı. Maça gittik, yanında olmak, sevgimizle sarmak için ama sanki oynamak istemiyor gibi, onun yüzünden takımı gol kaybetti… Ve anladık! Biz ne zaman hep birlikte bir araya gelsek garipleşiyor, hırçınlaşıyor hatta nemrutlaşıyordu. Sanki istemiyordu artık yanında bizi… Zoraki vakit ayırmaları ise pek bir ünlü olmuştu son zamanlarda.

Oysa ona bizi anlatacaktım. En güzel anı kollayıp sevincime ortak edecektim.

Sahildeki yerimizde buluştuğumuzda, Turna ile Efe hakkında bir konuya şakalaşıp güldük diye beni azarladı, Turna'yı kırıp ağlattı, Efe'yi sebepsiz yere kızdırdı. Dağıttı bizi. Hırçın değildi artık, nemruttu. Ben anlamıyorum nerede hata yaptığımı, hep kızgın hep öfkeli bakışları. Daha açıklayamamıştık üstelik gerçeği, kızmasından kokuyordum ben, Efe daha başka bir delilikten çekiniyordu sanırım.

Mahalle eskisi gibi değil biz ayrıldık ayrılalı, çekilmez ve değersiz… Hepimiz kopuyoruz ulu bir çınarın dalından kopan yaprak gibi dört bir yana. Turna beklenmedik anda verdiği kararla bizi şoka boğdu. Birkaç haftaya nişanlanacak derken kız evlilik tarihini bile netleştirmişti. Hâlâ şaka gibi geliyor. Yaşımız daha kaç ki evlenmeyi düşünüyor! Sonra kendimi ve Efe'yi düşününce yaşın pek de önemli olmadığına karar veriyorum.

Büyüdük biz öyle çocuk değiliz. Günleri, yılları devirdikçe olgunlukla taçlanıyor ruhlarımız. Hayatın acı izleriyle doluyor bedenlerimiz… Daha şimdiden ak bile düştü birkaç tane saçıma. *İrsiymiş* dedi annem, *erken beyazlar saçlar bizde üzülme, koparma, çoğalmaz*, dedi.

Yaz biteli çok oldu.

İstanbul beyazlarını kuşandı. Bu kar yağışında daha coşkuluyum çünkü tek değilim. Çocukluğumdaki gibi yanımda Efem var ya… Neşem var, keyfim var, huzurum, mavim var.

Herkes gibi akşam kar dinince, biz de sokaklara döküldük. Mahalle alışık akşamları kar yağdığında gençlerin sokağa dökülmesine. Ama bu sefer öyle aman aman kimse yok, hâlâ hafiften kar çiseliyor diye. Sokak bizim gençliğe kaldı, ıssızlığı neşeli sesimize.

Salim yine kuşanmış kartoplarını, hiç acımadan kar bombasına tutuyor etrafını neşeyle. O gülüyor ya tüm hüzün geçmişin tozlu anılarına saklanıyor. Turna, çiçeği burnunda nişanlısıyla kardan daha çok ilgileniyor. Gözleri ateş, nerede köşe bucak bulsalar ortadan kayboluyorlar. Kadir'in ağzı kulaklarında, kahkahaları mahallerinin meydanında inliyor. Sürekli gözleri gözlerinde, elleri ellerinde sanki bıraksa Turna'yı kapacaklar ya da kanatlanıp uçacak avuçlarından.

Bugün ben de başka mutluyum. Ona hak veriyorum. Aşk, insanı kanatsız uçuruyor.

Ellerimde her şekillenen kar ya Salim'in ya Efe'nin bedeninde can buluyor. Efe her zamanki gibi Salim'e ve diğer gençlere hoyratça atarken kartoplarını, ne zaman beni görse sanki kartopu değil de gül atıyor gibi yumuşacık oluyor omzuma değen karların dokusu.

"Canan!" dedi Salim ve arkama dönmemle yüzümde patlayan kartopuyla nefessiz kalmam bir oldu. Salim kahkaha atarken keyfi dört köşe, ben kızgınca yüzümdeki karı silip buz tutmuş ellerimi ısıtmaya çalışıyorum. Tam o anda ağzını açarak gülen Salim'in yüzünde patlayan karla, gülüşü yarıda kaldı. Bu sefer gülen ben oluyorum. Turna elini oh olsun diye göğsüne sürüyor "O benim arkadaşım." diyordu pişkince.

Salim öfkeyle yeni bombalarını kuşanırken "Ben değil miyim lan!" diye çıldırmış gibi kızı topa tutuyordu.

Turna ve nişanlısı Kadir, Salim'in bozulmuş haline kahkahalarla gülerken biz hedeften çıkmış, onlara yerimizi vermiştik.

Efe arkasını dönmüş, onların çığlık çığlığa koşmalarını, Salim'in eğilip doğrulup onlara kartopu savurmasını keyifle kıkırdayarak izliyordu. Uzun zaman sonra biz birdik, biz kopmayan zincirin kalın halkaları gibi iç içeydik. Bir süre onu izledim. Geniş sırtını, beyaz şapkasının altından tutam tutam firar etmiş koyu saçlarını. Ne zaman bu kadar büyümüş duruşu yıkılmaz dağ kadar heybetli, kökleri yere sımsıkı bağlanmış ulu bir çınar kadar kuvvetli olmuştu? Ellerimi ağzıma götürüp ısıttıktan sonra, yerden kavradığım karı alarak, acımadan Efe'ye fırlattım.

Efe daha arkasını dönemeden de yaramaz bir muzırlıkla sırtına zıplayıp buz gibi olmuş eldivenli ellerimle gözlerini kapadım.

"Bil bakalım ben kimim?" Sesimi kabalaştırıp şirinlik yaptım.

"Kar prensi!" dedi Efe ellerini ellerimin üzerine koyup gülümseyerek gözlerini açarken.

"Prens sensin şaşkın, ben prenses olmalıyım. Hiç masal dinlemedin mi sen?" dedim muzırca.

"Ah, pardon!" dedi Efe derin sesiyle yüzündeki karı silerken usulca. "Sen, olsan olsan…" dediğinde, ondan gelen cesur hamleyle çığlığı bastım. "Kar kraliçesi olursun. Benim kraliçem!"

Daha kelimeleri kulağıma girmeden, ben kollarındaydım ve ayaklarım yerden kesmiş halde, bedenimi bir buket çiçek gibi etrafında döndürüyordu. İlk şaşkınlığımı üzerimden atınca, ellerimi omuzlarına koyup düşmemek için sımsıkı tutundum. Efe, hayal âleminden yere düşmüş bir huriyi izler gibi yüzüme dikkatle bakarken kahkahalarımın arasında kollarımı açtım. Başımı mutlulukla yukarı kaldırdım. Yüzüme ince ince yağan karlar pamuk gibi düşerken kızarmış yüzümden sebep eriyerek buhar olmalarını hissedebiliyordum. Kendimi pembe bulutların üzerinde, seher vaktini ya da şebnem şafağını yaşarken ki gibi özgürce uçan bir kırlangıç gibi bahtiyar hissediyordum.

Ayaklarım usulca yere basarken Efe'nin elleri belimin yanlarında kasılıp kaldı. Soluğunun sıcaklığını ve sık sık yüzüme vurmasını nefes nefese halde hissediyordum. Kirpiklerimden kurtulan karları dökerken yanaklarıma, başımı usulca kaldırıp gözlerimi açarak sevdiğim adama baktım. Gözleri gecenin lacivertini kuşanmış, en eşsiz yıldızları da içine serpiştirmişti.

"Allah'ım, aklıma mukayyet ol!" dedi Efe ciddi bir halde yüzüme bakarken.

O mahzun gözlere baktığımda, her daim benim ettiğim bir duaydı bu!

"Canan!" dedi soluk soluğa. "Sen aşksın!"

Garip bir soluklanmayla güldüm. "Aşk sana benziyor Efe…"

"Benim kadar kaba değil inan. Senin kadar narin ve saf, hırpalanmaya gelmeyen gülfidanı gibi. Dikenli, kuvvetli gibi duran ama aslında narin bir tomurcuğa sahip. Kar gibi, düştüğü yerde eriyen, ama düşmeden önce eşsiz şekli ve parlaklığı hatta şeffaf soğuğuyla göz doldurran." Soluk soluğa dururken yanımda, eğildi. Yutkunamadım bile. Bu dünya bu kadar heyecana yeniydi. Nefesimi öyle seslice içime çektim ki ciğerlerim fazla havadan patlayacaktı neredeyse. Onca zaman sonra, şimdi… O çok beklediğim an gelecekti. Efe soluklarını teminle paylaşıp genç kızlık heyecanıma yüz sürecekti.

"Aşk sana benziyor Canan, aşk senin beden bulmuş halin."

Garip bir ürpermeyle ben onun temasını beklerken, onun solukları önce saçlarıma vurup havalandırdı tel tel meltem gibi, sonra süzülerek yanaklarımı yalayıp kulağıma ulaştı en derin yaraya şifa gibi.

"Sanırım biz okul bitmeden evleneceğiz."

Bu son sözleriyle benim şaşkınlığımı katmerleyip dudaklarını yanağıma bastırırken göğsümdeki boşluğa sığmayan bir organım vardı. Ah o cefakâr, sitemkâr birazda yaralı yüreğim, bu kadar açık sözlülüğe hazırlıksız yakalandı. Tenime ateş düştü sandım. Dudaklarındaki yangın öyle büyüktü ki bedenimden lavlar geçti, içimde volkanlar patladı ve ben ayaküstü cayır cayır yandım. Biraz uzunca hasret giderirken dudakları tenimle, ben kollarının arasında pelte gibi olmuştum. Kıpırdayamıyordum, felçli gibi. Usulca başını geriye çekip doğrulduğunda, ben şaşkınca etrafıma bakındım. Nerede ve nasıldık? Öylece ortalıkta olduğumuzu görünce, panikledim.

"Şey!" dedim soluk soluğa.

"Ney?" dedi gıcık herif inadıma.

"Şey işte!" dedim, yüzüme dik dik bakmasına kızarak. "Uf, çok sıcak!"

Efe'nin çapkınca kenara kıvrılan dudakları genişledi ve başını yukarıya kaldırarak mavilerini etrafımızı kadife gibi kaplayan laciverte

değdirdi. "Kar yağıyor." dedi tok sesini alayla yayarak. Ağzından dumanlar çıkan ejderhaya benziyordu şu hali. Başparmağı dudağıma dayandı ve öper gibi hevesle okşarken usulca ezerek turladı.

"Sanırım, seni şimdi öpmek istiyorum." dediğinde tam rahatlayıp vereceğim nefesi, büyük bir şokla yuttum. Kendi nefesimle katledilirken boğulmamak için öksürmeye başladım. "Sakin!" dedi usulca. "Daha sakin... Tamam, öpmeyeceğim!" Ben rahatlayarak bu sefer nefesimi dışarı salarken çapkınca göz kırparak nefesimi tekrar kesti. "Şimdi değil!"

Ah bu adam, beni bayıltmadan durmayacaktı! Kalbim kaburgalarımı vurmaktan yorulmuş halde, mideme düşmüştü. Yanaklarım daha fazla kızardı ve mahcupça başımı aşağıya eğdim. Artık benim sadece ağzımdan değil, yüzümden de dumanlar çıkıyordu.

Salim ve bizim tayfalar ortalarda görünmüyordu. Sesleri geliyordu, çığlıklar ve eğlence dolu kahkaha sesleri ama kendileri görünürde yoktu. Ellerimi ovuşturdum mahcubiyetimden sebep.

"Üşüdüysen eve git." dedi isteksizce. Gözlerini yüzüme dikti, yanıma yaklaştı, usulca bana uzandı.

"Ü-üşümedim." dedim titreyerek. Dişlerim neredeyse birbirine vuruyordu.

Efe şapkamdan kurtulmuş saçlarımı özenle altına koyup kızarmış ve buz gibi olmuş akmaya zaman kollayan burnuma işaret parmağını dokundurdu. Yanaklarıma iri ellerini bastı ve avuç içleriyle nazikçe ısıttıktan sonra yutkunarak çenemi okşadı. Burnum kızarmıştı.

"Pinokyo seni!"

Sonra uzandı ve şeffaf bir tutumla ellerimi avucuna koydu. Sanki o avucuna bir damla su koydu, ben ise ateş. Bana bugün ilkleri yaşatmaya yeminliydi sanırım. Yüreğimi bedenimden kovmaya, ruhumu yırtmaya yeminli gibiydi. Usulca ellerimi dudaklarına götürüp sıcak soluğunu üfledi. Onun sert soluğunda benim ciğerlerimdeki nefes çekiliyordu. Titriyordum ama soğuktan değil, korkudan da değildi. Neden titrediğimi bilmiyorum ama bacaklarımın dermanı kesiliyordu. Her soluk darbesi parmaklarımı saran örgü eldivenin dokusundan ilmek ilmek içeri sızıyor ve tenime iğne gibi batıyordu. Efe ellerimi okşayarak nefesiyle ısıtıyor, ben yağ olup buzda eriyen ilk salak oluyordum.

"Canan!" dedi hemen yanımdaki tok ses. Ben irkilerek ellerimi çekmeye çalıştım, Efe'nin avuçlarının arasına sıkışmış pençelerinden. Bırakmadı Efe. Ben şaşkınca Salim'e bakarken Efe usulca elimi aşağıya indirdi ama bırakmadı. Bir elimi sahiplenerek sıkıca tuttu iri eli. Salim yüzümüze bakmıyordu. Hırsından burnundan salınan derin nefesleriyle, yavaşça kalkıp inen göğsüyle, karşımızda direk gibi duruyor ve tek bir noktaya bakıyordu.

İkimizin arasında sımsıkı kenetlenen ellerimize!

Daha önce de onun yüzünde böyle bir ifade görmüştüm. Dehşet! Hiddetli ve sadist bir ışık... Hayır, bir kere değil, birden fazla kez görmüştüm ama bu kadar şiddet yanlısını ilk kez görüyordum. Biliyorum kıskanır beni ama bu kadar nefret dolu öfkeli bir bakışa, bu defa tesadüf edecek ne yapmıştım ben? Bakışları yukarıya tırmandığında, nefesim kesildi.

"Siz..." dedi sadece küfreder gibi suçlayarak. "Ne bok yediğinizi sanıyorsunuz?"

Elimi Efe'nin elinden çekiştirdikçe onun parmakları sıklaştı. Nefes nefese, dudaklarımı kemirerek yüzüne bakıyorum ama garip bir korkuyla tek kelime etmeye çekiniyordum.

Efe başını yukarı kaldırıp "Aslında bu konuyu seninle konuşacaktık ama..." dediğinde hemen ben de lafa dalış yapıp yatıştırmaya çalıştım.

"Sizin kupa maçının bitmesini bekledik. Yani ben ısrar ettim. Ama sonra sen hep sinirli..."

"Sen!" dedi dişlerini gıcırdatarak Salim sözlerimi yarıda keserken. "Yani bu..." derken suçlarcasına bizim ellerimizi gösteriyor, inanamayarak elini yüzünde ve saçlarına dolaştırıyordu. Birden üstümüze geldi. Ben çığlığı basana kadar, Salim yumruğunu Efe'nin yüzüne şiddetle gömdü.

Efe geriye doğru savrulurken sessizce, ben delirmiş gibi bağırarak araya atıldım. Dehşet bir korkuyla, "Efe... Salim!" diye haykırdım ama aldırmadılar.

Benim acı sesimi duyan Turna ve nişanlısı koşarak yanımıza gelirken Efe doğrulmuş ve Salim onu yakasından kavrayarak kudurmuş şekilde kendine çekmişti.

"Sana uzak dur demiştim!" diye haykırıyordu. Sesindeki acı, gözlerinde parlayan yaşlar zihnimde çınlıyordu ve beni şu anda ondan daha çok, Efe ilgilendiriyordu. Salim'in kollarına yapışıp "Salim dur lütfen, ne yapıyorsun?" diye haykırdım ama aldırmadı. Beni koluyla geriye doğru savururken bir kere daha yumruğunu gömdü Efe'nin çenesine. Artık gözyaşları içinde deliler gibi bağırırken Turna ve nişanlısı Kadir araya girmişti.

"Efe!" dedim dehşet bir korkuyla dudağından çenesine kan sızarken görünce. Neden savunmuyordu kendisini… Neden? Salim delirmiş gibi haykırarak "Ondan uzak dur demiştim!" diyordu. Kudurmuş bir köpeğin azılı düşmanı su gibiydi.

Efe ayaklandı. Bana aldırmadan elinin tersiyle çenesini silip "Ben elimden geleni yaptım." dedi dişlerini sıkarak. Gözleri hiddetini kusarken öfkesi iradesini kolluyordu. "Ama bana dikte ettiğini değil, yüreğimin sesini dinledim."

"Sen benim kardeşimdin." dedi Salim haykırarak.

Alıcı sesi yüreğime mıh gibi batarken "Sen de bizim kardeşimizsin." dedim usulca fısıltıya benzeyen sesimle.

"Lanet olsun ondan neden uzak duramadın!" dedi Salim beni duymuyor gibi.

"Siz ne saçmalıyorsunuz?" dedim araya girerek. Bakışlarımı Efe'ye çevirdim. "Efe, Salim ne diyor?"

Efe aldırmadı bu sözlerime. Buz gibiydi bakışlarındaki öfkesi, baktığı yeri donduruyordu. Başını yana çevirerek dişlerini sıkarken acıyan çenesini sıvazladı. Bakışlarım Salim'e döndü. Yanağına sıralanan yaşları gördüğümde, nefesim kesildi. Neden ağlıyordu? Efeyi omuzlarından geriye ittirerek gerileyen kuzenine işaret parmağını tehditle salladı.

"Uzak duracaksın!" Sert emri katiydi.

"Sen, ne diyorsun?" dedim panikleyerek. "Lanet olsun siz ne saçmalıyorsunuz?"

Benim isyan eden çığlığımla annem merdivenin başında belirdi. Ellerine koynuna sokmuş, soğuktan sakınarak korkuyla "Canan, ne oluyor?" diyordu.

Salim yaralı bir hayvan gibi önünde bent kuran Kadir'i iteledi. Turna korkuyla, "Yok bir şey Kumru teyze," derken ben şaşkınca ikisine

bakıyordum. Korkudan titriyordum ama bu korkum onların kavgasından değil, kavga sebebindendi. Salim biliyordu Efe'nin bana olan ilgisini ve uzak durmasını mı söylemişti? Ama neden? Neden yapmıştı böyle bir şeyi? Ve Efe neden dinlemişti onu? Onca zaman, uzak durmuştu benden. Bunca suskunluğunun açıklaması bu muydu? Neden?

Salim delirmiş halde bana baktı. Gözleri yüreğimi kavururken, "Canan git eve." diye emretti.

"Gitmiyorum. Bu saçmalığı bırakın. Salim sevinmedin mi?"

"Sana… Eve… Git… dedim. Canan!"

"Gitmi…"

"Lanet olsun sana eve git dedim!" diye ağız dolusu delirerek kükrediğinde, korkuyla yerimde sıçradım. Efe yanıma yaklaştı. Salim kudurarak "Uzak dur ondan…" diye gırtlağını yırtarcasına bağırdı ama Kadir engeline takılınca, atılmadı öne. Kudurmuş gibi ağzından köpükler saçarak, ağlayarak haykırıyordu. "Uzak dur!"

Ben şaşkınca ve gözyaşları eşliğinde Salim'e bakıp gerçeği kavramaya çalışırken, Efe omzuma dokununca irkildim. "Eve git Canan… Biraz Salim'le konuşacağız."

"Gitmeyeceğim!" dedim isyanla. Elini omzumdan hırsla düşürdüm. Yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başlarken "Efe sen bir şey söyle, neler oluyor?" diye sordum. Bakışlarımı Salim'e çevirdim. "Salim ne olur kızma. Ben istemedim hemen söylemeyi, kızma ona ne olur."

Turna koluma girdiğinde, Efe önüme geçti. "Canan! Geleceğim, konuşacağız." dediğinde Turna'ya baktı, nazikçe buyurdu. "Onu eve götür."

Gitmek istemedim. Gözyaşları içinde birbirini öldürecek gibi duran iki can, kan kardeşe bakarken, aklım onlardayken nasıl hiçbir şey olmamış gibi eve dönerdim?

"Salim konuşalım!"

"Canan lütfen…" dedi Efe dişlerini sıkarak.

"Asıl sana lütfen Efe. Ne olur üçümüz oturup konuşalım."

"Canan gel." dedi Turna beni merdivene çekiştirirken. Gitmek istemedim. Kadir Salim'i çekiştirerek evin önünden uzaklaştırmaya çalışırken Efe arkalarından usulca hareketlendi.

"Ben de geleyim sizinle!"

Kadir, Salim'i çekiştirerek yokuş aşağı sürüklerken Efe hemen arkalarından gidiyordu. İçimde bir korku vardı ve ben onlarla gidemiyordum. "Bekleyeceğim… Siz gelene kadar bekleyeceğim!" diye bağırdım arkalarından hiddetle. Efe arkasını döndü üzgün ama bi' o kadar kendinden emin Turna'ya eliyle *onu içeri götür* işareti yaptı. Salim her fırsatta Efe'ye atılmak için hamle yaparak küfrediyor, Kadir'in gözetiminde yokuşu inerken deliler gibi davranıyor, benim aklım onlarda kalarak bedenim eve çekiştiriliyordu.

Eve nasıl girdim bilmiyorum. Odamın içinde dört dönerken Turna beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu ama panikle kendimi o kadar tüketmiştim ki annemin ve babamın bunun fark ettiğini kavrayamadım. Tüm mantığımı rafa kaldırıp üstüne bir de kilit takmıştım.

Annem odaya dalarak sürekli *ne olduğunu* soruyor, babam kızarak "Git bak şuna, kim basmış yine damarına?" diye hesap soruyordu.

Ben ise çaresizliğin mantıksızlığına yaslanarak *gideceğim* diye kapıya her atılışımda, Turna sırtını kapıya verip ellerini omuzlarıma koyarak beni engellerken "Ya kızım, mal mısın nereye gittiklerini bile bilmiyorsun. Nereye gideceksin?" diye beni durduruyordu.

Nereye gidecektim bilmiyorum ama dört duvar arasında kalamıyordum. Saatlerce odanın içinde tıkılıp kaldık. Ben odada ayağı yanmış tazı gibi dört dönerken kıçım yusuf yusuftu, Turna sessiz ve düşünceli. Sanki birisi apansız Cuma günü Sur'u üflemiş ve dünya kıyamete kesmişti.

En sonunda oflayan Turna geç olduğu için bana sarılıp "Kuzum, istersen seninle kalırım, annemden izin alıp geleyim." dediğinde, çaresiz bir öfkeyle ona baktım. Kızın haftaya düğünü vardı ve ben tutmuş onu kendi derdimle eğliyordum. Biraz kendime gelince "Gerek yok Turna, sakinleştim merak etme. Sadece aklım almıyor olanları, ondan bu isyanım." diye söze başladım. Amacım onu sakinleştirmek ama kendim sakinleşemedim ki ona sukûtu sunayım. Meraktan ve panikten titreyen elim şakaklarımda bocalayarak dolaşırken "Salim neden bu kadar öfkelendi?" diye sordum sanki o biliyormuş gibi. Yorgun bir sesle kollarımı bacaklarıma dolayıp ufala bildiğim kadar ufaldım.

Turna yanıma oturup, saçlarımı okşayarak "Canım, aslında geç bile kaldılar. Salim'le konuşmayarak iyi etmedin. Sana defalarca erteleme

dedim, Efe'ye engel olarak kötü ettin. Zaten bu işe karşı çıkacağı biliyordum. Başımı kaldırıp çaresizce derdime derman olmaya çalışan kıza baktım. "Neden karşı çıksın Turna? Ben onun en yakın arkadaşı değil miyim? Kardeşiyim, kanı değilim ama canıyım biliyorum, bunu yüreğimden hissediyorum. Hem kuzeni Efe hem de en yakın arkadaşı olan ben… Neden kızsın? Sevinmesi lazım. Tamam, hemen söylemedik diye kırılıp kızacaktı ama bu tepkisi ağır oldu."

"Canan, sen… Sen!" dedi bocalayarak. "Uf! Sen cidden çok iyi bir kızsın. Kızma ama biraz safsın! Şimdiye kadar görürsün sandım, anlarsın ama sen hiç fark etmedin." dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Uyan artık Canan! Salim seni, senin onu sevdiğin gibi masum sevmiyor."

Tokat atmadı, başımdan aşağıya buzlu sular dökmedi ama aynı etkiyi sağlayan bu sözler kulaklarımda uğuldayıp durdukça, ben nefessiz kaldım. Kabullenmezdim. Yok, hayır! Bu saçmalıktı. Dehşet bir reddedişle birden oturduğum yerden fırladım. Sulu sepken olmuş gözlerimin irisleri büyürken "Sen ne saçmalıyorsun Turna? Bu kepazelik. Ne saçmalıyorsun? Kendine gel…" diye acı dolu sesimle haykırdım. Aklımı yitirmiştim. Sanki olanlar kızın suçuymuş gibi düşmanca baktım. Kollarından tutmuş, deli gibi sarsıyordum. Sanki bunlar onun uydurmasıymış gibi haykırıyor ve örseliyordum.

"Asıl sen kendine gel Canan!" dedi en sonunda beni ittirip kendinden uzaklaştırarak. "Çocuk duygularını açık ve net belli etti, zaten ikisi de etti. Efe niye gitti sanıyorsun onca zaman. Sen istesen bile gelmezdi, bunu düşündün mü?"

"Çalışmak için, o hasta kadına bakmak için gittiler. Yengesinin, annesini ezmesinden bıktığı için, mahallelinin sürekli annesine koca bulma sevdasından bıktığı için gittiler."

"Tamam, peki gittikten sonra neden seni görmedi? Uzak durdu! Mahalleye geldi ama uyan artık, sana hiç gelmedi!"

Ellerimi yüzüme kapadım. Yanaklarımda ıslaklık, avuçlarımdaki minik bir gölete teslim oldu. Avuçlarımın arasında boğulan sesimle isyan ederek "Bilmiyorum. Belki duygularını kabullenmek ağır geldi,

belki üstündeki yük ağır geldiği için… Hem okul hem evin yüküyle bir de beni taşıyamayacağını düşündü. Ne bileyim!" diye yalanladım.

"Bahaneler üretme Canan amalar, keşkeler yok artık, mışlar, mişler tükendi!" Turna ellerini omuzlarıma koyup karşıma geçti. "Canan, Salim ve Efe, neden eskisi gibi değiller, fark etmedin mi? Sadece senin yanında birlikte vakit geçiriyorlar, o da zoraki, sen üzülme diye. Artık eskisi gibi bir araya geliyor musunuz? Maçları kaçırmazdı Efe, iki eli kanda olsa kuzeninin maçlarını kaçırmazdı. En önde, ilk dakikada yanında olurdu. Peki şimdi? Senden uzak durmaya çalıştığını, ben bile fark ettim. Gözlerini ne zaman aşkla sana dikse, Salim'de ona dikerdi büyük bir öfkeyle. Sen hariç bunu herkes fark etti uyan!"

"Saçmalama…" diye bağırdım. "Saçmalama artık. Biz kardeş gibiydik!"

"Efe de kardeşin gibiydi."

"Değildi! Hiç olmadı. Ona, o gözle hiç bakmadım." dediğimde ettiğim itiraf Turna'yı bile afallattı. "Ben daha gözlerine baktığım ilk gün, sevdim onu. Başka sevdim. Çocuk yüreğimle büyük sevdim."

"Salim de seni başka sevdi kuzum. Kardeş gözüyle hiç bakmadı. Sen düşünce onun canı yanardı, sen üzülünce dünyayı milletin başına yıkardı, sen iste, olduramayacağı bir can vermekti. Canan uyan! Salim kendini değil, hep seni yaşadı. Sen... Hep sen! Sen mutlu olunca o da sevinir, huzurlu olunca keyfi yerine gelirdi. Salim hep sendi!"

Bu ağır ithamla ellerimi kulağıma kapadım. Her bir söz ağır ve hızlı bir kurşun gibi delip geçti bağrımı. Onlar yanlış anlamıştı. Elbet bir açıklaması vardı. Salim benim canımdı. İlla aynı karında yatmaya gerek yoktu, Salim benim can arkadaşımdı. Efe sevdiğim adamdı. Hayır, Turna aklında kuruyor, kurdukça saçmalıklardan kendine deniz kuruyordu. O fitne sözler benim gerçeklerime bahane olamazdı, uymuyor, uyamıyordu.

Turna gitti. Beni sorularımla baş başa bırakıp dünyamı karartıp geceyi başıma yıkıp gitti. Salim! Bizim Salim yapmazdı. Bana o gözle bakmazdı. Hıyanet etmezdi!

Gece saatler ilerlemedi. Efe gelmedi, Salim gelmedi, zaman geçmedi.

Gözlerim camda kaldı, aklım Turna'nın dediklerinde, hâlim perişan cam önlerinde pineklemede. Bekledim. Bıkmadan, nefes almadan,

zamana bakmadan bekledim. Kimseden haber gelmedi. Gün yüzüme vururken camda, daha fazla dayanamadım. Üzerime şalımı alıp, ayaza yüz tutmuş dışarı çıktım. Yüzüme vuran karın sertliğiyle irkildim. Hava sertleşmiş, sabahın ayazı soluklarımızı bile daha çıkmadan buza çevirir olmuştu. Dışarı çıkmam akılsızlıktı, biliyorum. Kar yağışı yeğinleşmişti. Dışarı don, ayaz, tıpkı içim gibi. Gözlerim şişti, gözaltlarım mor, ağladığımdan sebep yüzüm gergindi ya sert rüzgâr canımı yakıyor. Aldırmadım, iyice sarınarak önce Salimlerin evin önüne gittim, geldi mi diye bakmaya. Bir haber geldi mi diye kolaçan etmeye ama camları kapalıydı. Şimdi annesi Hanife teyzenin dırıltısını da çekemezdim. Ayak izi değmemiş karların üzerinde bata çıka yürüyerek, Efelerin kapısına yöneldim. Ufak tahta kapıyı açıp bahçeye geçtim gıcırdatarak ama kapılarının önüne gitmeye, *bir haber* olup olmadığını sormaya cesaret edemedim. Ya gelmediyse, Nurdan teyzeyi panikletip yüreğini yerinden hoplatamazdım.

Kapının girişindeki eski, üzeri karla dolmuş sandalyeye yaklaşıp kar yığınını temizledim. Bir süre üzerinde oturup Haliç'in sisli manzarasını izledim ama zaman geçtikçe kar tekrar yağmaya başladıkça üşümeye yenildim. Ellerim, ayaklarım hatta yüzüm buz tutmuştu. Kızarmış burnum uyuşmuş, usulca akıyordu. Yakında burnumdan akan şelaleme eklenmiş sarkaçlarım olacağı kesindi. Etrafımı sarındığım şalın üstü daha şimdiden karla kaplanmıştı. İnatla kollarımı dizlerime sardım, titrerken bile, annemin kalın şalını üzerime kundakladım ve bekledim.

Son birkaç dakikadır burnum daha fazla akmaya, öksürmeye başladım. Soğuktan yanan ve uyuşan gözlerim istem dışı kapanmaya başladığında, nefesim boğazımı yakıp göğsümün ortasını acıtmaya başladığında, koluma birisi dokundu. Kafamı kaldırıp bakamadım gelene ama sesini duyduğumda, onun Efe olduğunu anladım. Uyuşmuş ya da felç olmuş gibiydim. Kıpırdayamıyordum. Güçsüzdüm. Ne kadar beklediğimi ya da ne zamandır bu halde olduğumu unutmuştum. Yarım saat ya da daha fazla, belki de saatlerce, hatırlamıyorum.

"Canan… Sen kafayı mı yedin!" diyordu dişlerinin arasından azarlayan ses bana bakarken.

Kurumuş dudaklarımı araladım ama içime çektiğim soğuk havayla, dişlerim birbirine vurarak takırdamaya başladı. Dilim uyuşmuş,

kelimelerim buz tutmuş gibi tek cümle edemiyordum. Buna bir de azalarımın işlevsiz olması eklenmişti. Kaskatı kesilmiştim sandalyenin üzerinde farkında olmadan, kıpırdayamadım. Efe'nin kollarını dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldığını, başımın cansızca omzuna düşüşünü hatırlıyorum ama sisli sisli, görüşüm puslu olduğundan tam net değildi bu anılarım sadece onun beni azarlayan ve küfreden edepsiz sesini kesik kesik duyuyordum.

Uyandığımda yabancı bir odadaydım ama tanıdık bir kokunun eşliğinde yumuşacık bir yerdeydim. Alnımda gezen parmaklar yanan tenime serin bir dokunuşla tamamlandıkça buz gibi bir şey iliklerime kadar irkiltiyordu beni. Titriyordum ve dişlerim mütemadiyen birbirine vuruyordu. Buna rağmen, acıyan gözlerimi açmayı denedim ama ilk denemem başarısız oldu.

Dilim kupkuruydu ağzımda ve boğazım acıyordu.

"S-su..." dedim yutkunamayınca.

Dilimle dudaklarımı nemlendirmek istedim ama başaramadım. Ağzım pelte gibiydi. Annemin sesine benzeyen bir sese karışmış, tok bir ses yankılandı kulaklarımda. "Su..." Sonra başımın altına yerleşen iri bir el başımı yumuşak yerden havalandırdı usulca. Dudaklarıma tutulan buz gibi bardağı anımsıyorum ama gerisi yok. İçemedim suyu, gücümü toparlayıp içemedim. Çeneme basan parmak açtı dudaklarımı, sanırım açıkta kalan yerden su akıtıyorlardı ağzıma. Yutkunurken daha bir damla suyu, zihnim yine bulandı ve karanlığa savruldu düşüncelerim.

Rüyamda Efemi gördüm. Çatıya yatmıştık yine yan yana, güneş batmak üzeriydi ve harika bir mehtap bizi karşılıyordu. Maviye karışmış morun, sarının, yeşilin ve kızılın renklerini izlemek harikaydı. Bir kristalin içine süzülen eşsiz bir mücevher gibi duruyordu güneş. Ellerimizi kaldırıp usulca, güneşin son ışıklarına tutarak parmaklarımızı birbirine doluyorduk. Kalpler şekillendiriyordu, parmaklarımız... Bedenlerimiz hiç kaygısız bir yakınlıkla sokuluyordu birbirine, başımı çekinmeksizin omzuna yerleştirip boynunun kökündeki kokusunu içime çekiyordum. Öpüyordum onu hayallerimdeki gibi... Ve sonra her şey sarsılarak bozuldu. Göğsümü yararak ortaya çıkan acıyla, öksürerek gözlerimi ahşap tavana açtım. Güneş kaybolmuş, Efem gitmişti. Müthiş

bir korkuyla sarsıldı yüreğim, deprem deprem vurdu acı sineme. Yanımda birisinin yürüdüğünü, ahşap evin zarureti olan gıcırdamasından hissettiğimde, bakışlarımı yana çevirdim. İnce tülden giren beyaz kış güneşi gözlerimi alıyordu. Dayak yemiş gibi acıyan bedenime inat, kaslarımın kaskatı kesildiği kolumu kaldırıp gözlerime siper ettim.

Yatağım hafifçe sarsıldı. Gözlerimi yana çevirdiğimde Efe, elinde bir havluyla hemen yanımda duruyordu.

"Günaydın Akşam Sefası..." dedi gülümseyerek.

Gözlerimi açık tutmakta hâlâ zorlanıyordum. Gülümsedim ilk. Uykumdan ona uyanmak ne kadar güzeldi. Korkumdan sonra huzura. Başlarım zorlukla yüzüne çıktığında, yutkundum. Dudağının kıyısında kocaman bir morluk, gözünün kıyısında iri bir çizik vardı. Mavi gözleri sertleşmiş, gözaltları morarmıştı. Kavga etmişlerdi. Efe ve Salim, ilk defa köpekler gibi kapışmışlardı. Yataktan ne zaman havalandığını bilmediğim elim uzandı ve dudağının kıyısına dokundu merhametle. İyi etmek istedim dokunarak. Efe'nin elleri cansız, ince elime kuruldu, dudakları avucumun içine dokundu şefkatle. Ağzım kupkuruydu ama gözlerim ıslanmaya meyilli. Daha burnumun sızlanması yerine oturmadan, kirpiklerime iri iri yaşlar sıralanmıştı bile.

"Ne-neden?" dedim kabalaşmış sesimle kekeleyerek. Kabullenemiyordum gerçeği. "Neden?"

Efe gözlerini kaçırdı suç onunmuş gibi. Elini çekti elimden, usulca yanıma serildi cansızlaşan elim.

"Terlemişsin." dedi elindeki havluyu göstererek. "Annen yanındaydı, sana kıyafet getirmeye eve çıktı, şimdi gelir."

Usulca eğildi üzerime ve beni kendine yasladı. Mis gibi kokuyordu teni ve sert hatları rahatlatıcı derecede sıcacıktı.

"Üşüyorum!"

"Şimdi ısınırsın." dedi beni kollarıyla kuşatıp bedenine yaslarken. Ama hâlâ titriyordum.

Ben üşüdüğüm için ona daha çok sokuldum. Ateş gibi yanan ve bir gülle gibi ağırlaşan başım omzuna değiyordu. Kulağımın dibinde kesik kesik soluyarak "Bunu sırtına koyacağım, izin verir misin?" dediğinde nazikçe, elindeki havluyu gösterdi. Ürperdim ama itiraz edecek halde

değildim. Utandığım için kendimi çektim kollarından. Sırtım yatağa dokununca titreyerek başımı olumsuz anlamda salladım. Aldırmadı. "Sarılırken utanmıyordun ama." dedi beni zoraki bir sataşmayla kışkırtarak. Yutkundum. Gözlerimi kaçırdım. Saçlarımı okşayarak "Çok terlisin Canan, lütfen." dedi daha sıcak ve şefkatli bir sesle. Nazik elleri omuzlarımı kavradı ve usulca kendine çekti. Gözlerim gözlerindeydi. Terden sırılsıklam olmuş saçlarım yastığına dağılmış halde, benimle yukarı çekiliyordu. Sırtım, yataktan kalktığından beri, buz tutmuş gibi üşüyor, terden ıslanmış soğuk penye tenime vurdukça ürperiyordum. Bir an önce ısınmaktan başka bir şey istemiyordum. Üzerimdeki bana yabancı, ona tanıdık gelen annesinin penyesinin yakasını kavradı. Nazikçe enseme soktuğu elini, usulca aşağıya indirerek iri eliyle havluyu sırtıma yaydı. Nefes alamadım. Kasıldım kaldım ellerinin altında titreyerek. Ama bu sefer bu ateşimden olan bir titreme değildi. Utanmayayım diye ensemden koymuştu havluyu. Ne zaman buz tutmuş parmakları tenime kazayla temas etse, ben iç çeker gibi ürpererek titriyordum. O nefes alamıyormuş gibi serince, dişlerinin arasından salınan ıslık sesiyle tıslıyordu. Şimdi benim bedenim kadar onunkisi de yanıyor, aynı anda kasılarak titriyordu.

"Şişşttt..." dedi kulağımın dibinde beni teskin eden bir sesle. "Az kaldı." İşini bitirdiğinde oyalanmadı hiç. Hemen omuzlarımdan kavrayarak biraz geri çekilip bana baktı. "İyi misin?" diye sordu ilgiyle.

Başımı iki yana salladım. Yalan değildi, ne bedenim, ne de yüreğim iyi değildi.

"Kendini kötü mü hissediyorsun? Doktoru yeniden çağırabilirim."

Başımı yine iki yana salladım çaresizce. Terden alnıma yapışmış saçlarımı geriye çekerek usulca şakaklarımı okşadı başparmağı. Konuşamıyordum. Anlatamıyordum. En önemlisi, Salim'in aşkı benim suçummuş gibi, bu sevginin biçiminden hem dehşete kapılıyor hem de ne zaman aklıma gelse utanıyorum. Dudaklarım titriyordu ama kelimeler dilimde türemiyordu.

Kaşlarını kaldırıp, "Sessiz sinema mı oynayacağız?" dedi işi şakaya vurarak.

İlk birkaç damla süzülürken yanaklarıma ateş topu gibi, yenilerinin gelmesi uzun sürmedi ve omuzlarım sarsılarak ağlarken çocuk gibi, o

beni susturmak için çaresizce çabalayıp saçmalayıp durdu. Efe ben ne zaman ağlasam paniklerdi ve endişelenince şaşkınlaşırdı.

"Canan, bak bir yerin ağrıyorsa dok..."

Kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yasladığımda çaresizce, sözleri ağzında donup kaldı. "Neden?" dedim hıçkırıklar içinde boğuk sesimle. "Ne-neden? Neden? Neden?"

Boğazımda düğümlenen hıçkırıklar çoğaldıkça aklımdan geçen felaket senaryolar yüreğimi buruyordu. Efe ilk tereddüt eder gibi bekledi, sonra kollarının arasına aldı beni. Sımsıkı sarıldı. Dudakları terli saçlarımı taçlandırırken şefkat kokan sinesi gözyaşlarımla titredi. Göğsünde ezilen başım kollarının arasında yok olurken onun dudakları saçlarıma dokunduğu her anda bir fısıltıyla teskin ediyordu beni.

Ben hıçkırarak ağlarken o nasıl teselli edeceğini bilmiyordu sevdiğini. Ben sürekli aynı şeyi sayıklıyordum. "Neden?" Ve o cevap veremiyordu!

Unutmaya çalışırken bile Turna'nın zalim sözleri zihnimde dönüyor, onu desteklercesine Salim'in hali gözlerimin önünde seriliyor, hafızamdan o an silinmiyordu. Beynim yüreğime ihanet ediyordu resmen.

"Rüya değil mi?" dedim hıçkırarak sonunda.

Efe yüzümü ellerinin arsına alıp avuçlarının şefkatiyle yanaklarımı kuruladı. "Değil!"

"Hayır yalan. Ben hasta oldum, ateşlendim ve..."

"Canan, kabullen artık!"

"Nasıl kabullenirim! Kardeşim o benim, canım..." dedim tekrar hıçkırarak ağlarken. Sarıldı Efe bana, dakikalarca beni teselli edecek tek bir söz bulamadan sadece "Şittt!" diyerek sarıldı.

"Uyandın mı?" dedi yanımızdan gelen ürkek bir ses.

İrkildim. Ne zaman ağlamayı kestiğimi bilmiyorum ya da ne zamandır Efe'nin göğsüne sinip sımsıkı sarılarak içli içli hıçkırdığımı... Başımı utanarak çektiğimde geriye, Efe boğazını temizleyerek yataktan kalktı.

Mahcup bakışlarımı, titreyen elimle kurulmaya çalıştığım kıpkırmızı suratımı yana çevirdiğimde, ne göreceğimi biliyordum! Annem elinde temiz kıyafetlerle şaşarak dikiliyor, gözleri garip bir şekilde parlakça benden hariç her yerde geziyordu. Kızgın mı yoksa duygulu mu

anlayamıyordum. Nurdan abla elinde donan çay tepsisiyle, içinde bir kâse sıcak çorba ile kapının eşiğinde bocalıyordu.

Annem saçma bir boğaz temizleme sesiyle düdük gibi öterek, "Terlemişsin, üstünü değiştireyim." dedi.

Ben iç çeker gibi, çekine çekine kısık sesimle fısıldadım.

"Efe… Havlu koydu." Dilimi ısırmakta geç kalmıştım. Annem gözlerini bana dehşetle çevirip kaşlarını çattı. Ben gözlerimi kaçırıp elerimi kucağımda kenetleyerek dudaklarımı dişlerimle daha acıtasıya ısırmaya başladım. Annem söylenerek yanıma gelirken, Efe "Ben soba ya kömür atayım." diye yanımızdan kaçar gibi ayrıldı. Sadece dalgınca kapıdan çıkarken bir kere baktım yüzüne. Beni mutlu etmek için ya da şaşkınlaştırmak için, göz kırparak çıktı dışarı.

Gülümsedim. Salak mıyım neyim bilmiyorum ama o bana ne zaman böyle çapkın hareketler yapsa bahane hazır havalanan yüreğime. Ben, en acılı anımda bile gülümsüyorum. Yüreğim havalanıyor yerinden ve tabii annemim çimdiğiyle geri yerine konuyor ürkekçe. Kulaklarımda onun beni telkin eden tok sesi değil, annemin paparaya dönüşen azarları yankılanıyor…

Ah Canan ah! Aşk senin neyine!

O hafta ağır bir zatürre atlattım. Öksürmekten ve burnumun akıntısından sıkıldığım bir haftayı yatağa çakılarak geride bıraktım. Sesim mahallenin sütçüsünün sesinden hallice, göğsüm ramazan davulu gibi gergin, düğün zurnası gibi hırıltılı… Sabahları babamın "Nasılsın kızım?" sorusuyla başlayan ritüele, annemin "Sen yatağa git. Kalkmak yok, ev buz gibi, ben sobayı yakacağım." azarları ekleniyordu.

Ve onlar bilmese bile, her sabah uyandığımda camın önünde bir gül ve üzerinde içimi ısıtan notlar buluyordum. Hava soğuktu ama bu jestler benim yüreğimi ısıtıyordu. Her sabah, o çatıya çıkmamasını söylemek, düşeceğini, karlarda kapı ya da yağmurun kayganlaştırdı zemininde düşüp kendine zarar vereceğini söylemek için sabah erken kalkacağımı söyleyerek yatıyor ve her sabah onu azarlamaya, yüzünü görmeye geç kalıyordum!

Bugün yine ufacık ama anlamı büyük bir not eklenmişti hediye kutumun içine.

"Ölüm bile olsa, biz hiç ayrılmasak.
Ben seni o zaman bile özlerim…"

Yatağımın üzerine oturdum. Bakışlarım yatağımın yanındaki komodine kayarken güllerimin beş tane olduğunu, kutumdaki kağıtların ise ona yaklaştığını gördüm.

"Seni özledim. Sesini özledim. En çok da gülüşünü özledim.
Bugün şarkılar seni çalacak."

"Bu gece radyoyu açma gözümün nuru,
nefesini dinlemek istiyorum."

"Sababa kadar öksürdün Canan, hâlâ geçmedi mi?
Annem sana turpta bal uyuttu, içmeyi unutma."

"Bu gece bir şey düşünme, korkma olur mu? Yine
uykundan çığlıklarla uyanma. Yanındayım Canan,
bir duvar sağında… Canındayım..."

"Karlar kalkıyor caddeden, yakında güneş vurur, erimeye başlar.
İyileş Canan, çok özledim seni görmeyi."

"Bugün de seni görmezsem evi basarım yeminle.
İyi olduğunu bilmek, görmediğim zaman yetmiyor.
İyi olduğunu görmeliyim, içim rahat etmiyor."

Son okuduğumla gülümsedim. Deli! Efe ve bu cüretli adımlar, rüya gibiydi. Efe ve *özledim* kelimeleri bana yabancı, bu ilgisi bana *uzaktı* ama keyfim yerindeydi.

Akşam oldu. Eyüp sokaklarına sis çöktü yine. Sobaların borularından çıkan gri dumanlar her yeri sardı. Camda bekliyorum saatlerdir gelişini. Gelmedin hâlâ. Annem yemek yaparken sürekli konuşuyor çenesinin lastiği gevşemiş gibi, arada bana soruyor cevap bekleyerek

ama duymuyorum onu. Kaç gün oldu Allah'ım, gözlerine bakmayalı kaç gün oldu? Yoksa asır mı? Özlüyorum. Mavi rengimi özlüyorum.

"Sana diyorum, yanına ne yapsam?"

Annem omzuma dokununca irkildim. O anda anneme dönecek-ken, onu gördüm. "Efe?"

"Öyle bir tatlı mı var?"

Olmaz mıydı? Eğer duysaydım tabii... Ben annemi duymamaya meyilliydim. Gözlerim bayram yerindeki çocuk gibi keyiflenmiş, su bulmuş bedevi gibi mutlu olmuştu. Atkısını sımsıkı sarmıştı boynuna. Gözlerimiz birleştiği an, kısacık bir an duraksadı ve göz kırpıp ilerlemeye başladı. O yürürken gölgesi heybetli bir dağ gibi düşerdi önüne, zannederdim ki tüm dünyayı sırtında taşısa asla yıkılmazdı. Bacakları ulu bir çınar gibi kuvvetli ve yere kök salarcasına kudretli dururdu. Kendinden emin duruşunu pekiştirirdi dev gibi oluşu. Dudakları çapkınca kıvrılıp baktığında bana, sanırdım ki etrafımda kuşlar şarkı söylüyor. Çocuklaşırdım, kendime güvenim tazelenirdi. Neden durup bakmamış, sadece selam verip gitmişti? Yüzüm asıldı.

Özledim, diyordu bir de ukala Mavi. Kızdım yine. Kırıldım haksız yere.

"Sen iyice arsızlaştın? Kudurdun mu?" dedi annem sitemle, etimi çimdirip beni olduğum yerde sıçratarak kendime getirdi. Bakışlarımı çekinerek anneme çevirdim. Ellerini beline koymuş, tepemde öfkeli bir karga gibi dikiliyordu.

Kıvır Canan!

Kıvıramayacağımı anlayınca öksürük krizine soktum acındırmak için kendimi. İnanmadı.

Bu sefer yalandan öksürüklerim boğazımı tahriş edince gerçek bir öksürük furyasına tutundum. Boğazım yırtılacak acıdan, duramıyorum. Ama annem öyle kızgın ki kıvırmak ne kelime, tek bir şey düşünemeden öksürüyorum.

"Valla baban duymasın diye takla atmaktan yoruldum. Kendine çeki düzen ver. Duymasın sizi, kırar bacaklarınızı..." dedi annem ketum bir inatla.

Öfkeyle hayıflanarak mutfağa dönerken bakışlarımı cama çevirdim yine çaresizce. Duraksamıştı Efe. Sanki annemin söylendiğini uzaktan

gördüğü için, birkaç adımla geri dönmüş, gülümsemiş, hislerini belli etmekten de çekinmemişti. Göz kırpmıştı onun arkamdaki varlığını bile bile. Deli adam! Nasıl bir cesurluktu, ne ürkek olduğunu, ne cesur olduğunu gösteriyordu. Gülümsedim. Efe yoluna devam etti. Ve gördüğüm görüntüyle, yüzümdeki gülümseme soldu.

Salim! Benim haylaz yanım, çocuk yanım, geçmişim...

Üzerinde kahverengi montu, başında gri beresiyle öylece durmuş, evlerinin merdiveninde üzgünce bana bakıyordu. Her ne kadar itiraf edemesem de kendime, onu özlüyorum, onu merak ediyorum ve onunla konuşmak için can atıyorum.

Gözlerim doldu birden. Yok, hâlâ inanamıyorum. Onlar yanlış dü-şünüyor! İçimde bir ümit var, onun korumacılığı sevgiden geliyor. İlla kan bağına gerek yok, arkadaşlık bazen kopmayan bağlarla bağlanmak değil mi kalbe? Öylece durdu önümde, bense elimi kaldırıp selam veremedim. Gurur denen illeti yenemedim. O da başını sallayıp geri dönmedi. Konuşmadık, o baktı, ben ağladım. Sonra usulca döndü arkasını ve evine gitmek yerine, aşağıya doğru yürümeye başladı. Annesi çıktı o anda kapıya ve arkasından bağırmaya başladı.

Tülü çektim usulca. Küs mü kalacaktık biz artık onunla? Buna nasıl dayanacaktım? Medeni gitmişti, boşluğunu Salim'e vermişti. Ben Efesiz, Salimsiz kalmaya dayanamazdım. Koltuğa oturup bacaklarımı kendime çektim, kollarımı etrafına doladım.

Bir yanım yanarken diğer yanım donuyordu. Biri yarım, biri arkadaşım, bu can onlarsız kuruyordu. İkisi de vazgeçilmezim, ikisi de benim canım... Seneleri silip atmak, güzel anıları unutmak ve maziyi yok saymak ne zordu.

"Salim topu bırakmış..."

Bu sözle dünyam yıkıldı sanki. Çocukluğum bana ihanet ediyor gibi. Geçmişim, oyunlarım, şekerim ve kakaolu dondurmam... Ne acı Yarabbi. Düştüğü yeri ateşiyle yaktı geçti babamın devam eden her kelimesi.

"Eve barka da gelmiyormuş. Bu çocuk zaten asiydi ama bu kadarı olmaz! Ailesini hiç mi düşünmüyor? Başına bir şey gelecek diye korkuyorlar." Bana döndü babam. Medet arar gibi baktı yüzüme. "Kızım,

sen biliyor musun ne olduğunu? Ya da ne derdi var bu hergelenin? Siz kardeş gibisiniz sana der belki sebebini. Babası perişan!"

"Nereden bilecek Bey?" dedi annem lafa atılıp.

"Küstüler mi?" dedi babam dudaklarını bükerek. "Her ne kadar karşı olsam da onların dostluğuna, kardeşi gibidir Salim. Koruyor, kollayan şeyler yapmıyor, evi basıp beni kızdırmıyor."

Babam bunları söylerken masumca anneme, yediğim lokma ağzımda büyüdü, kaşık havada asılı kaldı. Kaynar kaynar terler yüklendi tenime, suçluluk bir üniforma gibi kazındı terime. Salim hayallerini bırakmıştı. Top onun tutkusuydu, babasından kaçış bileti, yaşam sevinci, idealleri… Nasıl bırakırdı? Bu küslük uzamıştı zaten, aklını başına alma zamanıydı!

İstanbul'dan kar kalkalı çok olmuştu. Efe'yle dışarı çıkamıyordum, camdan konuşma imkânımız oluyor ama Salim yoktu günlerdir. Taktım kafaya gidecektim yanına. Geldiği anı kollayacak ve bu küslüğe bir son verecektim. İçime sinmeyen yanlış anlaşılmayı bitirecektim. Ama olmadı. Salim'in memlekete gittiği haberi çabuk duyuldu mahalleye. Telefonla aradım kaç kez, ne zaman sesimi duysa telefonu kapattı yüzüme. Konuşmadı.

Evden pazara gideceğim diye çıktığımda, günler sonra Efe'yi göreceğim için bir başka heyecanlıydım. Sahile gittiğimde, onu *bizim bankımızda* tek başına sessizce otururken buldum. Yaklaşınca, ayakuçlarımda ilerleyip haylazca gözlerini kapattım.

"Bil bakalım ben kimim?"

"Ayşe misin?"

"Hayır!" dedim hiddetle. Ellerimi okşadı nasırlı elleri.

"Buz gibi ellerin var, sen Ayşe olmazsın." dedi alaylı tok sesiyle.

"Değilim!" dedim dişlerimi sıkarak. Ayakkabımın topuğunu kafasına geçirmeye az kalmıştı.

"Sen olsan olsan Fatma olursun." dediğinde keyifle, öfkeyle kafasına vurdum. Biliyorum şakalaşıyor ama şakalaşırken bile başka kızların adını, onun dudaklarından duymayı kaldıramıyorum. Hızla çektim ellerimi geriye. Nazlıca yüzümü asıp "O zaman sen Ayşenle, Fatmanla otur burada." diyerek arkamı döndüm. Birden bileğimden yakalanmamla

geriye doğru savrulmam bir oldu. Sert bir tokuşmayla birleşti bedenlerimiz. Kaba, ilkel ve aç. Nefes nefese kaldım öylece. Üzerimde kalın kabanım vardı ama bu göğüslerimin narin yapısının onun sert göğsünde ezilmesini engellemiyordu.

"Bırak…" dedim küs bir tutumla.

"Canım istemiyor." dedi ukalaca.

"Git, istediğin kıza dokun!" dedim nazlanarak öfkeyle.

"Sana dokunmak istiyorum." dedi arzuyla.

"Ben istemiyorum!" dedim hırçın, kollarından kopmaya çalışarak. Boşta kalan eliyle uzandı, beremden kurtulmuş saçlarımı yanağımdan ve ağzımın kenardan çekti nazikçe.

"Seni özledim… Hırçınlıklarını bile. Sarılmayacak mısın Asim?"

"Hayır…"

"O zaman dikenlerini yerinde tut da ben sarılayım sana." dedi arkama kıvırdığı bileğimi bırakıp elini belime koyup beni kendine nazikçe çekerken. Şimdi Efe'nin iri elleri belime kurulmuş, kolları sımsıkı beni sarmaya hazırlanıyordu. Yüzü usulca boyun köküme yaslandı. Üşümüştü ve nefesi tenimi delip geçen bir yel gibiydi. "Kokunu özledim. Saçlarını özledim…" dedi beni titreterek. "En çok, gözlerini ve sesini özledim."

Ben onun kadar cesur değildim. O kendinden geçerek sarılırken ben ürkekçe kollarımı kollarının altından geçirip başımı yukarıda tutarak gözlerimi kapamadan durmaya çalışıyordum. Derin derin kokumu içine çektikçe, ben soluksuz kalıyordum.

"İs kokuyorum." dedim mahalledeki soba bacalarını dile getirerek utangaçça.

"Cennet kokuyorsun." dedi boğuk sesi boynuma çarpıp şehvetle titreyerek. "Sana söylemiştim! Sana dokunduğumda geri duramam… Duramıyorum." Suçlayıcı dudakları önce çeneme, sonra usulca yanağıma kondu ve hak talep ederek tutundu tenime. Masumdu dokunuşları ama içime ektiği etki hiç de masum bir amaca hizmet etmiyordu. Ürperdim ve tek bir solukla nefessiz kaldım.

"Titreme!" diye emretti. Ben sadece titremiyor, aynı anda soluksuz da kalıyordum, neden anlamıyordu!

"Ha-hava soğuk…" dedim kekeleyerek yutkunurken.

"Ben de, sarıldığım için olduğunu düşünmüştüm." dedi ukalaca beni kendime getirerek. Sataşması beni hırçınlaştırınca ellerimi çektim bedeninden, omuzlarına koyup ittirdim. "Ya sen nasıl bir odun oldun? Aklımı karıştırma, nezaket kurallarına uy biraz. Bilmek istediğimi değil, nazik olduğun için olması gerekeni söyle."

"Yani yalan söyleyeyim."

"Hayır ama bu kadar açık olup beni utandırma."

"Utanınca ne oluyor ki?"

"Efe lütfen..."

"Yanakların mı kızarıyor?"

"Efe lütfen!"

"Sesin mi titriyor?"

"Ya sen ne kadar kötüsün!"

"Gözlerime de bakamıyorsun. Hırçınlaşıyorsun üstelik. Nefes de alamıyorsun."

"Ya bırak!" dedim kollarından kopmaya çalışarak küsçe ama izin vermedi. Ayaklarımı yerden keserek etrafında dönüp beni çevirmeye başladı keyifle. Sımsıkı yapıştım omuzlarına, az önce kızıyordum değil mi? Şu anda nazı niyazı unutmuştum, kahkahalar eşliğinde döndürüyordu beni.

"Beni sevdiğini söyle!"

"Küstahlaşma, böyle birden söylenemez. Efe rica ederim indir beni."

"Bensiz yaşamayacağını söyle!"

"Ya sen ne yedin, ciğer mi? Bana da ver ne içtiysen. Ne oldu benim çekingen Efeme?" dedim.

Ayaklarım yere basarken, "Efem de o zaman..." dedi yakarır gibi.

"Mavim..." dedim yutkunarak kırık sesimle savaşır gibi.

Efe ve ben nefes nefeseydik şimdi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerindeki deniz taşıp içime aktı. "Seni kaybetmek istemiyorum Canan." dedi kızarmış yanağımı okşarken hüzünle. "Çok fazla bedel ödedim, ödün verdim, vazgeçtim, geri çekildim, ağlattığım kadar ağladım, kaçtım kendimden ama görüldüğü gibi başaramadım. Kaçtıklarımı taşıdım içimde... Senden vazgeçemedim. Sen de vazgeçme!"

"Neden kaybedesin beni! Buradayım."

"Bilmiyorum, konu sen olunca ben başka korkuyorum."

"Ben de!" dedim utanarak.

Efe uzandı ve usulca elimi tuttu. Kocaman ellerinin arasında kaybolan ellerim buz kesmiş, onun teni ise sıcacıktı. Titrek bakışlarım elime döndüğünde, Efe dudaklarını şakağıma dokundurdu. "Ne yapalım bugün?" diye sordu.

"Ne istersen..."

"Sen ne istersen onu yapalım Asim. Biliyorum, bazen hayaller kuruyorsun? Bazen de anlatırdın okuduğun kitaplardaki hoşuna giden anıları. Ben bilmiyorum ne düşündüğünü ama sen mutlu ol istiyorum. Ne istersen onu yapalım Canan, hayalindeki gibi olalım."

"Hayatımızı yeni baştan inşa edelim. Aşkla başlayan cümleler kurup sevgiyi baştan yazalım. Saati durdurup şu ana kuralım. Her gece nefesinle uyuyup başımı bir tek omzuna yaslayayım. Yıllarca başımız bir yastıkta durulsun ve birlikte yaşlanalım..." demek istedim ama başaramadım. Fakat yine de bu sefer cesur olan bendim! Kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinlemek için soluksuz kaldım.

"Yanımda ol Efem, ben başka bir şey istemiyorum. Bir tek seni... Sen bana her şeysin. " dedim, dua gibi.

"Ben de seni istiyorum her şeyim." dedi içine alır gibi sarılarak. Kemiklerimden ses geliyordu. Hiç şikâyetçi değildim. "Ama şimdi seninle keyifli bir gün yaşamak istiyorum."

Başımı geriye çekip düşündüm. Sonra haylazca gülümseyerek "Sinemaya götür beni o zaman." dedim. "Film izleyelim, ikimiz sadece. Özgür olalım."

Gülümsedi Efem. O güldü, ben dünyayı unuttum. Sahil boyunca konuşarak ve şakalaşarak ilerdik, nazlandım ve utandım, o ise bana eziyet etmekten keyif almaktan asla vazgeçmedi. Sinema yoluna geldiğimizde durgunlaştık ve ayrıldı ellerimiz. Mete sinemasının önü dolu olunca, önce parkta biraz dolaştık, diğer seansa gelen ilk filme girdik. Ne izleyeceğimiz çok önemli değildi, amaç birlikte olmaktı zaten.

Film başladığında. Türkan Şoray ve Ediz Hun'u izlemek hiç bu kadar keyifli olmayacaktı. *Tabancamın Sapını Gülle Donatacağım*. Yani yeni adıyla *Güllü geliyor Gülü*... Sanırım bu film miladımız olacaktı.

Etraftaki sesleri çekirdek çitleme ve çocuk ağlama sesleri doldurduğunda, biz ancak yerimizi almıştık. Efe'nin eli ıvır zıvırla doluydu. Ben film izlerken yemeyi seviyordum, o da biraz abartmıştı bu durumu. Etraf karardığında, herkesin gözleri gece sokakta başıboş gezen kedi gözü gibi ışıldıyordu. Efe ellerindekini kucağıma bırakıp üzerindeki montunu çıkardı. Yanıma tekrar otururken "Arkada, sağdan ikinci sırada Melek ablayla kocası var. Çaktırmadan bak!" dediğinde dişlerinin arasından, arkamı döndüm apansız ve Melek ablayla göz göze geldik.

"İyi ki *çaktırmadan bak* dedim Canan, *selam verme desem* oturup sohbet edeceksin demek ki!"

Efe'nin alaylı sitemiyle değil, birilerinin gözetimi altında kaldığımız için yine üzüldüm. İsyanım yine yalnız kalamamak, yine özgür olamamaktı. Suratımı asarak önüme döndüm. Gözlerim sisli, yüzüm düşmüş, elinden şekeri alınmış çocukların huysuz simasına bürünmüştüm. Paniklemiştim. Dudaklarımı dişleyerek ekranı bırakıp etrafı dikizlemeye başlamıştım. Daha kim vardı kim bilir! Dedikodu gazetesi gibi çalışıp naklen yayın yapan kimler görmüştü bizi. Yarın babam beni asar, annem de mezarımın başında tef çalardı. Naneyi yemiştim!

"Endişelenme bu kadar, millet bizi biliyor ama sen böyle şaşkın davranarak onların aklına, başka düşünceler ekiyorsun. Kuşkulandırıyor milleti şu suçlu duruşun."

"Efe!" dedi arkadaki Melek abla. "Nasılsın oğlum?"

"İyiyim Melek abla, sen nasılsın?" dedi Efe sakince. İfadesi duru, sesi kontrollüydü.

"Yanınki kız, Canan mı?" dedi gülümseyerek Melek abla. O ana kadar koltuğumda saklanacak kadar yayıldığımı ve kendimi deve kuşu misali sakladığımı bilmiyordum. Efe montumun omuz kısmından tutarak ensesinden suçlu kedi yavrusu gibi kaldırınca dikleştirdi beni.

"Evet, o Melek abla."

"Birinden saklanıyor gibi niye ki?" dedi Melek abla meraklı şekilde. Şaibeli gözünden de bir şey kaçmıyordu Allah için! Kuşkuyla dikmiş burnunu havaya, tazı gibi yalan kokluyordu.

"Ne saklanacağım be! Sanki sevgilimizle kaçamak yapıp sinemaya geldik." dedim birden onun tespitini doğrulayarak. Pot değil, çam yıkıyordum. Efe kaşlarını kaldırınca kızgınca, Melek ablaya dönüp "Ka-karnım ağrıdı biraz, ondan kısıldım kaldım buraya." dedim kıvranarak.

"Ay zaten bu gıcıkta hiç yardımcı olmuyor bana. Odun işte, ne anlar nezaketten!" dedim Efe'ye suçu atarak.

Efe şaşkın ama aynı anda keyifle bana bakarken dudaklarının üzerine kamufle ederek sürttüğü elinin altından fısıldadı.

"Dilin şişecek Canan. Çarpılacaksın! Pinokyo seni."

Yalan söyleyince kızaran burnunun kenarında parmağını dolaştırıp kısık sesle söylenerek "Pinokyo!" dediğinde yine, bozuldum. Ommuzla onu uyarmak için dürtemeyince, ayağına tekme attım. O bana sokuldukça ben korkuyla kudurdum.

"Salim yok mu?" dedi Melek abla etrafı tarayan gözleriyle. Amma meraklı çıkmıştı taze.

"Yok." dedi Efe sert bir tonda önüne dönerek. Beni de omuzlarımdan çekerek önüme çevirmişti kaba bir şekilde. Konuyu kapatmasına gerek kalmamıştı zaten, filmin başlayacağını haber veren ışıklar sönmüştü. Efe gerginleşmişti Salim'in adıyla. O günden sonra bu konuyu konuşmamış, hep ertelemiş, hiç olmamış gibi yok saymıştık ama vardı işte. Ne kadar konuşmasak da bu sorun kocaman bir problem olarak önümüzde çözülmeyi beklemekteydi.

Neyse ki bu gerginlik fazla uzun sürmedi.

Film başladığından beri iki arkadaş gibi davranmaya çalışıyorduk zor da olsa ama ben, kahkahalarımı keyifle ortaya koydukça, Efe filmi burakıp beni izlemeye başlıyor ve tüm o arkadaş safsatası yerle bir oluyordu. Hissediyorum fakat kendimi filme kaptırdıkça da unutuyorum onun varlığının farklılığını. Eskisi gibi, arkadaş olduğumuz zamanlardaki gibi özgürce takılıyorum seyrine.

Sinemada tanıdık birkaç kişi daha vardı, tamam alışıktılar bizim arkadaşlığımıza ama biz yalnız olunca, onların gözleri de bizden ayrılmaz olmuştu. Ne zaman kahkahalarım dilimde dolansa kendimi kaybedip filmi yorumluyor, sanki Efe körmüş, anlayış kıtlığı çekiyormuş gibi dürterek sevdiğim yerde dikkatini filmden daha çok kendime çekiyordum.

Film bitmeye yaklaştığında, artık çekirdek çitlemekten dudaklarım acımış, gülmekten yanaklarım ağrımıştı. Ensemdeki ürperti büyüyünce, elim ağzımda donup kaldım. Sanki yüzüme serin bir yel esiyor gibi bedenim garip bir gerginliğe yenik düşüyordu. Kaçamak sandığım bakışlarımı Efe'ye çevirdiğimde, ağzı açık bir şekilde şaşkınca bana baktığını

gördüm. Karanlıkta bile onun gözlerinde gördüğümün hayranlık, arzu ve tutku olduğunu seçebiliyordum. Sanki bir anda beni kollarına çekecek ve henüz gerçekleşmeyen öpüşmemizi bir sinema salonunda başlatacak gibi şehvetle bükülmüş dudakları ve istekle koyulmuş gözleri vardı. Nefes almıyor gibi bakıyordu yüzüme. Az önce ağız dolusu güldüğüm için kendimden geçilen ben, şimdi durgunlaşmıştım. Darbe aldığında, birden kabuğuna çekilen kaplumbağa gibiydim.

Efe uzandı, yanağıma süzülmüş bir tutam zülüfü kulağımın arasına çekiştirip parmaklarının tersiyle yanaklarımı okşadı. Kızardım ve biri kor ateşe odun atmış gibi harlandı tenim. Gülümsedi. Böyle olduğu bir anın resmini çekip odamın duvarına poster gibi asmak istedim. Bu huzurlu gülümseme, gözlerindeki karanlık verecek derinlik kaybolmasın, hep böyle âşık halde donup kalsın istedim.

Efe dediklerinde, onu böyle hep mutlu anlarla hatırlamak istedim.

Usulca eğildi ve beni ürpertilerin, yürek çırpınışlarının içine çekerek kulağıma yaklaştırdı dudaklarını. Soluklarının ılık yeli tenimi karıncalandırdı. İçim titrerken sesini üfledi, kıyametin surunu üfler gibi yüreğimi tüketti.

"Hani sormuştun, ben neyim sen de Efe diye?"

Başımı oynattım usulca, konuşamadım, yutkundum.

"Sen cansın, Canan… Ve aşk, seninle hep gülecek. Gül olur mu?"

Elimdeki çekirdek paketi kucağıma düştü, etrafımızı birden sesler sardı ve ışıklar yandı. Herkes ayaklandı, bir Efe, bir ben oturduğumuz yerde donarak kalmışız. Gözlerinin aydınlığa kapılışını izlemek ve şaşkın yüzüme onun şaşkınlığını eklemek garipti.

Soluk alamıyordum. Kırmızıydım. Aynı zamanda taş kesmiş kadar hissiz. Dudakları alnımın ortasındaki çatık bölgeye kurulduğunda usulca, kaşlarımın çatıldığını fark edememiştim. Tenimde duraksayan dudakları usulca kıpırdanarak "Şaşkınlaşınca kaşları çatılan başka kimseyi görmedim. Sen başkasın Canan, her şeyinle özelsin." diye usulca fısıldadı. İltifat mı etmişti? Ve boğazını temizleyerek ayaklandı. Usulca eğilip elimi tuttu. Ben ayaklanırken sadece bir an Melek ablanın şaşkınca bize bakan yüzünü ve onu kolundan çekiştirerek dışarı çıkaran anlayışlı kocasını gördüm. Eminim o da en az benim kadar şaşkındı.

Biri görürdü. Biri duyardı. Ailem bilirdi...

Şu anda, bu kaygılara kapılacak en son kişi bendim. Efe yanımdaydı, bırak kızmalarını vursalar kanım akmazdı. Efem, bugün bana özgür kılmıştı kendini, ben neden yasaklayacaktım ki…

Aklım başımda değil ki… Sebebini biliyor ve susuyorum…
O ne zaman bana yaklaşsa ben kendimden geçiyorum…

Karda kahve içmek, yağmurda deli gibi el ele dolaşmak, öksürük krizlerine aynı salaklığın sebebinden tutulmak yetmiyordu sanki benim romantik yanımı beslemeye, her an yeni icatlarla çıkıyordum Efe'nin karşısına.

Gariptim, anlaşılmaz kadar deli!

Kaderin şartı bu… İki insan gözlerini kırpmadan birbirine bakınca, yüreğinin sesi kulağına vururmuş. Eğer çok uzun süre gözlerini çekmeden birbirine bakarsa ve ilk kurduğu söz aşka dair bir kelime olursa açılmayan kilitlerle birbirine kilitlenirmiş. Bir nevi büyü… Aşk büyüsü!

Bugün okuduğum edebi bir kitaptan alıntıydı bu. Cidden öyle miydi? Yoksa bu Türk yazarları da kafayı sıyırıyorlar mı benim gibi! Kopmaz mıydı gözlerimiz bir daha birbirinden? Savrulmaz mıydık uzaklara yüreklerimizden? Hadi inşallah!

Kaçınılmaz gerçekleşti. Tüm mahalle bizim adımızla çalkalanıyor. Magazin dergisi gibi iyi çalışmıştı dedikodu sesleri. Annem ip üstündeki cambaz gibi kıvrandıkça kıvranıyor. Babam dünyadan bir haber! Evden işe, işten eve daha bir şey duymadı garip, duysa hayatının son özgür günlerini yaşadığını bilirdi! Ben bıçak sırtında dolaşıyorum aman akrabalar duymasın diye. Yiyorum haltları, sonra kıvranıyorum kabız olmuş tavuk gibi. En çok korktuğum ise amcam ya vurdurur beni ya zorla verdirir birisine kurban bağışı yapılmış deri gibi, Valla!

Ah Melek abla, yedi düvele bizim sevgili olduğumuzu duyuracak ne vardı sanki? Tutamadın o tutulasıca koca dilini.

Herkes bilmişçe "Biliyorduk zati, erkekle kızdan arkadaş mı olurmuş!" demeye başlamıştı arkamızdan.

Dışarı çıkamıyorum korkudan. Yanılıp yenilip bir tanıdığın yüzüne baksam yanaklar ateş basıyor suçumdan. Sanki sevgili değil de edepsiz bir yosma olmuşum gibi hissettiriyor ayıplayan bakışları. Efe'yle kazara

karşılaşsak sokakta, panikle kaçıyoruz birbirimizden. Onun korkusu yok, erkek nihayetinde ama benim var. Zebellah gibi amcam, Osmanlı tokadını yüzüme patlatacak babam, etlerimi çitileyecek bir annem, beni zevkle yedi düvele rezil edecek cadı yengem var.

Benim korkularımdan daha büyük olan aşkım ve onu kaybetme korkum var.

Ve en kötü olanı, ben ne zaman dışarı çıksam, onu beklediğimi biliyor mahalleli artık. Camlara çıkıyor, nerede görsem millet gözlerini bana emanet bırakıyor. Sanki sevmiyorum da cinayet işliyorum gibi davranıyorlar.

Gündüzleri ne kadar mahallede birlikte görünmekten korkuyorsak özgür kaldığımız geceler bizim! El ayak çekilince, karanlık çatılara sis geceye çökünce, havanın serinliğine bakmadan, kalbimin heyecanın aldırmadan, çatıya çıkıyor ve birkaç saat bile olsa onunla olmanın keyfini çıkarıyordum.

Hava yine soğuk. Soluklarımız buhar olup geceye ulaşırken yanımdaki kar küresinin melodisinden başka ses duyulmuyor gecede. İki ufak kupa, içinde soğumaya yüz tutmuş çay... Zihnimizde ayıp anların senfonisi, yüzümüzde hayânın kızgın dokunuşları... Dokunmaya, koklamaya cesaretsiz değil, ürkeğiz. O yüzden uzak ve mesafeli ama aynı anda tek beden gibi biriz...

Bakışlarımı Efe'ye çevirdim. Gökyüzüne bakıyor durgunca. Dikkatini üzerime çekmek için boğazımı temizledim ama anlamadı odun! Ben de uzandım, ürkek ellerimle yüzünü avuçlarımın arasına alarak suratını kendime çekiştirdim, "Bana bak..." dedim usulca. "Hep bana bak!"

Yanıyorum ama dayanıyorum sıcaklığına. Parmaklarımın uçları iğneleniyor yeni çıkmış sakallarına dokundukça. Avucumun içi kaşınıyor terden. Efe dumanlı gözlerini çevirdi gözlerime, sevindim. Ama daha birkaç saniye geçmişti ki gözlerini kırpıştırdı.

"Gözlerini kırpmadan bana bak!" diye emrettim.

"Bakarım." dedi sebebini hiç sormadan sakince. İtaatkâr sevgilim benim.

"Beni nasıl öldüreceğini mi düşünüyorsun Canan. O zaman sadece sarılman yeter." dedi arsızca.

"Şımarma!" dedim kızgınca. Gözlerim hâlâ koyulmuş arzulu gözlerinde, dudakları beklentiyle kavruluyor biliyorum.

"Bana böyle bakarsan seni öperim."

"Efe ciddi ol!"

"Ben ciddiyim."

"Lütfen, bakman gerek, utandırırsan bakamam."

Bakmaya çalıştı gözlerime ama aramızdaki çekim öyle yüksek ki sanırsın ıslak derimizle santrale girmiş gibi elektrik yüklü, ilk dokunuşta çarpılacağız.

"Ne düşünüyorsun bu kadar derin gözlerime bakarak?" diye sordu kaşlarını kaldırarak tok sesiyle sonunda. "Beni baştan çıkarmayı mı yoksa bakarak öldürmeyi mi?"

"Kırk beş saniye olmuş mudur ki?" dedim kaşlarımı çatarak düşüncelice. Uymadım onun arsız sataşmalarına.

"Ne?" dedi şaşkınca kıpırdanarak.

"İki dakika diyorum." dedim suratımı sarkıtarak kızgınca.

"Ne olmuş iki dakikaya?" diye sordu anlamaya çalışarak. Mavi gözleri deniz feneri gibi parlıyordu karanlıkta.

"Bakman lazım!" dedim inatla. "Gözlerini kırpmadan bakman lazım gözlerime..."

Ellerini, yanaklarında şekil alan ateş kesmiş ellerimin üstüne koydu. Yüreğimde fırtınalar başlatırken şeytani bakışlarıyla, "Tamam Asim ama iki dakika değil..." dedi garip bir sitemle.

"Ya... Valla zor değil, biraz sabret." dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Titriyordum yanında adeta. Bu oyunu daha ilk elden ben bozuyordum, ona olan umutsuz tavrımla. Başı kalktı, soluksuz kaldım. Çok yakındı bana, öpecek, sarılacak kadar yakın... Şu dakika bunu düşünmek arsız yanımı kamçıladıkça utancım artıyordu. Bırakmasın istedim bakmayı ama aynı anda kaçmak da istedim. O baktıkça kendimden geçeceğimi tahmin edemeyerek bocaladım. Öyle derin, öyle ilgili ve sevgiliydi ki gözleri, yağ olup eridim, dağ olup çöktüm, toprak olup ufalanıp dört bir yana savruldum.

"Bana... Bana öyle duygu yüklü..."

"Bak dedin."

"Böyle bakma, nefes alamıyorum sadece normal bakarak bekle biraz."

"Sabrederim çok kolay ama normal bakamam. Üstelik iki dakika olmaz." dedi yine itirazla, beni usulca kollarına çekerken biraz sabırsızdı. Bedenlerimiz belli bir mesafeden ileri gitmiyordu mahremiyeti korumak adına ama bu mahrem yakınlık bile yakıyordu tenimi.

"Bunu bir ömre çıkarsak!" diye göz kırptı çapkınca. Yüreğimi, kızgın yağa düşmüş kar gibi eritti.

Gülümsedim. "Ya, bozdun! Birkaç dakikacık… Birazcık sabredemedin. Üf, sana ceza, iki değil, dört dakika bakacaksın bana!" dedim yalan kızmalarıma nazlıca kaş çatarak.

Burnunu, burnuma sürttü şipşirin. Sonra usulca buz tutmuş kırmızı burnumun üstünden gıdıklayarak öptü. Soluklarımız birbirinde kaybolurken "On dört olması için seni gıdıklarım. İki saat olması için gözlerimi kapatırım." dedi bana sataşarak. "Bir ömür olması için kollarımdan asla bırakmam."

"Bıkmaz mısın?" dedim mutluluktan başım dönerken.

"Bıkmam!" dedi dudaklarıyla burnumun üzerine usul bir buse kondurarak yine. Onun dudakları ne zaman bana dokunsa ensemde deli deli ürpermeler beliriyordu. Kalbim halay havası çalıyor, kanım damarlarıma coşup ateş baskını yapıyordu.

"Sıkılmaz mısın benden?" dedim kollarımı boynuna dolarken usulca.

"Sen bana bakmaktan sıkılır mısın Asim?" dedi misilleme yaparak.

"Asla!" dedim hemen bu tezimi savunarak. "Ben yandıkça sana, bağrımda sönmeyecek bu ateş." Heyecanlıydım. Ben de onun burnunun üzerine bir buse koydum titrek bir cüretle. "Ben sana bakmaya doyamıyorum ki Mavi, gözlerimi nereye çevirsem sen... Her yer alabildiğine mavi."

Yanaklarım al al oldu yine, bu sivri dilimin hiç ayarı yoktu benim. Yine düşmüştüm tongaya. Ve yine ona sarılmak ve dokunmak için zaman sunmuş, üstelik bu kaçamaktan mesut olmuştum.

"Kızardın." dedi yanağımı okşarken buz gibi olmuş eli.

"Sıcak!" dedim bocalayarak. Derin bir nefes aldım, buharlaşan soluklarımı yutarken, "Soğuktan o… Şey hava esiyor." dedim saçmalayarak.

"Hımmm…" dedi saçlarımı kulağımın arkasına koyarak nazikçe. Gözleri birer ateş parçası...

"Hım ne Efe? Soğuk işte, ondan!"

"Tamam, bir şey demedim."

"Deme zaten. Nazik ol, nezaketsiz olma. Hava soğuk, üşüyorum."

"Sarılayım mı?" dedi gülümseyerek. Bahane hazır yanan yüreğe… Bedenim daha dokunmadan tepkisel olarak titredi. Cesaretim kayıptı. Bakışları, gözlerimin içini delip yüreğime akıyordu. Utanıyordum. Ve yüzümü nazlıca utanmalarım ısırdıkça kendimi ayıplıyordum.

"O zaman üşümez miyim? Yani, şey… Sarılınca!

"Cık!" dedi ukalaca. "Kollarım çok sıcak, ısıtmakta da üstüne yok."

Birden hainçe sahneler üşüştü aklıma. Kaşlarım çatılırken sır bir fikirle, onun kollarında saniyesinde bir sürü kız hayal ettim edepsizce ve bir sürü saçma senaryoyla kudurdum hain zihnimde. Kendi yazdığım senaryoları kendim izledim. Gaza getirmekte üstüme yoktu hırsımı. İhtirası bol kıskançlığımı çimdikledim. Aklımda kurduğum saçma spekülasyonlara, kendim şaşarak "Kaç kişiyi ısıttın ki şimdiye kadar kollarında biliyorsun bunu?" diye ittirdim onu bedenimden uzağa. Naz değildi, ciddi bir kıskançlık telaşıydı bu sefer içimi kavuran.

Tüm romantizmin içine etmiştim, bravo bana. Bir de ona derim *odun* diye, *kalasın* hası bendim ben. Hem de üçe beş!

Ve kollarında ısınan kızlar!

Kıskançlık buram buram tepemde tütüyordu. O zaman hayata buzlu camdan bakıyor, düşüncelerim netliğini kaybediyordu.

"Bir de söylüyorsun, odun!"

Eğildi. O eğildi ben hasta olmuş gibi titredim. "Yaklaşma bana…" Gerilemek istedim. Cüretim mi kayıp yoksa bünyem mi zayıftı bilmiyorum ama kollarının kıskacında çaresizce titriyordum. Gözlerim mahcupça gözlerinde donup kalırken ılık nefesi yüzüme savrulunca gözlerim sislendi. Kirpiklerim sanki her teline tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi eğildi ve titreyerek yanaklarımın üzerine serildi. Sonunda o beklediğim an geldi diye kaskatı kesildim.

Ve ufacık, yumuşacık bir dokunuş dudağımın kıyısına dokundu. Ben ateşli bir öpücükle dudaklarımın hapsedilmesini beklerken o dudağımın kıyısından tatmıştı hayatı.

Bilmiyordum dudak payı dedikleri lezzeti ben ve bilmeyecektim bundan sonra mutluluklarımın sadece dudak payı kalacağını…

Ben şaşkınca soluksuz kalarak kendimi dondururken şapşalca, Efe öpmüşle öpmemiş arasında geriye çekilirken alnını alnıma yasladı soluk soluğa. Sanki dudağımın kıyısına bal damlamışçasına dilimi kurumuş, dilimi tat ararcasına dudağımın kuytularında dolaştırdım. Öyle şaşkın ve bir o kadar yarım mutluluk içindeydim ki içmeden sarhoş olmuş kadar akılsızdım. Öpmeye kıyamayacak kadar mı seviyordu, öpmeye değer göstermeyecek kadar mı kafam karıştı. Nefeslerim kesik, tutuk ve bir o kadar sığdı… Kafam karışıktı!

"En yakıcı ateşten bile daha sıcaksın." dedi Efe nefes nefese, suçlar gibi.

"Sensin cehennem!" dedim irkilerek. Hakaret mi etmişti *şeytan* der gibi yoksa anlamı içinde mi gizliydi?

"Senin yaktığın yangının yanında, cehennem ufak kalıyor Canan. Sen dokunmadan kül olduğumsun." Hafifçe başını oynattı alnımda. Solukları ılık bir meltem gibi dudaklarımı yaladı, titredim kollarında. "Sen öpmeye kıyamadığım, sen bakmaya doyamadığım, sen dokunduğumda taş kestiğimsin. Sen beni bu dünyada cehennemin ateşine salansın hüzün gözlüm. Sen yandığımsın… Susadığım ama kana kana içemediğimsin. O kadar temizsin ki seni kirletecek en ufak bir hareket beni öldürür."

Bu adam, sert duruşuna uymayan şiir sesi ve yürek çarpıntısı olan kelimeleriyle nasıl bir sır yüküydü? Geriye kalan bi' şeyi düşünmüyormuşçasına, "Canan…" dedi bir şey söyleyecek gibi ciddi ama gerisi gelmeden sözleri, sustu.

"Ne?" dedim kızgınca. Öpmediği için mi, yoksa bana *cehennem kadar sıcaksın* dediği için mi kızgındım, dahası kırgın mıydım bilmiyorum. Ama ağlayacak kadar içlenmiştim sebepsiz. Nazlıca yüzümü yana çevirdim. Efe dudaklarını dudaklarıma ürkekçe kondurduktan sonra, yanağıma özgürce dokundurarak beni şaşırtırken hiçbir baskısı olamayan tüy gibi dokunuşla eriyip bittim. O beni en çok yanağımdan öperdi. Öyle dudakları uzun uzun hasret giderirdi tenimle sert, istekli ve haşince sevişirdi sanki en masum, dizginlenmemiş haliyle. Sakalının damgası olurdu hafif bir kızılla hep tenimde ama dudaklarıma sokulmamıştı henüz arzusu ve solukları, can bulmamıştı nefesimde.

Kollarına alırken beni yeninden soluk soluğa, kaskatı kesilmişti iri bedeni. Kolları gergindi kopmaya hazır çamaşır ipi gibi. İri elleri narin omuzlarımı sımsıkı kavrarken kabaca hapis kaldım sinesinde. Eğildi dudaklarını kulağımın dibine, sesini yüreğime, gözlerini gözbebeklerime emanet etti.

"Seviyorum seni Asi!" dedi boğuklaşan, buğulu sesinde kahkahaları patlayarak. "Seviyorum…"

Dudaklarım apansız gülümsemeye meyve vermişti her söylediğinde. Kollarım beline dolanıp başım sinesini özgürce yastık yaparken kalbim yerinde çırpınıp duran kanguru misali özgürce onun sinesinde volta atmış, sesim ise tüm dirayetimi, utancımı ve sebepsiz kızgınlığımı geride bırakıp arsızca, "Ben de!" demiştim. "Ben de…"

Her sevda bir veda yazarmış makamına…
Her gözyaşı bir ayrılık…

Saat gece yarısını çoktan geçti, ben nöbet tutuyorum tam iki haftadır. Gelecek biliyorum, gelecek ve konuşacağız her şeyi. Bir yanım yarım gibi… Medeni'nin gittiği günkü gibi özlem yanıyor bağrımda. Abimi kaybettim sanki çöllerde ya da kardeşimi kaybettim pazarın o bunaltıcı kalabalığında… İşte öyle dehşet içindeydi içimdeki kız çocuğu.

Turna'nın nişanına gelmedi, okulu bitti sınavlarını kaçırdı, gelmedi. Kaçmasına artık müsaade etmeyeceğim. Yeter kafasını dinlediği. Memleketten döneli kaç gün oldu, sabahları okula gittiğim için kaçırıyorum onu ama akşamları kaçırmayacağım diyorum. Hava soğuk, paltomun içinde bile üşüyorum. Ellerimi nefesimle ısıttım. Oturduğum merdiven basamağı buz kesti, popom donuyor ama inatla beklemeye deva ediyorum. Başım eğilmiş, ayağımın dibinde dolaşan karıncaları izliyorum. Ölmüşler… Soğuğa onlarda yenilmişler.

"Ne işin var senin burada?"

Salim'in tok sesiyle sıçrayarak kendime geldim. Usulca ayaklandım, bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Seni bekledim." dürüstlük erdemdi!

Bir süre durup yüzüme baktı suçlayarak sonra kafasını sallayarak yanımdan yürümeye çalıştı ama tökezleyince, düşmesinden korktum ve sımsıkı tuttum onu.

"Bırak!" dedi kolunda donup kalan elimi çekiştirip kendinden koparırken.

"Seni üzecek kadar kötü bir şey yapmadım." dedim üzgünce.

Usulca arkasını döndü. Gözleri baygın baygın bakıyordu. İçmemişti, soluğu ya da üzeri içki kokmuyordu ama sanki kendinde değil gibiydi. Üzgündü! Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

"Sen beni öldürdün." dedi dişlerini sıkarak.

"Saçmalama Salim, o nasıl söz. Ben..." dedim derin bir nefes alarak huzursuzca. "Ben sana söyleyecektim."

Salim yüzüme öfkeyle zalim zalim bakarken yutkundu. Elleri yanlarında taş gibi yumruk yumruktu. Erkek adam ağlamaz derler ama onun gözbebeklerinden akan yaşlar karanlıkta parlayarak yüreğimi yakıyordu.

"İçim acıyor." dedi elini göğsüne götürüp vurarak çaresizce.

Dayanamadım daha fazla. Atıldım boynuna, sımsıkı sarıldım. Kollarım boynunda kenetlenirken onun elleri yanlarında yumruk olmuştu. Sarılmadı bana. Ama titredi garipçe.

"Özür dilerim, seni bu kadar üzeceğimi bilmiyordum." dedim yakararak.

"Canan, bunu bize yapma ne olur." dedi kolları belime dolanırken sonunda. Titriyordu. Üzüldüm. Yaşlarla ıslanmış yüzü boynuma gömülmüştü. "Ayırma bizi..."

"Ayırmıyorum Salim. Ben senden nasıl ayrılabilirim ki? Medeni gitti, sen de gidersen ben nasıl dayanırım buna? Sen başkasın. Ben sensiz olamam. Nasıl düşünürsün bunları?"

Sımsıkı sarıldı bana. Sanki kopacakmışım gibi. Öyle ki canım acıyor, nefes alamıyordum. Yüzünü boynuma gömüp boğuklaşan sesiyle "Eğer seni kaybedersem, ölürüm." dedi üzgünce. Gözyaşları boynuma akıyordu. Her sıcak damlayla bedenim buz tuttu. İrkildim. Geriye çekilmek istedim ama başaramadım. Çok sıkı sarılıyordu. Kaburgalarım kırılacaktı baskıdan.

"Kaybetmeyeceksin." dedim saçlarını okşayarak şefkatle. Korkuyordu bizi kaybetmekten, belki de dışlanmaktan. Nasıl dışlardık onu.

canımızdı. Kardeşimdi. Abimdi. En yakın arkadaşımdı. Geriye çekilmek için tekrar hamle yaptım. "Konuşalım mı biraz? Lütfen kırılma bana, darılma." dedim usulca. Geri çekilmeye zorladıkça kendimi, o daha sıkı sarıldı.

"Salim, canım acıyor, bırak konuşalım." dedim belimdeki kollarını çekiştirip açmaya zorlayarak.

"Bırakırsam kaybolacaksın."

"Hayır, buradayım bak. Hadi bırak sakince konuşalım."

Direttikten sonra usulca bıraktı. Biraz geriye çekildiğimde ellerimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak dudaklarına götürdü. Gülümsedim. Bir elimi kurtardım avucundan, saçını okşayarak "Hadi konuşalım." dedim.

"Bunu yapma..." dedi titrek sesiyle yakararak yine.

"Neyi yapmayayım?"

"Onunla..." dedi dudağını dişleyerek. Öyle hırıltılı sesler çıkarıyordu ki dudağından kan sızana kadar canını yakasıya ısırdığını fark edemedim. "Canan ben seni çok seviyorum." dedi sonunda gözlerime bakarak.

"Ben de seni çok seviyorum Salim," dedim hiç tereddütsüz safça. "Canımsın sen benim, oğlum bizim, bizden başka kimimiz var. Bana ailemden sonra değer veren ilk kişi sensin. Herkesten koruyup kollayan, abilik edip sahip çıkan, kardeşlik edip yalnız bırakmayansın."

Birden suratı asıldı gülümserken. "Gidelim buradan." dedi apansız.

Gerildim. Avucundaki elimi çekmeye çalıştım bu sefer panikle ama başarılı olamadım. Bırakmadı. Sımsıkı tuttu elimi avuçlarında. Yanıyordu teninin değdiği tenim.

"Gidelim Canan, söz sana unutturacağım her şeyi."

"Ne?" dedim yutkunarak. "Ne diyorsun sen Salim? Ne saçmalıyorsun?"

"Anlamıyor musun? Sana aşığım diyorum! Gidelim buralardan. Ben..."

O cesurca konuşurken apansız çekerek kurtardığım ellerimi tutmak için hamle yapınca geriye doğru panikleyerek dikkatsizce bir adım attım ve ayağımın topuğu boşluğa gelince kollarım havalandı. Kuş gibi çırpınarak geriye doğru kaykıldım. Merdivenden yuvarlanacağımı, bir

yerlerimin kırılacağını düşünürken belime dolanan kollar beni kendine çekti.

"Seni seviyorum. Hep sevdim. Hep seveceğim. Ben gözlerimi seninle açtım Canan, seninle kapatacağım. Ne olur bırakma beni!"

"Sen… Sen kafayı yemişsin. Şaşırmışsın." dedim nefes alamayarak. "Ne dediğini bilmiyorsun. Şuurunu kaybetmişsin."

"Delirdim. Ben senin uzaklaşmandan korktuğum için uzak durdum. Okul bitince açılacaktım ya da ne bileyim uygun bulduğum bir anda ama sen… Lanet olsun sen onu sevmiyorsun. Bizim gibi değilsiniz bile!"

"Bırak beni." dedim belim ortadan ikiye ayrılır gibi acırken yüreğimin sızısından. "Her ne kullanıyorsan kafanı dumanlamış, ayıktığın zaman konuşuruz. Saçmalıyorsun. Salim, sen benim kardeşimsin. Aynı kandan değiliz diye kan kardeş olduk, aynı karından doğmasak bile sen bana can oldun. Ben sana yoldaş." Bileğimdeki kesiğin izini gösterdim. "Hatırladın mı bak, bu bizim kardeşlik mührümüz!"

"Bu senin benim kanıma karışmanın mührü Canan, kardeşliğin değil!" Ne kadar zalimdi.

Ben kollarında çırpındıkça Salim daha deli bir kuvvetle, daha öfkeli bir hırçınla sardı beni.

"Ben saçlarına dokunmaya kıyamazken sana bakmaya kıyamazken nasıl yaptın bunu?" dedi suçlarcasına. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu yine çaresizce. Ellerimi omuzlarına koyup ittirdim tüm gücümle. Şu vakit korkuyordum ondan.

"Sen nasıl bir saçmalığa düştün Salim? Sen nasıl bir günahın pençesindesin? Sen benim canımsın, kardeşim gibisin."

"Kardeşin değilim! Şunu deyip durma, biz kardeş değiliz."

"Öylesin… İlla aynı karından doğmak mı gerek, sen kardeşimsin."

"Lanet olsun, sen benim sevdiğimsin!"

"Sen benim cansımsın, arkadaşımsın, saçmalamayı kes!"

"Canan, ne olur aklını başına al, sakince düşün."

"Asıl sen aklın başına al. Bırak Salim ne olur, korkuyorum."

"Benden mi korkuyorsun? Sana zarar vermem."

"Söylediklerinle veriyorsun. Biliyorum, kendine gelince pişman olacaksın. Daha ileri gitme, yapma ne olur."

"Canan, bırakmam…" dedi Salim alnını alnıma yaslarken. Avuçlarının arasına sıkışan yüzüm acıyor, nefes alamıyordum korkudan.

"Canım acıyor!"

"Acısın, sen benimkisini daha fazla acıtıyorsun."

"Ben… Ben Efe'yi seviyorum." dedim soluk soluğa.

"Sevmiyorsun. Öyle sanıyorsun, kafan karışmış." dedi bana inanmayarak.

"Asıl sen ne dediğini duymuyorsun, senin kafan karışmış. Yapma, saçmalama, öldürme Salim bizim olan geçmişi. Biz bir lokmayı ayrı yemedik. Yeri geldi aynı yerde uyuduk, aynı hayalleri kurduk ve el ele büyüdük, bir evde değildik sadece. Birlikteydik hep. Ben ileride bana bir şey olursa, arkamda kalan çocuklarıma bakacak bir dayıları var diye içim rahat koydum yastığa başımı. Yarın aileme bir şey olursa, beni amcamların eline düşürmeyecek bir canım var, bana sahip çıkacak, koruyup kollayacak, en az onlar kadar çok sevecek diye düşünürdüm. Salim, sen sadece güvenimi değil, benim umudumu da kırıyorsun. İnsanlara olan güvenimi, saygımı da katlediyorsun."

Salim şaşkınca bakarken yüzüme, "Salim!" dedi arkamızdan gelen tok ses. İrkildim ama dönemedim arkamı. Efe'nin kızgınca şaklayan sesiydi gecede. Ürperdim, Salim'im sımsıkı tuttuğu kollarının arasında korkuyla titriyorum ama kurtulamıyordum.

"Ooo kuzen!" dedi Salim yanağına yeni bir damla sıralanırken burnunu çekerek.

"Bırak onu." diye buyurdu Efe yine. Buz gibiydi sesindeki o baskın tını. Bana bakmıyordu. Yüzü ifadesindeki dehşeti kaşlarının sert çatılışıyla ve gözlerinin ölüm kusmasıyla ele veriyordu. Yüzüm gözyaşlarından sebep yıkanmış kadar ıslak, gözlerim sisli…

"O benim." dedi Salim sanki emanet bir elbiseden bahseder gibi sıradan. "Hep öyleydi, öyle kalacak. Sen yokken ben vardım, biz büyürken sevgimizde büyüdü. Beni seviyor." dedi bana bakarak.

"Söylesene Canan, beni sevdiğini söylüyordun. Yine söyle."

"Seviyorum." dedim bakışlarımı Salim'den çekmeden usulca. Hıçkırıklar kaçamak yaptı dudaklarıma… Salim gülerken keyiflenerek Efe'nin yutkunduğunu hissedebiliyorum. Ama seslenmiyordu gerçeği bildiğinden. Efem benim, içimi biliyordu. "Seviyorum seni. Sen benim

arkadaşımsın, geçmişimsin, geleceğimsin. Kardeşimsin. Salim kendine gel kurban olurum. Hata yapıyorsun. Kızdığın için yapıyorsun. Bizden intikam mı alıyorsun söylemedik diye?"

"Sevdiğim için yapıyorum kahrolası, ne intikamı? Seni seviyorum anlasana!"

"Ben seni sandığın gibi sevmiyorum, sevemem…" dedim ve kolumdan çekilerek canım acıyarak Salim'den ayrıldım.

Efe beni Salim'in kollarından kabaca almış ve geriye doğru öfkeyle savurarak arkasında kalacak kadar uzağa çekmişti. Koluyla öne atılmamı da engelliyordu üstelik.

"Seninle bunları konuşmuştuk…" dedi Efe elleri yanlarında yumruk olarak. "Uzak duracaktın!"

"Ne o kuzen, rolleri mi değiştik? Bu sözler bana aitti. Sana kaç defa uzak duracaksın dedim, sen dinledin mi beni?"

"Kahrolası bir oyundan bahsetmiyoruz. Bu inat değil Salim, Canan'a bu şekilde yaklaşırsan…" dedi işaret parmağını yukarıya kaldırıp tehdit ederek.

Salim bir adım öne gelip kafa tutarak kuzenine, "Ne yaparsın? Vurur musun? Öldürür müsün?" dedi dişlerini sıkarak cesurca. Sonra yumruklarını göğsüne vurarak "Vur!" diye bağırdı. "Al canımı, inan bundan daha fazla acıtamazsın! Sen beni zaten vurdun kuzen. Sana söyledim, Canan benim hayatım, dokunma, ölürüm dedim! Uzak dur, silerim dedim! Ama sen ne yaptın? Onu benden çaldın!"

"Lanet olsun, sus artık. Ben senin değilim, ben kimsenin değilim. Efe'yi seviyorum, aşığım ona ama seni de seviyorum. Neden seçim yapmamı istiyorsunuz? İkiniz de başka şekilde canımsınız. Yüreğimin yarısı sen, yarısı Efe. Bunu nasıl düşünürsün?"

"Benim lanet yüreğimin hepsi sen Canan, sen olmazsan ölürüm."

Yer gök buz kesti. Bu sesler kulağımda bir gülle etkisiyle patlıyor, yankılanıyor ve alev alev yanan içimi en acı şekilde titretiyordu.

"Bizi ayırmak mı istiyorsun?" dedi Efe dişlerini sıkarak. "O zaman deneme, buna asla izin vermem. Aklını başına al kuzen, bir daha sakın, yaklaşma! Biz aynı kandanız, yeri geldiğinde yüz yüze bakacağız. Kardeşiz biz… Şimdi bunu başka şekilde tartışmıyorsak, şu ana kadar üzerimde olan emeğinizden…" dedi bir adım öne gelerek geçmişe

vefayla. "Sakın Canan'ın karşısına çıkma Salim! Sakın! Bu seçim değil artık gör! Karşılıklı duygular… O benim sevdiğim, ileride karım olacak." dediğinde uzandı ve kolumdan tutup beni sürükleyerek merdivenlerden indirmeye çalıştı. Bakışlarım arkamızda, elleri yumruk olmuş, kasılıp kalan Salim'deydi. Yürürken iki kere tökezledim.

"Canan önüne dön!" diye öfkeyle uyardı Efe.

"Efe, Salim…" dedim hıçkırarak.

"Salim yok artık." dedi buz gibi sesiyle. Maziyi ve vefasını geçmişin sisleri ardına yollarken bana sadece "Yürü!" dedi.

Öyle acı bir gerçekti ki bu, kabullenemiyordum. Sanki kardeşim tekrar ölüyordu gözlerimde ve bir daha canımdan can kaybediyordum. İçim, en az o günkü kadar çok acıyordu.

Efe'nin elini ittirip durdurdum. "Üzüldüğünü görmüyor musun?" dedim ağlayarak geriye bakarken. İsyan ediyordum kaderime. "Ne zaman bu kadar zalim ve ahmak olduk biz… Ne zaman bu kadar ırak ve hain… Canımızı yakıyoruz düşman gibi. Ne zaman el olduk biz? Ne zaman günaha düştü kopmaz sevgimiz?" Yanağıma yaşlar talihsiz bir biçimde savrulurken kabaca burnumu çektim. "Ne kadar kolay sizin için silmek ya da hayatınızdan çıkarmak. Biz bir gün değil, birlikte bir ömür harcadık. Gezdiğimiz caddeler, yediğimiz şekerler, aldığımız nefesler bile birdi, ne çabuk unuttunuz siz geçmişinizi? Ne kadar vefakârsınız!"

Benim isyanımla dağılmış halimi gören Efe üzgünce yanıma yaklaşırken geceye emanet ettiği birkaç ahlaksız küfrünü savurdu geriye. Yüzümü kırgın bir korkuyla avuçlarının arsına alarak, "Uyan artık Canan, Salim senin onu sevdiğin gibi sevmiyor. Sevmeyecek!" diye fısıldadı mahşeri yüreğime ekerek. Şefkatliydi bakışları ve bana verdiği değerden dolayı, kırılmamı, üzülmemi istemiyordu.

"Aklı karışmış. Bir şey içmiş olmalı, bilirsin o meraklı böyle şeylere. Kötü ortamlarda kaldı. Saçmalıyor, yarın uyanınca…" dediğimde bahanelere gerek yoktu, Efe bana sımsıkı sarıldı.

"Düzelmeyecek Canan, bu uyuyunca düzelecek bir mesele değil. Bu sana anlattığım masallardan birisi değil. Kurt kuzuyu korumaz, yer! Şimdi işler değişti, sen kuzusun gör bunu. Biliyorum ikimizin de

elinde olan bir şey değildi ama vazgeçmesi lazım. Ben denedim. Eğer senin hislerin aynı olmasaydı, giderdim. Yemin ediyorum giderdim."

İnkâr etsem ne fayda! Ben ona ölüyordum, o da bana...

Telaş var mahallede, deli gibi koşturduğumuz ve dur durak bilmediğimiz bir hız... Bugün Turnamın düğünü var. Gerçi babam izin alamadı işten ama olsun, biz tam kadro oradayız. Zaman nasıl geçiyor, biz ne ara büyüdükte kırılmış nar gibi dört bir yana saçıldık... Biz ne zaman bu kadar koptuk, bu kadar uzak, geçmiş hiç var olmamış gibi sanki bir ekmeğin peşinde koşmamış, bir bardak suyu dörde bölmemiş gibi maziye yabancı olmuştuk ve en önemlisi biz ne zaman evlilik yoluna adım adım çıktık bilmiyorum. El ele koştuğumuz caddelerden yan yana yürüyerek geçtik ve sonra çekinerek ergenliği devirdik. Liseleri bitirdik, üniversiteleri kazandık ve koptuk, parçalandık, hayat derdine, iş hevesine, aş peşine, aşk peşine düştük ve geçmişe yabancı, hain, vefasız olduk. Kendimize ihanet ettik!

Tabii bir de o çok istediğimiz okulu bırakıp Turna gibi aşkı bularak koca peşine düştük.

Turnam, oldum olası asi olan meleğim, aşka özel bir ilgisi, erkeğe en başından garip bir çekimi olan masum ördeğim... Bugün dilediği aşkı ve adamı buldu.

Heyecanlıyım. En az Turna kadar heyecanlıyım. Sanki ben nişanlandım, bana ev tutuldu, bana eşya alındı ve ben dünya evine giriyorum. Kıskanmadım, gurur duydum. Kız kardeşim evleniyor, evi ayrı, ama kalbimiz bir olan canım yuvadan uçuyor.

En az onun kadar süslendim, onun kadar dikkat ettim bugün kendime. Hafif makyaj yapıp ilk defa kuaföre giderek saçlarıma bigudi yaptırdım. O ne isterse onu yaptım. Üzerime yapışmış üzüntümü tenimden çıkarıp ıssızlığın duvarına astım. Üzerimde tozpembe, etek kısmı uçuş uçuş, şifon bir elbise var, buram buram yaz, buram buram gençlik kokuyorum. Anneme kalsa kolları vatkalı şu parlak takımlardan

giydirecekti bana ve sirk kaçkınlarına benzetecekti ama neyse ki ikna etmiştim o salak kıyafeti giyinmemeye.

Alışveriş, düğün, her anında yanında oldum, her heyecanını bambaşka bir hevesle karşıladım günlerinin. Kafam dağıldı, unuttum kırgınlığı ve küskünlüğü. Unuttum kendimi onunla savrulurken tatlı telaşla.

O sevdiğiyle evlenirken nasıl neşeli ve ürkekse ben de sevdiğime kavuşamayacağımı düşünmekten korkarak o kadar ürkek ve çaresizdim.

Bu olayın üzerinden zaman ruhuma takılıp ağır ağır ilerken Salim ve Efe'yi en son bir hafta önce gördüm uzaktan. Efe cama geldi tıklattı gece yine, açmadım. Küsüm, bir o kadar kırgın... Çatıya da çıkmadım bilmem kaç gecedir. Özlesin ya da özlemesin umurumda değil! Ben gemileri yanmış bir mazinin içinde kilitli kalmıştım.

Efe çaresiz, yoluma çıkmak için her yolu deniyor. Salim yine sessiz, biliyorum bir ikilemde kalmış savaşıyor. Bana yaklaşmıyor. Bence beni hâlâ aynı sevgiyle seviyor! Üstüne gitmiyorum şimdilik ama onu kaybetmeye niyetim yok. İnsanlar anlaşılmaz. Vazgeçmek ne kadar kolay! Kim kızından ya da kardeşinden vazgeçer ki ama o el tabii... Onlara göre el, bana göre canımdan bir parça, ilk hatasında nasıl arkamı dönerim, yüz üstü bırakır çeker giderim. Şimdi dönersem yarın vicdanıma nasıl hesap veririm? Vazgeçmek kolay değil candan. Ben zaten bir canımı daha ufacıkken kaybettim, ona olan hayallerimi, geleceğimi tükettim buz gibi mezar taşında, yerine koyduğumu da kaybetmeyeceğim. Efe'yle olan durumumuzdan dolayı kafası karışık, kabullenemediği için saçmalıyor. Onunki apaçık kıskançlık! Kaybettiğini sandığı için böyle saçma bir fikre kapılıyor. Düzelecek ve eskiye döneceğiz. Ve ben ona, o gün "Hoş geldin dostum." diyeceğim yine, o da "Hoş buldum Kirpim." diyecek beni yeniden doğmuş gibi mutlu edecek. Bağrına basacak, eskisi gibi bakacak gözlerime, masum bir sevgiyle...

Düğün salonunu sabah saatlerinde izin alarak gasp ettiğimizde, benim aklımdan bile geçmiyordu böylesi güzel bir olay. Sadece gençlerden ve arkadaşlarımızdan olan bir toplulukla, sadece düğünü daha eğlenceli bir hale getirmek için farklı dansları yapma çalışması, herkesinkisinden farklı bir düğün organizasyon çabası içine girerek farklı düşüncelere girişmiştik.

Tüm hazırlıklar tamamlandığında, misafirler gelmeye başladığında, Turna ağzı kulaklarında sağda solda bale yapar gibi ayakları yere basmadan uçarken daha önce hiç dans etmemiş Kadir korkudan ecel terleri döküyordu. İlk dansımızı vals müziğine göre yönlendirip ona göre çalışmıştık sabah, iyi de yapmışız. Yoksa Kadir yapamayınca rezil, Turna buna kızıp sinir olacaktı. Onca emekten sonra zamanı geldiğinde, onlar, pistte iki âşık kuğu gibi süzülürken mutlulukla, herkes şaşkındı. Bir o kadar da mutlu. Bilgilerimiz dünyaca ünlü eğitmenlerden değil, beyaz perde aktrislerinden kalma çakma birkaç figürdü. Öğrettiğimiz bir iki avam hareketti ama herkesin ağzının açık kalmasına yetmişti. Alkışlamayı bile akıl edemiyorlardı çok kez şaşkınlıklarından, kenara dizilmiş olan bizler yönlendiriyorduk milleti. Ama eğlenceliydi. Az da olsa güzel bir dans çalıştırmayı başarmıştık. Her şey öylesine muhteşemdi ki bir saate yakın dans faslımız sürdü. Etrafımızdaki gençler deli gibi tepinmeye çalışıyor, bilmeyenler bilenlere gösteriyordu. Efe'nin ya da Salim'in geleceğini sanmıyorum ama gözlerim bir ümit kapıya kenetlenmiş. Kendime bile yalan söylüyorum, biliyorum en az Turna kadar ben de onların şu anda yanımızda bizim kadar mutlu olmasını istiyorum.

En azından hediyelerini vermeye gelmeliler çocukluk arkadaşlarına. Bana tavırları olabilir ama Turna başka, bugün bambaşkaydı. Biz arkadaştık, bazılarımız için arkadaştan öte kardeştik.

Ve kızlarla köşeye çekilip bir konuyu konuşup kıkırdarken gözlerim kapıya takıldı. Olmayacak gerçekleşti.

Salim, sanki ensesinden tutulan küçük köpek gibi, annesi tarafından esir alınarak yine isteksizce getirilmiş gibiydi. Bakışları sıkılganca etrafına dolaşırken zayıflamış olduğunu fark ettim ilk. Gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde birkaç günlük kirli sakalı... Yeşil gözleri koyuluğundan seçilmiyor, sarışın suratı mahkeme duvarı. Annesinin önüne gelen tanıdıklarıyla konuşmasıyla katlanarak öfkesi büyüyor belli. Hanife teyze, Salim'i ensesinden tutarak birkaç kızın bulunduğu masaya götürüp kedinin önüne yumak atar gibi attıktan sonra, aileleriyle tanıştırırken oğlunu öve öve bitiremedi. Salim'in yüzündeki o sabrı tükenmiş sinir görülmeye değerdi. Özlemiştim onu, böyle içim gidiyor, gözlerim doluyor, garip ama ona bakarken dudaklarım buruk

bir mutlulukla bükülüyor. O çaresizce etrafına bakınıp iç geçirdikçe dudaklarıma vuran gerginlik gülümsemeye değiniyor. Eğer şimdi kırgın olmasaydım ona, yanına ışınlanıp koluna girerek kurtarırdım onu annesinin hain emellerinden ve zalim elinden.

Annesi sonunda bitirdi tükenemeyecek gibi duran sohbetini, pardon oğlunu cilalayıp övme işini ve gelini sonunda hatırladı. Salim, Turna'ya yönelip cebinden çıkardığı bir kutuyla gülümsedi burukça. Turna mutlu olunca, ben de mutlu olduğumu hissettim. Kolunu bilmiş gibi uzatan Turna'ya gülen Salim, kutudan çıkardığı değerli bilekliği takarken Hanife teyzenin şaşkın suratı seyirlikti. Sanki birisi kadının etini çimdirmiş gibi irkilmiş, sonra da yüzüne kürekle vurmuş gibi şaşkınlaştırmıştı.

Salim'in pahalı hediyesinden haberdar olmadığı, dahası bu kadar değerli bir hediye almasını beklemediği belliydi ve bu hiç mi hiç hoşuna gitmemişe benziyordu. Aslanım Salim, yine göstermişti dostluğunu. Turna'ya hep hayal ettiği gibi değerli bir bileklik hediye etmişti.

Turna sevinçle boynuna sarılıp kutladığında ve Kadir her ne söylediyse artık, kıkırdadıklarında Turna müstakbel kocasına dirsek atarak susturdu onu. Salim, Kadir'e sarılıp bir şey söylediğinde, bu sefer kaşlarını çatıp şakacı bir azarlama çektiği belliydi.

Ensesinden tutup sarstığı Kadir'e bir şeyler söyleyen Salim, sıkılganca izin isterken Turna etrafına bakınarak beni buldu ve elini sallayarak gülümsedi. Neden yapmıştı bunu? Az da olsa neşem yerine gelmişken şimdi fark edilmenin acısıyla hüsranım yüzüme oturmuştu.

Salim yutkunarak baktı bana. Gözleri pişman gibiydi ama aynı anda garip bir şekilde parlıyordu. Özlemişti! Kaşlarımı kaldırıp zoraki bir gülümsemeyle Turna'ya karşılık verdiğimde, Salim'le gözlerimiz çakıştı. Aptal şey, ne kadar özlemiştim onu. Yüzüm asıldı ve kırgınca gözlerimi kaçırıp hareketlenmesine izin vermeden arkamı dönerek uyardım gelmemesi için. Ben olmayan dikkatimi çevremdeki heyecanlı kızlara verirken onun üzgünce arkamda dona kaldığımı biliyordum. Suratının asıldığını, ellerinin yanında yumrulduğunu hatta dişlerini sıkarak bana öfkeyle baktığını bile hissedebiliyordum. Kızlar nefesini tutmuş konuşsun diye beklerken onlarla, ben gitsin diye dua ediyordum.

Kızların kıkırdayarak bana Salim'i sorup çağırmam için utangaçça ettikleri tekliflerini geri çevirirken ona bakmamak için kendimi zorladım. Kızgındım. Hak etmişti. Yalan yanlış inançlarına nasıl kurban ederdi dostluğumuzu? Bakmadım ona, yok saydım, o da kabullendi. Yaklaşmadı, uzaklaştı, içine çekildi.

Saatler ilerledikçe ortam coştu. Bizim düğünlerimizde içki sefası yasaktı ama gençler yine zulalarını patlatmış, gizli gizli dışarıda içip gelmişti belli ki. Ben başından beri sadece müziklerin düzenlemesini yapmamıştım, gençlerin yönlendirilmesi de bana aitti ama ben de hepsine sahip çıkamayacak kadar beceriksiz ve tecrübesizdim. Biraz içkiyle iyice leyla olunca, saçma sapan eğlenmeye başladılar ve derhal babaları devreye girdi.

Az sonra sıkılganlığımın dibine darı ekerken Turna yanıma geldiğinde, yanında genç bir Bey vardı! Bu adamı sabah bizim gençlerin içinde görmemiştim.

"Canan, bak sana kimi getirdim." dedi sevinçle.

"Ediz Hun'u mu?" dedim alayla.

Yüzünü buruşturup garip bir hareketle elini önünde savuşturarak "Ha, ha, ha!" yaptı alayına. Benden bir yaş küçük kuzeni olduğunu anladığım, görünüşü benden en az beş yaş büyük gibi duran yakışıklı adamla beni tanıştırırken ki heyecanı seyirlikti. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum! Burnuma hiç de iyi kokular gelmiyordu.

"Sen tek kaldın. Salim de gitti."

"Gitti mi?" dedim telaşla, yüreğim ağzımda.

Benimle oynayan Turna, "Gitti oturdu annesinin masasına. İstersen senin partnerin Görkem olsun. Olmaz mı?" diye devam etti.

"Olmaz!" dedim dişlerimi sıkarak. Efe duyarsa kırılırdı. Üzülürdü. Hem ben, Efe ve Salim'den başkasını yanımda görmeyi sevmiyordum. Rahatsız oluyordum erkek cinsinden onlardan gayri.

"Lütfen, Görkem yalnız kaldı burada. Kime emanet edeyim onu?" dedi Turna muzırlıkla yüzünü asarak.

"Annesine et." dedim şirince sataşarak. "Bu yaşta hâlâ kalabalıktan korkuyorsa yeri orası malum. Elini tutar belki, kendisini yalnız hissetmez böylece..."

"Canan..." diye uyardı, Turna gelinliğinin kabarık eteklerinin altından ayağını sertçe yere vurarak. "Nazik ol biraz! Bu benim düğünüm ve sen de kardeşim olarak beni memnun etmek zorundasın. Beni sevince boğmak zorundasın."

"Olur şekerim, söyle hangi sirkle ortak çalışayım."

"Canan... Alayı bırak!"

"Tutmadım ki bırakayım."

"Of Canan of!"

Görkem denen çocuk bizim çekişmemize bozulunca "Yani ben dans etmek istemiyorum ondan şakalaştım yani." diye kıvırdım.

"Hadi ama ya!" dedi inatla Turna, yüzünü düşürdü, kirpiklerini yalvararak kırpıştırmaya başladı. "Bir daha asla o konulara girmeyeceğim, bir daha asla üstüne gelmeyeceğim söz." dedi. Pis yalancı. Vicdanını nasıl yerinden oynatacağını biliyordu!

Başımı sallayarak çekingen, "Yok, teşekkürler kuzum, ben sizi izlerim. Sen yap kuzeninle dansını alkış tutması benden..." dediğimde inadına sanki *tut kolumdan götür beni*, demişim gibi Turna beni ortalığa çekiştirerek "Düğünümde dans etmeyecek misin Canan? Üstelik şu ana kadar Salim'le katıldığınız birkaç düğün dışında, komik bir şekilde bile olsa dans ettiğini biliyorum." diye başladı hayıflanmaya.

Salim! Gözlerimde onun dans ederken ki komik hali, kan ter içindeki beceriksiz çabası geldi aklıma, birden elimde olmadan yüzüm güldü. Bilinçsizce bakışlarım onun olduğu masaya kaydı. Onun da bizi izlediğini ve hatta konuşmalarımızı tahmin edip benim gibi maziye göçerek güldüğünü gördüğümde, yüzüm asıldı birden. Boğazında bir düğüm, bir şeyler saklıyor belli, dudaklarından çıktı çıkacak o sözler hissediyorum. Gözlerimi kaçırdım gözlerinden. Burnumun direği sızlıyordu, kardeş demek nasıl bir acıydı? Ben onu özlerken bile burnumun diğeri sızlıyordu, o beni nasıl üzüyordu peki?

"Hiç de bile, bir kere Salim hep ayaklarıma basıyordu, ondan. Yoksa ben biliyorum." dediğimde kendimi korumaya alarak Turna kahkaha attı. Elini sallayarak geçiştirmeci bir çabayla, "Biliyorum, benim ayaklarımı da az ezmedi." diye iç çekti.

Yanındaki kuzenine kaşıyla işaret verip "Hadi Görkem, ona dans nasıl edilir, göster." dediğinde, kendimi uyarısız olarak Görkem'in

kollarına çekilirken buldum. Saçlarım tepemde havalanmış, ellerim iri ellerin esaretine ve geniş bir omzun düzlüğüne konmuş, belime narin ve mesafeli bir el dolanmıştı. O anda bir ses duydum... Bir sandalye nin yere sertçe düşme sesini ve bakışlarım bir sürü kişiyle birlikte o ta rafa kaydı. Salim, öyle apansız fırlamış ki yerinden, sandalyesi bir kü şeye savrulup yerle bir olmuş gibi ayaklarının dibinde. Annesi telaşla hemen yanında duruyordu. Elleri yanında yumruk, gözleri iki derin bir kapı sanki cehenneme açılan çukur ha fışkırdı ha fışkıracak!

Pistin ortasında, bilmediğim bir adamın kollarında kaskatı bir kor kuyla duruyordum. Ve bu halimden oldukça rahatsızdım. Çekiniyor, bir de terleyerek hafifçe titriyordum. Salim derin derin soluyarak an nesi tarafından çekiştirilirken yerine oturması için, Turna çoktan onun yanına ışınlanmıştı bile.

Turna ne işlerin peşindesin? Bunun altından bir halt çıkarsa ya nına koymam. "Korkmana gerek yok, henüz kızlara dokunarak has talık bulaştırmadım."

"Bana dokunanlar hasta oluyor, hem de yataklık!" dedim dişle rimi sıkıp Salim'in öfkesinden dem vurarak korkak bakışlarım çeki nerek etrafta dolaştı.

"Niye, sen virüs gibi insanın kanıma mı işliyorsun?" dedi Gör kem ukalaca.

"Hayır, yumruk olup kemiklerini kırıyorum!" dedim dişlerimle et lerini parçalar gibi tehditle.

Pistin ortasında durmuş, şaşkınca kaçış yolu arıyordum. Salim bir den gerilerek yerinden kalktığında yine, Turna'yı onun yanında süzülür ken gördüm. Ve Salim, Turna'nın gelinliği sayesinde görüş alanımdan çıktı. Annemi aradı gözlerim! Beni tanımadığı bir adamın kollarında görünce, kim bilir ne sanacak, nasıl tepki verecek, ne spekülasyonlar kurup nasıl parçalayacağını düşünecekti. Ve Görkem denen adam kibarca beni kendisine çekti. Mahremiyetime taciz gibi değildi ama top lum içinde o ahlaki sınırların biraz uzağındaydı.

Mesafeli ve saygılıydı ama bana göre bu arası açık yakınlık bile çok fazlaydı. Uzun boylu zayıf bir delikanlıydı. Alman meleziydi. Annesi Alman kırması, babası Türk odunuydu. Yurtdışından buraya düğün

için gelmişlerdi ama sanki onun aklında daha farklı bir fikir var gibi gözleri başka parlıyordu.

Benim şaşkın ve ürkek tepkilerimi görünce doğal olarak, "Korkma Canan, sevgilim var senden yararlanmam. Üstelik sevgilim Türk, sizle rin nasıl kıskanç olduğunu düşünürsek rahat ol yani..." dedi göz kır parak saygıyla. "Dans etmeyi sevdiğini söyledi Turna."

"Yani bana tuzak kurdu."

"Sevmiyor musun?"

"Hayır. Yani evet. Yani dans etmesini pek beceremem. Sadece ço cukça birkaç deneme yapmıştık evde, kız kıza hem de! Ona bunun he sabını soracağım."

"Öyle deme, sadece mutlu olmanı istiyormuş. Sebebini bilmem. Bana onun yüzünü güldürmezsen, seni ayakkabımın topuğuna otur turum diyor." dedi kaşlarını kaldırarak ben de yüzündeki ifadeyi in celedim bu sebepten. Doğru söylüyordu. Birkaç saniye sonra tedirgin bir şekilde kasıldığım kollarında, müziğin ritmine göre sağa sola gidip gelirken aradaki mesafeyi aşmıyorduk. Görkem boğazını temizleyerek bir konu açmak için, "Ben de sadece kızları kandıracak kadar biliyo rum." dediğinde göz kırparak elimde olmadan gülümsedim. "Gergin durma, valla ayaklarım birbirine dolaşır, pistin ortasına yuvalanırsak asıl o zaman sizin deyimle kepazeliği, bizim deyimle skandalı buluruz." dediğinde ben artık dişlerimi göstererek gülümsüyordum.

"Turna bana ödül vermeli, seni güldürürsem beni rahat bırakacağına söz vermişti. Güldün!" dediğinde bunun bir başarı olduğunu vurgula yarak gururla, bakışlarım Turna'ya kaydı. Mutsuzluğumun onu üzdü ğünü fark edememiştim! Dahası, dışarıdan ne kadar mutluymuşum gibi durmaya çalışsam bile, mutsuz olduğumu fark ettiğini anlamamıştım.

Ve etrafımızda fısıldaşmalar oluştu. Bakışlarımı korkuyla sağa çe virdiğimde, dedikodu kazanının kaynamaya başladığını ve altına yeni odunları atan kızların, elini ağzına koyarak konuştuklarını gördüm. Sa lim'i görme umuduyla baktım olduğu yere ama etraf loş olduğundan başaramadım. Bakışlarımı etrafta dolaştırdım ürkekçe, tedirgindim. Neden herkes bize bakıyor gibi hissediyordum ki? Sonra birden nefe sim sıklaşmaya başladı. İki kaburgamın arasına hapsettiğim kalbim gö ğüs kafesimi zorlayarak yerini tehdit etti. Titredim. O garip, kendinden

evvel duyusunu tenime yayan gerginlik kuşattığında tüm hücrelerim saç telimden ayak parmağıma kadar titredim. Kalbim sebepsiz hızlandı. Sanırım iyice kafayı yiyordum. Ama daha gözlerim gözleriyle buluş madan, ensemden aşağıya salınan bir ürpermeyle, tüm bedenimin ir kilerek onu hissettiğini biliyordum. Ona her anlamda tepkiliydim, ru hen ve bedenen… Varlığını uyarı takılmış cihaz gibi hissediyordum.

Rengim yüzümden çekilmiş olmalı ki Görkem ürkek bir doku nuşla bayılacak gibi duran beni kendisine çekerken "Kötü bir şey mi dedim?" diye sordu.

Kollarında bilinçsizce kasılmıştım sanırım. Başımı sağa sola hafifçe oynatarak bakışlarımı onun omzunda duran elime kaydırdım. Titri yordu. Biliyorum, hemen yanımda, derin mavilerini Karadeniz gibi kö pürterek şimşeklerinin öfkesini üzerime yükleyerek bana bakıyordu Efe. Neden bildiğimi bilmiyorum ama hissediyorum aradaki kızgınlığını, sitemini, kaygısını ve hatta bedeninden yayılan kırgın gerginliğini. Ne fesimi kesiyordu bu his. Kesin elleri yine yanında yumruk olmuştu ve bana öldürecek gibi öfkeli bir kıskançlıkla bakıyordu deli mavi gözleri.

Ve müzik durdu zamansız. Pistteki dans eden çiftlerden itiraz sesleri yükseldi. Of Allah'ım, ben nasıl bir insan olmuştum böyle? Ben ürkekçe geriye çekilirken müzik çalarda önce bir çınlama, kulak tırmalayıcı ve diş gıcırdatıcı bir ıslık sesi sonra yüksek seste bir ritim duyuldu. Bu müzik bizim seçtiklerimizden değildi. Turna ile eğlence olsun diye doldurttuğumuz, sevdiğimiz film müzikleriydi. Ve arkamda onun her bir hücremi sarmalayan bedeni belirdiğinde, tüm tüylerim diken diken oldu. Nefesim boğazıma kördüğüm olup dizildi. Yutkundum. Boğaz dediğin dokuz boğumdu ve hepsi beni boğdu!

"Müsaade eder misiniz? Sanırım arkadaşım şu anda yanlış yerde!" dediğinde sakinliğini korumaya çalışan fırtına kopmuş sesiyle, dişlerini sıkarak adama gözdağı veriyordu.

Görkem şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kireç gibi beyazladığıma eminim. Ben, ona onay vermeden daha, elimi bırakıp bir adım geriye çekilerek ellerini teslim olur gibi havalandırdı. Tırsak herif!

"Sadece danstı arkadaş, sorun yok." dediğinde panikle, yanımıza koşarak gelen Turna heyecanla araya atıldı. "Görkem kuzenim, Efe."

Hale bak, milleti nasıl bezdirdiysek canlarından, sanki benden çok onlar yanlış anlamasından korkuyorlardı Salim ya da Efe'nin! Ben ise hâlâ arkama bakmaya cesaret edemiyordum korkudan. Sahi Salim ne redeydi? Efe'yle şimdi bir sorun yaşamalarına dayanamazdım. Hem de Turna'nın en mutlu gününde. Salim'in olduğu yana bakamıyordum. Efe'nin kızgın yüzünü ve öfkeli gözlerini karşılamaya hazır değildim. Hele bu kadar kırgınken yaralarıma yeni acılar ekemezdim.

Ama istediğim olmadı. Arkamdan, dibime kadar yanaştı Efe. Bedeninin gerginliği elektrik gibi çarparken beni, teninin sıcaklığında yanacağıma, üşümüş olmalıyım ki tüm tüylerim ürperdi. Uzun parmaklarını bel oyuntuma sürterek ayaküstü titretirken bu usul ve baştan çıkarıcı dokunuşu bilinçli yaptığına ve tepkimi ölçtüğüne yemin edebilirdim. Tık tık, küt küt deli gibi atıyor kalbim, aklımı kovalayarak koşuyor dörtnala. Gelecek olanı hissediyorum. Ondan sebep nefes alamıyorum.

Kalınlaşmış, öfkesinden toklaşmış sesi saçlarımı okşarken "Bana dön!" diye buz gibi sesiyle buyurdu. Dönmedim. Ama ürkekçe titrediğim olduğum yerde. Turna'nın yüzü kireç gibi olmuştu. O da bu kadar öfkeleneceğini beklemiyordu sanırım ve yaptığı oyun, elinde patlamış çocuk gibi korkuyla bakıyordu bize. Onun yüzündeki dehşet yansımasından anladığıma göre, Efe sandığımdan daha fazla öfkelenmişti.

"Bana dön Canan!" dedi yine buz gibi bir sesle emrederek.

Bunca olandan sonra, hiçbir şey olmamış gibi onunla dans etmemi bekliyorsa aklından zoru var demekti! Üstelik ortalıkta, böyle durdukça milletin gözüne batıyorduk ama valla aldırmıyorum elâlem ne söyler diye. Bedenim çığlıklarda, aklım firarda… Kızgınlığım içimde çoğaldıkça isyanım irade kalemi fethetti. Ondan kopmak ve etkisinden çıkmak için öne doğru bir adım attığımda "Olduğun yerde kal!" diye buyurdu bu sefer ukala!

Önce donup kaldım. Zaten koştuğum yoktu ya, deliye bak! Bacaklarımı kıpırdatamıyordum korkudan. Ellerim uzun ve zarif elbisemin eteklerine tutundu. Avuçlarımdaki acı, kumaşın dokusundan kaynaklanıyordu. Bu hareketim bana cesaret verdi, aldırmadım, öne doğru bir adım daha attım ve bileğimden sert ama canımı yakmayan bir tutuşla çekilerek geriye doğru savruldum. Kayboldu çığlıklarım soluklarımda.

Soluk soluğa halde ince bir çığlık koyuverirken onun kulaklarına mı-
ras, saçlarım tepemde hareler çizerek dönmeye başladı. Bacaklarıma
vuran elbisem hışırdayarak onun bedenine vururken, kumaşların ara-
sında oluşan statik elektriğin çıkardığı sesi, kulaklarımda duyumsu-
yordum. Etrafımızdaki o iç kıyıcı gerginliği yırtan serin rüzgârı, onun
bedenindeki öfkeyi teminde hissediyordum. Kalbim göğsümden fırat
etmiş kanatlanıyordu. Ayaklarımın ucunda dönmem tamamlanınca,
kolum arkama bükülerek elimin bileğimden sıkıca kavranarak kalça-
mın üzerinde sabitlendiğini hissettim. Ve lanet olsun, yumuşacık du-
ran göğüslerim onun sert göğsüne hiçte nazik olmayan bir tutumla
vurdu. Etrafımı şaşkın bir uğultunun kınayan sesi bürüdü. Kızarmaya
başladım. Utancımdan yandım ama kıpırdayamıyorum. Onun bu bek-
lenmedik kabalığıyla yerin dibine girerek korkmuşken ben, Efe gözle-
rini yüzüme dikti. Sadece baktı. İç geçiren kızlardan bir şaşkınlık nida-
sı yükseldi. İyice tedirgin olan ben, soluk soluğa, onun bedeniyle
tamamlandığımı idrak ettim. Ter, su içinde soluksuz kalarak yakardım.

"Yapma…"

Ürkekçe kollarında titrerken kirpiklerimi kırpıştırıyor, derin derin soluyarak utancımdan kıvranacağıma, öfkemden çileden çıkıyordum. Yüzüne cesaret edip bakamamıştım hâlâ, etrafımdaki kuru gürültüyü çıkaran aymaz kalabalığa da bakamamıştım daha doğrusu. Yere bakıyordum suçlu gibi. Soluk soluğa sadece yere… Kızların kıskanç mırıltılarını duyunca, dişlerimi sıkarak gözlerimi sımsıkı kapadım. Utancımdan ölebilirdim. Çok sonra bir cesaret bakışlarımı ürkekçe etrafımda dolaştırarak milleti çaktırmadan dikizlerken, "Bırak beni." diye fısıldadım korkuyla. "Rezil olacağız, bırak."

"Yüzüme bak!" diye buyurdu buz gibi bir inatla.

"Efe, annemler görecek, bırak beni. Milletin diline düşeceğiz..."

"Yüzüme bak Canan… Gözlerime!"

"Git!" dedim korkuyla yüreğim dehşet halde çarparken. Gözlerimi utancımın yaşları zorluyor ağlamaya da gururum izin vermiyordu. Hızlı hızlı soluduğumdan, göğsüm onun bedenine sürtüyordu. Ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de müthiş bir dehşete düşürüyordu.

"Efe… Bırak! Git ne olur yanımdan."

Ve beklemediğim o sözler, beni can evimden vurdu!

"Gidersem, bir daha yüzümü göremezsin Canan!"

Dehşete kapıldım ve düşünmeksizin, soluk soluğa öyle bir hızla kal-
dırdım ki yüzümü ona, anında sulanmış gözlerimin irisleri kocaman
açılmıştı. Beni kendiyle cezalandıracaktı öyle mi? Bir temas, bir soluk
derdimin devası biliyorum, çok özledim işin aslı… Üstelik kalbim bir
adım atsa, ayaklarım bir adım geri gidiyor. Korkumdan mı, arzumdan
bilmiyorum ama teni bana zindan, olanların fikri bana düşman... Her
yanım titrerken onun gözlerinde yine aynı bakış belirdi, suçlayan. Sı-
kıntılı duruşumuzdan utandığım için terlemiştim ve kâküllerim içim-
deki sıkıntıdan oluşan terle şakaklarıma yapışmıştı. Derin derin soludu-
ğum için onun göğsünde sabit duran göğüslerim, onun sinesinde hızla
inip kalkıyordu. Ve bu hareketler beni utancımdan eritip bitiriyordu.

Yürek yemiş gibiydi mübarek, benim iffetimi ve şerefimi hiç dü-
şünmüyordu!

Herkesin bize baktığını biliyordum. Spot ışığı tutulmuş fare gibi
ortada, herkesin gözleri önünde avlanmış gibi duruyorduk. Sanki bu-
rası sirkti, biz de gösteri hayvanı. "Bedenlerimiz mahremiyeti uzaklaş-
tıran bir tutumla birleşik… Uzaklaşsana!" dedim korkuyla.

Aldırmadı, eğildi. Kimseye aldırış etmeden, kaçırdığım gözleri-
min içine öfkeyle bakmaya çalışarak "Masum bir amaç için bile olsa
bir daha seni başkasının kollarında görmeyeceğim Canan." diye dişle-
rini gıcırdatarak buyurdu.

"Biz…" dedim nefessiz kalarak. "Biz dans…"

Başını kaldırdı ve etrafımızda çalan kısık müziği dinledi. Vals mü-
ziğiydi bu. Sonra şaşkın ve ürkekçe titreyen, herkesle birlikte bize kor-
kuyla bakan Turna'ya bakıp "Diğer müziğe ses ver Turna!" diye bu-
yurdu. Gözleri tek bir noktaya kilitlendi. Salim'in olduğu masaya!
Bakmaya korktum. Çünkü Efe'nin gözlerinde yanan sahiplenme ateşi
ve cehennem çukuru benim cesaretimi bile yakıp kül ediyordu. Sonra
yine o bilindik sandalyenin yere düşerken çıkardığı tiz sesi duydum.
Ve Efe'nin öfkeyle yanan ihtiraslı, sahiplenici ve beni eriterek yok eden
gözleri başlı başına bir suçlayıcılıkla bana döndü. Bugün nezaketsiz-
liği ve öküzlüğü üstündeydi hayvanın ve bu hali beni hem korkutuyor,
hem de felaket derecede kışkırtıyordu.

"Ben…" dedim. O bana öyle bir deli maviyle baktı ki ben kelimeleri değil, resmen dilimi yuttum. Allah'ım nefes alamıyordum. Kendinden emin tek kaşı kalkınca sorgularcasına, bir cesaret kısık sesle fısıldadım.

"Ben dans etmek istemiyorum."

"İstiyorsun."

"Bı…"

Kelimeler ağzımda donarken daha ne olduğunu anlayamadan bileğimi bıraktı. Sandım ki beni saldı! Sandım ki acıtmadan en hassas canımı, bu sefer bıraktı! Hem garip bir biçimde gerildim hem de dehşet bir şekilde rahatladım ama aynı anda kızdım. Gariptim. Ne düşüneceğimi şaşırmış halde öylece karşısında bocalayarak kalakalmıştım. Geriye doğru bir adım attığımda şaşkınca, üzerimde emanet gibi duran eli bel oyuntuma yerleşti kendinden emin bir tutumla ve sahiplenici tutuşu sıklaşırken beni kaba bir şekilde kendine çekti.

Bedenlerimiz yine tamamlanmıştı mahremiyet yoksunluğuyla. Girintilerin ve çıkıntıların yarenliğinde birdik biz. Evli insanların bile cesaret edemeyeceği şekilde yakındık. Hürdük. Tamdık, kopmayacak kadar yakındık. Ve bu tutuş, masum değil, ilkel bir rahatlık…

Nefes alamıyormuş gibi, bozuk bir motor gibi hırlayarak sık sık soluyordum. O sakinliğini elden bırakmıyordu. Beni ürperten gözlerimin bir anlık kapanmasını, dudaklarımın titremesini sağlayan dudaklarını kulağıma yaklaştırıp soluksuz bırakarak esrarlı bir sesle fısıldadı.

"Sadece, kendini bana bırak Canan. Seninim!"

Bacaklarımın bağı çözüldü bu sözlerle ve bedenim onun iri bedeninin üzerine devriliverdi apansız bir şaşkınlıkla. "Bu kadar hızlı kabullendiğin için, sağ ol." dedi ukala herif, bedenim benden iradesiz dirayetimi bırakınca diline dolanmıştı bu halim işte. Kaşlarımı çattım nazlıca. Bu tepkim hoşuna gitti öküz adamın ve göğsüne oturan hırlamalı bir sesle gülümsedi.

O kadar kendimden ve benliğimden geçmiştim ki ne demek istediğini, Turna müziğe ses verdiğinde anladım! Ve aynı anda dehşete kapıldım.

Kulaklarım yanıyor, uğulduyor, kollarında gergin duran bedenim sıtmaya yakalanmış gibi dehşet bir korkuyla titriyordu. Müziği duyduğum anda, kalbim durdu. Oha! Yuh!

Ve Bismillah!

Tango…

Lanet olsun ben dans etmesini bile kendimce bilirken tango mu yapacaktım? Bu rezalete çifte davetiye salmak gibiydi.

Soluk alamayarak "Ben… Ben bu dansı bilmiyorum." dedim panikle. Kollarında çırpınarak kaçmak istedim ama ne mümkün, bırakmadı. Kımıldayamadık kolu sıklaşınca, tırnaklarım kollarını saran cetin kalın kumaşına oturdu.

"Ben de bilmiyorum." dedi sakince bir de. Çok rahatlamıştı doğrusu içimi. "Ama bedenimin seninle şekil alacağını, adımlarının bana uyacağını biliyorum."

Kalbim patlayacaktı bu erotik çağrışımlar sunan sözlerle, "Dur!" dedim soluk soluğa. Hiçbir şey beni onun gibi sarsmıyordu. Omzuna çıkan elim sıklaşıp tırnaklarım omzuna geçerken şeytan diyor ki! Tövbeler etmeli.

"Yeter ne olur, dur artık… Dur! Rezil olacağız."

Etrafa bakmaya korkan gözlerim sulu sepken olmuştu.

"Zaten olduk Canan! Bundan fazla olamayız." dediğinde solukların kulağıma üfleyip beni titrettiğinde ancak etrafımıza bakmayı akıl edebilmiştim! Deprem oluyordu çaresiz dünyamda ve ben bu doğal felaketi durduracak gücü kendimde bulamıyordum. Ellerim soğudu zemheri de kalmış gibi, kalbim buz tuttu son nefesimi verir gibi. İnim inim inlesem, acı çeksem ne fark ederdi. Tüm millet, gözüne kırmızı ışık tutulmuş tavşan gibi bize şok geçirerek bakıyordu! Zaten adımız mahallede anılır olmuştu *sevgili* diye, bundan sonrasını düşünemiyordum artık. Kim bilir ne derlerdi!

"Efe, lütfen bırak gideyim." dedim bedenimi kıvırıp ondan uzaklaşmak isteyerek. Zincirlemişti beni bedenine ve anahtarlarını aradığım kelimeler yoktu deniz gözlerinde. Ağlayacaktım biliyorum korkudan. Bel oyuntumda papatya gibi açılmış duran eli beni kendi bedenine istekle bastırırken teskin edercesine okşuyordu tenimi. Kaslarının tüm sertliğini ve bedeninin sıcaklığını artık elbisem yokmuş gibi tenimde hissediyordum. Ve bu dehşet düşünce bedenimi cayır cayır yakıyordu. Ayaklarım onunla hafifçe kıpırdanırken yüreğim yerinden sökülüyordu.

"Dans et benimle!"

"Bilmiyorum!" dedim titreyen sesimle. Gözlerim dolarak bu emre itaat ettiğimi anlayamadım. Soluk soluğa acı çeker gibi, "Ben bu lanet dansı bilmiyorum." diye tısladım. Ağlayacaktım ve durdurmak istemiyordum gözyaşlarımı.

Ve Efe omzunda titreyip duran hatta tırnaklarımı tenine geçirdiğim elimi, zorla söktü siyah ceketinin kumaşından. Avucuna aldı nazikçe. O kadar uysal duruyordum ki korkarken kollarında. Usulca yana indirdi elimi. O ana kadar fark edememiştim ama işe giderken giydiği asil, üzerine göre kusursuz şekilde oturan takımını giymişti. Siyah saçları kendiliğinden şekil almıştı. Hiddetiyle dalgalanan yakışıklı yüzü kusursuz, deli mavi gözleri öfke ateşiyle çakmak çakmak yanıyordu. Hiç denizler yanar mıydı benzin gibi? Ama onun gözlerindeki alevin ışığı gözlerimi alıyordu. Ve kollarında, şeker pembesi, bedenime oturup kadınsı hatlarımı sergiye çıkaran, hemen dizlerimin üstünde biten tuvaletimle bir prenses gibi duruyordum. Sanki bu düğün Turna ve Kadir'in düğünü değil, bizim nişan törenimiz gibiydi. O, asil, mağrur, kusursuz bir damat namzedi, ben ise masum bir genç kız. Onun kendinden emin kollarında kıpırdanan çaresiz kendimi eşsiz bir mücevher gibi hissediyordum. Siyah bir kadifenin sakladığı emsalsiz bir pembe mücevher gibi.

Aynı zamanda ürkek ve tedirgin…

"Tango tutkunun dansıdır." dedi kulağıma soluyup beni hayallerimden söküp alarak.

Sanki bilmiyordum, mal! Ve müzik hareketlendi.

Usulca sağa çekti bacağını ve açtı. Şaşkınca aynısını yaptığımdaki görsel, harikaydı. Bu duruş bana özgüvenimi vermeye niyetlenmiş gibiydi. Hafifçe doğrulduğumuzda, Efe ayağını ayaklarımın arasına koyarak arsızca, usulca bacaklarımı ayırarak edepsizce biraz kaymamı sağlarken tutkulu sesiyle erotik çağrışımlar yaparak "İhtiraslı!" diye fısıldadı.

Ayarsız kalbim *güm* diye, kulaklarımda ramazan topu gibi patladı.

Gözlerindeki şehvette yanıp kaybolarak kendimi kaybetmemek için nasıl kasıyordum irademi anlatamam! İlk defa bu kadar arzulu ve yakıcı çırılçıplak bırakıyordu her anlamda. Ruhen ve bedenen… Tüm kıyafetlerimi sanki bakışlarıyla yakıyor, beden ısısı beni içine hapsediyordu kül ederken. Beni kendisine kabaca çekip sağa doğru hareketlendi ve o

etrafımda dönerken ben şaşkınca ayakuçlarımda kalkmış, onun yöndendirmesiyle bale yapar gibi dönüyordum. Tüy gibiydim kollarında, nereye isterse çeviriyordu.

"Tutkulu!" dedi elim kalkıp omzuna konduğunda. Sesi hâlâ kulağımda çınlıyordu. Kanımı kaynatıyordu hareketleri. Karşımda durdu. Ve beni kollarına kabaca bir sertlikle çekti. Tamamladı eksik kalan sıcaklığını tenimde. Cesur ve ne istediğini bilen bir adamın zeki hamleleriydi bunlar.

Ama ben masumdum ve bu hamlelere karşı zayıf, titredim ve sendeledim.

Beni kendi bedenine bastırırken "Ahengin dansı!" dediğinde yüzünü cesurca saçlarıma sürterek başımı okşadı. Nefesi tenimde kıncalanma hissi bırakırken soluklarım titrekçe salınıyordu göğüslerimden yukarı. Kırpışan gözlerimi kapattım. Ne cüretle yaptım bunu bilmiyorum ama cesaretim yerine gelmişti. Olan olmuştu zaten. Kendimi kollarına bıraktım, aklımı havalara sanırım. Ve sanki o anda etrafımızdaki herkes silindi. Boş bir pistte, sadece ikimiz vardık. Karanlıkta, üstümüze vuran tek bir spot ışığı ve müzik! Rüya gibi… Hayal gibi… Hep kendime anlattığım, masallarım gibi.

Adımlarımız uyumlu hale geldiğinde, "Tango, aşkın dansı Canan… Senin gibi!" dedi şehvetle kısılmış tok sesi kulağıma değil yüreğime. Nefes alamadım. Birden beni geriye doğru savurdu. Kopmak istemediğim için kollarından, bir an çırpındım sanki. Rüzgârda tükendiğimi, dalından kopmamak için ona tutunan bir yaprak olduğumu hissettirdi. Güven veren ellerimiz ayrılmadan beni döndürerek kaba ve biraz vahşice kendine çekip nezaketten yoksun bir hamleyle tekrar kollarına aldı ve kemiklerimi kıracak bir baskıyla sardı yeniden.

"Tehlikeli!" dediğinde tam önünde değil, yanında duruyordum. Vahşice parlıyordu yırtıcı bir kuşu andıran gözleri, ben şaşkınca kollarında kuklaya dönüyordum. Ağlarına takılmış çaresiz bir balık gibi titredim, ihtirasıyla saçımdan tırnağıma dek sıtmaya yenildim.

"Bi' sakin ol Canan!" diye fısıldadı telkin eden sesi, sonra çapkınca gülerek tüm sakinlik girişimimin içine etti.

Sakin mi? Biraz daha bana böyle cesurca dokunursa ateşler içinde bakarsa kalbimi yakarak kül edecek, kalp krizi geçirmeme sebep olacaktı.

Kendinden emin, arzulu eli bedenimi okşar gibi sırtıma inip beni kavrayarak yanlamasına bedenin üstüne yatırırken şaşkınlığım herkesten çok daha fazlaydı. Ben, düz bir çubuk gibi yanında dikiliyordum. Ve birden elimi tutup yine savurdu beni geriye. Döne döne uzaklaşırken ondan, saçlarım tepemde hareler oluşturuyor, eteğim bacaklarımda havalanarak balon gibi şişiyordu. Ayaklarım sanki yılların deneyimli dans öğretmeni gibi bale yaparcasına, birbirine dolaşmadan ustaca etrafımda dönmemi sağlıyordu.

Tam kopacağımız anda, beni tekrar kabaca kendine çektiğinde, bedenine gümlemeden narin bedenim ve elim bu sefer daha kendinden emin bir biçimde omzuna sokuldu. Yasak bir bütünleşme yaşayan bedenim, yüzeysel kıvrımlarına cuk oturdu. Onca kumaşa rağmen, avucumun içinde, ateş gibi yanan ve kasılan sert kaslarını hissediyordum. Soluk alamıyordum. Terliyordum, yanıyordum ve garip bir biçimde karnımın içinde kasılan titreşimler beni panikletiyordu.

Ben panikledikçe de üzerimdeki basmakalıp gibi duran cesurluk kalkıyor, elim ayağım birbirine dolaşıyordu. *Biraz merhamet*, ölüyordum. Bacaklarımın onun etrafında, bacaklarına dolaşarak oluşturduğu ahlaksız dans beni tüketiyordu. Korkuyordum bu tüketici tutkudan ama aynı anda adrenalinin o tatlı lezzeti, beni benden geçiriyordu. Sağa doğru bir adım atıldı birlikte, aynı hizada ve aynı ritimde. Kalplerimiz gibi bedenlerimiz de aynı yasak ahengi yakalayarak edepsiz bir ritim tuttu, ayakuçlarımız sürtünerek geri yerlerine geldi. Kelebek gibiydim kollarında, kozasını yeni delen ve uçmayı keşfeden acemi bir kelebek!

Kollarına aldı yine beni. Öyle sıkı, öyle sahiplenici, öyle istekliydi ki aklımı yerinden söküp cebine koydu sanki. Düşünmeksizin kaptırdım kendimi onun büyüsüne. Sanki ışıklar kapandı, tüm dünya bir anda maviye çaldı. Biz çatıdayız, tek başımıza. Tepemizdeki meşk eden ceviz ağacına vuran rüzgâr uğulduyor, yapraklar dallarıyla sevişiyor, boğucu sokaklardaki kornalar bizim için şarkı çalıyordu. Onun mistik bir yel gibi tenimi okşayan solukları kulaklarımda en eşsiz ezgisiyle beste nakşederken biz, karanlığına pusu çökmüş gecede, gözlerden uzak, sadece kendimize sakladığımız o yerde gibi özgürdük. Tüm kalkanlarım inmiş, süngüm düşmüştü.

Sanki saat kim bilir kaçı çalıyordu bizden. En güzel anlar yine domuyordu mazide. Soluklarımızda bir titreklik, bedenimizde kaygılı bir ateşle yanan ihtiras… Şehvet zihnimizi kör etmiş arzu girdabında çırpındıkça batıyor duyularımız. Terlemişti tenimiz. Havada asi, küstah, ihtiraslı, arzulu, hırçın bir koku, ikimize ait, ikimizin solukları gibi tenlerimize bulaşan bir efsun… Şehvet! Bir boşluktan firar etmiş gibi sürülüp ruhumda çözülen sesi öyle güzel şeyler fısıldıyordu ki kulağıma, zihnimdeki yankılanmaları allak bullak ediyordu evreni. Gün görmemiş ateşli sözler, yürek dayanmayan arzulu fısıldaşmalar… Hareketleri tüm düşüncelerimi, mantığımı tüketiyor gibiydi. Kalpte çınlayan hasret, neye olduğunu, ne için olduğunu bilmediğim bir vuslatın gelmesi için dua ediyordu sanki.

Bedensel kalabalıkların içinde, şaşkın, yorgun, yadırgayan hatta ayıplayan gözlerin üzerimizde uçuştuğu yerde, duygularımızla çırılçıplak biz, tek bedendik. Yanımızda dönen insanların her şaşkın bakışının içinde, sönmüş tutkunun, aşkın, özgürlüğün, asiliğin kıvılcımını arayan iki yalnız ruh, kutsanmış gibi çırılçıplak birlikte, ahenkle ve tek olarak süzülen bedendik.

Birinin kesik nefesleri diğerinin soluklarına can, birinin ıslak dudakları diğerinin tenine sürttükçe şifa… Sanki elbisemiz tenimizde yok… Ayaklarımız çıplak gibi özgür kılıyordu bu dans insanı içinde…

Her hareket bir diğerinin devamı, bir öncesinin tekrarıydı ama tutku öyle fazlaydı ki şu an ayrılık yazılsa bile yazgıya, isyankâr atan şakaklarımızdaki kalbin nabızları bu kederi şehvetiyle bozacaktı. Sık solumaktan boğazımız düğüm düğüm oldu. Oysa gözlerinin içine vuruyordu avazı çıktığı kadar sustukları ama şimdi onlar bile sadece aşkı okuyordu.

Adımları ağır, olası tüm hislere, paniklere, endişeye duygularımız sağır…

Hâlâ deli gibi çırpınan kuvvetli kalbinin üzerinde ürkek bir el… Solukları bir yakarış gibi pervasızca fısıldıyor kulağıma.

"Senden sonrası yok Canan. Bir senin hayatında olayım ben. Bir bana helal ol sen, bir bana ait… Evlenelim hemen!"

Birden top patladı. Hayır, patlayan ramazan topu değil, benim yüreğim, akıl sağlığımdı! Eğer hayal kurmuyorsam, evlenme teklifi ediyordu bana! Öyle naif, öyle zamansız ve belirsiz halde. Yüzüksüz, hiçbir

usule uymayan, süse püse gerek duymayan, uzun hazırlıkları olmayan cinsten bir şekilde... Pattadanak!

Yüzsüzlük, edep hayâya uymayan usulsüzlük…

Kelebek dansına soyunan elim kondu ensesine. Şaşkınlıktan genzimde donan soluklarım sıkıştı kaldı genzime. Gece karası olmuş gözlerimde okyanusun mavisi raks ediyor sanki… Denize düşmüş ay gibiydi parlayan gözbebeklerim… Saçları değerken parmaklarıma, yükseldi ayaklarım, uzandı dudaklarım kulağına.

"Hayat… Bir dans Efe!"

Kolları sıklaşırken bedenimde, "Senin partnerin de bir ömür benim Canan. Bir ömür benim diğer yarım, helâlimsin." dedi yüreğimi sustururcasına. Ve gözlerinde ömrüm tutsak kaldı yine, ben bir ona köle…

Adımlar durdu. Sözler tükendi. Müzik kesildi. Ellerim titrekçe geniş omuzlarda kaldı, iri elleri ince belimde, bedenim bedeninde zincirlemiş gibi yapışık. Gözler zamanı tüketmek istercesine birbirine kenetlendi.

O bana, "Benimle evlen!" demedi, ben ona. "Evet!"

Ama onun gözleri "Bana aitsin dedi." Ben de "bir ömür." bakışıyla karşıladım hislerini.

Vaatler yoktu arada, sadece istekler ve ne istediğini bilen yürekler vardı.

Bu dansta olan hasret, tene olan özlemin ruhun bir başınalığına sahip çıkması gibiydi. Ona, muhtaç olduğum dokunuşuna duyulan karşı konulamaz arzuma, ölümü tadacağımı bilsem bile kan ter içinde atılmam gibiydi.

Gözlerin şaşkınlığına vurmuş pususuna gafil avlanan, iki yalnız beden ve birbirine çarpan, yalnız birbirinde tamamlanan yürek olarak kalmıştık ortada.

Ne dediği değil, bana nasıl dediği olay, gerisi detay olmuştu.

Aşkın dansı tango, tutkunun, özgürlüğün, varoluşun, isyanın, fedakârlığın ve bayağılığın; ihtirastan yaratılmış bir kadınla, tutkudan alev almış bir erkeğin en yakıcı ahengi…

Kimi zaman asil, kimi zaman çılgın, kimi zaman şehvetle arzu karışımı… Tutkudan yanan öfkeyle sindirmiş hali ise, biraz Mavi, biraz Asiydi. Erkeğin kendinden emin adımlarıyla davet ettiği her arzuya kadının bile bile kendini teslim ettiği bir aşka süzülüş ritüeliydi.

Tango… Pervanenin ateşe, döne döne teslim olması gibi deliceydi. Tehlikeli, kimine göre ise yasa dışı olacak kadar cezbedici…

*Bilmem kaçıncı yüzyılda herkesin ayıpladığı, bayağı insanların kendini kandırarak yaptığını savunduğu dans, şimdi bizim bedenimizde tutkuyla şekil bularak yaktıkça aşkın ateşini, geleceğime yön veriyor, hayatlarımıza ışık tutuyordu sanki.

"Seveceksen sev, kaç kaç nereye kadar!" dedirtiyordu.

Etrafımdaki konuşmalar çoğalıp soluklarım kendine gelirken büyü bozuldu. Hâlâ kollarında nefes nefese dururken iki garip gece kuşu gibi yasak tutkunun dallarında titreyerek çılgın gibi atan kalbime inat, "Ne yaptım ben!" dedim geriye çekilmek için çabalayarak. Gözüm hiçbir şeyi, hiçbir şeyi görmemiş, âlem yansa da dünya batsa da devam etmiştim.

Pişman ve şaşkın…

"Ne yaptık biz? Nasıl cürettik ikimiz?"

Bunu öyle sesli bir dehşetle söylemişim ki yanımda hâlâ soluk soluğa duran Efe, "Özgür kıldın kendini. Bugün özgür olduk!" dediğinde ıslak gözlerle baktım yüzüne. Sorgulayamadığım zaman bile bize ağırdı.

Oysa dansımızda bedenlerimizden önce ruhlarımız tamamlanmıştı. Benliğin özgürlüğü arayışı kadar doğal, bir kalbin atışına sahip çıkışı kadar sadık, bir tenin başka bir teni kabullenişi kadar eşsiz, bir başka ruhta bulamayacağı lezzet kadar tanıdık, her şeyden önce eşsiz ve alabildiğine doğaldık. Ve şimdi bir o kadar panik…

Herkes gibi bir topluluğa girip iki ileri bir geri olmayacak kadar dehşet, sahte tutkularla harmanlanmış gelgitlerden sıyrılacak kadar muhteşem, herkesin cesaretine girecek gibi değil… Kısacası…

Sevdiği kadını sahiplenen kolların yanan bedeni sarması kadar yürekli, o kollarda eriyip tükenip gözü kapalı ölmeye hazır bir kadın kadar ilkel bir cesaretti bizimkisi… Bu dans bizim ruh halimizdi.

Ben utanç içinde ellerimi ovuşturarak dururken ortada, Efe koluma nazikçe dokunarak çekti beni çıkışa. Milletin gözü üzerimizde, ayıplayan sesi kulağımızda… Hâlâ gümbür gümbür atan kalbimin üstünde teni. Hâlâ teni kokan cayır cayır kavrulan avuçları vardı düşüncelerimde.

* 1800'lü Yıllarda başlayan ve elit tabakaların ayıpladığı, avam kesimin kabullendiği sıra dışı dans…

Ve bacaklarım tutmazken beni, o çekip almıştı kalabalığın hayıflanan gözlerinden tükenmişliğimi…

Böyle apansız, böyle çaresiz sevdim…
Ne dese, düşünmeksizin "Âmin" der gibi…

Kızılca kıyamet koptu. Bir ayıbın adıydı artık Tango!

Bilmeyen, duymayan kalmamıştı bu dansın adını. Ecnebi memleketlerin yasak zihniyetlerinden kopup yurdumun kıytırık düğün salonunu tarumar etmişti içindeki tutku. Kanım damarıma az, kalbim benime fazla geliyordu.

Ben artık iflah olmaz bir ağıtçı olacaktım. Biz dans sonrası daha salondan ayrılmadan millet başlamıştı fısıldaşmaya ve dedikoduya. Annem kapıda yakaladı beni. Kopardı Efe'nin ellerinden. Çimdikleyerek başladı azarlamaya. Efe yanımda olmasa çekinmez saçımı başımı yolardı, gerçi gözleriyle bundan geri kalmamıştı. Gözü dönmüş! Ateşsiz yakıyordu her sözündeki harareti. Benim aklım ise hâlâ az önce yaşadığımız eşsiz anlardaydı.

Ve bir şey kim vurduya gitmişti! Lanet olsun, Efe bana alenen evlenme mi teklif etmişti?

Kolumu acıtası bir çimdikle süsledi annem. Ve başladı sözleri kafama on beşlik çivi gibi çakılmaya.

"Allahtan baban yok, kırardı kemiklerini. El içine nasıl çıkacağız biz? Kepaze olduk mahalleye, dillere düştük." İsyanla bağırdığında hücceten sesiyle, dudaklarımı dişliyordum acıtasıya. Koluma attığı dehşet çimdiklerin acısıyla kıvranıyorum ama gıkım çıkmıyor. Biliyorum toplumda olmasak kırmıştı boynumu…

Efe geçti ikimizin arasına. Bir bariyer görevi gören bidon gibi ama bilmiyor ki annem delirmiş, onu yokuş aşağıya tıngır mıngır yuvarlardı eski çöp tenekesi gibi.

"Kumru teyze…" Yüzüne bakmayan annem, koluyla ittirdi onu da geriye.

"Seni hep akıllı birisi olarak görmüştüm Efe, yanılttın beni. Nasıl yaparsınız bunu? Milletin diline nasıl düşürürsün onu? Namusumuz, iki paralık oldu. Adı zaten dillerdeydi, şimdi hepten çamura

yatıracaklar…" dediğinde hayal kırıklığıyla, ağıt yakarak yine başladı söylene söylene ağlamaya. "Babası duyarsa amcası duyarsa… Yakacaklar canını… Gençliğine doymadan kıyacaklar geleceğine!"

Yanaklarından yaşlar süzülürken "Rezil oldu. Şimdi kim bilir hakkında neler diyecekler?" dediğinde çaresizce, benimde gözlerim dolmuştu. Yaptığım dansın -hata demiyorum- bu kadar büyük sonuçları olacağını bilemezdim. Nurdan ablam geldi yanımıza, çekinerek anneme baktı.

Annemim çekiştirip durduğu, çimdiklemelere ara vermediği beni alıkoydu usulca. Kanatlarının altına aldı şefkatle.

"Yeter Kumru, kız zaten ürkmüş. Korkmuş bırak." dediğinde annem delirdi.

"Ben nasıl bakacağım mahallenin yüzüne Nurdan? Adını nasıl temizleyeceğim onun?"

Daha sözlerini tamamlanmadan annem, yanımda beliren Efe'yle irkildim. Çekinmeksizin uzandı eli elime. Tuttu tüm sözlere isyan gibi. Annemle Nurdan teyze şaşkınca ellerimize bakarken başını kaldırdı vakurca.

"Kimseye bir şey açıklamana gerek yok Kumru teyze." dediğinde tüm gözlerin dikkatini üzerine çekerek. Ben ürkekçe elimi çekiştiriyordum kıskaç gibi sıklaşan avuçlarından ama başaramıyordum. Annemle Nurdan teyzenin gözleri, ikimizin ellerine kaydıkça utancımdan yerin dibine gidiyordum.

"Eğer sizin de izniniz olursa, annemle haftaya Canan'ı istemeye geleceğiz." dediğinde bana yumruk sallamış gibi başım geriye çekildi. Ya da saçlarımı birisi yoluyor gibi beynim zonkluyordu. Bakışlarım irileşirken şaşkınlıkla, annem ağzı açık halde kalakaldı.

"Ne?" dedi Nurdan teyze de annemden aşağıya kalmayan bir şaşkınlıkla. "Oğlum sen daha okuyorsun?" dedi ilk aklına gelen şeyle.

"Aynı zamanda çalışıyorum da anne… Ben evime bakabilirim, merak ettiğin buysa." dedi Efe kendine güvenen bir tonda.

Anneme kaydı bakışlarım. Elini dudaklarına kapamış, bize şaşkınca bakıyordu. Efe öne doğru bir adım attı. Saygılı bir duruşla, "Ben Canan'ı seviyorum." dediğinde, yüreğim sanki yerinden kopup ayaklarımın dibine düşmüştü.

Nurdan teyze nemli gözlerle derin derin solurken annem şaşkınca bizim ellerimize bakıyordu hâlâ. Bakışları bana kaydı. Başını hafifçe kıpırdatarak, "Canan?" dediğinde utancımdan yüzümü yere eğdim.

"Bana evlenme teklif etmedi." dedim sadece kısık sesle suçlayarak.

"Ettim..." diyen Efe gülümsedi. "Az önce!"

"Etmedin... O değildi!" dedim inatla.

"Ettim." dedi o da inatla. "*Evet*, dedin."

"Demedim." dedim burnumu havalandırarak gururla.

"Dedin mi?" dedi annem araya kaynak yaparak merakla. Yüzüme tükürecek gibi duruyordu utandığı yüzü.

"Dedi." diye usulca belirtti Efe. "Gözleri *evet* dedi."

Nurdan abla kıkırdarken ben dudaklarımı ısırarak gülmemek için kendimi zor tuttum. Ben nasıl bir şey olmuştum, ağzım sussa gözlerim konuşuyordu demek, suçluydum.

Onun üstüme biçtiği duygulara karşı koymam imkânsızdı. Dirayetsizdim. Bana yaşattığı utancı, mutlulukla kapatmıştı, çaresizdim. Doğrusu, yanlışı, ağrısı, sancısı neyse, ne varsa yaşanacaktı artık. Ben Efe'ye yürekten demiştim evetleri ama yine de evlenme teklif etmemişti... Gerçek bir evlenme teklifi...

Efe bana döndü. Ben annemlerden utanarak bakmadım yüzüne. Efe aldırmadı onlara, çeneme dokunup başımı kaldırırken usulca, "Evlen benimle!" dedi öyle sıradan, apansız, birden, damdan düşer gibi delice. Başımda kavak yelleri eserken "Evlenelim." dedim bacaklarımın dermanını keserek.

"Tövbe tövbe!" dedi annem bileğimden yakalayıp beni kendi yanına çekerken. "Bu nasıl iş?" dediğinde beni sürükleyerek eve götürmeye başladı. Gözlerim arkamda takılı kalmıştı, kalbim yerinde yoktu sanki. Şaşkındım ve sarhoş bir tutkunun koynunda ben bir deli gibi düşüncesizdim. İş içten geçmişti artık. Gözyaşı ya da mutluluk hatta ayrılık ya da pişmanlık ne varsa hepsi bugünden sonra yaşanacaktı.

Kaderim baştan yazılmıştı sanki ruhum bu değişimi haykırmıştı!

Annemin peşinden sürüklenen ben arakama bakıyordum şaşkınca. Az önce Efe bana evlenme mi teklif etmişti? Ellerini cebine sokan Efe, omuzlarını kaldırarak göz kırptı muzırca ve tökezledim. Nurdan teyze de benim gibi şaşkınca oğluna bakarken annem beni çekiştirip düzeltti.

Azarlamasına, çimdiklemek de dâhil kaldığı yerden devam ederek çeke çeke eve götürdü.

Sanırım, asıl film şimdi başlıyordu!

Ne sanmıştım ki zaten odun geldi, odun gidecekler sürüsüyle. *Katranı kaynatsan olur mu şeker, cinsine tükürdüğümün, cinsine çeker,* derdi babam, işte bu da babamgiller cinsindendi işte... Tam bir Türk odunu!

Erkek milleti değil mi? Aklının ermediğini, gözlerinden saklıyor. Ben bana açılacak, romantik bir evlilik teklifi yapacak derken adam geçmiş annemin karşısına çatır çatır konuşmuş, bir de bana *aldım lan seni* der gibi havalı havalı bakıyordu. Hem de benden izin almadan! Bana sormadan! "Evlenir misin?" demeden!

Babam ağzı kulaklarında eve geldiğinde, dedim babam ikramiye almış zaar, seviniyor garibim. Ne zamandır benden sebep babamdan köşe bucak kaçan annem merakla sorduğunda, kaşıyla beni gösterdi. "Sonra konuşuruz hanım..." Sonra konuşacağı konu ben miydim?

"Aman baba, ben zaten anladım." dedim saf saf öne atılarak.

Babam keyifle oturduğu yerinden öyle bir öfkeyle yekindi ki bir an mesanemi zorlayan sıvıyı salıverecektim. Eli her an ya popomda, ya yüzümde patlayacak gibi hazır asker duruyordu yanında. Ben hemen korkuyla bir adım gerilerdim.

"Valla yeni elbise istemeyeceğim. Tamam, belki sinemaya gitmek için biraz harçlık düşünmüşümdür edepsizlik ederek ama hepsi o kadar." dediğimde, babam yüzüme şaşkın şaşkın bakmasıyla, iyice aptala döndüm.

"Tamam baba, kızma bu kadar. Sinemaya da gitmem. Harcamam ben paranı falan." dediğimde kırılarak, yüzüm asılmıştı. Üzülmüştüm, oysa babam benden canını bile esirgemezdi, bilirim.

"Bu ne saçmalıyor yine? Sen yemekleri pişirince tüpü kapatmıyor musun Kumru? Bu kız ne zaman mutfağa girse içmeden leyla oluyor." dediğinde, espri mi yapıyordu? Yoksa annemle bana laf mı sokuyordu, anlayamadım!

Ama annem elini önünde, yeni gelinlere özel hatırşinas bir ritüelde sallayarak kırıtınca tükürüğüyle boğulan bir Canan olarak şoka girdim.

"Aman Bey, onun her zamanki hali. Şaşkın!" dedi nazlı nazlı bama bakıp kıydıl kıydıl yaklaşırken. "Sen söyle hele, bu sevincini neye yoralım?"

"Bir kahve yap sen, valla keyfim yerinde. Biraz sefasını süreyim." dedi babam.

"İkramiye yerine, milli piyango falan mı çıktı ki baba?" dediğimde şapşalca ve patavatsızca, annem ayağındaki terliği bana fırlattı üşenmeksizin. "Git babana kahve yap, çok konuşma Leyla." dedi.

"Ne Leyla'sı anne, benim, Canan!" dediğimde kıkırdayarak diğer terlikte kardeşinin yanına düşmüştü. Ben de arsızca ayağıma giyerek "Ev soğuktu zaten, teşekkürler anne." diye sırıttım.

Az sonra meraktan çatlayarak kahveyi pişirirken mutfakta, annemle babamın konuşmasını kaçıracağım, iyi olan her neyse kaybedeceğim derken neyse sonunda pişti. Tepsiyi babamın önüne tuttuğumda, babam her zamanki gibi "Ellerin gibi bal olsun." dedi.

Annem tuttuğumda "İsteme kahveni de görmek nasip olsun!" dedi.

Bu sözler bizim evin ritüeli olduğu için, her zamanki gibi sadece "Afiyet olsun." dedim, tabii içimden de *âmin*...

Tam mutfağa yöneliyordum ki babam boğazını temizleyerek "Sen şöyle bir gel bakalım." dedi.

Arkama bakmaya korkuyordum resmen. Tövbe estağfurullah, bunlar kırkından sonra azmıştı zaar! Utancımdan yerin dibine giriyordum. Annem ve babamı cilveleşirken hayal ettiğim an bile, beynimdeki tüm hücrelerim işlev tedavisine girmek istiyordu. Hayır, aklımda ne kadar romantik senaryo varsa hunharca katlediliyordu. Aşktan soğuyordum resmen onları âşık düşününce...

Ama babam bir daha seslendi, hem de arkamı dönmeye korkan bana. "Sana diyorum şebek, hele bir gel bakem!"

Koca kadına şebek mi denir? Gülüm de canım de hadi beceremedin hatun de, şebek ne yahu, diye iç çektim içimdeki Canan'la konuşarak.

"Kızım, baksana bana, kıçınla mı konuşayım?" dediğinde sonunda muhatabı olanın ben olduğumu anladım. He dedim, bana diyormuş şebek!

Sonra *eyvah,* dedim panikle. Biri halt edip düğünde olanları anlattı mı yoksa? Anlatsa babam bu kadar sakin olmazdı. Yok canım,

üzerinden kaç gün geçmişti! Unutmuşturlar sanırım! Sonra içimdeki Canan kafamı dürttü zumzuğuyla *nah unuturlar*, diye. Babam bir sigara tellendirmek ister gibi iç geçirdi hatırşinas bir tutumla. Hem bu kadar keyifli beni nasıl boğazlayacağını düşünmezdi.

Ben şimdi ne bok yiyecektim! Biri babama anlatırsa ne hesap verecektim! "Çok sevdim baba, birden aldı beni kollarına, onca sene bunu beklemişim meğer hemen kuruldum sinesine, kendimi kaybettim."

Haah, bunu der, sonra ya camdan kıçıma tekme yiyip uçmayı öğrenirdim -ki bu son uçuşum olurdu- ya da tavandan salıncakla asılırdım ama boğazımdan... Sonrası, veleddallin âmin!

"Dikilme suç işlemiş ciğerci kedisi gibi... Otur." dedi sertçe.

İşlemiştim. Hem de ne suç! Kıvrana kıvrana, kabız olmuş gibi karnım ağrıya ağrıya geçtim oturdum babamın karşısına. İki dizimi de altıma aldım. Tepsiyi dizlerime koyup parmaklarımla sımsıkı kavradım. Olur ya babam uçan tekme atamasa bile koca göbeğinden sebep, elindeki fincanı bana fırlatırsa kalkan görevi görsün tepsim diye ellerim tetikte. Her an bir hamleye maruz kalacağımı düşünerek dinlemeye koyuldum.

Yok artık, babam kahvesini höpürdetirken ben kalp spazmı geçirecektim, terliyorum nasıl. Sonunda babam dudaklarını şapırdatarak "İş çıkışı Efe geldi hastaneye!" dediğinde, yürek çırpınışları içinde yerimden fırladım. Cırlayan sesimle, "Efe mi?" dememle, babamın boğazını temizlemesi, annemin elime asılıp beni kalktığım yere kabaca oturtması bir oldu.

Babam benim bu şaşkınlığımı görmezliğe vurarak -bir seferlik- azarlayan bir sesle devam etti konuşmasına. "Efe iyi çocuk, severim. Akıllı, saygılı, üstelik terbiyeli ve ailesine bağlı..."

"Eee Bey, niye gelmiş çocuk? Bir müşkülatı mı var acep?"

"Varmış!" dedi babam kahvesini höpürdeterek.

İçim rahatladı. Ben de bir an, bizim konuyu açtığını sanarak korkmuştum. Hem açsa babam bu kadar sakin olur muydu salak ben işte! Sonra aklım başıma geldi, panikledim. Müşkülü neydi Efemin? Başı darda, yüreği sıkıntıda mıydı? Yüzüm asıldı. İçim daraldı.

"Paraya mı sıkışmış?" dedi annem usulca benim duygularımı dile vurarak.

"Efe ölse babamdan para istemez!" dedim salakça lafa dalarak.

Babam bana yine ters ters baktı. "Yok Hanım. Bilirsin Efe kimseden borç istemez." dedi dişlerini sıkarak kendinden emin.

"İstemez tabii!" dedim dilimi tutamayarak.

Babam *geliyor zumzuk* bakışı attı. Ben kıvranınca neden gaf üstüne gaf, salaklık üstüne ahmaklık yapıyordum ki? Yüzümü asıp kendi etimi kendim sıkıp susmayı denedim. Ne kadar başarabilirsem!

"Eee Bey, çatlatma söyle. Ağzından lafı dirhem dirhem alıyoruz." dedi annem kızarak.

"Bizden bir şey istiyor!"

Annem çaktı davayı gırgırında ama saf ben hâlâ Leyla gibi pembe bulutlarda dolaşıyorum.

"Tüh, arabamızda yok ki verelim." dedi annem abartılı bir tonda hayıflanarak. "Genç çocuk, eee tabii ister o da yaşıtları gibi tomofille hava atmayı."

"Yok hanım, araba istemiyor! Daha değerli bir şey..."

Annem bana bakarak iç çekince, benim kalp teneke çalıyor yamyam gibi. Ama annem kalbimdeki tenekeleri çöpe atarak, "Yoksa evi mi istiyor?" dediğinde alayla, benden artık sıcak terler dökülüyordu. Bunu anlamayacak kadar da salak değildim. Değerli olan bendim, öyle mi? Onların oynadığı bu muzır oyun, beni utançtan eritiyordu.

"Yok ya... Onu da değil. Evi var zati!" dedi babam iç çekerek.

"Eee, ne istiyor Efe Beyzade?" dedi annem.

"Şu geçen okuduğumuz, İrlandalı fizikçi Robert Boyle'un da asistanı olan Fransız fizikçi Denis Papin'in icat ettiği düdüklü tencereye benzeyen bir şey..." dediğinde babam daha, adamın lafını ağzına tıkayan ben ayaklandım.

"Düdüklü tencere mi? Ben mi?"

"Bak kendini nasılda biliyor!" diyen Annem ve babam bana şaşkınca bakıyordu. Ahmaklıkta sınır tanımıyorum. Aferin bana!

"Hem de şimdiki gibi tepesinden dumanlar tüten senden bir adet istiyor..." dedi babam laf cambazlığı yaparak.

"Demek konuştunuz?" dedi annem ciddileşerek.

"Konuştuk." dedi babam boğazını yırtar gibi temizleyerek.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Daha düşünmedim hanım!" dedi babam kahvesinden keyifle bir yudum daha alırken. Düşünmemiş hali bayağı neşeliydi doğrusu. Beni kıvrandırmaktan zevk alır gibiydiler ama...

"Neyi düşünmedin Bey, zaten milletin dilindeler, şuna bir ad koyalım işte." diye konuya ciddiyet kattı annem.

"Ben..." dedim kıvranarak kaçmak için. Ortam ciddileştikçe gerilmişti. Babam yediğim herzeleri bir duysa amcamın paslanmış tüfeğiyle kıçımdan değil, direk alnımın çatısından keklik gibi vururdu beni. Arkamı döndüğümde sinsice, annem "Olduğun yerde kal Canan!" diye buyurdu.

"Bulaşıklar da olduğu yerde koktu anne, beni çağırıyor."

"Beşkardeş de olduğu yerde sana bakıyor bak. Otur yerine!" dedi annem eteğimin ucunu çekiştirerek.

Ben diretince, bu sefer babam girdi devreye "İyi o zaman, söyleyelim de gelmesinler." dedi kızgınca.

"Niye ki?" dedim hemen arkamı dönerek. Salak ben!

"Kızın gönlü yok deriz." dedi babam kaşlarını çatarak, ciddiyetle.

"Var... Kim demiş!" dedim salak salak. Babam kaşlarını kaldırınca, "Yani belki, diyecektim..." dedim kıvranarak. Utancımdan yerin dibine girdiğim ender anlardandı. Yüzüm yanıyor, bacaklarım titriyordu. Kalbim keklik olmuş kulağımda uğulduyordu. Alnımdan ve sırtımdan terler akıyordu artık o kadar beter haldeydim. Yutkundum. Ve hıçkırık tuttu.

Hıh! Hıh! Hıh! Durduramıyorum.

"Hanım, bu yine gaklamaya başladı, şuna söyle kulaklarını çekmeyeceğim. Saçlarını yolman için sana ısrar da etmeyeceğim. Yengesine telefon açıp..."

"Baba valla ben demedim konuş diye..." Atıldım Yenge korkusu kıç korkusunu yenince.

"Yani sen biliyordun?" dedi babam tek kaşını kaldırıp sorgularken zalimce.

"Bilmiyordum! Ekmek Kuran çarpsın ki bilmiyordum!" dedim yine her zamanki gibi yemine başvurarak. Valla bir gün felçlilerden beter hale geleceğim...

"Şimdi çarpılacaksın Canan!" dedi annem sinirle.

"Tövbe tövbe..." dedim dilimi ısırarak. "Tamam, biraz biliyordum ama evlilikten haberim yoktu."

"Yani daha öncesi var?" dedi babam ayaklanarak sinirle. Birden sertleşmiş, ortam bomba düşmüş gibi gerilmişti. Bir eli yanında yumruk olurken eski otoriter ve sert tavrına yenilmişti. Şimdi kıracaktı kemiklerimi, namuslu kızı babasının arkasından iş çevirmişti.

"Yok, baba." dedim korkuyla gerileyerek. "Biz arkadaşız..."

"O zaman nasıl evleneceksin arkadaşınla?"

Zekice bir soruydu! Yutkundum. "Yani öncedendik..."

"Hani öncesi yoktu?"

Kıvranmaktan çıkış yolu bulamayınca ben, başladım salya sümük, "Ya valla birden oldu. Benim suçum yok. Hem kötü bir şey yapmadım yemin ederim. Hata yamadım." diye ağlamaya. Gözyaşlarım en büyük silahımdı ve kullanmaktan hiç çekinmiyordu masum hallerim.

Hıçkırıklardan konuşamayacak hale gelince, babam kızgınca anneme bakarak "Hanım, git şu sümüklünün yüzünü yıka, sakinleşince gelin konuşacağız." dediğinde, ben hıçkıra hıçkıra içlice kendimi anlatmaya devam ediyordum. Babam en sonunda sıkılarak anneme döndü ve yaralı bir kaplan gibi kükredi.

"Acıktım ben. Hadi yemeği hazırlayın zaten yarın bu deliyi istemeye gelecekler."

"Beni mi?"

"Yok kızım, ananı isteyecekler! Ben biraz Kung Fu öğrenip geleyim." dediğinde babam sıkılmış halde bağırarak "Şunun aklına başına devşir hanım, abimin yanında böyle saçmalarsa valla elinden almam bu sefer." diye yüreğimi yerinden, aklımı başımdan söküp alarak beni silkeledi.

Birisi bana *isteme töreninde elin ayağın birbirine dolanacak, heyecandan öleceksin Canan, üstelik bir de buna panik eklenecek dese* "Hadi canım sen de, ben evlenmeyeceğim kiiii..." derdim ama bugün bu koca ağzımla ettiğim o büyük lokma kadar dev olan kuyruklu sözlerimi yutmadan, yiyordum.

Belki hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmayacaktı. Bana güller ve mumlarla evlenme teklif eden bir sevgilim ya da bana kollarını açarak "Ah

kızım, iyi ki varsın." diyen bir ailem yoktu ama ben de kısmen hayalime kavuşuyordum! Hem de, Türk üslüyle. Mavim artık hayalden, hayaletten gerçeğe dönüyordu. Beden giyip yüreğimden sonra dünyama doğuyordu.

Belki kimse bugünü bana hatırlattığında hüznümün sebebini anlamayacaktı ama ben biliyordum. Salim yoktu yanımda! En güzel günümde Salim yoktu, bir yanım eksikti. Oysa eğer hayal etmiş olsaydım bu günü –ki edecek vaktim hiç olmadı, keza gerçekleşeceğine inanamayacağım hayalleri kurmazdım ben- o zaman Efe'nin yanında dayısını değil, Salim'i hayal ederdim. Bana cesaret veren, hatta bazen kızdırıp tedirginliğimi yenen kardeşimi, abimi, canımı, arkadaşımı... Vazgeçersek bizim için çabalayacağını, aramızı bulmaya çalışacağını hayal ederdim.

Onlar iki kardeş, iki can yoldaşı yine birlikte eşlik ederlerdi mutluluğuma. Geçmişi silmek zordu, unutmak daha zor... Hatıraları vardı tatlı, yüreğime dokunan. Salim kanım, canım dediğimden daha yakın bir candı bana ve unutmak istemiyordum. Biliyorum, ben burada onu düşünürken hangi sahilin kenarında ya da hangi evin çatısında içiyorsa o da beni düşünüyor.

Neden düşüncesindeki yanlışı anlaması, bu kadar uzun sürdü? Neden bu kadar büyük bir yıkımla bizi birbirimize düşürdü? Ve neden Salim içimdeki yerini anlamak yerine, kendi yerini değiştirmeye kalktı?

Sorularıma verilmemiş cevaplardı. Beki de en zor olanı beklemekten daha zordu.

Ben kahveleri, yeni gelin Turna ve annemin heyecanı arasında yaparken içeride yengem ve Salim'in annesi çeneyi pekiştirmişti. Zaten iki kadın ne zaman bir araya gelse tencere kapak gibi birbirilerini tamamlardı sesleriyle. Hanife teyze pek bir hevesliydi. Sevmediği ve bir türlü sevemediği Efe evlenerek ayaklarının altından çekilecek diye düşünüyordu sanırım. Üstelik bunu kıl olduğu Canan'la yaparak bir taşla iki kuş vuruyor gibiydi. Bu kadın hep onun gelini olacağım kâbuslarını görüp bana az kök söktürmemişti.

Amcam yine başlamıştı bol kepçe sallamalarına ve milletin kızını oğlunu çekiştirmelere. Sanki herkesin evladı kötü, bir tek onunki iyiydi.

Babam çok konuşmazdı. Özlü konuşur, yerinde konuşur, espri yaparken bile pek görünmezdi. Yaptıysa da yerinde ve kararında, otoritesini

sarsmadan yapardı. Aydın insandı babam. Belki ilkokul terkti ama bir üniversiteli kadar kitap okumuş, doktorların ve okumuş insanların yanında çevre edinerek kendini geliştirmişti. Fakat ne olursa olsun, örf ve adet denildiğinde, kör zihniyeti aynı, bağnaz düşünceleri geçmiş kadar kara, abisinin ağzına bakan yeni yetme velet olup çıkıyordu.

Babam, baba gibi değil, ağasına yaltaklanan maraba gibi davranıyordu! Cesaretten eser kalmayan, onca kitabı yalayıp yutmayan biri gibi, abisinin kuklası gibi, işte o zaman çok kızıyordum... Öl dese ölür, öldür dese gözlerini bir kere kırpmazdı.

"Kahveleri dökmeden götürebilecek misin?" dedi Turna popoma şaplak atarak.

"Ben ayakta durabilecek miyim, onu düşünüyorum Turna. Ayağımın altında sanki çiviler var yürümemi engelleyen... Kalbim hasta sanırım, yerinde durmuyor hiç! Gel vazgeçelim. Çağıralım annemi, annem tutsun kahveleri, babam da *verdim gitti* desin, bu mesele burada bitsin ne olur."

"Saçmalama Canan, yarın ileride çocuklarına anlatacağın bir anın olmalı."

"Bunu anlatacağım onlara ve diyeceğim ki çocuğum, *kendimi dilimi yutmuş kedi gibi pısırık hissederken kalbim ayak parmaklarımda atıyor, kıçımdan terler akıyordu.* Çünkü ben de anı olarak kalacak tek gerçek bu! Kıçı üç buçuk atan Canan!"

"Ah Canan, valla Efe'nin dediği kadar varsın. Sen romantik özürlüsün. Erkeklerin ruh öküzüsün."

"Bana Efe deme!" dedim kızgınca. Daha aklıma geldiği an irkilerek kaşlarımı çatmıştım.

"Ne deyim, Mavi mi? Romantik Mavi... Ah! Nasılda dans etti seninle, hâlâ hayal gibi. Prens gibiydi seni sahiplenirken..."

"Evrim geçirmiş, uyuzlar ülkesinin prensi..."

"Evrim geçirmiş, âşıklar ülkesinin prensi. Kızım adam babanla konuşmuş. Geçmiş karşına korkusuzca istemiş. *Seviyorum, Allah'ın emriyle isteme*ye *gelelim* demiş... Cesarete bak be!" dedi Turna kıkırdayarak.

Tüylerim ürperirken o ânı düşündüm. Zaten hasret kalmıştım o deniz gözlere. İçine atılmak ve doyasıya kaybolmak için zaman kolluyordum

o mavi ummanlarda. Bu düşünceyle kendi inadıma su koyuverdiğimi hissedince, hemen silkelendim yine hayal kurmaya başlamadan evvel!

"Kendisi çok romantiktir maşallah! Önce rezil etti beni, evlenme teklif etmeden istemeye geldi. Ben onu nasıl kovalayacağımı bilirdim de babamdan korkuma sustum. Yoksa kabul etmezdim kii!" dedim hiddetle. Salla Canan, burnun uzamıyor nasılsa! "Hiç de etmezdim."

"Neyi?" dedi Turna inadıma.

"Neyi olacak? Evlenme teklifini tabii ki?"

"İyi de çocuk daha etmedi ki neyi kabul edeceksin?"

Dişlerimi sıkarak, "Bunun, ayrıca hesabını soracağım zaten. Hatırlatma... Uyuz herif!" dedim.

Turna ellerini omuzlarıma koyup çekiştirirken "Yürü Canan yürü, kahvenin köpüğü söndü, senin çenen susmadı." diye kızdı.

Tam kapıya yaklaştığımızda, arkamı dönüp tepsiyi Turna'ya uzatarak "Ya... Sen tut işte hayrına." dedim bacaklarım titreyerek. Terliyordum suya girmiş gibi.

"Efe'yi de ben alayım o zaman. Yedi kocalı Hürmüz gibi." dediğinde şakasına, bu konunun şakasını bile kaldıramayan ben hırsla tepsiyi çektim ellerinden. "Efe benim!"

Göz kırptı bana deli kız. "Henüz değil, eğer kahveleri götürmezsen de olmayacak."

"Uf!" dedim aklımı başıma alarak sıkıntılı bir iç çekerken. Arkamı dönüp derin derin soluyarak kapıdan çıkarken ona kızgın bir bakış attım. İçeriye girdiğimde yüreğim kulaklarımda atıyor, tepsiyi kavrayan ellerim heyecandan titreyerek terliyor, bacaklarım boşalıyordu. Bu bir kâbus olmalı! Herkesin gözü bana dönünce, paniğim arttı. Nefes almayacak hale geldim. Kimseden değildi kaçırdığım gözlerim, bir çift mavinin mutlu seyrindendi. Derin derin soluyarak gözlerimi kahve tepsisine odakladım. Ama ellerimin titremesinden kahveler tepsiye çalkalanacaktı neredeyse.

"Sakin olacağım. Dökmeyeceğim. Heyecanlanmayacağım. Nefes al, ver... Nefes al, ver..."

"Kahveleri tutacaksın!" dedi yengem bana bakarak keyifle.

"Hı?" dedim başımı şaşkınca kaldırarak.

"Kahveleri diyorum kızım, kapıda durup soğutmayacaksın. Az önce, ilk amcama tutacağım demeyi unuttun Canan!" dediğinde gözlerini devirerek keyifle, tüm bunları dışarıdan söyleyerek günün ilk rezaletine adım atan ben, bunu ayağım halıya tökezleyince kahveyi yengemin üstüne dökmekle takip ettim.

Kadın acı feryatlar içinde, "Yandım Allah!" diye çığlıklarla evi inletirken korkuyla geriye sıçradım ve bu severde Hanife teyzenin ayağına takılarak üzerine düştüm. Altımda kalan kadın kan ter içinde beni itiririken ben ağlamayı unutmuşum, çaresizliğimden fare gibi kaçacak delik bakınıyordum.

Herkes bir panik havasında yerinden kalkarken ben, pimi çekilmiş bomba gibiydim. Sonrası zaten çorap söküğü gibi geldi.

Ben panikledikçe, ev ahalisi benden öcü görmüş gibi kaçar oldu. Bir dahaki kahveyi Turna tuttu. Ben kapının girişinde bekledim ürkek ve utanç içinde.

Kıç kadar ev, nereye dönsem kırdım döktüm. Yerde oturan kadınların ayaklarını ezdim, koltukta oturanları çayla, kahveyle haşladım... Herkes sakinleşip yerine geçtiğinde, en son ter, su içinde kalan babama suyu getirirken bakışlarımı yana çevirdim. Çevirmez olaydım. Efe bana dünyayı yerinden sökercesine bakıyordu. Of ki ne of! İçimde volkanlar kaynadı yine. Mahcupça ve mutluca bakan adam benim birazdan müstakbel kocam olacaktı, hayallerime yine hiç olmadık yerde yelkensiz daldım. Öyle içimi yakmıştı ki gözlerindeki sevinç ateşi, elimi başıma koyup babama getirdiğim suyu şaşkınca kendim içtim. Ve babam boğazını temizleyince, son yudumuyla boğulmaya eş tuttum. Onlar hem ayıplayıp hem kıkırdarken yengemler hayıflanırken ben utanç abidesi olarak ortama dikilmekten son anda kurtulup odadan kaçtım.

Az sonra, artık benim içeriye girmemi yasaklayınca millet, kapıya yaslanıp onları dinlemeye koyuldum. Amcam gür sesiyle, "O zaman... Biz de verdik gitti." dediğinde keyifle, heyecanla kapıya öyle bir yüklendim ki içeriye ilk düşen beceriksiz ben, benim üstüme düşen şaşkın Turna, onun üstüne düşen de çikolata tepsisiydi. Ve yine herkes korkuyla ayaklanmış, kapının eşiğinde debelenerek ayaklanmaya kalkan, panikledikçe de düşüp toparlanamayan bize bakıyordu. Yakında

şişe geçmiş kızarmış tavuktan hallice olacaktık. Neyse ki bendeki panik ve şaşkınlığa rağmen sonunda verdiler beni gitti! Oh şükürler olsun!

Söz yüzükleri takılırken ki heyecanım hepsinden beterdi. Milletin ayaklarını ezmekten kevgire çevirmiştim. Bir an kalbim duracak sandım. Babam beni ve Efe'yi yanına çağırıp "O zaman yüzükleri takalım, adı olsun." dediğinde, bacaklarım titremeye, soluklarım hızlanmaya başladı. İnce bir ter tüm bedenimi sarmış, banyo yapmış gibi ıslıyordu kıyafetimi.

Usulca hareketlendim. Elimi ayağımı nereye atacağımı şaşarak yanına sokuldum Efe'nin. Onun bedenindeki heyecanlı gerilim de benden eksik kalmıyordu. Kokusu, her zaman beni rahatlatan kokusu, bugün genzimden içeri süzüldükçe gerilmeme sebep oluyordu. Kaçamak bir bakışla gözlerimiz kavuştuğunda, bu duruş her şeyden daha beter bir fiyaskoya yol alıyordu. O yine beyaz atlı prens gibi duruyordu karşımda. Sanki mahalle arasında büyümemişti, varlıklı bir ailenin elinden çıkmış filinta delikanlılar gibiydi duruşu. Asil ve vakur! Otoriter ve bir aristokrat gibi güvenilir. Üzerindeki kusursuz takım elbiselerin asaletine alışır olmuştum son zamanlarda ama ilk defa bu kadar dehşet bir duyguyla yüreğimi söküyordu yerinden. Damat gibi! Yengemler bizi ortaya çekiştirdi. Yürüyemiyordum. Uzun, ince ketenden kareli elbisemin ucunu sıkıca kavramışım, olduğum yere mıh olup çakılmışım, Noel Ağacı gibi parlak ama yerimde duruyorum. Babam boğazını temizledi, "Hı!"dedim şaşkınca.

"Yüzük..." dedi yanımdan birisi beni dürterek.

"Tamam." dedim elimi uzatarak ve annem beni çimdikleyerek gerçek âleme çekti.

Babama bakıyordum, o da bana azarlayan gözlerle. Ve elim babamın burnunun dibinde duruyordu. *Tak şu yüzüğü* der gibi. Babam "La havle!" çekti, ahmak bana. *Âmin babam âmin!* Elimi gerisin geriye indirdim... Daha zamanı gelmemişti ki!

Sahi ben ne salak oluyordum âşık olduğumda... Ne hevesli bir gelin olmuştum. Damat benden en az birkaç adım ilerideydi, yüzüğü böyle mi takacaklardı?

Turna arkamdan ittirdi beni "Hadi kızım, yaklaş, dikilme bostan korkuluğu gibi." diye.

Babamın yanına geldiğimde, Efe hiç çekinmeden yanımda durdu. O kadar saygılıydı ki… O saygılı, ben şaşkın ve sakar. O kadar eğreti bir uyumumuz vardı yani. Yanında ayakta duramayacağımı anlayınca, panikle elimi koltuğun başına yaslamak istedim. Efe mutlulukla bakınca bana, elimi boşluğa attım şaşkınca ve amcamın koca göbeğini öptüm. dalgası gibi kabaran dilimden sebep kimseye. Ben toparlanmaya çalışırken amcam "Hey Allah'ım, buna ne içirdiniz? Tövbe tövbe..." diye azarlıyordu şaşkın beni.

Ciddi anlamda içmeden mutluktan sarhoş olmuş halde ayakta duramıyordum. Utanıyor, yerin dibine girip gurur yapıp kaçmak isterken bile tek bir bakışa tav olup olduğum yere mıh gibi çakılıyordum. *Allah'ım bu nasıl sevda, beni benden alıyor.*

Eğer kanatları olmadan uçmak dedikleri buysa şu anda bu söylemi icra ediyordum.

Turna söz tepsisiyle yanımıza geldiğinde, Efe ve ben ellerimizi öne uzattık. Bakışlarımız ellerime kaydı. Ben nasıl heyecanlıysam, Efe de en az benim kadar heyecanlı olmalı ki eli titriyordu. Benim ufak, beyaz elimin yanında duran, iri kumral eli, benimki kadar çok titriyordu.

"Bunlar bayılmadan yüzükleri takalım." dedi Hanife teyze yine yapacağını yaparak. Keyfi yerinde, dalga geçecek dedikodu malzemesi bulmuştu. "Ve tabi biz hastanelik olmadan! Ahhaha…" diye gevrekçe gülmez mi tüm şaşkınlığımı unutup ağzının ortasına Turna'nın elindeki tepsiyle çakmak istedim.

Hahahaa, dedim içimden onu taklit ederek kıçımla, gülerken. Benim kıçımdan terk akıyordu, kadın keyiften dört köşe dalga geçiyordu.

Efe'nin dayısı boğazını temizlerken susmak bilmeyen, eleştiren karısı omzunu sarsarak "Aman be!" dedi.

Heyecandan eli ayağı buz kesen ve rengi giden Nurdan teyzenin gözleri yaşlı, heyecanı katmerli, sevinci buruk... Yazık! Eşi olmadan büyüttüğü evladının, en güzel günü, en özel ânı şu an. Biz nasıl paniksek ve heyecanlıysak, biliyorum ki annem ve Nurdan teyze de bir o kadar heyecanlı.

Babam kenara çekilerek amcama devretti yerini. Saygısı yine almıştı elimden, en çok beklediğim bu güzel anı. O taksın istemiştim

oysa yüzükleri. Babam taksın, ilk o kutlasın beni… Gurur duysun, övünsün istemiştim. Yine hayallerimde kalmıştı.

Amcam önce ellerini semaya açıp duasını etti, sonra dua okuyarak bizim milatlık tepside duran yüzüklerimizi alıp usulca ilk Efe'nin parmağına geçirdi. "Rabbim mutluluğunuzu daim etsin evladım." derken benim elime uzandı ve yüzüğümü takmak için zorladı.

Parmağıma giren yüzük, eklem kemiğime oturdu.

Olmadı!

Lanet yüzük benim ince parmağıma uymadı! Ter, su içinde, sıkıntıyla bocaladım kaldım.

Efe bana baktı şaşkınlıkla, ben Efe'ye. Herkes fısıldaşmaya başladı.

"Önemli değil!" dedim parmağımın ucunda kalan yüzüğü zorla takmaya çalışarak. Bu yüzük, bugün bu parmağa girecekti! Başka çıkarı yoktu. Zorladım ama olmadı. İnatla, "Ben takarım onu şimdi." demeyi sürdürdüm. Canım yanıyor ama umurumda mı? Yüzüğü kavradım, olmuyor, canımı yakıyorum yüzük kızarmaya başlayan parmağıma inatla girmiyor.

Yengem çokbilmiş halde dönerek, yeni dünürlerine "Kızın parmağının ölçüsünü almak aklınıza gelmedi mi?" dedi azarlar gibi. *Sana ne? Gıcık kadın!*

Efe sıkıntıyla bana baktı. Uzanıp o da deneyecek gibi tereddütlü duruyordu. Sanki o da yüzük oraya girmeli diyordu! Nurdan teyze hemen yanıma geldi. Gülümseyerek, "Kızım, benim yüzüğümün bir numara küçüğü işte…" dediğinde Efe, "Anne seninkinin değil, sana verdiğim yüzüğün bir numara küçüğü olacaktı." dedi, sıkıntıyla. Elinin tersiyle alnındaki ince teri sildi. Kıvranan damat! Bu hali beni azda olsa keyiflendirdi. Terletmiştim onu, hem de güzel bir keyifle…

Nurdan teyze elini alnına vurarak "Ah beni, ben kuyumcuya kendiminkini verdim." dediğinde üzüntüyle, yengem yine "Niye kendininkini verdin, sen mi takacaksın? Kız yanındaydı alsaydın ya ölçüsünü!" diye araya kaynayıp konuşmaya devam etti.

Nurdan teyze mahcup baktı, üzgündü. Ben utançla yere çevirdim gözlerimi, *üzülme* diyemedim. Çünkü Efe'ye evlenme teklifinde bulunmadı diye kızdığım için, ölçü almasına izin vermemiştim. *Efe evlenme teklif etmeden, vermiyorum ölçü falan*, demiştim. Gülümseyen Nurdan

teyze kendi yüzüğünü çıkardı parmağından. Usulca şeridin ucundaki çıkarıp kendininkini bağladı. Sonrada tepsiye bıraktı.

"Bunu takın." dedi bana gülümseyerek. "Eski ama hâlâ iş görüyor"

Amcam yeniden besmele çekip elimi avucuna koydu. Titreyen parmağıma usulca yüzüğü taktı. Bu yüzük, sanki benim için özel olarak yaptırılmış gibi, parmağıma hemen uydu.

"Hayırlı olsun kızım." dedi babam gözleri nemli nemli. "Allah torunlarımı da göstersin bana…"

"Âmin." dedi benden önce herkes.

Benim sesim, iki göz birbirine bakıp yürekten edilen bir duayla arada kaynadı. "Âmin!"

Amcamın elini öpüp iyi dileklerini aldıktan sonra, babamın karşısında çekinerek durdum. Yanaklarım kızarmış ama gözlerim mutluluktan parlıyordu. Sarılmaya cesaret bulamıyordum. Babam elini uzattı, ben öptüm. Önce abisinden çekindi ama sonra nemli gözlerini kırpıştırarak kollarını gururla açtı. Kollarına atıldım. Garipti ama beklediğim buydu onca zaman, ona sarılmamla biraz sulu gözlü oldu. Babam beni kollarına alınca, ben ufacık Canan, yaramazlığını sırf babasının sevgisini, ilgisini kazanmak için yapan haşarı çocuk olup, kollarında yıllar öncesine dönmüştüm.

Herkesin gidişi içimde bir sakinliğe gem vurdu. Ev temizlenmeye başlandı. Gözlerim iş yaparken sürekli elime kayıyordu. Ben nişanlandım! Efem artık özgür kılındı tenime ve mührünü parmağıma bıraktı. Gurur duyuyordum, biraz da hüzün… Ona kavuştuğuma seviniyordum elbette ama ailemden ayrılacağım için içim buruktu.

Gece demlenirken camlarda, salonu inleten o coşku çekilmiş, annem bu gece odama, çok başka bir buruklukla misafir olmuştu. Ne konuşacağını bilemeyen genç bir kadın gibi değil, kızından kopacak bir anne korkusuyla ürkekleşerek seçiyordu kelimelerini. En başından, başka büyüdüm ben. Asiydim, sevgi nedir bilmediğim için bulduklarımı kaybetmekten korkuyordum. Babam hep taş gibi soğuk, annem sevecen ama mesafeliydi. Bu yüzden çocukken sevilmediğime inanır, sevgiye aşerirdim. Beni koşulsuz seven, anne ve babamdan sonra Salim'di. Annem, babam bile kızar, o destek verir, gözyaşımı siler, yüzümü güldürürdü. Sonra Efe eklenmişti bu yüreğin payından parçasını almaya. O zaman

da yaramaz ve asi oluyordum. Kirpi gibi dikenli! Kendini koruma içgüdüsüyle hep ürkek ve can alıcı. Benim annem sabırlı, babam sevgisini göstermeyen ama asla sevmekten vazgeçmeyen bir erkekti. Bir dediğim iki olmadı şükür, zor olsa da her zaman dilediklerim yerine geldi. Zaten ben de yerimi bilir, boyumu aşan isteklerde bulunmazdım. Hayattan çok beklentisi olan birisi hiç olmadım. Sevgi… Bana bir tek sevgileri yeterdi. Bir tek buna bencil, buna açtım.

Annem nemli gözlerle tuttu elimi bu gece. Bakarken sineme yaralar salarak açtı ağzını.

"Bir gün gideceksin…" diye başlayan sözlerini, bensiz kalma korkusuna katık etti.

İlk defa kendimi misafir gibi hissettim yuvam dediğim evimde. Odam aynıydı, evim aynıydı, annem ve babam aynıydı. Ama bende yer eden duygular artık başkaydı. Ben artık bu evde misafirdim. Ben artık başlarına emanet, kıymetli bir hediyeydim. Değerli bir taş gibi saklayacaklar, öneminden ödün vermeyeceklerdi.

"Beyaz gelinlikle göreceğim seni?" dedi annem burnunu çekerek mağrurca. Sanki bir ömür tek hayali buydu. En azından ben öyle hissettim.

"Göremeyeceksin." dedim muzırlık yaparak gözlerimi kırpıştırırken. Şakamla, kadının yüreğine indirirken, kıkırdadım. Annem korkuyla gözlerini irileştirdiğinde, "Ben herkese inat, siyah gelinlik giyeceğim!" dediğimde şımarıkça, güldü annem. Omzuma vurarak kıkırdamaya başladı.

"Hadi uyu, deli! " dedi yatağımdan kalkarken. "Bugün çok yoruldun. Çok da yaraladın bedenini…"

Bir an arkasından bakakalırken odadan çıktığı an yataktan fırladım ve üzerime montumu giydim. Tam terliklerimi ayağıma geçiriyordum ki "Canan bu ş…" diye kapı açıldı, lafları ağzında donup kaldı. Kaşları havalanırken, "Hayrola!" dedi annem bilmiş bir bakış atarak.

"Hiiiç! Üşüdüm!" dedim montumun önünü kapatarak şaşkınca.

"Yatağına gir, yat Canan… Kırdırtma bacaklarını!" diye buyurduğunda kızgınca, bana inat der gibi kader karıştı işe. Duvarın yanından hapşırma sesi duyuldu odamda. Bakışlarını tavan bölgesine çevirdiğimde annem, hırsız gibi tıkırtılar belirdi.

"Ah başımın belası!" dedi gözlerini sitemle devirerek. Ben çekinerek yüzümü eğdim.

"Yarım saat Canan. Sadece yarım ve artık çatı yok! Sen nişanlı bir kızsın, erkeklere güven olmaz. Evlenene kadar yalnız kalmak yok!" diye buyurdu. Bu sözlerinde katiydi! Bir de kaş çattı, iç geçirdi. Sanki Efe ilk fırsatta başıma çökecekti. Ne zihniyet Yarabbi!

Anemin yanağından öpüp kapıya atılırken hiç sesimi çıkarmadım. Çıkmak için mutfağın camından sarktığımda, karşımda uzun bir ayağın gölgesi gibi Efe belirdi.

"Geç kaldın?" dedi çatık kaşlarıyla. Üşümüş gibi bir hali vardı. Üstelik sabırsızdı! Ne kadar beklediyse artık? İşaret parmağımı dudaklarıma koydum. "Şiitt, sessiz ol. Babam uyumadı daha!" Elimi uzattım. Aldırmadı. Ben de kızarak, "Yardım et de çıkayım çatıya! dedim, sitemle.

Ayakları burnumun dibinde bitti Efe'nin, elini uzattı. Buz gibi olmuştu elleri. Çok mu beklemişti cidden beni? Üşümüştü. Biran önce camdan çıkıp ellerini küçük ellerimle ısıtmak istedim. Nefesimle eski ısısına kavuşturmak. Camdan çıkınca saçlarımı geriye atarak "Bekle, işin ne!" diye terslendim bu düşüncelerimin tersine.

"Bekledim zaten." dedi o da aynı terslikle. "Nişan bittiğinden beri buradayım, gelmedin."

O kadar uzun mu beklemişti? Yuh!

"Bu ne surat? Pişman olduysan henüz geç değil, hemen bitirelim bu işi." dedim hırçınca. Onun suratındaki uzak ifade beni üzüyordu. Ben bana yaklaşmasını, kollarına alıp bu eşsiz anın sevincini yaşatmasını beklerken o bana azarlayan gözler, çatık kaşlarla bakıyordu. Uyuz!

"Ne saçmalıyorsun?" dedi karşıma bir hiddetle gelerek. Kızınca dev gibi büyük oluyordu bu adam, nedense! Ürksem bile, gözlerindeki o derin maviden korksam bile umursamıyor, dikenlerimi kuşanıyordum.

"Zaten henüz kabul etmedim bu evliliği!" dedim başını yana çevirerek gururla. "Belki olmaz bu iş!" Kollarımı göğsümün altında kavuşturup bakışlarımı şehrin manzarasına çevirdim.

Koluma biraz kabaca dokundu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun yine?" Öfkeliydi.

"Asıl sen, ne yaptığını bilmiyorsun." dedim, kızgınca. "Seninle evlenmeye karar vermedim diyorum, duymuyor musun?"

"Biz nişanlandık." dedi parmağındaki yüzüğü gözüme sokarak. "Bak!" İşaret parmağıyla yüzüğünü gösteriyordu, kanıtlar gibi. "Gördün mü bunu?"

"Çek elini burnumun dibinden." dedim elini ittirip kızgınca. Çaktırmadan, biraz uca doğru ilerledim.

Kolumdan tutarak beni kendine çekti nazikçe. "Düğünden beri benimle konuşmuyorsun, yüzük için yanına geldim, camı açmadın. Konuşmak istedim, odana almadın."

"Zaten becerememişsin almayı. Eğer o kadar değer sevseydin, ölçüsüz alırdın yüzüğü parmağıma ve cuk otururdu."

"Sitem etme…" dedi saçlarımı okşayarak. "Öyle yaptım zaten. Annem heyecanla karıştırmış. Yüzüğü ben aldım, büyük geleceğini bildiğim için ufalttırmak istedim, annem ben yaparım deyince kıyamadım hevesine."

"İyi, tamam." dedim arkamı dönerek küs bir biçimde. "Ben içeri gireceğim."

"Ne demek istediğini açıklamadan gidemezsin?" dedi inatla. İstediği kelimeleri cımbızla çekip alıp saklamasını ve yeri geldiğinde kullanmasını çok iyi beceriyordu ukala. Tepemden hükmederek bakıyordu yüzüme. Yanakları soğuktan kızarmış, burnundan bir canavar gibi kuvvetli buharlar çıkıyordu.

"Ne demek istediğimi açıkça söyledim. Bu evliliği henüz onaylamadım!"

"Aklımı kaçıracağım." dedi tokat yemiş gibi irkilerek. İsyanla elini siyah saçlarına daldırdı. "Canan, iyi misin cidden? Benimle konuşmayan sendin. Nasıl evlenme teklif edeyim konuşmazken, telepatiyle mi?"

"Bana evlenme teklif etmeyen de sendin. Zamanın varken etmedin, şimdi değil. Gittin babama söyledin. O zaman git onunla evlen! Sonuçta buna ikiniz karar verdiniz. Bensiz."

"Lanet olsun Canan, biz Türküz! Tabii ki önce babanın iznini alacaktım."

"Sevgiliyken neden almadın. İşine gelince Türk, işine gelmeyince ecnebi gibi takılıyorsun. Yani bana gerek yok, nasılsa babalar *evet* dediğinde, kızlar boyun büküp kabul ediyor koyun gibi. Nerden biliyorsun sana *evet* diyeceğimi? Belki demeyecektim."

"Ben de bu yüzden babana söyledim zaten. Eğer kızar ya da bir bahane bulursan *hayır* diyeme diye konuştum onunla. Hayır diyeme inat abidesi! Sırf inadından, asiliğinden bir saçmalık yapma diye..."

"Ne?" dedim cırlar gibi. "Bana komplo kurdun yani?" Önce öfkelendim yalan değil ama o iç çekerek "Başka çarem mi var, tanıyorum seni." dediğinde, nefesimi öyle hızlı yuttum ki boğazım acıdı. Şaşkınca, çapkınca kıvrılmış dudağına ve duman duman tüten gözlerine bakıyordum.

"Hayır!" dedim şapadanak yüzüne tokat atar gibi. Nazlasın istiyordum beni, sevindirsin, eğlendirsin...

Ama o öfkesi çığırından çıkmış halde dişlerini sıkarak pufladı. Çenesinde oynayan kaslar bile geri çekilmemi sağlayamadı.

"Evet diyeceksin!" dedi bana inat.

"Demeyeceğim! Keyif benim, dil benim, ne istersem onu derim."

"Diyeceksin!" diye buyurdu.

"Ne?" dedim bu zorba haline cidden kızarak. Nazlanmaktan çıkmış olay, inada dayanmıştı yine hiç yok yerden.

"Duydun işte, hayır diyemeyeceksin. Evleneceğiz."

Bu küstahlıkla son söylediği asi yanımı tırmaladı. Parmağımdan yüzüğü çıkardım, arsız bir hiddetle yüzüne baktım. Başımı geriye atarak Efe'ye yaklaşıp avucunu zorla açıp ince metali kocaman elinin içine koydum. Kafa tutan bir şekilde çenemi kaldırdım. Efe şaşkınca kala kaldı avucunda tuttuğu yüzükle. Bir an kalp krizi geçirecek gibi sarardı yüzü. Tekme atsam, tuzla buz olurdu dev gibi gövdesi. Daha fazlasını hak ediyordu ama yine lanet sevgim buna izin vermedi.

"Bu yüzüğü, ancak evlenme teklif ettiğin zaman takarım. Hatta sen takarsın parmağıma." dedim arkamı dönerken.

"Canan. Saçmalama, tak şu yüzüğü!" diye buyurmaya devam etti paşam. Öfkeyle iki parmağının arasına aldığı minnacık yüzüğü bana uzattı.

"Hayır! Önce evlenme teklif et, sonra belki takarım." dedim cama yaklaşırken.

"Etmeyeceğim! Hatta evlenme işlemlerine, hemen yarın başlayacağım. En kıza zamanda evleneceğiz."

"Gerdeğe de inadınla girersin seni uyuz herif!" demek istedim ama tutum kendimi. "Nikâh masasına da kibrinle otururşun. O, evet der

sana merak etme!" diyerek cama tutundum. Eğildim ve oturur vaziyete geldim.

Onun arkamdan kısık sesle "Canan! Canan!" demesine aldırmadan, ayaklarımı sarkıtıp eve girdim. Yüzüğüme yeni kavuşmuştum ve inadım yüzünden onu öküz adama geri vermiştim. İçimden bir ses "Git al, tak geri." diyordu ama içimdeki diğer hırçın ses. "Usul erkân bilmiyorsa öğrenecek. Bırak çabalasın öküz herif." diyordu. Cama baktığımda, karşımda, elleri hiddetinden yumruk halde bana deli bir öfkeyle bakıyordu. Aldırmadım ve camı kapattım. Oh olsun ona! Demek beni mecbur bırakmakmış amacı! Demek evleneceğimden, o kadar emin değilmiş. Uyuz!

Ben senden başkasını ister miyim, bunu nasıl düşünürsün?

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum şaşkınca! Annem zorla taktı, bir güzel de azar işittim bu metal yüzünden. Ah Efe, demek anneleri işe karıştırıp üstünlüğünü ilan ettin öyle mi? Annem babama söylemekle tehdit edince beni, sırf korkumdan taktım yüzüğü.

Ben inadım ama Efe benden daha inat!

Ben onunla evlenme teklifi edene kadar görüşmeyeceğim dedim, beyzade yüzüğü parmağıma takana kadar benimle görüşmeyeceğini, Turna'yla nazikçe iletti. Deli Mavi!

Babam eve gelene kadar takmıyorum kıllığına. Sitemim, garezim kimeyse, onun ruhu duymuyor oysa ben üzülüyorum...

"Tavşan dağa küsmüş, dağın haberi yok" diyor Turna. Haklı ama... Takmayacağım! O emretti diye asla takmayacağım. Avucumun içindeki yüzüğe baktım. Kaçtır öpüp okşayıp sonra kaşlarımı çatıyordum dengesizce. Nişan yüzüğümüz, yenisini almıştı. Annesinin yüzüğünü daha çok sevmiştim ama onun hatırası var diye yenisini almış. Bu kez parmağıma cuk oturmuştu yüzük. Öyle alengirli bir yüzük değildi, sade bir metal parçası ama benim için dünyanın en değerli yüzüğüydü. Anlayışlı odun, kıymetlimdi!

Parmağıma taktım o gönüllü esaret prangasını ve kaç kere hemen inatla geri çıkardım hatırlamıyorum. O inatsa, ben daha inadım! Haftaya nişan törenimiz var, evde hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyor.

Düğün de fazla uzun sürmeden yapılacakmış dedi annem. Bunu bile ondan duyuyordum.

Nurdan teyze yani benim cici annem hep bizde neredeyse. Bana olan tavırları da değişti. Kadıncağız elinde gelse beni pamuklara sarıp kanatlarında yaşatacak. Üstüme normalden çok daha fazla titriyor. Ağzımdan çıkacak kelimeyi, emir gibi hevesle bekliyor. Ne yedireceğini, ne giydireceğini, ne alacağını şaşırıyor. Şu yok halinde canını dişine taktı, bizim için en güzelini, en uygununu fellik fellik arayıp buluyor. Bana kendimi kıymetli hissettiriyor. "Zeytin gözlü gelinim." diyor, dünyanın en değerli meyvesi haline geliyor bir kuru zeytin.

Annem desem hepten üşüttü. Kadın durup durup bir ağıtlı türkü uydurup ağlaya zırlaya evi inletiyor. Uydurmasyon nameler, *ben bu kızı büyüttümle* başlayıp *anam anamla*, bitiyor. Gülsem mi ağlasam mı çözemiyorum halini. "Ağıt, ağıt getirir!" diyor babam kızarak aldırmıyor annem.

Az önce de annesinin kulağından tutulup önüme atılan Efe, o yüksek bedeniyle evimize sonunda teşrif etti! Neymiş, kıyafet almaya birlikte gidecekmişiz.

Bak, bak, bak! Bu gurur budalası, uyuzlar prensiyle mi? Hayatta olmaz.

"Kavgalıyız yine." diyemiyorum ki yaşlılara kırılmasınlar diye ama tavrım bas bas bağırıyor duvar gibi suratımla *biz küsüz*, diye.

"Efe'yle gidip alacaksın." dedi annem inatla aramızı yapmak için.

"Evet onunla." dedi dedi Nurdan teyzem tekrarlayarak.

"Benimle mi?" dedi Efe şaşmış gibi. Sanki beklemiyordu böyle bir şeyi, uyuz!

"Yok, Sıtkı emminle!" derken kaşlarını çattı annesi. "Tabii seninle oğlum! Benimle de olur ama işim var. Siz gençsiniz, gezer dolaşır hemencik bitirirsiniz işinizi." Efe aldırmadı. Nurdan teyze çıldırdı. "Ne halt ettin bilmiyorum ama Efe kalk, git, kızın gönlünü al! Daha nişanlanalı ne oldu hemen kavga ettiniz siz? Hem bunu ne ara ettiniz o da ayrı soru!"

"Bu inat abidesi yüzüğü takmadan hiçbir yere gitmem. Üstelik özür dileyecek bir şey de yok." dedi Efe kendinden emin bir tutumla. Ah, gururu taç yapmış başına emrediyordu.

Bak hele Mavinin gözlerindeki kırgınlığa! Benim ona küsmem, tavır yapmam lazımken beyimiz bana posta koyuyordu…

"Dileme! Özrünü al…" dedim gözlerim edepsizce küfrederken "Münasip bir yerde sakla. Seninle gelmiyorum zaten!" diye hırçınca yüz çevirdim ondan.

"Gidiyorsun." dedi annem inatla dibimde biterek. Bir de çimdik atarak tabii.

"O ukalayla mı?" dedim kızgınca burnumu havalandırarak.

"Evet, onunla gideceksin." dedi Nurdan teyze oğlunu ensesinden tutup önüme kedi gibi atarak.

"Bu hayalperest şaşkınla mı?" dedi Efe bana kibirle bakarak.

"Evet, onunla." dedi annem damadına bakarak bu sefer kızgınca.

"Bu nezaketsiz canavar Efe'yle mi?" dedim yeniden ona dönerek.

"Bu vahşi kısrak kızla mı?" dedi bana tepeden hükmederek. "Hayallerden, dünyaya dön Canan. Onlar yalan romantizm, gerçekler burada. Süzme salak değilsin ama…" dedi bu sefer direk üzerime yürüyerek.

"Bu kendini beğenmiş kazuletle mi gideceğim, üstelik kibir paçalarından akarken? Hayatta olmaz." dedim aradan annemleri çıkarıp direk küfreder gibi soluyarak.

"Kendini bilmek kibir değil asalettir, kendini insan sanan uzaylı…" dediğinde ben de ipler koptu.

"Ben, buzdolabı kılıklı Maviyle hiçbir yere gitmiyorum, konu kapandı." dedim anneme.

"Bu çene torbasıyla mı olacak bunca iş?" dedi Efe öfkeme teselli olarak. "Çenesinden başka yeri çalışmaz bunun şimdi."

"Beğenemedin mi paşam?" dedim öfkeyle atılarak karşısına.

"Beğenemedim cicim!" dedi bana gözdağı vererek önümde belirirken.

"Bana kibar beyefendi ağzı çekme, sertlikte odunu kıskandırıyorsun. Çam yarması!"

"Sen de kibarlıkta pamuklarla yarışmıyorsun zaten. Hayalperest kirpi!"

"Bana bak özürlü romantik!"

"Ne bakacağım senin susmak bilmeyen ağzına…" dedi hakaret eder gibi.

"Ağzıma bak demedim zaten, sığır mısın?"

"Burası ahır olmadığına göre, sen tavuk musun? Sesindeki cırtlak ton, kulak zarımı zedeledi, duymuyorum. Malum saniyede tarama tüfek gibi saydırınca, ne dediğini kaçırıyorum."

"Bana... Bana çok konuştuğumu mu söylüyorsun? Tavuk gibi gıdaklıyor musun diyorsun?"

"Yok, çok konuşmak az kalır senin yanında! Fazla, fazlanın daha yükseği neyse o kadar konuşuyorsun Canan. Sus artık!"

"Böyle yapınca senden nefret ediyorum ukala Mavi."

"Ben de senden böyle zamanlarda nefret ediyorum Asi Kirpi."

"İyi o zaman, git buradan." dedim dişlerimi sıkarak evden kovarken onu. Ellerim yanlarımda yumruk oldu. Hiddet gözümden akıyordu.

"Sen gitmeden mi? Allah esirgesin, canıma susamadım daha." dedi buz gibi sesiyle kafa tutarak. Gözlerindeki o sinsi ışık, aklımdaki tüm planı okumuş gibi yanıp sönüyordu. Yuh! O kadarını bilemezdi herhalde. Yoksa beni, benden iyi mi tanıyordu!

"Ne demek istiyorsun? Sana tuzak kurduğumu falan mı ima ediyorsun?" diye cırladım.

"Yapmadın mı?" dedi misilleme yaparak.

"Hayır, tabii ki! Ne münasebet!" dedim kapının ağzına tökezlesin diye bağladığım ipi aklımdan çıkararak. Düşsünde, aklı başına gelsin demiştim. İyi ama nasıl görmüştü tuzağımı?

"Yabani!"

"Sobanın yanmayan hali... Odun!"

"Asi Kirpi!"

"Aman, kendini gül bahçesine düşmüş bülbül sanan deve dikeni."

"Yeteeeeeeerrrrrrrrrrr..." dedi iki kadın apansız öfkeyle ve aynı anda bağırarak kızgınlıkla. Biz korkuyla olduğumuz yerde sıçradık. "Biz de sizinle geliyoruz. Konu kapandı. Bu alışverişe birlikte çıkılacak..."

Ben anneme ürkekçe bakarken o dünürüne yaklaşmış "Allah sabır versin kardeşim, bu kızla geçinmek zordur." dedi sanki kendi kızını değil de başkasının kızını çekiştirerek.

"Sana da kardeş. Bu oğlanın inadıyla başa çıkmak ondan daha zordur." dedi anneme destek vererek odadan çıkarıp kapıyı kapatırken Nurdan teyze.

Efe bir adımla yanıma yaklaşıp "Gördün mü yaptığını... Sayende tüm keyifli zamanlar elimizden gidecek!" diye sitem etti.

"Görmedim, malum keyifli zaman geçirtecek bir centilmen yok karşımda." dedim inatla.

Efe'nin karşısında kollarımı göğsümün altında bağladım. Dik kafalılık yapmaya devam, o da inatlaşmaya...

"Saçmalıyorsun, kabul et. Çocuklaştın."

"Bunlar saçmalık değil. Bir kere bana sormadan karar veremezsiniz." Efe tek kaşını kaldırdı umursamazca.

"Bu kadar duygusuz olmak zorunda mısın?"

"Aptal..." dedi ukalaca bana. "Soramama ne gerek var? Sen benim canımsın!"

"Sensin aptal! Bir de üste çıkıyor deli Mavi." dedim dişlerimi sıkarak. "Git kiminle olmak istiyorsan oraya. Sormadan kollarına koşan çok olsa gerek."

"Nerede olmak istediğimi biliyor musun?" dedi üzerime doğru büyük bir adım atarken. Gözleri, cehennem ateşi gibi yanıyordu. Bu adam kavga edince neden böyle koyu koyu yüreğimi yerinden, nefesimi boğazımdan sökercesine arzulu bakıyordu. Ve içimi titreten hisler kızgınlıktan ziyade bir duyguyla dolduğunu söylüyordu. Üzerime yürümeye devam etti aldırmazca. "Yaaa... Ya!" dedim dilim dolanarak.

Aaa, delinin zoruna bak. Kavga ederken bile niyeti bozuyor.

Birden ürpererek titredim. Gözlerindeki o maviler, beni içine çekip boğmaya çalışıyordu. "Ya... Üzerime gelmeyi kes. Yüreğim... Yüreğim..." dedim titrekçe bir adım daha geriye giderek elim hızla kalkan yüreğime konmuştu ürkekçe. Sustum. Ama kıçımdan ter akıyor korkudan. Boğazımda atan yüreğime fısıldadım. Efe'ye fısıldar gibi. "Yüreğim..."

"Ne oldu, yüreğinde bir rahatsızlık mı var?" dedi tek kaşı kalkarak bilmiş, ukala!

"Neden olsun, sapasağlam kalbim. Taş gibi!" dedim, nefes nefese. Elim hâlâ oyun hamuruna dönen yüreğimin üstünde.

"Evet, taş gibi, vicdansız!" dedi buz gibi sitemiyle.

"Bir sorun yok dedim. Uzaklaş..." Paniklemiştim ve fena halde terliyordum.

"O zaman neden derin derin soluyorsun, Canan?"

"Senin yüzünden, çok konuşturdun beni."

"Hararet yaptın yani! Sen de kabul ediyorsun ki çenenin maalı lahı var."

"Ya… Ya sen ne kadar ukalasın. Gelme üstüme!"

"Nedenmiş o?"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Mavi, yanmayan soba ateş tutmaz... Bu istediğinin mümkünatı yok…"

"Neyin?" dedi Efe kaşlarını kaldırarak alçakça.

Terleyerek ve nefes nefese, "Beni öpmeni istemiyorum!" dedim hemen lafa çanak tutarak. Yanaklarım al al olmuştu kesin, yanıyorum.

"Seni öpmek istediğimi de nereden çıkardın?" dedi dik bir duruşla. Oynuyordu. Kalbimle, aklımla, soluklarımla zalimce oynuyordu. Vicdansız! Kaşları alayla kalkmıştı yine.

Hay dilin kopsun Canan, dut ye!

"Ben…" dedim, bocalayarak. Kaçış yoktu, düşmüştüm bir kere kendi dilimle tuzağa. Oysa aklımdan geçen ilk şey neden hep o oluyordu? Neden ilk adımı atan taraf zorla beni yapıyordu. Hain! Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu! O yaklaştıkça bedenim ona karşı tepkisel olarak hazırlanıyor, dudaklarım titriyor, soluklarım hızlanıyordu. Beni öpmesini istiyordum şu halde bile. Nefesim kesilene kadar öpmesini. Lanet olsun! Ben daha önce öpüşmemiştim ki! Nefesim nasıl kesilecekti?

Tek ve son adımla aradaki mesafeyi bitirdi. Sırtım duvarla bütünleştiğinde, artık soluk alamıyordum. İdamını bekleyen çaresiz mahkûm gibiydim. "Bak! Eğer öpersen, bacaklarının arasına tekme atarım."

"Artık nişanlımsın. Bunu yapmak hakkım!"

"Olabilir ama bak yaparsan, çığlık atarım."

"Niye yapacaksın bunu?"

"İstemiyorum…"

"Öyle mi?" dedi başını usulca aşağıya eğerek beni yalanlarken. Nefesimi tuttum. Burnunu, burnumun ucuna sürttüğünde, nefesini yuttum. "Öpmeyeceğim, korkma şapşal şey…" dedi soluk soluğa.

"Neden?" dedim şaşkınca ve kırdığım potla onun küstah yüzü işıldayınca, "Sensin şapşal!" dedim bu sefer hırsla.

Güldü. Ne dediğimi çok sonradan fark etmiştim.

"Öpersem, benimle evlenmek zorunda kalırsın… Hemen!"

"Öpücükten çocuk olmadığını, yedi yaşından beri biliyorum ben." dedim kıkırdayarak. Lanet olsun dilimle beynim, düşüncelerimle isteklerim çatışıyordu. Resmen kendimi yalanlıyordum. *Yeter artık, öp diyordum salakça!*

"Maşallah sana. Hep çok zekiydin." dedi çapkınca dudağının kıyısını kıvırarak. "Ama ben öpersem olur. Evlenmek zorunda kalırız, hemen, çünkü bir öpücükle kandıramazsın beni Asi." Ah bu arsız sözleri, yüreğime kast eden gözleri… Tükendim. Yağ, mağ, gram kilo fazlam kalmamıştı, eridim. Sanırım ben bayılmıştım! Burnumun ucunu usulca öptü. Gözlerim kapandı.

Nefesim kesildi. Bana söyledikleri çok derin düşüncelere yönelmemi sağlıyordu. Göğsüm kabardı. Lanet bacaklarım titredi ve kalbim boğazımda atarken kirpiklerim titreşti. Neler diyordu bu yürek yemiş deli. Ah lanet olsun neden bu adam erkek gibi konuşuyordu ki! Yani adam gibi… Yani garip biri gibi…

"Yaaaa E-Efe, ne olur!"

"Yalvarma Canan!"

"Öpme!" dedim korkuyla. Nefesim boğazıma yumruk gibi oturmuş.

"Öperim." dedi buz gibi bir eminlikle. "Sen çok konuşursan, daha ileriye de giderim. Vazgeçtiğini savunursan, en tehlikeli sularda yüzerim, vazgeçemeyecek hale getirim seni."

"Karşı koyarım…"

Tek kaşı kalktı. Lanet adam, koyamayacağımın bilincindeydi. "A-annemler içeride. Aklını mı kaçırdın sen?" dedim panikle, üzerimden geriye ittirerek.

"Aklımı sen de kaybettim Canan. Ben de akıl mı bıraktın sen!" dedi solukları saçlarımı havalandırıp tenime vururken. Allah'ım, bayılacaktım. İyice yaklaştı. Ben elimi duvara yaslayıp tırnaklarımı canımı yakasıya sert zemine batırdım. Ev üstüme üstüme geldikçe terden sıçana döndüm. Önce solukları sevişti tenimle, sonra dudakları şakaklarımı okşayarak aşkını mühürledi. Soluk soluğa titreyerek hemen önümde, "Ah benim duruşu cesur, yüreği çocuk yârim. Sen ne kadar safsın, hemen nasıl kanıyorsun sözlerime." dediğini zor bela duydum. Yüreğimin

sesinden, alaylı sesini duyamayacak kadar sağır olmuştum. "Ben seninle ne yapacağım şimdi?"

"Bırakacaksın beni." dedim hemen panikle. Fırsat bu fırsat!

"Ölürüm daha iyi!" dedi sertçe.

"Allah korusun! Öyle değil, yani kollarından, yani şey..." dedim bocalayarak.

"Benimle gelecek misin o zaman?" dedi nazikçe.

"Öpmezsen gelirim. Vallahi gelirim. Billahi gelirim." dedim panikle.

Gülümsedi. Öyle çapkın, öyle ateşli, öyle nefes kesici bir dudak bükümüydü bu, içimin yağları eridi. Sanırım biraz daha böyle gülerse ona saldıran ben olacaktım en arsızından. Pençelerini kuyruğuma doladığı ve oynamaktan zevk aldığı, tavşan gibiydim onun ellerinde. Tuzağa düşmüş, ona muhtaç kalmıştım. Ürkek ve kapana kısılmış ben, sadece onun merhametini dileniyordum.

"Dudakların titriyor."

"Kalbim duracak... Biraz uzaklaş ne olur!"

"Neden uzaklaşayım Canan. Kalbin ben de can bulacak, bilmiyorsun."

"Oynama benimle Efe! Bir dediğin, diğer söylediğine ters... Bu kadarını kaldıramam, valla bayılacağım."

"Öpmemi istiyorsun."

Nefes nefese soludum. Kurumuş dudaklarımı açıp kapıyorum ama konuşamıyorum. "Annemler!" dedim.

"Annemler, bilmeyecek merak etme!"

Ukala. İçimi nasıl rahatlatmıştı anlatamam! Gıcık! "Bunu yaparsan, annemin tavası kafanda can bulacak, bunu biliyorum. Eğer öpersen, valla saklayamam. Tüm gün sakar sakar dolaşırım ortalıkta, zamansız kızarır bozarırım, saklayamam olanları çenemle tuzağa yakalanırım. Herkeste bir halt yediğimi anlar."

"Bu gece."

"Yok, sana gece mece..."

"Çatıda."

"Yağmur yağacakmış..."

"Aynı saatte."

"Hasta oluruz boş ver bu geceyi Efe..."

"Kollarımda olacaksın."

"Deme, ne olur valla kalp krizi geçireceğim. Düşünmesi bile fena..." Efe eğildi. "Yapması daha fena olacak..." İçimi depremlere salan soluğu tenime vururken sıcacıktı. Nefesi bile yanıyor, değdiği yeri yakıyordu. Benim akıl baştan uçarken gözler kapandı, dudaklar ondan evvel istekle aralandı. İlk öpücüğümü alacaktım sonunda, hem müthiş bir merakla bekliyor hem de dehşet bir korkuyla tırsıyordum. Soluğu soluğuma karıştı, teni tenime ve...

Annem içeri daldığında, Efe hemen geriye çekildi. Bu, filmin en güzel yerinde bobin kopması gibi vahşet bir duyguydu. Gözlerim ürkçe açıldı ama yanaklarım suçumu ele veriyor. Ellerimle kızarmış, terlemiş yüzümü yellemeye başladım. Polis karşısında, elleri kolları altında yakalanmış bir hırsızın, *ben suçsuzum* demesi gibiydi bu duruşum.

Efe sanki bir şey konuşuyormuş gibi ellerini ceplerine koydu, yine boğazını temizledi. Yakında gıcık olacaktı garibanım. Annemin arkasından Nurdan teyze de daldı odaya. Hah, kadro tamamlandı. Rezalete gel kadrosu! Ben kıpkırmızı suratla duruyorum panik halde, ne deseler saçmalarım artık. Bekle Canan, hangi çamların altında can vereceksin izle.

"Aldın mı?" dedi Nurdan teyze merakla oğluna bakarak.

"Yok, valla vermedim." dedim panikle suçlu suçlu. Şaşkınlaşmıştım iyice. Ellerim titriyor, terliyordu. Kapıyı mı dinlemişti ki bunlar? Eyvahlar olsun! Ben olsam dinlerdim, kesin dinlemişlerdi. Duymuşlardı edepsiz konuşmalarımızı. Ağlayacaktım. Bunu nasıl düşünememiştim.

Annem ve Nurdan teyze aynı anda bana baktı. Domatesten daha beter haldeydim. Salça gibiydim...

"Vermedin mi?" dedi annem usulca.

"Valla öpmedi." dedim şaşkınca. "Yemin ederim izin vermedim."

"Canan!" dedi, Efe dişlerini sıkarak tıslarken. Bacaklarım titriyordu utancımdan. Dokunsalar, ağlayacaktım onu şu anda umursamıyordum. Hele sinirlenmiş olmasını asla! Ben altıma yapacak bir velet gibi kıvranarak dudaklarımı ısırırken annem ve Nurdan teyze kıpkırmızı bir suratla kapının girişinde duruyordu. Şaşmış kalmışlardı lakırdılarıma.

"Kırmıştı ya seni... Gönlünü aldın mı diye sordum kızım?" dedi kadın, utanarak gözlerini devirdi.

Kirpiklerimi kırpıştıran ben rahatlayarak, "Ay o zaten az önce pe-
ladı ki..." dedim sanki günlerden sonra ilk defa işemiş gibi rahatlaya-
rak. Sonra da kabız olmuş gibi kıvranırken dilimi ısıracaktım.

Yok, ben yüzüme soğuk su çarpmadan kendime gelmeyecektim.
Yine gözlerinin Mavisini içmiş, mutluluktan sarhoş olmuştum... An-
nemle Nurdan teyze birbirine kıpkırmızı suratla bakıp dudaklarını gü-
memek için bükerek odadan çıkarken Efe benim kadar mahcup olmuş
şekilde bana tepeden, şimşekler çakan bulut gözleriyle baktı.

Dişlerini sıkarak, "Allah razı olsun Canan, sayende hiçbir şey fark
etmediler. Yapmadan yapmış gibi olduk, yapsak torun yolda sanacak-
lar yazık." dediğinde omuzlarımı dikleştirdim.

"Sana söylemiştim. Beni sıkıştırmaktan vazgeç. Tacizlerini bitir."
Elimle yüzümü yelpazeleyerek "Çık odamdan!" dediğimde tıslayarak,
tek kaşını kaldırdı.

"Kovuyor musun yine?"

"Yok..." dedim hemen yanlış anlamasından korkarak. "Çık lütfen,
üstümü değiştireyim de çıkalım. Yoksa valla skandal yazacağım ilk ke-
limede, tek başıma oynayarak."

Annemin "Hadisene!" seslerine, mahallenin "Hayırlı olsun." ses-
leri karışmıştı.

Evin merdivenin başında bekleyen meraklı mahalle kalabalığının
arasında duran uzun boylu, yakışıklı, centilmen, deniz gözlü adam be-
nim sevgilim değil, artık müstakbel nişanlım oluyordu. Usulca merdi-
veni inerken ben nasıl onu hissediyorsam, o da aynı şekilde beni his-
settiğini belirtircesine, arkasını döndü. Gözleri güneşin altında nasıl
bir parlaklıkla ışıldıyorsa, denize ay vurmuş, gündüz göğe yıldız düş-
müş gibiydi.

Ayaklarımın tereddütle atılmasına, bacaklarımın bağının çözül-
mesine sebeptin Efe.

Merdivenin başına geldiğimizde, annem ve Nurdan teyzem kol kola
girerek başladılar konuşmaya. Bizim gözlerimiz yine kenetlendi birbi-
rine. Annem beni dürtmese bırakmazdım bakmayı. Konuşmalıydık.

Merhaba! Selam! Öhö! Hi! May, bir şey demeliydik ama diyemedik!

Böyle manyakça bakıp susmamalıydık ama olmadı. Annem ve Nur-
dan teyze kalabalığı geride bırakıp önden yürürken biz arkalarında sap
gibi kaldık. Amaçlarını anladım, bizim birbirimize ısınmamızı sağla-
maktı. Ah biz mercimeği bile kızartmıştık ama onlar nereden bilecek ki?

Ellerimi önümde gariban bir tutumla kenetliyorum, hem tutsun is-
tiyorum hem de utanarak tuttuğunda nasıl tepki veririm onu düşünü-
yorum. Aklımdaki tilkileri peş peşe tren gibi sıralayarak mantık avına
çıkarırken bocalayarak saçlarımla oynuyorum ama yok, içimdeki bu
garip ürkekliği atamıyorum. Elim yanımda dalgınca salınırken amaç-
sız bakışlarımı etrafta dolaştırarak yokuşu inmeye koyuldum. Buz kes-
miş parmaklarıma temas eden sıcaklıkla, irkildim. İlk defa el ele tu-
tuşmuyorduk ama ilk defa özgürce el ele yürüyecektik. İri parmaklar
titreyen buz tutmuş parmaklarımı sımsıkı kavramış, parmaklarımdan
yüreğime sımsıcak bir ısı salınıyor. Ele güne karşı yapayalnız değildik
artık. Başımız dik, alnımız açıktı. Bakışlarımı elime çevirdim. Nefe-
sim yine hızlanmış, ürkek gözlerim kirpiklerimin arasına saklanmıştı.

"Üşüyor musun?"

"Bugün gözlerin gibi dilinde dalgalı Efe." dedim tıslayarak. "Bana
bulaşma, alabora ederim seni..."

"O da laf mı Asi? Ben sana çoktan karıştım, yerle bir ettin beni."
dedi yüreğimi havalandırarak.

"Ya önceden ne iyiydin sen. Suskun, sessiz, çekingen, yine öyle ol-
sana!"

"Yani üzgün olayım..."

Birden durdum ve gözlerine baktım. O da bana baktı durgunca.
"Olma... Üzülme sen!" dedim atılarak çocuk masumluğuyla. Kıya-
mam. O kadar masum bir yakarıştı ki bu, Efe'nin yüzüne vuran sıcak
gülümseme benim içimi deprem gibi yerle bir etti.

Çekişmeyi bıraktık. Yani kısmen... Biraz zıtlaşmış olabiliriz ama
asla kavga etmedik. Yani kısmen... Biraz didiştik, o da aşkın nazın-
dan, sevgimizin içimize sığmamasındandı.

Güzel geçen bir günün ve alışverişin ardından eve döndüğümüzde
herkes yorgundu. Akşam yemeğini birlikte yediğimiz için, Nurdan
teyze ve annemler içeride otururken biz mutfakta çeneye kaçamak

yapabiliyorduk. Ben bulaşıkları yıkarken yanımda hareketlenen Efe'ye baktım. Gömleğinin kollarını sıvıyordu.

"Hayrola?" dedim tüpte ısıttığım suyu leğene koyarken.

"Sana yardım edeceğim."

"Gözüme girmek için yapmıyorsun değil mi?"

"Gözüne giremedim mi hâlâ Asim?" dedi göz kırparak ukalaca. *Ah yüreğime ateş gibi düşmüştün sen ama bilmene gerek yok...*

İşaret parmağımla gözümü gösterdim kızgınca, "Bak şurasına biraz batıyorsun arada ama giremedin daha." dedim inadına ve hemen geri vites yaptım.

"Bakayım..." dedi uyuz herif inadıma. Ben ona ters bakınca "Göremedim nereye girdiğimi, ondan dedim Asim, kızma." dedi uyuzluğuna.

"Böyle konuşursan, cehenneme gireceksin Mavi." dedim kızgınca. "Hem bir gün evlenirsen, bu kibarlıkları karına yaparsın. Beni etkilemene gerek yok!"

"Hâlâ orada mısın Kirpi?"

"Hiç gitmedim ki?" dedim burnumu kıvırarak. Huysuzdum.

"Elini tuttum bugün, barışmış olmalıyız." dedi gıcıklaşarak.

"Olabilir. Sorun çıkmasın diye ses çıkarmadım tutmana. Barışmadık hâlâ! Yoksa tırnağıma bile dokunmazdın."

"Sorun çıkarmamak için evleneceksin o zaman."

"Orada dur işte!" dedim köpüklü ellerimi belime koyarak horozlanırken. Çaçaron bir tavırla burnumu havalandırdım. O da işaret parmağıyla indirdi geri isyankâr burnumu. Ukala!

"Burada mı durayım? Düşünmem lazım Canan, biraz tehlikeli bir yer. Konu sen olunca..." dedi uyuz kelime oyunu yaparak. Yumruğumu karnına savurdum. Sanki acımış gibi numarayla "Ah!" yaptı. Ben panikledim tabii hemen yelkenler suya. Sonra anladım numara yaptığını, bu sefer daha sert omzuna vurdum.

"Acıttın!" dedi ciddi bir sesle.

"Dua et, kafana tava çakmıyorum."

"Yaparsın, Asi!" dedi kızarak. Dişler yine sıklaşmış, gıcır gıcır kulağımın canına okuyor.

Omzumu sarstım küs bir halde. "Bana evlenme teklifi etmedin Efe."

"Benimle evleneceksin!" dedi uyuzlar şahı yine, omuzlarını sarstı. Ukala, kendinden emin gülümsedi. "Kendimi garantiye aldım."

"Hah!" dedim kızarak. "Rüyanda görürsün."

"Gerçekte göreceğim. Beyazlar içinde kolumda olacaksın. Niye rüyalarla uğraşayım ki artık? Yanımda, kolumda, canımda olacaksın Asi. Bir ömür benimle olacaksın." dedi içimi eritmeye niyetlenerek.

"Hayalet olarak mı?" dedim çenemi havalandırarak. Ah inat, sen nelere sebepsin! Sanki gözlerinden mavi lavlar fışkırıyor da tüm hücremle beni küle çeviriyordu.

Bu bakışların yakıcı etkisinden sıyrılmak için musluğa uzanıp titreyen parmaklarımla açtım. Efe hemen eline yıkadığım bardağı aldı, kabaca durulamaya çalıştı! Eline iş yakışmıyordu, anladık. Odun gibiydi ovalaması. Sanki ince belli bardağı değil, benim ağzımı çitiler gibi hırslıydı hareketi.

"Ne yapmam lazım gönlünü almak için? Bak bulaşık bile yıkıyorum. Karizma yerlerde."

"Bunu ben mi söyleyeceğim Efe?"

"Konu sen olunca, normal kızlara yapılan hiçbir jest sen de işlemiyor Canan."

"Yani *başka kızların* ne istediğini biliyorsun?"

"Hayda, kızım senin lügatin neden eğri! Yeminle cımbız gibisin, işe yaramayan ne varsa senin dilinde. Kızlar dedim, dünyada milyonlarca var hani, hemcinsin. Hem sana sormayayım da kime sorayım? Başka Canan yok. Bir tane vardı, onu da ben aldım." İçimi eritip ellerimi titretirken durdu ve bardağı suyu süzülsün diye bulaşık sepetine koyarken, "Ne istersin?" diye sordu nazikçe.

"Zıkkımın kökünü!" dedim kızarak. O kızlar ne istiyorsa onu istiyordum işte! İlgiyi, nazlanmayı birazda şımartılmayı... Kaşlarım ciddi bir sitemle çatıldı yine. Bana soruyordu bunu? Tam bir romantik kazmaydı! O zaman, ne anlamı kalacaktı bu işin. Yüzüm nemrut, senelerdir kocasıyla tartışan huysuz kadınların suretine bürünmüştü kendiliğinden, "Zıkkım!" dedim yine sitemle.

"Onu yapmam, dilin acır."

"Ya ne uyuzsun sen ya! Git mutfağımdan, bulaşıkları ben yıkarım."

"İyi!" dedi uyuz hiç ısrar etmeden. Uzandı, kaba bir şekilde elle-
rini eteğime silmeye çalıştı. Sinirle bir adım gerileyerek "Ne yapıyor-
sun sen be?" dedim cırıl cırıl sesimle. Ellerim köpükleriyle havada asılı
kalmıştı. Eteğimi ıslatmıştı koca elleriyle. "Havlu muyum ben? Sapık-
lığın boyutunu iyice arttırdın."

"Sana dokunmak isteseydim, yapardım." dedi kendinden emin.

Uyuuuuz!

Göz kırparak bulaşık leğenin içinden bir parmak köpük alıp şaş-
kın bakışlarım arasında burnuma sürdü. "Geç oldu, baban homurdan-
madan gidelim."

Koluma, burnumu silerek saçlarımı yanağımdan çekerken yüzüm
asıldı. Efe yanıma yaklaşıp gözlerini yüzüme dikti. Elleri belime tutu-
nurken nazikçe beni kendisine çekti.

Gözlerini gözlerime çevirdiği an, hipnotize olur gibi sadece ona
endeksleniyor, tüm duyularımı ve hareketlerimi ona uyduruyordum.

"Birkaç ay sonra, bir daha hiç ayrı kalmayacağız Canan." Soluğumu
kesen bir yavaşlıkla usulca eğilip dudaklarını tepeme dokundurdu.
"Akşamları işten koşarak eve geleceğim. Sana sımsıkı sarılacağım anı
kollayacağım. Bana güleceksin, tüm derdi, kederi, yorgunluğu unut-
turacaksın. Sen evimin gülüşü olacaksın Canan. Yüreğimin huzuru..."

Sımsıkı sarıldı bana. Yüreğindeki ateşi bana hediye edip cayır ca-
yır yaktı yüreğim gibi tenimi de.

"Evin kim diye sorduklarında..."

"Efe'nin yüreği diyeceğim." dedim hemencecik lafını keserek.

"Aferin, çabuk öğreniyorsun Asim." dedi içtenlikle.

Çocukça bir sırnaşmayla kollarımı beline sardım. Yüzümü mis ko-
kan sinesine gömdüm. Onun boynunun kökünü, sinesini koklamayı
seviyordum. Huzurla, "Uyu, uyu, uyan Canan... Zaman çabuk geç-
sin hemen." dedim şarkı gibi mırıldanarak şımarıkça sırnaşarak bur-
numu göğsüne sürttüm.

Ben de üzgündüm aslında, kendimce annem gibi ağıt yakıyordum
ama o da benimle birlikte kıkırdadı bu sersem halime. Kolları sıklaştı
bedenimde, derin derin koklayarak dudaklarını kondurdu saçlarıma.
Biliyorum, çok seviyordu saçlarımı koklayıp öpmeyi. Papatyadan taç

takmıştı sanki zülüflerime. Yıldızlardan toka takmıştı saçlarıma çok
defa... Nefesi ise eşsiz bir mehtap yeliydi.

"Bugün bana uyan Canan..."

"Bugün bana uyan Efem..." dedim içten bir duayla. "Bana evlenme
teklif etmedin, senden nefret edebilirim." dedim yine romantik anla-
rın içine darı ekerek.

"Eder misin?" dedi iç çekerek kollarından beni salmazken. Baka-
madığım için gözlerine, ifadesini seçemiyordum. Ben de sarıldım, sım-
sıkı bu konuyu yalanlarcasına.

Başımı göğsüne yaslayarak daha kuvvetli, "Eğer senden nefret etsey-
dim dünyada sevebileceğim kimse kalmazdı Efe. Kavuşmayı özletme...
Ayrılıkla başımı döndürme... Gel de sevme be..." dedim titrek sesimle.

"Sev... Çok sev, sevdiğim kadar çok sev Asi!"

"Seviyorum..." dedim aşkıyla yana yana.

Hiç ayrılmak istemiyordum kollarının arasından. O da gitmek iste-
miyordu biliyordum ama ayrıldık. Efe annesini alıp evine inerken ken-
dimi bir boşlukta asılı gibi hissettim. Sessizleştim, durgunlaştım. Mut-
faktaki işimi bitirince sabah babam çöpü işe giderken atsın diye dışarıya
çıkarmak için merdivenlerin başına geldiğimde, bir çıtırtı duydum.

"Kim var orada?" dedim bakışlarımı yan taraftaki boşlukta dolaş-
tırarak ama ses oradan değil, yolun karşısında ki Salimlerin merdive-
ninden geliyordu.

Usulca o tarafa geçtiğimde, merdivenin başında bir kedinin çöpü
deştiğini gördüm. Kediyi kovalayıp bakışlarımı karşımdaki binaya çe-
virdim hasretle. Bu acı nasıl bir acıydı? Sanki kolumu kanadımı kırdı
bir anda. Yüreğim sızladı, içim acıdı. Dimağımda çocukluk günlerim-
den kalma şeker tadı, yüreğimde şefkatin ve sahipliğin yavan yanı...
Farkında olmaksızın iç çektim özleme. Aklıma Mevlana Celaleddin
Rumi'nin Şems'e yazdığı dizler geldi. Ne güzel demişti oysa *yasağa*
meyletme...

Duydum ki bizi bırakmaya azmediyorsun, etme.
Başka bir yar, başka bir dosta meylediyorsun, etme.

Sen yâd eller dünyasında ne arıyorsun yabancı?
Hangi hasta gönüllüyü kastediyorsun, etme.

Çalma bizi, bizden bizi, gitme o ellere doğru.
Çalınmış başkalarına nazar ediyorsun, etme.

Ey ay, felek harab olmuş, altüst olmuş senin için...
Bizi öyle harab, öyle altüst ediyorsun, etme.

Ey, makamı var ve yokun üzerinde olan kişi,
Sen varlık sahasını öyle terk ediyorsun, etme.

Sen yüz çevirecek olsan, ay kapkara olur gamdan.
Ayın da evini yıkmayı kastediyorsun, etme.

Bizim dudağımız kurur sen kuruyacak olsan.
Gözlerimizi öyle yaş dolu ediyorsun, etme.

Âşıklarla başa çıkacak gücün yoksa eğer;
Aşka öyleyse ne diye hayret ediyorsun, etme.

Ey, cennetin cehennemin elinde olduğu kişi,
Bize cenneti öyle cehennem ediyorsun, etme.

Şekerliğinin içinde zehir zarar vermez bize,
O zehri o şekerle sen bir ediyorsun, etme.

Bizi sevindiriyorsun, huzurumuz kaçar öyle.
Huzurumu bozuyorsun, sen mahvediyorsun, etme.
Harama bulaşan gözüm, güzelliğinin hırsızı.
Ey hırsızlığa da değen hırsızlık ediyorsun, etme.

İsyan et ey arkadaşım, söz söyleyecek an değil.
Aşkın baygınlığıyla ne meşk ediyorsun, etme

"Etme Salim..." demek istedim. "Bizi ziyan etme!"

Kaç hafta olmuştu onu görmeyeli. Küsmüştüm ona ama aynı anda merakta ediyordum. Ne haldeydi? Sıkıntıyla arkamı döndüğümde, bedenim sert bir nesneye çarptı. Korkuyla çığlık attığımda, düşmemeyim diye koluma sarılan bir el ve ağzımı kapatan diğer bir elle içimdeki

panik daha da arttı. Neyse ki gözlerim karanlıkta bile aşina olduğum gözlerle buluşunca, hemen kendimi toparlamam kolay oldu.

"Benim..." dedi Salim elini ağzımdan çekerken. "Korkuttum mu?"

"Korktum tabii." dedim kaşlarımı çatarak sitemle. Kalbim göğsümden ayaklarıma düşmüştü resmen, soluklarım sineme oturmuştu bir taş gibi korkudan.

Salim evlerine bakarak "Beni mi bekliyordun?" diye sordu sıkılganca.

"Ne münasebet!" dedim omzumu sarsarak. "Ben ses duydum, ona baktım."

Salim inanamadığını belirten o küstah tek kaşını kaldırdı. Ben de hemen panik başladı. Yanlış anlamasından korkarak, "Valla." dedim hemen açıklamaya çalışarak. "Kedi vardı, çöpü kurcalayan..."

Çöpe baktı ama hain kedi beni yalancı çıkarmak ister gibi, çöpe dokunmamıştı bile yanındaki ekmeği tırtıklamıştı.

"Sen ne arıyorsun bu saate dışarıda? Çok geç... Hem okulun yok mu senin?" dedim suratımı ekşiterek.

"Bıraktım." dedi sakince.

Onun sakin sesi beni soluksuz bıraktı. "Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Saçmalıyorsun. Üstelik sporu bıraktığın gibi, saçma sapan şey..."

"Bıraktım." dedi sözlerimi yarıda keserek. "Bu benim fikrim, sizinkileri umursamıyorum."

"Sen... Onca emeği nasıl geride bırakırsın?"

Gözleri iki derin cehennem çukuruna dönüştü. Suçlayarak bakarken sitemle, "Sen beni nasıl bıraktın geride?" diye hesap sordu.

"Bırakmadım!" dedim ürkekçe uzanıp elini tutarak. Yukarı kaldırıp avuçlarımın arasına aldım. "Ben seni çok özledim Salim..."

Az önce sert duran yüzü, birden ışıldayarak gözleri parladı. Daha ne olduğunu anlayamadan beni kollarını aldı. Özlemi benim kadar derin, hatta benden daha fazlaydı. Öyle ki soluk almama bile izin vermiyordu. Sımsıkı sarılarak "Ben de seni çok özledim Canan. Asi Kirpimi çok özledim. Soluk almayı, neşelenmeyi, gülümsemeni, cırıl cırıl çınlayan sesini bile özledim."

"O zaman neden beni görmeye gelmedin?" dedim sitemle. Soluk alamadığımdan sesim boğuktu. Aldırmadım.

"Beni görmek istemediğini sandım."

"Deli misin sen?" dedim sımsıkı sarılarak. "Nasıl düşünürsün bunu? Özür dileseydin affetmeye hazırdım. Gelseydin sarılmaya... *Hayırlı olsun* demeye gelirsin diye bekledim. Ben seni nasıl görmek istemem Salim, canımsın sen."

"Canan..." dedi kulağımın dibine soluk soluğa. "Bütün dünyamsın sen... Sen olmayınca ben nefes alamıyorum. Sanki birisi kolumu kanadımı buduyor seni benden alarak soluklarımı çekiyor içimden. Ben sensiz hiçbir şey oluyorum."

"O zaman neden bizi bize düşman ediyorsun sen? Etme!"

"Canan... Öyle değil bendeki sen!" Benin yüzüm şeytan çarpmış gibi düşerken kollarında garip bir ürpertiyle titredim. "Ben seninle doluyum, bırakma beni. Gitme ne olur?"

"Salim, sen... Sen... Ne diyorsun?"

"Canan, içim dışım sen. Seni uzaktan izlemeye dayanamıyorum. Seni onunla görmeye katlanamıyorum. Kollarında düşünemiyorum."

Zamana bırakmakla hata etmiştim. Zaman kimseye iyi gelmezdi. Kestirip atmalıydım oysa kanayan yaramı. Ben becerememiştim. Bir anlık acı için, tüm hayatımı hiçe saymıştım. Yara kangren olmuştu oysa iyileşmesi mucize bile gerektirmiyordu. Kesilmesi, atılması lazımdı, ben kangrenin her yeri sarmasına izin vermiş, beklemiştim. Şimdi, günahıma girmesine, katilim olmasına engel olmalıydım.

"Bu yeni senden korkuyorum Salim." dedim fısıltı gibi.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ölüyorum senin sevginden!"

"Sevme beni Salim, sevme." dedim ağlayarak. Tüm umutlarımı katletmişti yeniden. Sanmıştım ki? Ne sanmıştım? O Salim'di ve inadı gibi zalimliği de hâlâ aynıydı! Paniklemiş, korkmuştum sevgisinden. "Beni böyle sevme, eskisi gibi sev ne olursun."

"Ben seni hep böyle sevdim Canan. Kendimi bildim bileli hep seni sevdim. Ben seni her gördüğümde, sanki denizin dibinden su yüzüne çıkmışım gibi nefes alıyorum. Ben seni görmeyince, bataklıkta çırpınır gibi soluksuz kalıyorum. *Bırak peşini* diyorum, *unut, mutlu olsun* diyorum ama ben seni mutlu görmeye de dayanamıyorum. Benden başkasıyla mutlu olmana katlanamıyorum. Çok canım yanıyor, canım çok fazla acıyor. Canan seviyorsun beni. Benim seni sevdiğinden daha çok seviyorsun. Evlenme... Onunla evlenme ne olur, beni kötü yapma!"

Her söz mü öldürür insanı yeninden ve yeniden... Bu gece, ben onun yüzüne açılmaz kapılarımı son defa kapatıyordum. Böyle acı bir ses vuruyordu yüreğime... Vazgeçmenin, kirli, paslı, matemli sesiydi sinemdeki acı.

Gözlerimizden akan iki damla isyan, biri aşka, biri dostluğa süzülüyordu.

Aldırmadım ona. Ağlaya ağlaya eve koşup odama girdiğimde, anneler yatmaya hazırlanıyordu. Annem elinde su bardağıyla mutfaktan çıkıp "Kapıyı kilitledin mi?" dediğinde korkuyla irkildim. Arkamı dönüp yüzümdeki yaşları silerken "Hı hı?" dedim usulca ama kilitlemiştim. Hemen kapıya atıldım, annem koluma dokunarak, "Ağlıyor musun sen?" dediğinde, başını salladım *hayır* anlamında. Kandıramadım. Hıçkırdım çaresizce.

"Efe'yle mi takıştınız yine?" diye sordu iç çekerek.

"Ih ıh..." dedim içli içli hıçkırarak.

"Salim mi?" dedi tahmin ederek.

Sustum ve ona aldırmadan odama yöneldim. Dünya yıkılmış gibiydi sanki omuzlarıma. Taşıyamıyordum bu acıyı.

"Ben böyle olacağını biliyordum." dedi annem dalgınca iç çekerek. Apansız arkamı döndüm duyduğumla şok geçirerek. "Bunu yapacağı belliydi."

"Ne demek bu?" dedim yanağımı silerken.

Yüzünde büyük bir hayal kırıklığıyla, "Ah Canan, o kadar masumsun ki. Ben uzak dur dedikçe, sen kopmamacasına sımsıkı sarıldın onlara. Bak, şimdi nasıl koparacaksınız yüreklerinizi içinizden!"

"Anne, ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi biliyorum. Ne duymak istiyorsan, onu diyorum. Uzak dur artık diyorum, düşme peşine, deşme yarasını diyorum. Kanatırsan, canı yanan tek Salim olmayacak, kanayan hepiniz olacaksınız. Bırak peşini. Ya Salim'i seç ya Efe'yi! Ne kendini üz ne onları." dediğinde şok geçirdim. Sanki annem benimle değil de başka birisiyle konuşuyordu. Bilmez miydi içimi dışımı? Ben Efe'den başkasını sevmedim bilmez miydi?

"Ben mi yapıyorum bunu?" dedim isyanla. "Ben mi sevmesini sağladım. Ben mi girdim aklına bile isteye?"

"Hayır ama!"

"Neden ben anne? Niye birisinden birisini seçmek zorundayım? Neden canı yanacak kişi ben olmak zorundayım? İnsanın iki kollu olmak zorunda, neden kesip eksilteyim bir yanımı?"

Annemi dinlemedim daha fazla. Canım acıyordu ve onun gerçekçi sözleriyle daha fazla acımasına müsaade etmeyecektim. Lanet olsun benden başka herkes farkındaydı ve bir ben anlayamamıştım gerçeği demek. Hırsla üzerimi değiştirip geceliğimi giydim. Önce amacım müzik dilemekti ama başaramadım. Ben de her zamanki gibi içimi rahatlatmak için oturup bir şeyler karalamaya başladım. Belki yine yazarak kendimi anlatır, bu kokuşmuş dünyaya derdimi aktarırdım.

Sabah camın önünde buldum bu mektubu. Efem… Bana yine sürpriz yapmıştı… Heyecanla açarken zarfı, gözlerim etrafı turluyordu bir çılgınlık yapması umuduyla. Olur ya belki kafasına dank etmiş, bana gecikmiş olan evlenme teklifini icra etmek istemiş olabilirdi. Balon çıkar mıydı cama doğru ama benim yüreğim yerinden çıkacaktı. Bir zarfta iki tane mektup, bu kadar uzun hangi hatasını yazmıştı ki bu deli? Özür dileyecekti besbelli… Efe yine ne muzırlık peşindeydi? Gerçekten pişman olmuştu kabaca nişanlandığımız için. Merak ettim, hevesle açıp okumaya başladım.

Gözlerinde neşe parladığında, tüm dünya bahara duruyor Canan...

Sen gözlerini benden çekip uzağa vurduğunda ise tüm dünyam kışa kesiyor.

Sevmek denen bu takvimin faili bir göz ise kim bilir kendisi ne kadar zalimdir.

Beni zalim olmaya meylettirme…

Bir kere bak, bir kere gör beni diye baharı beklerken ben, ayazda kalmış olup da rüzgâra savuramadığım, alıp alıp defalarca sineme saramadığımsın.

Acıtıyorsun Canan. Bıçak gibi sineme saplanan her sözünle yüreğimi bir kez daha kanatıyorsun. Etlerimi tırnaklarınla koparır gibi,

yüreğimin içini yakıyorsun. Kanayan yarama sarmaya çalıştıkça seni, acı olup kanıma işliyor… ilaç ol dedikçe zehir olup derine dalıyorsun.

Gel… Sardıkça kanayan, kanadıkça acıdığım olma.

Dinle… Bir kere yüreğinle dinle be Canan… Çok şey istemiyorum… Diyorsun ki unut. Sen beni unutabilecek misin, söküp atabilecek misin içindeki unut çiçeklerine gömdüğün beni?

Yapma Canan, umuduna umudumu bağladığımsın, yapma...

Unutmuş değilim sözlerini, hatıralar capcanlı karşımda… Ben gözlerine yaş değil, yanaklarına gülücük olmak isterken beni senden uzaklara alıp savurma.

Hâlâ anlamak istemiyorsun ama… Kirpim, sen benim soldan soldan vuran acılı yanımsın.

Kaç sene tükendi sensiz. Kaç hafta kâbus oldu çöktü üstüme ümitsiz… Yokluğunu saymadığım, sensiz tek bir gününden keyif alamadığım, seninle bakmadıysam güneşe bile bakmadığım kaç gün daha?

Dedin ya "Sevme beni diye." Ben her solukta, "Sen varsan ben varım" derken nasıl olacak bu eylem?

Canan, alnının yazısı benim, yüreğinin yazgısı da olacağım… Bir yatakta uyuduk, el ele büyüdük, aynı sofrada, tek lokmada buluştuk… Şimdi bir ömür yan yana olacağız…

Bakışına hasret kaldığım Kirpim, sesine özlemle bağlandığım sevdam, kendini benden esirgeyerek mi bitireceksin bu yürek atışını… O zaman başaramayacaksın. Senden asla ayrılmayacağım.

Bugün beni yokuşun başında bekle… Olmazsa olmazım... Hemen reddetme.

SALİM...

Ağrılardan bir dağ geldi oturdu göğsüme. Nefes alamadım acımda tükenirken. Titrek ellerimden sıyrılıp uçuştu mektup yerlere, tıpkı damla damla üzerine yağan gözyaşım gibi. Ritmini yitirdi sanki sol yanımdaki kan gölümün… Cama çarpa çarpa boynunu kıran serçe gibi çaresizdim şimdi.

Yıldızları saydığım kadar çok baktığım yüzün, şimdi gözlerimin sislerinde titrek bir perde gibi kaybolmaya meyilli Salim.

Aç gözlerini yüreğim, bugün kıyametin olsun. Ay düşüncelerim aklım, senden başka herkes saflıkla sevmiyor, biliyorsun.

Unutmaya meylettim bu yeni Salim'i, affetmeyi reddettim. Daha kaç kere yakacaktı canımı, kaç kere söndürecekti umutlarımı ve kaç kere katledecekti içimde cana can katan hayallerimi? Ben mektupla bir likte karanlıkta kalmış gibi düşünürken benden bağımsız dünya inatla sabahı kuşandırdı mahalleye. Evde aşırı bir telaş, nişan hazırlığı var her heveste. Benim en güzel günüm ama içim buruk, gözlerim nemli.

Kırgın, yere düşüp saçılmış nar gibi yüreğim… Darmadağınık. Damarı yırtılmış bir kalbin, ıssızca kanayan yanı gibiyim. Sanki her şey yolundaymış gibi ilerliyor hayat, sanki hiçbir şey olmamış gibi hızla geçiyor zaman, sanki sensiz kalmamışım gibi güneş doğuyor mahalleye, sensiz bir güne daha ay batıyor. Gözlerim cama kayıyor, seninle konuştuğumuz yere. Bana deli deli bakıp çıldırmış gibi saçmaladığın yere… *Ben kâbus mu gördüm diyorum günler geçtikçe,* seni görmedikçe ben *hayal mi gördüm,* diyorum. Belki ben uyudum ve kâbus gördüm! Sen bana onca lafı söylemedin, benliğime vuran kâbuslar bana ihanet etti.

Her gün sıcak ekmek çıkaran fırının yolunda karşılaşacağız yine, sen kendi ekmeklerini bırakıp benimkinin uçlarını koparıp üfleyerek yiyeceksin. Yollarıma çıkacaksın, *üzülme, ağlama Kirpim, ben seni korurum,* diyeceksin. Sıkılınca *sana şeker mi alsak ne, yoksa dondurma mı,* diye heves ettireceksin. Sonra aklım başıma geliyor. Artık ekmeklerimin ucu kopmayacak, çikolatalı dondurmamı hevesle almayacak, güzel yeşil gözlerin bana çocuksu bir keyifle bakmayacak...

Biz büyüdük Salim. Yüreklerimizdeki sevgiler büyüdü. Sonra ayırdı bu büyüme bizi. Birimiz kardeş derken diğeri yanlış bir sevgiye meyletti. Yenildik… Kız ve erkek muhalifine biz de yenildik… Tuhaf işmiş aslında kâbus dedikleri bu salak oyun. Ayakta bile görüyorsun. Uyumadan, bakan gözlerine vuruyor görüntüler. İkimiz de kan revan içindeyiz, ikimiz de acıyoruz ama kimse ölmüyor, nefes alıyoruz ve kimse acımızı görmüyor. Saklanıyoruz, saklıyoruz yine herkesten sancılarımızı...

Sensizlik içinde kan ağlasa da yüreğim, yüzüm gülüyor. Sanki sen olmayınca, kırılan bir bileğin üzerinde bale yapar gibi yürüyorum mutluluğa, acımı benden başkası bilmiyor.

"Canan!" dedi annem, duymamışım.

Kolumu çimdirdiğinde, acı bir cırlamayla geldim kendime.

"Sinen açık oldu, amcan söylenir şimdi. Kapatalım. Bu elbisenin şalı nerede?"

"Poşete koymuştuk anne, bak orada poşet." dedim tabureden atlayarak. Annem dikmişti beni yine bu taburenin başına sırık gibi, sabahtan beri nişan elbisemin ölçüsünü alıyordu. Sanki zabıtadan izinsiz bina gibi, her gün bir kaçak kat daha süs dikiyor üstüme. Noel ağacından hallice olacağım diye korkuyorum. Bir haftadır ala ala bitirememişlerdi dikim ölçüsünü… Hazır almamıştık nişan elbisemi. Kıyafetler, çok pahalı, kıyamadım Efe'ye. Zaten hem çalışıp, hem okuyor. Kumaş beğendim, ille de bu olacak diye tutturdum. Oysa en çok sarı elbisede aklım kalmıştı. Olsun, ileride paramız olunca, okullar bitince alırdım ben nasılsa onu. Bir tek Efe'ye giyerdim, gönlüm olurdu. Zaten ben bir ona süslenirdim oldum olası, yine öyle olurdu.

Hem ben ne giyersem giyeyim, çok mutluydum. Çuval giysem gıkım çıkmazdı. Yeter ki kolumda Efem olsun. O yüzden annemle Hanife teyze, ele alıp dikim işini üstlendi üstlenmesine ama olan tabure başında dikilen bana oldu. Bir dikiş, iki defa prova!

"Yok, burada!" dedi annem kızarak.

"Ben getiririm." dedim tabureden inip kendimi kapıya atarak, fırsat bu fırsat.

"Dur deli kız, iğneler… Hem millet görmesin elbiseni." diye bağırdı arkamdan.

"Aman anne, görürse görsün, altı üstü elbise." dedim merdivenleri koşarak inip, annemden kaçarken. Nefes nefese yolu dolaşıp eski tahta bahçe kapısına atıldım. Giriş kapısına hızlı hızlı vurunca, kapıyı açan Nurdan teyze bana şaşkın ve birazda panikle bakarak "Bu ne hal kızım?" dediğinde omuzlarımı sarsıp eteğimin katlarını avuçlarıma alıp sıktım.

"Şalım yok." dedim çocukça bir sesle.

"İçerideki poşetlere bakalım, gel." dedi önden giderek.

"Efe yok mu?"

Güldü, Nurdan teyze. "İçeride, ders çalışıyor. Sınavla, nişanın aynı zamana denk gelmesi kötü oldu. Kapıyı kapat, kedi girmesin kızım, öyle çekingen durma. Ben bulurum şimdi." dedi gözden kaybolurken.

Tedirgin bakışlarımı etrafta dolaştırarak kendimi Efe'nin odasının girişine attım. Usulca kapıyı tıklattım.

Efe'nin tok sesi "Anne bir şeye ihtiyacım yok. Rica ediyorum artık sorma, sen işine bak." dedi bıkkın.

Kapıyı usulca açtığımda, bakmadı bile. Sırtı bana dönüktü. Canım önündeki çalışma masasına oturmuş, üzerinde beyaz bir tişört, sırt kasları titreşerek hareket halinde, sıkıntılı bir solumayla ders çalışıyordu. Usulca ilerledim. Aslında bu kadar cesur değilimdir ama şeytan dürttü işte. Ellerimle muzırca gözlerini kapattığımda, irkildi.

"Bil bakalım ben kimim?" dedim kıkırdayarak.

"Jale..." dedi sesini yayarak ukala. Sonra hayret edermiş gibi "Yoksa Hale misin sen?" diyerek ellerimi yoklayınca omzuna şakacıktan bile olsa, sertçe vurdum.

"Uyuz." dedim arkamı dönüp gitmek isteyerek. Ama daha attığım ilk nazlı adımla, bileğimi mengene gibi tutunca, olduğum yerde sarsıldım. Kendine çektiğinde, ayak parmaklarımın ucunda dönerek savrulup kollarıyla bütünleştim.

"Sanırım bir peri kızı yakaladım." dedi tok sesini kısarak. Gözleri heyecanla ve nefes nefese üzerimde dolaştı parlayarak. Bu halim onu şaşırtmıştı. "Biraz kızmış sanki. Ve bu peri kızı, yine aklıma takıldı gözlerini. Adını andım durmadan, sızlasa da yüreğim vazgeçmedim."

"Ayyy ne romantik!" dedim alayla. "Hangi kitaptan çaldın bu dizeleri? Poz kesmeyi bırak cicim, hiç gerçekçi değilsin."

"Âşık gibi kesiyorum pozlarımı ama bak, bunda ciddiyim."

"Öyle gözlerini kırpıştırmadan meler gibi bakarken âşık olmuyorsun. Bildiğin ot kafalı koyuna benziyorsun."

"Ona koç desek..."

"Koyunsun!" dedim hırçınlaşarak.

Elbiseme baktı önce içi giderek. Sonra gözleri arzuyla ışıldayarak bedenimin kıvrımlarında dolaştı. Baktığı yeri yaktı, dokunmadan tenimi ürpertti. Sinemde biraz fazla oyalanan gözleri sonunda yukarı çıktı. Utançla kızardım.

"Çok güzel olmuşsun..." dedi nefes nefese. "Hayal gibi!"

"Çek şu üzerime düşürdüğün arsız gözlerini, birazdan melemeye başlayacak gibi duruyorsun böyle mıy mıy."

"Sen ne şirret, ne cadı bir kızsın. Biraz romantik ol." dedi gözleri *ne kadar güzel, ne kadar özelsin* der gibi bakarken. "Sanırım bebekken baban seni havaya attı ama tam tutacakken annen seslenince yere düşürdü Asi."

"Sen bana çatlak mı diyorsun?"

"Hayır, direkt söylüyorum. Sen kaçıksın Canan, bu halde ne arıyorsun sokakta?"

"Sen sanki zekâ konusunda profesör olup doktora yaparak yılın bilim adamı seçildin."

"Odama neden geldin?"

Etrafa bakındım. "Ayakkabımı düşürmüşüm."

"Benim odamda tek düşüreceğin şey, kalbin olmalı..."

"Hadi be oradan, kalbim yerinde duruyor bak, sapasağlam." dedim yerinden sökülürcesine atan kalbimi yok sayarak.

"Bakayım." dedi arsızca uzanarak. Eli göğsüme kurulmadan, vurarak düşürdüm. Nefes nefese, "Çek ön ayaklarını üzerimden." diye tısladım.

"Sen dedin ya bak diye... Söz dinlerim ben!" dedi elini çekerken ama bu seferde yanağıma dokundu. "Demek gizlice odama giriyorsun?"

"Sen, ne ukala birisin ya o nasıl lakırdı? Bir genç kıza böyle münasebetsiz soruları nasıl sorarsın? Ne işim olur benim bekâr bir adamın odasında, yalnız. Mahremiyete saygım tam benim!"

"Belli!"

"Belli tabii... Hiç işim olmaz odanda!"

"Yok, senin işin olmaz sadece münasebetsiz bir cadı odama dalıp *ben kimim*, der o kadar. Ha bir de Cindrella gibi ayakkabısını düşürdüğünü iddia eder mahremiyetimde."

"Ne demek istiyorsun sen? Ben arsız mıyım?"

"Yok, çok güzel ve asisin."

"Ya sen ne belasın!"

"Sen de en tatlı püsküllü belasın..."

"Hale kim?"

"Tanımıyorum."

"Jale kim?" dedim dişlerimi sıkarken omzunu çimdirerek.

"Onu da tanımıyorum, kızın biri." dedi omzunu sarsarak.

"O zaman ben kimim?" dedim şımarıkça gülümseyerek.

"Başımın püsküllü belası, en bi' tatlısından." dedi ve devam etti sı kıntıyla. "Canan, seni en tehlikeli dönemde kendimden uzakta tutmaya çalıştıkça burnumun dibinde bitiyorsun."

"Sensin ot, koyun kafa!"

"Ben sana ot demedim. Belki gül, en dikenlisinden. Ya da çalı en vahşisinden..." dediğinde, devamını getiremeden omzuna sertçe vurdum. "İğrençsin Efe? Romantiklikte notların yerleri yalıyor."

"Asisin Canan, kızlarla olan farkın, çağ aşıyor."

"Mavi!" dedim küfreder gibi.

"Sevgilim..." dedi içimi kıyar gibi.

"Yaa, yaa... Oyunbozan!" dedim suratımı asarak.

"Kalbin mi acıyor yine?" diye sordu burnuma dokunarak. "Okşayayım, belki ağrısı geçer..."

"Aaaa terbiyesiz... Okşama şeyimi!"

"Neyini?"

Titredim kızararak zaten dokunmadan okşuyordu göğsümün ta içini.

Usulca eğildi. Gözlerim irileşirken göğsüm hızla inip kalmaya başladı. Kollarında yığılıp kalacaktım biraz daha yaklaşırsa. Ilık nefesi tenime vururken "Heyecanlandın mı?" dedi.

"Hayır." dedim yalan söyleyerek.

"Solukların neden hızlandı Asi Kirpi."

"Çünkü... Çünkü bana sarılıyorsun!"

"Ne oluyor ki o zaman?"

"Kalbim hızlanıyor, ya patlarsa?"

"Ben tedavi ederim."

"Sen doktor musun Mavi, bir garip mimarcıksın."

"Bir garip âşık olmayayım... Biraz izin ver de..."

Nefes alamıyordum artık. Bir çıkar yol arayarak kapıya baktım. "Efe!" dedim soluk soluğa. "Annen gelecek."

"Gelsin."

"Bizi böyle görecek Efe."

"Nasıl görecek?" diye diretti beni tüketerek. Teyit bekliyordu küstah bakışları.

"Böyle, salamuraya yatırılmış Maviyle, turşu gibi görünen lahana Canan olarak. O da haliyle yaramıza tuz basacak."

"Çok romantiksin Canan gözlerim yaşardı."

"Biraz daha sarılırsan, daha çok saçmalayacağım. Yüzüm kızaracak, tam bir drama oyuncusuna döneceksin. Bırak beni ne olur."

"Bırakmam!"

"Efe..."

"Seviyorum de!"

"Sen böyle yapınca, sevmiyorum!"

"Bak öperim seni Canan. Hemen evlenmek zorunda kalırsın benimle. Seviyorum diyene kadar bırakmam, nefesini keserim."

Öpünce, nefesi mi kesiliyordu insanın? Bu içimdeki heyecanı daha da arttırdı.

"Hadi!" diye buyurdu.

"Tamam, seviyorum." dedim kaçmak için kollarından ama bırakmadı.

"Ne kadar?"

"En bi' sevdiğim şeker kadar."

"O kadar mı?"

"En bi' sevdiğim deniz kadar."

"O kadar mı?"

"Hayat kadar... Nefes kadar! Ne olur bırak."

"Canan, ben seni çok özledim. Yalvarsan bile bırakamam... Bir kere öpeyim."

"Hayır!" dedim panikle cırlayarak. Adama bak, hem öpersem hamile kalırsın demeye getiriyor, korkutuyor beni hem de öpeyim diye ümit vaat ediyor. Benimle oyun mu oynuyor, lanet pislik, cahilliğimi bana karşı silah olarak kullanıyor.

"Öpme!"

"Bir kere... Uzun zamandır bu anı bekledim..."

"Olmaz!"

"Tamam, iki kere olsun o zaman..."

"Efe delirdin mi?"

"Tamam güzelim, bu kadar ısrar ettin madem, üç kere olsun. Bu kadar yalvarma!"

"Kim, ben mi yalvarıyorum?" dedim gözlerimi irice açarak şokla. Kalbim duracaktı panikten. Bacaklarım boşalıyordu.

"Yok ben! Sen tabii ki! Yalvarma daha fazlası, olmaz. Sonra kendimi tutamayabilirim."

"Lanet olsun, bir kere yeter..."

"Tamam, o zaman..." dedi hemen fırsatını bulup eğilirken. Ben nefesimi tutmuş, kollarının arasında titreyerek gözlerimi kapatmıştım. Dudaklarımı salakça dişledim, büzdüm, bocaladım. Bekledim, soluklarını tenimi öperken bekledim, kalbim bedeninde şahlanırken bekledim, bacaklarım eriyip lapa olarak kendinden geçerken bekledim...

Ama öpmedi!

Şaşkın gözlerimi apansız açtığımda, son duyduğum şey, "En güzel düş, gözlerine düşmek." dedi. Gerisi yok. Ateş topuna dönen tenlerimiz birbirine değdiği an, sanki ay çıktı, ufukta gezen meltem tenimi yırtarcasına odaya daldı. Ateş kesmiş dudakları bir volkan gibi yakıcı, hırçın bir dalga gibi yıkıcıydı. O kadar kendimi kasıyordum ki dudaklarımı büzmüş, gözlerimi sımsıkı yummuş, bir an önce öpmesini ve bitirmesini bekliyordum. Heyecanlı, yasak, mahrem ve bir o kadar panik bir eylem... Böyle garip bir histi. Islak teni dudaklarımın üzerinde dolaşıyordu. Midemin bulanması lazımdı ama bulanmıyordu. Fakat karnımın kasılmasından başka bir şey de hissetmiyordum. Nefesim kesik kesikti ama heyecan verici bir eylem değilmiş öpüşmek dedikleri! O kadar heyecanlanacak bir halt yoktu yani. Ya da soluksuz kalıp gökle yerin bir olduğu bir masal diyarına tırmanmanın...

Çünkü Turna bir keresinde öyle söylemişti. *Öpüşmek, uçmak* gibi demişti. Ben neden uçmuyordum peki? Bozuk muydu benim dudaklarım? Hiçbir şey hissettirmiyordu. Omuz başlarım kanatlarına neden filiz vermemişti? Efe dudaklarımı ustaca ama aynı anda heyecanla sömürerek oyalanırken birden soluk soluğa geriye çekildi. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Tek gözümü açtım çekingen bir uslulukla, "Bitti mi?" dedim.

Gülümsedi. Böyle göğsü yarılırcasına, sesi kulağımın zarını yırtarcasına, kalbimi göğsümden sökercesine keyifle gülümsedi. Ben şaşkınca onun muhteşem yüzüne bakarken benimle dalga geçtiğini sandım, masumluğumla alay ettiğini. Kırıldım, hatta kendimi beceriksiz olarak nitelendirerek üzüldüm. Küstüm. Hırçınca kopmaya çalıştım kollarından.

"Bu kadar kaba olma? Tecrübesiz olmam kötü bir şey değil, dalga geçme rica ederim."

"Canan..."

"Sus lütfen... Bir daha sana öpücük yok!" dedim çocuk gibi küserek. Yüzüm düşmüş, nazlı gözlerim dolu halde ağlamaklı yana kaydım. "Sakın bana yak..."

Gerisi yoktu sözlerimin. Aklımı olmayan yerinden almış, yüreğimi sinemden sökmüştü. Beni kendisine öyle bir hızla çekip dudakları dudaklarıma kapanmıştı ki bedenim onun bedeniyle tüm sınırları ihlal edip mahremce bütünleşirken yüreğim de kaburgalarının arasındaki kalbinde can bulmuştu. Sanki... Sanki şimdi omuz başlarım kancalanıyordu. Kanatlarım çıkmış gibi ayaklarım yerden kesiliyordu.

Az önceki gibi nazik değildi öpüşmesi. Vahşi, hırçın ve aç bir kurt gibi ehlileşmeyi istiyordu. Islak diliyle zorladığı dudaklarımı birbirine kenetleyerek inatla açmıyordum. Esasen açmaya zorlayarak ne yapmaya çalıştığını da kestiremiyordum. Efe'nin elleri önce belimden yanlarıma kaydı, sonra bir eli usulca koltuk altıma taşındı. Öyle haylazca, nereye dokunacağını bilerek muzırca gıdıklayınca, ben huyluyum zaten, hemen salıverdim kendimi. Gülmek için ağzımı açtığım anda, dudaklarıma kapanan artık sadece iştahlı bir ağız değil, ağzımın içini dans pisti gibi kullanan haylaz bir dildi.

En kuytu, en derin köşeleri ezberler gibi tadıyordu nefesimi. O öpüyor, benim başım dönüyor, midem kasılıyor, ayaklarım yerden kesiliyordu. Ellerim omuzlarına öyle bir kenetlenmişti ki düşmemek için tırnaklarım etine hilal bir damga bırakıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Utanıyordum ama kendimden geçerken utancımdan değil, heyecanımdan kıvranıyordum. Çok lezzetliydi. Tarifi yoktu bu mutluluğun... Ayak uçlarımda yükselerek düşmemek için asıldım omuzlarına. Onun gibi ağzımı açtım, onu taklit ederek ürkek bir cesaretle dilimi ve dudaklarımı hareket ettirdim, tadına vardım.

Yaptığımız tangodan daha eşsiz, daha şehvetli, daha haz dolu ve lezzetliydi. Yasak bir danstı dillerin arzulu dansı. Yakıcı ve tüketici... Soluk soluğa, daha fazlası için tükenirken bedenim bilinçsizce onun bedeniyle bütünleşiyordu. Lapa gibiydim kollarında ya da ekmek hamuru gibi. Beni istediği gibi yoğurup baştan şekillendirebilirdi. Sırtım

duvarda yaslı olmasa göğüslerim onun sert göğüslerinde ezilmese yer
kapaklanmam an meselesiydi. Karnımda at çiftliği kurulmuş gibi kasıl
malar ve dörtnala koşuşmalar meydana geliyordu. Soluklarım düzen
sizdi. Ve artık garip sesler duyuyordu kulaklarım, kendinden geçmiş
bir salağın zevk sesleri… Ve Efe iri bedenini üzerime yıkınca, irkildim.
Ben tedirgin olunca, o da ürperdi. Bu kadarına hazır değildim. Usulca
çekti dudaklarını dudaklarımdan, soluk soluğa alnını alnıma yasladı
ama konuşamadı. Elleri hâlâ ateş gibi yanan yanaklarımda şekillenmiş
duruyordu. İkimizde soluklarımızın düzelmesini ve genzimi acıtan o
hazzın dinmesini bekledik. Göğüslerimiz öyle hızlı kalkıp iniyordu ki
tenimizi tahrik ederek tüm tüylerimizi havalandırıyordu.

"Canan ben, bu…" dedi kabalaşmış koyu sesiyle ve konuşamadı. Ben
sanki bir masal âleminden kopup yeniden hayat bulmuş gibi şaşkındım.

Nurdan teyze içeriye daldığında destursuzca, ben hâlâ Efe'nin kol
larında kaskatı duruyordum. Sarhoş olmuş kadar dermansızdım, yü
züm, yüzünün milim uzağında. Efe benden daha ayık bir kafaya sa
hip olmalı ki ayırdı beni kollarından. Titredim ve üşüdüm. Sendeledim
boşlukta asılı kalınca. Düşmemek için koluna tutundum.

Ben üzerime çeki düzen verirken bacaklarım hem utancımdan,
hem heyecandan karıncalanıyor, titreyen ellerim elbisemin yanlarını
avuçluyordu. Kimsenin yüzüne bakamıyordum. Suçum ağırdı ama hâlâ
üzerimde sersemleten bir uyuşukluk vardı. Yanaklarım al al, yüreğim
vurgun yemiş gibi telaşlı.

Yaşlı kadın utanç içinde şaşkınca bakarken bize, o da en az bizim
kadar garip bir bocalama evresindeydi. Elinde asılı kalmış şalla, donup
kalmıştı. Ve ben o anda sabun olup erimek için deliriyordum.

"Ben sandım ki… Af…"

"Biz öpüşme provası yapıyorduk." dediğimde patavatsızca, panikle
yerek, Efe kıpkırmızı bir suratla boğazını temizledi. Yutkunarak, "Dans
provası…" diye devam etti dişleri gıcırdarken.

"İşte tam ileri gidecektik..." dediğimde çam üstüne çam yıkarak,
beni kıçıyla dürttü uyararak.

"Tam şarkı seçimi yapacaktık." diye düzeltti dişlerini gıcırdatarak
kelimeleri toparlarken boğazını temizledi.

"Ya işte… İtecektim ki ben onu…" dedim iyice saçmalayarak.

"Canan… Sus artık!" dedi Efe daha fazla dayanamayarak. Rezale
tin dibine vurmuştuk.

"Ben çaya tuz atmayı unuttum." dedim bahane bularak. Titreyen
bacaklarımla, onların yüzüne bakamadan kapıya koşarken ayaklarım
eteğime dolanıyor ve sürekli Efe'nin panik solukları arasında tökezli
yordum.

Nurdan teyze kenara kayıp bana yol verirken şaşkınca ağzının içinde
"Çaya tuz mu koyacaksın?" diye teyit bekledi şaşkınlaşarak.

"Evet, hemen koymazsam annem etlerimi çitiler." dedim panikle.

Efe'ye baktım ürkekçe. Keşke bakmasaydım, kireç gibi olmuş yü
züme, kıpkırmızı yüzüyle gülerek, keyifle göz kırpınca, kapıya adım
atayım derken kapının babasına kafayı çaktım. Alnım acıyınca inledim.

Efe kendi canı yanmış gibi öne atıldığında *dikkat et*, diyerek ben
elimi alnıma koymuş küfrederek okşamaya başlamıştım, ağlayacak
tım utancımdan.

Şakağımın acıyan yerini boş verip oflayarak kapıya atıldım. "Kapın
bile senin gibi odun." dedim sanki tüm suç onunmuş gibi kızarak ve
daha fazla şapşallaşıp rezil olmadığımı sanarak kaçtım. Sonra aklıma
gelen şeyle döndüm ve dudaklarımı büzerek kayınvalidemin elindeki
şalı alarak "Bu benim." dedim.

Efe ve annesinin kahkahaları arasında rezil olarak evden ayrıldı
ğımı asla unutmayacaktım!

"Dilin kopsun Canan. Panikleyince susmayı denesen olmaz mı?
Bir kere ya bir kere sussan olmaz mı?"

Söylenerek kapıdan dışarıya adımı attığım anda, kolumdan kabaca
birisi çekiştirdi. Tüm tüylerim tehlikeli bir titreşimle havalanırken sır
tımdan aşağıya soğuk bir ürperti yayıldı. Panikledim, arkamı dönmek
istedim ama ağzıma sarılan garip, yumuşak bir nesneyle, bir an soluk
suz kaldım. Elimde sımsıkı tuttuğum şalım, parmaklarımı acıtıyor. Ak
lım firar edecekken saniyesinde dehşet bir korkuyla, deli gibi haykır
mak istedim ama başaramadım. Ellerim ağzımdaki nesneyi çekmeye
çalışıyor, belime dolanan kollar ve ağzıma sımsıkı bastırılan el buna
izin vermiyordu. Çırpınmak istedim, onu da başaramadım. Her so
luk alıp verişimde, boğazımdan aşağıya elektrik çarpmış etkisinde bir
titreme yayıldı. Korkudan ölüyor, saniyede aklıma dünyanın en kötü

senaryolarını yağdırıyordum. Tüm kanım damarlarımda ısındı, bedenim halsizleşerek çırpınmaya halim kalmayacak şekilde pelteye döndü. Son hatırladığım ses bana, "Sakin ol Canan, korkma!" diyordu.

Yüreğim patlayacak gibi panikle atarken korkuyordum. Ve çaresizce yana salınan ellerim cansızlaşırken parmaklarım boşaldı. Şakmın kollarında gözlerimi karanlığa veriyordum.

Bir ses duyuyordum ama nereden geldiğini bilmiyordum. Böyle bir tünelin içinde sıkışıp kalmışım da dışarıdan birisi bana sesleniyor fakat göremiyormuşum gibiydi. Zihnimde yankılanan etkisi, çok titrek ve perdeliydi. Üstelik karanlık bir kuyuya hapsedilmiş gibi ıssız bir yerdeymişçesine, fluydu her yer. Sonra karanlık yeniden sardı etrafımı ve yine o sesi işittim.

"Canan… Uyan artık!"

Ateş gibi yanan gözlerimi kıpıştırarak açtığımda, kirpiklerim kısık, boğazım acıyordu ve dudaklarım kuruyarak birbirine yapışmışcasına kenetlenmişti. Sislerin ardındaki o kıpırdanan görüntü berraklaşınca, irkilerek yutkundum.

"Uyandın mı?"

Gözlerimi, tekrar açmaya çalıştığım vakit, bulunduğum yeri tanıyamadım. Başka oda, başka pencereler... Dirseklerime dayanarak kalkmaya çalıştım, başım benim değilmiş gibi, tekrar yastığın üstüne düştü. Şaşkın şaşkın, etrafıma bakınıyordum. Dudaklarımı kıpırdatınca, kurumuş tenim acıyarak birbirinden ayrıldı. Ağzım kupkuruydu konuşamadım ilk, sonra tekrar denedim dudaklarımı kıpırdatmayı ve sesimi bulmayı.

"Sa… Salim!"

"Nasılsın?"

"Ba… Başım!" dedim ağır bir gülleyle ezilmiş gibi ağrıyan başımda elimi gezdirerek. Sanki kafamı sert bir zemine vurmuştum. Hatta zemin de hırsına yenemeyip birkaç kere bana vurmuş gibiydi. Aptaldım.

"Biraz kendine gel, ağrı kesici vereyim."

Bakışlarımı etrafta gezdirerek birden panikledim. "Salim!" dedim korkuyla. Bakışlarım hiç tanıdık gelmeyen bir evle karşılaşınca, dehşete kapıldım. Akşam olmuştu besbelli. Tüm perdeler kapalıydı, üstelik eski perdeleri ve boyası kirli evi daha önce hiç görmemiştim. Panikle ve deli gibi bir korkuyla Salim'e baktım.

"Be… Ben, neredeyim?"

İçim titrerken dirseklerimden güç alıp doğrulmak isteyince, yapmadan tutarak beni geri yatırırken "Buraya nasıl geldim? Ne oldu?" dedim aklıma gelen ilk sorularla onu topa tutarak.

Zihnimi yokladım ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Başımı bir yere vurup bayılmış olabilir miydim? Ne olur Salim de beni öyle bulmuş olsun diye haykıran benliğime inat, o anda aklımda bir aydınlanma oldu. Bir şeyler hatırlamaya başladım Böyle cansız, titrek, silik şeyler. Ağzıma bir şey kapanmıştı ve ben…

Lanet olsun ben gerisi hatırlamıyordum! Dehşet içinde irileşen, gözlerim Salim'e döndü.

"Sen ne yaptın?"

"Ben…" dedi suçlamamla yıkılan Salim, pişmanlığını saklama gereği duymadan devam etti. "Ben düşündüm ki…"

"Sen ne yaptın Salim?"

"Düşündüm ki…"

"Düşünme… Sen bizi düşünme artık!" dedim haykırarak. Bağırdıkça boğazım yırtılıyormuşçasına acıyordu. Yattığım yerden panikle doğrularak onu üzerimden ittirdim. Kalbim göğsümden fırlayıp uçacak gibi kanatlanmıştı. "Delirdin mi?"

"Canan…" dediğinde ben yataktan bir telaş fırladım ama uzun elbisem bacaklarıma dolanınca, ilk sendeledim. Beni tutmak istedi düşmemeyim diye, izin vermedim. Korkuyla kapıya atıldım. Titriyordum. Ellerim ve bacaklarım tutmuyordu. Kapının koluna asıldım ama açılmıyordu.

"Lanet kapıyı aç," dedim gözlerimden yaşlar boşalırken.

Salim yatağın kıyısından kalktı. "Gitmene izin vermem… Unut bunu!"

Hırsla arkamı döndüm. "Bırak beni gideyim… Ne olur?" Kapının koluna asılıp kırasıya çekiştirdim ama inatla açılmıyordu kapı.

Bakışlarım cama kaydı. Hava kararmıştı. "Annemler merak etmiştir. Ne olur Salim, aklını başına al, geç olmadan gideyim. Bırak bu oyunu."

"Bu oyun değil Canan, gitmene izin vermem."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" derken üzerine korkuyla atıldığını ve göğsünü yumrukladığımı hayal meyal hatırlıyorum. "Bırak beni... Ne olur gideyim, korkuyorum!"

"Sana zarar vermem." dedi beni kollarımdan tutup kendini korumaya çalışırken.

"Bu yaptığın bana zarar verir. Herkes hakkımda ne düşünür? Ailem, Efe..." dediğimde boğazıma bir yumru oturdu.

Neden konuşmadığımı anlayarak, "Artık Efe yok." dedi dişlerini sıkıp elimi bileklerimden yakalayarak. "Kimsen yok Canan, sadece ben varım. Eskisi gibi sadece Salim ve Canan!"

"Salim..." dedim ağlayarak korkuyla inlerken. Ellerimi ellerinden çekmek için çabaladıkça canımı yakasıya sıkıyordu.

"Canan... Canım... Ne olur sakinleş, konuşalım."

"Nasıl sakin olayım? Sen ne yaptın Salim?" Dehşete kapılarak geriye çekilip isyan edercesine çırpındım. Odanın içinde korkuyla dolaşırken aklımda deli sorular dolaşıyordu. Bakışlarım duvarı taradı, saat arıyordum, yoktu.

"Saat kaç?" dedim duyacaklarımdan korkarak.

"Geç oldu."

"Kaç dedim sana!" diye bağırdım cırıldayarak.

Bileğindeki saate baktı. "Gece yarısı üç..."

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ben sabahtan beri baygın mıydım? Lanet olsun evden çıktığımda... Evden çıktığımda saat henüz on bir bile değildi...

"Annem delirmiştir, başıma bir şey geldiğini sanmışlardır. Salim, kurbanın olayım aç kapıyı..."

"Gitmeyeceksin Canan. Yalvarma!"

"Ben gitmek istiyorum. Yarın nişanım var?"

"Olmayacak. Ne nişanına izin vereceğim ne de gitmene." dedi lafı kestirip atarak kapıya yanaşırken bir an durdu, ben umutlandım ama olmadı, beni can evimden vurdu. Üzerine atladım ama beni öyle bir itekledi ki koluyla geriye, canımın yanıp yanmayacağı umurunda değil

gibiydi. Sertçe yatağa düştüm. Yayları gıcırdayan yatağın üzerinde ona ürkek bakarken o gözyaşlarıma ve acılı inlemelerime aldırmadan kapıyı açtı.

"Benimle konuşmadan, evlenmeyi kabul etmeden bu odadan çıkmayacaksın Canan. Ya bu odada öleceğiz ikimizde ya da benimle evlenip yaşayacaksın!"

Ve kapıyı çekerek odadan çıktı. Fırlayıp kapıya atılsam ne olur, kapı kapanmış, kilitlenme sesi odayı kuşatmıştı. Yumruklayarak tırnaklarım kırılasıya kapıyı tırmıklayarak haykırdım.

"Salim... Ne olur bırak gideyim, hâlâ geç değil! Salim bırak ne olur, korkuyorum... Ne olur..."

Bırakmadı Salim... Ne o gece bıraktı, ne de ondan sonraki gece! Gözyaşlarında tükettim saatleri, hıçkırıklarımla inlettim odayı ama aldırmadı.

Salim sabah erkenden odamın kapısını açtığında, içime de yeni umutları serpmişti. Suyuna gidecektim, onun sözlerine karşılık vermeyip bu cendereden kurtaracaktım kendimi ama o konuşmadı. Önüne atıldım, yarım yamalak bir cesurlukla "Salim, düşündün değil mi? Hata yaptığını anladığın için konuşmuyorsun benimle. Zorlayarak hiçbir şeyin olmayacağını anladın. Anladın tabii!" dedim heyecanla eline sarılırken. "Sen bana kıyamazsın ki. Yakmazsın canımı, kirletmezsin adımı. Bırakacaksın değil mi? Gideceğiz!" diye yakardım.

Başını salladı Salim olumsuz anlamda, yorgun gözlerini kaçırarak dişlerini sıktı.

"Gözlerime bak!" dedim korkarak.

Bakmadı. İnatla gözlerini kaçırdı. Ellerimin arasına aldım yorgunluktan süzülmüş yüzünü. Onun da uykusuzluktan gözlerinin altında iri halkalar belirmişti. Sakalları elimi tahriş ederken yüzünü sarstım kendime çevirmek için.

"Bana bak Salim!" dedim ağlayarak. Korkarak, "Üzme beni ne olur, götür geri. Ben anlatırım aileme kötü bir şey olmadığını. Selametimi istiyorsan, vazgeç benden... Geçmişin hatırını say bari kırma, üzme, kahretme beni. Seviyorum seni! Sen, benim gibi sevmiyorsan da ne olur gösterme. Kırgın ya da kızgın değilim Salim, ne olur beni tüketme. Hadi aç kapıyı. Gidelim Canan, sen haklısın de vazgeçtim de..."

Salim yüzünde titreyerek duran ellerimi söktü teninden. Bir yoluğa düşerken hıçkırıklardan, konuşamıyordum artık. Bıraktı ellerimi kapıya yaklaştı.

"Ölmemi istemiyorsan geri dönmeyi isteme Canan. Eğer bu kapıdan çıkarsan beni son görüşün olur. Eğer sen benden gidersen, tek kurşunla sonlandırırım bu canı. Eğer sen ille de öl dersen..." dediğinde arkamı döndüm ve gördüğüm dehşet manzarayla nefesim ciğerimden kesildi. Ben ellerim yanımda yumruk olup titrerken anne karnından sökülmüş bebek gibi ne yapacağımı bilemez halde çaresizdim.

Salim ise deliliğini kanıtlarken elindeki silahı kavramış, titreyen kirpiklerine takılı kalmış gözyaşlarıyla, o tetiği çekmeden vuruyordu beni.

"Salim!" dedim panikle fısıldayarak.

"Öl de Canan... Öl de öleyim!"

"Öl..."

Konuşamadım. Nefes alamıyordum sanki. "Ölme..." demeyi bir türlü beceremedim. Dilim damağım kurudu apansız. Salim gözlerini kapatırken iri bir damla yuvalandı yanağına. Ben soluksuz kalırken ondan önce ölüyordum usul usul.

Salim gözlerimin önünde tetiği kavrarken nasıl bir cesaretle öne atıldıysam artık, odanın içini bir gümbürtü aldı. Ben dehşet bir korkuyla soluğumu tutarken yüzüme sıçrayan kanı bekliyordum. Ama olmadı! Onun aksine, yüzüme damla damla gözyaşı yağıyordu yukarıdan. Başımı kaldırıp baktığımda, iki elimle titreyerek iri elini kavramış ve yukarı kaldırmıştım zamanında. Tepemize tavandan kopan tahtaların parçaları ve tozları yağıyordu, kulağıma miras kalmış kurşunun tiz sesine, kalbimin gümbürtüleri ekleniyordu.

"Ölme!" dedim sonunda soluk soluğa. "Ölme!"

Sımsıkı sarıldı bana. Elindeki silahın buz gibi yapısı dururken sımsıkı sarıldı.

"Neden izin vermedin?" dedi ağlayarak yüzünü boynuma gömerken. "Neden?"

"Ne olur bırak gideyim, zorlaştırma. Söz vermiştin, beni ağlatmayacağına söz vermiştin. Yaralarımı üflerken acılarımı dindirirken seni asla ağlatmayacağım demiştin. Salim, ağlatma beni, yalvarırım diri diri gömme. Ne vicdanımla ne de yüreğimle cezalandır!"

Bacaklarım daha fazla taşımadı beni, ayaklarının dibine çökerken eline sarıldı ellerim. Gözyaşları eşliğinde, alnımı bacağına yasladım. Hıçkırıklarımın arasında yalvardım, yalvardım ve bir daha yalvardım...

Anlamadı, dinlemedi, vazgeçmedi. Ellerimden ellerini söktü ilk, ciğerimden nefesimi. Kapıya doğru yöneldi ve usulca kapıyı kapatıp çıktı odadan. Kapının şaklayan sesiyle benim hıçkırıklarım arttı. En son hatırladığım, yatağın üzerinde, bacaklarımı karnıma çekip sırtımı buz gibi duvara yaslayıp yüzümü bacaklarımın arasına gömdüğüm, hıçkırarak ağladığımdı.

Ve bu ağlamam, çok zamanımı aldı. Keza iki gün sonra bile hâlâ aynı halde, aynı hızla sürmeye devam etmişti gözyaşlarım.

Gözlerime uyku girmediği için acıyordu artık gözkapaklarım. Yemek yemeyi reddettiğim için, midemdeki o ilk zamanlar kuvvetle beni zorlayan ağrılar da terk etmişti bedenimi. O ufak organ, mide denen isyankâr canlı, sırtıma yapışmış gibi acımıyordu.

Lavaboya gidiyordum günde bir kere, başka da odadan çıkmıyordum zaten. Tüm camlar tahtalarla kapanmış, kapıya sürgülü, zincirli bir sürü kilit eklenmişti. Vazgeçtim imkânsız için uğraşmaktan. Nasıl olsa açamayacaktım kapıları ama teslimde olmayacaktım.

Ya açlıktan ölecek ya inadımdan özgür kalacaktım.

"Bir şey yemelisin." dedi beni kolumdan tutup tekrar odaya sokarken Salim. Sesi yorgun ve bitaptı. Artık adım atarken bacaklarım titriyordu. Gücüm kalmamıştı, nefes alırken bile zorlanır gibi yorgundum. Başımı salladım usulca.

"Açlıktan öleceksin." dedi sitemle, sesindeki acı öyle farklıydı ki içime iğne gibi battı.

Dudaklarım kuruduğu ve artık konuşmadığım için, birbirine yapışmıştı. Açmaya çalıştığım her an, canım yanıyordu. Çatlayarak kanıyordu. Dudaklarımı kıpırdatmaktan da vazgeçtim sonunda.

"Canan... Lütfen!" dedi beni yatağın üzerine oturtup sehpanın üzerindeki tabağı eline alarak. "Biraz ye!"

Umursamadım onu. Kirlenmiş ayaklarım ve annemle kayınvalidemin özenerek diktiği yırtılmış elbisemle yatağa uzandım. Yüzümdeki toza ve pisliğe aldırmadan gözlerimi duvara sabitledim.

Salim delirdi. Öfkeyle tabağı duvara savurdu. "Lanet olsun, ye mezsen öleceksin!"

"Gi..." dedim yutkunarak. "Git me me izin ver." dedim zorlanarak. Sesim, dikenli çalıyı sürükler gibi çıkıyordu genzimden. Hem acıtıyor, hem anlaşılmıyordu.

"Gitmeyeceksin Canan. Yalvarma boşuna. Ölsen, yanına yatar kafama sıkarım ama gitmene izin vermem. Anladın mı, ölün bile yanımda kalacak!"

Çok ağırdı bu sözleri. Ama korkmaya bile gücüm yoktu sanki. Nasıl sadistçe bir düşünceydi bu, ne kadar mazoşist olmuştu Salim ve ben bunu hiç fark edememiştim. Ona olan sevgim usul usul ölüyordu. Nefret etmiyordum ama artık eskisi gibi sevmiyordum da. Onunki sevgi değildi, hastalıktı, saplantıydı!

Kapının kapanma sesiyle irkildim. Ağlamak istiyorum, burnumun direği sızlıyor ama gözlerimden artık yaş gelmiyor. Onlar da kurudular sanırım benim gibi.

İnsan bir haftada kaç kilo verirdi? Ben, et ile kemik arasında kalmıştım sanırım. Elime baktım, parmağımda sallanan yüzüğe. Defalarca soğuk metali öpüp kokladım. Efem geldi aklıma, ağlamak istedim ama ağlayamadım. Korkmuş muydu? Beni merak edip özlüyor muydu? Artık parmağımda durmuyordu onun mührü. O kadar bol geliyordu ki o bile bana ihanet edip iki de bir çıkıyordu. Sanki terk etmek istiyordu yerini. Ben inatla takıyorum, o da çıkıyordu.

Buz gibi yüzüğü öptüm yine içli içli hıçkırarak. Allah'ım, gözyaşı akmadan nasıl ağlanır? Ama ben özledikçe ağlıyordum. Annemi babamı özlüyordum ama Efem için ölüyordum. Yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Gözlerindeki o son parlama. İlk buse mi, son kalp çırpınışımı verdiği anı, aklımdan gitmiyordu. Tadı hâlâ damağımda, hayali gözlerimde, içime sığmayan aşkı yüreğimde ve mührü avuçlarımın arasındaydı. "Biz kavuşamayacağız," derdim hep eskiden... "Kavuşamayacağız!" Neden dedim sanki bunu, neden?

Yıllar ne kadar da çabuk geçti oysa bu sözün üstünden, kavuştuk. Daha bir saat öncesi gibi oysa seninle olanlar. Teninde tenimin kokusu, soluklarımda titrek nefesinin buğusu duruyor. Bir köşe başından çıkıp

gelişin. Bana sarılışın ve gözlerime kalemsiz kâğıtsız yazdığım, sevgimi sığdırdığım o masum gençlik yıllarımın umutları, hayalleri vuruyor...

Ne zaman göz kırpsan ya da bir şey sorsan, şaşkınlaşırdım. Herkese bülbül gibi şakıyan çenesi kapanmayan ben, sana karşı nasıl kekeler ya da karşında panikleyince nasıl renk değiştirirdim.

Ben bir sana tutundum,
sana kavuşacağım ana tutundum ve acıyı unuttum.

Bu sabah gözlerimi açamadım güne. Kirpiklerimin ucuna tonlarca ağırlık yüklenmiş sanki. Bedenim benden bağımsız, bana hiçbir tepki vermiyor artık. Yatağımda bir sarsılma oldu, böyle içimi üşüten bir sarsılma. Üşüyorum... Sırtımdan aşağıya salınan soğuğu durduramıyor titremelerim. Kaç gün oldu, kaç hafta ya da kaç saat... Yoksa sene mi? Ben unuttum, ben tükendim, ben vazgeçtikçe zamanı yok saydım, sildim.

"Canan!" dedi Salim yanıma uzanıp bana sarılarak. "Gözlerini aç!"

Açamadım. Nefes almaya bile zorlanıyordum, nasıl açayım? Sarılmasın istedim ama onu ittirmeye yetecek kadar gücüm yok. Yanağımın üzerine yine yağmur gibi sular damlıyor. Biliyorum, Salim ağlıyor. Yüzümü onun gözyaşlarıyla yıkıyorum bu sabah. Bir sürü pişman şey söyledi ama ben beceremedim konuşmayı, keza ne söylüyorsa bulanık aklımı veremediğimden bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Sonra tuttu omuzlarımdan. Beni kendine çevirdi. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Çok mu istiyorsun gitmeyi?" diye sordu, titreyen sesine dalga dalga hıçkırıklar vururken haykırmak istedim. Yapamadım...

"Bu kadar mı sevmiyorsun beni?"

Konuşmak istedim ama başaramadım...

"Ölecek kadar mı çok istiyorsun benden gitmeyi?"

Başımı salladım usulca sadece bunu yapabildim.

Güldü Salim. Ona tepki vermeme sevindi belli ki. Yanaklarımın solgunluğunu okşayarak "Tamam o zaman." dedi burnunu çeke çeke.

"Eğer bir damla su içersen..." Yutkundum, gözlerimi zorladım ama açamadım. Alnını alnıma yasladı. Yanaklarımı okşayarak ağlamaya başladı ve boğuk sesiyle, "Götürürüm seni..." diye vadetti. "İstediğini sana veririm."

Bu sözler güç mü vermişti bedenime bilmiyorum ama zorlamam gözlerimi azda olsa açmıştım güne. Gözlerimin önünde sisli bir su retti, yaşlar içinde parlayan yüzü dertler arkasında kalmış bir gölgeydi.

Heyecanla yanıma atıldı ve bir tabağın içindeki suya, bir şeyler batırdığını hissettim. Usulca dudaklarıma sürdü onu. Serin, soğuk ve mi demi kaldırmıştı bu sıvı. Üşütmüştü aynı anda. Sonra çeneme nazikçe bastırarak ağzımın içine akıttı suyu. Dilim, dudaklarım, alev alev yanan tenim nasıl bir özlemle emdiyse suyu, daha tadını hissedemeden boğazıma inemeden yok olup gitmişti kurak toprağa dönen tenimde. Bir daha yaptı. Bunu dakikalar içinde sık sık yaptığında, artık gözlerimi açabiliyordum. Elimin yüzümün kirini, ıslak bezlerle sildi.

Saatler geçtikçe suyun gücüyle azda olsa geldim, kendime. Kıpırdayamıyordum ama en azından gözlerimi açabiliyordum artık. Her şeyden evvel, zihnimi toparlayabiliyordum. Kapı yine açılıp kapandı. Yatak kıpırdandığında, burnuma mis gibi bir koku süzüldü. Açlık nasıl bir zilletti ki canımı kokusuyla yakıyordu.

"Söz verdim sana, eğer yersen, götürürüm seni." diye şart koştu Salim. Çorba tepsisini yana koydu. Omuzlarımdan kavrayarak nazikçe doğrulttu beni ve sırtımı düzelttiği yastığa yasladı. Çorba tepsisini kucağıma koyup tekrar kaşığı kavrarken "Benim için." dedi üflediği çorbayı ağzıma götürerek.

Dudaklarımı kıpırdatmadan, gözlerine bakıyordum. Ölü gibiydim, ne derse desin cana gelemiyordum. Sonunda araladım dudaklarımı, o ılık, o can veren, can alan sıcaklık, zehir gibi aktı boğazımdan aşağıya. Boğazımdan kayarak inmesi gerekirken mideme, dikenli çalı gibi sürüklenerek yuvarlandı. Ateş gibi oturdu yerine.

Bir kaşığı, bir diğeri izledi. Birkaç kaşık sonrasında başımı yana çevirdim ve reddettim içmeyi. Bir saat sonra, Salim'in zorlamasıyla içtiğim meyve suyuyla, az da olsa kendime gelmiş, biraz toparlanmıştım. Güç almıştım birkaç damla şerbetin tadından.

Bir müddet daha uyudum ve uyandım.

Salim geldi yanıma. "Hadi!" dedi sadece "Kalk da gidelim."

Baktım ona. Sevinerek baktım. Çaresizliğime üzülerek değil, götüreceği için, bana acıyıp sonunda salıvereceği için minnetle baktım. Kaçtım yastıktan kalmıyordu. Başım ağrıyor, beynim zonkluyordu. Günler sonra gözlerimden damla damla yaşlar akmaya başlamıştı ama bu sefer üzüntüden, hüzünden değil, mutluluktan ağlıyordum. Dudaklarım titriyordu. Eğildi ve elimi tuttu. Üzerimdeki elbise kirlenmiş, omzumdan kolu sökülmüş, etek ucundaki fırfırı arkamdan kuyruk gibi sallanıyordu. Titriyordum. Keçe gibi saçlarım omuzlarımdan geriye aşmış, beyazlamış yüzümdeki mor gözaltlarım beni canlı cenazeye çevirmişti. Korkuluğa dönmüştüm. Buz tutmuş elime uzandı Salim, usulca çekti kendine. Yataktan kalmak istedim ama başaramadım. Salim belime doladı kolunu, ben yürütecek diye düşünürken o bacaklarımın altına koyduğu koluyla, beni kucağına aldı. Ürktüm. İrkildim ama kaçacak ve başkaldıracak asilikte değildim. Tüy gibi olmuştum belli ki bu hoşuna gitmeyince, yüzünü buruşturdu. Düşmemek için tutunmadım ona. Düşersem, en azından bir kere canım yanardı, dokunduğum her an acıyacaktı.

Kapıdan çıkardığında, yüzüme vuran güneşle gözlerim kısıldı. Günler sonra ilk defa güneş görüyordum. Gözkapaklarım hassas, bedenim güçsüz... Yüzümü istek dışı omzuna yasladım. Gözlerimi açmaya çalışınca, hassaslaşmış gözlerimi yakarak acıtan güneşle refleks olarak yüzümü Salim'im boyun köküne çevirdim. İrkildi ve birden durdu. Nefesim tenine çarptıkça onun göğsü hızla kalkıp inmeye başlıyordu. Bunu fark edince, hemen çevirdim yüzümü öte yana. Sindim yine kendi kabuğuma.

Derin bir iç çekti, *ah* gibi, *isyan* gibi ve yürüdü.

Daha önce görmediğim eski bir arabanın, açık kapısından ön koltuğuna oturttuğunda, etrafa bakacak takatim yoktu. Oysa en son araba kullanamaya kalktığında olanlar canlanmıştı aklımda. Efem vardı yanımızda, Turnam... Kim bilir ne kadar endişelenmişlerdi, korkmuşlardı. Başımı koltuğun gerisine yasladığımı hatırlıyorum. Sonra bir ara dalmışım yine uykuya, kendime geldiğimde, ağaçlık bir yoldaydık. Güneş yüzüme vuruyordu yine ama öğle saatini geçiyor gibiydi. Salim yanağımı okşadı bir ara, sonra saçlarımı. "İyi misin?" diye sordu merakla.

Cevap yok. Dalmışım sanırım yine. Kendime geldiğimde tekrar, yolundaydık. Nereye götürmüştü beni ya da kimin evine bilmiyorum/ Bilmek de istemiyorum zaten, tek dileğim bir an önce evime varmak.

Mahalleye girdiğimizde, bacaklarımdaki karıncalanma, kucağında yumruk olmuş elimi takip etti ve yüreğime yürüdü vahşi bir ürperme. Sevinç, gözlerimdeki telaşa yenildi.

Salim, Bahariye Yokuşu'nu çıkarken usulca, ben nefes nefese kaşıma bakıyordum. Heyecanlanmıştım. Salim arabayı bizim evin önüne çektiğinde, ben mutluluktan hıçkırarak ağlamaya başladım. Kendimi durduramıyordum.

Bana baktı bir an. Uzanıp dokunmak isteyince saçlarıma, irkildim. Ve o da dişlerini sıkarak uzaklaştı. Sessizdim. Araçtan inmek istedim ama gücüm buna yetmedi, beceremedim. Bacaklarım kötürüm olmuş gibi titriyor, midem açlıktan ve acıdan kasılıyordu. Salim kornaya bastı, öyle uzun uzun bastı ki kornaya, titreyen ellerimi kulağıma kapatıp, susturmak istedim sesini.

Çok vakit geçmeden, bir uğultu belirdi etrafımızda. Ayıplayan, azarlayan sesler ve dahası. Sonra bir bir açıldı kapılar, sonuna kadar dayandı pencereler ve uzatıldı dışarıya meraklı başlar. Herkes başımıza toplamaya başlamıştı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum! Sadece o lanet korna sesinin durmasını istiyordum. Sonunda korna sustu, ben ne ara kulaklarıma tıkadığımı bilmediğim güçsüz ellerimi çektim geriye ve ağrıyan başımı kaldırdım usulca uğultuların merkezine. Tüm mahalle sanki seyre çıkmış gibi, aracın etrafına toplanmıştı. Yüreğimdeki korku, acı, tarifsizdi.

Mahalleden tanıdığım ve tanımadığım bir sürü kişi bana bakıyordu. Gözlerindeki acı, ayıplama, azarlama, hatta kınama yüreğimi delip iliklerime işliyordu. Ben suçsuzdum ama bakışları beni utandırıp suçlu hissetmemi sağlıyordu.

Biliyorum, elim yüzüm, halim hal değildi. Dilenciler bile yanımda daha iyi kalıyordu. Kimi fısıldaşıyordu elini ağzına koyup ayıplayarak kimi başını sallayarak üzüntüyle hayıflanıyordu. Hatta bazıları alenen söyleniyordu.

Millete aldırmadan Salim, araçtan indi. Hızla aracın etrafını dönerek kapımı açtı. Çıkacak takatim yoktu. Eğildi ve beni belimden

kavrayıp çıkardı araçtan. Sımsıkı tutuyordu beni, sahiplenerek *benim der gibi*, göstererek. Millete gözdağı verir gibi, *uzak durun* der gibi...

Tutmasa zaten yere düşerdim, o da ayrı mevzu.

İttirdim onu cansız bir hırçınlıkla kendimden geri. Yerlere kapaksam bile umurumda değildi. Uzaklaşmadı.

Ve kalabalığı bir çığlık yırttı.

Tanıyordum bu sesi...

Annem!

Burnumun direğinden yukarı tırmanan o acıyı hatırlıyorum, etimi kemiğimden yırtar gibi yükselen ve gözyaşı olup yanaklarıma süzülen acıyı...

Annemim sesi keskin bir kılıç gibi beni parça parça bölüyordu. İsyanı, ağıtlarındaki sözleri gerçeği yüzüme jilet gibi vuruyordu.

Usulca, düşecek gibi attığım adımlarımla, titreyen ellerimi uzattığımı hatırlıyorum hıçkırarak ve anneme kavuşmadan daha, gözlerimin bir Maviye, solgun bir yüze takıldığını... Efem! Hayatıma nefes olan adam, yüreğimin sesi, dönüşümün iradesi... O da gelmişti kalabalığın arasına. Gözleri donuk, öfkeli ve hesapçı duruşu yorgun ve aynı anda tehditkâr... Yıkılmış ve dağılmış bir dağ kadar enkaz... Yanıp kül olmuş yanardağ gibi işlevsiz...

Annem titrek adımlarla gelirken yanıma, o buz tutmuş gibi donup kalmıştı olduğu yerde. Oysa ona, annemden daha çok ihtiyacım vardı. Kollarına almalıydı beni, sarmalı ve asla bırakmamalı... Yaralarımı sarmalı, ruhuma ilaç olmalıydı. Nefes alamıyor gibiydi, bu hali benimde nefesimi kesiyordu. Halim, hal değildi biliyorum ama onun nefesini kesecek kadar kötü olduğumu ancak anlamıştım. Titriyordum olduğum yerde dururken. Herkesin, kalabalıkların arasında kalırken bir tek ona bakıyordum. Kuduz olmuş insan canlısı gibi ürkektim, sanki ben kuduruyordum ve etrafımı saran coşkulu kalabalıkta su misali beni korkutuyordu. Ayakta sallandım, yel vurmuş çamaşır sırığı gibi cansızdım. Birisi hatayla dokunsa Bowling labutları gibi yere serilip yokuş aşağı yuvarlanacaktım sanki.

Ve gözleri...

Bakma bana öyle suçlayarak dedim. *Ben sana hâlâ temizim.*

Yüzümü saklamak istedim ilk defa mavi gözlerinden, utanan bakışlarımı ondan başka her yere çevirdim. Nereye çevirsem acı olmuş yansımıştı insanların yüzüne, nereye çevirsem gözyaşı olmuş akmıştı yüreklere…

Bakmayın bana öyle acıklı acıklı, hata yapmadım ben. Namusuma halel getirmedim. Gittiğim gibi anamdan doğduğum günkü gibi temiz döndüm, diye haykırmak istedim, ama olmadı.

O cezalandırır gibi küçülen gözler, o suçlayıcı bakışlarla donup kalan Efem, bana yaklaşmadı. Ve annem ulaştığında bana… Gerisi yoktu.

Karanlık, yok olmak istediğim gibi bir daha dönmek istediğim gibi ölmek istediğim gibi bir karanlık sardı benliğimi…

Her kelime de bir sen, her sevincimde bir sen,
her düşüncemde bir seni taşıyorum.
'Sen' diye başlayıp da bitiremediğim
üç noktamsın hayatımda.
'Sen… İlle de sen, ille de sen!' diye durup
durup nefes aldığımsın.
Her solukta 'Bir tek sen,' diye fısıldadığımsın.
İlle de sen Canan, herkes gidecek yüreğimden,
bir tek sen kalacaksın…
Salim

Bir gün sonra… Bir gün sonra dünya batarmış...
Bir gün sonra kıyamet koparmış…
Bir gün sonra… Bu karanlıktan bir gün
sonra Canan, öldürülürmüş…

Allah'ım, her kanadım kırıldığında yaralarımı sardığın için, her tökezlediğimde, kalkmama yardım ettiğin için ve her umudumu kestiğimde umut gönderdiğin için sana Şükürler olsun. Biliyorum, sana yüzüm yok. Ama ne olur, bir kere daha ver lütfunu bana, bir kere daha kurtar beni bu karanlık zindandan. Alnımı ak et, bahtımı pak...

Dua etmek! Sanırım tek yaptığım buydu. Bana en yakın ve merhametli olan Rabbim ve üzerime bahşettiği umuttu. Sanki her şey yolundaymış gibi sanki ben kaçırılmamışım, hastalanmışım, hastalanıp iyileşmişim gibiydi evin içinde sessizlik. Odama girip çıkan annem, sessizlikten evi terk etmiş gibi duran babam ve hâlâ göremediğim Efem… Gelenler, gidenler, meraklılar ve hal hatırdan çok fısıltıyla sohbet edenler… Ne tuhaf bir âlemdi, sanki dermansız bir yaram vardı ya da bulaşıcı bir hastalığım, bu mahalle ne meraklıydı!

Annem neden kollarına almıyordu beni? Efem neredeydi?

Oysa en çok ona ihtiyacım vardı benim. En çok onun ellerine tutunmam lazımdı yerden kalkmak için. Benim gücüm oydu, benim acım ve sevincim, gülümseyişim, her bir şeyim oydu… Ama o, yoktu.

Ben uyurken gelmiş miydi? Saçlarımı okşayıp şakaklarıma dudaklarını yaslayıp "İyi ki geldin Asi Kirpim… İyi olacaksın, bırakmam seni!" demiş miydi?

Bilmiyorum ama gelse hissederdim. Varlığı sinmemişti odama, kokusunu dokumamıştı soluklarıma. Gelse hissederdi tenim tenini. Gitse bile izini bırakırdı geride. Yatağımın yanındaki çöküklük ona ait değildi. Saçlarım dağılmamıştı yastığıma koklanmak için… Efem gelmemişti!

Yüreğimin yalnız yanı, kalp sızım, merhabam, yaşama sebebim gelmemişti. Ben kendimi işte şimdi yalnız hissetmiştim. İşte şimdi, gerçekten terk edilmiştim!

Annem geldi odaya bir telaş. Ağlıyordu. Burnunu çeke çeke, hıçkırıklarını benden saklıyordu. Anlayamadım, ben dalınca derinlere, kim gelmişti eve? Güçsüzdüm hâlâ, hissiz ve halsizdim. Yerimden kalmayacak kadar da beceriksiz…

Annem yatağın başındaki sandığa yaklaştı, içinden çıkardığı bohçaları yere koydu.

"Anne?" dedim çatallanmış sesimle. Anlamsızca bakıyordum ellerine. "Neden çıkardın onları?"

Bakmadı annem yüzüme. Suçlu gözlerinden şelale gibi yaşlar damladı yere. Hıçkırarak burnunu çekti. Hüsran kokan sesiyle "Yat sen ya… İyi olmadın daha!" dedi titrekçe.

Yüreğime salınan korku, gelecek olan felaketi seziyordu işte. Annem yanıma geldi. Eğildi, saçlarımı okşadı. Bir bahane gibi usulca

elime uzandı. İçim cız etti, irkildim. Şaşkınca baktım ona, gözlerini elime dikmişti. Yüzüğüme!

Annem elime uzanınca, ben çektim elimi elinden. "Ne yapıyorsun?" dedim korkarak.

"Ver kızım yüzüğü..." dedi annem ağlayarak.

"Vermem... Benim o!" dedim gözyaşları içinde haykırarak. Ellerimi koynuma sokup sakladım acıyla. Biliyordum, olacakları hissediyordum. Halsiz bedenim direniyordu ona.

Annem yüzümü okşadı, saçıma damlattığı gözyaşlarıyla, "Senin değil artık meleğim, sahibine vereceğim..." dedi hıçkırarak.

"Benim anne. Sahibi benim!" dedim titreyen sesimle. Acı öyle bir ağırlıkla oturmuştu ki boğazıma, soluk alamıyordum. Annem diremi. Gücüm yok ama vermedim yüzüğü. Kapı açıldı ve içeriye asık suratıyla yengem girdi. Yüzü beş karış, gözleri azarlıyor. Yanıma söylenerek gelip "Ver kızım yüzüğü, artık takamazsın. Utanmadan parmağında mı taşıyacaksın onu?" dedi apansız, vicdansızca.

Ben utanacak bir şey yapmamıştım. Boğazıma düğümlenen yumrular izin verseydi haykıracaktım. Hata yapmadım!

"Benim o..." dedim hıçkırarak. "Vermem, benim!" Elimi sakladım onlardan. Ufak bir çocuğun annesinden şekerini sakladığı gibi sakladım. Sanki canımı söküp almak istiyorlardı tenimden. Canım, ondan daha fazla acıyordu. Annemle yengem bir olup güç kullandılar bana ve söktüler elimden yüzüğü. Annem ağlayarak yengem kızarak beni yatıştırmaya çalışıyor ama avaz avaz bağırıyorum "Benim, o!" diye. Sanki parmağımdan yüzüğüm çıkmamış da etimden et kopmuş, canımdan can, yüreğimden hayat çekilip alınmıştı.

Annem ağlayınca, yengem ona döndü ve azarlayarak bir şeyler söyledi. Duymuyorum onların fısıldaşmalarını, hıçkırarak ağlıyorum yatağımın içinde. Uyuşmuş ve güçsüz kalmış bedenimle ben yataktan kalkana kadar, onlar bohçalarımı ve yüzüğümü alıp götürürken ait olduğu yerden, peşlerinden koştum kapıya ama kapı yüzüme kapanıp kilitlendi tekrar. Cansız yumruklarım kapının sert yüzeyinde can bulurken, hıçkırıklarım kulaklarımı dolduruyordu.

"Ben utanılacak bir şey yapmadım, hata yapmadım... Ben hâlâ aynı Canan'ım."

Ağlayarak geçen bir saatin arkasından, annem yerine yengem geldi odama. Elinde yemek tepsisi vardı. Ağlamaktan yine yorgun düşmüştüm ve yine güçsüz kalmıştım. Yengem söylenerek, "Ben başından beri demiştim. Bu kız başımıza iş açacak, verelim kocaya gözleri açılmadan, alalım okuldan diye ama dinlemediler beni. Büyük sözü dinlemediler. Yedin dağ gibi çocukların ömrünü, yedin. Kepaze ettin bizi millete. Adın sakız oldu dillere... Çiğner çiğner şaklatırlar artık." diğinde tepsiyi kafama çakar gibi sehpaya bıraktı.

"Ne sandın sen ha! Efe ileride evlenir, unutur seni. Nasılsa erkek, kız ne ki onun için, elinin kiri. Ya Salim almazsa seni? Ya kullanıp atarsa bir köşeye? Kızım, erkeğin kusuru olmaz, dulu olmaz! Ama senin adın hep böyle kötü anılacak. Eksik eteksin sen!" dediğinde suçlayarak yataktan fırlayıp yengemin koluna yapıştım.

"Ne istiyorsun sen benden! Ben... Ben namusuma halel getirmedim. Efe kimseyle evlenmeyecek, ben herkese anlatacağım gerçekleri."

"Git yerine!" dedi yengem beni iteleyerek yatağa. Tüm suçu bana yüklemişti yine vicdansızca. "Anlatacakmış. Senin yüzünden iki kardeş birbirine düştü. Yumruk yumruğa yıktılar mahalleyi, ayıramadık birbirinden... Senin yüzünden kan girecek bacı, kardeş arasına. Allahtan Salim akıllıymış konuşmuş amcanla da seni alacağını belirtmiş! Otur oturduğun yerde, yarın evleniyorsun nasılsa bari bunu bozma. Kızdırma amcanı!" dediğinde annem belirdi kapıda. Amcam değil celladımdı! Ben yatağa yığılmış, nefes alamayarak hıçkırıyordum çaresizce.

"Yenge!" dedi annem kızarak. Canı çekilmiş gibi bana bakıyordu.

"Aman, siz daha nazlayın bu saçaklıyı! Öğrensin, bilsin, umudu kalmasın kimsede. Salim denen o çocukla evlenecek! Namusunu temizleyecek! Babası, atası demedi mi? Yarın nikâhı kıyılacak, daha neyi saklıyoruz bundan? Bilsin!" dediğinde benim dünya tepeme yıkıldı, soluksuz kaldım. Öfkeden zembereği şaşan annem zıvanadan çıkarak delirdi.

"Çık dışarı yenge..." dedi dişlerini sıkarak. "Lütfen çık!"

Başım dönerken bacaklarım taşımıyordu beni. Oysa annemin yanına koşup soracaktım "Yalan mı bu?" diye. Ama yapamadım. Biliyorum, içimden bir yerden biliyorum, bu bağnaz zihniyeti.

"Yalan!" dedim başımı sallayarak. İnanmak istemiyordum ama içten içe kemiriyordu bu kuşku beni. "Babam yapmaz bunu bana, yapmaz. Ayırmaz Efemden geleceğimi..."

"Canan..." dedi annem ağlayarak yanıma gelirken. Gözleri kan çanağı, yüzü yorgun ve bitik. "Ah Canan, saçları gibi bahtı kara kızım. Unutacaksın, zor olacak ama unutmayı başaracaksın. Yoksa elin yüzüne nasıl bakarız, baban bir daha nasıl çıkar insan içine."

"Ben nasıl yaşarım anne, ben nasıl yaşarım? El evladınızdan daha mı değerli?" dediğimde isyanla, yüzümü göğsüne gömdüğüm annemin sinesinde boğuldu hıçkırıklarım. Annemle sarılmış, isyan ederek kadere ağlıyorduk. Kabullenmeyecektim, bunu asla kabul etmeyecektim. Ben bir tek Efe'nin kaderiydim! Bir tek onun gelini, alnının yazısıydım... Bir ona gelin, bir onun tenine heves, bir ona ömür olacaktım.

Ben gelecekte Efe giyecek, hayata Efe gibi bakacaktım...

Annem odadan çıktığında, ben kendi derdimle bütünleşmiştim. Gitmedi yengemler o akşam evlerine. Bir çıkar yol bulsam, bir ulaşsam Efe'ye, anlatırdım tüm gerçeği. Ona ihanet etmediğimi anlatırdım. Yatağıma uzandığımda, sırtımı dayadığım duvardan ses gelmiyordu. Sanki Efelerin evi boştu, hayat yoktu, hiç var olmamışlardı, yüreğim soğudu. Zaten hissediyordum evde olmadığını. Neden gelmiyor, neden halimi hatırımı sormuyordu? Vaz mı geçmişti gerçekten? Yok geçmezdi. Ben geçsem, o geçmezdi sevgisinden...

Beynim düşünmekten uyuştu, bedenim olduğu yerde hareketsiz kalmaktan. Gece yarısı üçü vururken saat, gözlerim tülde dalgınca dışarıyı izlerken geldi tıkırtı. Biliyordum, geleni yüreğimin içinden biliyordum. Heyecan sardı tüm yanımı. Cama koşayım derken iki kere tökezledim, bir kere yere kapaklandım panikten. Annemlerin gürültüyü duyacaklarından korktum ve korktuğum başıma geldi. Annem kapıya korkuyla vurarak "Canan..." dedi. "İyi misin?"

Kapıya koştum, kilitliydi hâlâ "İyiyim anne, sadece... Sadece yataktan düştüm." dedim içini rahatlatmak için.

"Tamam, uyu hadi." dedi annem. "Dolaşma gece gece ortalıkta."

Uyur muyum? Usulca cama gittim, içimde oluşan bir korkuyla uzandım tüle. Ellerim, bacaklarım ve korkudan aralanan kirpiklerim titreşiyordu.

Camı açtığımda, Efe'nin yüzü gecenin içinde pek seçilmiyordu, odanın da içi loştu, göremiyordum. Camı açtığımdan sebep, serin hava yüzüme vurdu. Soluk alamıyordum. Daha içime çektiğim ilk nefeste geldi kokusu ciğerlerime. Ağlayarak baktım yüzüne. Görünmüyordu ama ayın vurduğu yerdeki çürüklerin gölgelerini seçebiliyordum. Elimi ağzıma koyup hıçkırarak gerilediğimde, Efe "Şişttt..." diyerek kendini cama çekti ve seri bir hamleyle içeri girdi.

Ben ona şaşkınca bakarken o camdan içeri atlamış, seken bacağıyla yanıma gelmişti. Kocaman adam enkaza dönmüştü. Ona ne olmuştu? Allah'ım. Canlı cenazeye dönmüştü. İnlemelerimi ağzıma kapadığım titreyen elimle boğdum. Işığı yakmak için anahtara uzandığımda, seri bir hamleyle elimin üstüne elini koydu, durdurdu beni. Dayanamadım! O öyle yanımda dururken daha fazla dayanamadım ve canının yanacağını unutarak doladım kollarımı boynuna.

"Bırakmadın beni! Bırakma Efem, ne olur bırakma beni..." dediğimde panikle ağlayarak kolu belime, bir eli saçlarıma girmiş, kulağımdan dibinde "Şişttt. Bırakmadım, korkma buradayım." diye teskin ederek fısıldıyordu. Öpüyordu, kokluyordu, okşuyordu acılarımı, merhem gibi iyi ediyordu.

Öyle koruyordum ki beni terk etmesinden. Duymuyordu kulaklarım onun teselli eden sözlerini. "Yemin ederim kötü bir şey yapmadım. Hata yapmadım, namusuma halel getirmedim."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarımdaki yaşı temizlerken "Canan, sakin ol." dedi sadece. Ondan beklediğim bu değildi. Bana inandığını söylemesiydi. Şu anda en çok buna ihtiyacım vardı ve o hâlâ söylememişti!

"Hata yapmadım. Ben gelmek istedim."

"Canan..." dedi Efe dudaklarını şakağıma bastırırken. "Ölürüm ben sana, ağlama..."

Ağlıyordum kollarının arasında ürkekçe, kanadı kırık yaralı bir kuş gibi titrerken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. O bana "Sakin ol." dedikçe ben panikleyerek ağlıyordum. O bana "Korkma..." dedikçe ben korkarak daha fazla ağlıyordum.

Biraz kendime geldiğimde, çekildim kenara ve ancak o zaman bakmak aklıma geldi yüzüne. Çarşamba pazarının seçmece tezgâhına

dönmüştü, her yeri darmadağın. Kaşı patlamış, dudağında kocaman bir yara ve çenesi boydan boya morlukla kaplanmış. Bir gözü kapanmıştı nereyse, ıslak bir morluk vardı mavi gözünün yerinde. Yüzü böyleydi, ya bedeni? Kim bilir bedeninde ne izler, enkazlar vardı? Ne acılar çekmişti?

"Efe kim..." dedim panikle, "Ne oldu sana?"

"Sevdim diye taç taktılar." dedi zoraki bir espriyle. Hiç komik değildi sözleri, canımı daha çok yaktı. Dudağı acıyınca, ağzını gerecek inledi. Gözlerim dudağının kıyısındaki morluğa kaydı, dokunmak, şifa vermek için titrek parmaklarım tenine uzandı. Dokunamadım ama! Ellerimi kendi dudaklarıma kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladım ve sessiz haykırışlarımı çaresiz içime gömdüm.

"Bizi ayırmak istiyorlar..." dedim dehşet bir korkuyla sonunda. Yanaklarıma durmak bilmeyen yağmurlar yağıyordu.

"Sence bu mümkün mü Canan, bizi ayırmaya insanların gücü yeter mi?" dedi içimi rahatlatarak. Elleri yanaklarımda dolaşıp teselli ederek incilerimi avuçlarına topluyordu.

Vazgeçmemişti benden.

"Yetmez mi?" dedim alacağım cevapla içimi ısıtarak.

"Yetmez. Beni senden, Yaradan dışında kimse ayıramaz. Dilerim senden önce öleyim, dilerim acını görmeyeyim Canan..."

"Sus..." dedim ellerimi dudaklarına kaparak ürkekçe. "Ölüm deme..."

"Sensiz ölürüm..."

"Sensiz ölürüm." dedim dudaklarımı omzuna dokundurup sımsıkı sarılırken. Burnumu boynunun köküne gömüp teninin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Tırnaklarım omuzlarını, nefesim ensesini vuruyordu. Dudaklarımı omzuyla boynunun köküne dokundurdum defalarca. Koklayarak öptüm. Islak yüzüm tenini serinlettikçe ürperdi. Nefesim tenine ılık bir yel gibi vurdukça titredi Efem. Benim gibi titredi.

"Nefes alamam ama yaşa diye, canlı ölü olurum." dedim fısıldayarak. "Sen yaşa diye ben sana kurban olurum Efem..."

Sımsıkı sarıldı Efe. Kemiklerimi kırarcasına. "Ne olursa olsun... Ölmeyeceksin Canan... Ne olursa olsun, cana kıymaktan bahsetmeyeceksin... Bana söz ver!" Yüzümü gömdüm boynuna, seslenmedim. Sadece kokladım onu. Başımı sallayıp daha çok sokuldum.

"Söz ver!" diye buyurdu. Israrı bitmedi.

"Söz..." diyene kadar da susmadı, durmadan tekrarladı. Sımsıkı sarıldım, bir daha hiç kopmayacak gibi birbirimize birleşip sökülmeyecek gibi bir olacak gibi sarıldım.

"Dokunmadı..." dedim sonunda fısıldayarak kulağına.

"Sus!" dedi inleyerek.

"Yemin ederim dokunmadı."

"Bu umurumda değil!"

"Umurunda olduğunu biliyorum." dediğimde daha sıkı sarıldı bana. Utanıyordum yüzüne bakmaya. Benim hatam, benim ayıbım değildi ama utanıyordum işte gözlerinde kendimi aciz görmeye. Yapmadığım bir suçun kefareti olmaya dayanamazdım.

"Değil Canan, senden başka bir şey umurumda değil. Ölürüm sana..." Hissetmek ister gibi varlığımın gerçekliğini, daha da sıktı kollarını. *Hayat, ağlatma, acıtma beni... Onunla sınama, kaybederim. Ölürüm...* Sonunda itiraf ettim gerçeği. "Gözlerinde o korkuyu gördüm Efe! Arabadan inerken hiçbir şey yıkmazdı beni ama gözlerinde gördüğüm o şüphe bana bir daha öyle bakma, işte o zaman gerçekten ölürüm."

Biraz geriye çekilip, şakağıma dudaklarını dokundurdu. "Ben... Elimde de..."

"Sus ne olur, sadece sarıl."

"Vakit yok." dedi Efe geriye çekilerek. Bakışlarımı şaşkınca ona çevirdiğimde, ellerimi bırakmış, sanki her şeyin yerini bilir gibi dolabıma yaklaşmıştı. "Gitmemiz gerekiyor, annem yokluğumu fark edip milleti ayaklandırmadan gidelim."

"Nereye?" dedim yanına gelip.

"Bilmiyorum, buluruz bir yer..."

"Yani kaçacağız."

"Başka çaremiz mi var Canan? Birlikte olmak istiyorsak gideceğiz."

"Biz hata yapmadık ki kaçalım. Ben kötü bir şey yapmadım ki ailemi terk edeyim." dediğimde Efe'nin elindeki kıyafetler parmaklarından yere düştü. "Bu benim suçum olmaz, neden cezasını ben çekeyim?"

Efe usulca diğer elindeki pantolonu ve penyeyi yatağın üzerine atarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Canan, sen sanıyor musun ki bizi rahat bırakırlar. Dünden beri olanlardan haberin yok."

"Nasıl olsun? Beni buraya kilitlediler, sonra sen… Gelmedin hiç" dedim kırgınca. Gücenmiştim ona. Yanağıma yaşlar sıralanırken "Kızmadım ama sana, korkma. Kırılmadım, anladım zaten kafan karışık" diye devam ettim.

"Delirdin mi?" dedi yanaklarımı avucuyla kurulayarak. "Geldim, beni içeri almadılar, sonra zaten…"

"Sonra ne oldu?"

"Bırak şimdi bunları, hadi giyin çıkalım. Vakit yok."

Bir adım geriledim. Başımı sağa sola sallayarak "Olmaz, suçlu gibi kaçmam." dedim.

"Beni sevmiyor musun artık?" dedi canımı tenimden söker gibi.

"Delimi misin? O nasıl söz! Seviyorum seni." dedim kollarına atılıp boynuna sarılarak.

"O zaman hadi..." dedi kıyafetleri elime tutuşturup kibarca arkasını dönerek. "Çabuk ol, bizim üniversiteden arkadaşlar Pazariçi'nde bekliyor bizi."

Üzerimdeki geceliği çıkarırken sessizce ağlıyordum. Kaçar gibi mi gidecektim evimden? Bu gururuma dokunuyor, onurumu zedeliyordu. Annem ne düşünecekti hakkımda? Peki ya babam? Suçsuzken suçlu durumuna düşecektim. Hata yaptığımı, kaçtığımı düşüneceklerdi. Ama gidersem Efe olacaktı, nefesim, sesim, gücüm olacaktı. Üzerimi hızla giyindim, sonrada ufak bir çanta hazırladım, gerisini geride bırakmayı düşledim.

"Her şey hazır." dedim odama son kez bakarken. Her köşesinde anıların saklandığı yere son kez bakarak iç geçirdim. Efe elini uzattı cama yaklaşırken "Hadi." dedi. Tam öne doğru bir adım atmıştım ki aklıma gelenle, hemen irkilerek geri döndüm.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Efe merakla.

Dolabımdan kutumu çıkardım, içinden şala sardığım kar küremi. "Onu almadan gidemem…" dedim gülümseyerek.

Efe de güldü. Benim derdim, kederim apansız silindi. En kötü anlarda bile, onun yüzüne vuran ufacık bir tebessümle, benim dünyam cennete dönüyordu. Önce Efe indi camdan, ayağını alt katın penceresinin çıkıntısına yaslayarak evlerinin çatısına geçti. Ben de cama çıktım ama onun kadar cesur değildim. Üstelik ben cama ilk defa çıkıyordum.

Elini uzattı. "Aşağıya bakmazsan korkmazsın. Bana bak, ben yanındayım." dedi. Çantayı verdim ilk, onu çatıya bıraktı, tekrar uzattı elini bana, korktum.

"Aşağıya bakma dedim sana…" dedi ama bakmıştım bir kere. İrkildim korkuyla. "Bana bak." dedi cesaret vererek. "Düşmezsin, düşsen bile seni tutarım."

İnsan bir bakışa, tek bir söze, körü körüne nasıl güvenirdi? Güvendim. Uzattım elimi korkusuzca. Düşsem ne olur ki gördüğüm son bakış onun gözleri olacaksa… Sanki camdan değil de bir balkondan diğer balkona geçer gibi güvenle geçtim çatıya. Ayaklarım yere bastığı an, Efe beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı. Varlığımı tenine ve düşüncelerine kanıtlar gibiydi dokunuşundaki hoyratlığı. Doyasıya saçlarımı kokladı. Yüzünü, boynumun köküne gömdü, kolları bedenimi sımsıkı kuşattı. Kollarında tutsakken özgür oldum. Boynuma defalarca öpücük bırakıp mühürledi nefesini şah damarıma. Nefesim onun tenine vurdukça eşine erişti sanki vücudum. O olmayınca nefesim eksikti, kalp atışım eksikti, ben eksiktim ve şimdi tamamlanmıştım. Ellerim saçlarında dolaştıkça parmaklarım saçlarının arasına dadandıkça varlığıyla şad oldu benliğim. Efe benimdi, ben bir ömür ve ahir onun…

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudakları titreyen dudaklarıma doğukundu. Öpmedi, sanki varlığımı hissetmek ister gibi, onlara kendisinden başkasının sahibi olmayacağını kanıtlamak ister gibi usulca, nazikçe, korkudan arındırarak dokundu. Canımı yakmadan, acılarımı tenimden söker gibi. Ve geri çekildi. Soluklarımız buhar olup geceye karışıyordu. Ve gözlerime bir şey takıldı… Kurumuş bir şey. Sonra ayağımın altında bir şey ezildi. Bakışlarım yere kaydı bilinçsizce. Gözlerim gördüğü gerçekle açılarak ıslandı, ensemden beynime bir ürperti yayıldı. Yerlerde mumlar erimişti… Ve kiremitlerin arasına sıkıştırılmış gülkuruları vardı. Nefes alamadım sanki. Bunlar düşündüğüm şeyler olamazdı.

"Efe…" dedim inleyerek. Kollarımı boynuna doladım. Efe de sarıldı bana, sımsıkı sarıldı.

"Sana, evlenme teklifi edecektim! Hayallerindeki gibi güller ve mumlarla Asim, o gün." dediğinde geriye çekildi hayata sitemkâr sesi ve sisli gözleriyle gülümseyerek diz çöktü hemen önümde. Benim şaşkın

bakışlarım altında elimi tutup "Bu uyuz Maviyi çekecek kadar yürekli misin Asi? Biraz huysuz, biraz da nemrudumdur bazen. Sonra anlayışsızım çok zaman. Nazlamayı bilmem, seninle uğraşmayı da severim. Ama çok seviyorum seni! Sana biraz özürlü bir romantik sunuyorum, kabul edip bu âşık yüreği dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?"

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken gözlerim sislerin ardından seçemiyordu suretini ama heyecanla başımı salladım.

"Cevap ver... Böyle kuru kuru olmaz Asi, ne diyorsun duymalıyım." dediğinde hıçkırıkla karışık bir gülümseme kurtuldu dudaklarımdan.

"Canım bile emanetken kaybedecek neyim var ki senden başka Efem! Evet!" dedim titrek sesim boğazıma kaçarak. Bir damla suya yüz sürmüş gözlerinin laciverti paralıyordu gecenin karasında. "Bana katlanabilecek misin Efe? Beni hep böyle sever misin? Huysuz, Asi Canan'ı, kabullenebilecek misin?" dedim nefesim kesilerek. Doğruldu ve beni göğsüne alarak sımsıkı sardı.

"Bu can ezelden sana kurban Canan. Ne ömrü, ahirimde sensin ezelim de! Şimdi gözlerini kapat ve o günkü gibi hayal et burayı. Her yerde düşlediğin gibi mumlar var, bir de güller... Havada ılık bir müzik asılı kalmış! Bana Ellerini ver..."

"Ellerim senin... Yüreğim senin. Ben senin ezelin ve ahirinim Efe, bir tek seninim." dedim ağlayarak. Kulağıma bizim şarkımızın nameleri doldu sanki yüreğime yanmayan mumların ısısı yayıldı.

"Korkuyor musun?" dedi usulca kulağımın dibine. Titriyordum kollarında. Başımı salladım yalan söyleyerek ama korkuyordum. O da biliyordu zaten, yaptığımız, cesurluk değil, delilikti.

"Ellerin titriyor..."

"Sadece ellerim değil titreyen, her bakışın yüreğimi titretiyor..." dedim itirafımın hoşluğundan sebep soluk soluğa.

"Böyle mi?" dedi elimi usulca kavrayıp ramazan davulu gibi şiddetle vuran geniş göğsüne koyarak.

Nefes alamadım, "Böyle..." derken.

"Buram sen yokken acıyor Canan." dedi beni şaşırtarak. "Hep acıdı. İlk günkü gibi acı. O erik ağacının altında da acımıştı, sonrasında da... Ben bu acıyı senden hırsızlayalı, seneler oldu..."

Güldüm... Unutmamıştı benim çocukça saflığımı, maziyi yâd ederken!

Oysa parmaklarım titriyordu onun göğsüne dokunurken heyecandan ve tenime vuran sertliğe sinmiş sıcaklıktan bacaklarımın bağları çözülmüş, tüm bedenim ürperiyordu.

İkimizde titriyorduk şimdi, soluk soluğa kalmışız, ikimizde heyecanlı ve aynı anda bir bilinmezliğe adım adım gideceğimiz için biraz korkak. Beni şimdi alsa burada... Onun olsam, bir tek onun! Gizli yerimizde, herkesten uzak sadece Allah'ın huzurunda... Biz kıysak nikâhımızı, gönül diliyle, aşkın huzurunda, en masum duayla... Bir tek onun kadını olarak kalsam...

"Efe... Korkuyorum!"

"Korkma Canan. Yanındayım."

Yanımdaydı değil mi artık? Hep olacaktı! Onunla olacaktım, bir tek onun olarak son nefesimi verecektim...

"Aşk, seninle var Efe... Seninle güzel."

"Aşk sensin Canan... Sana benziyor." dedi usulca. Kollarım kopmasın istedim bedeninden, başım çekilmesin istedim sinesinden. Elim hep kuvvetle atan yüreğinin üstünde, göğsünde yapışık kalsın istedim.

Ama çekildi. Efem bir adım gerileyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerime bakarak yanaklarımı kurulayıp burnumun üzerine buse bıraktı.

"Sana sormalıyım belki, gelmeye hazır mısın demeliyim ama yapamıyorum. Biliyorum, sonunda ölüm olsa gelirsin ama Canan... Bir daha dönme."

"Ben annemden sonra, senin yüreğine doğdum Efe. Baba ocağından ayrılıyorum, yüreklerinden değil. Bir gelin gibi... O gün gibi ayrılıyorum. Alnım ak, yüzüm pak... Bir gün, ileride beni anlayacaklar. Geri döndüğümüzde..." dedim eline uzanıp sımsıkı tutarak. "Ellerimizin içinde, belki de ufacık eller olacak ve onlar bizi affedecek."

Edeceklerini biliyordum. Nazmiye teyzenin kızı gittiğinde, çok kızmışlardı ama geldiğinde, affetmişlerdi onu. Babamlar da beni affedeceklerdi. Ama ağlıyordum. Korkum gitmekten değil, onlardan ayrılmaktandı. Efe'nin yardımıyla çatıdan aşağıya sarkarak oradan da onun odasının camından içeriye girerek odaya ayaklarımızı bastık.

"Ayakkabıyla girmeyelim…" dediğimde saf saf, Efe bana baktı alaylı. "Hem annen duyacak…"

"Evde değil."

"Sen de evde yoktun bugün değil mi? Ondan gelmedin."

Efe bana sımsıkı sarıldı. "Korktun mu? Çok bekledin mi?"

"Bekledim. Korktum bir daha gelmeyeceksin diye, beni unutacaksın sandım." dedim içli içli hıçkırarak. "Yüzüğümü aldılar benden. Zorla aldılar. Ben vermedim."

"Sana daha güzelini alırım."

"Sandım ki sen istemediğin için…"

"Canan, ben senden böyle ufak oyunlarla vazgeçer miyim?"

"Geçme, ne olursa olsun bırakma beni…"

Efe yanağıma öpücük kondurdu. "Senden vazgeçmem… Ölürüm!"

"Söz ver Efe, ne olursa olsun, sevmekten vazgeçmeyeceksin?"

"Ne olursa olsun, son nefesimde bile dilimden, bir tek senin adın dökülecek, *Can* diyeceğim. *Canım*…

Derin derin solurken ikimiz, ben çaresiz hıçkırıklarımı boynunun kökünde boğuyordum. Kollarında titriyordum bilinçsizce. "Ağlama!" dedi, şefkatle. "Ağlama!"

"Ağlamayacağım artık…" dedim içim sıkılarak. "Yanındayım Efe."

"Yüreğindeyim Canan." dedi, derin derin soludu kulağıma. "Vazgeçmek kolay… Biz zor olanı yapacağız! Başaracağız."

"Bana söz verdin, yorulmak yasak!" dedim soluk soluğa. "Hep seni seveceğim Efe."

"Hep seni seveceğim Canan…"

"Gitmek yasak!"

"Benimsin!" dedi Efe elleriyle yüzümü ezip alnını alnıma yaslayarak. Dişlerini sıkarak tekrar etti. "Benimsin!"

"Seninim…" dedim fısıldayarak. "Bir ömür!"

Cama çıkıp çatıya asılarak çantayı çekip aldı. Masanın üzerinden yere zıpladığında, Elimi kavradığı gibi kapıya çekiştirdi. Birkaç dakika sonra, ürke ürke mahallenin dik, ara merdiveninden Pazariçi'ne çıkıyorduk. Mahalleme, gençliğimin geçtiği yerlere, çocukluğumun mazisine veda ediyordum. Zordu gitmek, biraz korkak, biraz ürkektim ama pişman değildim. Sadece ailemden ayrılacağım için üzgündüm.

Soluk soluğaydık ikimizde, bedenlerimiz panikten gergin. Efe dikkatliydi, ben tedirgin. Hava serindi, hızla aldığımız soluklarımız havaya buhar olup ulaşıyordu.

Yaz bu sene gelmeyecekti sanırım.

"Arkadaşların nerede bekliyor bizi?"

"Birahaneler sokağında… Korkma olur mu? İyi çocuklar."

"Korkmuyorum." dedim ürkekçe. Sadece *üzgünüm*, diyemedim.

Merdiveni çıktığımızda, Pierre Loti yoluna saptık. Gece yarısı sokağı adım seslerinden ve hızla aldığımız nefeslerimizden başka bir ses inletmiyordu.

Ve gök gürler gibi, "Canan…" dedi arkadan gelen bir ses. Ruhum sanki bedenimden sökülürcesine çekildi geriye.

Bir anda ikimizde bu tanıdık sesle durduk. Efe derin derin soluyordu ama bu yorgunluktan değil, öfkedendi. Ellerim korkudan titriyordu iri avuçlarının içinde. Ben titredikçe, o daha sıkı kavrıyordu elimi. Arkamızı dönemeden daha, etrafımızı adım sesleri sarmaya başladı. Panikledim. Korkuyla olduğum yerde sıçradım. Bakışlarımı korkuyla etrafta dolaştırırken dehşet bir ürpermeyle Efe'nin bedenine sokuluyordum. Kaskatı kesilmişti bedeni, ben ise panikten titriyordum.

"Efe…" dedi yine arkamızdaki ses. Usulca döndük ikimizde. Efe beni arkasına ittirerek kendini önüme siper etti. Salim, ağzından buharlar çıkararak sokak direğinin altında durmuş, serkeşler gibi bize bakıyordu. Sanki zalim bir ejderhaydı öfkesiyle bizi kül edecek.

Ve artık yalnız değildik. Etrafımızda, çember şeklinde beş tane tanımadığım adam vardı. Ellerindeki odunlar, kalın, kısa beysbol sopası şeklindeydi. Bu mertlik miydi? Hangi kitapta yazardı bu kalleşlik. Bu erkeklik miydi?

"Sana buradan git, vazgeç demiş, son bir şans vermiştim."

"Ben de asla vazgeçmem demiştim."

"O benim kadınım." dedi Salim kendinden emin bir şekilde.

"Yalan…" dedim titreyerek bir sesle. "İftira!"

Salim bana baktı kibirle. "Bunu bizden başka kimse bilmiyor Canan, herkes başka sanıyor."

"Salim, git buradan. Yolumuzdan çekil, bu yaptığınla bizi durduramazsın." dedi Efe, elimden çekiştirerek yola devam etmeye kalkınca,

iki tane esmer, uzun boylu, izbandut gibi adam karşımızda durdu. Korkudan nefes alamıyordum artık.

"Salim lütfen, bırak gidelim." dedim ağlamaklı bir sesle yalvararak.

"Buraya gel Canan…" diye buyurdu buz gibi sesiyle yakarışımla ilgilenmeyerek.

"Gelmiyorum. Bırak bizi gidelim. Ben Efe'yi seviyorum. Anla ne olur, seni istediğin gibi sevmiyorum, sevmeyeceğim de!"

"Ben ikimizin yerine de seviyorum."

"Sen, ne biçim bir insan oldun? Nefret ediyorum senden, bana yaşattıklarından… Öldürdün içimdeki seni!" dedim ve yanımıza yanaşan adamla irkildim. "Salim söyle itlerine uzak dursunlar."

"Çek git, canını bağışlayayım Efe, Halam için bu kadarını yapabilirim." dedi Salim bana aldırmadan Efe'ye bakarak.

"Nişanlımı almadan buradan gitmem."

"O benim karım olacak." diye bağırdı Salim çıldırarak. Sesi mahalleyi inletiyordu kırbaç gibi şaklayarak. "Nişan bozuldu."

"Biz bozmadık." dedim bağırarak. "Bir tek onun karısı olacağım Salim. O olmayacaksa hiç kimsenin olmayacağım."

"İyi o zaman." dedi dudaklarını kıvırıp ıslık çalarak. Bir anda ensemdeki tüm tüylerim ürperdi ve daha ne olduğunu anlayamadan, birisi beni kolumdan çekerek bir köşeye savurdu. O ana kadar elimde sımsıkı tuttuğum kar kürem yere yuvalandığı an tuzla buz olarak kırıldı. Tıpkı hayatlarımız gibi her parçası ayrı yere dağıldı. Bir an herkesin gözü kırılma sesi gelen yere kaydı ama hemen unutuldu. Bıraktım küreme içli içli bakmayı. Asıldım canımın bağlarına. Kopmadım Efe'nin elinden. Etrafımızdaki adamlardan birisi beni düştüğüm yerden kaldırıp çekiştirirken ben iki elimle Efe'nin bana pençe gibi sarılan eline asıldım, bağırıyordum tıpkı onun gibi gözyaşları eşliğinde...

"Efe…"

"Canan…"

"Efeeeeeeeeeee…"

Benim acı acı çığlıklarım çakılıp kalırken semaya, dehşet içinde bağırdıkça adamlardan birisi beni, iki tanesi Efe'yi çekiştiriyordu. Koparıyorlardı bizi birbirimizden. Yaşlarla kaplı gözlerim gözlerinde, haykırarak yakarıyordum. "Efe…"

"Korkma…" diyordu gözleri, "Bırakmam seni." diyordu hâlâ dilleri. *"Gitmek Yasak… Vazgeçmek Yasak! Ayrılmak Yasak!"*

Efe elimi çekiştirirken aynı anda adamlarla da boğuşuyordu. Ama kaydı ellerimiz, birbirine kenetlenemeden tekrar koptu parmaklarımız. Azılı kuduz köpekler gibi çullandılar Efe'nin üzerine. Dört adam, ellerindeki odunlarla vurdukça bedenine, ben gözyaşları eşliğinde çığlığa bağırıyordum. Boğazım yırtılasıya, ciğerlerim patlayasıya, gözlerim kör olasıya haykırdım.

"Efe…"

Etrafımızdaki evlerin lambaları sesimize tek tek yanmaya başladı. Kulakları tırmaladığı gibi vicdanları titreten sesim perde perde evleri aşıp arşa dayandı. Onca insan vardı mahallede, illa birisi bizi kurtaracaktı! Ama bir tanesi de çıkıp bakmadı sesimize. Kurtarmadılar Efemi. Korktular ve saklandılar. Efe ne kadar direniyorsa onlar da o kadar zalimce vuruyorlardı. Onun her acı inlemesinde benim ciğerlerim soluk olup parça parça ağzımdan dökülüyordu. Beni sımsıkı tutan adamın elinden koparak öne atıldım can havliyle ama Efe'ye ulaşamadan, Salim tuttu beni kolumdan.

"Efe…"

Yalvardım ona, ellerine sımsıkı tutunarak haykırdım defalarca. Kan, ter içinde, yaşlardan gözlerim görmezken haykırarak yakardım. Ama dinlemedi beni zülüm kuşanmış yüreği. Efe'ye inen her hain yumruk, her zalim darbe, benim belimi büküyor, nefesimi kesiyordu. Canım acıyor, sırtım dayak yiyor gibi ağrıyordu. Nefes almıyordum acıdan. Kurtulamıyordum kollarından. Takatsizdim. Güçsüzdüm. İlk defa erkek olmak istedim, erkek olmak ve kurtarmak onu ama çaresizdim.

Ayaklarına kapandım Salim'in son çare, yalvardım. Defalarca yalvardım.

"Salim ne olur durdur, ne olur yeter durdur… Ölecek!"

"Öldürsünler, umurumda değil." dedi bakışlarını yüzümden çekmeden. Ölüm kurtuluş olsaydı keşke ama değildi. Yumrukların sesleriyle dudaklarımı daha sıkı ısırıp kanattım.

"Salim ne olur… Ne olur yeter ölecek. Ayaklarını öperim, ne istersen yaparım, ne olur yeter vurmasınlar…"

Aldırmadı Salim, artık Efe'den ses gelmiyordu. Onun acılı inlemeleri susuyor benim yüreğim atmayı kesiyordu. Kızgın bir mızrak hatıyordu bağrıma. Başımdan aşağı kaynar sular, damarlarımda kızgın yağlar dolaşıyordu. Yanıyordum acıdan. Boğuşmuyordu onu dövenlerle Efe, ben sadece öne atılıyor ve çaresizce haykırıyordum.

"Gitme Efe!"

Hırlamaları, boğuşmaları, adımı sayıklamaları durmuştu. Adamlardan birisi diğerlerini uyararak "Yeter, dur. Ölüyor!" dediğinde sesim boğazımı yırtarak nefesim ciğerlerimden kesildi. Bir diğeri yere eğilip kandan görünmeyen yüzüne bakmak için saçlarından tutup leş gibi, "Öldü sanırım." dediğinde, çığlıklarım boğazıma çakılıp kalmıştı sanki. Çıkmıyordu sesim sinemden. Bakışlarımı yere çevirdiğimde, Efe'nin yüzü kandan gözükmüyor, dudağı ortadan iki ayrılmış, oluk gibi akan kanı yeri kızıla boyuyor, saçları kandan ıslanmış ve gecenin soğuğuna karışırken üzerinden buhar çıkıyordu. Ellerimin üstünde emekleyerek ona ulaşmak istedim. Başını dizlerime koyup yüzündeki kanları titreyen ellerimle silerek "Uyan!" demek istedim. Olmadı.

Daha öne atıldığım ilk çığlık atımında, gidemedim. Salim yanındaki adama işaret verdiğinde, kısa boylu olan adam silahını çıkararak yere çöktü. Efe'nin saçlarından tutarak başını kaldırdı.

Kolumdan tutup beni kaldırmaya çalışan Salim, "Seçim senin!" dedi buz gibi gözlerini yüzüme dikip soğukkanlı katilleri andıran bir ifadeyle cevap bekleyerek bakarken.

"Beni bu hale sen getirdin. Sana *dur dedim Canan. Yeter ileri gitme, yakma bizi* dedim, dinlemedin."

Kolumdan tutarak beni kaldırdı ama bacaklarım taşımıyordu beni. Gözlerim yerde, adamların ayaklarının dibindeki sevdiğimdeydi. O ne kadar yukarı çekiyorsa beni, bir o kadar yere çöküyordu bedenim. Kollarımdan canımı yıkasıya sıkarak kaldırdı.

"Evlenecek misin benimle?"

Başımı salladım olumsuz anlamda. Yanaklarımdaki yaşlar yere damlıyordu artık sırasıyla. Hıçkırıklarımdan sebep nefes alamıyordum.

"O zaman, üçümüzü de vururum Canan. Ne seni ona bırakırım, ne de ben sensiz kalırım..."

"Ne... Neden yapıyorsun bunu? Ne... Neden?"

"Ölüyorum kızım sana, bunu neden anlamıyorsun. Ölüyorum."

"İçimdeki Salim'i öldürdün."

"Ölsün, kardeş gibi gördüğün Salim ölsün." Vicdansız bakışlarını yere çevirdiğinde, ben de çevirdim. "Karar ver, öldüreyim mi?"

Başımı kaldırdım ve salakça bir cesurlukla "Öldür." dedim. "Sen onu öldür, ben de kendimi."

Salim sadece başını oynattı onaylayarak ve sımsıkı kavradığı silahın namlusunu doğrulttu Efeme. Tetiği kavradı, yeşil gözleri kuyu oldu karardı ve yüzü dondu. Burnunu çekerek usulca tetiği çekti. Ve o buz gibi silahın patlamasıyla, yere düşen bacaklarım bir oldu. Kulaklarımı tiz bir ses inletti. Geride kocaman bir karanlığa yenilmiş, dehşet bir mermi sesi ve acı vardı...

İnsanları kırmamaya çalıştıkça, sanıyorlardı ki
ben cevap verme kabiliyetine sahip değilim...
Ya da o kadar güçsüzüm ki kendimi savunamıyorum...
Hayır, aslı öyle değildi!
Benim de ağır cümlelerim, kızgın sitemlerim vardı.
Ama ne o sözleri söyleyecek kadar yüreksiz oldum
ne de sitemlerimi dile vuracak kadar küskün...

Yaşarken öldüm senden ayrılınca, gözüm
açık gittim olduğun her yere, fark ettirmedim.

ERTESİ GÜN

Saçlarımı örüyordu annem, tıpkı çocukluğumdaki gibi öpe koklaya okşuyordu. Gözyaşlarıyla ıslatarak her tarak darbesinde, biraz daha saçlarım onun elinde şekil alıp topuz olurken ben ağlamıyordum artık. Ertesine yarından uzanmış ben, umuda kapımı çoktan kapamıştım. Bazen zorlamamak gerekiyordu, zorlayınca canı yanan sadece sen değilsin başkası da oluyordu. Denedim, onsuz olmayı, onunla olmayı da denedim ama beceremedim.

Ağlayacak halim kalmamıştı ki ben kabullenmiştim artık kaderimi. Kaybetmiştim.

Bana bir masal anlatmıştı Efe… İçinde özgür olduğumuz, kimsenin bizi ayırmadığı bir masal. İnanmıştım. Binbir gece perilerim, annelerin, sultanların, padişahların etrafına anlattığı güzel bir masal gibi büyülüydü uyumadan gördüğüm rüyalarım. Şimdi masalın en güzel yerinde canavarlar, korkular ve dehşetler vardı. Yıkımlar hatta ayrılıklar kol geziyordu kader hanemde.

Yaşarken öldüm senden ayrılınca, gözüm açık gittim olduğun her yere, fark ettirmedim.

İstemeyerek yüklendim söyleyemediğim sözlerin acı bilançosunu içime. Ellerimle sineme vura vura dindirdim ağrıyan kalbimin kırgın sesini. Bu benim vefasızlığım senelere yayılacak, bu benim bencilliğim kendimden başkasına zarar vermez derken en çok seni yaralayacak…

Vazgeçmeseydim…

Bu benim ihanetim bedenime derken yüreğimize yansıyacaktı, terk etmeseydim.

Ah sol yanım benim. Ben kendimi acıtırken seni kanatmayı istemedim ama ben seni düşünürken sol yanımı terk ettim.

Oysa ayaklarım yere basmıyordu son zamanlarda. Sanki gelecekte hiç kötü bir şey olmayacaktı. İki günde değişti benim hayatım. İki günde çöktü dünya tepeme. Kıyamet bir günde koparmış, ben iki günde hem mutluluğu, hem sonsuz bir acıyı yaşayarak Arafı tüketttim ömrümde. Canımı bıraktım ben izbe bir hastanenin buz gibi odasına… Başında iki tane silahlı adamla, vazgeçersem diye, namlunun ucuna bıraktırıldı yüreğim. Koymadılar son biz kez bakayım yüzüne, salmadılar sarılayım, koklayayım ellerini… Efem, camın içi, hayatımdan geçtim! Sen iyi ol diye…

"Vakit geldi Kumru." dedi odaya giren Hanife teyze. Yüzünden düşen bin parça, sitemi dağlar kadar ağırca çökmüş hem yüzüne, hem omuzlarına. Benim kadar isteksiz, benim kadar çaresiz nam-ı diğer kaynanam! Çok kızmıştı sabah, ağzına geleni saymıştı mahallenin ortasında. Rezil rüsva etmişti ailemi herkese. Babam *madara olduk*, diyen amcamın derdinde. Sonra susmuştu sesi birden, küfretmeyi unutmuş

gibi dinmişti öfke nöbeti. Çekilmişti benim gibi kabuğuna birden. Ben istemeye istemeye gelin, o isteksiz kayınvalide oluyordu!

Annem yatağın üzerindeki duvağı alıp gözyaşları eşliğinde topuzuma taktı. Onun ağlaması dertli, onun ağlaması sitemli, onun düşüncesi çaresizdi. Başka anneler gibi sevinç gözyaşları değil, gurur çırpınışları değildi yere damla damla yağdırdığı kederi… Usulca başıma kapadı. Sanki bundan sonra umudu, hayatı, gözlerimi, tüm hayallerimi kapar gibi, yüzümü kapattı ince tül duvakla dünyaya, neşemin ışığını söndürdü.

Efem hastanede canıyla savaşıyor, ben kendimi bugün diri diri gömüyordum. Üzerimde nereden geldiği belli olmayan ama sanki bana dikilmiş gibi özenle tasarlanmış bir gelinlik, yüzüm mahkeme duvarı, içimde bir ömür sönmeyecek yangınlarla ben kurbanlık koyundum.

Odamdan dışarı attığım her adım, bir diğerine *gitme* diye yakarıyor. Gözümden bir damla yaş akmadı! Ölmüş gibiyim, içim boşalmış, un çuvalına dönmüş biriyim. Düşünemiyorum, anlatamıyorum, ölemiyorum.

Düşünsem, atardım kendimi çatıdan… Düşünsem, kapardım muttaktan bıçağı, keserdim en çok kan akan damardan… Dertlerim deniz olmuş ama gözümden yaş akmıyordu. Sadece içimin bir yerine sıkışan yarım kalbim oturmuş, "Efem." diye ağlıyordu.

Nikâh Hanife teyzenin feryatları ve beni istemediğini belirten acı sözleri içinde geçti. O ağlıyordu, *istemiyorum* diye haykırıyordu, Salim ona rest çekiyordu, "O yoksa ben de yokum." diye bağırıyordu.

Bir deli fırtına gibiydi, tüm bağlarını koparıp atıyordu. Tek evlat Salim, gözünün içine bakılan çocuk, tek bir sözüyle herkesi bu yanlışa diz çöktürüyordu.

Birisi de *bu işte bir hata var, bu yanlış* dememişti. Hoca gelmiş, nikâh akdi yerine getirilmişti. Ben seslenmedim diye sağdıçlarımız cevaplamıştı tüm soruları, ben evlenmiştim öyle mi? Gönülsüz bir gelin, isteksiz bir ruh olmuştum. Kayınvalidem, düğün sonrası ağıtlarıyla dizlerini döverek yıktı evi. Salim isyan edip çekti aldı beni elinden ve kimseye aldırmadan, bizim için hazırlanan üst kattaki eve yerleştirdi. Mezarıma! Ne ara kurdu bu evi, ne zaman dayadı döşedi diye bile kafa yoramayacak haldeydim. İlk defa girdiğim bir odanın, gelin odasının

süslü yapısı karşında dikilince, donakaldım. İçimde patlayan fırtına çok çetindi. Ne ara gözüm döndü, kırmızı güllerle kalp çizilmiş yatağı yerle bir edip sağa sola sataşarak odayı harabeye çevirdim anlayamadım. Sonra ağladım, ağladım ve çaresiz isyanımın eşliğinde sustum.

Çekilmiştim içime, bana yabancı olan harabe bir odanın camı önünde titriyordum. Korkuyor ve usulca içime içime ağlıyordum.

Biri bana anlatmalıydı içimin yangınını… "Kalk Canan, uyan be kâbustan." demeliydi ya da omuzlarımdan sarsarak canımı yakarsa, "Bu saçmalık. Sen buraya ait değilsin. Git Efene bak, başında bekle ve al götür onu buradan…" diye çekip almalıydı yabancısı olduğum korkunun kollarından. Ama almadı.

"Odanın şeklini mi beğenmedin?" diye sordu alaylı ses, kaybolduğum karanlığı yararak yüreğime süzülürken bedeni Azrail gibiydi.

İrkildim. Öyle nefretle, öyle öfkeyle baktım ki yüzüne. Yüzüm gözüm şiş, dudaklarım titrek, soluklarım kesik, kelimelerim uzak ve dilimin ucunda bir Kudüs…

"Bırak gideyim, nasıl olduğunu bileyim…" dedim kaç defadır, dediğim gibi ağlayarak tehdit edildim.

"Git…" dedi Salim dişlerini sıkarak bıkmış halde. "Üç kurşun var Canan, biri sana, diğeri bize…"

"Bu kadar zalim değilsin." dedim yaşadıklarımı yok sayarak.

Ben ondan daha zalim kul görmemiştim oysa!

"Konu sen olduğunda, olacakları gördüğünde, zalimlik ne demek görürsün. Onu unutacaksın. Canan, sen bana hem iyi hem de kötü olmayı öğretensin… İyi yanımı öldürme."

Kendim için zerrece korkmuyordum ama Efem, o can veriyordu o soğuk odaların cenderesinde. İki gündür yoğun bakımda yatıyor, gözlerini açmadı, uyanma ihtimali var mı yok mu onu bile bilmiyorum. O ölürse, ben zaten ölürüm. O yaşarsa, ben canlı cenaze olurum.

İleride unutur, belki beni bile unutur, yüreğini avutur. Ama yaşar, mutlu olmasa bile olmasını öğrenir, diyordum. Avunuyordum.

Yanağıma süzülen çaresiz yaşların bile haykırışı vardı. Her damlanın başka bir sitemi… Salim tam karşımda duruyordu. Üzgün ve iki yanına salınmış elleri yumruk…

Uzun boyu, üzerine çektiği asil takımıyla, beyaz ekrandan fırlamış sitemkâr bir kara prens gibi vakurdu duruşu. Kumral saçları özenle az önce taranmış gibi muntazam. Bir parça suyla buluşmuş yüzü diri, bedenine yeni kokular sürülmüş kıyafeti ise tıpkı benim gibi günün yorgunluğunu taşımaktan kırışıktı. Konuşmaya, yakarmaya gücüm kalmamış… Duruşu öyle kesin ve kararlıydı ki, bu duruşu tüm eylemlerimden alıkoyuyordu. Yanağıma inen duru suların siteminde kalktı kirpiklerime takılmış kırgınlıklarım. Şişmiş göz çukurlarımda saklı acılarım bir köprü kurarak ulaştı gözlerine.

"Yapma Salim, kıyma bize," demek istedim defalarca olduğu gibi. "Öldürme hepimizi ayrı ayrı."

Ama o kadar benimsemişti ki bu aşka seçtiği bencil rol modeli, burakmıyordu bu kibirli duruşunu. Cellatlığını tenine bürümüştü, bir kaftan gibi giydiği zalimliğini çıkarıp asmıyordu karanlıkların askısına. Bırakmıyordu beni ya da kendi bencil yanını bir türlü.

"Yaptığın haksızlık iki yakamızı bir ömür bir araya getirmeyecek; biliyorsun." dedim sitemle. "Bırak!" Dolanan dilim titrek sesime uymayan bir serilikle yakardı.

"Bıraktığım zaman mutlu olmayacak hiç kimse." dedi aynı sitemkârlıkla. Sanki hakkı varmış gibi, kırgın bakıyordu gözleri yüzüme.

"Bana dokunduğun an, alnıma bir kurşun sıkmış olacaksın… Sen başkası için atan bir kalbin ölmüş bedenine sahip olacak, huzurlarını toprağa değil, mahşere kefensiz emanet edeceksin…"

"Ben sana dokunmadan, teninin benim olmadığını görerek durursam işte o zaman sadece ölen ben olmayacağım Canan. Ben duygularımdan vurulursam öldürdüğüm kişi sadece kendim olmayacak…"

"Aşk acı çektirmek değil ki Salim! Erdemdir, almadan vermektir…"

"Aşk sahip olmaktır Canan, sahip olmadığın zaman acı çekmektir. Bencildir, kibirlidir ve zalimdir…"

"Bir sen yanmayacaksın bu ateşte, neden anlamıyorsun? Bırakmazsan bizi, yaktığın ateşte kor olacak, zamanla har olacak ve ileride kül olacaksın… Bir tek sen yanmayacak, tükenmeyeceksin… Görsene artık, senin başlattığın ateşte bir evren yanacak… Bu kadar zalim olma! İkbal hayallerini benimle kurma. Yaptığın bencillik, sevdalık değil."

"Eğer verdiğin sözleri tutmazsan, verdiğin yeminlerden dönersen, sözlerinden kaypaklık eden tek kişi sen olacaksın Canan. O zaman da yanacak evren, her şekilde yanacağız biz… Dönüşü yok! Sen gidersen, seni hem vicdanınla hem alamadığın canınla yakacağım. Eğer kalırsan, vicdanın rahat olacak. İnan beni sevmesini öğreteceğim!"

"Sevmek öğrenilmez ki Salim… Öyle, canın çekti diye kalbine kimseyi koyamazsın insanın… Sev demekle, sevemezsin."

Salim tek bir adım atışı ile aradaki engelleri yıktı, son dirayetli yanımı yerle bir etti. Bacakları, gelinliğimin kabarık kumaşını hışırdatarak sokuldu dibime. Umursamazdı. Sesim çıkmıyordu, anlamıyordu derin yaramın halinden. Heyecanı bedenindeki gergin titreklikten okunuyordu. Ben Salim'den korkmazdım ki… Ama şimdi o ne kadar yaklaşırsa bana, ben bir o kadar fazlasıyla uzaklaşıyordum ondan. Nereye gideyim? Bacaklarım titremezdi eskiden karşısında dururken. Salim varsa, dünya yansa önümde korkmazdım. Ama Salim şimdi beni, o yangın yeri dünyanın içine salıyordu. Bacaklarıma dolanıyordu gelinliğin etekleri, geri geri ilerlememi zorlaştırıyordu.

"Yapma bu ölümü bize, biçme kefenlerimizi. Her şey için geç değil inan. Bırak kötü bilsinler bizi. Tüm suç bizim olsun. Salim, sen yanımda güven duyduğum adam… Bundan sonra deprem vurmuş kente çevirip sarsıntılara koyma geleceğimi. Bırak gideyim! Adım kahpe olsun, kalleş olsun, namussuz olsun, hatta alçak. Ne sen ol ne de o! Vazgeçeyim. Yaşarken öldürme bizi… Ben ikinizi de geride bırakıp gideyim ama böyle tükenmeyelim." Dili laldı yorgun gönlüme bıçak saplarken.

"Seveceksin beni…"

"Öldüreceksin bizi. Senden tek bir dileğim var. Vur beni... Ne olur, öldür!"

"Kıyamam ki…"

"Kıy, öldür beni!"

Kızgınlığını gözlerinden okuyabiliyordum. Öfkesi taşkın bir deniz gibi boğuyordu beni. Ölmek tek çaremdi. Vazgeçmeyeceği o kadar belliydi ki. Bense küreksiz bir denizde ellerimle okyanusu aşmaya çalışıyordum. Ne çocukluk! İnadıyla savaşılmayacağını biliyordum. Birden yüzü değişti. Anlayışlı bir maske taktı yüzüne. Elleri duvağıma uzandı. Sanki her şey normalmiş gibi, rol kesti geleceğime.

"Bunun kapalı olması gerekiyordu Canan, ben açacaktım unuttun mu?" dedi yapay bir gülümseme dudaklarına yerleşirken. Nazik ve kibardı. Titreyen, gergin elleriyle duvağımı yüzüme indirirken kendi gözlerine de sahte bir perde indirmişti.

Birden az önceki adam gitmiş, sevdiği kadınla zifaf gecesini yerine getirecek heyecanlı bir damat belirmişti önümde. Korkunun ecele faydası yoktu biliyordum ama umut var ya o umut bağırımda hiç tükenmeden kandillerini yakmaktan vazgeçmiyordu. Oysa bilmiyordum son dilek mumumun yanarak bittiğini ve ateşini karanlığa teslim edip yittiğini.

Usulca elimi aldı eline ve cebinden çıkardığı yüzüğü parmağıma takmaya çalıştı. Ellerim titriyordu, buz gibi olmuş ve acıyordu. Aldırmadı, o metal ateş olup yaktı dokunduğu yeri ve Salim kendi mührünü sonunda parmağıma, canımı yakasıya taktı.

O metal ki ateş oldu yaktı tenimi, taş oldu çekti elimi yere, gömdü umutlarımı geçmişe…

Anlıyordum, bu andan sona sen benim için bir yabancıydın Salim,
bir düşmandan başka bir şey değildin. Nefretimin
odak noktası, öfkemin kilidine anahtardın.

Oysa Efem… Orada, parmağımda bir tek onun yüzüğü nazlıca duracaktı. Bu metal canımı her şeyden daha çok acıttı. Bana haykırışı her sesten daha şiddetli bir kavrayışla sokuldu yüreğime, hançer gibi. Bir daha yüz yüze gelemeyeceğimizi, bu dünyanın gözleriyle birbirimize bakamayacağımızı, birbirimizin sesini işitemeyeceğimizi bağırıyordu bana bu metal parçası. Başkasının helali olduğum halde ben, senin nişanlın olmak hissini bir türlü gönlümden çıkaramayacağım ve bir tek senin karın olacağım hayalimi düşlerimden, sökemeyecektim.

Ne söylesem, ne yapsam kendime, sana ait bir şey
gözüyle bakmaktan kurtulamayacaktım. Belki Salim'in
karısı olmuştum ama ben senin bir ömür sevdalın kalacaktım.
Bütün nefretlerime, isyanlarıma, bütün bu acılara
rağmen, ben yine bir parça senin kalacaktım
Efem. Sadece senin olacaktım…

"Salim, lütfen!" dedim titreyen hıçkırık yüklü sesimle. Son defa yakardım bir çıkar yol arayarak. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlamıştı kurumaya yüz tutmuş gelinliğimin yakasına.

"Şitttt!" dedi usulca. "Kızdırma beni Kirpim, uslu olacaktın. Söz vermiştin."

Uslu olacaktım evet. Efemin kafasına silah dayanınca vermiştim bu sözü. Öldü sanarak benim yüzümden… Öldü sanarak vermiştim bu sözü ama olmuyordu. Bağrımda duran yüreğim uslu durmuyordu. Aklıma, kaygıma, yüreğime verdiğim telaşım uslu olmuyordu.

Onun heyecanla duvağımı açmasını izlemeye tahammülüm yoktu. Gözlerindeki o tükenmeyen ışığı görmeye tahammülüm yoktu. Yüzümden kalkan ince tül, benim hayatla olan tüm bakışımı keskin bir jilet gibi kesiyordu.

"Bu gelinlikte hayal ettim hep seni. İlk gördüğümde, içinde Canan olmalı dedim. Bir tek ona yakışacak, bir tek benim gelinim olacak."

O sadistler gibi konuşuyor, ben mazoşistler gibi susuyordum. Biliyorum, kulağıma vuran kendi hıçkırık seslerim onu zorluyor, narin omuzlarım her kalkıp inişinde, onu çileden çıkarıyor. Derdinden düşmüş yüzüm, ona uzak tenim onun kıskançlığını körüklüyor ve biliyorum… Onunla önüme çektiğim her duvar, Efemi biraz daha ölüme yaklaştırıyor... Bunları bilmek neden bana kolaylık sağlamıyor? O duvak yüzümden kalkarken üzerime bir avuç ölü toprağı atıldı. Gözlerim artık onun olmadığım dünyaya ihanet ederek bakan kör oldu.

Duvağın kalkmasının ardından, boynuma takılan metalin tenime vuran serinliğiyle titredim. Açmıyordum sımsıkı yumduğum gözlerimi.

"Sen benim kaderimsin. Helâlimsin." dedi, hıçkırıklarım daha da hızlandı. Gözyaşlarım fırtına patlatan gök gibi yanaklarıma yağdıkça gönül çukurlarımı sel götürdü.

O gerdanlık, yüz görümlüğü dedikleri gerdanlık boğazıma sicim gibi dolanarak oturdu. Tonlarca ağırlığını omuzlarıma dokundurdu. Kendimi idam sehpasında infazını bekleyen sanık gibi hissediyordum.

Aşka katletmiş bir zalim… Yüreğindeki sevdanın topraklarına sahip çıkamamış bir vatan haini gibi… Ilık dudakları alnıma değdi ya teni tenimi mühürledi, alın yazımı baştan yazdı ya… Ben tükendim. Oysa benim alın yazım, bir tek Efemdi. Helâlim, varlığım, yüreğim,

sevdam ve hayatım bir tek Efemindi. Kimse sökemezdi kaderimden ve yüreğimden onu ama Salim tenimden teninin izini ve mühür bellediğim soluklarını silmeye kararlıydı.

"Lütfen titreme…" diye telkin eden sesi, içimdeki tüm bentlerimi yıkıyor ve damarlarıma hücum eden lavlarla yüreğimi yakıyordu. Ne ara kavramıştı ellerim gelinliğin kaygan kumaşını ve parmaklarım ne zaman kenetlenmişti kumaşın dokusuna sımsıkı, bilemedim. Canım acıyor muydu? Belki. Parmak boğumlarımın beyazladığından emindim. Salim ellerimi gelinliğimin eteklerinden sökmeye çalışıyordu. Ama bedenim benden bağımsız, izin vermiyordu buna. Dişlerinin gıcırdamasını duyana kadar, vefasız kulaklarım varlığına kapanmış, benliğim onu algılamamıştı. O zaman korkudan olsa gerek sinirlenmesinden korkmamdan olsa gerek usulca açıldı parmaklarım.

"Eğer seni tanımasaydım zaman verirdim sana. Beni sevmen için, zaman verirdim Canan, beklerdim sevmeni…"

"Seni seviyorum…" dedim son bir hıçkırışla yalan söyleyerek. Artık nefret ettiğimi sadece kendime saklayarak!

"Ben de seni seviyorum Canan… Hem de çok. Ne çok isterdim bu sözü başka anlamlar yükleyerek senden duymayı. Ne çok isterdim böyle tereddütsüz olarak başka anlamlarda yüzen cümlelerin hayalini kurmayı. Sana zaman verememem Canan… O zaman hem sen acı çekersin hem umutların. Ben kahrolurum, hırçınlaşırım, seni tüketirim. Sana zaman vermem Canan… Günden güne yakınlaşacağına uzaklaşırsın benden. Teninde başka bir adamın mührünü, göğsünde sevgisini taşımana izin veremem. Bu gece, teninde benim soluklarım yankılanacak, varlığın bir tek benim ellerimde can bulacak. Sen benimle bir olacaksın… Ruhun ruhuma, solukların soluklarıma, kalp atışların yüreğime karışacak ve sen benim gelinim olacaksın. Bir tek benim olduğunu anlayacak ve bana sadık kalacaksın…"

"Bugün bana dokunursan, elinde cansız posa gibi bir beden bulacaksın… Sana itaat etmeyi sadece Allah korkusundan yapan bir kukla… Hiçbir zaman ruhum sana sunulmayacak, soluklarım teninde tam anlamıyla can bulmayacak, yüreğim sahibinden başkasına ihanet etmeyecek Salim. Sen kedine kukla alacaksın, kendi dünyana kapatılmış bir kukla… Yüreğim Efe'ye asla ihanet etmeyecek. İplerim elinde olsa

bile ruhum bende kalacak. Ten dediğin nedir ki bu dünyaya emanet. Yakında toprak olacak. Ama yüreğim asla ama asla Efe'den başkasına kocam demeyecek."

"Bu söylediklerini sana unutturacağım Canan ve hatırlatmayacağım. Benim kadınım olduğun andan itibaren, senin için yaşayacak, sevmen için elimden geleni yapacağım."

"Senin olduktan sonra Rabbime canımı alması için, her gün yalvaracağım. Emanetini alması ve beni külfetten kurtarması için..."

Sözlerimi tamamlayamadan daha, öfkeyle kasılan dudakları şakağıma dokundu. "Alın yazımsın..." dedi usulca.

"Alnımın karasısın!" dedim tüm nefretimin sesime dokunduğunun bilincinde olarak. "Bir ömür nefretim bitmeyecek, gözlerimden sadece kin okuyacaksın."

"Nefret aşkın ikiz kardeşi..." dedi dudakları tenimi okşayarak. Titriyordu. "Ve en büyük aşklar, nefretle başlar."

Elimden tuttu. Buz gibi olmuş, korku hastaları gibi sürekli titreyen elimden. Parmaklarımın uçları saatlerdir buz kalıbının içinde duruyormuş gibi donuktu ve gün yüzü gördüğü an uçlarına iğne batıyormuşçasına acıyordu. Ufacık bir çekiştirmeyle beni yerimden hareket ettirmek istedi ama başaramadı. Bacaklarım yere mıhla çakılmış gibi dururken kıpırdamıyordu. Değil Efe'yi, alnımdan çekip vursa oynamazdım yerimden. Korkuyordum. Bir o kadarda dehşete kapılarak kaçmak istiyordum.

Anlamıştı. Vazgeçti o da inadından. Ben onda daha öncesi böyle bir sabır görmemiştim. Ne desem, ne söylesem inadını ve sabrını kıramadım. Durdu önümde ve kafasını sitemle sallayarak hareketlendi. Bir an, umuda kapılan yüreğim, aynı an can evinden vurularak katledildi. O yanımdan gitmek yerine, yanımdan usulca süzülerek arkama geçti. Titreyen iri elleri hiç tereddütsüz saçlarıma dadandı. Canımı yakmadan, nazik ve acemi bir beceriksizlikle duvağımı saçlarımın esaretinden kurtarmaya çalıştı. Sanki o da olacağı biliyormuş gibi, cansız tülleriyle saçlarımın tellerine öyle bir kenetlenmişti ki, çıkmıyordu yerinden. Sımsıkı sarılmıştı duvak saçlarıma, ayrılmıyordu.

Salim terleyerek biraz da acele ederek çekiştiriyordu onu. Başım ellerinin altında kıpırdanıyor, her hareketinde bedenime, buz gibi bir hava ok olup saplanıyordu.

Salim galibiyetini kutlar gibi söktü duvağı başımdan ve sanki zafere üstünlüğünü kanıtlarmış gibi, baktı gülümseyerek. Sonra usulca yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Gözlerimi kapadığımda, hâlâ durmak bilmeyen yağmurlar yanaklarıma yuvalanıyordu, hıçkırıklarım boğazımın oluğunda tıkanıyordu. Boğazım dolduğu için, hıçkırıklarımın sardığı titrek dudaklarımdan usulca nefesler almaya çalışıyordum. Ellerinin altında korkudan titremiyordum. Ben kaderime zaten razıydım ama Efem için olan son umuduma çaresizce sarılmaktan da kendimi alıkoyamıyordum.

Ellerinin saçlarımın içine dalarak okşar gibi tokalarıma dadanmasını, sessiz bir kıyametle yaşadım. O başını eğip saçlarımı kokladı ya ben ciğerlerimdeki nefesimi genzime kapadım. Onun her koklayışında ben çaresizce kıvrandım. Ben ölürken o bu anın her saniyesinin keyfini çıkararak can buluyordu. Efem için uzun tuttuğum saçlarımı öpe koklaya, okşaya okşaya arındırıyordu tokalarımdan. Ve nihayetinde bitmişti bu işkence gibi gelen işlem.

"Saçlarının her teline ayrı aşığım, kokuna başka vurgunum. Bana uzayda muhtaç olduğum hava gibisin... Güneş gibi parlamıyorsun ama olsun, yıldızları izlemeyi de severim ben..." diyordu. "Biliyor musun, saçlarının rengini kimseye benzetemezdim. Kimsenin saçları senin kadar kusursuz olamaz, kimsenin saç rengi boyatsa bile böylesine siyah olamaz ve aynı anda böylesine ışıltılı parlamazdı. Ben en çok senin saçlarının vurgununa teslim oldum."

Hıçkırdım. Efem de severdi saçlarımı. *Saçlarının her teline bir soluğumu daha emanet ettim Asim,* derdi. *Bağlama saçlarını, doyasıya koklayayım.* Okşamaya kıyamazdı Efem saçlarımı, öpmeye doyamazdı. Şimdi o kıyamadığı saçları, bir ucundan tutup tutam tutam yolmak istiyordum. O dokunmayacaksa başkası bir ömür bakmasın, dokunmasın diye dibinden çekip çekip sökmek istiyordum.

Salim'in başının aşağıya usulca eğilişini ve yüzünün saçlarıma gömülüşünü hiç istemedim. O kokladı, ben derin derin soluyarak acıyla inledim. Gözlerimi öyle sıkı yummuştum ki artık gözbebeklerimde

renkli baloncuklar beliriyordu. Onun içine hevesle çektiği her soluk ta ben katledildim. *Yapma zalim, bu eziyeti bize, yapma,* demek istedim ama o... O kadar zalimdi ki artık benim tanıdığım arkadaşım değildi.

Açıldı hüzne yelkenlerim, kırıldı tüm dileklerim...

Saçlarımdan bir an vazgeçerek tek omzumun üzerine topladı. Ve bir süre bana bakarak bekledi arkamda. Eşsiz bir tabloyu izler gibi nefesini tutarak izledi. Onun, ensemi izlediğini biliyordum. Tüylerim diken olmuş, omuriliğimden aşağıya buzlar dökülüyordu. Titriyordum ve bunu saklayamıyordum. Tiksinti, tüm hücremi kuşatmış, kusmak için kasılan midemi kıvrandırıyordu. Çok dirayetliydim. Öyle hemen bayılmaz ya da kendimden geçmezdi bedenim, bugün ilk defa kırılgan ve bir o kadar nazlı bir tabiata sahip olup, bayılmak ve bir daha ayılmamak istedim.

Elinin tersiyle dokunuşunu, iğne olup batan parmaklarının tenimde gezişini hissetmek istemedim. Her dokunuşuyla titredim, her dokunuşuyla bir kırbaç tarafından zehirlenen beden gibi halsizleştim. O titrek parmakların kısa bir süre temimle sevişip heyecanla gelinliğimin düğmelerine ulaşmalarını, kalp atışlarımı durdurarak bekledim.

Parmakları düğmeyi kavradığında "Yapma..." demiş çaresiz dilim. Benden bağımsız olmaya başlamıştı artık uzuvlarım ve bu eylemim onu öfkelendiriyordu.

"Canan... Söz vermiştin!"

"Eğer Allah'tan korkmasaydım şimdi kendimi, Haliç'in kirli sularında boğmuş olurdum..."

"Senin bu inançlı yanını hep takdir ettim. Seni hiçbir şey durduramazdı ama Allah korkusu, bir seni o durdururdu." dedi, Salim kendinden emin bir şekilde. "Biliyor musun, hep dua ettim. Bir buhran halinde yoldan çıkıp kendine bir şey yapmandan korkarak hep dua ettim."

"Denedim." dedim dürüstçe ve o anda elleri dondu kaldı gelinliğimin açmak için zorladığı düğmesinde. "Lanet olsun ki, yapamadım." *Kıyamadığım canım değildi,* dedim içimden. *Öldükten sonra, Efemden ayrı kalmaya katlanamazdım. Eğer ölürsem bu dünyada sana kurban verdiğim bedenimi, o tarafta tertemiz halde bir tek Efeme sunacağım. Allah'a asi olmadan ölürsem, ömrüm vefa ederek bu dünyadan göçersem onun sancağı altında bir tek ona gelin olacağım,* diyemedim.

Ve Salim kaldığı yerden devam etti heyecanlı işine. İşkencesi çok ağırdı! O kendini benden çıkararak soydukça ben ölümlerden ölüm tadıyordum. Her bir düğmenin açılışında, kalp atışlarım biraz daha yaşlıyor ve genzimde sıktığım soluklarım bir parça daha dudaklarımdan acıya firar ediyordu.

Ve sonunda gelinliğin tüm düğmeleri açıldı. Keza omuriliğimden aşağıya salınan serinliğin tenime vurmasını ve aynı anda bedenimin ona açık bir kitap gibi emanet olduğunu bilerek üşümemi sağlıyordu.

"Bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim." dedi al beyaz tenime bakarak.

Oysa o ten ürpererek bir kedi korkaklığında titriyordu. Parmaklarının omuriliğim boyunca usulca dolaşmasını hissettikçe bacaklarımdaki derman daha şiddetli çekiliyordu. Hatıralar gözlerimde, dalıp benliğime gidiyorum maziye. O bana sahip olma hevesinde, ben acımasız dertlerimle, usulca ağlıyorum. Ve elleri titreyerek aynı yolu izlerken soluk soluğa omuzlarıma ulaştı nefesi. Usulca, kısacık bir dirençle, omuzlarımdaki askıyı ittiren parmakları, düşürdü ağır kumaşı tutan can başlarını yerinden. Askılar omuzlarımdan düştüğü an, gelinlik ağır bir gülle gibi yere çekildi ve balon gibi şişerek ayaklarımın dibine serildi. Beyaz bir bulut yığının üzerinde günahkâr bir tenle duruyordu bedenim... Beyaz benim kefenimdi. Bu gelinlik kefen kadar bile değerli değildi.

Şimdi karşısında sadece iç çamaşırlarıyla savunmasız duruyordum. Paniğe kapıldım birden. Korkum, cesaretimi kırıp attı bir köşeye. Bu kadar cesur değildim. Öne atılmak ve ilk bulduğum çarşafa sarmalanmak istedim. Bedenim yine kıpırdanmış olmalı ki mahremiyet duygusuyla, öne atıldığım an bileğimden tutan kıskaç gibi ellerle, olduğum yerde kalakaldım. Salim diğer elini de uzatarak iki bileğimi de eline hapsedip tam arkamda durdu. Sırtım hâlâ ona dönük, yüzü saçlarımın arasına gömük...

Dizlerim titredi, sözler boğazıma dizilip kaldı. Sonra usulca yaklaştı bedenime. Burnunu saçlarıma gömerken ben dudaklarımı kemirerek gözyaşı döküyordum.

"Canan..." dedi acı içinde gibi inleyerek sanki nefes alamıyordu. "Bu anı o kadar çok hayal ettim ki, yaşamadan ölmemek için Allah'a

her gün dua ettim. Seninle olmadan ölmemek için! Ben çok geceni sana emanet ettim. Şimdi gerçeğini alacağım senden, bize ait bir gece... Ve geceler!"

Yutkundum. Ben de bu ânı o kadar çok hayal etmiştim ki gözlerimde yaş olmayacaktı hayallerimde. Ürkek bir bakışla sevdiğim gözleri olacaktı bakışlarımın hizasında ama olmamıştı. Şimdi hayallerim yetim, düşlerim öksüzdü.

Dudakları tenime değdiği an, irkildim. Bulaşıcı hastalık yayıyordu sanki dili tenime, korkum hastalanmaktan değil, ölmemektendi. Midem bulanınca irkilerek öğürdüm. Öfkelendi. Ve onun elleri kasılarak sıklaştı, kollarımdan biraz güç kullanarak beni kendine çekti. Ben zihnimde sevdiğimi yaşatırken o kavuşacağımız hayalini ertelemek için dudaklarını temine bastırdı. Onun savunmama indirdiği her hamlesinde, benim bedenim gibi ruhumda kirleniyordu. Tüm bentlerim yıkılmış halde yatağa nasıl taşındığımı hatırlamıyorum. Bir an gözlerimi daha sıkı kapamıştım ve sonrasında kollarındaydım, titreyerek cansızca duruyordum. Bir an sonra, serin nevresimlerin üzerinde çırılçıplak, hemen gözlerinin seyrinde arsızlar gibi yatıyordum.

Başımı yana eğdim. Utancım çok fazla derin izler bırakıyordu ruhumda. Bu gecenin utancını bir ömür hafızamdan silemeyecektim.

Geleceğime dair verdiğim tüm ümitlerimi tüketirken kendimi terk ettim sanki. Üzerini çıkarmasını izlemek istemiyordum. Bedenime hunharca saldırıp kirletmesini, beni mahvetmesini izlemek istemiyordum.

Ne ara tırmanmıştı ellerim yüzüme de ben hıçkırarak ağlarken kendimden geçmiştim çaresizce, bilmiyorum. Başımın kaldırılışını, kasılan bedenimin acısı içinde, zihnimi yoklamasını hissetmiyordum. Ta ki başımın sert ve sıcak bir sineye yaslanıp saçlarımın okşanıp öpücüklerle yüzümden çekilmesine kadar...

"Tamam, ağlama." diyordu Salim. "Kıyamam ağlama... Canan lütfen beni dinle, bana bak!"

Korkuyordum ya göreceklerimden, bakmaya cesaretim yoktu ya dinlemekte istemiyordum. Yine aynı şeyleri söyleyecekti! Yine aynı hastalıklı düşünceleri hatırlatacaktı bana ve ben bir kez daha mahvolacaktım. Bunu düşündükçe daha şiddetli ağlıyor, sinir krizi geçiriyordum. Tüm bedenim zangır zangır titriyordu.

Ağlaya ağlaya yorgun düşerken bedenim, kulak asmadım yumuşak teslikinlerine. O da sonunda pes etti. Yüzümü ellerimin arasından alarak dudaklarını yanağıma dokundurduğunda, kendime nereden bulduğumu bilmediğim bir hiddetle kuşandı bedenim. Çığlıklar eşliğinde ittirdim onu üzerimden ama kaldıramadım.

Ellerimi bileklerimden yakaladı, ona tekme atan bacaklarımı bacaklarının arasına hapsetti. Dev gibiydi gücüm ona yetmedi ve direnim tükendi.

"Tamam!" dedi sonunda kabullenerek. "Tamam, sana sadece sarılıp yatacağım... Bugün!"

İlk duymadım sanırım, sonra birden beni altına hapsederek tekrarladı haykırışını. "Bana bak, lanet olsun bana bak!"

Her hareketiyle, varlığıyla beni boğuyordu, nasıl bakarım ki... İçime ektiği düşüncesiyle etimi kemiğimden diri diri ayırıyordu. Bir ayaza kesmişti gece. Bileklerimi sımsıkı tutan eller ruhuma dolanan zehirli sarmaşık gibiydi. Gözlerimi yumdum... Ve kulağımda onun sesini duydum.

"Canan, sana dokunmayacağım... Şimdilik. Ama sen de bana verdiğin sözü hatırla. Ona dokunmayacağım... Şimdilik! Sen benim olana kadar, onun yaşamasına izin vereceğim. Eğer bir saçmalık yapar da kaçarsan sen benden gittiğin gün, seni bırakıp sadece onu öldüreceğim... Unutma Canan, sana sadece bir süreliğine zaman vereceğim, bir süre... Ve bu sürede sen bana alışmaya çalışacaksın!"

Ölüm odası demişler karşılıksız sevgiye düşen yüreğe...
Karanlık ve izbe...
Aşkta zalim olanların mekânı... Ölüm odaları...

Hayal kırıklığı kadar büyük bir yıkım olmamalıydı...

Sabah yalnız kalkacağımı umarak açtım gözlerimi tavana. Bu olanların hepsi bir rüya, benim ise bu kâbustan uyanacağımı umarak ama

olmadı. Rahatsız bir uykunun peşinden, hiç istemediğim bir adamın kollarında yarı çıplak uyanmıştım. Yastıkta ağlamaktan şişmiş yüzüm, gözkapaklarımda tükenmeyen bir acıyla baktım yüzüne. Yanımda yatmış, gözlerini kırpmadan saçlarımı okşayarak yüzümü izliyordu. Uyumamış gibiydi yüzündeki yorgun ifade. Ben gece ağlarken bir ara sızmıştım sanırım, o ise uyanık kalmıştı.

"Günaydın..." derken mutlulukla, benim için artık hiçbir gün aydın olmayacaktı, bunu biliyordum.

O yataktan çıkmakta, bir ömür kalmakta istemedim ama hayat güneş kılıç gibi hüzün kuşanarak uyandırdı beni uykumdan. Bana sarılmaya kalktı, irkilerek geri çekildim. Hâlâ kısmen çıplaktım bu nevresimlerin altında ve utancımdan ölmek üzeriydim. Önce bana işkence etmek ister gibi sarılmaya kalktıkça ben debelendim. Sonra yine çaresizce ağlamaya başlayınca, geri çekildi. Yataktan çıkıp sitemle banyoya gitti.

Yarım saat sonra ise Salim bakkala gittiğinde ekmek almak için, odamın kapısı apansız açılarak Hanife teyze, kayınvalidem destursuz içeriye girdi.

Elinde evin anahtarı vardı, oğlunun üzerime kilitleyip gittiği evin anahtarı, meydan okuyarak sallıyordu parmaklarının arasında. Ürkerek döndüm arkamı. Üzerimi giymiştim ama gözlerim hâlâ şiş, yüzüm somurtuk ve saçlarım darmadağınıktı. Bakışlarını önce harabeye dönen odaya çevirip yüzünü buruşturdu, sonra bir umut yatağa çevirip "Nerede?" dediğinde kızgınca, anlamadım ne söylemek istediğini. Aklım o kadar başımda değil ki arkasında beliren Salim'in annesine azarlayan sesiyle irkildim, "Yok artık anne..." diye bağırıyordu. Ancak kendime gelebildim.

"Oğlum, bu kız senden önce nişanlıydı..." dedi annesi bana iftira atarak.

Nefesim hızlandı önce hırçınlaşarak yumruk olmuş ellerime batan tırnaklarım canımı yakıyordu. "Namusuma laf söyleyemezsin..." demek geliyordu içimden. Bedenimde perde perde isyanım yükseliyordu. Sonra... Sonra gerçekler çakıyordu yüzüme jilet gibi. Keşke olsaydım. Keşke ben ilk Efe'nin olsaydım. O bana dokunsaydı, ben asla hayır demeseydim... Keşke böyle bir hamlede bulunsaydı. Ama

yapmamış, beni bu cehenneme mecbur etmişti. O kıyamamış, başkası gözünü kırpmadan kıymıştı!

Ah Efem. Nasılsın oralarda? Solukların düzeldi mi, canın bedenine geri geldi mi? Üşüyor musun? Ben yanında yokum diye korkuyor musun? İyi misin? Bu bilinmezlik, bu acı beni tüketiyor, gözlerimi yoldan alıkoyamıyordum.

Günler günleri takip etti işkence ederek. Ben yemiyorum, içmiyorum, aklım hastanede, *yoğun bakımdan çıktı mı odaya, iyi oldu mu,* diye düşünmekten delireceğim. Kolu kırılmıştı, ayağında çatlak vardı, kafa travması geçiriyor demişti doktor... Nasıldı benim sevdiğim?

Efeme gitmeyeyim diye Salim evden dışarıya adımını atmadı. Radyo dinliyor, bana sataşıyor, kitap okuyor, yüzümü güldürmek için türlü şeklik yapıyordu. Ben durgunlaştım, yemeden içmeden kesildim, sadece hayatta kalmak için yiyorum. Efem uyanırsa, ona koşmak, onunla buraları terk etmek için hayatta kalmaya çalışıyorum.

Salim sözünü tutsun, bana yanaşmasın diye dualar edip elimden ne gelirse yapıyorum. O yaklaştıkça ben ürkekçe kaçıyorum. Ama inat... İnatla öpmeye ya da okşamaya kalkmaktan çekinmiyor. Durmaksızın sıkıştırıp istediğini almak için zorluyor, o zaman ağlamaya ve korkuyla titremeye başlıyorum. Onu bir tek bu durduyor. Çaresizliğim, savunmasızlığım, gözyaşlarım... Kıyamıyor ağlamama. Korkmama dayanamıyor ve vazgeçiyor bu zalim eyleminden. Sitem ederek ayrılıyor, kızarak azarlayarak kopuyor benden bir oda uzağa...

Odamın camının önünden bir adım uzaklaşmıyorum. Gözlerim hep camda. Yemek, ev, hatta kendimle bile ilgilenmiyorum. Saçlarımı taramam lazım, günlerdir koktum terden neredeyse, yıkanmam, arınmam lazım ama yapmıyorum. İğrensin istiyorum Salim benden. Uzak dursun, sevmesin... Pasaklı olursam yaklaşmaz, kokarsam uzaklaşır sanıyorum ama bu onu durdurmuyor, aksine daha çok tahrik oluyor.

İki lafından biri, *bu oda sen kokuyor. Aşk kokuyor*, oluyor.

Bu oda ihanet ve acı kokuyordu. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk duvar gibi ortada duruyordu.

Bundan bile vazgeçtim. İnadıma mı yapıyordu bilmiyorum. O bana böyle yırtıcı bir hayvanın avına saldıracağı gibi gözleri ışıldayarak baktıkça ben kirli kalmayı bile istemiyordum. Koca bir haftayı devirdim.

Hâlâ Efe'den ses yok. Telefon yok ki arayayım hastaneyi. Annem geldi iki kere, bir kere yengem, görmek istemedim. Salim onlara kapıyı açarken ben kendimi odama kapadım. Annemin kapının arkasından ağlayan sesini dinlemek beni öldürdü. Ama kırgınım ona, bir o kadar da kızgın. Açmadım kapıyı, bakmadım yüzüne ve ne kadar ihtiyacım olsa bile kollarına, sinesine uzak durdum.

Beni vermişti ellerin derdine ateşe. Diri diri yakmıştı annem. Biliyorum, annem elâlem ne der diye düşünmeksizin düşseydi peşime, *benim evladım, kime ne*, deseydi, babam tutardı ellerimden.

Ben bugün bu acıyı yaşamaz, Efemle birlikte çeker giderdim. Ama yapmamıştı. Elâlem benden daha değerli gelmişti onlara, harcamışlardı. Babam susmuş, annem onaylamış, amcam kıymıştı canıma... Ben mahkemesiz bir müebbet yemiş, idam sehpasına çıkarılıp yağlı urganlarda unutularak bu acıya mecbur bırakılmıştım. Ve yengem diri diri gömülmem için, elinden geleni yapmıştı.

Annemler gittiğinde, her seferinde yatağın üzerinde ağlarken buldu beni Salim. Usulca yanıma uzanıp sımsıkı sarılarak saçlarımı okşuyor, beni teselli edemeyeceğini bildiği için susup yanımda kalıyordu.

Oysa ben en çok yalnız kalmayı istiyordum.

Oysa ben en çok onun kollarında kalmaktan korkarak kollarından korunmak istiyordum...

İki hafta ve sonrası...

Efemden haber gelmeyen kocaman üç hafta oldu. Kayınvalidemin eve gelmesi yasaklandı Salim tarafından. O ne zaman gelse ben ağlayarak fenalaşıyordum. Her sözünde kin, her sözünde şirk ve aşağılama vardı. Son gelişinde hâlâ ona vermediğimiz bekâret kanıtı için beni suçlayarak evi birbirine kattı. Namusuma ve şerefime hakaretler yağdırdı. "Kız değil, boynuzlu mu olacaksın." dedi. Salim'de annesini ökeyle, insafsızca evden kovdu.

Kapıyı üzerime kilitleyip ekmek almaya gittiğinde, yine ben cam önünde, tüllerin arasında sessizce bakıyordum dışarıya. O anda duydum onu! O anda hissettim bir şeylerin ters olduğunu! Oysa kulaklarım sağırdı müziğin sesine, duymuyordum bakan kör olmuş gözlerim gibi bu yüksek oktavdaki nameleri. Sonra her söz acıyla oturdu yüreğime. Bir his tırmalarken yüreğimi, elim gitti sineme. Ensemin kökünde bir ürperme, içimde şebnem şafağından kalma meltemler haraketlendi. Hissettim, Efe, bu... Efemdi!

Canı panikle açışım ve müziğin sesiyle kulaklarımın inlemesi bir olmuştu. Bakışlarım etrafta dolaştırırken merakla ve heyecanla, başımı panikle çıkarıp camdan dışarı baktım. Saçlarım yüzüme savruldukça küfredesim geliyor görüş alanımı kapadı diye.

Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel...

Bu şarkı... Lanet olsun bu şarkı yüreğimi yerinden söküyordu. Ve bir ses daha duydum. Öyle, kısık bir ıslık sesi... Bakışlarımı korka korka, o tarafa çevirdiğimde, Salim elindeki ekmek poşetiyle bana bakıyordu. "Ne arıyorsun?" der gibi de başını sallıyor, o da merakla benim gibi etrafa bakıyordu. Yüzüm asıldı, omuzlarım düştü ve iç çekerek omuzlarımı sarstım nazlıca. Gülümsedi. Orada durup sessizce beni izlemeye koyuldu ama benim gözlerim bizim evin önünde, Efe'nin annesinin gittiği ve artık kalmadığı evinin çevresinde dolaşıyor. Sonra gözlerim bizim eve takılınca, bakışlarım anneme kilitlenip kaldı. O da beni izliyormuş... Dondum kaldım.

Salim'de hızla o tarafa dönünce, irkildim. Salim başını sallayarak girişe yönelirken çektim gözlerimi annemden. Ağlıyordu biliyorum bana olan hasretinden ama ben de ağlıyorum günlerdir.

Tülü çektim insafsızca, fakat camı kapatmadım. Tam cama uzanmıştım ki sert bir cisim tüle vurarak ayağımın dibine düşünce gürültüyle, korkuyla sıçradım olduğum yerde. Yüreğim hızlanmış halde çarparken, gözlerimi ayağımın dibine çevirdim. Taşa sarılmış bir kâğıt parçasıydı bu. Eğildim ve aceleyle, Salim gelmeden üzerindeki ipi çıkarıp kâğıdı okudum.

"Yarın saat birde, her zamanki yerde seni bekliyor olacağım...
Geç kalma Canan, korkunla tüketme beni..."

Kalbim... Kalbim boğazıma tıkanmış, hızla attıkça sesi kulaklarımda uğulduyor, nefes alamadığım için beynim basınçtan uğuldu yordu. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim.

Salim odaya girince, irkilerek kâğıdı hemen hırkamın cebine koydum. Ayağımın dibindeki taşı ittirip terliğimin ucuyla, yatağın altına yolladım. Bakışlarını benim üzerimde dolaştırırken tedirgin halimden bir şeyler olduğunu anladı. Gözlerindeki o soru işaretini görünce, panikleyerek hızla soluk almaya başladım, rengim korkuyla beyazladı.

"Bir şey mi oldu?" dedi tedirgin. Hızla yanıma gelip nazikçe beni kenara çekerek camdan dışarı baktı. Sonra bizim eve bakınca, annemi gördü camda. Hâlâ sessizce bakıyor, hâlâ ağlıyordu. Başını sallayarak usulca camı kapadı. Hakkı olmayan nasihatleriyle yüreğimi sızlattı.

"Günledir seni görmek için çabalıyor. En azından bir kere yanına gelmesine izin ver, üzme anneni..."

"Üzülmezler merak etme, elâlem onlara destek olur... Sonuçta büyük bir iş başardılar..."dedim ağzımdan zehir damlayarak.

"Nefretin ne kadar zalim." dedi Salim, sanki kendisi sudan çıkmış ak kaşıktı! İç çekti sıkıntıyla ve bana baktı. Başını sallayarak sitemle "Hiç geçmeyecek kızgınlığın değil mi? Unutmayacak, unutturmayacaksın?" diye sordu.

"Asla!" dedim dişlerimi sıkarak. Cebimde duran, elimdeki kâğıdı sıkıca kavrayarak güç alır gibi derin derin soludum. "Asla unutmayacağım bana yaptığınız kötülüğü... Senden, nefes aldığım sürece nefret edeceğim."

"Kitap okuyalım mı? En sevdiğin kitapları aldım." dedi Salim beni duymayarak lafı değiştirdi. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi bana bakarak "Ya da ben getireyim içeri kitapları, sen oku." dedi. Saçma bir anlayışa sahipti. Sabrı ne kadar derindi.

Önce, "Tamam..." diyecektim malum yatak odasından dışarı daha hiç çıkmamıştım tuvalet dışında. Ama sonra, suyuna gidersem yarınki kaçışımın daha kolay olacağını düşünerek ilk zeytin dalını uzattım ona.

"Çay da yapacak mısın?"

Tokat atmışım gibi irkildi Salim. Şaşakaldı bir anda. Olduğu yerde öyle bir dondu ki parmağımın ucuyla dokunsam, tuzla buz olacak gibi korumasızdı duyguları. Önce gözleri parladı, sonra dudakları gülmekle şaşkınlık arasında aralanma devresine girişerek "Demlerim tabii. Hem de sevdiğin bisküvilerden koyarım yanına." dedi heyecanla.

Ona aldırmadan, usulca odadan çıktım. Günler sonra derin bir sohuk almış gibiydim. Yabancısı olduğum ve daha odasından salonuna ilk defa çıktığım bir evde, günlerdir hapistim ve ilk defa dolaşıyordum tamamını. Salim peşimden geldi. Arkamdaki rahatsız edici varlığını ve şaşkınlığını hissediyorum. Salonun ortasına gelince, kısacık etrafa bakındım. Gözlerim de ağzım gibi bir karış açık kalmıştı. Şaşkındım keza evi, hep hayallerimdeki anlattığım gibi döşemişti! Oturma grubunun renginden, perdelerin desenine kadar... Oysa ben anlatırken yasmak istediğim evi, dinlemediğini, benimle dalga geçtiğini sanırdım. Yüzümdeki şaşkınlığa, o da aynı mutlu bir şaşkınlıkla karşılık verdi.

"Bunlar..." dedim elimle dalgınca evi göstererek. "Bunlar kısacık bir zamanda nasıl oldu?"

"Kısa zaman da değil Canan! Her hayalinden sonra, bulmam ve yerleştirmem zaman aldı eşyaları yerine. Sen neyi hayal ettiysen, seneler içinde tek tek yerini aldı bu evde. Bir sırrı paylaştı benimle, bir hayali... Senin bu eve bir gün geleceğinin hayalini, evi gördüğündeki, yüzünden silinmeyen şaşkınlığını... Bunu görmek için yaptım onca bu zahmeti ve inan bana değdi."

Evet, olduğundan daha şaşkındım. Koltuğa yaklaşırken hâlâ salak salak etrafa bakınıyordum, yüreğime oturan öküzlerin tarifi yoktu. Ben oturana kadar, kapının girişinde kasılmış halde bana baktı.

"Beğendin mi?" diye sormaya çekiniyordu ama gözleriyle mutluluğunu dile vurmaktan çekinmiyordu.

Salim'e baktım zoraki bir tebessümle "Çay..." dedim usulca.

"Çay?" dedi beni tekrar ederek şaşkınlıkla. Sonra aklı başına gelerek "Çayyy!" diye mırıldadı.

O hızla mutfağa giderken ben heyecandan dudaklarımı kemiriyor, gözlerimi belli bir noktaya odaklayamayarak evin etrafında, görmeyen bir tutumla gezdiriyordum. İyi olmuştu Efem! Ayaklanmış ve bana gelmişti. Aklım hâlâ ondaydı. Görememiştim ama hissetmiştim.

İyi olmasa gelmezdi her halde? Sormadan, arkasını dönmeden, çekip gitmeden, vazgeçmeden gelmişti. Gitmemişti, beni tek bırakmamıştı. Bir de yüzünü görebilseydim. Yüzüm sebepsiz gülmeye, yüreğim içimde büyümeye başladı. Oturduğum yerde kurtlu gibi duramıyorum, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum. Salim anlayacak diye korkuyordum sevincimin sebebini.

"Keyfin yerinde bugün..." dedi Salim salona dönerek dikkatini üzerime çekerken kaşlarını kaldırdı. Alıştığımı ya da pes ettiğimi sanmıştı!

Baktım ona nefretten arındırdığımı sandığım gözlerle ama konuşmadım. Önce yanıma gelmek ister gibi yaklaştı, sona gözlerimdeki uzaklıkla vurulup yanımdaki koltuğa oturup, uzandı. Sonrada koltuğun başındaki elime uzandı. Refleks olarak irkilerek çektim elimi ellerinden. Salim'in eli havada aslı aldı, yüzü taş kesti apansız. Korktum kendisini kaybetmesinden ve hemen bir bahaneyle "Çay olana kadar, bana aldığın kitapları vermeyecek misin?" dedim tereddütlü, buruk bir tebessümle.

Öyle baktı yüzüme, kıpırdamadan, soluk almadan, gözlerini kırpmadan baktı.

"Eğer aklından bizi üzecek bir şey geçiriyorsan, unut Canan... İnan bana zorladığın sabrımı, kırdığın gururumu unutur, arsız bir Salim olurum. Kırarım, yaralansam bile, acıtırım!"

Kalbime sırlarımı gömerek "Zamana ihtiyacım var,.." dedim yüzümü eğip ellerime bakarak dolu dolu olmuş gözlerimle. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

"Veririm..." dedi kucağımdaki elime tekrar uzanıp avuçlarına alarak. Parmaklarımı keyifle, hevesle tek tek öpüyordu, ben mide fesadı geçiriyordum. Bu sefer bedenim buz tutsa bile, yüreğim hançerlerle yerinden sökülse bile çekmedim elimi. Ama avuçlarında kasılıp kamasına da engel olamadım. "Sen bana yakın dur, ben seni beklerim. Sen vazgeçme bizden. Gözlerinin kahveleriyle, bir zeytin dalı koy önümüze, ben sana bakarak da doyarım!"

"İyi o zaman..." dedim apansız ellerimi yanmış gibi çekerek. "Çayımızı getir, kitap okuyalım."

Salim yerinden kalktı hevesle, sonra birden durup arkasını dönerek bana baktı. "Benimle oynamıyorsun değil mi Canan?" dedi şüphelenmiş sesiyle uyararak.

"Oynayacak hal mi kaldı? Her şey için zaten çok geç." dedim yüzümü düşürerek üzgün. "Kabullendim, sadece zamana ihtiyacım var, biraz da özveriye..."

"Tamam." dedi Salim neye ya da ne için tamam dediğini anlatmadan heyecanla. "Ben de senin istediğin gibi davranırım. Çıldırsam bile sevinçten, sınırımı bilirim. Yeter ki eski, mutlu günlerimiz geri gelsin."

"Gelsin..." dedim hevesle gülümseyerek.

Gelsin, ne olur biz Efemle hiç ayrılmayalım!

Salim'i bana tatlı alması için ikna etmem uzun sürdü. Beni öyle iyi tanıyordu ki daha baktığım an aklımdan geçenleri açık bir kitap gibi okuyordu. Neyse ki onu yollamamda en büyük etken *müstakbel kayınvalideciğim* oldu. Onu bugün içime sokacağım aklıma gelmezdi. Salim kapıyı yine üzerime kilitleyip çıkınca arkasından evde bitmişti. Yine teftişe gelmişti zaar, ne çarşaf meraklısıydı bu kadın. Elindeki anahtarıyla kapının girişinde dururken beni karşısında gördüğüne şaşırdı.

"Hoş geldin?" dedim garip bir sırıtmayla. Sanki gülmüyorum da iki yanağım dudaklarım gerilsin diye işaret parmaklarımla yanlara çekiliyordu.

"Ne oldu?" dedi bana bakarak hortlak görmüş gibi.

"Yok, bir şey... İçeri gelsenize!" dedim kadını daha fazla afallatarak. Önce hayretle baktı keyifli halime, ruh görmüş gibi ürkekleşti.

Sonra hevesle "Yoksa bana göstereceğin bir şey mi var?" dedi. Merakh taze! Nasıl hevesle bekliyor o illet şeyi...

"Siz içeri geçin, ben gelirim şimdi." dedim içeriye çekiştirirken kapıyı kilitlemek istedi ilk. Belli ki Salim onu da tembihlemişti ama buna müsaade etmedim. Çekiştirerek salona geçirdim. "Siz oturun, ben hemen gelirim." dedim salondan çıkarak.

Normal görüneyim diye üzerimi bile değiştirmemiştim. Ev kıyafetlerimle, kol çantamı alıp kapıya yanaştım ve dudaklarımı kemirerek kapıyı açıp ona sezdirmeden çıktım. Rüzgâr yapar, çarpar falan

korkusuyla da terliğin birisini kapının arasına koydum. Kalbim bedenimi ramazan davulu gibi delerken bacaklarım canımı acıtır gibi titrerken ben çoktan merdivenleri inmiş, hızla yokuşlu yola düşmüştüm. Eğer Bahariye Yokuşu'ndan inersem, annem ya da bir tanıdık görürdü beni, buna göze alamazdım. Yukarı yola çıkıp Pierre Loti'den aşağıya inecektim mecburen. Nasıl deli gibi koşuyorsam, hızla genzime saplanan soluklarım canımı yakıyor. Karnımda dehşet bir ağrı, aklımda korkuların hüküm sürdüğü bir karanlık. Yokuş başında mahalleden iki tanıdığı görünce, derhal çatal yoldan mezarlığın içine daldım. Ve gözlerimi kısarak aşağıya baktım. Sahil ufacık görünüyordu buradan ama görünüyordu. Mezarlığın içindeki Arnavut kaldırımdan ayaklarım kayarak inerken yüreğimde ki sevinç benzersizdi.

Az kalmıştı. Bir ara soluklanmak için durduğumda, sahile doğru yürüyen Efe'yi gördüm. Topallıyordu ama iyi gibi duruyordu. Bir an durdu ve öksürür gibi elini göğsüne koyup soluklandı. Tek kolu alçıdaydı sanırım, ceketinin kolu boşta sallanıyordu çünkü. Yüreğim ortadan ikiye ayrıldı sanki. Acısını, kendi bedenime saplanan bıçak kadar net hissettim. Usulca sahildeki banka ilerleyişini izledim. Sanki hayal görüyordum ve birazdan bu rüyadan uyandırılacaktım, bu yüzden bunu kendime kanıtlamak için izledim.

O kadar dalgındın ki yanındaki adamla suskunca duruyordun. Geniş omuzların çökmüş, belin hafifçe bükülmüş… Yutkundum. Zayıflamıştın. Saçların asi rüzgârların hoyrat dokunuşlarında dağılmış gibi havalanıyordu. Parmaklarım karıncalandı, düzeltemedim. Karşındaki adam kaşlarını çatmış, atarlı atarlı ve hatta argo konuşuyor, sen benim hayalime dalmış gibi susuyordun. Yüreğime bir acı saplandı. Oysa çok mutlu olmanı dilemiştim. Olmadı! Yanındaki adamın ayrılmasını sabırla bekledim. Gitti adam. Sen tek başına kaldın. Mutlu oldum. Şimdi sıra bendeydi, kimseler görmeden sana kavuşup sırra kadem basmaktaydı. Yüreğim ısındı apansız. Heyecandan bacaklarım titriyordu. Hani, ilk defa elimi tuttuğun günkü gibi yüreğim yerinden çıkacaktı sanki. Sevincin çılgınlığında uzun bir nefes atıldım.

Tam bir adım öne atılmıştım ki bir anda etrafımı sanki dikenli çalı sarmış gibi kolumdan çekildim. Gözlerim dalmış anlayamadım. Tırnakları uzun, pençeleri kuvvetli biri kavradı yüreğimi. Zaman akmasın,

hayat yitmesin istedim. Duraydım öylece, bakayım ve bir daha ayrılmasın gözlerim istedim.

Bir kez olsun, sadece bir kez olsun doyasıya bakmak istedim. Gözlerini görmek için hiç bu kadar yakarmamıştım Rabbime. Ve o anda etrafımı sanki kıyamet kaplamışçasına, gür bir ses sardı, canım yanarken kolumdan sürüklendim. Oysa bir adım ve sonrası gelecekti.

Neden durup izlemiştim seni? Senden gözlerime rest çekip koşmamış, özlemime gem vurup rüzgâr gibi esmemiştim? Neden koşmaktan mıştı kırılası bacaklarım, tutmamıştım ellerini? Neden? Canımın yanmasıyla, savrulduğum yere baktım.

Salim nefes nefese yüzüme bakıyordu. Gözleri hiddetinden karaya dönmüştü. Yüzü ter, su içinde kalmıştı. Koşmasından sebep, yanakları da gözleri gibi kıpkırmızıydı… Yanakları ıslaktı. Ağladığını, daha önce hiç görmemiştim. En derin yeşili gibi kör bir kuyunun, bakıyor ama kararmış gözleri görmüyordu. Onu, daha önce görmediğim kadar öfkeli gördüm. Yutkundum bir zaman, konuşmaya gücüm yoktu. Heyecandan ve korkudan elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum. Görmesin istedim ama o telaşla, Efeme baktığımı sezemedim.

Ne ara düşmüştü peşime ya da ne zaman fark etmişti kaçtığımı bilmiyorum ama nereden ve nasıl gideceğimi bile bilmişti. Birkaç gündür bana beslediği tüm özverilerini öldürmüştü. Merhametini söküp atmıştı sanki göğsünden. Bir çığlık, ufacık bir çığlık yeterdi oysa Efeme varmama. Ama denediğim anda ağzıma kapanan elle ve soğuk metalin buz gibi yansımasıyla, yüreğime süzüldü acı. Gözlerimi kamaştırıyordu parlaklığı metalin…

Kalbim hızlandı. Nefes alamadım. Astım nöbeti geçirir gibiydim. Ölüm değildi korkum. Ölmekten korkmazdım ki ben. Ama ölmesinden... Namlunun ucundaki ben değildim. Hiç de olmamıştım zaten. Salim gözlerini karartmış, dişlerini sıkıyor ve sadece parmağının sımsıkı kavradığı tetiği geriyordu.

Yaşlar yine korkuyla çaresiz yüreğime süzüldü. Çeke çeke yolun ilerisine götürdü beni. Mezarlığın içinden görüyorum onu, karşımda Efe. Ağacın dibinde.

Nefes alamadım sanki. Gök kubbe yarıldı, üstüme yıkıldı. Ne cesaret, nasıl bir inat bendeki bilmiyorum ama atladım namlunun ucuna,

sımsıkı kavradım ellerini. Bendeki de akıl işte, erkek gücüne yeter miydi benim kuvvetim? Savurdu beni bir köşeye. Babasından kalma beylik tabancasının horozunu kavrayan başparmağını sisler arkasında izledim. Oturduğum yerde, öylece dondum kaldım. Namlunın ucunda yüreğim. Salim'in alnında biriken tomur tomur terleri, şakağında gezen sinirli elini izledim. Ve dişlerini sıktığında, çenesinin oynayan kasını, başparmağının gerilişini ve kulağımı sağır eden, ağaçlardaki kuşların korkuyla yerinden sökerek uçmasını sağlayan sesi duyumsadım. Kulağımla değil, yüreğimle duydum.

Nefes nefeseydim. Gözlerim hâlâ kapalı. Ellerim acıyor, bacaklarım titriyor. Kirpiklerim usulca aralanıyor.

Ne ara kalkmıştım, ne ara atılmıştım Salim'in önüne de namluyu gökyüzüne çevirmiştim, hatırlamıyorum. Ama yapmıştım. Salim donmuş halde bana bakıyordu, o da en az benim kadar şaşkındı. Ellerim hâlâ havalandırdığı namluyu sımsıkı kavrıyor, avuçlarımda barut kokusu, kızıl yanık kemiklerime işliyor. Ama hissetmiyorum. Göz göze durmuşuz, sadece bakışıyoruz.

"Canan..." dedi Salim tıslayarak. Sesinde haykıramadığı kelimelerin ıstırabı yükseliyordu.

"Gitmeme izin ver..." dedim yakararak onun sessiz haykırışlarına tezat. Bakışları aşağıdaki Efe'ye kaydı. Bir an, sadece bir an baktı. O da herkes gibi silah sesini duyunca, bir anlık merakla etrafa bakınmış, sonra paniği geçmiş olacak ki oturduğu banka geri dönmüştü.

"Öldürürüm." dedi Salim yanağımdan yaşlar süzülürken. "Ölürüm..."

"Öldür..." dedim bıkmış bir halde. Daha fazla bu eziyete dayanamazdım. "Vur beni. Gitmeme izin vermiyorsan vur." dedim. Bu onu daha da öfkelendirdi. Bir an lal olduk ikimizde. Sonra, ağzı kurumuş gibi dudaklarını nemlendirip baktı hüzünle gözlerime.

"Sana kıyamam ki kıyamam..." Yanağına bir damla daha süzülürken yutkundu. Ufacık bir çocuk gibi geniş omuzları hıçkırıklarıyla sarsıldı.

Gözlerim artık seçmiyordu hemen karşımda duran Salim'in yüzünü. Hıçkırarak, "Kıyıyorsun!" demek için çok geç kaldığımı biliyordum ama yine de döküldü dilimden sözcükler. "Kıyma o zaman..."

"Gitmene izin vermem Canan..." dedi. "Karımsın, canımsın."

İsyan kanımda, patlamaya hazır bir volkan gibi kabardı. Başımı iki yana sallarken "Değilim! İki cihanda da bir tek onun karısıyım..." diye haykırdım.

Bu sözlerimin nasıl bir yıkımı ve öfkeyi tetiklediğini bilmem gerekirdi. Bilemedim.

Salim'in gözlerinde merhamet öldü, Canan öldü, aşk öldü ve her şey hunharca katledildi...

Bana olan sevgi, ilgi, şefkat, hepsi tek bir sözcükle yerle bir edildi. Bileğimi sıkıca tuttuğunu, kendine kabaca çekişini hatırlıyorum. Başını yana çevirdi. Hangi akla hizmet haykırmak istedim de ağzımı açtım bilmiyorum ama denedim. "Ef..." kelimesinden gayrısı boğazıma dolmuş elle, bedenime sarılmış kolla geriye doğru çekiliyordum.

Efem hissetmiş gibi panikle yerinden kalkarken yüreğimin ağzında bir kuş çırpınıyordu sanki. Telaşla bakıyordu sağına soluna, sanki gözden kaçacak gibi beni. Panikle bir sağa, bir sola koşuyordu. Ayaklarım yerden kesilince debelenmeye, ağzımdaki eli açmaya çalıştım ama başaramadım. Olmuyor. Ne ağzımdaki eli açabiliyor ne belimdeki kolu sökebiliyordum bedenimden. Sadece çaresizce ağlıyordum.

İçimde hıçkırıklarım, gözümde bir mazi kadar eski yaşlarım, Efemin uzaklaşmasına, beni hissetmesine ama görmemesine bakıyordum. O kadar çırpınmanın Salim'e bir zorluğu olmadı. Bebek taşır gibi kucakladı beni ve hırçınca yumruklarıma aldırmadan mezarlığın sonuna kadar nefes nefese tırmandı. Kollarından bıraktığı an, can havliyle kaçmak için atıldım yola ama saçlarımı öyle bir doladı ki eline, beynimde sökülmelerini hissettim. Can ne tatlıydı yarabbi, acı ne kadar baskın diz çöktürüyordu insana.

Ellerim saçlarıma sarılmış, hem canım için hem Efem için yakarıyordum.

"Salim kurbanın olayım yapma! Bırak gideyim."

Sanki karşımdaki Salim değildi! Gözlerinin yeşilini bir daha böyle ölüm kusar gibi göreceğimi sanmıyordum. Eve kadar kolumdan sürükleyerek götürdü. Yolda tanıdıklarımız bizi görüyor, bazıları önüne geçerek "Oğlum yapma, n'apıyosun, yazık kıza!" diye ayıplayarak tepki gösteriyor, azarlıyor ama Salim aldırmıyordu. Yerlerde sürünürken

dizlerimin yırtılmasına, ayağımdan çıkmış tek ayakkabımın, bacaklarımın, ayaklarımın yara bere içinde kan ağlamasına aldırmıyordu. Oysa Salim kıyamazdı bana ama şimdi canımı düşünmeksizin, merhametsiz bir zalimlikle yakıyordu. Sonunda ölüm yuvamın, diri diri gömüldüğüm binanın önünde geldiğimizde, alt kattaki Fahriye abla çıktı önümüze. Beni ağlarken titrer halde görünce, hele üstüm başım toz toprak, bacaklarım kan içinde, dayamadı öne atıldı. Salim yaşlı kadını koluyla öyle bir savurdu ki duvara, haykıran sesi binayı inletti zavallının.

"Uzak durun… O benim karım!" diyordu hırlayarak.

Yaşlı kadın, onun çıldırmış halinden korkarak susarken ben deliler gibi yakarıyordum ona ama aldırmıyordu.

"Benim karım… Benim karım… Benim karım…"

Sanki bu sözü kendine kanıtlıyordu. *Karım!* Bu isyankâr kelime defalarca inletti apartmanın boşluğunu.

Yaşlı kadın onun çıldırmış halinden korkarak susarken ben deliler gibi yakarıyordum ama ona yalvarmam fayda etmiyordu. Sürükleyerek gözyaşları eşliğinde, beni merdivenlerden çıkarmasına izin vermemek için korkuluklara sarıldım. Canımı tutar gibi tuttum. Biliyordum, korkularımın sebebini, biliyordum çaresizliğimin geleceğini. Korkum dövmesinden değildi. Keşke dövseydi ama biliyorum, dövmeyecekti! Beni yok edecek, diri diri topraklara gömecekti. Derin derin nefes alırken yanıma eğildi ve belimden kavrayarak beni yukarıya çekti. Ellerim acıyor ama bırakmıyordum.

Silahın yaktığı ellerimdeki barut yarasındaki derin, kızıl ve sulu yanıklar yüzülüyor, ciğerime saplanan o şiddetli acıyı hissediyor ama bırakmıyordum. Ama koptu ellerim sımsıkı kenetlediğim demirlerden. Canımdan ruhum koptu sanki. Onun kuvvetine direnemedim. Daha önce hiç bu kadar kuvvetli olmak istememiştim. Yaşlı kadının hüzünlü ve ayıplayan gözlerine bakarken yardım dilenerek kendi dairemin kapısına gelmiştim bile.

"Salim… Salim yapma!" diye haykırdım defalarca. Hıçkırıklarımdan sesim kesilirken gözlerimden sicim gibi yaşlar süzülürken yakardım ama yok. Kayınvalidem geldi aklıma. Can havliyle defalarca adını haykırdım alt kata ama evde yoktu…

Avaz avaz bir umut, *Anne! Baba*, dedim. Son çare, medet umdum. Deliler gibi dedim *duyarlar sesimi, yürekleri sızlar, kurtarırlar,* bir umut işte deliler gibi haykırdım.

"Anneeeeeem! Annem!"

Duymadılar. İnil inil çınladı yürek yakan sesim boşlukta.

Bir an sadece anahtarı cebinden çıkarmak için kolundaki kuvvetini kaybettiğinde, bunu fırsat bildiğim gibi atıldım merdivenlere. Ama koşmak mümkün değil, devrilmek, kemiklerim kırılana kadar yuvarlanmak ve hatta ensem varsa boynumu kırıp ölmek için ama daha ayaklarım yerden savrulduğu an, kolları belimi sardı ve açılan kapıdan içeriye çekildim.

Evin duvarları üzerime gelirken ayaklarımla holün duvarına direyordum. Ama daha fazla dayanamadım onun zalim kuvvetine. Kapının sertçe kapanmasını ve sürüklenerek yatak odasına savrulmamı hayal meyal hatırlıyorum.

Ötelendiğim yerde dengemi kurmam birkaç saniyemi aldı. Yaşamın göremediğim gözlerimle Salim'e döndüğümde, kapıyı sertçe kapamasıyla olduğum yerde korkuyla sıçrayarak donakaldım. Kapı camının şangırdayarak yere saçılmasını, gözyaşları içinde izledim. Salim başını salladı isyanla, küfretti. Öfkelendiği zaman devden daha iri bir canavar oluyordu.

"Sana zaman tanıdım… Sana, kendimden fazla fedakâr davrandım… Zaman, *gitme* dedim, *yapma* dedim ama sen…" Gözlerinden lavlar saçıyor, baktıkça yüreğimi kor ateşlerde dağlıyordu. Ağzından tükürükler çıkararak isyan ederken elleri gömleğinin düğmelerine tırmanmıştı. Nefes nefese elime geçen her şeyi ona fırlattım, canını yakmak istedim, kapıya koşmak ve ne olursa olsun başıma gelecek o felaketten kendimi kurtarmak… Olmadı. Her hamlem daha büyük bir kuvvetle bana savrulan hamleler tarafından bertaraf edildi. Yüreğim, bedenimden sökülürcesine bir hıçkırıkla yerinden kopmak istedi.

Son çırpınışlarımdı biliyorum ama denedim. Bir kez daha denedim, camına koştum çığlık çığlığa olmadı. Yapma dedim, kapıya atıldım. Kırık camların üzerinde ayaklarım kayarak tenim parçalanırken canımdan önce bedenim için haykırdım.

"Yapmaaaaa!"

Dinlemedi beni. Kudurmuş bir sırtlan gibi yüklendi üzerime, kabaca yatağa devirdi. İri bedeni ezdi, soluğumu ve umudumu bir tente gibi kapladı. Vahşi parmakları pençe gibi geçti tenime. Kıyafetlerimin hoyratça parçalanmasını, kulağıma vuran tiz yırtılma seslerini, nefesinin tenime, ruhuma, hayatıma ağır bir prangayla inişini, hatırlıyorum. Tırnaklarının, parmaklarının, dudaklarının ve hatta dişlerinin etimi kesişini, canımı yakışını ama bunu umursamamasını, aynı günkü gibi hatırlıyorum. Bedenimim bu sefer çırılçıplak kaldığında utançtan değil, korkudan titrediğini ve onun üzerime yükünü hak talep edercesine verip benim olan her şeyi haksızca sömürürken son defa çığlığıma karışmış masumiyetime yakardığımı unutamıyorum.

"Yapma..."

Sonra azalan sesime karılmış hıçkırıklarımla, dünya sustu. Kalbim sustu. Sesim sustu. Bedenim taş olup dondu kaldı. Gözlerim sımsıkı kapandı acıya. Tüm uzuvlarım hareket etmekten vazgeçti. Bileklerime, tırnaklarını batırasıya kelepçe gibi sarılan parmakları bile hafifledi. Ellerim, nefesim, dirayetim durdu.

Ben yaşamdan, böyle koparıldım...

Üzerimde, tüm yüküyle işgalini tamamlarken vahşi bir hayvan gibi, fethettiği toprakları ilkel bir hazla tohumlarıyla sahiplenirken ben yukarıdan bir ruh namzediyle kendimi izliyordum sanki. Yabancıydım işgal edilen çaresiz halime. Acı içinde, gözyaşı ve çaresizlik içinde bakıyordum ölen kendime...

Sustum!

Sustu dünya... Sustu kalbim, durdu nefesim. Daha önce hiç konuşmamış gibi, hayata tüm azaları tam ama dili olmayarak başlamış gibi sustum. Kör gibi, kor gibi, yaşayan bir ölü gibi sustum.

Masumiyetim gitti...

Tüm hayallerim, umutlarım, en önemlisi de Efem gitti. Sonu olmayan bir suskunluğa terk ettim kendimi. Cansızca yattım. Tırnaklarım savaşırken kırılmış silahlar gibi yarım, avuçlarımda kan kokusu saklı. Dudaklarım kuraklıktan, hırpalanmaktan yara bere, çatlak içinde... Bedenim hoyratça işgal edilirken ilkel dokunuşların izine mühür yemiş, kan revan içinde...

Konuşmak, nefes almak, hatta yaşamak istemedim.

Üzerimdeki ağırlık kalktığında, yüzüme yağmur gibi yaşlar dökülüyordu ama bu sefer ağlayan ben değildim. Haksızca istila ettiği toprakların tapusunu mühürleyendi. Gözlerim sımsıkı kapanmış, dişlerim dudaklarımı koparasıya sıklaşmış, hıçkırıklarımdan nefeslerim tutuk ve savruk... Karnımda bir bomba patlamışçasına şiddetli bir ağrı, sol yanımda can parçalarından bir enkaz... Bedenim, canlı bir ölüye çekilmişti.

Yüzümü kavrayışını, bana yalvarmasını, affetmem için yakarmasını çok sonları hatırlayacaktım. O anda, dipsiz bir karanlığa çekildiğimi hissediyordum. Göğsümde beni öldürecek kadar ağır bir gülle, kuvvetle sineme çekildikçe nefesim boğazıma tıkanmış... Kirpiklerimin titremesini, gözlerimin bembeyaz tavanı gri görmesini ve sonra kararmasını izliyordum.

Ve son...

Son, bir hıçkırıkla savrulduğum dipsiz bir karanlıktı.

Saatler sonra ben bir sokak köpeği gibi kan ter içinde, kir içinde, yaralı yaralı bir duvar dibinde titrerken çıplak bedenimi saran bir serinlik hissettim. Başımı kaldırmaya mecalim yoktu. Gücüm, kuvvetim yoktu. Çıplaktım ve utanmaya da kuvvetim yoktu. Kayınvalidem, üzerimi örterken hem ağlamaklı hüzünlü gözlerle beni izliyor hem hayıflanarak azarlıyordu. *Suçlu benmişim, oğlunun aklını kaçırmasını sağlamışım* falan filan... Hiç susmuyordu ama duymuyordum sanırım. Kulaklarım da dilim gibi tüm yetisini kaybetmiş sadece titreyerek tepki veriyordum.

Annemin perişan gözlerine donuk gözlerimi çevirdiğimde, gözyaşları içinde ellerimi tutmuş, beni sürükleyerek banyoya sokuyordu. Bugün anlamıştım, ona ne zaman muhtaç olsam, annem beni terk ediyordu. Kirli bir nesne gibi, buruşmuş bir çarşaf gibi, lekeli bir paspas gibi posamı banyoya çekiyordu... Ne zaman gelmişti ya da ne zaman ağlayarak bana ulaşmıştı, bilmiyorum. Kayınvalidemin, bu konunun aralarında kalması gerektiğini tembihlerken ki o gururlu sesini duyuyordum ama tepkim yoktu. Sanki salaktım, anlayışı kıt bir geri zekâlı...

Annem ağlayarak yıkadı kirlenmiş bedenimi. Kana bulanmış bacaklarımın kirini sabunladı, usulca keseledi mühür yemiş derimi.

Yaralarımı ve acıdan ödünç aldığım morluklarımı okşayarak ıslak ya-
larımı öpüp koklayarak yeni, hemen uydurulmuş taze ağıtlar yakarak...

Tüm iliklerime kadar donuyordu bedenim ama tenim değil ru-
hum buz tutuyordu.

O gün bitti rüya, bitti masal, bitti hayallerim ve dünyaya kapa-
dım kendimi.

Sonrası ise ölüm sessizliği... Bilinçsiz geçen zamanlar... Ölüme
susamış soluklar...

Salim pişmanlığından ölüp biterken yaklaşmak için çabaladı kaldı.
Son zamanlarda her sözünde bir özür bağlıydı. Kendimi kapattığım
odama ve gözümü diktiğim duvara inat, yaşama tepkim yoktu. Yanıma
gelmelerini, yemek yemem için zorlamalarını, kızdığında kapıya, pen-
cere geçirdiği tekmelerini duyuyor ama tepki vermiyordum. Öldürse
en büyük dileğim kabul olmuş olacaktı.

Gitti. Kesildi sesi, sustu ev, ben biraz olsun içimdeki karanlığımda
tek kaldım. Sonra, iki gün sonra geldi yine.

Yatağın yanına eğildi. Soluğunu yüzüme verirken yüzümü gözyaş-
ları yıkadı. Titreyen elleri yüzümde pişman, af dileyerek geziyordu.

"Özür dilerim... Özür dilerim..."

Hıçkırırcasına acı çektiği sözlerini defalarca tekrarladı.

Sonra, sanki büyük bir zaferi kazanmış gibi dudaklarını yanağıma
bastırıp kulağıma eğildi.

"Kendine gel Canan! Beklediğin kişi hiç gelmeyecek..."

Artık beklediğim tek kişi Azrail'di, bilemedi...

"Gitti... Artık onu düşünmekten vazgeç. Benim kadınımsın, her
anlamda bana aitsin, o yok, ben varım!" dediğinde, ilk defa duydum
sanki sesini. Böyle ölmüş, kokmuş, hatta çürümüş bir balık gibi göz-
lerine baktım. Hissetmiyordum bir şey. Oysa dermanım olsaydı, diz
çöküp önünde yalvarırdım, *bırak gideyim* diye.

Ama artık ne anlamı vardı ki? Her şey... Bitmişti!

Düşmanlarınızı sevin, çünkü onlar size kusurlarınızı söyler...
Dostlarınız gibi duymak istediklerinizi değil...

Varlığınla yokluğunu bir kefeye koydum...
Biri hüsran oluyor, diğeri o hüsrana ilaç...
Ama hiçbir ilaç derdime derman olamıyor.

Tüm perdelerim kapalı günlerdir. Kapılar ardına kadar dayalı artık, evde hapis değilim sanki. Zillerin sesine tepki vermiyorum. Sanki artık önemsemiyorum yaşamayı. Bir önemi yok nefes almanın. Benden kopan tek şey bekâret değil ki! Ben hayattan koparıldım. Hayata ve hayatımın devamlılığına dair hiçbir iz olsun istemiyorum.

Odanın içinde kırılıp kalan vazo günlerdir kapının kenarında, kollarımı yırtan tırnak izleri, bedenimi zedeleyen darbelerin morlukları yerli yerinde, nefesinin kokusu bile tenimde sanki ama ben, ben de değilim. Yatağımın yanına konan yemek tepsisi, büyüyerek çığ oluşturuyor yiyecekler...

Sağdan sola dönsem, zemheride kalmış gibi titriyorum. Durduramıyorum nefesime vuran kesikliği, tutukluğu, buz soğukluğunu ve acılı titreşimleri, en önemlisi içime işleyen sessiz feryatları... Gözlerimdeki yaşların kaynağı kurudu sanırım. Saatlerdir tek bir damla akmıyor yastıklarıma. Burnum da akmayı bıraktı, çekmiyorum artık yerli yersiz.

Yorganı saçlarıma kadar çektim. Yatağın içinde nefes alamayacak şekilde, iki büklüm, sensizim. Terledim, bunaldım ama hâlâ üşüyorum! Isıtmıyor bedenimi bu yorgan. Bacaklarımı karnıma kadar çektim, bacaklarımdaki karıncalanma ve güçsüzlük hâlâ geçmiyor. İlk defa uykusuzluğuma sövdüm. Ben kızınca, üzülünce uyuyamazdım. Oysa şimdi bir tek uyumak istiyorum. Uyanmamacasına uyumak, son nefesimi verip yarına çıkmamacasına uyumak ve rüyalarımda sana koşmak...

Silahın patlama sesine karışmış sessiz çığlıklarım var zihnimde. Nakarat olmuş bir genç kızın acısı saplanıyor yüreğime. "Efe..." diyor. Efe gitme!"

Gözlerimde şaşkınca etrafına bakan bir Mavi, sürüklenerek eve götürülen bomboş yoldaki bir Canan, can buluyor zihnimde. Sanki hafızamı kaybetmiş gibiyim. Tüm hayatım bunlardan ibaret, geçmiş ya da gelecek yok hiçbir düşüncemde. O anda asılı kalmış hayat. Sanki her şey o karanlıkta, seninle birlikte kaybolmuş, dünya benim çığlığıma yenilmiş, tüm yaşam artık benden umudu kesmiş.

Bir cümle...

"Yapma!"

Yapma diye yakardığım hiçbir cümle bu kadar ağır gelmemişti zihnime. Seni kaybettiğimi ve asla geri dönemeyeceğimi anlatan bir kelimeye, asılı kalmış yakarışa kulak vermeyen bir "Hayır!" var sinemde.

"Hayır, benimsin!"

Sanki biraz kızgın, biraz kırgın, biraz hissiz, biraz dipsiz bir çaresizlik benimki. Böyle karanlıklar yutacağım gel dese, koşarak gideceğim yerde çaresizliğim. Susuyorum. Neden haykırmıyorum, kırmıyorum, dökmüyorum artık hiçbir şeyi.

Öğle güneşi odayı terk edeli çok oldu. Sanırım benim hayat hanemden bir yaprak daha düştü. Ne mutlu! Kapı açıldı az önce, gelen Salim'di. Üzgündü, bitkindi ve benim kadar çaresizdi. Konuştu, konuştu ve yine konuştu… Hiç susmamacasına konuştu. Gözlerimi kapattım. Yorganı başıma kadar çekiştirdim. Gözyaşlarım nereye saklandıysa çıkmıyor yerinden, sesi kulağımın birisinden girip diğerinden çıkıyor sinek vızıltısı gibi. Öfkeliyim ama aynı anda sakinim, bu olanlara karşı durgunlaşmam bile üşütüyor beni. Gözlerimde bir tek senin hayalin, kulağımda sesin çınlıyor, gerisi umurumda değil.

"Seni seviyorum…"

"Ben de seni seviyorum Efe, köpekler gibi seviyorum." Ama biliyorum, artık sadece sevginle yetineceğimi, sana doyamayacağımı, senli olmayacağımı biliyorum.

Ellerini hatırlıyorum… Tenimi sahiplenen ve saçlarımı okşayan, yanaklarımı mıncıran iri, şefkatli, hasret kaldığım ellerini! Kokunu ve bakışlarını hatırlamaya çalışıyorum.

O anda bir cellat gibi dağıtıyor hayallerimi nefret ettiğim el...

Salim uzandı omzuma, hafif hafif sarsıyor.

Ve öyle bir gerildi ki bedenim, bana dokunan sanki senmişsin gibi irkildim.

Sustum, "Dokuma!" diyemedim. "Uzak dur." diyemedim.

Oda boşaldı. Eski yemekler gitti, yerine yenileri aldı. Hava kararda, hayallerim çoğaldı.

Sahildeki banktaydık sanki yine ikimiz. Öylece, gözlerimi yüzüne dikip dizlerinde uyumaktı belki de asıl istediğim. Sonunu hiç düşünmeden, hiçbir şeyi tartmadan, ellerine sarılan parmaklarımla sesini dinledim.

Bana bir masal anlatsana, diyordum yine. "Sadece bizim olduğumuz bir masal! Mesela bir adaya düşmüşüz sen ve ben. Tarzan ve Jane gibi…"

Parmaklarının saçlarımda dolaşmasını hissediyorum. Anlatıyorsun istediğim masalı. Söylediklerin aklımda değil ama gözlerindeki mutluluğu seyrediyorum. Konuştuklarımızı hatırlamıyorum Efe ama ellerini… Ellerinin sıcaklığını hatırlamak bile titrememi geçirmiyor işte şimdi.

Sonra Salim geliyor odaya ve tüm düşlerim elektrik kesintisi gibi sönüyor yine. Puzzle'ın kayıp parçası ortadan yok oluyor. Nefret kuşatıyor tüm hücrelerimi, buz tutuyorum. Koca bir şehrin karanlığa süzüldüğü gibi oluyor içimdeki viran masallar. Hissettiğim her şeyin öncesi ve sonrasıyla gerçek olduğunu bilmek, beni her saniye biraz daha tüketiyor.

Salim kızıyor, küfrediyor hatta azarlıyor. Omuzlarımdan tutup bir sağa, bir sola deliler gibi sarsıyor. Kukla gibiyim ellerinde… Nereye atsa, orada kalıyorum. Çekip kollarımdan yataktan çıkarmaya çalışıyor ama ben öyle bitkin, öyle cansız gibiyim ki nerede bıraktıysa orada düşüyorum. Vazgeçiyor sonunda. Günlerdir aynı çarşafların üzerinde kıvranıyorum. Başımın altındaki yastık yapışıp, çukurlaştı.

Acım hafifliyor, öfkem azalıyor ve ben kendime gelmeye başlıyorum.

Salim ısrarcı. Zorlamıyor yaptığı zalimlikten sonra beni ama hayata dönmem için dil dökmekten de vazgeçmiyor. Doktorların birisi gelip bir diğeri gidiyor. İğneler vuruluyor, serumlar bağlanıyor koluma. Sonra zorla lavaboya götürüyor annem beni… Sahi, o ne ara geldi? Duymuyorum sanki. Zaten annem bile bir şey ifade etmiyor artık bana. Bir çocuk annesine küser mi, ben küsmedim sadece, sanki öldürdüm içimde onları. Sonra da tek başıma gömdüm kalbimin ıssız topraklarına… Hissizim!

Gözümün önüne gelen annem ağlayarak yalvarıyor, saçlarımı okşuyor, tutup lapa olmuş bedenimi kaldırmaya zorluyor. Suçlamak isteyen ama boş bakan donuk gözlerimi yüzüne dikiyorum ama görmüyorum,

duymuyorum, hissetmiyorum... Tepkisizim! Yanıyorum sessizce bir asi aşk vurgununa. Ölüyorum...

Bugün on beşinci günün sonuymuş...

Hiçbir kasımı hissetmiyorum hâlâ. Biraz doğrulmam lazım artık! Günlerdir kendimle boğuşuyorum aynı yatakta. Suskunlukların çığlıkları yükselmeye başladı zihnimde, beynimi deliyor her isyankâr düşünce.

Ayağa kalksam düşer miyim ya da bir anda düşsem kafamı bir yere vurup ölür müyüm?

Günleri şaşırdım, saymayı unuttum, çok da lazım değil nasılsa. Bir an güneş, bir an karanlık oda. Benim gözlerimin dikildiği nokta, duvarın dibindeki karanlık çokça. Çünkü o günden beri, her gece o gece!

Karanlık ve çaresizlik... Kulaklarımda çırpınışlarımın çaresizliği, duvarlarda hâlâ çığlıklarımın acısı var. Hiç dinmiyor sızılarım ve yalvarmalarım. Kollarımı tutuşundaki baskısını, kıyafetimi parçalayışındaki haşinliğini ve ilkel dudaklarını tenimde dolaştırışındaki vahşeti hiçbir karanlık unutturmuyor. İçime bıçak gibi saplanan ve beni hem dünyamdan, hem masumiyetimden koparan acı darbeler... Hâlâ o sızıyı iliklerime kadar hissediyorum. Hâlâ kasıklarım parçalanırcasına darbe alıyor, vahşice, ilkelce fethediliyor umutlarım.

Yıllardır anlatılan masalların bedelini ödüyorum şu an. Pembe bulutların varlığına inanan beni, kaçıp kurtulacağımı inandıran filmlere lanet yağdırarak gerçeklerle yüzleşiyorum.

Hayat bir roman değil Efe!

Oradaki kızlar gibi zorla evlenince kocası uzaktan bakmıyordu sevdiğine! Beyaz atlı prensi gelip kaçırmıyordu kulesinden yârini. Ya da kız çok kötü oldu diye, hayata küstü diye canına kıyamıyordu gerçekte... Bu hayat, neye mal olduysa çektiriyor kendini sinsice.

Bana, bizim mutlu sonla biten masalımızı anlatmıyor artık hayat sadece felaketimi hatırlatıyor.

Annemin ağladığı aşk filmlerine inanmamın bedelini, çok daha fazla acıyla ödüyorum. Biri bana yaşadığım devri hatırlatmalıydı. Biri bana zorbalığa karşı güçsüz olduğumu, erkek gücüne hiçbir kadının

karşı koyamayacağını açıklamalıydı. Candan öte olan sen için, kendimden geçeceğimi hatırlatmalıydı?

Biri bana *yaşadığımı* hatırlatmalıydı şimdi! Silkelenmeyi, düştüğümde yeniden kalkmayı, zorla da olsa yaşamaya alışmayı hatırlatmalıydı. Çünkü ben, ölüme susuyor, kendime küserek ölümün beni almasına dua etmekten başka bir şey yapmıyorum. Bu da bir çeşit intihar, Allah kendine kıyanı affetmiyor Efe. Kendime kıyarsam, sana nasıl kavuşurum?

Bu yataktan kalkamazsam, suçlu diye seni bilecekler, umut izlerini bulacaklar ruhumda. İlk boşlukta *ona gidecek* diyecekler... Sırf bu yüzden, sırf seni suçlamasınlar diye ayağa kalkacağım. Kulaklarım çınlarken biri beni anarken ben buradan gitmekten başka bir şey düşünmeyeceğim.

Birinci ayı geride bırakmışım...

Depresyonda diyorlar bana! Ben ölümlerdeyim...

Annem geldi. Zorlayarak kaldırdı beni yataktan. Bacaklarım tutmuyor, oturuyorum, tutmasa geri devrileceğim yatağın çukurlaşan yanına yeniden. Biliyorum, bu acılarda geçecek. Unutamayacağım hiçbir çığlığımı ve yüreğime ok gibi batan yakarışıma sinmiş seni. Kirlenmiş yanımda, siyahımda beyaz bir leke olarak kalacaksın ve senin bileme-yeceğin kadar temiz geçeceksin içimden.

Adını her andığımda, mutlu bir Canan, huzurlu bir Efe, can bulacak zihnimde. Biz o günde donup kalacağız. Tıpkı bir resmin soğuk yüzünde capcanlı gülerken kalmış gibi. Yaşlanmayacağız, ölmeyeceğiz ya da unutulmayacağız. Taptaze bir anı gibi eşsiz kalacağız.

Annem yüzüme bakıyor. "Saklama gözlerini benden." diyor hüzünle.

Senden saklanmadım ki anne, kendimden saklandım!

Ayaklandım yalan bir hayata, ben alışıyorum sanki bu suskunluğa.

İkinci ayın başındayım...

Kendimle savaşıma yeni başladım!

Ben sana hâlâ aynıyım ama artık kendime yabancı! Ben sana hâlâ ayaktayım Efe, kendime ölmüş kadar acı! Sana söz verdiğim için, bu

yük olan canı heba etmedim. Ölüme sensiz gitmedim, söz verdim Efem... Hiçbir sözümü tutamasam da canımdan vazgeçmeyeceğime yemin ettiğim günün sözünü, yemin ederim ki tuttum.

Titreyen bacaklarımla ayakta durmak zor... Başım dönüyor, karnım ağrıyor ve bacaklarımın arası hâlâ acıyor. Geçmesi lazım biliyorum, sanırım psikolojik, kasıklarımdaki acı hiç geçmiyor. Şimdi tekrar yaşama tutunacak gibi dimdik duruyorum önlerinde. Sana ait hiçbir şey bulamazlar bedenimde, bakmayı akıl etmezlerse yüreğime. Ben seninle yaşamayı başaracağım!

Yatağı topluyor annem, kayınvalidem bitiyor yanında. Yüzünde insafsız bir gurur, hadsiz bir mutluluk belirmiş yine.

"Kan lekesi çıkar diyorlar..." yatağa kadar işlemiş olan acımla, masumiyetin mührüne bakarak.

Ya bu leke nasıl çıkacaktı tenimden? Ben ihanet etmedim sana Efem ama bedenim kirlendi o lekeyle ve sökemeyeceğim hiçbir zaman o karanlık geceyi zihnimden.

Şimdi silkelenip yüzümü yıkama vakti. Ayaklanıp hiçbir şey olmamış gibi, kirlenmiş bedenime sığınmış ruhumla, sana gelme vakti.

Bugün pazar Efem...

Bugün bizim buluşma günümüz...

Sana söz verdiğim gibi yaşamak ve sensizliğin içinde seni yaşamak için aynaya bakma vakti!

Kim bilir ne haldeyim! Yolunu kaybetmiş, çöplerde dolaşan sokak kedileri gibiyim! Bacaklarım ne kadar dermansız olsa da neyse ki ellerin çözdü tüm ölüme uzanan bağlarımı.

"Çek kapıyı git!" diyor şeytan! Bu emre, uyma zamanı...

Hani bazen, altı üstü bir 'can' der vazgeçerim ya bu hayattan. Bu hayatın altı da 'sen' üstü de 'sen', Efe... Söyle, nasıl vazgeçerim senden. İnsan ardında bıraktıklarıyla değil, önünde niyetlendikleriyle beka bulurmuş.

O yüzden ayakta durmam gerekiyor, ömrümdeki sen için gelecek acılara karşı dik durmam gerekiyor!

İşte o anda, *üç ay oldu,* diyor şikâyet ederek.

Bu hazin olayın üzerinden geçen üç ay...

Kayınvalidemin azarları ve isyanlarıyla başladım güne bugün. Temizlik nedir bilmezmişim, yemek yapmaktan anlamazmışım, anca otur-up camları izleseymişim... Salakmışım, sümsükmüşüm, oğluna layık olmayan bir asalakmışım.

Kızdı ve evi temizlerken küfretti kaderine. *Al benden de o kadar,* demek istedim çok kere. "Al benden de o kadar..."

Ama yine taş gibi oturduğumdan sessiz ve bitik söylediklerine kulak asmadan susmaktayım. Salim işte diye, bana istediği gibi davranıyor, kusuyor tüm kinini. Nefret rengi koyu bakışları hep yüzümde!

"Git ananın evine, Salim gelene kadar da gelme. Görmesin gözüm seni temizlik yaparken! Yedir, içir, giydir bir de kıçını temizle. Oğluma karı olamıyorsun, evine karı olamıyorsun, bana gelinlik yapamıyorsun, bir de salak salak gözümün içine bakıyorsun! Hizmetçin mi sandın sen beni?" diye tepeme dikildi.

Bağırdı. Evet, yine salak salak baktım yüzüne. Kalkmayınca yerimden, kolumdan tutup beni kapıya sürükledi. Kapının önünde, sokak kedisi gibi kalakaldım. Yorgun bir beden, yaşlı gibi hasta bir ruh ve hayat sevinci içinden çekilmiş bir çaresiz. Bahtıma sükût düştü düşeli, muhabbet demleyemediğim yüreğimde, içimden yine Efeme yazdım.

Sustum!

Niyet ettim Allah rızası için, huzuru uykularıma beklemeye...

Gözlerim çevrildi, amaçsızca gezerken evime, bana mezar olan eve...

Annem! Gitsem ne çok sevinir... O sevinir, ben kinlenirim yine. Daha çok öfkelenir, daha çok nefret ederim annemden ve sahipsiz bırakıldığım için ailemden. Hâlâ yakıyor içimi yaptıkları. Verdiler beni üç, beş kendini bilmezin sesine. Gitmedim ona. Ayağımda terlikle, gözlerim yerde bilinçsizce dolaşırken, yüreğimin götürdüğü yere gittim. Kendime geldiğimde, sahile inmiştim. Caddeyi geçip bizim bankımıza baktım.

Ve seni gördüm! Orada, öyle tek başına, sessiz...

Ayları burada mı tükettin Efem, bensiz, beni mi yaşadın? İnanma-
dın kimseye yine, gelemediğim için kızmadın değil mi? Benim gibi,
sen de benden vazgeçmedin. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Sanki zih-
nim birden maziyi andı.

Yanına gidip yaramazca ellerimi gözlerine kapatıp "Ben kimim?"
demek istedim birden. Ve başımı dizlerine yaslayıp saçlarımı okşatıp
gözlerinin içine bakarken, "Bana bir masal anlatsana Efem! İçinde gü-
yaşı olmayan, sevenlerin hep güldüğü ve sonu mutlu biten bir masal...
Bana bir masal anlatsana!" demek istiyordum.

Diyemedim.

Olsun...

Sol yanımda kışlar ayazlar olsa bile yüzünü gördüm ya bugün, ya-
şamak nasıl bir zillet, yeniden tattım sanki huzuru. İçimdeki küskün
çocuğa inat, kırılmamış umutlarım bahara durdu zamansız. Yüzünü
gördüm, bu söz dinlemeyen ölü beden cana geldi azda olsa. Vazgeçi
kalp gururundan bir kez daha. Sanki seneler sonra, ilk defa görür gibi
baktım sana. Özlemim çok derindi. Yaktı ve kahretti içimi.

Koşmak, sarılmak istedim. Hani cansız olan ben, taş kesmiş gibi
ruhsuz olan ben, birden bahara durmuş çiçeklere dönüp açıverdim.
Sonra gerçekler tokat olup çaktı yüzüme. Utandım, gelemedim yanına.
Saklandım... Kirli bedenimi, utancımdan göğe kalkmayan yüzümle
gözlerine bakmaya cüret edemedim. Ve sadece izledim. Bir hırsız gibi.
Bir cesaret ayaklandım. Tam sana kavuşacakken kolumdan çekti birisi.
Yine aynı son, yine aynı yazgı pençelerini kadere uzattı.

"Ben sana anana git dedim, sen sürtmeye çıkmışsın!"

Olduğum yerde donup kaldım bu sözlerle. Nasıl bağırıp çağırıyor,
sanki arsızlık yaparken hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi şirret tu-
tumu. Başka zaman olsa utancımdan yerin dibine girerim ama umu-
rumda değil. Tek korkum da gerçekleşmişti zaten.

Rüyalarımdan sonra, o günden sonra, haftalardan sonra, ayları tas-
bih yaptıktan sonra, yüzünü gördüm ya ölsem de gam yemezdim. Du-
daklarım buruk, titrek... Gözlerim sisli, nefesim boğazımda düğüm
düğüm. Bir elim istemsizce tırmanmış sineme, gömleğimi avuçlamış
göğsümden teselli derdinde sıkıyor. Üstüm başım perişan, gecelik var

üzerimde, bir de eski hırkam. Ayaklarımda hâlâ ev terliklerim. Ama
aldırmadım, durdum öylece, seni izledim.

Ne çok zaman olmuş simana perdesiz bakmayalı.

Yüzündeki o soğuk duruş yine aynı. Dudakların kıpır kıpır bir şey-
ler anlatıyorsun. Oysa öpmüştüm ben o dudakları bıkmaksızın, nefes
almaksızın kazımıştım tenini tenime. Utanarak, sıkılarak, zorlanarak
sevmiştim...

Gözlerim kapandı istemsiz. Yanaklarımı ıslatan yaşlar yere dam-
larken kokunu da duydum zamansız içimde. Ve döndün... Öyle dal-
gınca, çaresiz, amaçsızca döndün... İşret parmağın kalktı bir yeri gös-
termek için ama karşında hedef tahtası gibi beni gördün.

Yanlarında yumruk olan ellerini görmek burktu içimi. Hırkamı
sıktıkça sıktı avuçlarım, canımı yaktı tenimde senin tenini değil bir
kumaşın sıcaklığını hissetmek. Uzun zaman olmuş onlara uzanma-
yalı. Yanağımdan iri iri aktın Efe... Ellerim buz tuttu, bedenim ayaz.

Bir tepeye çıkarken bir yokuştan inerken elini tutmayalı, sahil boyu
kollarına dolanmayalı, senden destek alıp ellerine sığınmayalı ne çok
olmuş meğer.

Şimdi kendimi çözmeyi öğreniyorum, sevinmiyorum belki ama
korkmuşsam da yalnız, hayallerinle mutluysam da yalnız kalmasını keş-
fediyorum. Tıpkı ellerim gibi. Gözlerim kapandı kısacık bir an, hayal
kurar gibi. Sanki kopup geldin, kollarına sımsıkı sardın ve varlığınla
kuşatarak sakladın beni bu yoksun dünyadan kendine.

"Yanındayım Canan, canındayım!" dedin tok sesinle.

Sarsıldım, titredim ve bedenim o anki gibi ısındı Efem. Ben sana
bedenimden evvel ruhumla sarıldım, sen beni varlığında kundakladın.
Ne uzun olmuş bana uzanan elini hissetmeyeli ruhumda, saçımı ok-
şatmayalı, yanağıma avuç içini kondurup alnımı öpücüklerinle boğ-
mayalı... Çok olmuş Efe! Senden başka bir elin bana hiçbir şey ifade
etmeyeceğini düşünmeyeli, hayatıma kalkan elden kendimi savunma-
yalı çok olmuş!

"Bu taraftan gidin..." dedin yanındaki, omzuna dokunan adama
binaen işaretle.

Sanki sesini duydum. Hayallerimde bile silikleşen, yok olmaya yüz
tutmuş sesini. Öyle uzaktasın ama duydum nasıl becerdiysem... Kor

dilim bu sefer lal oldu. Oysa bir kere konuş diye ağzının içine bakardım çok zaman. Sen bilmezsin ama duvarların ardından sesini duymak için kulaklarımı buz gibi yapısına yaslardım. En güzel şarkıyı dinler gibi, en usta şairin şiirini hisseder gibi, ibadet vaktinde minareye çıkan müezzinin ezanını bekler gibi, ben senin sesini beklerdim.

Epey olmuş oturup hayatımı karşıma alıp geçmişe bu denli kör kütük bakmayalı. Dertleşmeyeli yüreğimle ne fazla zaman olmuş. Ne çok gizlemişim senden acımı, ne çok saklamışım senden gözlerimi ve ne çok uzak tutmuşum yüreğimi. Oysa sen hep ordaymışsın Efe, bir sokak ötemde bir deniz ilerimde tıpkı bir duvar ötemde gibi, bir düşünce yanımda...

Uzun zaman olmuş bağıra bağıra ağlamayalı ama yine ağlayamıyorum. Boğazımda bir düğüm, göğsümde bir ağrı, bacaklarımda karıncalanma, susuyorum çaresiz…

Sorularına cevap veremedim belki, ellerim ellerinin yarenliğinde ısınmadı ama gözlerim ilk defa sahibine kavuşmuş dua gibi yerinde can buldu. Günün en güzel zamanında güneşe uçan yusufçuk kuşu gibi özgür kıldın ruhumu.

Beni anlar gibi göründün, duruşun iyice burktu içimi ama dudakların her şeye inat tebessüm etti. *dayan* der gibi, *geçecek* der gibiydi. Gözlerin gibi, sessizdi yine konuşmaların. *Bekle...* der gibi.

Bazı sevgiler dua gibi...
Görünmez ama dokunur umuda...

Tek dostumdu ayna... Bakıp bakıp gözlerimle haykırıyordum derdimi... Tek sırdaşımdı yastığım... Ağladığımı ondan başkası bilmiyordu ve tek sığınağımdı gece... Çünkü gözyaşlarımı bir tek ona emanet ediyordum...

Kesiyordu umutlarımı tek tek bakışları… Bazen öyle zalim oluyordu ki sevgisi, insan sevgisiyle kocaman bir hapishane kurar mıydı sevdiğinin tenine, dört bir yanını uçurumla örer miydi hayatının?

Salim bakınca kaçmak istediğim tüm çıkmazların önüne duvar olup örülüyordu, geleceğimin. Bana ne zaman yaklaşsa midem bulanıyordu. Dokunmaya kalkınca sıtma tutuyordu. Kaçışlarımda bent olup önüme sürülüyordu öfkesi, kaçamıyordum.

Ben kaçışlarıma bile prangalı mahpus yaşıyordum.

"Dışarıya çıkmak ister misin?"

Başımı salladım yine usulca. Sessizliğim neden ona yanıt olmuyordu?

"Yemeğe çıkalım o zaman… Biraz değişiklik olur." dedi hevesle.

Biz ne zaman yemeğe çıkmıştı ki şimdi çıkalım. Yine başımı salladım olumsuz anlamda. Biliyorum, sabrını zorluyordum yine ve yine bana kızacak, kocalık haklarını en zorba şekilde talep edip öfkesini üzerimde kullanıp kime ait olduğumu kanıtlamaya çalışacaktı. O dokunacak, ben her zamanki gibi bu işin sonunu banyoda kusarak tamamlayacaktım. O öfkelenecek, kıracak, dökecek, ben bedenimi kese-lerle yüzercesine yıkayacaktım. Ve cinselliği hiçbir zaman sevmeyecek, hep kaçacaktım.

"Hadi ama…" diyor korkularımdan koparıp alırken beni.

Elimde değil ama istemiyorum gezmekte, dolaşmakta, yeni evli, sevgili gibi.

"Dışarı çıkıyoruz…" dedi kızgın. "Ya dışarı çıkarız ya yatağa girersin… Sen seç!"

Korkuyla baktım arsız yüzüne. Yaklaştı, işaret parmağı yine tehditle kalktı önüme ama sonra açıldı yumruk olan el, parmakları dokundu tenime. Yanağımı okşarken şefkatle, dişlerini sıktığını kulağıma vuran gıcırtılarından duyumsayabiliyordum. Ürktüğümü, koltuğa bir bütün olarak sindiğimi o anda anladım. Gözleri karardı yine.

"Çünkü çıkmazsak Canan, aklımı senden alamayacağım. Ben, benden çıkacağım. Çıkalım Canan!" dedi yakararak yanıma sokulduğunda irkildim. Elimde değil! Önceden asla korkmayan ben, şimdi ondan köşe bucak kaçar olmuştum. Sevgiler de nefrete dönüşürmüş. Bazen gece uyurken yastığımı kapıyorum, yüzüne bastıracakken buluyorum kendimi. Ölsün istiyorum. Bana dokunduğu an mutfağa koşmak ve onu ufak parçalara ayırana kadar doğramak istiyorum. Sonra bu dehşet, vahşet, ilkel düşüncelerimden ve kendimden korkarak lanet ediyorum. Ama yine de yaklaştığı saniye ölsün diliyorum. Eve gelirken

araba vursun, birisi karşısına çıkıp deşsin içini ya da kafasına bir şey düşsün ve ölsün… Ama sonra vicdanım giriyor devreye, kendimden yine nefret ediyorum. Zaten en çok bunu yapıyorum. Nefret etmesini yeni yeni keşfediyorum. Demek böyle oluyor insanlar sadist? Demet *cinnet geçirdi* dedikleri olay bu ya da psikopatlar böyle hissediyor. Zalim, vicdansız ve düşüncesiz... Ben sosyopatlar gibi Salim'i her gün zihnimde defalarca başka şekilde öldürüyorum!

Kaçıyorum ondan ısrar edince. Tutuyor kolumdan, yakalayıp savuruyor duvara ve sıkıştırıyor yine kuytu bir arada. Bakmak istemiyorum yüzüne. İğreniyorum, ne zaman baksam, kusmak istiyorum…

Yüzümü ellerinin arasına aldığında, nefes alamıyor, ayakta olduğum için uyuşan bacaklarımdan sebep dik duramıyorum.

"Bana bak!"

İnatla bakmıyorum. Kırgın kirpiklerim yaşlarla titremeye dünden hazır. Yüzüm asılmayı kendine resmiyet kabul etmiş. Başımı salladım usulca. Midem yine uyuyan volkan gibi kabarmaya başlamış, yanağıma dökülen dolu dolu hüsranlar, kederler ve hayal kırıklıklarıyla dolu, eğildi tam ağladığım yerden öptü beni. Nefesimi acıyla gırtlağıma düğümledi. Mide spazmı geçirir gibi inledim.

"Canan… Masum ve çekingen hallerin bile aklımı başımdan alıyor. Sana kavuştum ama hasret gideremiyorum. Ya odamıza geçeriz gerçekleştiririz hakkım olanı ya dışarıya çıkar, dindiririz sana olan şehvetimi. Sen seç!" dedi kulağıma fısıldayıp nefesimi keserek. Dehşet bir korkuyla titredim ellerinde.

Hangisini seçsem ölüm… Evde kalsam ölüm, dışarı çıksam ve mutlu bir çift gibi dolaşsam zulüm ama ikinci şıkkı seçtim. En azından kukla gibi dolaşacaktım ellerinde. Boynundan tasmayla değil ama parmağından yüzüğüyle bağlanmış eğitimli köpek gibi.

Usulca kaydım ellerinden. Yanaklarımdan kayan parmaklarının kasılmasını tenime kazıyarak uzaklaştım ve arkamı döndüm.

Bir şeye ihtiyacın olunca söyle demiştin…
İlle de sen Efem… Tek ihtiyacım sensin.

İşte buz yüzden cesaretimi topladım bugün. Kimin ne düşündüğü umurumda değil, gelecek ya da geçmiş de…

Aylar sonra ilk defa görüşmemize izin verdi Salim, Turna'yla. Ona özlemim ne kadar çoksa, hüznüm de o kadar fazlaydı. Geçmiş gibi dilkilmişti karşımda. Mutlu olduğumuz zamanlar gibi. Onunla sessizce oturmak ve tek tük kelimelere verilecek cevap bulmak bile değerliydi.

Salim göz hapsinden çekmedi kızı, o da çok zorlamadı. Sessizce çay içtik, kederin aynasında durur gibi yüzlerimizi seyrettik. Gitmiyordu yanımızdan Salim, bırakmıyordu oturup dertleşelim, hasret giderelim. Çok sürmeden Kadir geldi, bize verilen zaman tükendi.

Turna, bir şehir ötemdeki doyamadığım arkadaşım, bir saatlik misafirliğinin ardından ayaklandı, kapıya doğru hareketlendi. Gitmesin istedim… Bırakmasın beni! Sımsıkı sarıldım, kollarımı boynuna kopmamacasına doladım.

"Canan…" dedi üzerimden hiç çıkarmadığım hırkamı çekiştirerek. "Cebinde!"

Anlamadım! Neden bahsettiğini bilemedim ilk ama Salim sanki sezmişti yanlış bir şeyler.

"Kadir bekliyor Turna… Oyalanma!" dedi kızı bir kovmadığı kalarak!

"Bir daha gel…" dedim ağlamaklı gözlerle bakıp boynuna tekrar sarılarak.

"Gelirim." dedi Turna burukça. "Belki bir dahakine siz gelirsiniz bana, ben de mutlu görürüm seni." dedi heyecanla, anlamadım. Bunda bu kadar sevinecek ne vardı?

"Alacağın olsun Salim, görüştürmüyorsun bari bıraksaydın tek oturaydık…" dedi sitemle yıktığı gözlerini devirerek.

"Hadi Turna hadi, kızdırma Kadir'i."

Kızın yüzüne kapıyı çekinmeden kapattığında, öfkemden kuduruyordum. Kapıyı kilitleyen ona, derin soluklarım eşliğinde, kızgınca baktım. Omuzlarını kaldırdı sadece, umursamazca salona yöneldi.

"Sen işe gitsene!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Çok istiyorsun değil mi gözlerinin önünden çekilmemi?"

Konuşmadım. Hırsla arkamı dönerek odama, her zamanki sığınağıma yöneldim. "Gelme sakın, yatacağım." dediğimde, onun isyanla derin bir soluk aldığını duyumsadım.

Yatak odasına girdiğimde, bazen yaptığım gibi, onun odaya girmesini engellemek için kapıyı kilitledim. Bazen zorluyordu beni, utanmadığım halde dokunmaya çekinmiyor, istediğini elde edene kadar da pes etmiyordu.

Şimdi odada tekim ve aklımda çınlayan Turna'nın sesi... Cebimdeki telefonuna dokundu. Yüreğim yerinden sökülecek gibi olurken hissettim. Bilmeden yordum kimden geldiğini. Heyecandan titreyen elimi çıkardım cebimden. Avucumda beyaz bir zarf, katlanmaktan ufacık olmuş.

Söyleyemediğim ne çok şey var sana... Oysa ellerini tutup götürürken seni buralardan, her şeyi anlatacaktım. Hepsini içime attığım, attıkça ağırlaştığım hayata sensiz bakmayacaktım. Sessiz ve derinden yaralandığım, yaralayacağımı bilmeden sakladığım sırlar mahvetti bizi... Ben seni koruyamadım Canan! Utancım dağlardan büyük, sitemim arşa dayandı ama ne çare, ben seni savunamadım! O günden beri... İçtiğim su, yediğim lokma haram sen olmayınca... Koruyamadım seni, koruyamadım ama unutamadım da.

Gözlerinde hüznü görmeye razı değilken yürek, nasıl anlatırdım pişmanlık sebeplerimi. Nasıl derdim "Gözlerini aç, kimse sandığım gibi değil, kardeş sandığın kalleş, dost sandığın düşman diye!" Oysa haykırmak isterken yüzüne, defalarca "Gidelim, her şeyi geride bırakalım." demek isterken, senin tek bir sözünle, hep yarım kaldı cümlelerim içimde.

Sensiz bir dünyaya uyandım ben, keşke ölseydim diye her gün Allah'a yakardığım bir zamana... Hastane odasında günler biter, zaman acıma merhem sürer sandım.

Tıpkı eskisi gibi yine yanıldım... O zaman da Salim durulur, unutur, kabullenir, gerçeği görür sandım. Bak, yine hata yaptım!

Bastırılmış sözler, isyanlarda artık. Ne yüreğim el veriyor seni orada bırakmaya, ne vicdanım yer veriyor bu cana kıymaya... Ben düşündükçe soluk alamıyorum. Gözlerim sürekli sokaklarının başında, sahilde, caddede ya da fırında. Mahalleden ayrıldım ama ben senden ayrılamadım. Her köşe başında bir radyo açılıyor, her pencereden senin isyanın şarkı olup kulağıma vuruyor, canımı acıtıyor

bu sensiz şarkılar, her notası çığlık çığlığa pişmanlık kokuyor. Gözyaşlarıyla bıraktım seni ardımda, pişmanlıklarımla uyandım ölüm uykusundan. Oysa hep gülüşlerin çakılırdı beynime, ürkek hallerin, aşık ve şaşkın hallerin gelirdi gözlerimin önüne...

Şimdi gözyaşlarıyla ıslanmış bir suret can buluyor benliğimde. Sesin gülmek için değil, çığlık çığlığa benim için yalvarıyor...

"Yapma Salim öldürme!"

Utanıyorum yüzüne bakmaya. Karşına çıkıp affet demeye yüzüm yok!

Söyle yüreğime sarıp da ağlayamadığım Asim... Gözlerine bakıp da konuşamadığım yârim... Söyle! Sen benden vazgeçtin mi? Ben senden yemin olsun vazgeçmem... Ellerin, ellerime değdiğinde avuçlarımda titreyen ürkek ellerini özledim... Hiç susmayacak gibi kulağımda çınlayan, yankılandığında kalbimi coşkuyla denizlerin yeline savuran sesini özledim... Dudaklarından bir an olsun silinmeyen ismimi, yüreğime bir çocuk gibi kıpır kıpır balıklar eken sözlerini özledim...

Sen yoksun ya dünyada yaşamaya değecek hiçbir amaç yok! Böyle bir tarafım kesilip atılmış gibi eksik... Buz tutuyor dünyam, ısıtamıyorum ellerimi... Oysa üşüyen bakışlarım, sadece senin gözbeneklerinin içinde ısınırdı. Sen bakardın, bilmezdin ama ben o anda ateş alıp yanardım...

Tek çarem! Candan öte canım!

Eğer sen de hâlâ beni düşünüyorsan, senin de benim gibi dileğin son nefeste sevgini fısıldamaksa, avazım çıktığı kadar kalbine fısıldıyorum...

SENİ SEVİYORUM Canan!

Ben seni bu dünyalık değil, ahretlik, mahşerlik, kabirlik seviyorum. Bugün olduğu gibi yarın da yarınlardan sonra da hiçbir zaman gözlerimdeki yerinin değişmeyeceğini, senin bendeki değerinin bitmeyeceğini, eksilmeyeceğini, aksine fazlalaşarak coşacağını, çoğalacağını bil!

Senin sevdana karşılık ölüm sunulsa ruhuma hiç düşünmem! Yemin ederim bir an düşünmem! Azrail'e ya da kaderime meydan okuyup seni yaşarım yeniden.

Hiç bir şey umurumda değil Canan. Senin çekindiğin ya da korktuğun hatta saçmalayarak utandığın hiç bir şey umurumda değil!

Sen hâlâ benim gözümde ellerini ilk tuttuğum, gözlerine ilk baktığım Asimsin. Ne yüreğimdeki ne gözlerimdeki yerin değişti, yemin olsun! Gökteki yıldızları, kırlarında dolaştığımız menekşeleri, sahilinde yüreğimize ev kurduğumuz kanadı kırık martıları şahit göstererek yemin ederim ki!

Seni seviyorum Canan ve bir ömür de seveceğim...

Seni bekleyeceğim. Her zamanki yerimizde, her zamanki saatimizde, her zaman bekleyeceğim. Almadan da gitmeyeceğim!

Gel ne olur... Son nefesimi orada tükettirme!

Efe...

Asinin Mavisi...

Defalarca okuduğum, her satırını, her hecesini ezberlediğim bir mektup. Hayatımı değiştiren, umudumu yeşerten, geleceğime yeniden yön çizen bir mektup...

Biraz buruk bir gidiş benimki. Arkama baka baka gidiyorum bu sefer, bu evden! Yokuşun başından inerken daha, nefesim daralıyor, soluklarım kesiliyor. Ayaklarım gidiyor ama yüreğim geride kalıyor. Sahil kenarında duruyor Efe, telaşla dolaşıyor bankın önünde sonra oturuyor ve oturduğu yerden tekrar kalkıp usulca geziniyor yine. Ellerim yanlarımda buz kesiyor, yüreğim ayaza yüz sürüyor.

Cesaret ne kadar zor bir eylem, bir ucunu tutsam diğer yanı dağılıyor.

Ayaklarım benden bağımsız, nasıl bir cürete yüz sürmüşse hasret usulca yanına ilerliyor vuslatı arzulayan beden.

Daha banka yaklaşmadan, hızla dönüyorsun arkanı. Olduğum yerde çakılıp kalıyor ayaklarım. Bu kadar ani karşılaşmaya hazır değil gözlerim. Kollarımdaki tüyler havalanmış, yüreğim kocaman olup bedenimi daraltmış. Bana bakıyorsun özlemle, hasretle ve ürkekçe.

Gözlerim yüz sürüyor mavinin en güzel, en derin, en âşık haline. Oysa içimden koşup sarılmak, deli gibi koklamak geçiyor sineni. Göğsünden öpmek istiyorum en çok. Kalbinin attığı yerden, bana ait olduğu yerden.

Bu nasıl bir hasret Yaradan! Yakıyor buz tutmuş sinemi. Aylar olmuş yüzüne yüz, gözüne göz sürmeyeli. O da heyecanlı benim kadar. Benimki biraz buruk ama onunki en canlı haliyle panayır coşkusuna kuşanmış Mavi bir çocuk. Gözlerine vuruyor heyecanı ışıldayarak.

Bakmaya kıyamadığım, bir ömür doyamayacağım gözleri beni hüzne salıyor, keyifle bakarak... Gitmeden yanına, hemen yanıma geldi. Elleri karıncalanıyor biliyorum dokunmanın özlemiyle, sarılmak istiyor en az benim kadar hasretle ama cesareti kayıp. Sadece bakışıyoruz onca zamanın götürdüklerini geri almak ister gibi. Bir iz, biraz yaşanmışlık, bir tutam umut arıyoruz suretlerimizde...

Dilimizde selamlarımız eksikti, dudaklarımızda tebessümlerimiz. Bir yabancı gibiydik sanki... Hem tanıdık hem de hiç tanışmamış gibi eksik.

"Gelmeyeceksin sandım." dedi korkuyla. Tok sesine uymayan bir ürkeklikle konuşunca içimdeki dağları yerinden söken tınısıyla, aşk yağmur oldu gözlerimde, kirpiklerime takılıp yağmaya başladı yanaklarıma.

Gözleri kucaklaşmak için cesaret arayarak baktı bana. Cesur olsam bir adım atsam kollarına alıp etrafında çevirerek sımsıkı sarılıp boynuma yüz sürecek gibiydi. Benden bir hamle, bir cüret beklemekteydi sanki. Kalbim *koş*, derken hercaice, yüreğim *edebini takın*, diye çimdikledi onurumu. Gözlerimi kaçırdım, usulca banka yaklaşıp oturdum. Sessizim, durgunum ve birazda korkak.

Ellerimi dizlerime koydum.

Efe gözlerini yüzümden çekmeden, biraz küskün, biraz kırgın usulca yanıma oturdu. Dudağında donup kalmıştı hayat, gözleri soğuk bir girdap... Konuşacak ama cesaret edemiyor beni tedirgin etmemek için belli.

"Çok özlemişim yüzünü." dedi öyle fısıltı gibi sonunda.

Sanki yüreğimde depremler oldu, bedenimde fırtınalar kopmuş gibi titredi tenim. İki kaburgamın arasındaki hayat dondu kaldı. Bayılacak gibi yer çekildi ayaklarımın altından. Gözlerimdeki deli pınarlar çağlamak için zaman kolluyor. Biraz tereddütlü, biraz korkakça uzandı, kucağımda çekiştirip durduğum elimi tutmak isteyerek.

İrkildim.

Yaz sıcağında, soğuğa yüz sürdü sanki bedenim. Soluk soluğa korkuyla bir karış yana kaydım. Kaçırdım ellerimi de bedenim gibi...

Şaşırdı! Elleri kucağımın hemen üzerinde, yapayalnız havada asılı kaldı. Kasıldı, öyle bir kasıldı ki parmaklarındaki çıkan çatırtıyı duydu yüreğim. Gözlerine bakmaya korkuyorum, sözlerimi esirgiyorum ondan.

"Değişmişsin!" dedi Efe üzgün. Sitem değil de kırgındı sanki ses. "Gözlerini benden kaçırmazdın Asim... Böylesine uzak durmazdın."

Yutkundum. Böyle yüreğinden vurulmuş da son nefesini veriyormuş gibi soludum havayı içime.

"Bakmayacak mısın bana? Canan, gözlerini gözlerimde görmeyi çok özledim."

Kıpkırmızı olmuş tenim, utancımdan yerin dibine girmiş yüzümü kaldırdım... Utanıyorum! Ondan başkasına karışmıştı soluklarım, ondan başkası dokunmuştu tenime.

Yüzüm süzgün, gözlerim dolu dolu ve ruh gibiyim. Kirpiklerim kırpışmadığı için gözbebeklerime dolan yaşlar, iri bir damla halinde takıldı kirpiklerime. Onun bakışları gözlerime kayınca, usulca salındı yanaklarıma. Kederim büyük, çaresizliğim büyük, onsuzluğum hepsinden büyük bir acıyla çöktü sineme. Efe tereddütle kaldırdı elini, titreyen parmaklarının arkasıyla dokundu yanağımda duran ıslaklığa. Gözlerim kapandı vuslatın yasak anıyla.

"Ağlama..." dedi soluk alamaz gibi. Usulca sildi yanaklarımı. "Ne olur artık ağlama!"

Bir damlanın arkasını, bir diğeri izledi. Sanki gözlerimde deli fırtınalar patlak vermişti. Gök mü delinmişti Yarab! Kıyamet mi kopmuştu her yer sisliydi...

"Bir şey var sen de! Sen böyle uzak durmazdın bana... Sarılmadan, canıma canını yaslamadan durmazdın." dediğinde küsercesine, durdu ve yüreğimi okur gibi mırıldandı sözleri aklıma. "Korkuyorsun..."

Korkuyordum. Korkum ölmekten değildi. Korkum Salim'den değildi. Yanağımdaki yaşı kabaca elimin tersiyle sildim. Bir parça hüzünlü yüreğimden gözlerime yansıyan, bir onu silemiyordum.

"Dünyaya gelirken sanki senet imzalamışım. Ne kadar dert, keder varsa üzerime zimmetlemişim... Hayat benden sevinçlerimi hacizlemeye hevesli. Her neşem yarım kalıyor. Hangi dala tutunsam kırılıyor. Ben ne zaman mutlu olmak için bir adım atsam hayat bana çelme takıyor... Yıkıyor!" dedim ağlayarak.

Her çiçeğin boynunu büken bir mevsim, her insanın boynunu büken bir vicdan azabı varmış. Benimkisi sen olmuştun Efem. Anlatamadım! İçimdeki derdi taşısam da yüreğine akıtmaya kıyamadım.

Oysa ne zaman sana sokulsam birdenbire uçurumlara düşmek hissi gibi bir his kabarıyordu karnımda ve ölüm soğuk nefesiyle ensemi yokluyordu. Kollarımdaki tüyler bile ürperiyordu. İçim ılınarak silkinip uyandıkça kâbuslarımdan, öyle hissediyorum ki uzak, pek uzak bir yerlerden ruhum sonsuz bir ıstıraba yine gebe kalıyordu.

Uzandın Efem. Ben ağlarken hiçbir şeyi umursamadan beni kollarına almaya kalkınca, etime kızgın demirler vurulmuş gibi irkilerek oturduğum yerden kalktım. Soluk soluğaydım. Uzak duruyordum, durmak zorundaydım, utanıyordum! Yoksa sıcaklığını hissettiğim an, kovuverecektim kendimi kollarına, sinesine yaramaz bir kedi gibi pusuverecektim ve unutacaktım yapmamam gerekenleri...

Şok olmuş gözlerin kocaman açılırken, "Canan..." dedin isyan eder gibi. Sesin, tok sesin tüm tüylerimi yerinden söker gibi dikleştirdi. Cesaretimi kaybettim.

Hıçkırarak ağlamaya başladım çaresizliğimden. Ellerim yüzüme kapandı, gözyaşlarımdan bir göl kurulurken avuç içlerime, kendimi kaybettim.

Nasıl derdim ki *hamileyim*. Ölmek istedim!

O bana umutla bakıp aylar sonra "Gidelim." diye elini uzatırken, ben... Ben bir adım gerileyerek duruyor, suskun sözlerimle katlediyordum onu.

Ölmek isteyerek gözlerine kanlı yaşlar eşliğinde bakıp sadece başımı *olmaz* der gibi oynatıyordum. Daha dün öğrenmiştim oysa hamile olduğumu. Ne zamandır tahmin ediyordum ama konduramıyordum işte. Bir umut, olmaz diyordum. Fakat dün emin olmuştum. Adetlerim gecikiyordu son zamanlarda. Daha doğrusu olmuyordu. Anladı! Sanki tecrübeli gibi hemen anladı Salim baba olacağını. Eyüp hastanesine gidip tahlil yaptırmıştık ısrarları üzerine ve kesinlik kazanmıştı.

O benden daha dikkatliydi bu konuda. Bilmiyordum ay dönemlerimi saydığını, bilmiyordum hamile kalmam için elinden geleni yaptığını... Dün kolumdan tutup hastaneye götürürken beni, zaten çoktan

emin olmuştu halimden, bu sadece işi prosedürlere dökmekti! Yıldı-
mam ya da umutlarıma küsmem umurunda değildi. Sonunda başar-
mış, beni kendine mahkûm etmişti

Salim delirdi. Yere göğe sığdıramıyordu sevincini dünden beri. Ka-
pıları kilitlemeyi bıraktı, bana sataşmayı, kızmayı, üzmeyi hatta sitem
etmeyi... Gözlerimin içine bakıyor, bir istediğim iki olmasın diye her
şeyi hesaplıyor... O sebepten, bugün gelebilmiştim sahile! Evden çık-
mıştı o bir işi için ve ben fırsat bilip kaçmıştım yine. Ne çok düşün-
müştüm yol boyu. Yokuştan yuvarlamak istemiştim kendimi, son anda
vicdanım acımıştı içimde. Sonra arabanın önüne atladım bir cesaret
taksi frene basınca kendime geldim, öldürecek kadar cesur olmadığımı
keşfettim. Ben katil değildim, doğmamış bebeğe kıyacak kadar gaddar
değildim. O kadar zalim değildim ama olmak istiyordum.

Şimdi ne yapacaktım ben? Efe'yle gidip evladıma yalan bir hayat
mı sunacaktım? *Ben sevdiğim için, seni babandan ayırdım* mı diyecek-
tim? Yarın hesap sormayacak mıydı bana? *Senin suçunu bana neden
ödettin anne? Benim suçum neydi ki babamla olan zamanlarımı çalan*
demeyecek miydi? Ufacık bir çocuğu nasıl yalana çeker tüm hayatını
bencilliğim yüzünden değiştirirdim!

Peki ya Salim? Kötü olabilirdi? Nefretimi hak ediyor olabilirdi. Ama
bu, ona haksızlık olmaz mıydı? Baba olacaktı o da? Canından bir par-
çayı ayırmak bana yakışacak mıydı? İki cihanda bu haram kılınmaz
mıydı? Sonra kendimi düşündüm yine, defalarca olduğu gibi kızdım
kendime... Ya ben nasıl dayanacaktım bir ömür Efesiz yaşamaya? Kur-
sam canıma... Artık bu can bile bana ait değil, emanetti.

Ah Efem! Nasıl elveda diyecektim ben sana? Nasıl gidecektim sen-
den bilmiyorum ama yapmak zorundaydım. Bebeğim için, onun ha-
yatını mahvetmemek için yapmak zorundaydım.

Efe yaklaştı bana. Ben hâlâ hıçkırarak ağlıyorum düşünce girdap-
larında.

"Canan, korkma... Ben hazırım her şeye. Yeter ki sen ol yanımda.
Tek bir günü bile sene, gelişini milat kabul ederim. Ne olur düşünme
bu kadar, korkma, tut ellerimden." diyordu cesurca.

Ah Efem! Yüreği bedeninden büyük adam... Aramıza karlı dağ-
ları ekmişti kader, çaresizlik bacaklarımı bağlamıştı birer dikenli telle

umutsuzluk yollarımı yıkamıştı gözyaşlarımla. Önceden diken olan yol-
lar, şimdi uçuruma açılmaktaydı. Nasıl derdim sana, *Evet* ya *da Elveda!*
cümle kesmişti hayata olan tutunuşumu.

"Yapamam..." dedim sonunda. Tek kelime ömrümü bitiren bir

"Neden?" dedi çaresizlik içinde kıvranarak. "Artık sevmiyor mu-
sun beni?"

Bu nasıl soruydu böyle? "Seviyorum..." dedim ağlayarak çaresizce.
"En çok senin elini tutmak istiyorum. En çok senli şarkıları dinlemek
istiyorum Efe. En çok kokunu özledim... Keşke halı olsaydı ömrüm
yoluna. Keşke kolların boynuma sarılsaydı hiç kopmamacasına. Canım
canına feda olsaydı da soluklarım sinende son bulsaydı..." dediğimde,
telaşa kapılan Efem uzandı ve ben bir adım uzaklaştım korkuyla.

"Yapamam Efe!"

"Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum... Sen yanımda olunca, ben hiçbir şeyden kork-
muyorum."

"O zaman neden Canan?" dedi sitem ederek. "Bu can sana kur-
ban bilmiyor musun? Sen benim gözümde hep aynı Canan olarak ka-
lacaksın. Korkun buysa be..."

"Değil!"

"O zaman neden?"

"Hamileyim..." dedim öyle apansız, tek seferde, kıyamet surunu üf-
ler gibi, bıçak gibi keskin, kör bir kurşun gibi hizasızca saplandı söz-
lerim sinene.

Ateş gibi yakıcı sözlerimle, bir tek onu değil, aynı anda ikimizi bir-
den vurmuştum.

Ufacık bir kelime, benden bağımsız tüketti umut bağlarını... Tek
bir kelime, görünmeyen silahlarla kocaman adamı alnının çatısından
vurmuş gibiydi.

Mutluluk bazen bir doruk kadar varılması güç bir dağ...
Bazen, bir gelincik kadar ömrü kısa ve narin...
Bazen de bir öpücük kadar sıcak fakat
hiç bir zaman bir ömür kadar uzun olmayacaktı.

"Hamileyim..." diye fısıldadım çaresizliğimi tekrar.

Sarılıp, öpücülere boğarak koklamak istediğim elleri yanında yumruk olup kasılırken yüzünün her saniye solan rengi gözlerimin önünden gitmiyordu. Yanağımdan sıralanan yaşlardan artık yüzünü seçemiyordum. O da benim gibi ağlıyordu. Efem, yıkılmaz dağım, çökmez yerim, taşmaz denizim biliyorum ki içine ağlıyordu.

"Ben istemedim..." dedim çaresizce. "Onu da istemedim, bunu da! Ben ölmeyi bile başaramadım Efe, sensiz ölüme bile gidemedim."

Efe titreyen elini kaldırdı. "Şişttt! Şişş!" dedi boğuk sesiyle usulca. Yanağından iri damlalar sıralanırken "Bunlar senin suçun değil ki Canan, ağlama. Tüm suç benim..." dedi elleri yanında daha fazla yumruk olurken. "Seni koruyamadım."

"Sen hiç imkânsızı sevmekten başka çaresizlik tattın mı?" demişti bir kitapta kadın, adama. "Ya imkânsıza sadece bakıp yüreğine dokunup kalbinde buluşup ruhuyla bir olup teninden sürgün edildin mi?

Ben sevdim!

Ölüm gibi, hayat gibi, can gibi sevdim.

Gözlerimden onun damla damla dökülmesini izledim.

Yüreğimde, mide ağrısı gibi acısını taşıdım.

Gözlerime onu çizdim.

Hayallerimde hep onu başkahraman yaptım.

Rüyalarımın sabahında hep ona kalktım.

Nefeslerimle adını tesbihleyip sözcüklerimle adını yakardım.

Sarmadı kollarım onu, değmedi ellerim ellerine,

dokunmadı tenim tenine,

buluşmadı dudaklarımız son bir kere tüm özlemiyle teninde...

Ben... Dokunmadan sevdim.

Sadece sessizliğimle vurgun yiyerek baktım gözlerine... Ve sen arkanı döndün Efe. Hani ayaklarındaki o çekilmez pranga, bensiz adım attığın yollarındaki diken neredeydi? Nefesini ben de unutup gittin Efem! Yaşam sevincini, hür iradeni bana emanet ettin. Yüzünü görmesem bile, ağladığını, geniş omuzlarının hızla kalkıp inmesinden anladım.

Yıkıldım...

Bir yıkım gibiydi gidişin. Boşluğa savurduğun her adım, yüreğime fırlattığın ateşten bir gülle oldu. Darmadağınık ettin sinemi. Uzatamadım ellerimi ellerine. Haykıramadım ardından son kez *seviyorum* diye.

Sen adım adım uzaklaşırken benden, çöküp kaldı bedenim olduğu yere.

Hani, nice terk edişlere dayanan zalim yürek, bu kez yenilmişti senin hüzün çökmüş çaresiz gözlerine...

Çaresizdim Efem. İnan peşinden koşup ayaklarına sarılmak varken çaresiz kalmıştım.

Bu kadar zayıf değildim aslında ben. Kalkmalıydım. Arkamı dönmeli, candan öte canım için dayanmalıydım ama...

Kalkamadım.

Allah'ım, beni sana isyankâr, bedenime zalim, düşünceme hain eyleme... Beni bana düşman eyleme...

Bir kâbus mu yaşıyordum? Bir yıkımın altında kalmış, can için savaş mı veriyordum? Alıp alıp yollara vurasım geliyor kendimi. Karnım büyüyor, umutlarım ufalıyor, dünyam küçülüyordu. Öyle bir an geliyordu ki kafamı duvarlara vura vura parçalamak istiyordum kendimi. İçimdeki can kıpırdanıyor ya yumruklarımla bunu durdurmak istiyordum. Zalim değilim ama ben son zamanlarda ben de değilim. Düşünemiyordum, vicdanımla yüreğim çatışıyor, aklımla düşüncelerim...

Ben bu bebeği istemiyorum! İçimde büyükçe bir tek bizden değil, kocaman dünyadan nefret edip yaşama biraz daha küsüyor ama çaresiz yaşıyorum.

Hangi anne, bebeğine kıyardı? Ben kıymak istedim. Merdivenlerden attım kendimi, ölmedi... Ölmedim! Kanlar içinde kaldım, düşmedi, terk etmedi. Gözlerimi hastanede açtım, ayağımdan yaralanmış, kurtulmuştuk ikimizde. Kayınvalidemden gizli, kömürlükteki tüm kömürleri bir köşeden diğer bir köşeye taşıdım, düşmedi... Ölmedi! Aklıma ne geliyorsa yaptım içimdeki bebekten kurtulmak için, bırakmadı beni.

Sonra bir gün, öyle boş bulunduğum bir anda, öyle dalgınca bahçede dikildiğim bir anda, bir köpek havladı. Böyle arşı yıkarcasına sineme bir kurşun sıkarcasına aklımı başıma çivilerle çakarcasına havladı.

Öyle hırsla, öyle vahşice ve ben korkup olduğum yerde sıçradığımda bacaklarımda hissettiğim kanla irkildim.

İlk defa korktum bebeğe bir şey olmasından, ilk defa yüreğim endişeyle vurdu kaybetme korkusuyla. İçimde isteksizce büyüttüğüm ufak canlının öldüğünü, düştüğünü sanıp telaşa kapıldım. Salim'i aradım ilk defa korkarak. "Gel!" dedim, "Kurtar onu!"

Eve nasıl geldi bilmiyorum. Ya ben eve ne ara çıktım da bu dehşetle ağlamaya başladım? Kanamam çoğaldıkça korkudan kendimi kaybedip evdeki kanepeye sığındıkça nefes alamıyordum.

Bu bebekten kurtulacaktım oysa benim isteğimle olmamıştı ama sonunda başarmıştım, şimdi ise başka şekilde korkuyordum. İlk defa yüreğim içimdeki can için telaşla ve korkuyla atıyordu. İlk defa benden olan can için endişeleniyor ve dehşete kapılıp vicdan muhasebesine yeniliyordum.

Salim bile şaşkındı kabullenmem karşısında... Oysa karnıma dokunmaktan bile kaçınırdım. Doktora gittiğimizde, endişeyle doktorun ağzının içine baktığımızda, ben sanki bende değildim. Hayata tutunmuştum farkında olmaksızın istemediğim canla. Kabullenmiştim canımın içindeki yavruyu!

Sonra günler geçti. Öfkemin yerini durgunluk, hırçınlığımın yerini sakinlik, içimdeki cana olan nefretimin yerini sevgi aldı. Fark dahi etmedim ama sevdim sanki. İçin için, kendimi bile yalanlayarak sevdim...

Bir insanın içinde bir canın şekil alması, bir mucizeyi gizlice paylaşmak gibiydi. Salim aylar geçtikçe deli divane olmaya başladı. Elinden gelse ayaklarımın yere basmasına izin vermeyecek, kanatlarını açacak da ona bastıracaktı. Kaç kere uyuyakaldım yemek ocakta, kaç kere uykuya yenilip hayattan koptum hatırlamıyorum. Hamileyken içine dönmek, depresyona girmek bu sanırım. Sürekli uyumak ve bir daha uyanmamak istiyorum... Ve elim ne zaman kaleme değse, kâğıda mısra mısra kazıdığım sen oluyorsun.

Çok uzun oldu Efem.

Bir şarkıyı eksikliklerime yamamakla geçirdiğim kısa zamanların sonsuz yokluğunu çekiyorum. Senin yüreğimde saklanmanı ve boynumda yansımanı gizliyorum. Hiç bir satırını görmeyeceğin, görmeyeceğim yerlere yüreğimi, seni, beni ve acılarımı yazıyorum. Bilmem

kaç geceyi seninle konuşarak ama sensizliği tahmin etmekle geçirdim. Bilmem kaç gece ter, su içinde sana uyanıp yine sana uyudum.

Utanıyorum bazen korkaklığımdan. Oysa cüretliydim ben. Hiçbir vakit deli cesaretim beni utandırmayacaktı. Tutamadığım için o gün ellerinden, hâlâ vicdan azabı çekiyorum. Böyle söküp atamıyorum o gidişi gözlerimden. Kafamı taşlara vura vura patlayasım geliyor yeniden. Mantıklı yanım *sen en doğrusunu yaptın*, derken yüreğim, *senin kadar ahmak, zor bulunur*, diyor.

Aldatıyorum sevmediğim kocamı seninle, belki hata yapıyorum nicelerine göre ama utanmıyor ya da bir gram vicdan azabı çekmiyorum bunu yaparken.

Her gün bir yaprak daha kopuyor sensiz hayatımdan. İnsan, yaşlandığına, ölüme her gün bir adım, bir gün daha yaklaştığına sevinir mi Efem? Miladı dolan bir ömür var takvimde, gülüşü ölmüş neşenin cenazesi yatıyor dudaklarımda... Her saniye bir nefesimi daha çekiyorum darağacına ve umudumu bir daha gömüyorum göğsümdeki topraksız mezara. Yaprak yaprak azaldıkça hasret, vuslata zaman tutuyor yüreğim. Bırak dakikaları, saniyeleri sayıyor ölümün zamanı gelsin diye. Canım umurumda değil, ölsem, kimseye yük olmasam artık.

Ben yokluğuna alışamadım ama yaşamaya alışıyorum...

Biz ayrılmadık Efe, bak hâlâ seninle doluyum! İçim hâlâ sen kokuyor, dışım başkasının olsa bile yüreğim senin için atıyor. Hiç unutmadım gözlerinin rengini, hayallerim alabildiğine mavi, ben hâlâ rüyalarımda sana geliyorum.

Hayat beni sınama... Durup mucizeler bekleme çağımı çoktan geçtim...

Üç ay boyunca gelmedim sahildeki yerimize. O gün sen gittin ya yıkılmış bir minare gibi harabeye dönerek gözlerimde...

Ben de bittim.

Her pazar geldim sahile, her pazar izledim seni uzaktan ve sen sıkılmadan, usanmadan gelmeye devam ettin bizim yerimize. Şimdi bir cesaret yanına oturdum, bedenlerimiz ne kadar özlem duyuyor yarılarını tamamlamaya... Yaralarımız ne kadar muhtaç acılarını sarmaya. Sızlayan yanlarımız üflenerek okşanarak iyi olmak için çabalıyor.

Yüreklerimiz yine ürkek bir kuş gibi olmuş, çırpınıyor göğüs kafesle-rinde yaralanıyor.

Ben sessizliği paylaşıp gidiyorum, sadece gözlerime son defa ba-karak susuyorsun sen yine. Belki de korkun benim korkumla aynı, bir daha gelmeyeceğimi sanıyorsun... Aynı çaresizlikle vuruyor yürek sineye-rim yamalak kelimeler dilime…

Aylar sonra, ilk defa konuşmasını öğrenen bebek gibi vuruyor ya-

"Haftaya geleceğim… Bana bir masal daha anlatır mısın?"

Birden kalkıyorsun yerinden öyle hevesle, öyle heyecanla. Balo-nunu bulmuş küçük bir kız sevinci yansımış gözlerine. Ben ağlamak için zaman kolluyorum, sen sarılmak ve *gitme* demek için. Ellerin as-lıp kalıyor yanında, parmakların yine yumruk, dokunmasın diye bana

Bakmaya korkuyorum son defa yüzüne.

Deniz gözlerindeki ışıkları kim çaldı Efem? Oysa sen bana ne za-man baksan, orada denize yakamoz vururdu. Gündüz yıldızlar vardı senin gözlerinde güneşle dans eden şimdi parlamıyorlar, ayın şavkı vurmuyor gecenin lacivertine… Karanlık, umutsuzluk kurutuyor içini.

"Ne istersin haftaya?" diyorsun hevesli görünmek için. Hâlâ gel-mememden korkuyorsun belli ki düşük bir ihtimal dahi olsa ürkeksin!

Düşündüm biraz. Aklıma senden başka bir şey gelmiyor ki söyle-yeyim. *Sen*, desem, *sen gelsen yeter. Bir seni istiyorum…* Olmuyor, di-yemiyorum işte.

"Zeytinli börek…" diyorum aklıma gelen ilk şeyle.

Gülüyorsun Efem. *Zeytinden börek mi olur* diyorsun içinden...

İçimdeki hüzünlerin üzerine ilaç sürüp gülümsetiyorsun dudakla-rımı. Buruk, ertesi yarından çalınmış kederli bir keyif geriyor tenimi. bin ah sürdüğüm dudaklarım bin neşeyle titreşiyor şimdi. Usulca dö-nüyorum arkamı. Salim gelir, evde bulamazsa bir daha dışarı çıkmama izin vermez bilirim. Korkum evden çıkmamaya değil, seni az da olsa görmemeye!

Gece günü, saatler dünü kovaladı ve zaman haftayı, hatta ayı ya-kaladı en acı yerinden.

Bugün de ölmedim Efe, bugün de sana gelmek için ölmedim. Sokağa çıktığımda annemle karşılaştım. Saçlarım savruluyor geriye

Hıncını yanlardan çekiştirip kollarımı göğsüme sardım. Sanki sinem üşüyor. Yüreğime hançer saplıyor her bakışı. Bakışları karnıma kayı-yor hevesle, top gibi yuvarlak ve kurşun gibi ağırlaşan karnıma… Bak-mıyorum yüzüne. Yanıma gelmeye kalkıyor, hızlandırıyorum adımla-rımı, yok sayıyorum onu. Konuşmuyorum onunla hâlâ. Küsüm işte. Can atıyor biliyorum, yanıma gelmek için hamle yaptığında zor olsa bile dönüp arkamı, yokuş aşağı salınıyorum her seferinde.

Yine sahil boş, yine saatlerin tik taklarına zaman okuyan sen, aynı yerinde duruyorsun. Sessizsin. Deniz gözlerin düşüncelerinle boğula-rak Haliç'in pis sularına gömülmüş. Usulca oturdum yanına… Tepki vermedin. Normalde bakardın gözlerime, *hoş geldin* der gibi bakardın. Bakmadın Efe… İçim buruldu. Beni unutmaya mı başladın yoksa? Bitti mi bana olan sevgin, saygın, tükenmez bekleyişin…

Oysa bana masal anlatacaktın daha, susuyorsun. Usulca kıpırda-yıp zeytinli böreği yanıma itiyorsun. Ben bir senin getirdiklerini yiyo-rum isteyerek ama istemiyor canım şimdi yemek değil nefes bile al-mak. Gözlerim kayıyor eline. Bacağının üzerinde kasılarak duruyor. Biliyorum kötü bir şey olacak, parmakların saçlarına dadanıyor bo-calayarak. Sıkıldığında yaptığın gibi boğazını temizleyip şakaklarında dolaşıyor parmakların.

Sonra kasılıyor yine tenin. Dokunmak için zaman kollayan ellerin, yumruk olup hırçın bir kuş gibi konuyor dizlerine.

Biliyorum Efem, yanağıma süzülen her damla senin içine akan ateşten bir gülle...

Canını daha fazla acıtmamak için, *ağlamayacağım* diyorum ama al-dırmıyor gözlerim bana, asi geliyor gözyaşlarım, dökülüyor gözlerimden.

"Bırak kalsınlar konuldukları yerde acılar," diyorum ama yaş olup yağıyor yanaklarıma. "Bırak yaşandığı kadar yaşansın aramızda sıkı-şan duygu, acı çeken, bizi bizden ayıran zalim yazgılar su olup silin-sin kaderimden..."

Canım hiçbir şey istemiyor benim. Hamileyim ama aslında değil gibiyim. Karnımdaki o kıpırtıda olmasa, unutuyorum çok kere. Utan-dığım bir et parçası gibi saklıyorum onu senden yine. Kollarımı sa-rarken göğsümün üstüne, karnımda büyüyen can beni teselli etmiyor

zaman içinde. Susuyoruz yine. İkimizde susuyoruz, sen bakıyorsun Haliç'e, ben sana bakmaya doyamıyorum. Bu da yasak değil ya! Doyamıyorum severken sadece gözlerim sevişiyor hasretinle... Yemin ederim aklımda ihanete dair tek bir düşünce yok. Ne Salim'i aldatıyor bedenim ne seni unutuyor yüreğim…

Gözlerimde yaşlar var yine. Perdeleniyor lanet bakışlarım. Oysa seni görmek için zamanı kollayarak saatin tik taklarında takılı kalmıştı günlerdir gözlerim. Şimdi neden asi geliyordu bana ve ağlayarak seni görüş alanımdan siliyordu bu zalim bakışlarım.

Hissettin mi Efem üzüldüğümü yine? Yanağıma iri iri yuvarlanan yaşları, hissettin mi de yüzüme üzgünce bakıyor, yumruk olan ellerini havalandırıp tenim yerine sadece havaya dokunuyorsun.

"Bana masal anlatacaktın?" diyorum titrek sesimle. "Biz buraya ne zaman gelsek sen hep bir şey okurdun. En çok, şiir okurdun mesela..." Ağlayan gözlerime inatla gülen dudaklarımla tatlı tatlı bakıyorum sana. Bir sana gülüyor bu dudaklar yemin ederim, başkasına kapı duvar.

"Hiçbir şiir seni anlatmaya yetmiyor Canan." dedin buğulu gözlerin beni teselli edip okşarken.

"Kitap okumayacak mısın bugün?" diyorum inatla. Başka konunun açılmasından, yüreğime vuran korkunun gerçekleşmesinden korkuyorum ya saçmalıyorum.

Sadece sesini duymak istiyordum oysa. Yanaklarımı yıkayan hain yaşlar hızlanıyordu gitgide. Şimdi buna burun çekmelerim ve hıçkırıklarım da eklenmişti. Hissediyordum gerçeği. Yüzündeki o uzaklığı, gözlerindeki soğukluğu gördükçe ölüyorum.

Bana döndün. Ben yüzüne baktıkça öldüm. Bir kere değil, defalarca can verdim sisli bakışlarında. Konuşma diye dualar ettim. Efem, sen üzülme ben dayanamam ki! Mavi gözlerin, bulutun sislerini kuşanmış haline katlanamam ki! Şimşekler çakmasın, yağmurlar yağmasın senin en güzel mavinde... Başımı salladım iki yana.

"Ağlama…" dedim ağlayarak. "Ağlama!"

Teselli edememek ne zordu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken ellerimi onun yüzüne değil, kendi yüzüme kapayıp ona yakarmak ne zordu.

Sürekli, "Ağlama." diyordum sayıklayarak. "Ben ağlarım, sen ağlama."

Aldırmadı, damla damla akıttı gözlerin beni yanaklarından. Bu daha fazla acıttı âşık yüreğimi. Ben seni eğilmez, bükülmez görmeye alışıktım. Sen dik durdukça ben yıkılmazdım ama sen yıkılmıştın Efem, ben gayrı doğrulamazdım.

"Aşk sana beziyor Asi demiştin bir keresinde…" derken hıçkırdım çaresizce. "Aşk hep ağlıyor Efe, keşke benzemeseymiş bize… Biz aşkı ağlatıyoruz."

"Gidiyorum…" dedi bir kerede. Biliyordum, oysa geciktirmeye çalışarak kendimi teselli ediyordum. Bıkmış mıydı benden? Vaz mı geçmişti sevgimizden?

Öyle içime bıçakları sokup yüreğimden kendini sökerek sustun. Gözyaşlarım daha da hızlandı. Çığlık çığlığa feryat ediyordu duygularım. Hamilelik zaten beni hepten duygusal yapmıştı.

Nerede başlıyordu ağlamam, nerede bitiyor kestiremiyordum. Benim korktuğumu, artık seni görmeyeceğimi sandığımı, anladın hemen!

"Korkma Canan. Terk etmiyorum seni." dedin çaresizce dişlerini sıkarak. Etsen hakkın ama kabul etmiyor bencil yanım. İçimdeki âşık kadın vazgeçmiyor senden. "Ağlama kahve bakışlım, ben kırk yıl ve ondan sonraki bir ömür, sadece gözlerini içeceğim… Üzülme! Geleceğim yine, çalışmaya gidiyorum sadece." Sonra başını sallayarak sitem ettin geleceğe. Yumruk yumruk ellerin usulca vurdu dizlerine. "Ben seni üzüyorum Canan. Kahrolası ben, yanında olursam sen unutamazsın geçmişi. Hayatına kendini adayamaz, bebeğine anne, evine eş olamazsın. Kahredemem seni!"

"Ben seni zaten unutamam ki… Ölürüm o zaman."

"Ölme Canan…" dedin inleyerek. "Ölüm, senin ağzına yakışmıyor."

Doğru söylüyordun ama doğru olması kabulleneceğim anlamına gelmiyordu. Ölüm en güzel bana yakışıyordu.

Başımı iki yana sallayarak "İstemiyor musun artık beni görmeyi?" dediğimde sanki hakkım varmış gibi kırgınca, omuzlarıma dünya çökmüş gibi çöktüm banka.

Önce uzandı kucağımda çekiştirdiğim elime ama sonra vazgeçip tedirgin etmeyerek gülümsedi yine. Elleri ellerimin üstüne asılıp kaldı.

Öylece baka kalmıştım tutamadığı ellerine. Parmakları sıklaşıp yumruk olurken yüreğim içimde büzülüp ufaldı.

"Saçmalama, ben sensiz nasıl yaşarım? Sadece bir süre gidiyorum. Döneceğim Canan, her dönüşümde burada bekleyeceğim seni, her zamanki saatte, her zamanki yerde… Senin kendini toparlaman lazım… Anne olacaksın. Ben iyi gelmiyorum sana."

"Feda edeceksin yine kendini. Nefret ettiğin bir adamın bebeği için, sana ait olmayan bir kadın için…" dedim dilimi tutamayarak hüsranla.

"O masum." dedin yine, o engin vicdanınla yüreğimi sızlatarak. "Senin gibi!"

"Beni unutmanı kaldırırım! Sen mutlu olursan, ben de olurum Efe, üzülme." dedim hıçkırarak. Yalan bile söyleyemeyecek kadar bencildi gözyaşlarım. Sonra gerçekler vurdu dalga dalga sözlerime. "Sen olmazsan yaşayamam ki! Bir sen varsın diye yaşamaya değer bu dünya. Şimdi sen kendini alıp gidiyorsun benden öyle mi? Ben ne yapacağım Efe? Ben sensiz nasıl yaşayacağım bu gökyüzünün esaretinde?"

"Yaşayacaksın Canan. Bebeğin olacak, sana muhtaç, masum bir bebek. Ve sen kendin için değil, onun için yaşayacaksın bundan sonra. Yeniden tutunacaksın hayata. Yıkıldığın yerden kalkıp devam edeceksin yoluna… Belki ellerini tutacak kişi olmayacak, kendi yaranı kendin sarmaya alışacaksın ama sen başka bir masumun yarasını üflemeyi keşfedeceksin."

"Ne zaman gidiyorsun?" dedim usulca. Burnumu çekiyorum, boğazımdaki düğümlerden sesim kısık ve titrek. Hıçkırıklarım daha şiddetli gelgitlerle dudaklarıma vuruyor.

"Yarın…"

"Ne kadar?"

"Belli değil…"

"Gelmezsen küsmem sana. Kırılmam inan." diye yalan söylüyorum yine çaresizce. Üzülmesin, ardında üzülen anası var, bir de beni düşünmesin istiyorum ama olmuyor. Küsmüş yüreğimle palavra sıkıyorum ertesi yarın gözyaşlarıma. "Kırılmam ki sana… Ama ben sen olsan da olmasan da her pazar geleceğim bu sahile."

Usulca kalktım yerimden… O da benimle ayaklandı. Gözlerimi kuruladım. Artık, mutsuzluğun rengi mor olmuştu çok zamandır, sebebi

gözaltlarım. İçimden kollarına koşup hıçkıra hıçkıra ağlamak gelirken yüreğimin sesine uymayan beynim, *ona böyle veda etme* diye beni dürtüyor ama elden ne gelir, başka çıkar yol mu var, bu yürek bu kadar ağır acıyı kaldırmıyor.

"Bir dahaki gelişinde, Kemalettin Tuğcu'dan, Yüz Kara'sını okur musun?"

Başını salladı. El gibi ellerimi göğsümün altında sımsıkı bağlayıp kırık bir tebessümle, buruk bir bakışla arkamı döndüm… Dokunmadım. İçimde bir gariplik vardı. Sanki bir süre onu göremeyecekmişim gibi değil, uzun zaman göremeyecekmişim gibi ağırdı bana verdiği acı.

Ben gidene kadar arkamdan baktı Efe, kıpırdamadan öylece baktı. Sanki gözlerine çizdi beni son defa, duruşumu, adımımı aklına nakşetti… O baktı, ben ağlayarak sessizce yürüdüm. Ben son defa bakamadım bile gözlerine, cesaretsizliğime sövdüm, çaresizce kaderime razı oldum.

Ben uzaklaşırken adım adım, kader tuttu yakamdan yine, çekti mutsuzluğun sinesine. Salim, arabasını çekmiş sahilin kenarına, bana bakıyordu. Korkuyla baktım arkama, Efe benden önce görmüş sanki onu, ağacın gölgesine süzülmüş, bir hırsız gibi, suçsuzken suçlu gibi duruyordu geride.

Salim keyifli, Salim neşeli… Bakıyor o da benim gibi arkama. Bir çift geçiyor arkamdan, güle şakıya. Ne düşündüyse, başını sallıyor ve koşup yanıma, sımsıkı sarılıyor bana.

İtmek istedim onu üzerimden, izin vermedi. Ben ne zaman hırçınlaşsam o daha çok üstüme gelirdi. Yine yaptı. Yüzünü boynuma gömüp çekinmeden, sokakta olduğumuzu düşünmeden öpe koklaya sarıldı bana. Kollarının arasında kıpırdayamadım. Sonra saçlarımı okşayıp tuttu elimden, konuşarak çekiştirip beni arabaya götürdü.

"Sahile geldiğini tahmin etmiştim. Çocukken de gelirdin sık sık." diyordu sitemle. "Ama bir dahakine bana söyle, ben de geleyim seninle."

Ben ürkekçe arkama baktım. Senin yüzün düşmüş, yanaklarında parlak bir ıslaklık. Gözlerin kapalı görmemek için bu görüntüyü… Yumruk olmuş ellerin, dişlerine kalkan olmuş. Öylece duruyordun ağaçların dibinde. Hırsız gibi, haksız gibi. Sen üzülüyor, ben kahroluyordum.

Salim görmemişti seni ama ben görüyordum Efem ve gözlerime çizdiğim çaresiz tablodan utanıyordum.

Saklama yeteneği yüksek olan güçlü biriyim ben.
Hatta, gözlerimden yaşlar düştüğünde bile,
içimden kendime sürekli yalan söyleyen biriyim.
"Ben, iyiyim!"

Maskeler var her insanın yüzünde... Kimi gülen,
kimi ağlayan, kimi Pollyanna misali oynayan
Benim maskemin ardında sen vardın... Hırçınlığımın,
öfkemin, kırgınlığımın ve hatta neşemin...
Benim maskem SENDİN!

Gittin Efem. Araya yılları ve denizleri ekip gittin.

Sana son defa bakamadan, beni dinlemeden, seni terk ettiğimi, belki de aldattığımı düşünerek gittin. Seni çabuk unutacağımı, belki de istekle kadını olduğumu sanarak bana kızarak küserek belki de ah sürerek dudaklarına gittin.

Anlatamadım.

Gerçi anlatsam da bir anlamı kalmamıştı artık. Sevmediğim bir adam bedenimde hoyratça hüküm sürmeye başlamış, bu da yetmemiş gözlerinin önüne resmini çizmişti. Hiç bıkmadan, heyecanı bir nebze azalmadan, beni düşünmeden sadece almak ve vermek nedir bilmeden esiri olmuştu bu tutkunun Salim.

Aslını gizleyemez insan, yüzüne taktığı maskelerle... Bilmez ama kendini kandırır, Allah'ı değil... İster istemez dilimin ucuna tutunuyor umutsuzluklarım...

Yılın son aylarındayım. Her hafta geliyorum sahile. Salim duydu senin ülke aşan bir yerlere gittiğini daha rahat, sıkmıyor, nefessiz bırakmıyor eskisi gibi. En azından artık sahile inmeme izin veriyor özgürce. Bazen peşime düşüyor, biliyorum izliyor beni gizlice. Korkusu sen değilsin, korkusu bana ve bebeğe bir şey olması. Sanki atıverecek ğim birden kendimi Haliç'in pis sularına... Hep tetikte, hep korkuda

Alıştım karnımda büyüttüğüm yabancısı olduğum cana. Sen gittiğinden beri ona tutunuyorum ölmemek için. Hâlâ hiçbir şeyde hevesim yok. Salim evi daha şimdiden bebek için hazırladı. Karyolasını, kıyafetlerini bile satın aldı. Benim elim varmıyor dokunmaya ya da bakmaya. Birlikte çıkıyoruz alış verişe ama ben sadece yanında konu mankeni görevi yapıyorum. Ne vitrinlerde gözüm var ne dünyada... Öyle depresif bir halde dolaşıyorum. Beni gören eski tanıdıklar inanmıyor şu halime. Yabancıyım ben onlara sanki ya da hiç tanımamışlar gibi bakıyorlar yüzüme. O Asi mahlasına uyan bir kişilik yok artık ben de. Serde sadece durgun bir kadın hüküm sürüyor.

Özgürlük için gökyüzünün sahibi olmak istedim...
Bana pay olarak düşen, yüzümü yıkayan yağmur oldu

Son günlerde iyi değilim Efe! Bu gece ise bir acıyla uyandım. Saat gecenin kör sabahı. Annem olsa kızar bana, sabahın nuru denir ona diye... Nur mu kalmış bende!

Böyle etimi kemiğimden ayıran bir acıya yenildi bedenim.

Evde bir telaş, herkes bir yere koşuşturuyor. Annemi seçti acıdan ıslanmış gözlerim bir ara, o ne ara gelmiş telaşla eve, yanımda ne arıyor? Babamın sesini duydum sanki panikle beni soruyor, "İyi mi?" diyor her acılı inlememde.

Salim bir iniyor aşağıya, bir çıkıyor telaşla ama ne yaptığını bilmiyor. Kayınvalidem tuttu kollarımdan, "Yürüyebilecek misin?" diye soruyor. Garipti, merhametliydi bugün bana. Acı içinde inleyerek başımı iki yana salladığımda, bir rahatlama hissettim. Gözlerim bacaklarımın arasında, yerde bir ıslaklık.

"Suyu geldi..." dedi annem.

Ve bir öylesine acı çığlıkla inlettim ki evi, herkes dişlerini sıktı. Öyle keskin bir acı, öyle şiddetli ki ölüyorum sandım. Basıncından beynim patlayacak gibi uğuldarken kendimi Salim'in kollarında buldum.

"Geçecek aşkım..." diye yalan söylüyor. "Geçecek sabret!"

Çok geçmedi. Hastaneye girdiğimiz an aldılar beni doğuma. Çok bekleyeceğimi sanıyordum. Bir keresinde mahalleden bir kadın anlatmıştı,

canının çok yandığını ve iki gün sancı çektiğini söylemişti. Korkmuş başta ama korktuğum olmadı.

Hastaneye geldikten yarım saat sonra doğum yaptım. Bir anda ölmüş ve yeniden doğmuştum sanki.

Doktor kollarında buruş buruş, kıpır kıpır bir bebekle çıktı karşıma. Islak kedi gibiydi hali. Kollarıma vermek istedi. Canım acıyordu hâlâ ama o sese tahammül edemiyordum. Kulaklarımı kapadım ellerimle. Gözlerimi sımsıkı yumdum görmemek için. Reddettim onu sanki içimden ayrılınca, kopmuştum. Doktor şaşkınca baktı yüzüme, başımı yana çevirdim, verdiği bebeği görmezden geldim bilinçsizce. Neden öyle oldu bilmiyorum ama duymaya tahammülüm yok sesini. Ağlıyor. Durmaksızın ağlıyor. O ağlıyor, ben öfke krizlerine giriyorum. Hastanede bir gece kaldık. Doktorların ısrarlarına rağmen, Salim'in sitemine, kayınvalidemin azarlamalarına rağmen, emzirmedim bebeği, almadım da kucağıma. Bir şey durduruyordu beni. İçim gidiyordu ama yapamıyordum. Sanki görünmez duvarlarım oluşmuştu.

Hastane çıkışına babam ve annem de geldi. Torunlarına hak talep etti. Kayınvalidem hevesle bebeği onlara gösterip keyifle kilosunu anlatıyordu. Kız oldu diye bozulmuştu başlarda ama garip, bebeği çabuk benimsemiş, beni de bir anda gelini olarak kabullenivermişti.

Aylar sonra babamla göz göze geldik. Yaşlı yüzü çökmüş, sanki bir yılda on yıl yaşı büyümüş… Öyle burnumun direği sızladı, öyle gözlerimin gerisi acı ki! İçimdeki çocuk Canan, benden evvel koptu bağrımdan, attı kendini kollarına ama kırgın kadın durdu önünde, taş gibi kıpırdamadan bekledi. Yapmadım. Oysa o benim babamdı! Bilirdim düştüğümde tutacak bir el hep vardı ya da başıma bir hal gelse ilk o korur kollardı beni ama onca zaman ben yanlış bilmişim bu hissi demek ki... Benim korunaklı yıkılmaz dağım hiç olmamış, sırtımı hep boşluğa yaslamışım, ellerim havada asılı kalmış, ben merhametli bir dokunuşa hasret kalmışım.

Ben babama hasret kalmışım, baba sevgisine, sorgusuz sualsiz kollamasına ve gözetmesine.

Sonra gözlerim keyifle kızını izleyen Salim'e kaydı. Ağzı kulaklarında, ne bildi tatlılarla hastane çalışanlarını şımartmayı, ne bildi çiçeklerle hastaların gönlünü hoş etmeyi. Kurbanlar kesti, bir sürü hayale

yeni dilekler astı. Hepsi gülüyor, hepsi bir bebeğin çevresine toplaşmış neşeyle sohbet ediyor.

Bir ben yıkılmış, bir ben mutluluk namına hayattan payına düşen nasibini almamış…

Canım bir daha yandı. Arkamı döndüm. Ben ölürken onlar mutluluktan dört köşeydi. Bir bebeğin sorumluğu hem de istemediğim bir bebeğin sorumluğunu almayacaktım. Yaparken bana sormamıştı, bakarken de sormayacaktı, o anda karar vermiştim, ardıma bir daha bakmayacaktım.

Babamın "Geçmiş olsun." sözlerini, annemin boynuma sarılıp "Hayırlı olsun kızım." dileklerini ardımda bırakıp kendimi onlardan sakındım. Bakmadım, konuşmadım ve yaklaşmalarına izin vermedim.

Arabaya binerken sadece Salim'e döndüm bencilce. "Eve gelmesinler." dedim, yüksek sesle. Ben bazen garip oluyordum. Böyle kendime yabancı ve zalim… Sanki içimde tırnakları büyük bir cadı, iyilik bilmez bir canavar büyütüyordum. Asi Canan, bencil yanımdan yakalıyordu.

Eve geleli iki gün oldu. Odamdayım yine. Karnımdaki o alışık olduğum şişlik yok, içimdeki garip kıpırtıların sahibi yok. Bir boşluğun içinde gibiyim ama aynı zamanda bir tuhaf duygu girdabındayım.

Bebek içeride susmak bilmeden ağlıyor.

Salim üsteleyerek "Kızım, anneye mi gidelim…" dediğinde şefkatle, hırçınca, bağıra çağıra "Odama getirme onu!" diye haykırdım.

"O senin çocuğun." dedi dişlerini sıkıp sitemle odaya gelerek. Bakmadım kucağında ağlayan bebeğe.

"Benim değil, senin!" dedim sadece. Sesim havada asılı kalıp odayı soğutuyor. Arkamı döndüm ama susmuyor kahrolası sesi.

Ellerimi kulaklarıma kapatıyorum, yatağa geçip başıma kadar yorganı çekiyorum ama susmuyor. O minik bedenli canavar ağlıyor, garip bir şekilde şişen gözlerim sızlayarak ağrıyor.

Kayınvalidem geldi akşama doğru elinde bebekle.

"Sen ne vicdansızsın. Sen nasıl anasın… Bu mucize için hacıların hocaların kapısını arşınlayanlar varken senin gibi zalim bir kadının bebeği oluyor. Bakmıyor! "diyor sitemle. "Bebek günlerdir aç, mama yemiyor. Ne olur sanki memeni versen… Korkma sarkmaz oğlumdan sakladığın ciciklerin." diyor edepsizce.

Aldırmıyor gibiyim ama dayanamıyorum bu veledin sesine, kay-
nanamın sitemine. Bu da yetmiyor, bu sefer Salim geliyor aklıma. Be-
beği ne zaman düşünsem gözlerimde hep nefret ettiğim adam beliri-
yor. Sanki dokunursam ona sokulursam Efe'ye ihanet edeceğim, Salim'e
sarılacağım ya da ona dokunacağım gibi acı hissediyorum. Onun gibi
kokacak, onun gibi gözlerime bakacak sanıyorum. Salim'e sarılma, do-
kunma düşüncesi beni dehşetle titretiyor ve midemi kasıyor. Salim'e
sarılmak, kokmuş bir ölüye sarılmak gibi korkunç bir duygu... Tüs-
siniyordum o zaman kendimden. Onun bir parçasını büyütmüştüm
içimde, şimdi ona bakmamı bekliyorlardı. Nefret ediyordum Salim
kadar bebekten de!

Son günlerde psikolojim bitik, herkese düşman gibi sözlerim. Kızgın-
nım, hatta fazlaca öfkeli… Hırçınım, ağızlarını açsalar basıyorum çığlığı.

Oysa karnımdayken alışmıştım ya da alıştığımı sanıp kendimi avut-
muştum. Şimdi düşünüyorum da hiç okşamamıştım karnımı. Salim
okşuyor diye, Salim bebeğiyle konuşuyor diye ne okşamış ne de sev-
miş, bir de üstüne uzaklaşmıştım kendi bedenimden.

Üçüncü günün sonunda artık dayanamadım. Bebeğin sesi beni
kahrediyor. Ellerim hep kulaklarımda duymamak için tiz sesini ama
kulağımdan içeri sızması kaçınılmaz oluyor. Salim geldi, bir de o ses
yetmezmiş gibi konuşarak odaya... Kırdı döktü yine evi. İşaret parma-
ğını kaldırıp tehdit ederek "Aklını başına al." diyordu.

Ağzına geleni sayıyor, küfrediyordu. Uyumuyorum günlerdir. O
bebek sesi kısılarak ağlıyor, ben uykusuzluktan deliriyor, içimde ka-
baran öfkeden duramıyorum. Haykırmak istiyorum defalarca, Salim
ne zaman yanıma gelse nefretimi yüzüne kusmak ve ondan olanı is-
temediğimi söylemek istiyorum. Olmuyor. Bir şey beni engelliyor...

Sonunda yorgun düştüm bu sesi dinlemekten. Yemeden içmeden
durduğum için, berduşlar gibi aldığım ilaçla sızıp kaldım geceden.

Sonra biri dokundu sineme, birisi acıdan taş kesilmiş göğsümü çe-
kiştiriyordu sanki. Uyuşuktu bedenim, aldığım ilaçtan sebep hemen
ayırdıramıyordum benliğimi. Sonra ıslak bir his yayıldı tenime, so-
ğuk vurdu sanki ve ürperdi açıkta kalan göğsüm. Zannettim ki Salim
yine iğrençliğini kuşandı. Ama sonra sıcak bir buluşma gerçekleşti.
biri göğsümden çekip alıyordu sanki canımı. Acıyordu göğsüm, böyle

parçalanacak gibi acıyordu her çekişinde. İrkildim, zorlanarak gözle-
rini açtım. Gözlerimin hizasında annem duruyordu. Ter, su içinde kal-
mıştı. Eğilmiş yüzüme, saçımı okşayarak "Sakin ol! Geçecek…" diyordu.

Geçmiyordu içimdeki patlak veren kasırga, geçmiyordu yüreğime
vuran acı, dinmiyordu kendime olan nefretim. Ev sessizdi. Ben sızar-
ken o evi inleten, yeri göğü yırtan ağlama sesi yoktu. Yüreğim gürp
etti. Bedenim kasıldı ve soluğum sıklaştı. Anne yanım yeşerdi, korku
yanım depreşti. Neredeydi o ses? Bebek neredeydi? Ve yine göğsüm
acıdı. Sonra o sesle, tüm tüylerim diken diken oldu.

Cuk, cuk cuk!

Bakışlarım kollarıma kaydı. Ufacık, yumuk yumuk elleri, ağlamak-
tan benim gibi şişmiş gözleriyle, sinemde yatan bir masum. Ağzını da-
yamış göğsüme, iştahla, aşkla, hevesle emiyordu beni. Minnacıktı. Aç
kalmış kedi yavrusu gibi muhtaçtı…

Sanki göğsümden akan süt değildi, yüreğimden akan ılık bir şer-
betti. Bir şeyler oldu, gözlerim dolmaya başladı, bedenim yumuşamaya.
Vicdanım zihnimi esir almaya ve ilahi bir şefkat göğsüme yaslanmaya
başladı. Kolum sıklaştı istemsizce. Öylesine hafif, öylesine aciz ve bana
muhtaçtı ki bu küçük şey… Sımsıkı sarılmak istedim ona. Böyle içime
almak ister gibi sarılmak… Boynuna burnumu gömüp genzimdeki acı
bitene kadar koklamak.

Sonra kabullenmedim bu fikirleri. O anda bilinçsizce kıpırdadım.
Ağzından göğsümün ucu kayınca, ağladı. Sanki dünyası elinden alın-
mış gibi avaz avaz ağlamaya, ben telaşa kapılıp paniklemeye başladım.

Endişelendim. Dehşetle irkildim. Korkuyla büyürken yaşlı gözle-
rimi, çaresizce aylar sonra anneme çevirdim.

"Ağlamasın…" dedim hıçkırarak. "Lütfen ağlamasın."

Annem gülümsedi. Eski günlerdeki gibi. Kızı olduğum, bana ca-
nımış gibi baktığı, canından sakındığı günlerdeki gibi... O anda çocuk
Canan oldum yine. Annesine muhtaç bir Canan... Yaşım kaç olursa ol-
sun, beni sevsin ya da sevmesin, ben onlara neden bu kadar muhtaçtım?

"Kızım…" dedi annem yüreğime sesiyle ilaç sürüp beni sakinleşti-
rerek. Eğildi ve bebeği koluma yerleştirip başını usulca göğsüme kal-
dırdı. "Korkma, susar şimdi." dediğinde bebeğin ağzı, göğsümü kavradı.

Utanmam lazımdı annemden, Salim'den ama bebeğe baktığım anda tüm o utanma duygumu kaybettim yeniden. Garipti.

Öyle sabırsız, öyle hırçın emiyordu ki elinden alacakmışım gibi sahipleniyordu beni.

Annem saçlarımı okşarken itmedim onu. Kovmadım, tıslamadım, nefret yüklü sözlerimi haykırmadım. Sadece gözlerimi kollarıma sığınan bebeğe çevirdim, titrek elimi uzattım ve minnacık elinin içine parmağımı koydum. Sıktı. Öyle kuvvetli sıktı ki o anda anladım bizim birbirimize olan bağımızı. Ve benim asla ondan nefret edemeyeceğimi, korkularımın yersiz olduğunu.

Kapının pervazına yaslanmış, bizi izlerken yorgun yüzüyle ilk defa gülümseyen Salim, "Sağ ol anne..." dedi anneme. Yalnız kalmak istediğini belirterek, boğazını temizledi. Annem çıkmak istemedi ilk odadan ama onu görmüyordu ki gözlerim. Sadece kızımdaydı. Benim kızım, canım!

Salim usulca yaklaştı yanımıza. Çömeldi yatağın başında, ben emzirirken garip bir şekilde baktı bize. Usulca kızımın başını okşamaya başladı.

"Seni istedi. Çok inatçı, tıpkı sen... Biberonları da istemedi, sütanneleri de. Bir seni. Asi olacak kızım, annesi gibi... Asi bir kirpi!" Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan.

Annesi... Sahi, şimdi ben bu ufak bebeğin annesi miydim? O Salim kadar benim de mi canımdı... Benden bir varlıktı.

Ona sokulmaya, dokunmaya ve sarılmaya, herkese, her şeye, sessizliğime bile alışıyordum Efem. Ama sensiz bir zaman geçirmeye alışamıyorum.

Zamanı sen de bıraktım o gün. Senelere acı mı sürdün, neden dönmüyorsun gittiğin bu seferden?

Adı Kader... Adını bilip de koymadım ama dua edip de koydum. Kaderim, en büyük yaşama sebebim oldu. Kader, benim kaderimi yaşamayacak Efe... O mutlu olacak, çok mutlu!

Bu hayattan bir mutluluk hakkım oldu.

Kızım büyüyor, hasretin dağ olup içime oturdukça yüreğim çürüyor.

Hangi hain çalıyor gençliğimi ve masumluğumu benden? Büyüyorum Efem. Olgunlaşıyor, çocuk yanlarımı unutuyorum. Asi değilim, huysuz ve nemrut olamıyorum. Geçmişte yaşamayı zaman mı yoksa Salim mi çalıyor benliğimden, bilmiyorum ama artık onlara da sitem etmekten vazgeçtim. Geleceği düşlemeden yaşıyorum. Alıştım bu eve, kızıma ve hatta Salim'e sanırım! Eskiden kusardım her dokunuşunda, şimdi öyle hissiz ve umursamaz gibi durmayı beceriyorum.

Kızmıyorum eski gibi kadere. Kimse bilmese de isyan da etmiyorum artık. Sanırım insan her şeye alışıyor. Acı çekmek bir zaman sonra koymuyor düşüncelerimin hüznüne... Gözlerim süzülüyor ama durup durup ağlamıyorum mesela.

Ama... İnsanın aşamayacağı tek yol, hasret oluyormuş.

Günler geçiyor, takvimden yapraklar bir bir düşüyor, saçlarıma akslar düşmeye başladı daha henüz bu genç yaşımda. Umurumda değil. Genç yaşta beyazlar vurdu saçlarıma. Ardında yetim bıraktığın ömrüm ağarıyor, bir saçın lafımı olur?

Öğrendim ki iki şeyi asla terk edemezmişsin.

Biri zihnindeki anıları, diğeri kalbindeki yaraları...

Bilmek istersin belki. Senden sonra ben asla gitmedim o sahildeki bankımıza. Etrafını turladım ama oturmadım tek başıma. Pamuk şeker yemedim, çekirdek çitleyip, kitap okumadım... Seneler oldu. Haliç nasıl değişimde görmedin sen, ben de sana anlatmak için zaman tutmayı bırakmadım.

Gittiğin yerde mutlu musun Efem? *Seni unutmayacağım. Korkma, döneceğim* demiştin. Unuttun mu? Özlemedin mi hiç gözlerimi? Yerime başkalarını mı buldun? Senin de gözlerin dalmadı mı zamansız Haliç'in pis sularına dalar gibi, denizlere? Burnunun direği sızlamadı mı hasret kaldığın kokumla?

Ekmek telaşına düşmüş martıları izlemeyeli çok oldu mu?

Sen gittiğin günden beri, ne vakit başımı kaldırıp baksam gökyüzüne, gördüğüm hep karanlık oldu. Mavi bile rengini kaybetmişti hayatımda. Günbegün... Sustum Efem. Gidişinle, yok oluşuma, sessizliğime sığındım. Kendimden geçtim de senden asla vazgeçemedim.

Beceremedim bir başına ağlamayı da gülmeyi de! Kirpiklerime sürme diye sürsem de geceyi, gözlerime bir türlü sensiz bir şehirde uykuyu öğretemedim. Konuşmam için Salim neler yapıyor.

Senin gittiğin günden beri o da değişti. Rahatladı, beni sıkmıyor, üzmüyor, bir dediğimi iki etmiyor. Artık kırmamak adına, dalları narin bir gelincik gibi bakıyor. Elleri hep tenimde, gözleri üzerimde... Bıkmaksızın beni şakıyor, solduruyor. Engelleyemiyorum, sürekli "Aşkım." demesini.

Bu sözden artık ölesiye nefret ediyorum.

Ben aşka Mavim dedim, bir onunla avunuyorum. Mavim!

Sensiz geçen her saniyede teselli arar gibi uykuya sığınan ben, artık tesellilere bile sığınamaz haldeyim. Ah Efem. Aklıma kötü kötü senaryolar geliyor, başkasını bulduysan amenna der, çekerim sineye ama ya hastaysan ya başın dertteyse diye sığmıyor bu çaresiz yürek içime.

Bazen göğsüm ağrıyor. Yaşlı ruhuma fazla gelen genç kalbim bana acılarımdan sebep hesap soruyor. Ne zaman dokunsam sol yanıma, nefesim kesiliyor. Artık sol yanıma dokunamıyorum Efe! İhanet etmek gibiydi sana ve malum sebepten isteksiz kocama. Sol yanıma, sağ elimi yasaklayalı çok oldu!

"Yok artık!" diye şaşırdığım herkes...
"YOK, artık!"

Umut fakirin ekmeğiymiş, ben sana dilenci oldum
Allah rızası için bana ses ver...

Bugün duydum gelişini... Kayınvalidem, şer akan sesiyle kıskançça "Salim duymasın Bey, valla yine huzursuz olacak çocuk." diyordu kocasını işe savuştururken. Aslında meraklı gibi kimseyi dinlemek gibi bir huyum yok ama şeytan dürttü işte. Usulca eğildim korkuluğa ve kulak kabarttım onlara.

"Efe gelmiş, dün bizim Mehmet görmüş Demirkapı minibüsünde." diyordu usulca.

Titreyen ellerim göğsüme kenetlendi hızlıca. Döndün mü Efem? Gittiğin yerlerden sonunda geldin mi? Sen de benim seni özlediğim gibi beni özledin mi?

Bu gece uyuyamadım merakımdan, endişemden, kuruntudan. Yazdım sana, durmak bilmeden yazdım. Kayınvalidem çıkmıyor evden. Sanki evden gizlice çıkıp sahile gideceğimi bilir gibi dikiyor gözlerini üzerime, bekliyor başımı. Oğlu gidiyor, bitmek bilmeyen şikâyetleriyle o başıma kahır gibi çöküyor. Sana gelemiyorum... Gece güne, dün bugüne kavuşuyor.

Pencerenin önündeki o garip karartıyı gördüm sandım yine... Bozgazım düğüm düğüm, yüreğim heyecandan kıpır kıpır. Sırtımda beni iki büklüm edecek kadar kuvvetli bir ağrı. İnsanın kalp ağrısı beline vurur muydu? Vuruyordu işte.

Tüylerim ürperiyor. Özlem, taşınması mümkün olmayan ağır bir yük! Hasretinden eziliyorum.

Biliyorum, camın buğusuna bakmamla yok olacağını... Görünürde kimse yok ama içimde hisseden bir Canan var. Efesini hisseden bir Canan! Kirden sararmış titrek sokak lambaları altında, masum bir beklediş süren seni, hisseden bir Asi.

Her gece yaşta yağmurda sevdiğine uzaktan bile yakın olmayı isteyen bir Efe'yi hisseden bir Canan. Bunu herkesten, senden bile saklayan bir çaresiz. Biliyorum, lambayı yaksam kaybolacak gölgen, ona da hasret kalacağım. O yüzden yakmayacağım ışıkları, sadece gölgene bakıp hayaller kuracağım.

Sadece seni hissedecek, bu gece de yarım kalan yanıma merhem süreceğim, yokluğuna sinmiş varlığınla avunacağım. Saat epey geç oldu. Salim huysuz, iki de bir homurdanıyor "Gel artık." diye. Bazen öfkeyle yerinden kalkıp küfrediyor. Kalkıp yatmalı, sabah erken uyanmalıyım. Kader ufak, erken kalıyor. Ama sen orada dururken ben nasıl uyurum Efem? Görmediğimi düşünen sana, seni gören yüreğimle nasıl kaparım gözlerimi geceye?

İçimde sessiz ağlayan bir çocuk, aşkına yas tutan bir genç kız, yârinden ayrı bir kadın var. Evin işi, çocuğun oyunu ve büyümesi derken hava kapanıyor ve ben bir gün daha kapatıyorum sensiz bir güne. Öyle bir kedere düştüm ki anlatacak tek dostum yine aynadaki aksim

oluyor. Gözyaşları eşliğindeki sessiz anlatışlarım, yürek yıkan hıçkırıkların içinde buğulu bakıyorum tek dostuma.

Yine *asi yüreğimin mavi sırrını* dinleyip sessizce, acımı en derinde hisseden tek dostum aynadaki aksim oluyor. Nerede, ne zaman kavuşmayı vuracak saat bilmiyorum ama ben çoktan vazgeçtim bu dünyadaki kavuşmalardan. Bir kederim vardı yaşayacağım, şimdi ise bir Kader... hâlâ! Ya gelmediysen?

Yine hafif bir sesle açtım radyoyu. Sahile gitmeye korkuyorum

Omzumu dayadım pencerenin pervazına, radyodaki ayrılık şarkılarıyla beraber süzülüyor yanağımdan deli yağmurlar. Her şarkıda bizden bir iz sürmeye alıştı sanki zihnim. Ben istemeden süzülüyor hatıralar benliğime. Her şarkı mı bizi anlatır Efem ama anlatıyor işte. Tüm şarkılardaki aktör sen, çaresiz kız hep ben oluyorum.

Belki de mutluluk sadece hayal edilesi bir şeydi. Ben de sadece hayalini kuruyordum.

Kızım sesleniyor yan odadan. Koşturarak geliyor yanıma. Gözlerinde neşeli bir kıpırdanma, elinde bir resim duruyor, ne olduğu belli olmayan bir çizim. İki buçuk yaşında Kader... Bana yarım yamalak hızlı hızlı bir şeyler anlatıyor. Anlamıyorum ama gülümsüyorum. Sadece ona gülümsüyorum biliyor Salim! O anda uzandığı yataktan doğruluyor, dikkatini verdiği kitabından ayırıyor gözlerini. Sanki bunu kaçırırsa bir daha uyuyamayacakmış gibi bakıyor yüzüme heyecanla ve o masum gülüşler siliniyor yüzümden. Say ki yıldız kayıyor ve kaçırıyor o anı... Onun bakışları, neşeme katil gibi. Sanrı gördüğünü sanıyor sanırım, derin iç çekmelerin seyrinde başını sallarken dönüyor yine okuduğu kitabına.

Elimdeki kalem düştüğünde kâğıda, saatin epey geç olduğunu anladığım vakitti. Bekleyiş... Bu bekleyiş hiç mi bitmeyecekti? Hasta mı olmuştun Efem? Dermansız bir derde mi düşmüştün de bu gece canıma buğu, gözlerime kalabalık, yüreğime huzur olmadın?

Camlar bu gece bir başka soğuk duruyor. Kollarım göğsümde bağlı ama bu duruş ritüel değil bu sefer, bu sefer sensiz bir gecede merakla üşüyor. Uyuyamıyorum ya yine simsiyah gecede parlayan yıldızlara bakıyorum umutsuzca. Gecelerin sessizliği yaktı canımı, sensizliği katletti. Kendimi sokaklara atıp eğer geldiysen şayet nerede olduğunu

bilmediğim evinin önünde nefes almayı hiç bu kadar istemedim. Bazı geceler canımın önüne gelen gölge senin değil mi ben mi hayal ettim? Delirdim mi sensizlikten? Kafayı mı yedim?

Sen geldin biliyorum. Sol yanımda bir sıcaklık hissettim. Bir tamamlanma duygusu...

Ama bu gece... Bu gece gelmedin.

Gece güneşini süsleyerek kavuşurken şebnem şafağına, karanlığın dipsiz kuyularında beni terk ettin. Oysa kızgın bir elin tuttuğu silah gibi patlarken mehtabın kırık ışıkları gözlerime, yüzüme vuran karanlığımla seni aradım Efem.

Yoktun...

Kaç hafta sahilde sessizce bekledim. Kaç seneyi acına ekledim. Sonra duydum ki birilerinden, yine sefere gitmişsin. Beni görmeye bile tahammülün yok mu artık Efem? Sessizce gelip gizliden gittin.

Çay hazırladım az önce. Salim işe gidecek... Bana koymuyordu artık bu işler. Ona yemek ya da çay yapmak, bir evin hizmetçisinin rutin görevi gibiydi nasılsa... Bugün yüreğim sıkıntılı ya ilk asilik saçlarımdan yükselen başkaldırışla ve tokadan firar eden bukleyle oldu. Apansız dağıldı tel tel ayrılan saçlar yüzüme.

Saçlarım yüzüme ipekten bir pelerin gibi salınırken Salim irkildi. Saçlarıma bakarken gözleri keyifle parladı. Yeşil gözlerinde hayat canlandı, benim direncim öldü. Ben korkuyla irkildim. Kokmasın, dokunmasın, okşamasın istedim Salim. Ama dokundu. Saçlarım onun tenine yayılarak salındı ve Salim'in ince belli çay bardağını kavradığı elleri, kasılarak durdu. Yutkunduğunu hissettiğimde doğrulmak için gösterdiğim çaba, boşaydı biliyorum ama denedim. Geri çekilmeyi ve temasını engellemeyi denedim. Başaramadım.

Bugün elleri saçlarıma değmesin istedim. Bedenime dokunan eller, saçlarımda can bulmasın istedim. Saçlarıma yüzünü sürmesini izlemek istemedim. Kapadım gözlerimi. *Her şeyim senin olabilir ama onlar Efeme ait* demek istedim. Dudaklarımı kemirerek ağlamalarımı susturdum Efem. Dayanamadım. Bir sen dokunurdun onlara böyle, bir sana uzatırdım onları. Bugün saçlarımdan ilk defa nefret ettim.

Salim'in yüzünde aylar sonra güzel bir tebessüm belirdi, gözlerinde neşeli bir ışık.

"Bağlama saçlarını, böyle açık seviyorum." dedi tatlıca buyurarak. Yutkundum. Saçlarımı ellerinden çekmek istedim, kaşlarını çattı. Öfkelendi hatta apansız. Anlamsız bir gururu, bencillik değil de farklı bir tutkusu vardı bana karşı. Fazla korumacı, canımı yakacak kadar bilinçsiz bir sevgi…

İstemiyordum bugün saçlarıma dokunmasını. Bunu yine anlayamadı. Kokladı. O kokladı, ben nefessiz kaldım.

Son oldu Efem, bu sonu oldu!

Ayaklarım yine sahile hevesli bir hazırlıktaydı. *Belki* diyordu yüreğim, *belki bu sefer gelmiştir.* Seneler sonra, o da özlemine gem vurmaya yenilmiştir. Ve beklediğim oldu. Seneler sonra gözlerim varlığınla doldu. Ellerim titriyor, ayaklarım birbirine dolaşıyor, gözlerim sulanıyordu. Kalbim… Kalbim zaten atmayı daha seni gördüğü an kesmiş…

Sen oradaydın Efem. Bankta! Yoksa hayal mi ediyordum ben? Kafayı mı yedim? Gözlerimi sımsıkı kapattım ve içimden üçe kadar saydım. Kirpiklerimi usulca açtığımda, korkarak baktım. İşte oradaydın. Nefes alamadım. Bacaklarım boşalarak ellerim buz tutarak gözlerim nemli, yüreğim kaburgalarıma deli gibi hırçınca vurarak ilerledim. Yanına sessizce yaklaşırken ki bakışların, hâlâ gözlerimde… Nefes alamıyordun sen de benim gibi, biliyorum. Ama senin gözlerin gözlerimde değil, seneler sonra görecekken beni, başka yerde. Şok geçirmiş gibi, birisi yüzüne yumruk atmış gibi donup kalmıştın.

Utandım. Bakamadım yüzüne.

Dayanamazdım Efem, onları senden başkasının koklamasına dayanamazdım. Bir makas darbesiydi onları bizden koparan, onları sadece senin yapan, bir keskin vuruştu. Kısacıktı artık saçlarım. Böyle erkek saçı gibi çirkin, böyle bakmaya dayanamayacak gibi iğrenç. Kendim biçmiştim, hiç acımadan kesmiştim. Çirkin olmuştum aklımca, sevilmeyesi!

Oysa ben senden öğrenmiştim ipek saçlara çiçek takmayı, sen seviyorsun diye uzatmayı, saçlarımın sadece güzellik için değil, derin bir nefesle ciğere oksijen verdiğini, seninle keşfetmiştim. Şimdi de kokuyordur muhakkak ama artık kimse koklamayacak! Öpmeyecek, sevmeyecek.

Yerinden irkilerek kalkıp ellerinin yanlarında yumruk olmasını seyretmek ne kasar zordu. Gözlerin *neden,* diye haykırırken, hislerin en az benim kadar gerçeği biliyordu.

Hani durup dururken dinlediğim bir şarkı,
seni de ağlatıyor mu?

Seneler, ayrı ayrı devrildi önümde. Bir an varsın, bir an yoksun. Bir anda buluyorum seni sahilin bankında. Böyle umut oluyorsun içime, neşe oluyorsun her gelişinde. Her gelişinde başka bir hediye can buluyor elimde. Efem, sen gittiğin yerden bile *benimle* dönüyorsun.

Bugün senin aldığın tokayı taktım uzamaya başlayan saçıma, üzerimde senin fuların var bak… Sen seversin diye sıktım o adını söyleyemediğin garip kokuyu… Oysa adını bilirdin, ben güleyim diye söylemezdin. Yanımızdan geçen âşıklara bakmaya korkuyorum artık senin yanında. Birden bir kesit hatırlatmalarına katlanamıyorum… Kıskancım mutluluklarına hâlâ.

Oysa hep umudum vardı. Ne romanların repliklerini çalacaktım ne filmlerin şarkılarında can verecekti gülüşlerim… Sana hayallerimi anlatıp masallarımı dinletecektim. Saçlarımı tel tel ayıran rüzgârda başımı bir tek senin omzuna yaslayıp hayal kuracak, tenimde bir tek senin izlerini, teninin, terinin kokusunu taşıyacaktım.

Şimdi hiç büyümeyen umudum, küçük bir kız çocuğu gibi öldü kaldı bu sahilde. Artık hayallerim titrek, sönmeye yüz tutmuş bir dilek mumu gibi üflenmeye hazırlanıyor. Her seferinde ürkekçe el sallayarak çağırıyor beni uzaklardan prangalarla sevmediğime bağlayan ufacık bir kızın sesi…

"Anne!" diyor.

Senden çekip alırken düşüncelerimi, kaderime yine isyan ediyorum ben. Bakışlarım silik bir resim gibi, sisli bir perdenin ardından bekliyor gelişini. Her gelişinde biraz daha yaşlanıyorsun Efe… Her gelişinde, yılların senden aldığı benimkisinden daha fazla… *Gemicilik zor iş, tüketir adamı* derdi babam. Sen kendini neden zorla tüketiyorsun?

Omuzların çökmüş, bükülen belinde kambur gibi olan sırtın, sana yüklediğim acının boyutunu gösteriyor...

Sessizce oturuşunu izlemek, gözlerimi kapatıp kokunu içime derin derin soluyarak sessizce *hoş geldin* demek zor... Kader var yanımda, oynuyor sessizce. Seni tanıyor ama onun yanında konuşmuyoruz biz. O varken konuşmamaya dikkat ediyoruz ikimiz. Olur ya çocuk kaçırır ağzından bir kelime, ondan da olurum. Kızım seni dinlemeye bayılıyor, tıpkı annesi gibi...

Ve Efem yine bize masal anlatıyor, eskisi gibi.

**Sururi Şah ile musahibi Keşiş Yahud'un çocukları Aslı ile Kerem'i dinlemeyeli sesinden uzun zaman olmuş.*

Gecenin bilmem hangi saatindeydi. Yoksa sabah mı olmuştu?

O hafta çok istememe rağmen gidemedim sahile. Derdim kendimi düşünemeyecek kadar sızlatıyordu yüreğimi. İnsan, ne kadar acı olursa olsun, bir mecburiyeti kabul ettikten sonra içine sükûn ve tevekkül geliyor. Yorgun bir suretle odaya girerken ne gönlümde gidememenin pişmanlığı ne gözümde bir damla yaş vardı! Kızım beni benden çekip alan yegâne varlıktı. Onu düşünürken dünyayı unutuyordum ben. İki gündür ateşler içinde yatıyordu yavrum. Doktora gitmiştik, ağır bir zatürre teşhisiyle ilaçlar yazılmış, evde iyi bir bakımla halledilecek bir mesele denmişti. Ben gözlerimi kırpmadan başında beklerken yatağının yanındaki sandalyede, ağaç yaprakların üzerinden süzülerek içeri giren bir ikindi güneşi odayı parlak bir hayatla dolduruyordu. Dışarıda kuşlar, ağustos böcekleri ötüyor, uzaklardan bir kumrunun o meşhur sesi geliyordu. Anne yüreğim yavaş atıyor. Odanın içi karmakarışıktı. Elim ayağım tutmuyordu bu odadan çıkarsam ya da kızımı bırakırsam döndüğümde bulamayacağımı sanıyordum, yerimden kıpırdamıyordum bu sebepten. Sandalyelerde, raflarda, ilaç şişeleri, yerlerde oyuncakları, duvarlarda, dışarıdaki heybetli ağacın yaprağına ait göğeler duruyordu. Aynanın kenarında kahverengi ayıcığı ve çok sevdiği, ona göre büyük olan okul çatası kızımın uyanmasını bekliyordu

* Aslı ile Kerem aşkı.

Küçüğüm, hayata tutunma sebebim bugün yatağın içinde bir başka huzurlu yatıyor, başı ağır bir rüyanın rehaveti içinde biraz yana düşmüş hırıltılı sesiyle ara sıra öksürüyordu.

Salim odaya geldiğinde, yorgun bir uyku haliyle dururken ağzımın etrafında son duam titriyor, gülümser gibi aralanmış minnacık dudaklarım, inci dişlerini gösteren gülüşlerini hayal ediyordum. Sonra yavaş yavaş ortalık kararadı. Kaçıncı gündü bugün, saymayı unuttum.

Yüzüme bir dokunuş musallat oldu. Gözlerim kilolarca ağırlığı taşıyormuş gibi eğilerek kısıldı. Salim'i gördüm kısacık bir an. "Uyandı mı?" dedim bedenim usulca oturduğum yerden havalanırken.

"Hişttt..." dedi kulağıma vuran şefkatli ses. "Biraz dinlen aşkım, yoruldun... Kızımız iyi, merak etme."

Dinlenmek umurumda değildi. Sadece kızımın yanında olmak, bir nefes ilerisine ayrılmak istemiyordum. Ama kendimi de kontrol edemiyordum artık yorgunluktan. Başım Salim'im omzuna yaslanırken çaresiz "Beni uyandır..." dediğimi hatırlıyorum. Ve gerisi yok...

Gecenin bilmem hangi saatindeydi. Yoksa sabah mı olmuştu?

Kuvvetli bir ışık gözlerimi yaktı. Yatağın şiddetle sarsıldığını ve üzerime bir ağırlığın düşüp nefesimi kestiğini hatırlıyorum... Biraz toplu bir bedenin, saçlarıma, alnıma bir elini dokundurduğunu hissettim ve duyduğum sesle dehşet bir rahatlamaya kapıldım. Merakla gözlerimi açtığımda, kızım elindeki ayıcığıyla yüzüme eğilmiş, sönük yeşil gözleriyle, kirpiklerini titreterek "Anne kalkın artık, acıktım." diyordu.

Rüya içinde gibi yerimden fırladığımda sadece onu kollarıma almak ve şu haliyle dünyayı bu zamanda durdurmak istiyordum.

Can içinde can, bu mu oluyordu? Benin sınavım bitmiyor, aşkın en büyük halini işte şimdi tadıyordum!

Sahile gidişlerim azaldı. Salim durgun son zamanlarda. Sebepsiz yere bana bakıp isyan ediyor. Sıkıldı sanki ölü bir bedeni beklemekten... Yenildi sanki içindeki sabırsızlığına, neşesiz bir hayatı sürmekten, bıktı. Mezar bekçiliğini kaldıramıyor.

Bana baktın ya bu gelişinde, öyle eskisi gibi, duru, uzun ve özlemle. Ruhum bedenimden çoktan koptu, sımsıkı sardı kollarını bedenine.

Dudaklarım yanaklarında çoktan can bulmuştu sanki. Fani bedenim oturduğu yerde mıh olup çakılırken ruhum senin varlığının sefasına çoktan dalmıştı Efe.

Kader'in koşarak yanına gelişini izlemek, saçlarının rüzgârda dalgalanarak kucağına tırmanıp "Bana hangi masalı anlatacaksın Epe?" demesini görmek zordu. Senin olmayan bir çocuğa, mutluluk masalları anlatmanı dinlemek daha zordu. En zoru da ona her dokunduğunda, benim canım acıyordu ve gözümü kaçırıp içime ağlamayı beceremiyordum.

Tok sesin, benimle konuşmayan ama kızımla şakalaşan, oynayan onu mutlu eden, çok mutlu eden, suskunluğunu bir onunla bozup masallar anlatan sesin, içime nasıl ateşler bırakıyor Efem. Ufacık kızımın, kocaman kucağında keyifle oturmasını izlemek, ağlamamak için kendimi zorlamama sebep oluyor.

Bilsen dünya şu anda umurumda değil. Ve her sessiz kaldığında, her dalıp gittiğinde ben de senin gibi bizli hayaller kuruyorum ve yine hain saat vuruyor gitme vaktini... Bir sonraki hafta için dakikaları, daha senden gitmeden saymaya başlıyorum.

Sefere çıkarsan olmayacaksın burada, olur da çıkamazsan göreceğim seni... Israr etmeyeceksin kalmam için biliyorum. Ama işte, yüreğimin bir yanı, düşüncelerimin bir kısmı, hayallerimin bir bölümü bunun için de dua ediyor senden habersiz... Hani olur ya yine de sen ısrar etme. Dayanamaz kabul ederim, belki senden önce atılır kollarına bedenim, "Bırakma beni." diye yalvarır, tüm dirayetime son veririm.

Bana yapamayacağım sorularla geri dönme Efem. Vazgeçemeyeceğim canlar var artık geride... Her zamanki gibi sessizce kalk, geldiğin gibi, susup dön arkanı ve içinde volkanlar taşıyan bir derviş gibi kimsesizce git.

Kader var artık, kızım, vazgeçilmezim. Beni ondan etme, sende de tüketme. Benden yapamayacağım isteklerde bulunma, diretme...

Bilirsin, yapamayacağımız tek şeydi baharda kardelen yetiştirmek... Şimdi tek dileğim bu kardeleni yetiştirebilmek. Güneşte kardelen açmaz biliyorum ama işte hayal, senli günlerimde kurduğum gibi Kader'i kardelen sayıp büyütmeye çalışıyorum.

Efem gidiyor yine geldiği gibi. Böyle omuzları çöküк, elleri yanında yumruk, beli hafiften bükük. Uzun boyuna yakışmayan bir çöküş, üzerine elbise gibi oturmuş hüzün...

Bilmiyorsun ama seninle birlikte soluklarım gidiyor. Geniş sırtına, çökmüş omuzlarına bakıyorum. Sanki hissetmiş gibi *hoşça kal,* dediğimi usulca dönüyorsun ya bana, gözlerinde bir kez daha boğuluyorum. Maviye bakarken bir kez daha âşık oluyorum. Ben gözlerimin ateşini sende söndürürken Kader geliyor yanıma. Sen bakarken bana, "Anne, babam delecek, yolur didelim." diyor özlemi dile vurup beni hayallerimden çekip alarak. Ufacık elleri koparmak için sana bakan gözlerimi gözlerinden, yanaklarıma taşınıp çekiştiriyor beni kendine.

Artık tembihlemiyorum Kader'i. Büyüdükçe biliyor, söylenmeyecek bir sırra ortaklık ettiğini. Kader dört yaşında ama on dört yaşındaki bir çocuk gibi zeki. Susuyor kızım, kanayan yarımla birlikte, benim gibi. Her zamanki gibi parka gidiyoruz ve biz buraya hiç gelmemiş, seninle sahilin sessizliğini, bir çocuğun neşesini paylaşmamış gibi, unutmuşu oynuyoruz.

Oysa benim ipe sapa gelmez, pembe bulutların kantlarına takılmış, ummanların içine yelkensiz açılmış bitmek tükenmek bilmeyen hayallerim vardı.

El ele sokaklarda dolaştığımız bir gün sonrasında, gözlerinin içine baka baka dans edecektim yağmurda. Beden ısımızın düştüğü sonbahara vedaları değil, koluna sımsıkı yapışırken gülüşleri yapıştıracaktım yanağına. Keyiflendiğim anlardaki gibi, bitmek tükenmek bilmeyen bir neşenin hükümdarlığında kahkahalar atacaktım. Dudaklarım çiçekler açacaktı en kolayından... Olur olmadık zamanlarda adını fısıldayıp kıkırdayacaktı deli gibi sesim. Şimdi hayallerimi susturmasını öğreniyorum, tıpkı senden ödünç aldığım, suskunluk adını verdiğin silahını kullanmayı öğrendiğim gibi.

Eskiden olsa... Eskiden olsa eteğimi çekiştirip yüreğimi çimdikleyip haylazlığımı kaşıyıp beni kandırırdı içimdeki çocuk. Bilirsin, duramazdı mantıklı yanım asiliğimi. Ama şimdi cezalandırılmış gibi çatı katındaki o köhne zindana kapadım onu, artık gülmesine bile izin vermiyorum içimdeki çocuğun, haylazlığına müsaade etmiyorum. Asi Kirpinin geri dönmesine, cesaret edemiyorum.

Kader sabırsız. Çekiştiriyor beni. Sen arkanı dönüyorsun, gidemeyecek gibi.

Ah Efem, bakma bana öyle sonsuz bir buz dağına vurmuş gemi enkazı gibi parça pinçik. Üzüleceğimi bile bile gözlerine buzdan sarkıtları yerleştirme. Biliyorsun, artık ağlayamıyorum bile, içimin bu kurak, kimsesiz, duygusuz ve rengi az olan topraklarında sensiz bir cehennemi yaşıyorum çaresiz. *Her şey iyi olacak* gibi asılsız vaatleri büyütüp kendimi kandırmamayı çoktan öğrendim.

Biliyorum, artık bir Efe ve Canan'ı hayata kazandırmam olanaksız. İşte bu yüzden, o çok sevdiğim kokunu ciğerime, her mevsime açık pencerenden bir ummana bakar gibi soluksuz hayaller kurduğum gözlerinin mavisini beynime, içimdeki her şeyden habersiz çocukluğumu yanıma alarak senden gidiyorum. Şimdi kızımın ellerini tutarken ellerimi bir tek senden olan can için hayal etmiştim.

Biliyor musun, *bana ellerini ver,* şarkısını dinlemiyorum artık.

Notaları sahipsiz, öksüz, sensiz kalmış yarım bir şarkıyı dinlemeye yüreğim el vermiyor. Biliyorum, bir bedeni değil, bir yüreği özlediğin vakit buraya geliyorsun. Umarım bir dahaki sefere zamanımız olur, birlikte güneşin doğuşunu huzurla izlemek için.

Biliyorum, bencillik bu ama olmayacak bir umudun peşinde yanına oturmayacağım. Bakmayacağım son defa gözlerine, umut için kol gezen bakışlarını içime ekmeyeceğim yeniden. Bir kere gelsem sana atının terkisine değil ama omuzlarına atıp alıp götüreceğin beni sana vermeyeceğim... Yüzüne son defa bakıp hesap da vermeyeceğim... Küsmeyeceğim de hatta kırılmayacağım bu sefer.

Çünkü ben, bana ait olan ve olmayan, tüm soruları ve cevapları ardımda bırakarak geldim bu banka ve şimdi umutlarımı ve hayallerimi cebime koyarak gidiyorum.

Haberin bile olmadan sevmeye devam edeceğim seni...
Çünkü her şarkının sana çıktığı saatlerdeyim...

Sabah kayınvalidemin söylenmelerinden bıkarak erkenden çıktık alışverişe... O her zamanki gibi alışveriş bitince soluğunu ahretliğinde aldı. Aldıklarımız öyle çok bir şey değildi bu sefer. Onun gitmesi

benim içinde iyi olmuştu aslında. Biraz kafa dinlemek bana da iyi gelecekti. Bazen sabrımı zorluyordu cidden söyledikleri. Bazen o kadar çok konuşuyordu ki kendime ördüğüm sessiz duvarlarıma çarpıyordu sesi, duymuyordum dediklerini.

Kader dört tekerlekli bisikletinde, keyifle dışarıyı izliyor. Hani diyorum bazen, alsam kızımı, gitsem bu kocaman şehirden, kaybolsak... bilirsin, sen istemeyebilirsin babasını ama onun babası... Kader'i çok seviyor Salim! Beni sevdiği kadar, onu daha da çok seviyor. Hem biliyorum ki bana eziyet ettiği gibi acı vermiyor sevgisi... İyi ediyor kızımı, hayata güçlü, güvenli, mutlu kılıyor. Kader babasının kollarında oynarken kahkahalar atıyor ya akşamları camda yolunu bekleyip daha kapıda anahtar döndüğü an, öyle paytak paytak kapıya koşuyor ya işte o zaman kırılıyor tüm gitmelerime olan umudum.

Bir gitmek, bin umuduma ölüm oluyor.

Kader huysuzlandı dört tekerlekli bisikletinde, sıkılmış, susamış... O tatlı diliyle "Anne, su!" dedi ya yine kederlerim çekilip gitti yüreğimden. Çantamın altına koyduğum suluğu ararken gözlerim dalgınca etrafı turladı.

Bazen bakmak değil, görmek için çekerdi bakışları bir noktaya kader...

Baktım... Baktım ve gördüğümle nefesime çentik attı nefsim. Ruh dargınlığı nasıl bir şeydi? Gören gözlerin acısı, ciğere inen solukların kavrulması nasıl bir şeydi?

Kırgınlık mıydı bağrımı yakan, kıskançlık mı? Acı mıydı nefesimi genzime tıkayan, pişmanlık mı? Ne olursa olsun, kocamdı! Âşık olmayabilirdim, sevmiyordum onu sevgili gibi. Canı yansa, canım yanardı ne kadar kızsam da. İnsan olarak seviyordum onu. Karısı olmuştum ama yareni olamamıştım biliyorum fakat içimdeki Canan'ın canı acıyordu işte... İçim acıyordu ama hakkım da yoktu bu serzenişe.

Salim, yüzünde çok uzun zamandır görmediğim güzel bir gülücükle karşısındaki kadına bir şeyler anlatıyordu. Sahi, ne zaman görmüştüm ben en son onu böyle güzel gülerken heyecanla bir şeyleri anlatırken. Böyle mutlu izlemeyeli ne kadar zaman olmuştu? Çocukluğum ve gençlik dönemim geldi aklıma bana değer verdiği, benden değer gördüğü zamanlar. Sonra Kader'i öğrendiği, doğduğu gün yaşadığı deli sevinci

geldi gözlerimin önüne. O gün gibi mutluydu yüzü ve gözleri... Sanırım ne kadar nefret edersem edeyim, bir o kadar seviyordum geçmişimin yarenini. Kocam gibi değildi bu sevgi, çocukluğumdaki mutlu anılarıma vefa gibiydi. Ama garipti. Ne düşünürsem düşüneyim, bir an sonra düşüncem kızgınlığa dönüyordu. Öfkem nefrete gem vuruyordu. İçim acıyordu ama aynı zamanda seviniyordum onun adına. Gurur um yüreğime ateş olup düşüyordu ama aynı zamanda belki benden uzaklaşır umudu, oturuyordu sevinç olup yüreğime...

Ne ara yağmaya başladığını bilemediğim birkaç damla süzülmüş yanağımdan yüreğime, anlayamadım. Elimin tersiyle kabaca silerken yanaklarımı, gözlerimiz kesişti o anda.

Sanki bir an üzerime yıkıldı sandım gök kubbe... Acıyan yanım hangi yaranın sancısını duyuyordu bilemedim! Kocamın aldattığına mı yanıyordum, yoksa gururumun kırılmasına mı?

Bana öyle bir baktı ki bedenimi zerre zerre titreten paniği, onca mesafeden bile fark ettim. Nefesim kesilmese bile gözlerimi çevirdim korkuyla yere. Sanki hiç görmemiş gibi, sanki kızıma su vermek için durmuş gibi davrandım. İçim acıyor muydu? Evet, tarif edemediğim bir sebepten acıyordu ama garip bir şekilde rahatlamıştı da.

Kader'e su içirene kadar, kısacık bir an durdum ve sanki onu hiç görmemiş gibi devam ettim yoluma... Yol! Ne zaman dışarı çıksam su olup akan yol, bu gün bitmek bilmedi eve varana kadar.

Araçların seslerini, sokaktaki satıcının sesine karışan çocukların gürültülerini bile duyamadı kulaklarım. Bir şeyler akıyordu yüreğimden ya da ne bileyim gözlerimden akıyordu sanırım. Gariptim. Ne hissederdi insan aldatılınca... Ne düşünürdü? Ben boşlukta gibiydim? Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kurtuluş mu olurdu bu bana ya da bir ödül mü? Yoksa yeni bir pranga daha mı?

Eve vardığımda sessizlik ilk defa boğdu beni... Kader'i uyutmak için, ilk defa zaman kolladım. Oysa o yanımda olduğunda, daha güçlü, daha anlayışlı birisi oluyordum. Benliğim durmuş gibiydi. Evi toparladım, yemeğimi yaptım, her zaman olduğu gibi yine aynı saatte sofrayı kurmaya başladım. Ama beklediğim gelmedi. Saatleri dizdim zihnime, zaman bile bitti, kalmadı günden geriye.

Salondayım. Lambalar kapalı, duygularım donuk, yüzüm ifadesiz. Hayat umursamaz maskesine kesmiş yine...

Gece yarısını geçiyordu anahtarı kilitte döndüğünde ışıkların açılıp gözümü almasıyla usulca yerimden kalktım... Biliyorum, olacaklar ya da olmayacaklar değiştirecekti bizim hayatımızın seyrini ve ben yine biliyordum, benim kaderim, balla değil, zehirle yazılmıştı sanki...

Mavi, benim için bir renkten daha fazlasıydı...
Sonu olmayan bir gökyüzü, hiç bitmeyen bir deniz ve sonsuza kadar hayalini kuracağım bir çift göz...

Anlatamadım. Suskundu Salim. Son günlerde hırçın, hatta biraz da küskün, pişman gibi histerik... Sonradan öğrendim ki o kadın ortağıymış, babasından ayrı iş kurmaya niyetlenmiş, heyecanı, sevinci, neşesi ondanmış.

Ama başka biri oldu artık Salim.

Sabrı başka zorluyor sinemi... Suskunluğu hayra alamet değil... Böyle yağmur yüklü bulutlar gibi, ha çaktı şimşekleri ha çakacak... Ne zaman patlak verecek öfke fırtınaları, kestiremiyorum.

Ama biliyorum, çok yakında kızılca kıyamet kopacak!

Önceden pazarları dışarıya çıkabiliyordum, şimdi çıkmama izin vermiyor. Oturuyor kapının girişine, kaplıyor koca bedeniyle tüm korkularımı. İzin vermiyor Efeme gideyim. Sanki biliyor, biliyor içimin sessiz yarasını, biliyor suskunlukta firar eden çığlıklarımı, biliyor ayaklarımın hedef alanını da ondan sebep izin vermiyor!

O zaman korkuyorum, sanki her köşe başında ölümün kol gezdiği izbe bir sokakta dolaşır gibi ondan kaçıyorum. Ve o anda tutuyor kolumdan, savuruyor beni kasırgaların içine.

Dokunuşları olduğundan daha hoyrat, sahipliğini kanıtlayan öpüşleri vahşi ve ilkel. Sanki taş devrinden fırlamış mağara adamı, sanki naziklikten eser almamış bir ressamın dikenli fırçası.

Nezaketten yoksun sevişleri, hoyrat sahiplikleri. Oysa kıyamazdı severken, okşarken, öperken... Ben kaçsam bile, o bana nazlı bir

gonca gibi, yapraklarım soluğuna kapılacak bir sümbül gibi narin dokunurdu... Şimdi sahiplendiğini bildirmek için olduğundan daha haşin, daha hiddetli.

Bir an severken bir an aşağılamak için zaman kolluyor sanki. Kestiremiyorum ondaki değişimi. Her başımı kaldırdığımda, gözlerine baktığımda, sanki yeşilleri bana bir şey haykırıyor. Yıkacağı bir şey, yok edeceği her neyse, sabrıyla savaşına sınama sunuyor.

Çayın altını yakıp yanına geldim. Bu gerginliği bir bıçak gibi kesmek gerek, yoksa inceldiği yerden koptuğunda, kopan parça ya onun ya benim umudumun boynunu kıracak... Normalde o ne zaman bana sokulsa ben üzerime kezzap dökülmüş nazlı bir kuş gibi korkar, bir bahaneyle en uzak diyarlara gider gibi bir oda ilerisine kaçar, ondan uzak dururdum. Gece geç yatar, saat kurar sabah ondan evvel kalkarak bana olan imkânlarını kısıtlardım.

Her evlilik gibi işlemiyordu bizim ilişkimiz. Öyle canına tak dediğinde sokulurdu bana, öyle reddetmelerime kör olduğu zaman, isyanıma aldıramayacağı kadar özlediği zaman kokumu içine doyasıya solurdu. Çok nadirdi bana dokunduğu anlar. Ben hep bahaneci, hep isyankâr, hep uzaktım ya bazen isyan eder çeker kapıyı gider... Bazen kızar bir şeyleri kırardı istediğini elde edemeyince ama sonra durulur, yaptığından pişman olarak bana zaman verirdi.

Anlamaz mıydı bir insan, bunun zamanı yoktu! Bu hayat döndükçe ve bu yürek Efe için attıkça bu beden ona buz, tutkusuna küstü... Tutuşmayacaktı hiçbir yanım şömineye düşmüş odun gibi, kaynamayacaktı damlarımdaki kan kızıldan lavlar gibi, patlamayacaktı sol yanımdaki kan gölüm uyanmaya meyilli volkan gibi...

Ona bakıyorum düşüncelerimden sıyrılıp. Elinde bir gazete, eviriyor, çeviriyor ama okumuyor! Parmakları gergin, gözleri hızla dolaşıyor sağda solda, bir yöne odaklanamıyor. Köşeli çenesi kasılmış, burnunun kanatları öfkesine baca olup geniş geniş açılmış.

Geniş göğsündeki düzlük derin derin yükseliyor şaha, sonu belirsiz bir vadi gibi. Sanki apansız kalkacak yerinden, ısırdığı dudaklarının içindeki dilini kıvırıp yumruğunu yüzüme savuracak. Hiddetini alana kadar da vurmaktan vazgeçemeyecek gibi vahşet besliyor içinde bana. Hissediyorum...

Ya da gırtlağımdan sımsıkı tutup bir sırtlan gibi köşedeki duvara savuracak. O kadar zalimce sahneler nakşediyor ki her duruşu beynime. O kadar hain bakıyor yüzüme, ben ne hissedeceğimi şaşırıyorum. Korkuyorum bakışlarının dehşetiyle.

Oysa daha geçen güne kadar, baktığında kendimi hissettiğim tek korku çıplaklıktı! Ne zaman baksa bana arzuyla, gözlerindeki şehvet uzanırdı tenime, bedenimi çırılçıplak bir üşümeye teslim ederdi. Utanırdım bakışlarından. Gözlerine perde insin, pençelerini benden uzak tutsun isterdim. Şimdi bakışları, dikenli teller sarıyor tenime. Dokunuşlarından evvel yakıyor gözlerinden bedenime akan acı. Jilet gibi keskin, hançer gibi kıvrak, ok gibi delip geçiyor sinemi her suçlayıcı bakışı.

Biliyorum, amacı benden kaçmak, kaç gündür olan konuyu açmamak.

Ellerimi ürkekliğimden nereye koyacağımı bilemedim. Yüreğim gümbürdüyor ama geri adım da atmıyorum. Konuşmalı, bir çıkar yol sunmalıyım suskunluğuma. Elindeki gazeteyi indirdi ve bana baktı. Yeşil gözleri, bedevilerin talan ettiği vaha gibi kısır döngü.

"Turnalara gidelim mi hafta sonu?" dedi apansız. Sesi ifadesiz, buz tutan havada sarkıt gibi asılı kalıyor ortamdan.

Kaçıyor, biliyorum. Turna benden uzak dursun diye taklalar atan adam, şimdi neden ille de Turna diyor?

"Konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Konuşacak bir şey yok..." diye kestirip atıyor kelimelerin seyrini. Sanki hissetti, gözleri benden başka her yerde dolaşıyor.

"Olduğunu biliyorsun..." dedim inatla. Uzun zamandır gündeme getirmemiştim bu konuşmayı. Biliyorum, onunla bu konuyu konuşmak, kafa üstü sert bir zemine çakılmakla aynı şiddete sahipti ama susmuyor içimdeki Canan, yine depreşti kanayan yarası, sızlıyor.

"Git çayını demle Canan, germe beni."

"Salim..." dedim tutuk bir sesle. Tereddüt dolaşıyor dilimde.

Ama ben ne zaman adını söylesem, gözleri öyle bir acıyla bakıyor ki yüzüme, yüreğim yerinden oynuyor, içime kaynayan yağlar dökülüyor sanki. Biliyorum, adını sık söylemiyorum, hatta ciddi bir konu dışında hiç telaffuz etmiyorum. Ben öyle gerekmedikçe konuşmuyorum da. Benim sesim bir kızımla can buluyor, neşem bir ona hibe, gülücüklerim bir ona sadaka, mutluluğum bir ona gebe.

O da anladı bu konuyu konuşmadan kapamayacağımı, isyankâr bir tutumla ayaklandı.

"Konu kapandı Canan, konuşulmayacak. Bozuk bir plak gibi tekrar başa sarılmayacak çünkü ne benim sana vereceğim cevap değişecek, ne senin bana vereceğin hayal kırıklığı bitecek..."

"Bu konuyu kapamadık ki yeniden açılsın. Başından beri belirsiz bir konuyla havada asılı bıraktık."

"Ne oldu? Yıllar sonra aradığın fırsatın eline geçtiğini mi sandın? O zaman yanıldın. Hiçbir şey düşündüğün gibi olmayacak." dedi bana yaklaşarak.

Neyi düşünmüştüm ki? Omuzlarımdan tutup suçlarcasına, hırçınca kendisine çekti. Yüzünü, yüzüme eğdi ve dudaklarının, burnunun kıyısındaki kaslar kasılarak seğirirken gözlerimin içine cehennem ateşlerini akıtarak baktı. "Unut Canan... Unut! Bu konuyu kapat. Hayaller kurmaktan vazgeç, benden uzak durarak söndüremeyeceksin içimdeki ateşi, sana kavuşmadan ölmeyeceğim..."

"Aldın ya istediğini... Senin istediğin bedenimdi, senin oldu."

"Ah Canan..." dedi iç çekerek sitemle. Dudaklarına isyan sürmüştü bu gece, gözlerine acı. "Benim istediğim sendin."

"Aldın."

"Sen bana içi yenmiş bir posa verdin. Meyvesini yiyemedim. Kabuklarıyla kalakaldım."

"Sana, ilk gün söylemiştim. Hiçbir zaman sana verilmeyecek değerler var. Yürek gibi! Alamazsın onu zorla ya da çalamazsın istediğin gibi..."

"Bana bahanelerle gelme Canan, yüreğinle gel. Çünkü tek istediğim o."

"Yürek dediğin organı Rabbim bile tek yaratmış. Oda bir tek kişiye verilir, bölünmez, verdiysen geri alınmaz."

Başını yana çevirdi. Sıkıldı bunları duymaktan, ben söylemekten yorulmadım mı sanki? Elleri kayarak indi omuzlarımdan. Dokunuşlarının geride bıraktığı acı, kemiklerimi sızlatıyor hâlâ ama alışığım ben bu hoyrat dokunuşlara. Arada yoklar elleri beni böyle, tutar bir köşede, sabitler bir duvar dibine yoksa alamaz istediğini bilir.

Düşünceli bir biçimde çekildi yanımdan. Kızımın odasına yöneldi. Öfkesi ne zaman burnunda olsa, kızıyla dindirmesini öğrenmiş büyümemiş çocuk gibiydi. Bırakmayacaktım bugün bu hatanın peşini.

Takıldım ardına kuyruk gibi. Kader, güzel meleğim, bu zulme dayanma gücüm, geleceğime yeşerttiğim hayalim oturmuş odanın ortasına, açmış bacaklarını, kendince şarkılar söyleyerek oynuyordu.

"Salim kaçarak çözülemez." dedim kızımdan çektiğim bakışlarımı onun durgun yüzüne çevirerek. Duruyordu önümde, bakıyordu sadece, biliyorum görmüyordu ikimizi de.

"Çözülecek bir durum yok Canan, neden anlamıyorsun. Bana bahanelerle gelme dedim."

"Ama b..."

Ve kulağımıza vuran sesle ben irkildim, kelimeler dudaklarımda dondu kaldı. Salim kasıldı ve o da benim gibi aynı anda irkildi. Başını sallayarak geçiştirmeye çalışırken bu sesi, benim gözlerim kızıma kaydı. Kader... Kaderimle oynuyordu! Efe'nin ona getirdiği hediyeyle. Oysa saklamıştım onu, bulamasın diye kumaşlara sarıp yok etmiştim neredeyse... Ama bulmuş, pimi çekilmiş bomba gibi, aramıza koymuştu.

Ben bakınca kıza korkuyla, Salim'de baktı aşağı ve gördüğü görüntüyle irkildi. Dişlerini sıkarak kızın eline saldırıp dehşet bir şiddetle çocuğun elindeki kar küresini aldı. Birden delirmiş gibi duvara savurup tuzla buz olmuş müzik kutusunun parçalarına karışmış sesiyle haykırdı.

"Bu eve bu salak oyuncaklar girmeyecek demedim mi?" Sesi odanın duvarlarında çınlamıyordu sadece yankı yapıp kulaklarımızın zarını da yokluyordu.

Kader korkuyla yerinden fırlayıp titreyerek bacaklarıma sarıldı, ürkerek ağlamaya başladı. Salim ne yaptığını, nasıl fevri bir hareket gerçekleştirdiğini, ancak eylemini sonlandırdıktan sonra anlamıştı. Kızımızı korkutmuştu. İlk defa onun yanında bana hatta bize sesini yükseltmişti. Oysa dikkat eder, üzmez, nazlar ve aşırı bir ilgiyle severdi kızını. Ne oluyordu ona bilmiyorum ama ters giden bir şeyler vardı! Pişman baktı ondan saklanan ufak yüze. Üzgünce kızımıza uzanınca, Kader irkilerek geriye çekildi. Titriyordu korkudan zavallıcık.

"Babacığım..." dedi Salim kaygılı sesiyle. "Özür dilerim meleğim, ağlama!"

Kader kaçıp saklandı arkama, hıçkırarak uzak durmaya çalıştı babasından. Yeşil gözleri ıslak, bedeni ürkek... Eğildim ve sessizce kucağıma aldım. Telkin eden sesimle kulağına fısıldayıp güvenini yeniden

kazanmasını sağlamaya çalıştım ama beceremedim. Kader inatla omuzlarını sarsıp durdu. İncecik kolları boynuma dolanınca, yüzü boyun köküme sokuldu. Ufacık baldudaklarında hıçkırıkları kesik kesik dağılıyordu tenime ve tutuk nefesi, gözyaşıyla birlikte tenimde can buluyordu. Salim uzandı Kader'e, gözlerim öfkeyle baktı bu kez gözlerine. Çekildi Salim, öyle ürkekçe ve korkakça geriledi bir adım geriye...

"Ne kadar kaçarsan kaç Salim, bu konuyu konuşacağız. İster eve gelme günlerce, istersen beni görme ya konuşuruz adam gibi ya da ileride konuşacak halimiz olmadığında..."

"Ne demek istiyorsun sen?" dedi sözlerimi ağzıma dizerek. Sanki oradaki kelimeleri eliyle ağzıma tıkayacak gibi, yanında yumruk olan elleri kasıldı.

"Anladığın şeyi söylüyorum. Kendimden, bundan fazla ödün veremem. Görmüyor musun huzursuzluğun artık bizi yaralamıyor, öldürüyor. Bir çıkar yol bulamalıyız."

"Lafları süsleme! Gideceksin yani..." dedi bana şimşek şimşek bakarak. Uzandı ve kızımın ağlamasına aldırmadan çekti kollarımdan aldı. Kollarım sıcaklığını daha özümseyemeden boşalırken kucağına alıp "Git o zaman..." dedi buz gibi sesiyle. İşaret parmağı kapıya döndü öyle apansız, öyle duyarsız, öyle düşüncesizce. Sanki yüreğimi söküp kapının eşiğine attı. Korktum ve bir adım geriledim bilinçsizce. Gözlerime kim koymuştu bu yaşları? Biliyordu hain, biliyordu zalim, kızım olmadan yaşayamayacağımı...

Gözlerim Kader'e kaydı. Öyle sislice, öyle içlice, öyle sessiz hıçkırıklarını yeşiline katık ederek kollarını bana uzatmıştı meleğim, almam için yalvarıyordu. Atıldım öne ama Salim çekti kenara kızımı. Koparmadan acısının ön izlemesini yaşattı.

"Git Canan ama unutma... Geldiğin gibi gidersin, tek başına..." dedi vicdansızca.

"Bu... Bu kadar kötü olmaz..."

"Konu sen olduğunda, ne kadar kötü olabileceğimi biliyorsun! Ne kadar ileri gidebileceğimi..." dedi Salim yine o buz, zalim, düşüncesiz haline dönerek. Uzandım ve kollarından çekerek aldım ağlayan kızımı.

"Önceden... Önceden hep diyordum... Sabret Canan! Kader için sineye çek... Geçecek. Unutacaksın, düzelecek..."

"Şimdi de diyeceksin Canan. Eski Canan olmayacaksın. Asi olmayacaksın, dikenleri sivri Kirpi olmayacaksın. Sen annesin, eşsin, öyle kalacaksın."

Başımı havalandırdım vakurca, gözlerimi diktim yüzüne korkusuzca. "Zorladığın sabrımı, direttiğin inadımı kırdın Salim, artık sabretmeyeceğim. Ben de insanım. Üzerime yüklediğin acılar beni çökerteceğine ehlileştirdi, dikleştirdi ve yüceltti. Artık biliyorum acıların sadece canımı yakacağını, düşsem bile kalkıp, yaşamaya devam edeceğimi. Güçsüz değilim, savunmasız değilim, aciz değilim... Kozasını yeni terk etmiş gencecik o salak kız değilim. Her şeyden önce, senin de dediğin gibi, anneyim. Yeri geldiğinde sadece onun için bile ayakta kalmasını, canlı kalmasını bilecek kadar katılaştı seven yüreğim. Bitir bu eziyeti... Başımız kötü oldu, bırak sonumuz kötü olmasın." Derin bir iç çektim. "Ayrılalım... İlk boşanan çift, biz olmayacağız!"

"Yani bizi o kâğıt parçalarının ayıracağına inanıyorsun." dedi kendinden emin şekilde.

"Biliyorum, tam anlamıyla olmayacak, bizim kızımız var ama..." dediğimde sözlerimi ağzıma tıktı.

"O zaman sonuçlarına da hazır olacaksın. Benden boşanmaya göze aldığın an, kızından kopmaya hazırlanacaksın..."

"Ben hep hazırdım. Daha ne kadar kötü olabilir ki hayatım, zaten canlı cenazeyim. Bundan daha fazla ölemem..." bir adım yaklaştım ona. İlk defa yürekli bir hamleyle karşılaşan, sersemleyen ifadesine bakarak "Ve kızımı, ölmeden sökemezsin kollarımdan..." dedim kafa tutarak.

Arkamı döndüm, ona sesimin fırtınasında bir acı bırakıp odadan çıktım. Fakat Salim'in durulacağı yoktu, susacağı ya da gözlerini açacağı da. Odadan çıktığım an, önüme dikildi. Derin derin nefes alarak kızı kollarıma verdi. Tam Kader'i alırken kollarıma, apansız çekti ve usulca yere bırakıp olduğu yerde doğruldu. Oynadı yüreğimle, zalimce kışkırttı acıyı. Kollarım boş kalırken tek bir adımla önüme yaklaştı.

"Ama ayrılık, ölümden daha acı değil mi Canan? Bunu en iyi sen biliyorsun. O zaman hareketlerine dikkat et, canından ayrı kalma. Bak, nasıl hüsrana uğratıyor..."

Ben ona öfkeyle, nefretle ve hatta bu defa tiksintiyle bakarken "Ve sakın, sakın kendini benden saklama aşkım! Sakın, yüreğinle ördüğün

duvarlarına, tenini de ekleme. Bu seferki yıkım, telafisiz olur. Sen benden koparsan, dünya sadece sana değil, herkese mahşer olur..." diyerek tehdit ederken, kapıya yanaştı. Askılıktan ceketini alarak kapıyı çarpıp çıkıp gitti.

Ben orada öylece, arkasından bakarken sesi kulaklarımda çınlıyordu. Ona acıyordum bazen... Ne kadar derin ve gurursuz seviyor, ne kadar çaresiz kulaç atıyordu.

Bilmiyordu, zorlayarak elde edilen galibiyet, coşkulu bir kutlama getirmezdi...

Ah Salim, daha ne kadar kötü olacaksın? Daha ne kadar vicdanını kanatarak bizi acıtacak, kendini yaralayacaksın?

O gece, yine eve gelmedi. Bilmiyorum artık ne yapmaya çalıştığını ama eskisi gibi değil hiçbir şey. Her şeyden önce ben değilim. Büyüdüm mü olgunlaştım mı bilmiyorum ama eski kırgınlıkları, gönül yorgunluklarını sanki üzerimden çıkarıp almış, tüyleri yolunmuş bir kuş gibi çırılçıplak kalmıştım.

Eski Canan içimde can verdi sanırken, onu şimdi can çekişirken bıraktığımı ve her an iyi olacağını hissediyordum. Korkularım vardı benim de en derininden muhakkak ama artık eskisi gibi kör bir zihniyete itaatkâr olmayacaktım.

Bilirim, bu sayfalar herkeste başka canlanır...
Her harf başka kalemde farklı can bulur...
Herkes konuştuğunu yazar, mutluluklarını ya da heyecanını...
Bense sustuklarımı döküyorum kâğıtlara...
Adı Günlük, taşıdığı yük ömürlük...

Herkesin konuştuğu bir dünyada, ben susmayı keşfettim.
Fakat nedense şimdi yoruldum...

Artık kelimelerim gözyaşı olup akmaktan yoruldu hecelere, mısralarımın boynunu bükük bırakmak gelmemişti hiçbir hecede ama bu gece hepsini daracığına çektim. Bugün herkes isyankâr... Bu gece yarısında canım seni özledi diye isyan eden kalp atışlarımı yazmayı reddediyor

kalemim. Son zamanlarda yazmak bile bana yetmiyor Efe. Yaş geçtikçe, daha farklı mı bakar oluyor insan hayata? Daha olgun, daha cesur ve daha dimdik... Acım başka kanıyor artık içimde biliyorum ama eskisi kadar yakmıyor sanki canımı. Merhem icat edilmiş gibi birisi sanki üflemiş, iyi etmese bile iyi hissettirmiş gibi...

Yıllar savurdukça gençliğimi... Yaşlanan ruhumda isyanlara yeniliyor gelecek.

Herkes konuştu hayatım hakkında, herkes bir parmak zehir çaldı kanayan yarama, bir ben sustum! Ne zaman yaram var desem, herkes tuzluğunu biberini kapıp yanıma koştu... Herkes hükmetti hayatıma, bir ben durdum, sustum ve küstüm... Gözleri açılmamış bir kuzu, nasıl başa çıkabilirdi kocaman kurtlar dünyasında, ben de yenildim, ben de korkuyla duruldum.

Herkes benden daha iyi biliyor sanki geleceğimi, istediğimi, yaşayacağımı ve çekeceğim çileyi... Onlar konuştu, ben ne kadar susulacaksa o kadar sustum!

Ama şimdi susmuyor içimdeki isyankâr yanım, susmuyor içimde acıyan yaram, susmuyor direncime vurulan son darbem. Susturamıyorum içimde öldürdüğümü sandığım İsyankâr Kirpiyi.

Ey rüzgâr esip durma...
Mazinin kokusu geliyor genzime,
durup durup burnumun direğini sızlatıyorsun yâr diye...

Yine aylar birbirinin peşinde geçecek ve ben yine ona uyanacağım...

Bu sefer farklıydı gidişim. Cesaretimi cebime değil, yüreğime almıştım. Aklımdakileri gerçekleştirecektim. Bilmiyorum, çok şeye geç mi kalmıştım? O zaman çocuktum, belki de korkak. Korkum kendimden değil, tenime yasak olanaydı. Şimdi yirmili yaşların ortasını geçerken, ellili yaşların sonunu yaşamış kadar yorgundum. Güneşim doğmuyorken ıssız uzun gecelere, şimdi ayım vuruyordu karanlık denizlere... Bir nebze ışıkta yeterdi bu kör gözleri açmaya...

Işığım olmuştu adın kafiyesiz hecelerde ya şimdi de aydınlık yolum olacaktı.

Yıldızlar kadar uzak, çöl çiçeği kadar yalnız kalmayacaktı artık umut.

Biliyorum, ben tutsam ellerinden, alır gidersin beni en umulmaz yerlere. Korkular karargâh kurarken yüreğime, çekinmiyorum bu sefer *al beni* demeye.

Ne onun dediğini yapacağım, ne kaderin! Kızıma bir yalan borcum olacak bugünden sonra, bir hayat ve bir baba… Belki çok kızacak bana büyüdüğünde. Bencilliğim için belki de affetmeyecek yıllarca. Seneler sonra karşıma geçip *hepsi senin suçun, bizi sen ayırdın anne* diye hesap soracak.

Biliyorum, veremeyeceğim cevapların sorusuna gebe bırakıyorum bugünü yine.

Biliyorum, gittiğim yollar beni dönüşü olmayan bir çıkmaza sürükleyecek ve yine biliyorum… Hiçbir şey, kimsenin istediği gibi olmayacak. Günah belki yaptığım, Allah katında bile af bulmayacak…

Acı yakın, hüzün yakın, belki de terk ediliş… Sensizliğin ölümümdü, bunu da biliyorum. Ama alıştım Efe… Sensiz kalmaya alıştım… Bıçak gibi insafsız yokluğuna alıştım. Zor oldu. İnsan nelere alışıyor. *Giderse yaşayamam, ölürüm* dediklerimize bile alıştım… Ama alışmam, bunu istemediğim anlamına gelmiyor!

Her gidişini, bu sefer de dönecek mi diye beklemekten yoruldum? Belki de bir tek buna alışılmıyor! Gelmişsin yine, seferinden dönmüşsün. Bu kez omuzların eskisinden daha çöküк, bu sefer belin normalden daha büküк… Hasta mısın? Yorgun musun? Yoksa bana kırgın mı?

Fark etmedin bile geldiğimi? Oysa ben daha park alanına geldiğim an, hissederdin yanına süzüldüğümü. Yanında durdum. Oturmadım banka bu sefer. Usulca baktın bana, biraz ağırca kalktın yerinden. Belin bükülmüş, üzerine dünya çökmüş gibiydi. Eline kaydı gözlerim apansız. Alıştırmıştın Kader'i hediyelerine. Alışmıştı kızım adını bilip yabancısı olduğu, Epe abisinin masallar söyleyen sesine…

Gözlerin onu aradı. Sormaya çekindin ya da ne bileyim... Bu sefer benim konuşacağımı hissedip gerildin. Gitmemden, bir daha *gelmeyeceğim* dememden korktun belki. Çünkü bugün yüzüm resmi, gözlerim ciddi bakıyor sana.

Gözlerin çıktı gözlerime. Çekingen ve bir o kadar ürkek. Mavilerin dumanlanmış, kanlanmış, yorgun… Gözaltların morarmış, şişmiş, sana ne oldu Efe?

"Efe?" dedim panikle… Elindeki oyuncak sıklaşan parmaklarının arasında ezildi. Kahverengi ayıcık, parmaklarının arasında ortadan ikiye patlayacak gibi gerildi.

"Haftalardır yoksun!" dedin sonunda sitemle hesap sorarak.

Dudaklarım gülse mi, ağlasa mı bilemedim. Bocaladım işte öyle. Derdin bu muydu? Hüznün görmemekten miydi? Oturdum banka usulca… Buruk bir sevinç ki içimdeki, ne yere sığıyor ne göğe…

"Seni gördüm rüyamda…" dedin sonra usulca. Tok sesindeki korku yakışmıyor sert duruşuna. Dertlisin. Birazda çaresizliğin içindeki acı kadar kederli. Elindeki oyuncağı banka koyup başını ellerinin arsına alarak sıkıntıyla, saçlarına parmaklarını daldırdın. Bocaladın ve kıvrandın.

"Hayrola!" demek isterdim ama yine susuyorum.

"Kötüydün Canan… Sürekli ağlıyordun. İsyan ediyordun. Bir de…" dedin öyle apansız anlatarak.

Ellerin usulca kaydı saçlarından ensene. Gözlerine baktım tebessüm ederek, şaşırdın. Oysa gülmezdi benim dudaklarım ayrıldığımız güne sebep.

Nutkun tutuldu belli ki. Sen şaşırıp, unuttukça söyleyeceklerini benim dudaklarım daha gergin bir gülümsemeye yenilerek büküldü. Gözlerini çekemiyorsun dudaklarımdan. Bu bakışlar titretiyor, istekle aralatıyor kuruyan dudaklarımı. Dişlerimi bastırdım dudaklarıma, kaçırdım gözlerimi yüzünden ama gülümsemem, gittikçe büyüdü. Artık kırmızı et parçalarının arasından dişlerim gözüküyordu eminim, o kadar keyfim yerine geldi.

"Bir de?" dedim usulca. Devam etmeni bekledim sözlerine sabırsızca.

İrkildin. Her ne diyeceksen unuttun! Tek bir tebessümümle aklından vuruldun. Sonra hatırlamaya çalışır gibi zorladın kendini, kaşların çatıldı ilk, ellerin şakaklarına kaydı, düşünmeye çalıştın. "Bir de… Gel dedin."

Demiştim… Bu sefer öyle içten, öyle bir sessiz haykırışla dua etmiştim ki arşın titrediğinden emindim.

"Dedim."

Efe birden kaldırdı başını, apansız çevirdi gözlerini bana. Yorgun, kırgın birazda hayat sevincini kaybetmiş iri mavi gözlerinin neredeyse irisi görünüyordu şaşkınlıktan. Tepemizden yüzüne dik vuran

güneş, gözbebeklerinin içindeki ışıltıları gün yüzüne vuruyordu bu sefer. Sonra döndüm sahile.

"Ölü toprağında yeşermiş çiçek gibiyim. Ne koparmaya kıyılan, ne sevilmeye değer gören..." İçlendim. Ve birden, öyle apansız, "Sence gemiler bizi alır mı?" diye sordum zamansız.

Bu sözlerim daha çok afallattı seni. Yüzüne yumruk atmışım gibi irkildin. Omzumu sarstım şaşkınlığına sitem. Sanki hayalimi anlatır gibi, onca zaman sonra ilk defa ben konuştum, sen sesimle şaşkınlığına şapşallık ekledin.

"Hiç kimsenin bilmediği bir yer olsun. Gördüğüm her yüz yabancı, duyduğum ses laf kalabalığı ve anlamsız... Böyle ufacık bir oda olsun. Nereye baksam seni göreyim... Gözlerimin önünden hiç kaybolma, bir oda öteye, bir merdiven geriye yürüme. Camlarına güneş değmesin, mühim değil ya da içinde hiç eşyası olmasın. Sadece biz olalım. Kimsenin bilmediği bir diyarda, hiç kimsenin bilmediği bir şehide, hiç kimsenin bizi bulamadığı bir zamanda, kopmamacasına birlikte olalım..."

Sonra döndüm sana. Ağzın yarım santim açık kalmış şaşkınlıktan. Zavallı bir rüyadan uyanmış, uyandığı an rüyasını karşısında görmüş gibi ürkek, dokunsa buhar olup havaya karışacakmış kadar korkak, ağzını açsa, tüm gördükleri silinecekmiş kadar şapşaldın. İç çekerek ellerine baktım. "Bana kitap okumayacak mısın bugün?" Bir kat daha arttı şaşkınlığın. Konudan koyu dalmam kafanı karıştırdı besbelli. Hayretle bakakaldın.

"Sana bir masal anlatayım mı Efe? Bu sefer ben anlatayım, sen dinle..."

"İyi misin?" dedin apansız. Endişen gözle görünüyordu. Kıyamam ki! "Bir sorun mu var?"

Aldırmadım sorularına ve telaşına. Nedense, o gün başka cesurdum sana. O gün başka bir özgürdüm sana... Öyle, sanki günlüğümle dertleşir gibi konuştum. Efe kâğıt oldun sen anlattığım, bense kalem oldum yazmaya doyamadığım...

"Sence acılar da kirler gibi yıkanınca geçer mi? Ben çok ağladım... Çok fazla... Yıkamış mıdır kaderimi gözyaşlarım?"

"Canan, neyin var?"

Sinede buruk bir sevincim var...

Sana döndüm. Paniklemiştin. Korkmuştun. Böyle hevesle, neşeyle ve heyecanla bakmıştım. Dizinin üzerindeki elin kasılıyordu. Farkında olmaksızın bakarken gözlerime, benim heyecandan terleyen, ateş basan ellerim titrek bir cesaretle atıldı ellerine.

"Sence seninle biz gitsek... Çok uzaklara gitsek, günah mı işlemiş oluruz?"

"Ne?" dedin şaşkınca. Bu cesur hamlem de seni şok etti. Ellerin titriyor yeni yetme velet gibi heyecanından, ellerimin altında durmuyor kasılan parmakların.

"Gitsek buralardan diyorum. Senin gezdiğin ülkelerden birisine gitsek... Dillerini, dinlerini, hatta yüzlerini bilmediğimiz bir yer olsa. Kaybolsak yok olsak kalabalıkların arasında tükensek!"

"Canan sen..."

"Ben aklımı oynatmadım Efe... Bakma bana öyle delirmişim gibi. Ya da ölüme susamadım merak etme... Sadece yoruldum. Artık gözyaşlarım kalmadı akıtacak. Canıma yapılan tehditler korkutmuyor, ya da vazgeçemeyeceğim şartlar. Ben bir daha gelmeyeceğim dünyaya... Annem bir daha doğurmayacak beni. Bir daha sevemeyeceğim seni, senden başkasını sevmem zaten söz konusu değil. O zaman neden çekeyim bu eziyeti?"

"Sen... Sen ciddi misin?"

Başımı salladım onaylayarak usulca. Dünyaları veriyordum sana hediye. "Ama... Ama öyle koşup gelemem tekmişim gibi... Benim bir kızım var... Canım var. Sen..."

"Canan..." dedi ellerinin üzerinde duran elimi avuçlarının içine alarak. Öpmek ister gibi avuçlarımın içini, dudakların titredi bükülerek. Parmak uçlarımı öpmek ister gibi okşadı parmakların tenimi. Birden ısındı tenim, ateş vurdu, yandı sanki. Haramdı, yasaktı belki... Ama bu evliliği ben istememiştim ki bunun hiç hükmü yok muydu? Bakışlarım ellerine kaydı, onun bakışları da... Nasırlı elleri nasılda heyecanla sarıyordu ürkek bir kuş gibi tenimi. Seneler sonra, ilk defa temas ediyordu teni tenime, ondan sebep, ikimizde titriyorduk.

"Affedersin..." dedin dalgınlıkla yaptığın bu eylem için, hemen çekmek istedin ellerini ellerimden ama müsaade etmedim. Tuttum sımsıkı.

"Çekme ne olur... Biz hata yapmıyoruz," Kaşlarımın altından sordum ürkekçe, "Değil mi?" Çekingen, utangaç gözlerimle baktım sana, eskisi gibiydim, henüz on sekiz yaşının başında, masum ve âşık... Gülümsedin. Böyle cennetimi avuçlarıma, umudu gözlerime verir gibi gülümsedin. "Yapmıyoruz..."

"Sen?"

"Sus!"

"Efe?"

"Sus Canan... Eğer bu bir rüyaysa, bırak burada kalayım. Uyanmayayım."

"Değil... Gerçek. Ama sen beni ister misin böyle?"

"Neyin var senin?" dedi yorgun bir şakayla... "Evet, gördüğüm kadarıyla hâlâ biraz çatlaksın... Hâlâ Asi! Canımsın Canan, gözümün nuru, yürek atışımsın..." dedin ya, ben de tüm kelimeler tükendi.

"Evli bir kadının, sevmediği kocasından kaçması, günah mı? Sabrım bitti sanki bir yerde, artık takatim kalmadı bu yolda ağlayarak ilerlemeye. Sanki bir şeyler değişti içimde, yerli yerine oturmayan düşünceler, oturdu öyle apansız yerine. Ondan sebep, hiçbir şey artık değil yerinde. Acıyan bir yerlerim olup olmadığını anlamak ister gibi yokluyorum içimi. Hiçbir sızı yok gibi, sanki bugünü düşününce, tüm acıları başkası çekmiş, ben seyretmişim gibi yabancı. Geçmişin ağırlığı da yok artık üstümde. Cesur değilim ama artık aptalda değilim. Biliyorum, bu hiçbir kitapta yazamaz, yolunca yordamınca değil yaptığım hata... Ama usulüne göre olsa yine kötü olacak her şey, yine üzülen biz olacağız. O yüzden belki de unutmuşum unutulması gerekenleri, üstelemiyorum! Geride bırakıyorum ve üstüne ölü toprağı seriyorum geçmişin. Ben yapıyorum, peki sen yapabilecek misin Efe? Sen unutabilecek misin geçmişi?"

"Unutmayacağız ikimizde, biliyorsun Canan, kendini kandırma. Hep hatırlayacaksın ya da korkacaksın çok zaman ama aşacağız. Birlikte olursak her kötülüğü aşacağız..." Güldü Efe, inanamayarak güldü ve heyecanla devam etti sözlerine. "Sen gül, dünya benim olur zaten. Sen umutla bak hayata, ben en büyük derdin yaraların altından acı almadan

çıkar, umut olurum sana. Canan... Sen yeter ki yanımda ol, ben mutluluğun kitabını baştan yazarım. Hem de en mutlu sonla biteninden."

"Başkalarına söylemiş de olabilirsin buna benzer güzel sözleri. Belki de benim duymak istediklerimi, çok kez başkası duymuş olabilir. Ama olsun, mahsuru yok! Ben hepsini üzerime aldım. Bana en güzel yalanları söyle, inanırım Efe. Çünkü sana dair her zaman yaram vardı, gocundum."

Efe gülümsedi ve derin bir iç çekti bu şakalaşan sitemime. "Yalan yok Canan. Zor olacak... Kolay olamayacak ama olacak, sen olursan her şey istediğin gibi olacak..."

"İstediğimiz gibi..." diye düzelttim sözlerini.

"İstediğimiz gibi güzel." dedi sevinçle. Erkekler çocuk gibiydi, başını okşayınca seviniyor, tenini okşayınca kedi gibi mayışıyordu. Efe de öyleydi. Ufacık sevinçlerden, büyük mutluluklar çıkarıyordu.

"Tamam! Sen o zaman bu konuyu hallet. Ne gerekiyorsa... Gideceğimiz yeri, kalacağımız yeri... Benim için iyi ya da kötü olması önemli değil, sen yanımda ol yeter bana."

Bu kanaatkâr halime Efe gülümsedi, o anda sahilden birileri geçince, ben irilerek ellerimi çektim sımsıcak avuçlarından. Bu sefer hataya yer yoktu. Bu sefer artık bu dramı karşılayacak, çocuk yoktu. Bu sefer bir daha yıkılacak gücüm yoktu.

Usulca kalktım yerimden, "Haber ver... Bekleyeceğim aramanı."

"Evi mi?"

"Hapishaneyi..." dedim burukça gülerek. "İkindi vaktine kadar kimse olmuyor evde, sorun yok. Ben hep bekleyeceğim aramanı. O zamana kadar gelmeyeceğim sahile. Salim garipleşti. Ne yapacağı belli olmaz. Dikkat çekmeyelim artık. Ama çabuk ol lütfen, beni çok bekletme..."

"Olacağım Canan, bu sefer hata olmayacak... Ama zaman alabilir işlemleri tamamlamak, bekler misin?"

"Beklerim... Hep bekledim, yine beklerim merak etme sen..."

Çok bir şey istemiyorum aslında...
Bir şarkımız olsun, bir ömür başım
omzunda dinleyeyim yeter...

Bu sefer eve hüzünle değil, her dönüşümdeki gibi ağlayarak değil, farklıydı gidişim. Cesaretimi yanıma almıştım, yüzüme gülümsememi, kalbime huzuru… Evden dışarı çıkmıyor, sürekli telefon başına pinekliyordum. Bu hafta sahile gitmemiştim. Kader içeride oynuyor, ben telefonun başında sanki Efe'yi görecekmişim gibi gözlerimi ahizeye dikmiş, bekliyorum. Ve telefon çaldı. Sanki telefon değil de ömrümden, günler çalındı. Titreyen elimle telefona bir türlü uzanamadım ama sonunda aldım ahizeyi elime.

"Efendim…"

Biraz ses gelmedi… Yanlış numara olduğunu sandım ilk… Ya da telefon sapığı falan... Umudum kırılmış halde tam kapatacaktım ki onun derince iç çeken sesini duydum.

"Canan…"

Oysa sesini duymaya hazırlamıştım kendimi ama daha duyduğum anda soluklarım kesildi.

"Efe…"

"Müsait misin?"

"Evet… Ama…"

"Anladım… Kısa keseceğim. Yarın bekleyeceğim sizi… Bankta gelene kadar bekleyeceğim… Sadece siz gelin, alma bir şey yanına."

"Kader'e almam lazım… Henüz ufak daha…" Biraz duraksadım. "Kötü bir şey yapıyormuşum gibi geliyor. Vicdan azabı çekiyorum. İçim acıyor düşününce, korkmuyorum ama garip hissediyorum kendimi. İhanet ediyor gibi… Kader ufacık daha, ona haksızlık ediyormuşum gibi geliyor."

"Ben..." dedi Efem. "Üzülme sen… İstersen vaz…" Sesindeki tereddüttü anladım.

"Kendini suçlu hissetmen için demedim Efe. Ne bileyim, sadece vicdanım rahat değil. Biliyorum, alışacağız. Kimsenin olmadığı bir yerde sadece sen, ben ve Kader olacak. Gideceğiz buralardan ama… Ya *ona haksızlık yapıyorsam* sorusu, beynimde o kadar çok dönüyor ki… Üstelik yaptığımı biliyorum…"

"İstersen… İstersen gelme… Yeter ki sen üzülme… Ben alışırım yine…"

"Efe… Mutlu olabilecek miyiz? Buradan gittiğimiz zaman, mutlu ol…"

Arkamda bir hareketlilik olunca, bakışlarımı arkama çevirdim. Salim elinde bir demet kırmızı gülle kapının girişinde bekliyordu. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. Elimde tuttuğum telefonu sıkıca kavrayan ellerim titriyordu. Kalbim panik halinde, suçlu bir acıyla sarsılıyordu. Bacaklarım boşalmak için zaman kolluyordu.

Usulca kapadım telefonu… Kader geldi koşarak. Salim'in yüzündeki o öfkeli ifade kalktı.

"Kızım…" dedi üzerine zıplayan kızımızı kucağına alırken. Duymamıştı. Ben derin bir nefesle rahatlayarak gözlerimi kapattım. Bir an her şeyi duyduğunu sanarak, nefesimi tuttuğumdan bile habersizdim.

Kader babasının yanağını okşayarak kıkırdarken, onunla sohbet ediyordu. Ve öne doğru attığım ilk adımla, olduğum yere çakılmam bir oldu.

"Sen de delsene baba?"

"Nereye meleğim?" dedi Salim burnunu kızımızın burnuna sürterek.

"Dittiğimis yere…" dedi Kader şebekleşerek. Babasının yanaklarını okşuyordu huzurla.

"Nereye gidiyorsunuz ki siz?" dedi Salim kuşkuyla kısılmış gözlerini, kızımızın yüzünden çekmeden. Ben nefesimi tutarken Kader evin ortasına pimi çekilmiş bomba gibi sözleri bıraktı.

"Anne… Epe bizi yereye dötürecek? Başka sahile mi?"

Göğsümün ortasına sanki birisi kurşun sıkmıştı. Korkuyla irileşen gözlerim, Salim'e dönerken onun elinde sımsıkı kavradığı gül demeti ayaklarının dibine düştü. Kader ellerini dudaklarına kaparak kabahatlice, ağzından kaçırdığı ifşaya üzülüyordu.

Salim'e ve bana bakarak melek yüzüyle, kıvranıyordu.

"Epe kim?" dediğinde Salim, yutkundum.

Nefesimi tutarak dualar ederek bekledim sesinin ağzından dökülmesini. İlk defa konuşmasın istedim kızım. İlk defa sussun.

Ama o, konuştu. Elini dudaklarına koyup suç işlemişçesine, "O sıy baba… Annem şöyleme dedi… Aycımdan taçırdım, balla… Sahile Epe'ye dittimizi söylemesdim yoksa…" dediğinde, gözlerimi kapattım. Yutkunamıyorum bile.

Salim derin derin soluyarak dişlerini gıcırdatarak bana bakarken Kader babasının yüzünü küçük ellerinin arasına almış, kendine çevirmeye çalışıyordu.

"Epe benim arkadaşım. Bana pamuk şekey alıyoy, hediye alıyoy, hikâye anlatıyoy kısma ona."

Ben korkuyla öne doğru bir adım atınca, Salim güllerin üzerine basarak kızı kapıya yanaştırdı. Korkudan öldüğüm anda atıldım kapıya ve Salim kapıyı açarak "Ana..." diye bağırdı.

"Salim..." dedim fısıldayarak.

O bana aldırmadan "Ana..." diye bağırmaya devam etti. Hanife teyze geldi endişeyle, gözleri iri iriydi. "Ne oldu oğlum?" dedi soluk soluğa.

"Kader'i al ana, ben çağırana kadar da yukarı salma..."

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda merakla, gözleri suçlayarak bana dikilmişti. Salim kızı annesine teslim etmiş, kapıyı da kadının şaşkın yüzüne kapatmıştı.

Korkuyla öne atıldım.

"Salim..."

Dudağının içini dişleyip dilini ağzının içinde kıvırarak öfkeyle baktı. Eliyle konuşma işareti yaptı. Korktum. Gözlerindeki fırtınadan, bedeninden benime yayılıp beni geren öfkeden korktum. Ve Salim bir anda bağırarak kapının yanındaki plastik ayakkabılığı, öfkeyle duvara savurdu. Ellerimi kulağıma kapatıp titredim. Sonra portmantonun üzerindekileri sağa sola fırlatarak kocaman portmantoyu çekiştirip yerle bir etti. Ellerimi korkuyla kulaklarıma biraz daha bastırdım. Yanaklarımdan seller gibi yaş akarken sadece "Lütfen..." diyordum. "Lütfen dur artık..."

Salim durmadı. Evi yıkıp dökerek birbirine kattı. Kırdı döktü. Saki eve bir kasırga girmiş, her tarafı tarumar etmişti.

Korkuyla kapıya atıldığımda, kolumdan sertçe tutarak beni duvara savurdu.

"Beni aldattın mı?" Öyle düpedüz, lafı evirip çevirmeden, hesap sorup alacağı cevapla canımı alacakmış gibi durarak pat diye sordu.

Başımı gözyaşları içerisinde iki yana çevirdim... Sonra bir anda beni kollarımdan tutup kabaca kendine çekti. Omuzlarım vahşi ellerinde şekil alırken parmaklarından tenime nükseden o müthiş baskı

felaket şekilde canımı yaktı. Öyle öfkeliydi ki bunu görmedi. Ayaklarını yerden kesecek kadar kendine çekerek "Yattın mı onunla?" diye tıslar gibi suçlayarak sordu.

"Yapmadım de ne olur?" diye yakararak baktı gözlerime. "Aldatmadım de... Gitmedim onunla buluşmaya de..."

Başımı yana çevirip suçlu gözlerimi kaçırdım. Pişman değildim, sadece korkuyordum. Dudaklarımı kanatasıya dişledim. Bir nevi gerçeklerime sindim. Beni silkeleyerek hırsla, "Lanet olsun, bana bunu nasıl yaparsın? Nasıl aldatırsın? Karımsın benim..." diye deli gibi haykırdı.

"Aldatmadım..."

"Gitmedin mi o sahile? Buluşmadınız mı?" Dikkatle bana bakıyordu ama daha çok kendisiyle konuşur gibiydi. Sanki tüm tarihim o gözlerin fırtına vurmuş sisindeydi ve ben alabora oluyordum. "Şüpheleniyordum son zamanlarda ama yapmaz diyordum. Canan namusuna düşkün, beni aldatmaz. Sevmese bile yapmaz..."

"Yapmadım..."

"O zaman Kader yalan mı söylüyor? Buluşmuyor muydunuz?"

"Ben sadece..."

"Sen ne kahrolası... Sen ne? Sen evli bi' kadınsın. Karımsın ve onunla mı buluşuyorsun?" dediğinde yutkundum. "Yattın mı onunla?" diye sordu buz gibi sesi suçlayarak. Tepemden vurulmuşa döndüm. Korkuyla başımı *hayır* anlamında iki yana çevirdim ama öfkesi öyle fazlaydı ki... Beni silkeleyerek aşağılarken bakışları, "Yattın mı onunla?" diye bağırdı tekrar.

"Ben aşağılık bir fahişe değilim..." diye bağırdım. "Sadece..."

"Sadece ne? Sadece yatıyor musunuz?"

"Hayır. Sadece bir bankta sessizce oturuyoruz..."

"Yalan söylüyorsun." diye kesti sözlerimi. Hem soruyor, hem de dinlemeye tenezzül etmeyerek hükmü çoktan veriyordu. "Bana vermediğin her şeyi ona saklıyordun değil mi? Arkamdan gülüyor muydunuz? Ben sana dokunduğumda ruh gibisin... Ona karşılık veriyor musun, söyle?"

"Yeter..." diye bağırdım. Bu kadar edepsizlik yeterdi. Söylediği her arsız kelime canımı yakıyordu. Ahlaksız değildim. Aldatmamıştım.

Tabii onu, buna inandıramadım. Gözlerindeki güvenin yıkılışını, sözlerindeki sitemin acısını dindiremedim.

"Ben... Ben... Hata yapmadım. Dokunmadım onca sene sevdiğime. Bir tek gözlerine baktım. Bir tek sesinden okuduğu kitaplarla, yüreğime donduğu mısralarla yanında kaldım." diye gırtlağımı yırtarcasına haykırdım.

"Sene mi?" dedi Salim delirerek. Şok geçirmişti. "Kaç sene?" diye kükredi. "Beni aldattığın kaç sene?"

Küfrederken söylediklerimi anlamadı Salim. Gözleri daha önce görmediğim fırtınalı denizlere kapılmış gemilerin yelken bezleri gibi dalgalanıyordu hiddetinden. Öfkesi burnunda değildi artık. Gözü dönmüştü. Birinin canını yakacağı kesin... O kişi ben olayım dedim.

Yakardım Rabbime. Daha önce hiç olmadığım kadar korktum bu zalim duruşundan. Bakamadım gözlerine. Oysa o yanlış anlamış olacak ki bunu, hata olarak, hatamı kabullenme olarak anlamış olacak ki daha ne olduğunu anlayamadan sarıldı saçlarıma.

Can çok tatlıydı! Oysa ne çok vazgeçmiştim ondan. Suratıma savurduğu tokat, benim için ilk darbeydi, onun için ilk yıkım. Yere kapaklandığımda, öfkesi dinsin diye bekledim. Canım acıyor, yüzüm buz gibi fayansa çarpmış, cayır cayır yanıyor ama sadece beni anlamasını istedim. Bir hışım üzerime abandı ve saçlarımı eline doladı.

"Unutmadın onu... Hiç unutmayacaksın. Ben de sevdim seni. Saçlarını koklamayı sevdim diye kestin, sustum. Sana dokunmamdan tiksindin diye, elimden geldiğince uzak durdum ama sen... Sen beni onunla aldattın!" derken canı yanarak acı acı çınlayan sesi kulaklarımda titreşiyordu. Başımı sarsıyorum iki yana.

"Ben seni hiç aldatmadım..." Gözlerimden yaşlar boşalırken konuşmakta bir o kadar zor oluyor artık. Hıçkırıklarım kesiyor sözlerimi.

"Aldattın! Hissediyordum. Haftalardır izliyorum senin hallerini ve sen... Hiç utanmadan onunla olmak için benden, evladından vazgeçiyorsun."

"Geçmiyorum... Seni hiç aldatmadım. Yemin ederim dokunmadı bir kez ellerime elleri. Sadece onunla aynı havayı paylaştık. Teninin sıcaklığını bile hissetmedim. Hep bir mesafe vardı aramızda..." dediğimde, laflarım onun kafamı duvara çarpmasıyla yarıda kesildi. Beynim

sanki yere akıyordu. Acı yok ama sarsılıyordu dünya. Ilık ılık bir şeyler akıyor dışarıdan değil, içeriden. Kafatasımdan omuriliğime doğru süzülüyor usulca.

"Aldattın..."diye haykırdı. Duyamadım önce. Sersemliğim üzerimden kalktıkça zihnim kendine geldi.

"Aldatmadım..." diyorum fısıltı gibi sesimle. "Ben seni hiç aldatmadım... Ama Efemi de aldatmadım! Yüreğimi ondan başkasına vermedim. Hiç kimse girmedi mabedine. Sen bedenimin sahibi oldun, sana sadakatte asla kusur etmedim ama yüreğim... Yüreğim zaten benim değil ki? Bunu bilerek isteyerek aldın beni. Bunu sen seçtin... Bizi bu uçuruma sen getirdin... Dipsiz çukurlara sen ittin." dediğimde gözleri dönmüştü. Kabullenmedi gerçeği.

Gerçek çok acıydı. Hem onu, hem beni yakmıştı... Beni iteklerken bir köşeye, işaret parmağını kaldırıp tehdit etti. "Bu işi kökünden bitirmem lazımdı. O gece onu gebertmem lazımdı. Ama geç kalmadım... Sen istedin bunu? Bizi bu hale, sen getirdin Canan. Sen ve bencil sevgin... Bundan sonra dönüşü yok, ağlasan çırpınsan da değişmeyecek son!"

Bencil olan, sevgisi hoyrat ve kibirli olan benmişim gibi, beni suçlamaya devam etti Salim.

Saatler duvarlara asılı kaldı, haykırışlarım kulaklarımda... Salim evi kırdı döktü, fırtına gibi esti kavurdu dört bir yanı... Salim deli danalar gibi evi turladı, sürekli hakaret edip beni suçladı. O geceyi ağlayarak sabah ettim ben... Yine gözlerim yaşlı, yine çaresizlik bir türkü gibi tüttü göğsümde. Onu aldattığıma inandığı için sürekli küfretti, kin büyüttü içinde. Ev yıkık dökük, viran, içim gibi perişan...

Taş üstünde taş olmamış gibi, evde sağlam elle tutulacak hiçbir şey kalmamıştı sakinleştiğinde. Sabah ilk işim eşyalarımızı toplamak oldu. Bu zamana kadar tek dayanağım Kader'di. *Ayrı kalmasın sevdiklerinden, babasından ayrı büyümesin* demiştim ama bu çatı hem onu, hem de beni tüketecekti... Böyle giderse mezar olacaktı.

Tam göğsümün ortasında bir yerim acıyor... Vicdan ve nefret aynı kefede, direniyorum... Bugün evin içine sığdıramayacak kadar büyüdü acılarım, dört duvar üzerime yıkılıyor sanki nefes alamıyorum.

Böyle yalın ayak, çırılçıplak, her dertten muaf, her kederden, düşünceden, her üzüntüden arınmış halde sokağa fırlamak ve arkama bakmadan koşmak istiyorum… Sonra gideceğim yerler, sorgusuz sualsiz ayaklarımın beni götüreceği yerler geliyor aklıma. Sokaklar da dar geliyor o zaman… Tıpkı vücudumun yüreğime dar geldiği gibi… Bugün renklere de küsüm… Yağmurdan sonra bana göz kırpan ve heyecanımı tetikleyen gökkuşağına da… Ne denizin mavisi açacak içimin karanlığını, ne pırıl pırıl gökyüzüne dönmüş mutlu olmaya meyilli gözlerim…

Suçsuz yere alnıma namussuz damgası sürülmüştü!

İçimdeki sıkıntı dünyaya sığmayacak kadar büyüdü, bedenimde bu sıkıntının içinde kaybolacak kadar küçüldü. Kader konuşuyor, susmak bilmeden konuşuyor… Hiçbirini duymuyor kulaklarım… Gözyaşlarımdan ve içimde büyüyen sıkıntımdan etrafı göremez hale geldim.

Bize bu acıları yaşattığı için, ondan ölmesini isteyecek kadar nefret ettim bir kez daha. Ama yanıma gelip az sonra kollarımda ölmek isteyecek kadar çok sevdiğini görünce de tüm nefretimi merhamete bırakıyorum. Gitmiyor Salim gözlerimin önünden… Konuşarak başımın etini yiyor, ardında bıraktığı her sitemli kelime acı kuşanıyor. Her gözyaşı vicdanıma çakılan paslı bir çivi gibi.

Yalnız kalmak istiyorum…

Hem de kalabalıkların arasında kaybolacak kadar yalnız! Saatlerdir geçmişi düşünüyorum, şu ana kadar olanları…

Neredeyse dakika dakika, saniye saniye, hatta saliselerini…

Ama kötüleri atlayarak… Salim aklımda hep bana sakız alan bir çocuk, ekmeklerimin ucunu koparıp yiyen haylaz bir arkadaş, düşünce kaldıran yoldaşım, derdimi döktüğüm sırdaşım, üzülünce başımı göğsüne yaslayıp ağladığım huzurum olarak ölmüş arkadaşım olarak geliyor aklıma. Kötüleri anmak istemiyorum bugün...

Ama bu bana hiç iyi gelmiyor. Bu sefer vicdanım daha çok acıtıyor canımı… Yaptığım hata mı? Biliyorum. Biri içimdeki acıyı söküp atabileceğini söylese sorgusuz inanacağım ona… Aslında kurtulmak istediğim halde, o acıyı yaşamak için direneceğimi de biliyorum. Çünkü bencillik yapıp kızımı babasından ayıracağım.

Başım çatlıyor düşünmekten. İlaçlara sığınıyorum ama geçmiyor, bu ağrıyı hiçbir ilaç geçirmiyor. Sadece birkaç saat kafamı bulandıran

ama asla acımı unutturmayan bir ağrı… Sanki hayatımı bir müddet buzlu camın arkasından seyrettim… Sanki beton duvarlara çarpıyorum ve her çarpmamda daha çok kanıyor yüreğim… Boğazım düğüm düğüm… Uyumak zor, uyanmak çok daha kolay.

Bazen sabahı iple çekiyorum… Bazen de *hiç güneş doğmasa* diyecek kadar kendimden geçiyorum. Günler geçiyor, ben bu evde hapsim ve yine eskisi gibi acı çekiyorum. Ne geceler rahatlatıyor içimi, ne gündüzler…

Tek kurtuluş istiyorum bazen… Ölmeyi isteyip ölemiyorum. Rüyalar görüyorum gerçek olmasını istediğim, bazen de kâbuslar. Asla gerçeğe dönüşmesin diye dua ettiğim kâbusların arasından her sıçrayarak uyandığımda, adını söylediğimi fark ettim…

Evin içinde dört dönerken, Telefonun çalmasını bekliyorum. Her çaldığında, yüreğim ağzıma geliyor. Turna arıyor, annem arıyor ama Efem aramıyor. Hüsranla açtığım telefonlarda, ağlamaklı konuşuyorum kalp çırpıntılarıyla. Gizli bir veda gibi… Yüreğimi burkuyor bu gizli saklı veda. Canımı yakıyor. Öyle uyuşuk, öyle kendimden geçmişim ki hayata dair hiçbir şey yapmak gelmiyor içimden… Sahile gitmek geliyor içimden. Kapının kilidini kırıp sokaklarda koşup sesini bir kez daha duymak için yanıp tutuşuyorum Efeme. Defalarca geldiğin günlerin kıymetini bilmediğim için, kendimden bir kez daha nefret ediyorum…

Belki de ayrılığı yazdığım son satırlar bunlar…
Belki de gelecekte hep mutluluğu yazacağım buraya… Bilmi…

Yarım kalmıştı kelimeler. Kader, panikledi! Satırların devamını taradı. Yok muydu? Heyecanla günlüğün diğer boş sayfalarını kurcalamaya başladı, ama yok. *Bilmi*… Bu kelimeden ötesi yoktu. Ne olmuştu? O mu gelmişti? Salim! Babası… Neden yarım kalmıştı cümlesi? Annesine ne olmuştu? Nefes alamayacak halde, iki avucuna sıkıştırdığı defteri kapattı. Gözlerinden akan yaşlarla, yüreğinde acı hatıralarla son satırlar gözyaşlarıyla yazılmıştı. Annesi, annesi ne çok çekmişti. Babası sandığı Efe, onca sene annesini dokunmadan sevmişti! *Allah'ım*, dedi…

Bu fazla. Ne olmuştu annesine? Sonu nasıl olmuştu? Babasının öfkesi dinmiş miydi? Onu kilit altından salıp esaretine son vermiş miydi?

Günlüğün devamı yoktu. Sayfalar gözyaşlarıyla ıslanmış, bazı yerleri mürekkeplerle boyanmıştı.

O günden sonra hayat daha çekilmez oldu. Kader kendini çekti kaderdi zaten ağırdı, şimdi geçmişin içinde nefes alamıyordu. Annesi, babası sandığı Efe ve gerçek babası… Her şey birden ağırlaşmış, dünya üstüne çökmüştü.

Geçmişi okumak ağır gelmişti yaralanan yüreğine. Hayatlarını okumak, onların hatırasına dokunmak çok zordu. Oysa o, annesini terk eden bir kadın olarak hatırlıyor, babasının anlattığı masallara inanmıyor, annesini sevmediğine kendisini inandırıyor, bunu babasından saklıyordu.

Oysa aklında hep bir kadının, gözyaşları içinde ona sımsıkı sarılması ve yanaklarından öperek arabadan indirmesi vardı. Gözlerine, gözyaşlarıyla bakması ve iteleyerek git demesi…

O hafta apar topar ülkeye dönmek istese de başaramadı Kader. Babasının telefonlarına yanıt vermedi, işe gitmedi, bir meczup gibi sahilleri ağlayarak dolaştı. Yaralıydı. Kendini garip hissediyordu. İyileşmek istemiyordu. İstenmeyen bir meyve… Ya da kabullenilen bir yük… Herkesin hayatını mahveden bir can. *Ben olmasaydım, annem mutlu olacaktı babam, anneme kavuşacaktı,* diyordu içindeki suçlu çocuk. Kendini suçluyordu önce, sonra babasını, sonra Efe ve annesini.

O günlüğe bir daha dokunamadı bir zaman. Sonra vazgeçti inadından, kabullendi geçeği, kapağını kapamamacasına açtı. Bir daha okudu. Bir daha ve bir daha… Satır satır beynine kazıdı. Korktu duyacaklarından ya da babasının anlatacaklarından, hem kendi duygularından, hem babasının anlatacağı hazin sondan kaçtı. Fakat nereye kadardı? Bu kaçışların bir sonu olmayacak, eninde sonunda yakalanacaktı.

Zaten her şey zorken, biraz daha zorlaşıyordu. Ve yaklaşık beş ay sonra aldığı kararla, yurda dönüp babasının karşısına nasıl geçtiğine şaştı. Suçlayacak mıydı? Yoksa affedecek miydi, bilemedi! Soracağı soruların varlığını nasıl dile getireceğini düşünemedi.

Efe Bey, sanki beş ayda daha fazla yaşlanmıştı. Kızı küstüğü için ona, telefonlarına çıkmadığı için çökmüştü. Kocaman dev, ufalmış, beli bükülüp küçülmüştü. Böyle boynu bükük, gözleri puslu karşılamıştı onu. Oysa kızgındı Kader ona, kırgındı. Ama o, babasıydı. Evlat babasına kızamazdı ki!

Yaşlı babası, canı, canından öte seven ilk aşkı, onun babası değildi. Ama nasıl derdi bunu? Efe onun babasıydı. Hiçbir gerçek bunu değiştiremezdi. Candan öte canıydı. Kızgındı, küskündü ama aynı anda muhtaçtı ona. Her şey ne kadar karmaşık olursa olsun, Efe onun babası olarak kalacaktı.

Çekingendi Efe Bey, kızına kollarını açmaya, soracağı soruların hesabına vicdan düşürmeye yorgundu. Korkuyordu. *Ya babam değilsin! Senin yüzünden her şey! Bu acıların tek sebebi sensin! Vazgeçseydin, terk etseydin,* derse, ne diyecekti! Ölümüne candan öte cana kazınmış varlığını kaybetme korkusundan. Korkusu onu suçlamasından değildi, minik kızının ondan nefret etmesinden de değildi, korkusu yüreğinin yaralanmasından, bir darbe de babasından yemesindendi. Korkusu… Canan'ın hatırasını üzdüğüneydi…

Fakat Kader etmiyordu ondan nefret falan. Tüm sitemi kaderineydi. Ona kızmıyordu. Anlattıklarıyla daha da çok seviyordu oysa…

Ne acıydı yarabbi bu! Nasıl bir kederdi? Annesinin son satırlarını, çocukluk coşkusunu, babasının annesine olan saplantılı sevdasını, Efe'yle nasıl ayrıldıklarını, ayrı olsalar da nasıl birbirlerini sevdiklerini bunları okumak ne zordu! O okurken yaralanmış, annesi bunları yaşamış, babası, babaları bu acıyı çekmişti.

Efe Bey, ürkek bir adımla yanaştı kızına, onu itmesine, kovmasına, hatta nefret dolu sözler haykırmasına hazır olması, bu acıyı kaldırabileceği anlamına gelmiyordu! Adımları titrek, duruşu tereddütlü ve ürkekti. Kocaman adam, kızına adım adım korkarak ilerliyordu ve Kader yanaklarına yaşlar savrulurken fırladı yerinden. Hamile olduğunu unutup atıldı babasının kollarına.

Oysa karnını saklıyordu ondan! Daha söylememişti. Babasından utanmış, üzerine bol kıyafetler giyerek kamufle etmişti ama şimdi babasının göreceğini, hissedeceğini umursamadan kendini kollarına atmıştı.

Efe kızına sarılmış, Kader dört yaşındaki yaralı bir kuş, Efe ona hayatını verecek yaralı genç bir adam olmuştu. İkisinin yarasına da diğeri ilaç olacaktı. O gün gibiydi kavuşmalarının hüzünlü mutluluğu... Kader babasının boynuna sımsıkı sarılırken Efe Bey kızının saçlarını öpe koklaya okşuyor, kulağının dibine defalarca "Özür dilerim." diye haykırıyordu. "Kızım, beni affet!"

Kader hıçkırarak ağlıyordu babasının kollarında. Karanlık gecelerde korktuğu gibi, şimşekler çaktığında ürktüğü gibi, denize girenlere bağırıp dehşetle boğulacağını sandığı günkü gibi sığınmış kollarına, ufacık bir kıza dönüşen ruhuyla kendini gözyaşlarına salmıştı.

"Baba..." diyordu her hıçkırığın derin boşluğunda, ama gerisi yoktu sanki sözlerin. Sadece "Babam..."

Efe Bey kızının yüzünü ellerinin arasına alarak yanağındaki gözyaşlarını kurularken merhametle, defalarca yaptığı gibi, dudaklarını şakağına dokundurdu.

"Geç kaldım anlatmak için özür dilerim Kader'im. Korktum, Seni de kaybetmekten korktum. Yaşam sevincini kaybetmenden, gözlerinde hüznü görmekten, üzmekten, kırmaktan, insanlara olan güvenini yıkmaktan korktum kızım. Affet!"

"Baba ben... Benim içim acıyor." dedi titreyen elini göğsüne dokundurarak "Buram acıyor... Çok acıyor..."

Efe Bey daha sıkı sarıldı kızına. Canına katar gibi, ruhuna nakış nakış varlığını işler gibi...

İki yaralı yürek, bankın üzerine oturmuş, gözlerini Haliç'e dikmiş, sessizce duruyordu. Ortada asılı kalmış sorular, cevaplarını arayan isyanlar vardı.

Kader bakışlarını eski banka çevirdi. Boyası yıpranmış, çok eski değil ama yine de eski duran banka baktıkça boğazına düğümlendi. Acılar fazlaydı. Hatırladıkları ve zihnine yağan anılar...

Annesi bu banka böyle mi oturmuştu? Babasıyla onca zaman, burada mı oturmuşlardı?

"Ben..." Burnunu çekti. "Ben neden hiçbir şey hatırlamıyorum. Onu... Yani..." dedi dudağını çiğneyip gözlerini sımsıkı kapatarak. "Babamı ve annemi hatırlamıyorum baba. Sadece bana ağlayan gözlerle bakan bir kadın hatırlıyorum. Öylesine yabancı ve bir o kadar

tanıdık... Beni kollarından koparırken ağlamasını, saçlarımı okşamasını ve beni terk etmesini... Baba ben annemin saçlarının kokusunu hatırlamıyorum."

Efe Bey sessizce ağlamaya başladı. Kader hıçkırıklara boğulmaya. "Baba..." dedi yeniden hıçkırarak.

Efe Bey apansız ona döndü. Öyle pürüzsüz, öyle içten baba diyordu ki korkmuştu yaşlı adam onca zaman, bir daha baba dememe-sinden ölecek kadar korkmuştu.

Kader babasına döndü. Poposunu bankta sürterek yanına yaklaştı, koluna girdi ve başını omzuna yasladı.

"Günlük bitti..."

"Biliyorum..."

"Ama... Ama yarım kaldı..." dediğinde hıçkırarak "Baba, anneme ne oldu?" diye sonunda sordu.

Efe Bey elini gözlerine koyup hıçkırarak ağlamaya başlayınca, Kader babasına sarıldı can acısıyla. Kollarına aldı onu ufak bir çocuk gibi, teselli etmeye çalıştı. "Tamam baba, ağlama, ne olur ağlama. Senin bir suçun yok... Olanlarda hiç suçun yok!"

"Var... Onu uzaktan sevseydim, böyle olmayacaktı. Görmeseydim, gittiğim yerden dönmeseydim, gidelim dediğinde reddetseydim şimdi o yaşıyor olacaktı. Onu ben öldürdüm... Ben!" dedi nefes alamayarak. Anladım. Babamın boynunu bükeni, geceleri sessizce neyin ağlattığını ve her gece göğe bakıp neden hayal kurduğunu...

"Yok baba. Senin bir suçun yok... Hatta, hatta annemin de... Sadece kader..."

Biraz sakinleştiklerinde ikisinin de dudaklarında yarım yamalak hıçkırıkları ve gözlerinde hâlâ ara sıra damlayan yaşları vardı.

"Nasıl oldu baba? Ne oldu?"

"O gün..." diye başladı Efe Bey sözlerine. "O gün gemiyle yola çıkacaktık. Sahilde beklememe rağmen, gelmedi Canan. Ben... Ben kötü bir şey olduğunu anladım. Günler geçti ama Canan gelmedi. Dayanamadım. Öldüm meraktan, kimseye de soramadım. Yapmamam gerekirdi ama telefonla evi aradım. Telefonu Canan açtı. Sadece "Yarım saat sonra oradayız..." diyerek kapattı. Konuşmadı. Sesindeki mesafe, o soğuk tınıyı hayatım boyunca unutmadım. Bir şeyler ters gidiyordu,

biliyordum… Hissetmiştim. Keşke içimdeki hisse güvenip gitseydim. Onu görmeseydim, beklemeseydim…" diye isyan etmeye başladı Efe Bey. Yanaklarından sicim gibi pişmanlık yaşları akıyordu.

"Geldi mi?"

Efe Bey başını salladı. "Geldi… Yarım saat sonra, beyaz bir araba yanaştı sahilin üst kısmına… Tanıyordum arabayı. Salim'in arabasıydı. Bu banka biraz uzak orası…" dedi başıyla orayı göstererek. "Aracın içinde Salim de vardı. Korktum ona bir şey yapmasından. Ne gidebildim yanına ne kalabildim yerimde. O kocasıydı biliyorum… Ama benim de canımdı. Çaresiz kaldım. Öylece çakılıp kaldım yerime… Gidemedim. Ona zarar vermesini göze alamadım. Önce bekledim. Ama aracın içinde, onların şiddetle tartıştıklarını görünce, dayanamadım. Salim avaz avaz bağırıyordu ama ne dediğini anlamıyordum aracın içinde boğuklaşan sesinden. O gün hava biraz soğuktu, dalga seslerine onların arabanın içindeki uğultuları karışıyordu. Araca yaklaştığım sırada, Canan indi araçtan. Nefesim kesildi. Buz gibiydi yüzü. Kireç gibiydi rengi. Gözlerime bakmaya çekiniyor gibiydi. Arka kapıyı açıp seni çıkardı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Neden Salim gelmişti? Neden Canan ağlıyordu? Canan senin eline, siyah, kare, deri bir okul çantası verdi. Öpüp kokladı seni. Sımsıkı sarıldı. O zaman içime düştü acı bir ateş ama konduramadım. Sonrada beni gösterdi, yüzüme bakmadan, beni görmüyormuş gibi durarak bir şeyler söyleyip sana, *git* dedi. Yerinden kıpırdamadın sen. İnat ettin yeniden. Sanki anlamış gibiydin, korkuyordun. Ağlıyordun. Belki de aracın içindeki gerilimden korkmuştun. Salim sinirle araçtan çıktı. Öfkelenmişti annenin seni araçtan çıkarmasına… Seni tutmaya çalıştı baban ama öyle delirmiş gibi görünce sen onu, korkup kaçtın. Bana doğru ağlayarak koşunca öylece arkandan bakakaldı Salim. Dondu kaldı. O anda gördüm gözlerindeki hayal kırıklığını, korkusunu ve can acısını… Çünkü aynı korkuları ben de çekiyordum. Ben Canan'ı kaybetmekten korkuyordum, o ikinizi birden… Öfkelendi! O Canan'ı tekrar arabaya bindiriyordu kabaca, ben korkudan titreyen ve ağlayan seni kollarıma alıyordum sakinleştirmek için."

Efe Bey o ana döndü. O gün gibi sızladı yüreği ve karnına saplanan acı, o günkü kadar taptazeydi.

Kader'in ufacık ellerini yüzüne koyup "Epe, babam anneye tızlıyor… Yolur, tızmasın…" diye peltek sesiyle ağlaması dün gibi kulağında çınlıyordu.

Efe küçük kızı sakinleştirirken sadece bir el silah sesi duydu… Bir an dikkatini ona vermişti ve bir an sonra ağaçlardaki tüm kuşlar dehşete kapılıp uçup gîrmişti. Dalgalar daha da hırçınlaşmıştı, sahili o zalim ses inletmişti. Bacaklarının tutmadığı, yüreğinin atmadığı an, o andı. O sesle donan adamın korkuyla boynuna sarılan kızı yere bırakması ve arkasına bakmadan araca koşması gerekirdi ama olduğu yere çakılmıştı ayakları, donup kalmıştı. Birkaç saniye sonra ancak zihni tehlike sinyallerini algılamış ve bedenine komut vermişti. Korkuyla çığlık atan kızı banka bırakmasıyla, araç hareket etmişti.

Efe Bey o dehşet ânı hatırlıyordu. Hem kızına anlatıyor, hem de en acı çektiği zamanı hatırlıyordu. O anda araç hareket ederken yüreği söküldüğü sanki ciğerlerine inen nefesler eksilmişti. Nasıl bir dehşetle koptuysa yerinden, soluk soluğa araca yetişmeye çalıştığı anda, bir el silah sesi daha inletmişti evreni. Aracın içinden firar eden bir el silah sesi daha yıkmıştı tüm ümitlerini. Ve o anda olduğu yere çakılıp kalan Efe'nin gözleri önünde beyaz araç Haliç'in hırçın dalgalarına uçmuştu.

Efe yıkıldı. Saniyede kıyameti yaşadı. Ne ara koştu aracın uçtuğu yere de ne ara atladı hırçın dalgaların göbeğine, bilemedi. Sert rüzgârla boğuşan dalgaların yuttuğu aracın peşinden, çığlık atarak suya atladığında, bilemedi. Buz gibi su tenini yalayıp ciğerlerini havasız bırakırken buna bir de insanı dibe çeken girdap eklendi. Araç ağırdı, Haliç kirli, balçık kaplı sular hem aracı, hem Efe'yi dibe çekiyordu.

Efe bulanık suyun içinde parmaklarına dokunan metali hissettiğinde, henüz suya yeni dalmıştı. Hızlı hareket ederek aracın aralık kapısına ulaştı. Sanırım Canan, araç Haliç'e uçarken atlamak istemiş, fakat başaramamıştı. Araç yavaş yavaş dibe çökerken Efe Canan'ın açık kapısına yaklaştı, koltuğunda yarı baygın duran kadına sokuldu. Nefesi artık kesilecekti suyun altında ama dayandı. Tüm kuvvetiyle kucaklayarak kendine çekti nazlı bedenini ve araç aşağıya çekilirken sevdiği kadın kollarında kaldı. Aracın içi tam seçilmiyordu sular bulanık olduğu için ve çöpler, pislikler görüşünü engellediği için… Ama Salim'i sadece birkaç saniyeliğine de olsa görmüştü! Geride kalan gözleri

açık, nefes almıyor, sanki ona suçlayarak bakıyor ve *alma der* gibi donuyordu. Kafasından vurduğu için kendini, kurşunun çıktığı noktada beyni dağılmış, öylece cansız koltukta yatıyordu.

Efe, Canan'ı kucaklayarak suyun yüzeyine çıktığında, artık ciğerleri havasızlıktan patlamak üzeriydi. Yüzeye çıktığı anda, feryat edip yardım dilenmeye başlamıştı. Fakat hava kötü olunca, yardım edenlerde yoldan geçenlerde sayılı oluyordu. Birkaç araç durmuş, trafiği durdurmuş, birkaç kişi de avaz avaz *yardım edin,* diye bağırıyordu.

Efe sahil kenarına yüzerken öksürerek bakışları kollarındaki yarı baygın kadından, ona yardım etmek için ellerini uzatmış, insanlara kaydı. Kenara geldiğinde iki el uzandı ve Efe'nin uzattığı Canan'ı üzerinden sular dökülerek kaldırıp buz gibi olmuş ıslak zemine yatırlardılar.

Efe yüzündeki suyu eliyle kabaca silip elleriyle destek aldı. Üzerinden sular dökülürken Canan'ın yanına çıktı. Birkaç kişi Canan'ın üzerine abanmış, sanki çok bilirlermiş gibi yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyorlardı.

Canan'a ulaşan Efe kadını yan çevirince, ağzından sular boşalan Canan öksürdü. Soğuktan değil de korkudan titreyen Efe, gözyaşları içinde Canan'ın yanına diz çökerek başını dizlerine koydu.

"Biri yardım etsin..." diye bağırırken titrek, yaralı ve acı sesiyle, aynı anda Canan'ın yüzünü okşayıp "Canım... Buradayım korkma!" diyor, sayıklar gibi konuşuyordu.

Canan gözlerini açtı... Öksürüyordu.

"Ne... Nefesimi tuttum... Ge... leceğini biliyordum Efe!" dediğinde ağzından sularla süzülmüş kanı kusarak öksürüyordu.

"Geldim... Bırakmam seni!" diyen Efe, gözyaşlarını sevdiği kadının yüzüne akıtıyordu.

Canan güçsüz elini önce yukarı kaldırmak istedi, sonra becerememeyince, Efe'nin bileğine güçsüzce asıldı. Efe buz kesmiş elini avucuna alıp dudaklarına götürerek defalarca öptü. Canı çekilmiş gibi halsizdi pamuk, beyaz elleri.

"Dayan, seni hastaneye götüreceğim..." dediğinde, Canan başını hafifçe kıpırdatarak "Lüt... fen... bırak... doyasıya... bakayım... va... kit yok..." diye yakardı.

Efe isyan ederek "Var... Vakit var. Daha önümüzde bir ömür var. Yaşayacaksın!" diye isyanla haykırdı. Nefes alamıyordu kötü anı düşündükçe ve aklına getirmek istemiyordu hazin anı. Kabullenmiyordu. Sudan çıkarmıştı, boğulmamıştı, neler diyordu.

"Hadi birisi ambulans çağırsın ya da arabasını getirsin..."

"Efe..." dedi Canan. "Lüt... fen... bana... bak."

Artık sonumun Pİ harfi değilim, biliyorsun Efem, der gibi bakan sevdiğinin gözlerindeki bu bakışa, inkârcı oldu Efe.

"Hep... Hep sana bakarak ölmek istedim... Bilseydim... duam kabul... olacak... senle... yaşamayı dilerdim..." dediğinde öksürerek Canan, kan kusarak kesildi nefesi her harfinde. Efe elini Canan'ın hızla atan göğsüne koyduğunda, sıcak bir ıslaklık fark etti teninin durduğu yerde. Oysa oysa su soğuktu. Bedeni ise buz... Bakışları oraya aydığında, açık renk montuna yayılan, kızılı gördü. Islak kıyafetinin rengi, pembeye dönüşmeye başlamıştı. Haykırır gibi, acı içinde inleyerek başına sarılıp "Gitme... Canan ne olur gitme... Yalvarırım bu sefer gitme!" diye ağlarken, Canan kollarında kan kusarak öksürüyor ve üşüdüğü için titriyordu.

"E... Efe?" dedi Canan son çırpınışlarındaki ciğerlerine inat. "Ona iyi bak! Kı... Kızım sana emanet... Senden başka kimsesi yok... Ver... Verme onu ellerine, bana benzemesin ne olur!"

"Birlikte bakacağız ona!"

"Efe, bana söz ver... Kader... bilmeyecek... bu sonu bilmeyecek. Mutlu olacak... Benim... yaşayamadığım her şeyi yaşayacak. Se... Seninle olacak... Ona, bir masal anlatacaksın. Sonu, mutlu biten bir masal... İnanacak. Söz ver..."

"Canan..." dedi Efe hıçkırarak. "Canan, gitme!"

"Söz ver Efem... Söz ver Mavim söz..."

"Söz..." dedi Efe sonunda onun ağlamasına dayanamayarak. Hıçkırarak, "Söz!" dedi çaresiz.

Canan titrek parmaklarıyla yanağına dokunmaya çalıştı. Gülümsüyordu acı içinde buruşan yüzü. Ve üşümeye başladığı için, hafiften titriyordu. "Gülsene..." dedi dişleri birbirine vururken. "Ba... Bana, gül Efe... Gi... Gittiğim de bile hep gül... Yü... Yüzünde bana dair bir iz kalsın. Çünkü ben, en çok sen gü... lünce mutlu oluyorum..."

Bakarken gülümsüyordu. "Bi… liyor musun? Ben… Ben sana yalan söyledim!" dediğinde öksürerek sözleri kesilirken, Efe onun içini rahatlatmak için gülümsedi. Yanaklarını ve saçlarını okşadı ağlayarak.

"Biliyorum…" dedi.

"Ben… Ben en çok… Ma… Mavi rengi sevdim…"dedi, öksürerek Canan. "Ben Maviyi çok sevdim."

Efe hıçkırarak dudaklarını dişlerken artık gözlerinin sislerinden Canan'ın yüzü zor seçiliyordu. Kocaman adam, omuzları sarsıla sarsıla acı içinde ağlıyordu. Çaresizlik ne zordu, iliğini kemiğini kuruyordu.

"Ha... Hava mı kararDı Efe?" dedi Canan titrek ve cansız sesiyle. Nefes alışları zorlanmış, narin göğsüne bir hırıltı çullanmıştı. "E… Etraf… Neden kararDı?"

Efe yüzüne vuran güne inat, "Akşam oldu Canan… Ha… Hava yağmur topluyor…" diye yalan söylediğinde, Canan titreyerek, "Ba… na bir masal anlat Efe... i… çinde kurtların ol… madığı... saatin hiç on ikiyi… vurmadığı... arabanın… balkabağına dönüşmediği... prensin kurbağa olmayacağı… bir masal... bana bizim… mut… lu sonla biten masalımızı anlat…" dedi dişleri birbirine vururken.

Yüzüne gözyaşları dökülen Efe "Asi yüreğin, Mavi sırrı…" diye başladı uyduruk hikâyesine. Konuşamıyordu hıçkırıklarından ve korkusunun vurduğu titrek sesinden… Her kelime yarım yamalaktı şimdi.

Canan dinleyemiyor, odaklanamıyor, kendini veremiyordu sesine. Kollarında canı çekilirken, titreyerek, sadece "Ü… şü… yorum, Efe… çok… üşü… şüyorum…" diyebiliyordu. Efe sarıldı ona. Canını canına katarcasına sarıldı. Simsıkı, kollarından sökülmemecesine…

"Sarılayım mı?" dedi hıçkıran sesiyle eskisi gibi.

"Sa… sarılın… ca… ge…çer mi?" dedi eskisi gibi muzırca Canan. Gülmeye çalıştı, beceremedi. Sesi kesik ve tutuk, üstelik kırıktı.

"Geçer…" dedi Efe daha sıkı sarılırken. "Sana sarılınca, her acı, keder, geçer Asim…" Canını, canına katarken dudakları şakaklarını okşuyordu titrekçe. Kokusu gelmiyordu genzine ama soğuyan ten vuruyordu titreyen tenine. Dudaklarını alnına, saçlarına dokundurarak teselli arıyordu. "Ben… çok güzel ısıtırım seni."

"Ko… kor… ku… yorum Efe, bu… Bu…" Yutkundu ve ağzı kurumuş gibi acıyla kasıldı. Nefesi kesildi kısa bir an ve öksürerek sesine

yeniden kavuştu. "ka… ranlık beni… korkutuyor… Efe… Ko-korkuyorum, gitme…"

"Korkma Canan. Ben yanındayım."

"Kı… zım… Efe… kı… zım da korkar karanlıktan!"

"Ben varım, Canan… korkmaz!"

"E…fe…"

"Buradayım bir tanem… Canım… Buradayım."

Canan rahatlarken, gözlerinde ne aşk vardı ne dünya, sadece ufak bir suret, minik bir kız çocuğu belirmişti yüreğinde. Bir ona korkuyordu, bir onu düşünüyor, gerisi aklından siliniyordu.

"Kızım… kı… zım… kor… ka…"

Ve eli düştü Canan'ın yanına. Boşluğa savrulur gibi, öylece o karanlığa savrulan güçsüz bir tüy gibi düştü cansızlaşan eli. Aklını kızında, donmuş gözlerini sevdiği adamın yüreğinde acı edip gitti.

Bir ah bıraktı geride Canan, acı bir inleme, yürek yıkan yarım bir soluk, hiçbir zaman yumuşamayacak bir kasılma. Bir feryat… Öyle derinden, öyle arşı yerinden söker gibi şiddetinden yarılan bir ah… Eti kemiğinden ayıran bir acı… İnanmayan bir bakış, çaresiz bir yakarış ve asla kabullenmeyen bir düşünce…

"Gitme Canan… Gitmeeeeeee… Asim… Gitme…"

Bu gidişin dönüşü yoktu… Bu soluğun yarısı tamamlanamayacak, yüreğin yarası şifa bulmayacaktı. Bu terk ediş bir asır tamamlanmayacaktı. Kollarında nazlısından kalan kaskatı bir beden, gözlerinde deli yağmurla, yüreğinde susakalmış bir zaman vardı… Söyleyemediklerinin pişmanlıkları dilinde, keşke dediği düşünceleri yüreğinde hapis kalmıştı. Hiçbir şey için vazgeçmemeliydi insan hayattan… Hiç kimse, hiçbir düşünce ömür kadar değerli değildi.

Etrafını uğultulu, acılı bir ses vururken dalga dalga, Efe kollarındaki cansız yatan yârine sarılmış, sallana, haykıra, hıçkıra ağlıyor, ıslak saçlarını öpe koklaya okşuyordu.

Bir gidiş… Sadece bir gidiş hiçbir dönüşü telafi etmiyordu.

Kalbi atmayı kesen Efe kollarında sımsıkı tuttuğu varlığıyla tek vücut gibi olurken yanağında bir el hissetti.

"Epe..." diyordu yüzünü kavramaya çalışan buz gibi olmuş cansız, minik, titrek bir el. O titrek, korkmuş ses ona, "Epe, anne yeden uyuyor?" diyordu. "Anne talk, didelim, korkuyorum..." diyordu.

Dudaklarında hıçkırıkları donan Efe dakikalar sonra, sisli bakışlarını yanındaki ufak, çaresiz, korkmuş ve ağlamış kıza çevirdi ama görmüyordu bakan gözleri. Kader, anlayamıyordu gerçeği, bu gidişin dönüşü olmayacağını kavrayamayacak kadar ufaktı. Titrek dudaklarını büzmüş, yeşil zeytine dönmüş gözlerini kısarak gözlerini ovalayarak ağlıyor, "Anne uyan..." diyordu çaresizce. "Anne uyan!"

Keşke uyansa keşke korkularına umut çalsa ama gitmişti Canan... Onları birbirine bırakıp bir maziyi yarım bir acıya bırakıp sonsuz bir sevdaya kocaman bir devi teslim ederek gitmişti. Kader eğilip annesinin saçlarını okşayarak "Anne, talk aytık, üsüyeceksin..." dediğinde, Efe yıkıldı.

Arkalarından bir ses, "Aracın içinde bir de adam var... Çıkaramıyorum yardım edin..." diye bağırırken diğerleri Efe'nin kollarında sımsıkı tuttuğu sevdasını koparmaya çalıştı. Bırakmadı... Daha sıkı, daha kuvvetli sarıldı. Soluklarını ciğerine emanet verecekti, o yaşasa canını orada teslim edecekti.

Kollarından tutmuştu vicdansızca iki adam, onlar Efe'yi çekiştiriyor, Efe, Canan'ı bırakmıyordu kucağından. Sonunda çekerek aldılar cansız bedeni kollarından, yere yatırdılar. Öyle sahipsiz gibi, kimsesiz gibi, yabancı gibi... Tek bıraktılar. Karanlıktan korkardı Canan, atıldı Efe öne. "Canan..." diyordu titreyen ve ağzının içinde yok olan kaba sesi. "Canım, kork..."

O ne kadar atılıyorsa öne, bir o kadar uzaklaşıyordu yerde yatan beden. Geriye çekiliyordu Efe kollarından. Üç tane iri adam zapt edemiyordu onu ve yaralı yanını. Yaralanmış aslan gibi ilkel ve ehlileşmeye asiydi duruşu. Ufak Kader hâlâ annesinin başında, Efe bağırdıkça korkudan daha şiddetli ağlıyor, annesinin buz kesmiş yanağını okşuyor, öpüyor, ıslak saçlarını yüzünden çekerek "Anne, talk aytık... Deç oldu... Torkuyoyum..." diyordu.

Efe silkelendi. Canan'ın son sözleri yankılandı kulaklarında:

"Kader'i al Efe, verme onlara. İyi bak ona, canım sana emanet..."

Eğildi ve Kader'i aldı kucağına. Kader hırçın, korkmuş, ağlıyor, omuzlarını döve döve annesini bırakmak istemeyerek o ufacık yaşında çırpınarak "Bıyak, bıyak..." diyor sonra vazgeçip yakarıyordu ufacık aklıyla çaresizce. "Epe, anne yeden elbiçesiyle yüstü... Annemi taldır, didelim..." diyordu.

Sadece bir an donup kalan Efe, kızı yere bıraktı. Kaderin ağlamaları eşliğinde üzerindeki montunu çıkardı, sevdiği kadının üzerine kapadı. Üşümesine dayanamazdı. En son yüzünü kaparken saçlarını son defa okşayıp koklayıp dudaklarını buz gibi alnına dokundurdu. Gözyaşlarını yüzüne miras bıraktı. Uyuyor gibiydi. Huzurlu bir uykunun kollarında gibi, dudakları kapalı, gözleri örtülüydü.

"Sen bana en güzel hediyeydin sevgilim... En güzel sevgili... Bu mavide inan seni... Asisini çok sevdi... Hep sevdim, hep seveceğim Canan... İçin rahat olsun, emanetine gözüm gibi bakacağım..." Kopmak istemedi. Onu buz gibi yerde bırakmak istemedi ama etraf kalabalıklaştı. Hatta tanıdık birkaç yüz belirdi uzakta. Efe canını buz gibi yere bıraktı, hayatın geri kalanını bir soğuk bedenin ölüm kusan sessizliğine.

Efe isteksizce, usulca doğrulup Kader'i kollarına aldı. İçi kan ağlayarak gözleri deli fırtınalar atlatarak uzaklaştı oradan... Ayakları birbirine dolaşarak ilerledi. Hiç istemese bile arkasına baka baka uzaklaştı. O uzaklaşırken sevdiği kadının etrafına insanlar yığılmış, bir kısmı da Salim'i çıkarmak için uğraşıyordu. Oysa her adımda yere kapaklanacağını sanmıştı. Arkasından öleceğini, hatta kendi elleriyle canına son vereceğini ama yapamadı. Kader, ufacık kollarını boynuna çaresizce sarıp "Anne..." dedikçe, tüm intiharları tükendi.

İçlerinden birisi "Canan bu..." diyordu. "Canan!"

Ertesi güne kadar, Efe bir azap gemisinde nefes aldı. Yanında candan öte canı...

Mezarlıktaki, kuytudaki yerlerini aldığında, cansız bedenler omuzlarda çamurlara bata çıka getirildi. Etraf kalabalık, ağlayanlar, feryat edenler var her yerde... Bir onlar baba kız, sadece uzaktan bakmıştı. Efe'nin ellerinde güç aldığı ufacık bir el, elini tuttuğu kızın gözlerinde garip bir merak vardı.

"Epe... Anne oyada üşümes mi? Bıyaktık biz annemi denise, biyiyor musun ben artık denizleri hiç sevmiyiyorum... O annemi aldı, ıslattı... Uyuttu..."

Efe eğildi ve yerdeki çamuru ayağının ucuyla eşeleyerek konuşan kızını, kucağına aldı. Ve unuttu Kader o anda sonra geçmişini. "Sana bir masal anlatayım mı Kader..."

"Anlat ama deniş olmasın pamam mı?"

Derin bir kesik gibi çizip atmıştı geçmişini o ufacık yaşında benliği, her şeyi unutmuş, yok saymıştı. Yaşadığı ağırdı, kaldırmayacağı ne varsa aklından çıkarıp atmıştı.

Efe ağlarken o günü tekrar yaşar gibi, Kader sarıldı babasının boynuna. Hâlâ hatırlamıyordu, kendini zorluyor ama aklına tek bir kare bile gelmiyordu geçmişten. Garipti. Babasının uzun uzun anlattığı masallarından başka bir şey hatırlamıyordu. Sadece ona sarılan yabancı mı tanıdık mı olduğu belli olmayan eski bir kadın yüzü duruyordu silik gözlerinde. O ağladı, babası ağladı. Ne sus diyecek kadar dilleri döndü kelimelere, ne de içlerindeki zehri akıtmaktan geri durdular...

"Son masalım oldu Canan'a bu veda. Ona mutlu biten bir masal anlattım. Asi balonun mavi gökyüzündeki özgürlüğünü... Ertesi gün birlikte gittik mezarlığa. Onları ebedi âleme yollarken seninle ben geriden izledik. Yarım kaldık, yitik kaldık, öksüz kaldık. Yabancı gibi... Onlar feryat figan yaşarken son anlarını, ben sana sarıldım kızım, sen beni teselli ettin. Ben sana masal anlattım yine, sen bana inandın... Dinledin. Ve biz mutlu sonla bitmiş bir masalın kalan tanıkları olarak yaşamaya başladık. Biz ilk o zaman öğrendik birbirimize destek vermeyi Kader... İlk o zaman öğrendik annenin yokluğunu, birbirimizde dindirmeyi. Masallarla yaşamayı, her gece sana yeniden ve yeniden anneni anlatırken öğrendim ben annenden sonra sende soluk almayı... Sonrasını tahmin edersin. İzmir'e, annemin yanına gittim. Soru sormadı annem, kollarını açtı ve seni kabul etti. Ben çalışırken o sana canı gibi değerli baktı."

Hatırlıyordu Kader her şeyi şimdi. Silik ve cansız, anlam katamayacak kadar da kopuktu anıları ama hatırlıyordu. Titrek bir maziden süzülen Salim'in sevgisini, ona olan tükenmez şefkatini ve annesinin simsiyah saçlarını, hüzün kokan kara gözlerini ve buruk gülümsemesini...

Ve babaannesi... O şefkat timsali cefakâr kadını, yüzünü gözyaşlarıyla, saçlarını öpücükleriyle taçlandıran meleği. Onu nasıl unuturdu? O her şeyiydi. Lise yıllarına kadar, o pamuk prensesiydi. İlk genç kızlığa adım attığında babaannesinin onunla konuşmasına rağmen bundan haberi olmayan toy babasının, böyle bir şeyi anlatamayınca şaşkınlaşması geldi aklına. Efe Bey kızı utandığı için konuyu bir türlü açamamış ve gece gizlice kitabının arasına koyduğu pedi, Kader'in de o kitapla bilmeden tahtaya konuyu anlatıma kalkmasıyla, tüm sınıfa rezil edişini...

Kader o gün utandığı kadar hiçbir zaman utanamamıştı ama aynı anda babasıyla gurur duyduğu kadar kimseyle duymamıştı. Kızmamış, başka çocuklar gibi ona küsmemişti, aksine yüreğinde bir kez daha koca man olmuştu babası. Onu ondan daha evvel düşünen tek erkek, en yakını olmuştu.

Kızlarla heveslenip evde toplandıklarında, sırf meraktan sigara içmeye kalktıklarını ve odayı duman altı bırakınca yangın çıktığını sanan babasına yakalandıklarını, utanç içinde kıvranırken kızmasını beklerken bile babasının otoriter bir şekilde uyarıp gitmesini... İlk sevgilisi olduğunda ve yine ne hikmetse babasına yakalandığında, kıvranarak söyleyemediği anları nasıl unuturdu.

Onun babası, hayatında gördüğü en iyi baba olmuştu. Ve tek sahip oldukları babaannesi öldüğünde, asıl yetimlik neydi, ikisi de öğrenmişti... O gittiğinde, günlerce kendini yalnız, aylarca terk edilmiş gibi hissettiğini ve babasının kendi derdini unutup onu teselli etmek için nasıl çırpındığını hatırlıyordu. Bazen şimşek çaktığında, sanki babaannesinin sinesine sinermiş gibi, Uğur'un ya da babasının göğsüne sindiğini nasıl unuturdu.

"Ben... Beni istemediler mi?" Hıçkırdı. "Merak etmediler mi?" diye sordu sonunda Kader.

"Öldüğünü sanıyorlardı. Senin de Haliç'te yok..." dediğinde konuşamadı daha fazla Efe, nefesi gırtlağına dizildi, sözleri yüreğine... "Bencillik belki ama onlar anneni aldı benden, bir de seni kurban etmek istemedim... Vermedim. Bilmediler hiç! Söylemedim."

Az sonra ikisi de sakinleşmiş, ikisi de kendine gelmişti. Efe koluna girmiş ve omzuna başını yaslamış kızını azıcık ittirerek ceketinin cebine uzandı ve bir mektup çıkardı. Yıpranmış, sararmış, hatta bir ucu

yırtılmış eski bir mektup. Kader burnunu silerken koluna, Efe şiş gözlerini dikmiş mektuba bakıyordu.

"Bunu çantanda buldum… Günlüğün üstündeydi. Bir ayıcık, bir günlük, birkaç boyama defteri ve bu mektup vardı çantanda… Hepsini sakladım. Anneden kalan, son anılardı… Annen çok akıllı bir kadındı ve sanırım son anlarında hissediyordu olacakları, kendince tedbirlerini almıştı. "

Umut insanın bekçisiymiş…

Hani bir film izlemiştik… Orada saf, âşık ve masum kız onu yanlış anlayan çocuğa yazmıştı böyle bir başlangıca halay çeken saçma bir mektup…

Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım sevgilim...

Fakat öyle Efem…

Saçma ama… Eğer sen bu mektubu okuyorsan, ben çok uzaklarda olacağım, bu kesin…

Gidişi olmayan, dönüşü olmayan yollara gidiyormuşum gibi bir his var içimde… Sanki karanlık ve dar bir sokakta yürürken ölümü ensende hissedersin ya ben de öyle hissediyorum omuriliğimden yukarıya tırmanan ürpertiyi işte.

Eğer o saçma hissin uyandırdığı an gelmezse yırtar atar, sana okutmam bu mektubu. Hiç yazmamışım gibi, unuturum bu satırları… Ama içimde bir his, öyle acıtıyor ki yüreğimi. Nefes alamıyorum bunu düşündüğümde. Sanki birisi boğazımı sıkıyor, sanki birisi elimi kolumu bağlamış, beni bu koltuktan kaldırmıyor, ***yaz ve unutulma*** *diyor…* ***İçindekileri saklama… Bilsinler.***

İnşallah o an gelmez Efe… Ama sen bu mektubu okuyorsan ben çoktan senden ve kızımdan gitmişimdir… Ve korktuğum başıma gelmiştir.

Sana… Hüzünle yazılmış, saçma bir mektup, bir günlük, bir de canımdan öte can emanet bırakmışımdır.

Biliyor musun? Bu ikimizin hikâyesi… Asi Yüreğin Mavi Sırrı hiç tükenmedi. Biri seninle ben oldu çağladı satır satır, diğeri hayallerimde sana doğurduğum kızım oldu, seninmiş gibi sevdiğim, senden bir parça gibi hayal edip büyüttüğüm.

Şu anda neredesin, ne yapmaktasın ya da bensiz kaldığına hâlâ sitemkâr mısın? Bilmiyorum.

Bildiğim yerlerde misin? O sahile hâlâ gidiyor musun? Evin çatısına hiç çıktın mı bizden sonra? Yoksa hiç görmediğim bir şehrin aklıma bile getiremeyeceğim bir evin penceresinde, sana emanet bıraktığım kızımı mı izliyorsun?

Biliyorum… Bencillik bu yaptığım ama senden başkasına güvenemem, ben gibi seven başkası olmaz senden başka bilirim. Belki kızgındır da bana. Sitemkârsındır… Haklısın! Omuzlarına bensiz bir hayat, ufacık bir canın sorumluluğunu bıraktım düşünmeden… Hakkım olmayarak sana sormadan kararlar aldım… Üzgünüm.

Biliyorum, gidişim annemden, babamdan bile çok acıttı seni… Hatta çok iyi biliyorum ki artık İstanbul'a ayak bile basmıyorsun. Bensiz bu şehre gelmeye cesaret edemiyorsun. Benim olduğum ama yaşamadığım bir yere dönmeyi istemiyorsun.

Çünkü ben yapamazdım. Sensiz bir şehre ayak basamazdım Efem… Biliyorum sen de benim gibisin.

Ben çok pişmanım Mavi… Yaşadıklarım için değil, seninle özgürce geçiremediğim, bizim olan, sana ait olduğum bir günü kaderden çalamadığım için pişmanım.

Peki sen… Sen pişman mısın başlamadıkların için?

Biliyorum, bu satırları okurken ilk zamanlar ağlıyor, alıştıkça her bir heceye iç çekiyorsundur şimdi.

Düşündükçe yazmadığın, yazıp da yollamadığın mektupları saklıyor musun hâlâ? Sen de benim gibi günlük tut Efe, benim sana yazdığım gibi, okuyamasam bile içini rahatlatması için sen de yaz bana. Tıpkı, benim senin hayaline yazdığım gibi… Mesela oturmuşum karşındaki sandalyeye, gözlerimde gülümsemem, yüzümde yılların öğretmenine ait çizgiler varmış gibi anlat bana…

Sakın kendine yüklenme, kendini suçlama!

Bilirim, ilk yükleneceğin kişi kendin olacak, en çok kendini suçlu sanacaksın ama yapma… Sakın yapma Efem. ***Her şey değişir de yazgıyla yastık değişmezmiş, derdi annem,*** *doğruymuş!*

Kafanda hep aynı cümleler dönüyordur biliyorum, ne olacak şimdi diye.

Oysa o gün sana gelişim düğün bayram olacak, en çok ben mutlu olacaktım, sen ise bahtiyar. Acıtmayacaktım yüreğini artık, küstürmeyecektim yaşama sevincini ama sen bu mektubu okuyorsan, ben kendi öykümün mutlu sonunu yazamıyorum demektir.

Hep derdim Efem! Hayatım yarım kalmış bir roman gibi... Ayracı da draması bol bir sayfanın yaralı yerinde duruyor, hep kaldığım yerden acımaya devam ediyor, sürekli yaralı bir hayat okunuyor.

Üzülme Efem... Küsme hayata... Benim için tutun, Kader için yaşa.

Dedim ya bu ikimizin hikâyesi oldu ama yarım kalmış bir roman gibi... Vicdansız bir senaristin filmi en güzel yerinde kesmesi ve geri kalanını çekmemesi gibi...

Unut Efe... Birlikte olmak için ıslandığımız bütün yağmurları, sevinç naraları attığımız saçma sapan düşüncelerimizi, ele ele değmeden ama karasevdalı dolaştığımız sokakları, dudak kanatan kalp sızısı çektiren aşklarımızı ve kavuşamamamızı unut.

Bizi buluşturan kaldırımları, ilk elimi tuttuğun okulun bahçesini, ilk öptüğün ânı unut. Unutamayacaksın biliyorum ama en azından unutmuş gibi davran sevgilim. Kader için yap bunu... Ona hayali bir dünya kur, annesinin mutlu olduğu, babasının onu çok sevdiği bir dünya... Hiç bitmemecesine mutlu olmayı öğret ona... Ona, bizim masalımızı anlat. Hayal ettiğimiz gibi olsun orada her şey.

Hatırlıyor musun, kötü bittiğinde beğenmeyerek sonunu değiştiremediğimiz filmleri... Bu sefer senarist sen ol, değiştir bu filmin sonunu, mutlu bitir.

Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım ama biliyorum, canımın yarısı sende, yarısı kızımda can bulacak... Canıma iyi bak Efe, kendine ve kızıma, benim için iyi bak... Çünkü ben, sizi sevmeye bile kıyamazdım...

Sayın Nazım Hikmet'in dediği gibi... "Sevmek dediğin, kişiyle birlikte olmak değildir, unutma! Aşk dediğin, yaşamak değil, yaşatmaktır aslında!"

Yaşa Efem ve benden sana kalanı benim için yaşat.

Belki hiçbir resmi evrakta adlarımız yan yana gelmeyecek, belki nüfus kâğıdında ben senin karın olarak mühürlenmeyeceğim, belki ruhlarımızdan ziyade bedenlerimiz hiç tamamlanamadı... Ama inan bana, gayri resmi olan bir sürü hayalde, aynı yastığa baş koydurdum bizi...

Hep mutlu, hep umutlu ve biz hep evliydik... Yürekten nişanlı, gökyüzünde kıyılan bir nikâhla evliydik.

Seni seviyorum Efe... Ben Mavimi... Hep sevdim...

Bekleyeceğim, senin için geçmediğim bu candan, sana gelin olmak için Arafta bekleyeceğim. Bu dünyada olmadı belki ama biliyorum, Rabbim seven ve kavuşamayan hiçbir aşığı ayırmaz. Bizi orada birleştirecek ve arşın altında kıyılan nikâhımızla, ben sana kavuşacağım... Tertemiz ve safça...

Ve yalan olan dünya âleminde değil, sonsuz bir hayatta senin karın, yüreğinin sesi olacağım...

Seni seviyorum... Diyemediğim tüm zamanlar için bir daha... Seni, senin için yaşayıp sana kavuşmak için ölecek kadar, çok seviyorum...

Kavuşacağımız güne kadar beni unut! Yaşamayı ve mutlu olmayı unutma!

Seni seven... Canan

Kader'im... Çözülmez kederim... Kızım, meleğim, yaşama sevincim, bu çileye olan tek dayanağım...

Biliyor musun, meğerse her satırda sanaymış yolculuğum. Bilmeden senin kaderini şekillendirilmişim her kelimemde...

Eğer bir gün baban sana bu satırları okutursa biliyorum ki bana ihtiyaç duymuştur Efem, ya yorulmuş ya da umutsuzluğa kapılmıştır. Hiçbir zaman babana ihanet etmedim meleğim... Sevmedim onu aşkla ama kadını olduğum sürece, harama ele uzatmadım. Biliyorum, daha ben yaşarken çok şey konuşuldu. Gidince kim bilir ne senaryolar düzülecek ardımdan...

Yemin ederim anlatılanların hepsi yalan, geriye dönüp arkamdan karalananları temizleyemeyen bir Canan olacak geçmişte. Kimi arsız diyecek, kimi kahpe... Belki de çok kişi senden bile şüphe edecek ama yemin ederim ki seni üzecek hiçbir şey yapmadım... Asla ama asla başını yere eğmedim.

Bu kadar zaman çok sordum kendime neden yaşadığımı!

Bir anlamı olmalıydı, başımdan geçen onca şeye rağmen susup sineye çekmek yerine, bir kere son vermek varken acı içinde yaşamamın bir karşılığı olmalıydı. Hayatın bana sunduğu, bir hediye, yaşamaya değer bir sürpriz... Sonra öğrendim bunu meleğim.

Sen vardın! Kader'im vardı... Yaşamaya değer sebebim, umudum vardı... Sen en umutsuz olduğum anda çıkıp gelen, istemediğimi sanıp dört elle sarıldığımsın. Her şeyi bıraktığım anda bile yaşamam için, hayata tutunmam için tek sebebim sendin. Çok defa vazgeçtim canımdan, sonra tek bir masum bakışınla silkelenip geldim kendime.

Ben artık anneydim. Bana emanet bir cana korumaydım, öğretmendim. İleride bir gün anne olursan ne demek istediğimi anlarsın. Sen benim yaşama sebebim, bu isyana direnme nedenim oldun...

Biliyorum, tenim yaşlanmamıştı henüz bu satırları yazarken ama soluk soluğa kalmış yorgun bir çocuk vardı içimde. Hayalleri katledilmiş bir genç kız... Ben hayata hep ürkek, hep korkak, birazda hırçın davrandım. Belki korkum kendimden çok içimdeki çocuğu kaybetmektendi...

Ben büyümeden katledildim...

En mutlu olduğum anda, en büyük felaketi yaşadım... Yalnızlığın, yabancılığın, haksızlığın, içine düştüm. İnan bana şu anda ben de en az senin kadar öfkeliyim bu zalim hayata... Çok kez alıp başımı gitmek istedim... Sonra düşündüm.

Annem geldi aklıma... Annem de çekmişti bu acıları. O da yaşamıştı benim için zamanında, ben neden yaşamayayım dedim. Bir pazar dönüşü küçük elimi avucunun içinde kavrayışı ve sevmeden evlense bile benim varlığımın her şeye değdiğini söyleyişi hâlâ kulaklarımda miras... Önceden yokmuş aşk meşk, kız güla erdimi isterlermiş babasından, o da sormadan aklı keserse verirmiş ufacık oyun çocuğunu kocaya. Annemin şansına babam düşmüştü. Sevgisini göstermezdi ama severdi bizi bilirim. Daha ufacıkmış sevmediği bir adamın kadını olduğunda ve köyünden kopup şehre geldiğinde. Anlatırdı bazen ne kadar dehşete kapıldığını. Çok korkmuş başlarda, sudan çıkmış balık gibi kocaman bir şehirde kalınca, ya başaramazsa diye kâbuslar sarmış içini ama başarmış. Hem babama alışmayı, hem bu koca şehre kafa tutmayı öğrenmiş. Ama umuda, neşeye, hatta hayal kurmaya küsmüş zamanla. Her bedelin bir kaybı vardı. O, anne olurken kadın olmayı unutmuş...

Sonra yine bir buhran anında koptum hayattan... Yine kendi canımla verdim savaşı... Bu seferde aklıma çocukluğum geldi.

En çok çikolatalı pastayı severdim ben. Çok yiyemezdik biz ama ben yemiş gibi severdim işte... Böyle sürekli pasta yediğim günleri hayal ederdim.

Hacı amcanın bahçesinden çaldığım vişneleri, Pazariçi'nde Salim'in bana aldığı kakaolu dondurmayı ne çok sevdiğimi düşündüm.

Ah Kader'im...

Ben sana en sevindiğim günleri anlatacaktım oysa... Dizlerime oturtup, babanla yaptığımız haylazlıkları ve mahalleye çektirdiğim eyvallahı... Mesela Pazariçi Toprak Saha Sporu nasıl şampiyon yaptığımı... Haliç'te kayık çalarak Eminönü'nde balıkları tutup tenekede pişirip mahalle çocuklarına satarak nasıl para kazandığımı sonra da kendime en büyüğünden çikolatalı pasta alıp mahalleli çocuklarla birlikte ziyafet çektiğimi...

Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki! İlk nasıl âşık olduğumu, ilk elimi tuttuğunda ne hissettiğimi... Hayal kurarken ne yaptığımı...

Belki hatırlamıyorsun beni, belki de zihninde öyle bir yer edindim ki Efe sayesinde, bu anlatılan kişiden nefret ettin. Belki de inanamadın, hayalindeki kadının yerine koyamadın...

Çok korkuyorum, yanında olsam sever miydin acaba beni?

İyi bir anne olamadım sana... Koruyamadım seni acıdan, layıkıyla mutlu edemedim.

Kalbimde ve zihnimde biriktirdiklerimi eksiksiz iletemedim. Biliyorsun, doğum gününü hiç hesaplamadım ama sen bahar çocuğu oldun... Belki bilmek istersin, annen sonbaharda doğmuş bir bebekti. Bu mevsim hüzünlüdür kızım ve çok sever güneşi ama kavuşamaz... Çok sever maviyi ama buluşamaz... Hep karadır gökyüzü, ha yağdı ha yağacak... Bulutlar mavi değil griden farksız, havası bile rutubetli kasvetlidir, boğar adamı... Sonbaharda yaprak gibi ömürler tükenir... Hep hüzünle anılır sonbahar, ben sonbahara doğdum, sonların hüznünü yaşadım...

Sen bahar zamanına geldin meleğim, ömrün hep bereketli olacak diye umut ederdim. Biliyorum, sen bahar dalı kadar mutlu ve umutlusun. Biliyorum, hayallerimdeki kadar mutlusun...

Günlüğü okumanı hiç istemedim… İsterdim ki benim gördüklerime sen şahit olma ama bugün bu mektubu okuyorsan biliyorum ardımda bıraktığım hüzün sana bile yetişmiş.

Ben hep babasını çok özleyen bir çocuk oldum… Dilerim sen ayrı kalmazsın seni sevinçle bekleyen babandan... Kızma bana! Salim'den sonra Efe'yi baba tanıyacaksın küsme ona ne olur, kırılma...

Hatta belki de anne diye yaşlı, yorgun bir kadın tanıyacaksın… Senin için gecesine gündüzüne katan kanatsız bir melek… Eminim benim yokluğumu sana hissettirmeyecek, sevecek ve belki de emanetime benden iyi bakacak.

Ağladığında ya da ateşlendiğinde hatta üzüldüğünde sabaha dek uyumadan kızının başında bekleyen, saçlarını okşayan, şefkatini senden esirgemeyen bir baba tanıyacaksın.

Sonra kendinden başkasını düşünmeyenleri… İhanetleri, ihtirasları, hatta riyakârları…

Kendi öfkesinde boğulanları, kendi kıskançlığında kıvrananları keşfedip üzüleceksin…

Herkesi kendin gibi sanacak, inanacak ve yaralanacaksın… Her seferinde doğrulmasını öğretecek baban sana, biliyorum… Her seferinde benim elimden tuttuğu gibi, senin de ellerini kavrayıp kaldıracak düştüğün yerden… Gözlerim arkada kalmayacak. Her düştüğünde yaralarını üfleyen bir baban olacak yanında. Gözyaşlarını avuçlarına kazıyacak, yanaklarına gülücük konduracak bir Mavi bıraktım sana…

Biliyor musun, benim en sevdiğim renkti Mavi… Çünkü ben, hiçbir zaman sahip olamayacağım bir düş gördüm, dünyamı Maviye boyayıp masallardaki gibi mutlu bakmayı sevdim.

Ama hayat, masallardaki gibi güzel bitmiyor.

Aşkı tanıyacaksın bir gün meleğim ve ne hissettiğimi anlayacaksın.

Kalbin kırılacak, acıyacak ve hatta ölmek isteyeceksin…

Hırçınlaşacaksın, asileşeceksin… Belki bilmeden kıracaksın birilerini... Ve sen, hakkın olmadığı halde gurur yapıp ondan evvel küseceksin...

İyi bir tamirci ol Kader… Kırdığın yürekleri çabuk onar, asla geride iz bırakma, bir daha da kırma bir tanem. Yaraladığın acılara, sevinçle yama yap, şefkatle ve özveriyle ilaç sür… Hiçbir zaman çaresiz kalma, her zaman "İyi olacağım, iyi olacak hayat…" demekten vazgeçme.

Kader'im…

Ben keder yaşadım, adını Kader koydum, yaşayamadığım kaderim olsun dedim. Anladığım kadarıyla sen de şimdi kendi öykünü yazmaya geliyorsun. Kırık bir kalbin, onarılmayı bekleyen bir yarının var… Adımlarını sağlam, kalbini sıcak tut meleğim.

Hayat iki seçenek, çatallı bir yol sunacak.

Biri acı, biri mutluluk…

Umarım ikincisi için yaşar, yaşatırsın. Hiçbir şey için mutluluğundan vazgeçme… İnan bana, bulunması zor, alınması imkânsız bir hediye mutluluk.

Kelebekleri, karıncaları, kedileri, hatta kuşları çok seversin… Hâlâ öyle misin bilmiyorum ama onları sevdiğin gibi çıkarsız, masum ve hatta şefkatle sev insanları.

Öğrendiğin acıları unutma… Fakat kin de tutma…

Acılarınla yaşayıp umutlarını kanatma…

Hırs büyütme kalbinde ve incitme kimseyi...

Dilerim, çok mutlu olursun meleğim… Benim yaşamadığım kadar mutlu, beni yaşatacak kadar huzurlu olursun… Çok şey yazmak isterdim sana, çok fazla söz saklı kaldı içimde ama vakit dar. Baban içeride sabırsızca beni bekliyor, içimde bitmek bilmeyen bir fırtına… Kötü bir son gibi her bir kalp atışım… İyi bir yola çıkmıyoruz biliyorum, belki de korkumdan sana yazdığım bu satırlarım… Hep senin geleceğini düşündüm. Yanında olamazsam kızma. Mesleğin ne olur bilmiyorum ama iyi bir anne olacağını biliyorum…

Mektubumu yarıda kesmek zor ama başka çarem kalmadı… Unutma meleğim!

Ardında seni seven bir anne ve her şeye rağmen sana canını verecek kadar seven iki baba bırakıyorsun. Kızma bize… Ne Salim'in bitmek bilmeyen hırsına ve içine kanla yazdığı sevdasına, ne Efeme, en masum Mavime, ne de kendine kız! Kızacaksan bana kız, ama kimseye kin büyütme, küsme…

Seni seviyorum…

Sana doyamayan, yanında olmayan ama yüreği seninle olan annen…

Canan

Okurken aktı yaşlar, tek tek düştü yanaklarına… Kader daha önce nefesinin bu kadar sıkıştığını hatırlamıyordu. Annesi, canı, ona mektup bırakmıştı. Yüreği sıkışıyordu. Babası ağladı, Kader ağladı, martılar bile ağladı hallerine. İki yaralı yürek… Biri baba, diğeri canı… Biri sustu, diğeri anlattı geçmişini. Bu sefer komik, yüz güldüren cinstendi anılar. Şaşkın bir Canan, kıymet bilen bir Turna ve biraz serseri bir Salim, çok seven bir Efe vardı filmin öteki yüzünde.

Kader mutluydu. Efe çocukluğuna döndüğü an keyiflenmişti… Geçmiş yaraladığı kadar yüreğine, şifa da oluyordu sanki.

Kader başını babasının omzuna yasladı, yanaklarından yaşlar yuvalanırken çocukluğunda olduğu gibi, annesi gibi usulca mırıldandı.

*"Bana bir masal anlat baba…

İçinde annem olan, içinde sizin olduğunuz, bizim mutlu olduğumuz bir masal…

Bana bir masal anlat baba
İçinde bütün oyunlarım
Kurtla kuzu olsun şekerle bal
Baba bir masal anlat bana
İçinde denizle balıklar
Yağmurla kar olsun güneşle ay
Anlatırken tut elimi
Uykuya dalıp gitsem bile
Bırakıp gitme sakın beni
Bana bir masal anlat baba
İçinde tüm sevdiklerim
İçinde İstanbul olsun…"

Tutmuştu ellerini… Bırakmamıştı babası Kader'i hiç. Ona mutlu olacağı masallar anlatmış ve asla üzmemiş, kırmamış, dört yaprağı tam, narin bir yonca gibi değerli bakmış, sevdiğine verdiği sözünü her zerresine kadar yerine getirmişti. Efe baba olmadan, baba olmayı öğrenmişti!

Ve Kader düşündü… Babası anlattıkça, aklına gelen satırlar zihninde harlandıkça ilk defa pişmanlıkla yaralanmanın acısını sinesinde taşıdı. Adıyla sınanmış ve kaybetmişti… Her şeyi, bir gurur, bir meslek

* Bana Bir Masal Baba: Söz: Yavuz Turgul - Cengiz Onural - Müzik: Cengiz Onural

sevdası uğruna mahvetmişti. Şimdi ya kazanacak ya da sonsuza dek kaybedecekti.

Mutlu olmak her şeye sahip olmak değildir…
Sahip olduğun kadarıyla yetinmeyi öğrenmektir…
Özlemekten daha zor bir şey varsa…
O da özlediğin kişiyi, sevdiğini söylemeden kaybetmektir…

Adımları hızlanmış, delicesine çırpınan kalbi kaburgalarının arasında küçülmüştü. Şimdi isyanları oynayan bir Kader vardı yüreğinde. Pişmanları oynayan bir salak… Nasıl yapardı böyle bir hatayı, nasıl gözden çıkarabileceğini sanırdı sevdiği adamı? Gözleri sisli bir perde gibi çekerken hüznü kirpiklerine, bakışları parlak zeminli uzun holde dolaşarak koşuyordu. Öyle hızlı bir panik halindeydi ki yanından geçenleri görmüyor, ona bakanlara aldırmıyordu. Sonunda buldu aradığı odayı. Kapıdan yıldırım gibi girdi ama nafile, içerisi boştu. Yüreği sıkışırken gözleri aradığı kişiyi taramaya başlamıştı her yerde. O kadar şaşkındı ki masanın yanına koşup etrafa bakınmaya devam etti.

"Hanımefendi?" dedi ileriden birisi.

Kader heyecanla baktı sesin geldiği yöne. Nefes nefese, bir umuda sarılarak atıldı adamın yanına.

"Nikâh bitti mi?"

"Çoktan efendim…" dedi elindeki mopla salonu silen genç adam. "Bir saat önce bitti. Gelinle damlat alkışlar eşliğinde çoktan gitti."

Bu sözler çınlarken zihninde, acı yaş olup aktı gözlerinden. Derman çekildi dizlerinden.

"Tanıdığınız mıydı? Kaçırdınız mı? Hay Allah. Video çektiler, izlersiniz üzülmeyin…" dedi genç adam kendince teselli ederek.

Kader saatine baktı. Nikâh biteli bir saat olmuştu öyle ya. Bir türlü cesaret edememişti gelmeye ve şimdi yıkılmış, salaklıklarına kızmış halde omuzları çökmüştü. Ve Kader, kendi kederini kendini yazmıştı… Bacakları tutmadı sanki yıkılacaktı yere ama yanındaki duvara dayanınca bilinçsiz elleri, olduğu yerde sabitlenip kaldı. Yanağından damla

damla yaşlar süzülüp tenini yıkayıp çenesinden yere akarken kemirdiği dudaklarını kızıl kana ve derin çatlaklara bulaşıyordu.

Ve bir şey oldu… Böyle ensesinden yukarıya tırmanan bir karıncalanma… Yüreğine vuran derin bir sızı, içini acıtan pişmanlığına bir dirhem ferahlık… Bilinçsizce başı kalktı, perdelenmiş puslu gözleri kaşısına çevrildi. Gözbebeklerinde gördüğü suret, gerçek değildi! Ağlıyordu ya üzülüyordu ya ondan sebep sanrı görüyordu. Kabaca gözlerini silip elinin tersiyle çocuk gibi bununu silerek çekti.

Hayal değildi… Gerçekti!

Eline sardığı kravatıyla, yakasından açtığı iki düğmesiyle, ona buruk bir gülümsemeyle bakan Uğur'du! Ama ona değil, daha çok şok içinde karnına bakıyordu...

Kader bilinçsizce elini karnına koydu. Adamın şaşkınlığı onu derin bir utanca boğdu. Şimdi yedinci ayının sonuna gelmeye başlayan canının parçasını, bilinçsizce okşadı. Kıpır kıpırdı elinin altındaki canı, minik kızı. O da babasını duymuş olacak ki tekmeleriyle varlığını hissettiriyordu.

Uğur şaşkın, ağlamakla gülme arasında gidip geliyordu. Bedeni kasılmış ama omuzları çökük gibi duruyordu. Kader bakışlarını karnını okşayan elinden kaldırıp sevdiği adama çevirdi. Suçluydu ya utancından yanakları kızarıyor, söyleyeceği kelimeler dilinin ucuna düğümleniyordu. Hıçkırarak nazlıca omzunu sarsıp dudaklarını gerdi.

Garip ama… Konuşmadan anlattı derdini gözleri. Uğur gülümsedi, başını öyle tatlıca azarlar gibi sağa sola sallayarak hiç hesapsız kollarını açtı.

Kader o anda ne hamile olduğunu umursadı ne de her an dengesini kaybedip yere yıkılabileceğini. Uğur endişeyle öne atılana kadar, Kader kendini onun kollarına çoktan atmış, ayak uçlarında yükselerek, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü boyun köküne yaslamıştı. Öyle dertli, öyle pişman bir kederle, hıçkırarak ağlamaya başladı ki kollarında titreyen kadına sarılan adam, nefes almayı unuttuğundan sebep, teselli etmeyi düşünemedi. Hamile olduğu için, ayaklarında düztaban ayakkabısı vardı ve Uğur uzundu. Ne kadar ayaklarını yukarı kaldırırsa kaldırsın, bir süre sonra aşağıya çekiliyordu. Ve onu sert ve sıcak bedene yaslayan

güvenli kollar, bir kelepçe gibi sardı belinin etrafını. Uğur yüzünü özlem duyduğu saçlarına gömerek derin derin içine çekti hasretini…

"Özledim…" dedi tutam tutam parmaklarına doladığı saçlarını derin derin solurken içine.

"Özledim!"

Nedense,
onca insan varken bir tek insanın bize *özledim* demesi,
mutlu olmamıza sebep oluyor…
Özledim ;)

Çocuklar gibi kavga edip küstüğüm,
sonra en güzel şekilde barıştığım
ve verdiği kadarıyla yetinip
fazlasında gözümün olmadığı biri var hayatımda…
Ona 'aşkım' diyorum…

SEKİZ YIL SONRA…

"Bunu bana vereceksin…" dedi kıskanç bir ses…

"Hayır, bunlar benim… Sen git kendine yenisini al!" dedi, diğeri daha kalın olan ses.

"Uf… Yeter…" dedi cırlayan ses araya kaynak yaparak. Sabırsız ve bıkkındı. "Ne kadar huysuzsunuz siz… İkinizde de var işte, illa aynı şeyi okumak zorunda mısınız? Birini seçin."

"Onu ben okuyacağım…" dedi boyu diğerinden biraz daha uzun olan sarışın çocuk.

"Bunu annem bana aldı…" dedi daha sakin duran siyah saçlı çocuk.

"O zaman…" dedi yanlarına gelen siyah saçları kıvırcık olan kız, beyaz elbisesini düzelterek eğildi ve huysuzlanan çocukların elindeki kitapları alıp "İkiniz de okumayacaksınız, bunu size ben okuyacağım. Siz de tek tek ikisini de sessizce dinleyeceksiniz…" diye orta yolu bulacağını umarak sorunu çözmeyi denedi.

Siyah saçlı olan huysuzca, "Tamam." diye kabullenirken sarışın olan omuzlarını hırçınca sarsarak "Bana ne ya ben kendim okuyabiliyorum…" diye söylendi.

"Sen okuma bilmiyorsun… Resimlere bakıp sallıyorsun." dedi siyah saçlı olan. "Ben bile daha tam bilmiyorum. Bire gidiyorum akıllım… Ama heceleyerek okuyorum."

"Ver!" dedi sarışın olan, kızın elindeki kitabı hırçınca alarak. Ağlayan gözlerini sildi koluna. "Ben kendim okurum."

"Canan…" dedi geriden gelen naif bir ses. "Salim niye ağlıyor?"

"Efe'ye sataşıyor anne…" dedi Canan arkasındaki kadına bıkkınca bakarak. Kader iç çekerek başını sarsarken kocasına baktı, *bir şey yap* der gibi.

Uğur gülümseyerek "Canan, Efe'yi ve Salim'i al gel… Hadi anneanneye gidiyoruz." diye seslendi.

Canan saçlarını geriye atarak çömeldiği yerden doğruldu. Elini uzattığında ilk tutan küçük kardeşi Salim oldu. Efe oturduğu yerden usulca kalkarak "Abla, sahile de gideriz değil mi yine? Hani orada küçük

sandal vardı… İçinde ufak kedi… Duruyor mudur sence?" diye sorduğunda, üç kardeş keyifle onları bekleyen ve neşeyle izleyen annelerinin yanına yürüdü.

Hiç susmak bilmeden konuşan Salim, adını aldığı zatı muhterem gibi ağır abi olan Efe ve tıpkı anneannesi gibi bir asi cadı olan Canan, aracın içine tam bir arbede havasında bindiler.

Bir mezarlık, şimdi bir ebedi âleme göçmüş Efe, Canan ve Salim'i, bir de yalan dünyada kalmış üç küçük masum çocuğu ağırlıyordu.

Efe dua ederken, Salim abisiyle uğraşıyor, Canan ölümü anlamak için babasına sorular soruyordu. Efe Bey, kızının doğumundan kısa bir süre sonra hayata gözlerini kapatmıştı. Kader istediği gibi, annesinin yanına defnettirmişti babasını. Şimdi üç mezar yan yana duruyordu. Ortalarında Canan… Eskisi gibi, kopmamacasına, ayrılmamacasına…

Ne yaparsa yapsınlar, üçü de hiç ayrılmamıştı…

Kader bakışlarını önce Haliç'e çevirdi… Sonra Bahariye Yokuşu'na… Ve ellerini usulca iki yaramaz el kavradı. Kader yürürken, Canan babasına yine sordu.

"Baba, annem neden ille de bu yokuştan gelip yine bu yokuştan sahile iniyor? Teleferikle gitsek ne iyi olur, yorulmayız…"

"Dedenle anneannen burada yaşamış çünkü kızım, onların olduğu yerden geçmeyi seviyor. Yürürken maziye dokunuyor."

Kader şimdi Bahariye Yokuşu'nun başındaydı. Yüreğinde özlemle karılmış bir acı, burnunda zehir gibi bir sızlama ve gözlerinde yaş vardı. Yetim yanı yine acıdı, öksüz yanı yarasını kaşıdı ve özlemi çığ oldu, Kader, Efe babasını duayla andı.

Paldır küldür bir çocuk indi yanından o anda, önünden geçtiği evin merdivenlerinden avazı çıktığında bağırdı.

"Salimmmm… Hadi sahile gidelim!"

Ve çok geçmeden hırçın, bıçkın birazda kanı deli bir genç geldi yanına… Yeşil gözleri parlayarak kumral saçları havalanarak kızdığı halde genç kızın saçlarını birbirine karıştırarak eğlenmeye devam ediyor, yine onun itirazlarını taklit etmek için yanağını çukurlaştırarak dudaklarını sivriltip sesini incelterek "Ah Salim yapma!" diye alayla sataşıyordu. Sonra da gönlünü almak için "Seni maça götüreyim mi Kirpim… Gelir misin?" diye soruyordu.

O anda yanından bir genç kız salındı sanki. Böyle kokusunu duyumsadı, sıcaklığını hissetti. Ürperdi. Arkasından hayranlıkla bakakaldı. Öyle narin, öyle güzel, öyle alımlıydı. Böyle saçları rüzgârda savrulan siyah bir pelerin, yalın ayak sevdiğinin peşinden koşan, ağlayan bir genç kızdı…

"Efe… Veda etmeden mi gideceksin?"

Ve mavi gözlü bir genç belirdi yokuşun başında, annesiyle yanına koşan kızı bekleyen. "Vedalar ayrılanlar içindir Asi, biz ayrılmadık ki!" diyordu puslu gözlerle. "Ayrılanlar kavuşamıyor ki…"

Hayat denen bu yolculuk ne garip bir tüneldi… İnişleri, çıkışları, bazen karanlıkları, her şey bitti derken güneşi görmeni sağlayan sonu olan bir yaşama yarışıydı.

Kader hata üstüne hata yapmıştı belki ama hayatın ve sevginin önemini kavraması için, belki de geçmişini öğrenmek için acı çekip hata yapması lazımdı! İlk zamanlar Salim'e yani babasına ve hatta bazen annesine, kandan olmayan candan olan babasına kızarken bulmuştu kendisini. Hep diyordu annesine, *çekip gitse hiçbir şey böyle olmayacaktı.* Sonra düşünüyordu Canan'ı bırakmayı ya da Uğur'dan çocukları ayırmayı, o zaman kolu kanadı kırılıyordu. Daha düşüncesiyle bile felç oluyor, dehşete kapılıyordu anne yanı, kadın yanı. Annesi gibi düşünüyordu o vakit. Dediği gibi, *anne* gibi düşünüyordu. O zamanlar, henüz ayaklarının üstünde durmayı bile bilmeyen, evden okula, okuldan eve hayatı bir mahalle olan genç bir kızın kendine olan o müthiş güveninden ve aynı zamanda içinde fazlaca yer eden vicdandan biraz da onda can buluyordu.

Annesinden kızına sirayet etmişti demek ki bu vicdan…

Şimdi Canan, Efe ve Salim, hiç ayrılmamacasına tekrar dünyada can bulurken, Kader annesini düşünüyor ve babasını anıyordu rahmetle.

Sevmek öyle unutmakla geçmiyor, isteyince sevilmiyor ki! Öyle olsaydı, annesi ya da babası hatta Efe babası bunu değiştirebilirdi…

Aşk, kişinin kalbine sorgusuz gelen misafir gibiydi. Ne zaman geleceği ya da ne zaman kalkacağı belirsiz bir Tanrı Misafiri…

SON

DİKKAT!
Bu hikâyede geçen konular ve yerler tamamen gerçektir.
Sadece isimler değiştirilmiştir.
ASİ YÜREĞİN MAVİ SIRRINA KONU OLAN
BİR İSTANBUL MASALINI OKUMAYA HAZIR OLUN!

Bana Bir Masal
ANLATSANA

İçinde kurtların olmadığı...
Saatin on ikiyi hiç vurmadığı...
Arabanın balkabağına dönüşmediği...
Prensin asla kurbağa olmayacağı bir masal...
Bana bizim mutlu sonla biten masalımızı anlat..."
Bıkmadan, usanmadan, sıkılmadan uydurdu bana yeni masallar, Efem.
Beni mutlu etti.
Saçlarımı okşadı, gözlerime bakıp gülümsedi ve ben,
mutlu olmasını öğrendim!
Bir masal, ne kadar gerçek olurdu bilmiyordum ama
mutlu olmanın, sadece onun sesini dinlerken
gözlerine bakmak olduğunu öğreniyordum.
Ve ben, ona sormaktan hiç bıkmayacağım bir soruya
gebe kaldığımı, bilmiyordum.
Efe bana o gün ve sonrasında hep aynı masalı anlattı...
Ayrılığın bize uğramayacağına,
ellerimizin birleştiği günkü gibi hiç ayrılmayacağına inandığım masallar...
Efe anlattı... Ben inandım!

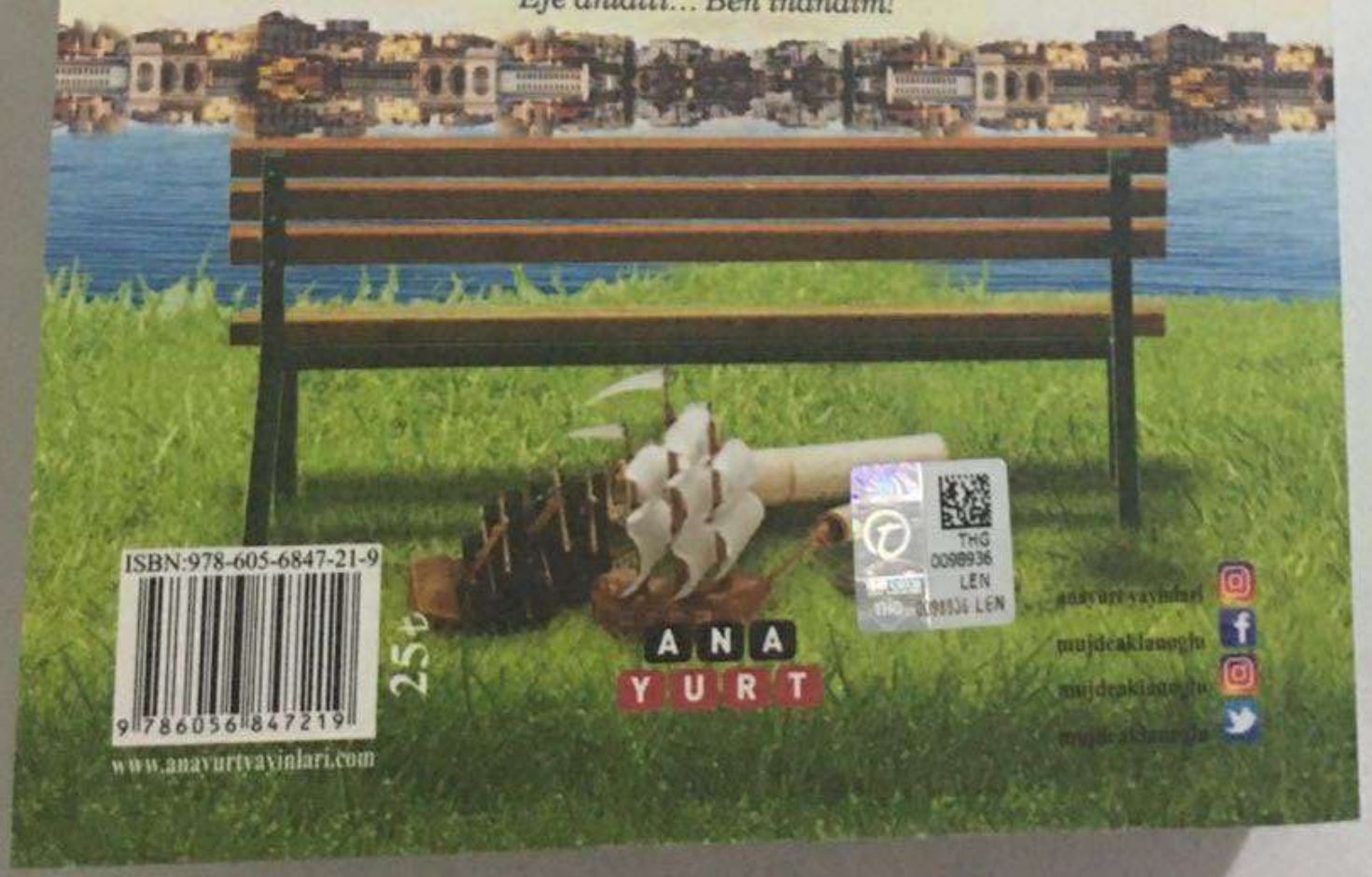

ISBN:978-605-6847-21-9
9 786056 847219
www.anavurtyayinlari.com
25+
ANA YURT
THG 0098936 LEN
anavurt yayinlari
mujdeaklanoglu
mujdeaklanoglu